DİJİTAL KÜTÜPHANE KANALI

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

https://rantey.org

Yedek ve Duyuru Kanallarımız
Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

• Telegram: https://t.me/birkitapbir

• WhatsApp Kanalımız : https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4IvMoc0Y

ARAFTA KALANLAR

ESRA UZUN

ESRA UZUN

Zeynep, her tercihin bir vazgeçiş olduğu dünyada her daim Arafta Kalanlardan olmuştu. Kalbinin sesini dinlemek ona şans getirmek yerine hayatını tepetaklak yaptı. Aldığı her darbe, karşılaştığı her zorluk, direncini azaltarak, sosyal hayattan soyutlanıp dışlanmasına sebebiyet verdi. Gün gelip, girdiği çıkmazda yolu Doktor İrem ve Engin Komiserle kesişince daha önce hiç karşılaşmadığı, hayatın farklı tonlarına tanık oldu. Bu tonların kendisine zehir mi yoksa panzehir mi olacağını ise zaman gösterecek.

"Hayat, iki kapısı olan bir han: İnsan, bu hanın ön kapısından girip arka kapısından usulca çıkan yolcuydu. Gelişi belli olmadığı gibi gidişinin de vakti olmuyordu. Belki sabahın ilk ışıklarında yerinde bir vakit, bazen de gece yarısı gibi oldukça zamansız. Üstelik bir o kadar da plansız..."

Araf'ta Kalanlar; pasif bir direnişin, yeniden doğuşun, sosyal çatışmanın, koşulsuz sevginin hikâyesidir...

/lollayayinlari
LOLLA
9 786259 469508

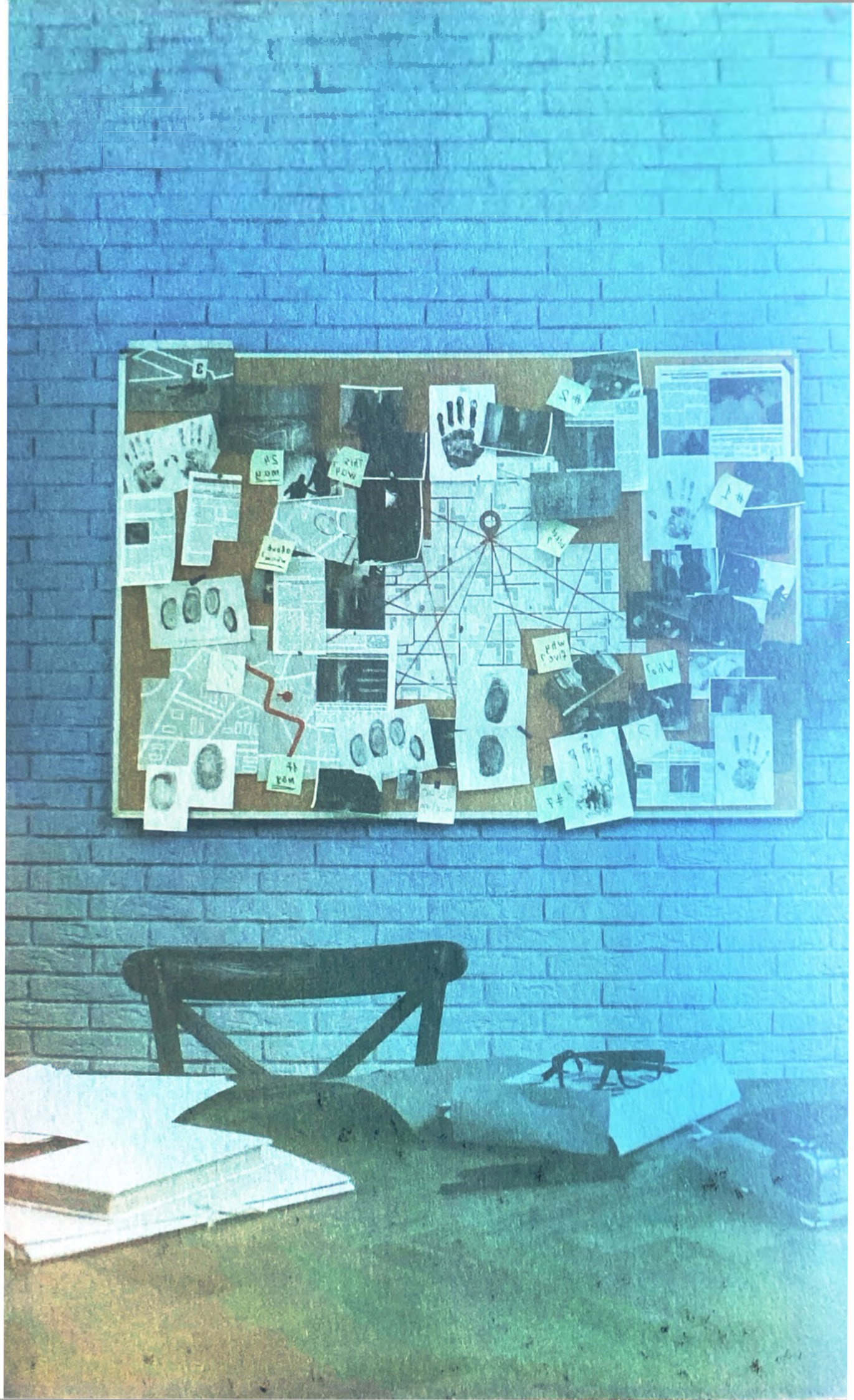

ARAFTA KALANLAR

ESRA UZUN

ARAFTA KALANLAR
ESRA UZUN

Genel Yayın Yönetmeni: Funda Gül
Editör: Özge Özdemir
Son Okuma: Afşin Çakıcı
Kapak Tasarımı: İrem Zehra Nur
Sayfa Tasarımı: Merve Polat

1. Basım: Mayıs 2024
ISBN: 978-625-94695-0-8
Sertifika No:74965

ESRA UZUN © 2024

Bu kitabın yayın hakları MENDİREK YAYINCILIK MATBAACILIK BASIM YAYIN DAĞITIM DIŞ TİC. LTD. ŞTİ'ne aittir. Yayıncının yazılı izni olmadan kısmen ya da tamamen alıntı yapılamaz, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

Lolla Yayınları
Maltepe Mah. Davutpaşa Cad. Güven İş Merkezi B Blok
NO: 83 /2 İÇ KAPI NO: 323 ZEYTİNBURNU/ İSTANBUL

Baskı ve Cilt
MENDİREK YAYINCILIK MATBAACILIK
Maltepe Mah. Davutpaşa Cad. Güven İş Merkezi B Blok
NO: 83 /2 İÇ KAPI NO: 323 ZEYTİNBURNU/ İSTANBUL
Sertifika No:74965

ARAFTA KALANLAR

ESRA UZUN

"Uçmayı öğrenmeden göçmeye mecbur kalmış bir kuş gibi kalbimiz."
-Cahit Zarifoğlu-

Destekçim, yol arkadaşım değerli eşim
Muharrem Uzun'a ithafen...

Bu kitabın taraması Ay Işığı ekibi tarafından
yapılmış ve ücretsiz olarak paylaşılmıştır.
Lütfen pdflere para vermeyin ve daha fazla
yeni kitap için bizi Telegram'dan takip edin.
https://t.me/ayisigikitap

Ayışığı Kitaplığı

-ÖNSÖZ-

Edebiyat ikliminde kendime sakin bir liman edinmek için çabalayıp kanlı canlı elime aldığım ilk göz ağrım, kolektif bilinç içeren hayatını direnişlerle geçiren Zeynep'in hikâyesinden merhabalar... Aradan yıllar geçti, bedenim gibi zihnim ve ruhum da yaş aldı, hâliyle Zeynep ve Engin'in de tozu alındı.

Yıllar önce tanıdığım güçlü bir kadından etkilenmem sonucu ortaya çıktı bu hikâye. Ardından karakterler doğdu yavaş yavaş. Zeynep, Engin, İrem, Süheyla Hanım, Recep, Metin ve diğerleri. Uykusuz gecelerimde elimde ince belli bardağım, içinde demli çayımla birlikte zihnimden satır arasına aktarırken anlatacaklarıma, yaren oldu her biri. Ben yoruldukça hepsi sırayla sırtımı sıvazladı. "Ha gayret!" dediler. "Bizim bir amacımız var, gayret et tamamla bizim hikâyemizi de yaralı, yorgun yüreklere deniz feneri olalım."

Sözlerini dinledim ve hikâyelerini yazarak yollarını şekillendirdim. Az gittiler uz gittiler, bazen öyle bir an oldu ki onlar fısıldadı ben yazdım. Hepsi sanki gerçek bir karakterdi ve ayrıntıları onlar nasıl istediyse öyle oldu.

Zeynep savaşmayı, Engin vefayı, İrem merhameti, Recep saflığı, Metin dostluğu anlatmak istedi. Ben de ikna oldum ve dedikleri gibi yazdım her birinin karakterini. Hepsinin bir hikâyesi ve amacı var. Kitabın sonunda onların karakterlerinin demlenmesine tanık olurken her birinde, kendinizden bir şeyler bulmuş olmanızı temenni ederek keyifli okumalar diliyorum.

Esra Uzun

-GİRDAP-

Çaresizlik, her canlının ruhunda karmaşık buhranlara sebep olan bir mefhum... Girdap gibi kendi ekseni etrafında dönerken çıkar yol bulamaması sebebiyle zararı en çok benliğine verir. Tıpkı akrebin tehlike anında kuyruğundaki zehri, kendine enjekte etmesi gibi...

Soğuk insanın içine işliyor, vücudundaki sıcaklığa inat teninde görünmez ısırıklar bırakıyordu. Gece yarısını çoktan geçiyordu. Karanlık, bir katran misali şehrin üzerine çökerken dar sokakları sarmalayarak iyiyi de kötüyü de setrediyordu. Gece ve gündüzün birbirlerinden ayrılan en net özelliği; biri ortaya serip ifşa ederken diğeri de her şeyi bir sır gibi saklıyordu.

Genç kız, ucuz bir otelin buz kesmiş yangın merdivenlerinden güçlükle inerken dengesini kaybetmemek için korkuluklara her dokunduğunda soğuk metal elinin derisini bıçak gibi kesiyordu. Yükseklik korkusu gibi bir gerçeği olsa da bu ayrıntıyı yok sayıyordu. Nefes nefese basamakları tamamladığında açık bıraktığı acil çıkış kapısından yankılanan bir ses işitti.

"Nereye kadar kaçacaksın kahpe?" Genç kız, güçlükle yutkunduğunda gözünden bir damla yaş aktı. Panikle dengesini kaybedip öbek gibi duran kar yığınına batarak yere kapaklandı. Dizlerinin yandığını hissediyordu. Güçlükle doğrulup, üzerini silkelemekle

vakit kaybetmeden var gücüyle koşmaya başladı, yüreği kuş misali çırpınıyordu. "Allah'ın belası, kaçmasana!"

Ardından göklere yükselen iki el silah sesi... Çığlık atıp ellerini kulaklarına götürdüğünde yaşları aralıksız akmaya başladı. Karlı ve yer yer buz tutmuş yollarda koşmak genç kız için çetin bir imtihandı. Durmaksızın tüm gücüyle ilerlerken bulunduğu durumdan, kaderinden ve birçok şeyden kaçıyordu. Kaçsa da kurtulabileceğini pek sanmıyordu gerçi. Belki de boşa kuvvet harcıyordu ama yine de durup ölümü beklemekten yeğdi.

Girdiği ara sokağın kıvrımında sırtını duvara yasladı. Dalağının şiştiğini hissediyordu. Bu ağrıyla değil koşmak yürümek bile zordu. Soluk soluğa kalan ciğerlerine derin bir nefes gönderdi. Bir eli göğsünde, diğer eli karnında, gözlerini sıkıca kapatıp soluklanırken gecenin sessizliğinde yankılanan ayak seslerini dinledi. Adımları uzakta değildi, belki de dakikaları bulmadan ulaşacaktı kendisine.

"Şuradan girdi galiba."

Aşina olduğu tok sesten işittiği sözler üzerine, gözleri irice açılırken son kez temiz bir soluğu diyaframına depolayıp koşmaya devam etti. Önce sağa, sonra tekrar sağa ve ardından sola döndü. Dili damağı kupkuru olduğundan yutkunamıyordu bile. Bir manevra daha yapıp tekrar sola döndüğünde gözleri dehşetle açıldı. Bir çıkmaz sokaktaydı. Ellerini başının üzerine koyup, gece gibi karanlık siyah saçlarına dokunarak hafifçe sıktı.

"Lanet olsun!" Savurduğu sözler kulaklarında çınlarken etrafına bakındı. Bir şeyler düşünmeye çalıştı sonra aklına ilk gelen şeyi yapıp telle çevrilmiş bahçe duvarına tırmanarak içeriye atladı. Çaresizce kendi etrafında dönüp, gözleriyle ortalığı talan ederken metruk bir fabrikanın bahçesinde olduğunu fark etti. Kırılmış camları, dökülmüş duvar boyaları ve neredeyse yıkılacak gibi görünen çatısı, paslanmış çerçeveleriyle son derece ürkütücüydü. Hasbelkader yürüyüp açık kapıdan girerek geniş alanda ilerledi. Eski kutular ve variller yerde devrilmiş; keskin, ağır bir koku hâkimiyetini ilan ediyordu.

İçeriye doğru ilerledikçe sokak lambalarının gücü azalıyor, iyiden iyiye karanlık bastırıyordu. Adımlarını yavaşlatıp, görüşünü keskinleştirmek için gözlerini kısarken az ileride devrik duran varilin oynamasıyla birlikte olduğu yerde durdurdu. Titrek sesiyle, "Kim var orada?" diye bağırdı.

Boş alanda sesinin yaptığı titreşimle varilin arkasında bulunan kemirgenler etrafa dağılınca az önce uğraştıkları paramparça olan hayvan leşi ile karşılaştı. Gördükleri daha da ürküp öğürmesine sebep oldu. Elini ağzına götürdü. İleride gözükmekte olan merdiven boşluğuna koşması saniyelerini aldı. Her ne kadar iğrense de yapacak başka çaresi olmadığından yere uzanıp vücuduna cenin şeklini verdi. Elini başının üzerine götürerek nefes alışverişini yavaşlattı.

Üzerindeki eski mont onu ısıtmaya yetmiyordu hele de soğuk zeminle bütün olmuşken bu hiç mümkün değildi. Tüm dikkatini vererek etrafı dinlediğinde çok uzaklarda köpek uluması dışında, bulunduğu binadaki farelerin çıkardığı çıtırtıları ve minik ciyaklamaları duyuyordu. Aklına gelen az önceki görüntüyle elinde olmadan titrese de zihnini dağıtması uzun sürmedi. An itibarıyla kendi sorununa odaklanmalı cellatlarından bir şekilde kurtulmalıydı. Gerçi bugün kurtulsa, yarın ne olacaktı? Önünde sonunda kıskıvrak yakalayacaklardı. Ya yüzünü tanınmaz hâle getirinceye kadar dövecekler ya da çekip vuracaklardı. Öldürmeleri daha olasıydı aslında, az evvel ardından işittiği kurşun sesleri yaşayacağı gerçekliğin nişanesiydi. Tekrar ağlamaya başladı. Nasıl bu raddeye geldiğini düşündükçe daha fazla gözyaşı döküyordu.

Bundan yaklaşık iki yıl evvel başlamıştı onun doludizgin maratonu. Bir türlü bitmeyen yolların ardından uzun bir kaçış hikâyesi... Sonrası da onun için hayatını feda ettiği adamın doğum gününde tanıştığı beyaz zehir... İlki sadece bir parça adrenalin içindi, sonraki ilkinin bıraktığı hazzın devamını yaşamaktı, diğerleri de bir öncekinden devraldığı isteğin körüklemesi olmuştu. Bu zevkler aslında maddi olarak boyunu aşan türdendi fakat insan suya bir kez girdi

mi, iliklerine kadar ıslanmadan çıkamıyordu. O da tüm hücresine kadar ıslanmıştı, şimdi de bir türlü arınamıyordu. Atakları daha sık artıyor, bu zehre elde avuçta ne varsa yetmiyordu. Artık sağa sola yaptığı borçlar da boyunu aşmış, onu kendisi olmaktan çıkarmıştı. Önceden öyle miydi o? Bir kuruşun hesabını eder, fırına borç yapmaktansa gerekirse o öğün ekmek yemezdi. Çok değişmişti! Sanki tüm dünya el ele vermiş kötü bir tuzak kurarak kurtlar sofrasında ağırlamıştı. Tüm yaşadıkları bunun aksini düşünmesini sağlamıyordu ne yazık ki.

Atakları yüzünden artık doğru düzgün de çalışamıyordu. İçinde bulunduğu çıkmazı tüm detaylarıyla hatırladığında küçük bir hıçkırık döküldü dudaklarının arasından. Ağzını, avucunun içiyle kapatıp iç çekişlerini orada hapsetmeye çalıştı. Diğer elinin tersiyle badem şeklinde olan, iri bal rengi gözlerini silip burnunu çekti. Aslında kimsenin bakmaya doyamadığı güzel bir kızdı. Damarlarında gezinen zehir yüzünden parlak gözlerinin feri çekilip çevresi morarmış, pembe beyaz ten rengi griye dönmüştü. Ellerini yüzünün üzerine kapatıp kalan son yaşlarını kurularken içten içe tüm kalbiyle mırıldandı.

"Allah'ım, yardım et!" Durdu ve yüklemle özneyi değiştirerek tekrarladı, belki böylesi daha iyi olurdu. "Yardım et, Allah'ım! Allah'ım, yardım!"

Orta yaşlı, kır saçlı adam, devasa iş makinesinin içinde sağına soluna bakındı. Bu meretin içine zor sığıyordu. Sorun kabinin darlığındaydı, göbeğinde hiçbir sorun yoktu! Karşısındaki viraneye gözlerini kısarak bakarken eli anahtara gitti. Çalıştıracak oldu. Fakat saniyesinde bir his dürttü onu. İçeride bir hayvancık veya gariban kalmış olmasındı? Zaten bu yüzden mahalle sakini imza toplayıp yıkımını istememiş miydi? İstifini bozmadan aracın içinden seslendi. "Bekir!"

"Buyur Usta!"

"Oğlum makineler çalışmadan son kez bak bakalım içeriye; hayvan, gariban kalmış olmasın."

Başında baret bulunan genç, ustasının sözlerini başıyla onaylayıp içeri girdi. Seri bir şekilde etrafı kolaçan etti. Karşılaştığı hayvan leşleri midesini allak bullak ederken eliyle, ayağıyla varilleri devirip seslendi.

"Kimse var mı?"

Sesi geri dönüp etrafta yankılandığında son kez çevreye bakındı. Tam dışarı çıkacağı sırada duyduğu inleme ile yerine çakıldı. Yavaşça arkasını döndü. Ortalık son derece sessizdi. Tekrar işittiği ince, kesik iniltilerin geldiği yöne doğru yavaşça yürüdü. Merdivenlerin başına vardı. Kafasını yukarı kaldırdı. Acaba üst katta birileri mi vardı? Ayağını merdivenlere attığı sırada az evvel işittiği ses yanı başından yükselince hemen kat boşluğuna döndü. Yerde iki büklüm yatan birini görmesiyle gayriihtiyari bir iki adım geriye gitti. Önüne gelen saçlarından yüzü görünmese de bir kadın olduğunu anlaması uzun sürmedi, koşarak dışarı çıktı.

"Usta! Usta!"

Nefes nefese iş makinesinin başında durup elini havaya kaldırdı.

"İçeride bir kadın var, usta."

Adam kaşlarını çatıp, anlamamış bir şekilde baktı karşısındaki çocuğa.

"Nasıl kadın var oğlum, doğru düzgün söylesene şunu."

"İnliyordu usta. Yüzü gözü görünmüyordu; perişan hâldeydi. Başına bir kötülük geldiği belli, bir fenalık yapmışlar kıza."

Makinenin başında bulunan adam göbeğinin izin verdiği kadarıyla seri olmaya çalışıp yerinden indi. Yüreği çarparak içeriye doğru yürüdü. Yardımcısı da hemen ardında ne taraftan gitmesi gerektiğini tarif ediyordu. Merdiven boşluğuna geldiğinde genç kadının inleyen, perişan olmuş bedeni ile karşılaştı. Dizlerinin üzerine çöküp, saçları ile kapanan yüzüne dokundu. Hafifçe geriye doğru attı.

Kızcağızın dişleri birbirine kenetlenmiş, yüzü buz kesmişti. Bir nöbetin pençesinde olduğu aşikârdı. Doğrulup cebinden çıkardığı telefonuyla ambulansı arayarak yardım istedi. Yavrucak nereden baksa yirmili yaşlarının ortalarındaydı, yani kendi kızı gibi. "Ah, ah talihsiz yavrum." diye içlendi. Eski binanın duvarlarına isyan gibi çarpan derin bir of çekti. Kim bilir hangi ailenin kuzusu, hangi babanın ciğer paresiydi? Sıcak evinde olması gerekirken böyle savunmasız hâlde yıkım tehlikesi olan binanın zemininde bilinçsiz ve perişan yatıyordu. Adam üzerindeki iş montunu çıkartıp kızın üzerine örterek ekibin gelmesini bekledi.

Yaklaşık on dakikanın ardından ambulans siren sesleriyle sokağa girdi. Ustaların yol göstermesiyle sedyeye alınan genç kız, itina ile yerleştirildi arabaya. Vücut ısısı düşmüş, sanki tüm kanı çekilmiş, bedeni şiddetli bir zelzeleye tutulmuş misali titremekteydi. Beden ısısını dengelemek için termal örtü örtüldü. Kapılar kapanınca ambulans hastaneye yol alırken sedyede boylu boyunca yatan genç beden de kendi hikâyesine kanat çırpıyordu.

Bu kitabın taraması Ay Işığı ekibi tarafından yapılmış ve ücretsiz olarak paylaşılmıştır. Lütfen pdflere para vermeyin ve daha fazla yeni kitap için bizi Telegram'dan takip edin. https://t.me/ayisigikitap

Ayışığı Kitaplığı

-NOKSAN-

Bu âlemde her şey zıttı ile kaimdir. Var olmak istiyorsa insan, önce yok olması gerekiyor. Zira budur mananın sırrı. Nefsinden, egolarından, kibrinden sıyrılmaktan geçiyor varlığa giden yol. Manen ve madden artıp çoğalmaksa amacı; önce noksan yanlarını tüketecek, ruhu tamamlanınca da gerçek huzura erecek.

Takvim, 2017 senesinin ocak ayını gösteriyordu. Sadece siyah ve beyazın hâkim olduğu doksan metrekarelik evde mobilya kokusunun yoğunluğu genzi doldurmaktaydı. Yeni evli çifte ait olan daire her ne kadar bir yıl önce döşenmiş olsa da bu geçen zaman, evin doğru düzgün kullanılmamasından dolayı etrafa yayılan keskin cila ve ağaç kokusunu bastıramamıştı. Yatağında yatan genç adam, içeriden gelen soğuğun bedenine karışması üzerine çok da derin olmayan uykusundan uyandığında yanındaki yastığın boş olduğunu gördü. Gülümsedi. Karısının sabah kalktığında programlanmışçasına yaptığı hareketler geldi gözünün önüne. Kesin yine yoğun koku, alerjisini tetikleyip vaktinden evvel uyandırmıştı ve ilk olarak odaların pencerelerini açmıştı. Şimdi de kahvaltı hazırlıyordu muhtemelen. Çok maharetli sayılmazdı ama bugün onların ilk evlilik yıl dönümleri olduğu için yatmadan evvel bir şeyler deneyeceğini söylemişti. Genç adamı düşündükleri daha fazla gülümsetti. Yataktan tek hamlede doğruldu. Eğilip, yerden aldığı kot pantolonunu giyerek içeriye yürüdü.

"Naz! Naz!"

Salonu geçip oradan da mutfağa girdiğinde kimseleri göremeyince camları kapatıp banyoya ilerledi. Duvardaki anahtardan içeride ışıkların yanmadığını görüyordu ama yine de yoklamak üzere kapıyı tıkladı. Ses gelmeyince usulca kulpu çevirdi. Tahmini üzerine kimse yoktu. Dışarıya çıkmış olduğunu düşündüğü sırada dış kapının anahtar sesi çalındı kulağına. Tıkırtıyla açılırken Naz'ın mırıltıları eşlik ediyordu.

"Allah'ım ne olur uyanmamış olsun ne olur!"

Engin, karısının söylenmelerine bıyık altı gülümserken göz göze geldiler. Naz, gözleri iri iri baktı eşine. Bakışlarında suç işlemiş bir çocuğun masumiyeti vardı. Elindeki poşetleri arkasına saklamaya çalışsa da pastane yapımı keskin yağ kokusuna sahip poğaça, börek ve kek kokuları çoktan holü ele geçirmişti. Dudağını ısırıp muzipçe gülümserken genç adam ciddi olma çabasında kaşlarını çatmaya çalıştı.

"Yine ne işler çeviriyorsun Naz Hanım?"

Poşetleri önüne çekip omuzlarını silkti.

"Aman kırk yılın başında bir sürpriz yapmak istedim onu da beceremedim. Sözümde durayım bir şeyler yapayım dedim ama alerji ilaçlarım yine uyku yapmış uyanamadım."

"Eh, ne yapalım her zamanki gibi pastane poğaçasına talim edelim biz de."

Naz, diziyle Engin'in karnına vurdu.

"Çok kötüsün. Vur beceriksizliğimi yüzüme, çekinme hiç."

"Kim demiş beceriksiz diye? Hangi beceriksiz, sayısını unuttuğum onca suçluya kelepçeyi takabilir? Senin beceri alanın farklı bir kere." Saçlarının üzerinden öpüp serin yanaklarını sevdi. "Üşümüşsün, hadi gel ayaküstü bir şeyler yiyip çıkalım."

Oldukça duygusal ve romantik bir yapıya sahip olan Naz, eşinin güzel sözlerine gözleri doldu. Birlikte mutfağa girdiler. Kahve makinesinde kahvelerini hazırlayıp az evvel Naz'ın aldığı

atıştırmalıklardan şakalaşarak yemeye başladılar. Engin'in hep özel olduğunu düşünürdü genç kadın. Dışarıdan kaba saba, sonradan söylenecek sözü ilk başta söyleyen, düz bir adam olarak bilinse de içinde bir yerlerde şefkatli, sevgi dolu, duygusal, merhametli birinin yattığını biliyordu. Bu sebeple onu tanıdığı için kendisini hep şanslı hissetmişti.

Akademide tanışmışlardı. İlk zamanlar birbirinin dikkatini çekmemişlerdi. Naz, her ne kadar nahif bir kadın olsa da üniformalar altında tam bir kahraman olmuştu. Bir gün poligonda atış yaparken çoğu erkek arkadaşının boşa atan hâllerine karşılık; hiçbir hedefi pas geçmeyişiyle girmişti Engin'in kadrajına. Sonra bir daha istese de çıkamamıştı. Biri nereye gitse diğeri de oraya gider olmuş, zamanı gelince de aynı ekipte omuz omuza çalışmaya başlamışlardı. Onlarınki bitmek bilmeyen bir aşktı. Birlikteliklerini evlilikle taçlandıralı da bir yıl olmuştu. Herkes gibi evde baş başa kutlamak ya da tatile çıkmak isteseler de bir suçlunun peşinde koşmaktan vakit bulamamışlardı. Sahip oldukları mesleğin gecesi, gündüzü, özel günü yoktu ama her ne olursa olsun ikisi de şikâyetçi değildi bundan. Zira onlar mesleğine âşık cesur yüreklerdi.

Apar topar evlerinden çıktılar. Engin arabayı kullanırken Naz da müzik çaları kurcalayıp radyo istasyonları arasında gezindi. Kulağına hoş gelen romantik bir melodi bulunca durdu. Arada coşkuyla mırıldandı. Pek romantik olmayı beceremeyen genç adam, eşinin aşk dolu tavırlarına nasıl karşılık vereceğini bir türlü kestiremezdi. Cıvıltısına göz ucuyla bakıp kendi kendine gülümsedi.

Naz, içi kıpır kıpır, ruhu tarifsiz bir duyguyla kaplıydı. Kahvaltı fiyaskosundan sonra hiç değilse akşam yemeğinde bir aksilik çıkmaması için dua etti. Engin'in ona evlilik teklif ettiği restoranda yer ayırtmıştı iki gün öncesinden. Biliyordu, böyle detaylar kocasının aklına gelmezdi. Zaten o da bu tür romantiklikler beklemeyi bırakalı

çok olmuştu. Yüreği, kafesine sığmaz heyecanını kendine saklarken yolun nasıl bittiğini anlamadı. Emniyet binasına geldiklerinde neşeyle arabalarından indiler. Her sabah aynı rutini yapmak ikisine de huzur veriyordu. Kendi katlarına çıkıp masalarına yerleştiler. Her zamanki gibi bugünde o koşturma dolu günlerden biriydi. Haftalardır bir uyuşturucu çetesinin peşindeydiler, nihayet aldıkları bir ihbar üzerine oraya baskın düzenleyeceklerdi. Başkomiser Hasan, odasından çıkıp sabah toplantılarını yaptıkları masanın başına geçerek sandalyesine oturdu. Yaptığı kısa bilgilendirmenin ardından ekibi yönlendirip kendisi de hazırlanmak üzere odasına geçti. Aylardır birbiri ardınca zehirlenen onca bedenin hesabını soracaklardı. Uzun bir araştırma sonucunda nihayet yattıkları kovuğu öğrenmişlerdi. Sıkı bir çalışmayla finale yaklaşırken her biri heyecanlıydı. Herkes son hazırlığını bitirip ekip arabasına binince merkezden ayrıldılar. Yol boyu arabanın içerisinde hararetli konuşmalar hâkimdi. Sürekli birbirleriyle paslaşma ve düzenlemeyle geçen yolculuğun ardından aracın durmasıyla sırayla indiler. Hakan, Metin, Levent, Engin ve Naz...

Hasan Başkomiser, ekibini etrafına toparlayıp açıklamasını yaptıktan sonra eliyle yönleri gösterip konuşmaya başladı.

"Metin, Hakan siz birlikte ön kapıya doğru gidin. Levent, sen benimle gel. Naz ve Engin, siz de arka kapıyı kollayın. Diğer ekibi de bekliyoruz, onlar gelmeden kendi başımıza bir şey yapmak yok."

"Temizse de içeri girmeyelim mi yani Başkomiserim?"

Engin'in sözleri üzerine işaret parmağını kaldırdı Hasan Başkomiser.

"Sana güveniyorum Engin, hayatınızı tehlikeye atacak bir şey yapmadan ilerliyorsunuz."

Genç adam, amirini başıyla onayladı. Başkomiserin eliyle dağılın dercesine yaptığı işaretin ardından hepsi görevlendirildikleri yerlere yürüdü. Engin önde, Naz hemen ardında gözü kara adımlarını atıyorlardı. Büyük demir kapının önüne geldiklerinde ikisi de duvara

yaslanıp öncelikle etrafı dinlediler. Her yer sessizdi; Engin parmağını sırayla kaldırıp üç dedikten sonra var gücüyle kapıya tekme atıp içeriye girdi. O andan itibaren ateşler havada patlarken, kendisine sığınacak bir yer bulup başını Naz'a çevirdi.

"Naz, sen beni koru! Gidiyorum."

"Saçmalama Engin, Hasan Başkomiseri dinle!"

Engin etrafı dolduran silah seslerine istinaden kaşlarını çattı.

"Beklemesi mi kaldı, ok yayından çıktı artık." Etrafına bakınıp adım attı. "Beni dinle! Giriyorum şimdi!" Bir yandan kendisini siper alarak yürümeye, diğer yandan da silahıyla karşılık vermeye başladı. Dakikasında biten şarjörünü yenilerken, arkasından Naz'ın atışlarını işitiyordu. Diğer ekip gelmiş işe yaramazları toplarken, çiftin ateş altında olduklarından habersizdiler. Dakikalar böyle devam ederken Engin'in silahı birden tutuldu. Bir, iki, üç... Küfrederek tekrar tetiğe asıldı. Kendisine yaklaşan tehlikeden bir haberdi. Naz, Engin'in arkasında kalan ve giderek yaklaşmakta olan silahlı adamı görmesiyle var gücüyle bağırarak ayağa kalkıp ateş etti.

"Engin! Dikkat et!"

Genç adam, heyecanla başını kaldırdı. Kendine düşen payı etkisiz hâle getirip Naz'a döndü. Tam arkasında kafasına değen namluyu görünce afalladı. Normalde son derece soğukkanlıyken şimdi ne yapacağını kestiremedi. Sadece bağırdı.

"Hayır, Naz! Hayır!" Durdu ve tekrarladı. "Naz! Ha..."

Sözcükleri, işittiği soğuk metal sesle birlikte havada asılı kalırken gözlerinin kardığını hissetti. Hırsla silahına asıldığında ateş ederek karşısındaki adamı yere düşürüp karısının yanına koşması bir oldu. Naz, yere yığılmış, başının etrafı kan gölüne dönmüş, güzel kumral saçları da o göle bulanmıştı. Gözleri yarı açık, yüzünde ızdırabın her darbesi mevcuttu. Engin, telaşla Naz'ın yüzüne dokundu.

"Naz, beni duyuyor musun?" Alnına dokunup tekrar seslendi. "Sevgilim, duyuyor musun beni?"

Genç kadın güçlükle gözlerini açmaya çalışıp dudaklarını araladı.

"Evlilik..." Kendisini biraz daha zorladı "Yıl dönümümü..."

"Yorma kendini Naz."

Engin'in bağırmasına gülümseyip son sözlerini sarf etti.

"Kutlu olsun."

Gözleri tamamen kapanıp başı sağına düştüğünde, Engin gördüklerine inanmak istemedi. Karısının cansız bedenini üzerine bulaşan kanı önemsemeden kucakladı. Avazı çıktığı kadar bağırırken art arda gözyaşları döküldü.

"Naz, hayır! Beni bırakamazsın. Bunu bana yapamazsın." Hıçkırarak ağlamaya başladı. "Kalk hadi numaracı. Kalk diyorum sana! Naz! Naz!"

Engin, hatırladıklarıyla bulunduğu mermer taşına gözlerinden bir damla yaş akıttı. O elim olayın üzerinden koskoca bir yıl geçmişti. Nasıl oluyordu da bir yıldır aralıksız gözyaşı döktüğü hâlde göz pınarları kurumuyordu. Aradan geçen on iki ayda, genç adam her gün biraz daha ölüp her sabah yeniden dirilmişti. Öyle ki bir yılda simsiyah saçları aklarla dolmuştu. Her sabah aynaya keskin kahverengi gözleriyle baktığında esmer tenini çevreleyen saç ve sakalları arasında günbegün artan acısının sunduğu hediyeleri, buruk bir tebessümle kabul ediyordu.

İlk ve tek aşkı, hayat arkadaşı Naz olmadan geçen koca bir sene, dört mevsim, aylar, haftalar, günler, saatler... Her günü acıyla doluydu. Kendini suçlayıp duruyor, beceriksizliğine lanetler okuyordu. Ölmeyi de çok denemişti ama becerememişti bir türlü. Naz, geçirecekleri ilk evlilik yıl dönümünde başından aldığı kurşunla hayata gözlerini ebediyen kaparken arkasında asla tamir olup iyileşemeyecek yorgun ve bitkin bir yürek bırakmıştı. Engin, gözlerini yumup derin bir soluk alarak elini Naz'ın toprağında gezdirdi. Getirdiği kırmızı güllerin demetini açarak toprağa iyice yaydı.

"Nasıl, güzeller mi?" Derin bir iç çekip devam etti. "Hiçbir zaman senin kadar güzel olamazlar." Buruk bir şekilde gülümsedi. "Nasıl da severdin gülleri, hem kıyamazdın koparılmasına hem de

gördüğün zaman sana almam için gözümün içine bakardın." Engin, mermerin kenarına oturup bu sefer mezar taşında gezdirdi ince, uzun, kemikli parmaklarını.

Şehit Polis Naz EROĞLU

D.Y 02.09.1987 / Ö.Y 10.01.2017

Her oyukta durdu parmağı sanki harflerin kıvrımını belleğine kazırcasına. N.A.Z.

"Biz böyle mi söz vermiştik birbirimize be güzelim. Beraber sayacaktık her senemizi, beraber geçirecektik her anımızı. Beni hiç özlemiyor musun Naz?" Sanki mezardan bir cevap alacakmış gibi sessizce bekledikten sonra tekrar devam etti. "Söylesene güzelim, özlüyor musun bu koca bebeği? Görebiliyor musun benim sensiz yapamadığımı peki? Nasıl da bocaladığımı, sudan çıkmış balığa dönen hâllerimi! Hı, Naz, görüyor musun bütün bunları?" Güçlükle yutkunup elini kalbinin üzerine götürdü. "Deli gibi özlüyorum seni. Böyle içimde sönmeyen bir ateş var ve hiçbir şey onun harını alamıyor. Gitmesini istediğimden değil, sakın ha öyle düşünme! Hiçbir şey bendeki seni içimden silmesin. Olmuyor be güzelim, beceremiyorum sensiz. Tek başıma geçirdiğim koskoca bir yılı geride bıraktım ama nasıl oldu bir ben bilirim bir de Allah." Durdu bir an. Düşüncesiyle birlikte küçük bir tebessüm geçti dudaklarından. "Sen de şahit olmuşsundur bu konudaki maharetsizliğime. Çektiğim acıya karşılık belki sana sık gelemiyorum ama yüreğim kaldırmıyor. Sen hiç soğuğu sevmezken burada yattığını düşünmek içimi parçalıyor." Sanki tüm öfkesini alabilecekmişçesine gözlerini yumup elini yumruk yaptı. "Benim hayalimde yaşattığım Naz; o sabah evden çıktığı gibi telaşlı, neşeli olarak duruyor hâlâ. Kulağımda sesin cıvıl cıvıl şarkılar mırıldanıyor. O günden sonraki yaşadıklarımı silip attım, seni toprağa verirken ben kalbimi de gömdüm yanına. O gün bugündür canlı cenazeyim."

Son sözleriyle gözlerindeki yaşlar aralıksız akmaya başladı. Saatlerdir oradaydı, artık soğuk hava iliklerine kadar işlemişti. Her ne

kadar gitmek istemese de sonsuza kadar kalamayacağını biliyordu. Ölümün farkı buydu işte. Sevdiğini yalnız bırakamazken toprağın altında durmasına ses edemiyordu. Eğilip mezar taşını öptü. Sonra hafifçe fısıldadı.

"Evlilik yıl dönümümüz kutlu olsun sevgilim. Seni seviyorum."

Giden gidiyordu da olan hep kalana oluyordu. Bir yanı eksik, kolu kanadı kırık, bağrında hiçbir zaman alevi sönmeyen bir mum yanıyordu. Genç adam oturduğu yerden kalkıp elini havaya kaldırarak âdeta selam verdi mezara. Başka kelâm etmeden arkasını dönüp çıkışa yürüdü. Noksan, yitik ve yorgun...

-TELAFİ-

Ağaçtan bir yaprak düşse de kök salmaya devam edip, yenisi yeşererek rutinini devam ettirirken insanoğlunun yaşamı çok da farksız değildi hani. Bir yanında kayıpları olsa da diğer yanında doğumları olup döngüsünü sürdürüyordu. Kimi ağır aksak, kimi doludizgin ama en nihayetinde gidiyor, yaralarıyla yaşamayı öğreniyordu. Düştüğü zaman ayağa kalkıp her dönemeçte manevra yapmayı da... Engin, acıların en büyüğünü tatmış bir adam olarak ölmeyip hâlâ nefes alabiliyorsa şayet onu sevenlere ibret olarak bir şeylerin kanıtıydı. Her sabah daha bir hırsla uyanıyor, biricik karısı Naz'ın intikamını başka suçlulardan almaya çalışıp suçsuz ve masum başka bedenler sönmesin diye uğraşıyordu.

Telefonundan gelen alarm sesiyle uykusu delinen Engin, bir doksana yakın boyuna inat iki büklüm yattığı ikili kanepeden usulca doğruldu. Uykusunu alamamış olmasından dolayı sersem gibiydi başı. Üzerinde eğreti duran pikeyi elinin tersiyle itip ayağa kalktı. Gece yatarken aklında sabah kalkınca duş almak vardı fakat inanılmaz üşengeç hissetti kendisini. Banyoya gidip yüzünü yıkadıktan sonra dünden üzerinde kalan kıyafetleri değiştirmeden hole geçti. Vestiyerden montunu alıp dışarı çıktığında giyinmeyi merdivende tamamladı. Evin önünde onu bekleyen arabasına binip siteden uzaklaştı. Yoğun İstanbul trafiğinin ardından yolu tamamlayıp emniyete geldiğinde artık görevine hazırdı. Arkadaşlarına "Günaydın."

diyerek masasına geçti. Montunu çıkarıp sandalyesine astı. Masasındaki karısının fotoğraf çerçevesini düzeltti. Sanki yamuk duruyordu, ayrıca biraz da tozlanmıştı. Cama nefesiyle buhar yapıp kazağının koluyla silerek yerine bıraktı. Bir de böyle baktı. İşte şimdi olmuştu. Hüzünle fotoğrafa bakarken aşina olduğu sesle irkildi.

"Günaydın kardeşim n'aber?"

Metin'in selamıyla gülümsedi.

"İç güveysinden hâllice. Senden n'aber?"

Genç adam, elinde tuttuğu pastane kese kâğıdını masasının üzerine bırakıp paketi açtı.

"İyiyim, hatta öyle iyiyim ki bugün poğaçalar benden. İsmail'e söyledim çay getirecek şimdi."

Engin, sandalyesini arkadaşının masasına doğru çekti.

"Cimrisin oğlum, bu poğaçalar yeter mi bize?"

"Sen de yarın az alırsın ödeşiriz."

"Sana yağmurlu havada su yok, ne poğaçası!"

Birbirlerine yaptıkları latifeler eşliğinde, sözde kahvaltılarını yaparken yanına dostluklarını katık ettiler. Karınları doymasa da hiç değilse açlıkları yatışınca işlerine döndüler. Gün içinde çalışacakları olayların özetini geçerken aralarında görev dağılımı yaptılar. Onlar Metin ve Engin'di; ekibin acar, gözü kara iki kolonu. Akademiden kalan bağlılıkları vardı.

Mesleklerinin kutsal olduğunun bilinciyle her olaya dikkatle yoğunlaşır, üstesinden gelemedikleri mevzu olmazdı. Dünden beri akıllarını meşgul eden dosyayı incelemeye devam ederken detay kaçırmamaya özen gösteriyorlardı. Arama başlatılan bir işyerinde gazete kâğıdına sarılıp kartonlara konulmuş iki kilo esrar bulunmuştu. Ardından mekânda ele geçirilen, kamyonların lastiklerine narkotik köpekleri tepki verince incelemeye alınmış, lastiğin içlerini açtıklarında jantla arasına gizlenmiş şekilde 113 kilo esrar ele geçirmişlerdi. İnsanoğlu zekâsını istediği haslette kullanarak istediği

tarafa yakın olabiliyor, sahip olduğu potansiyelle canavara da dönüşebiliyordu âlime de.

İki arkadaş her olayın notunu düşüp, kritiğini yaparken kendilerini kaybettiler. Saatler bitip tükenmek üzereydi ama gün boyu kursaklarına giden sadece birkaç poğaçayla sayısını unuttukları çaydı. Engin, artık midesinin kıyıldığını hissederken cebindeki telefonu titremeye başladı. Anlık refleksle ürkerek cihazını eline aldı. Ekranında gördüğü isimle dudakları yukarı kıvrıldı.

"Nasılsın Doktor Hanım?"

"Ah iyiyim Komiserim, siz nasılsınız?" Telefonun iki ucundan da gülüşmeler yükselince ilk seslenen genç kadın oldu. "Görüşemiyoruz bayağıdır, bu hayırsız kardeşimin arayacağı yok bari ben arayayım dedim. Belki sen özlemedin ama ben seni çok özledim Engin."

Genç adam, yorgun bir şekilde nefesini tazeledi. Sevdiklerine bağlıydı. Zaten oldu olacak bir anası bir de ikizi İrem vardı. Düşkündü ailesine ama Naz'ın kaybı onu savunmasız ve güçsüz bırakmıştı. Dünyadan elini ayağını çeken ihtiyara çevirmişti.

"Ben de özledim sizleri."

"Hadi oradan, özleyen adam aramaz, sormaz mı hiç?"

"Biliyorsun İrem, zaten mecalim yok. Hem bu ara inanılmaz yoğunum."

"Biliyorum, biliyorum da salma kendini! Kendini saldıkça, yalnız kaldıkça depresyona girersin. Hem yalnızlık Allah'a mahsustur." Kısa bir süre sessizlik oldu, kardeşine fırsat vermeden tekrar devam etti. "Diyorum ki bu gece bize yemeğe gelsen, benim de Ali'nin de nöbeti yok. İki sohbet eder kafanı dağıtırsın."

"Doktor arkadaşın da olacak mı?"

Önce birkaç saniye ses gelmedi. Belli ki genç kadın böyle bir yanıtı beklememişti.

"Doktor arkadaşım mı? Nereden çıktı şimdi bu?"

"Annem geçenlerde senin bir doktor arkadaşından bahsedip durdu. Bir görmeliymişim. Beğenirsem tanışırmışım. Yalnızlık nereye

kadarmış." Farkında olmadan sesini yükselterek bağırmaya başladı Engin. "İstemiyorum! Ben hayatıma hiçbir kadının dâhil olmasını istemiyorum. Sadece bir kadın girdi yaşamıma onunla birlikte de kapadım ben o defteri. Bu mevzuyu tekrar açacak olursanız fena hâlde kırarım kalbinizi İrem, bunu bilin!"

"Dinle beni! Önce bir sakin ol. Benim böyle bir konudan haberim dahi yok. Annemin, senin normale dönmen için çırpınış..."

"Çırpınmasın!" diyerek İrem'in sözlerini kesti. "Onu gerektirecek bir durum yok çünkü."

"Eeeehhh yeter be!" Engin beklemediği çıkışla bir an örselendi. "Bana bak! Anneme kızamıyorsun diye benden acısını alamazsın. Eyvallah ateş düştüğü yeri yakar, senin kadar acılı olamayız belki ama bizim de canımız yandı. Ben Naz'ı kardeş annem de evlat bilmişti. Bizler için de yıkım oldu. Seni hiç anlamamışız gibi davranamazsın."

Engin, ikizinin sitemlerine mahcup olduğunu hissederek kendini toparladı.

"Kusura bakma."

"Acını sonuna kadar yaşamanı onaylıyorum. Bu sana iyi gelecekse tamam, sesimizi çıkartmayız. İstersen aylarca çıkma evinden. Mesleki olarak ruh ve beden sağlığın için uyarırım ama baskı yapmam. Herkes kendi canından, bedeninden sorumludur. Sen kendine acımıyorsan, ben de acımam." Soluklanma sesini işiten Engin, yine de araya girmedi. Bilirdi, tanırdı ikizini daha onun söyleyecekleri bitmemişti. "Hatta zerre kadar acımam Engin. Ne hâlin varsa gör derim bir yerden sonra. Sana bu dediklerimin hepsini anneme de defalarca söyledim. Ama ne yapsın kadıncağız, anne yüreği daha merhametli olur. Dolayısıyla müdahale etmeden duramıyor. Sen de bunun için onu yargılayamazsın. Biraz daha makul düşünmeye çalış lütfen!"

Engin, gözlerini yumup, elini saçlarına daldırırken kardeşinin dediklerinde bir parça haklılık payı buldu. Sanki onu görüyormuşçasına başı ile onayladı.

"Tamam, daha sakin davranmaya çalışacağım."

"Hah, şöyle." Gülümsediğini belli eden ses tonuyla devam etti. "Neyse, akşam sadece yemek, yemek ve sohbet etmekti niyetim; bir de sana danışmak istediklerim var gelirsin herhâlde değil mi?"

"Gelelim bakalım. Yalnız senin şu güzel zeytinyağlı barbunyandan isterim ona göre."

"Bu saatten sonra onu yetiştirebilir miyim bilmiyorum ama deneyeceğim."

İki kardeş, gülüşmelerle yaptıkları konuşmanın ardından akşam yemekte görüşmek üzere telefonlarını kapadılar. Engin, gününün geri kalanını üzerinde çalıştığı dosya ile ilgilenmekle geçirirken, mesai sonunda iş arkadaşlarıyla vedalaşıp arabasına binerek merkezden ayrıldı. Koşuyolu istikametine girdiğinde köşedeki çiçekçiye uğradı. Öğlen yaptıkları konuşmada kardeşine sebepsiz çıkıştığını düşündüğü için gönlünü almak istedi. Kır çiçeklerinden oluşan güzel, mütevazı bir buket yaptırdı. Aracını iki sokak daha sürüp şık bir evin önünde durdu. Zili çalıp bekledi. Çok geçmeden İrem ve Ali'nin güler yüzüyle karşılandı. Genç kadın kardeşini öpüp buyur edince çiçeği alarak geri çekildi. Ardında bıraktığı iki adam saygıyla tokalaştı.

"Hoş geldin Engin, ne iyi yaptın gelmekle."

"Öyle mi dersin? İçinizi karartmayayım."

"Olur mu öyle şey! Biz kardeşiz, dertler paylaştıkça azalır."

Engin, mütebessim çehreyle elini Ali'nin omzuna atıp sıkıca tuttu. Konuşarak içeriye geçerken İrem de mutfakta hazırlıklarını tamamlayıp sofrayı kurdu. Dakikalar sonra iki adamı da masaya davet etti. Engin için sevdikleriyle böyle güzel bir sofrada bulunmayalı neredeyse bir ay olmuştu. Her ne kadar son bir yıl kalabalıktan kaçsa da sever, huzur bulurdu ailece yenilen yemekleri. Afiyetle yemeğini yerken ikizinin sesiyle bakışlarını ona çevirdi.

"Beğendin mi yemeklerimi?"

"Beğendim." Gülümseyerek çatalını patates püresine götürdü. "Hem çalışıp hem bu kadar lezzetli yemekler nasıl yapabiliyorsun, aklım almıyor."

Ali, tebessümle kolunu eşinin omzuna koydu, İrem ona bakınca alnından öptü.

"Ben dünyanın en şanslı erkeğiyim."

Engin, usulca başını kaldırıp birkaç saniye onlara baktı. Bir yıl önce aynı kelimeleri söylediği anı hatırlayarak neşesi solunca tekrar önüne dönüp çatalını dudaklarına götürmesi bir oldu. Bu durumdan fazlasıyla rahatsız olan çift duruşlarına çeki düzen verdi. Son bir yıldır sevgilerini birbirlerine ikram ederken flörtleşmelerini, ona acısını hatırlatmamak için Engin'in yanında yapmamaya özen gösteriyorlardı. Genç kadın boğazını temizleyip konuyu değiştirmek istedi.

"Aslında sana söylemek istediklerim vardı Engin."

Tabağının yanındaki peçeteyi alıp kibar bir şekilde dudaklarına bastırdı Engin.

"Buyur, hayırdır."

"İki gün evvel hastaneye bir kızcağız getirdiler, yirmili yaşlarda. İşçiler, yıkılmakta olan metruk bir fabrikanın içinde nöbet geçirirken bulmuş. Ambulansa haber vermişler. Kanında yüksek dozda eroin çıktı, kollarını bir gör delik deşik. Ayrıca soğukta uzun süre kalmış hipotermi olmak üzereydi. Sürekli nöbet geçirip sayıkladığı için uyutuyoruz. Kimsesi yok, kimliğinden araştırdık; dört yıl önce reşit olunca kurumdan ayrılmış. Kendine geldiğinde gerekirse Ali'nin rehabilitasyon merkezinde yardım almasını ve asayiş yönünden de senin bu işin peşini bırakmamanı istiyorum. Kızcağız bu pisliğe tek başına bulaşmadı ya, suçlu kimse çeksin cezasını."

Engin, sıkıntıyla elini ensesini tuttu.

"Kendine geldiğinde ifadesi alınması için bir memur yollarım."

"Ben, başkasından değil senden yardım istiyorum Engin. Sen dâhil ol her aşamada."

"İrem! Anlıyorum kimsesiz çocuklara zaafın fazla ama bu bahsettiğin kocaman kız. Bakıcılık yapacak hâlimiz yok."

Genç kadın, sandalyesinde gözleri dolarak doğruldu.

"Sen ne biliyorsun o çocukların umutlarını? Ne biliyorsun hayattan beklentilerini? Kuruma yeni birisi geldiği zaman kendilerini onlara beğendirme çabalarını ne biliyorsun? Belki o kızcağız da bütün ömrünü o şekilde geçirdi ve hiçbir aileye kabul edilemeden reşit olunca ayrılmak zorunda kaldı. Hem, bu bataklığa nasıl battığını biliyor musun?" Durdu ve başını iki yana sallayarak cevap verdi. "Bilmiyorsun. Kusura bakma ama benim kardeşim bu kadar kalpsiz olamaz. Sen, sadece kalbini Naz'la toprağa vermemişsin Engin. Aynı zamanda merhametini, vicdanını, sağduyunu da gömmüşsün. Ne yazık ki nasırlaşması bu yüzden!"

Engin, bir şey demeden sandalyeden doğrulup salonu geçerek vestiyere geldiğinde Ali onu durdurmak için seslenip peşinden gelse de karşılık vermedi. Montunu ve atkısını alarak kardeşinin evinden ayrıldı. Bir şeyler söylese biliyordu ki İrem'le daha fazla tartışacaktı. Yaklaşık altı yıllık evli oldukları hâlde çocukları olmadığı için yaralı bir kadındı ikizi. Bundan ki hassasiyetini ona bağlayarak sessizliğini korumak istedi. Arabasına binip süratle uzaklaştı oradan. Akşamın ilerleyen bir saati olduğu için köprü sakindi. Zihninde sürekli İrem'le yaptığı tartışma dönüp duruyordu. Gerçekten kalbi nasır mı tutmuştu? Evet, kalbini Naz'la gömdüğü doğruydu ama nasır tutmuş olması fazla ağır gelirdi. Artık eskisi gibi sevdiklerine nazik değil miydi yani? Hırsından aracını biraz daha hızla kullanmaya başladı.

Dakikalar sonra eve vardığında kendisini her anlamda güçsüz hissediyordu. Sürüklenircesine kendisini kanepeye attı. Sabah yere düşürdüğü pikeyi üzerine çekip, sol kolunu alnına yaslayarak gözlerini yumduğunda kulakları öfkeli sesle doldu.

"Sen, sadece kalbini Naz'la toprağa vermemişsin Engin. Aynı zamanda merhametini, vicdanını, sağduyunu da gömmüşsün. Ne yazık ki nasırlaşması bu yüzden!"

Engin, irkilmeyle gözlerini açtı. Ani bir hareketle yattığı kanepede doğruldu. Rüya görmüş gibiydi fakat ne gördüğünü anımsayamıyordu. Üzerinde hâlâ durmakta olan pikeyi koltuğun üzerine bırakıp banyoya geçti. Kaç gündür ertelediği duşunu alıp dişlerini fırçaladıktan sonra saçlarını kurulayıp giyindi. Oyalanmadan evden çıktı.

Gidebildiği kadar hızlı gitmeye özen göstererek aracını sürdü. Aradan geçen yarım saatin ardından arabayı park edip merdivenleri ikişer ikişer çıktı. Uzun zaman olmuştu buraya gelmeyeli, üçüncü katta mıydı odası, yoksa dördüncü katta mı? Dikkatle duvardaki yön tabelâlarını inceleyerek dördüncü kata kadar çıktı. Koridorun ortasına geldiğinde Dâhiliye Doktoru İrem Tozkoparan yazısını gördü. Kat sekreterine hasta olup olmadığını sordu. Yalnız olduğunun bilgisini alınca kapıyı tıklatarak içeri girdi. Göz göze geldiler. İrem, dünden kalma kırgınlığın üzerine kardeşini karşısında görünce şaşırdı.

"Engin!" Koltuğundan kalkıp kardeşine yaklaştı. "Hayırdır, bir şey yok değil mi?"

Genç adam gülümsedi.

"Özür dilerim her şey için. Biliyorum kendi acımı yaşarken farkına varmadan bencil oluyorum. Haklısın, dünya sadece benim etrafımda dönmüyor."

İrem, gözleri dolarak kardeşine sarıldı. Yıllardır bebek sahibi olmak için gördüğü tedaviler onu ziyadesiyle hassaslaştırmıştı.

"Teşekkür ederim Engin!"

Genç adam, kardeşinin omuzlarından kavrayıp kendini hafifçe geri çekti.

"O kızcağız için ne yapılması gerekirse senin için yapacağım." İrem'in inanamayan bakışları üzerine ekledi. "Bakma öyle! Vallahi. Söz. Kardeş sözü hem de."

Bazen hatanın telâfisi olmazken bazen de kıyıdan, köşeden yakalayıp bir çıkar yol bulabiliyordu insan. Engin, bir gece önce sebepsiz yere gönlünü kırdığı kardeşinin, yaralı yüreğini onarmak için kimsesiz kızcağıza yardım ederek çabalayacaktı.

İki kardeş yatan hasta katına geldiklerinde koridorun en sonunda bulunan odaya birlikte girdiler. İrem, yatağın baş ucunda duran seruma ilaç enjekte eden hemşireden ilacın dozu ve hasta hakkında bilgi aldı. Birkaç adım geride duran Engin, yüzü henüz görünmeyen kızın açıkta kalan morarmış kollarına baktı. Bir insan bunu kendisine nasıl yapardı aklı almadı. İğne izleri kim bilir ne kadar damarın sebepsiz patlamasına sebep olmuştu? Hemşire görevini tamamlayıp çıktığında yalnız kaldılar.

"Gelsene Engin, niye öğle eğreti duruyorsun?"

Engin, kardeşinin sesiyle düşüncelerinden kurtuldu. Yatakta yatan kıza yavaşça yaklaştı. Morarmış teni, zayıflıktan belli olan kemikleri, gözünün altındaki torbaları, ucuz saç boyasıyla katran gibi siyaha boyanmış, uçları keçe gibi gözüken saçları... Saçlarının yanmış olduğunu da fark etmişti. İçinin burkulduğunu hissetti. Mesleğinde daha nicelerini görse de hiçbiriyle yakın temasta bulunmayıp görevi bittiğinde uzaklaştığı için acıma duygusu hissetmiyordu. İşinin bir parçası olduğunu düşünüyordu en nihayetinde. Fakat şimdi kızın savunmasız bedeni yüreğinde çoktan unuttuğu acıma duygusunu bulup çıkarttı.

"Ne kadar daha yatacak?"

Omzunu silkip kollarını iki yana açtı İrem.

"Bilmiyorum. Zaten bu hastanenin şartlarıyla olacak iş değil. Biz sadece mekanik olarak yardım edebiliriz. Rehabilitasyon merkezinde ciddi tedavi alması gerekiyor. Dün Ali'yle de konuştum, o da yardım edecek. Belki hafta başı oraya naklettiririz."

"Kendine geldiğinde bir ifadesini alalım bakalım."

Odada yalnız oldukları hâlde sanki biri duyacak gibi kardeşine bir adım yaklaşıp sesini kıstı.

"Yalnız, dün kılıksız bir adam aramış onu."

"Nasıl yani?"

"Adını söylememiş, kimsesiz bir kızın burada yatıp yatmadığını sormuş."

"Sonra?"

"Sonrası o kadar. Artık her kimse yaşayıp yaşamadığıyla oldukça ilgili."

İşkillenen Engin, kaşlarını çatarak kardeşine baktı.

"Ben buraya bizim çocuklardan birisini yollayayım en iyisi. Önlem amaçlı nöbet tutsun. Genelde böyle vakalarda borçlu olur bu tipler. Alacaklısı olabilir, üstü kapalı biri sorduysa vardır bunda bir iş."

"Korkutma beni Engin! Açıklama yapmadan gerekeni uygula işte."

"Korkacak ne var bunda acaba? Uyarıyorum seni işte yaşadıklarımdan ihtimali olan şeyleri söylüyorum."

Karşılık vermeyen İrem, kardeşine sarılıp başını omzuna yasladı. Ne kadar kapışsalar da birbirlerine düşkünlerdi. Zaten bu dünyada en gerçekçi sözdü: Kardeş kardeşi bıçaklar, döner yine kucaklardı. Beraber dışarı çıkacakları sırada yatakta yatan bedenin titremesi üzerine ikisi de bakışlarını genç kıza çevirdi. Bir atağın içerisinde olduğu belli oluyordu. İrem, hızla hastasının yanına ilerleyip butona bastı. Saniyeler içinde odaya hemşireler doldu. Gerekli uygulamalar hastaya yapılırken Engin hissiz bir şekilde dışarı çıkıp çalmaya başlayan telefonunu açtı.

"Efendim Metin?" Arkadaşının sitemi üzerine saatine bakmak aklına geldi, 10.00'u gösteriyordu. "O kadar olmuş mu yahu, hiç farkında değilim." İşittiklerine göz devirdi. "Gelince anlatırım uzun mevzu, kısacası kendime bela buldum dostum. Balıklama atlamayı düşünüyorum, var mısın sen de?" Kapıyı tıklatıp kardeşinin

dikkatini çektikten sonra gidiyorum dercesine elini kaldırarak vedalaştı. "Buna çok sevindim, yine beraberiz desene." Arkadaşına Hasan Başkomiseri sordu. Geç kaldığından dolayı bir şey deyip demediğini merak etti. Gerçi biliyordu, şefi ona son bir yıldır daha esnekti. Yine de bunu anlamamış gibi davranıp suistimal etmemeye çalışırdı. Ancak bazen kendi kontrolü dışında gerçekleşen olaylarda da mahcubiyet duyardı. Rahmetli babası; görev bilincinin tam olmasını, her mesleğin kendince saygınlığı olduğunu ve gevşeklik kaldırmayacağını söylerdi.

Hastaneden ayrılıp emniyete giderken az evvelki görüntü sık sık ziyaret etti zihnini. Bu eroin denilen illet hep başıboş kalmış insan evlatlarını bulup yakalıyordu. Yaklaşık iki yıldır narkotik dosyalarla ilgilendiği için artık suçluyu da kurbanı da kilometrelerce öteden tanıyabiliyordu. Kendi düşüncelerine dalmış bir şekilde arabasını park edip merdivenleri çıktığında koridorda Hasan Başkomiser ile karşılaştı. Yaşlı adam şefkatle seslendi.

"Bir sorun yok, değil mi Engin?"

"Bir sorun var Başkomiserim ama benimle alakalı değil."

"Hayırdır?"

Birlikte ofise doğru ilerlerken konuşmaya devam ettiler.

"Geçen gece İrem, çalıştığı hastaneye kaldırılan bir kızdan bahsetmişti oradan geliyorum. Metruk bir binada eroin komasında kriz geçirirken bulmuşlar. Kimsesizmiş kız. İrem de kızdan ifade almamı ve ilgilenmemi rica etti. Kızın kimsesiz oluşu etkilemiş onu. Biliyorsun bu konularda çok hassas. Ben de kıramadım."

"Hastaneye bir polis gönderelim tedbir için. Bu garibanların hasımlarının eli kolu uzun olur."

"Ne yazık ki öyle bir tehlikesi varmış, birileri gelip bilgi alıyormuş. Ben de Ahmet'i yollayacağım oraya. Ayrıca Metin'in de yardımını istiyorum, izin verirsen birlikte ilgilenelim dosyayla."

"Olur tabii. Ama ben bir kişiyi daha yanına almanı diliyorum." Engin, kim olduğuna dair fikir yürütemeden devam etti Başkomiser.

"Melda da artık bizimle çalışacak abisi. Bu polislikte ikinci yılı olsa da burada ilk senesi. Senin ve Metin'in tecrübelerinden faydalansın istiyorum."

"Estağfurullah Başkomiserim, Melda'nın şansı bence sizin gibi bir babası olması. O öğreneceğini çoktan öğrenmiştir."

Yaşlı adam gururla gülümsedi. Birlikte odaya girdiklerinde Hasan Başkomiser ekibine selam verip kısa bir toplantı yaptı. Engin'le konuştukları mevzuyu anlatıp, bu görevi Metin'le ikisine verdiğini ekledi. Diğer görevler için de dağılım yaparak gençlerin yanlarından ayrıldı. Herkes kendi dosyasına dönüp yarım işlerine devam etti.

Engin, ne vakit sonra içine düştüğü dosyalardan başını kaldırdığında öğle yemeği saati gelmişti. Metin'in onu silkelemesi üzerine bir şeyler yemek üzere dışarı çıkacakları sırada Hasan Başkomiser ve kızı Melda ile karşılaştılar.

"Çıkıyor muydunuz gençler?"

Engin, babası yerine koyduğu adama gülümseyerek baktı.

"Bir şey mi vardı Başkomiserim buyurun!"

Kolunun altında sıkıca tuttuğu kızına bakıp ardından yine onlara döndü yaşlı adam.

"Melda'yı getirdim, bundan sonra ikinize emanet. Daha çok toy bu konuda ama siz abileri olarak ona yol göstereceğinizden hiç şüphem yok."

"Estağfurullah, o istediği sürece yardımcı oluruz."

Metin'in sözlerini Engin de desteklerken genç kız gülümseyerek bakıyordu.

"O zaman hep yanınızdayım bundan sonra."

Engin'in "Bunu zaman gösterecek." diye bağladığı sözlerine Melda isteksiz gülümsedi. Abi korumacılığı ile yaklaşımı, çalışma masalarını gösterip onlar gelene kadar dosyalara göz atmasını söylemesi, öğle yemeğine çıkarken sormaya tenezzül bile etmemesi hayal kırıklığı yaşattı onda. Sesini çıkartmadan öylece oturdu sandalyesine. Babasının sürekli ufak kız çocuğu gibi davranmasının neticesi

olarak düşündü. Azimli olduğuna inanıyordu, kendini ispatlama çabasıyla dosyalar üzerinde çalışmaya başladı.

İki arkadaş hararetli bir konuşmanın içerisindeydiler. Öyle ki ellerinde tutmakta oldukları dürüm, havanın ayazından soğumaya yüz tutmak üzereydi. Metin, ikinci kutusunu açtığı ayranını yudumladıktan sonra önündeki tabureden bozma masaya bıraktı.

"Arjantin'de nesli tükenmekte olan kurbağaları bir fotoğraf filmi kutusuna koyup sınır dışı etmeye çalışmışlar. Dünya nereye gidiyor anlamıyorum. Bizzat her gün yeni bir hadiseye şahit olup bu kadarı olamaz derken bir sonrakine yine şaşırıyorum."

"Ben, herhangi bir suç olayının fazla şişirilip ekranlarda dönmesine kızıyorum. Belli bir zaman sonra suça meyilli insanlarda algıda seçiciliğe yol açıyor. Edindiği bilgilerin üzerine bir de fantezilerini etkileyince çık çıkabiliyorsan işin içinden."

"Öyle deme usta! Bence saf olan insanın da gözünü açıyor. Artık eskisi kadar 'ben polisim' diye arayana itibar eden yok. Varsa da bir anlık gaflet basiret tutukluğu."

Engin, her konuda olduğu gibi bu konuda da sabit fikirli yönüyle doğru bildiğini sonuna kadar sürdürmeye çalıştı.

"Orası öyle ama yine de istisnalar kaideyi bozmaz. Hatırla! Sevgilisi tarafından başı gövdesinden ayrılan genç kız, aylarca gündemde kaldı. Sonra gövdesi başından ayrılan sayısız ceset bulduk. İnsanların gözünü açmak adına haberler iyidir ama detaya girmek katil zihniyetli psikopatları alternatife itiyor."

Metin, iyice soğumuş dürümünden bir ısırık alıp ayranından yudumlarken düşünmeye çalıştı. Aslında her ikisinin de haklılık payı olduğunu biliyordu ama şimdi Engin'le laf doğrultmak deveye hendek atlatmakla eş değerdi. En iyisi konuyu değiştirmekti.

"En güzeli biz dosyamızla ilgilenelim. Neydi usta şu hastanedeki kızın adı?"

Engin hatırlamaya çalıştı ama kızın adını hiç sormadığını fark etti. Bilmem dercesine dudaklarını büzdü.

"Sormadım ki. Sadece devlet himayesinde büyüdüğünü biliyorum. Reşit olunca ayrılmış kurumdan."

"Sonradan bulaştı bu illete herhâlde?"

"Kim bilir? Muhtemelen."

"O zaman sırası gelince kurumla da irtibata geçeriz."

"Ben de öyle düşünüyorum." diyen Engin son lokmasını da attı ağzına. Arkadaşıyla birlikte yerlerinden kalkıp elleri ceplerinde az evvel geldikleri yöne doğru ilerlediler. Emniyete geldiler. Gün sonuna kadar önlerindeki dosyayı ince eleyip sık dokudular.

Mesai bitiminde Engin, arabasına binip birkaç gün önce kırdığı kalbi tamir etmek için yol aldı bu sefer. Edirnekapı'ya geldiğinde müsait gördüğü bir yere arabasını park edip yürüyerek devam etti. Severdi surlar boyunca yürümeyi. Elleri ceplerinde, dudaklarında küçük bir ıslıkla çoğu birbirinin aynı olan sokaklardan birisine girerek, eski bir apartmanın önünde durdu. Ayaklarını sürterek çıktı merdivenleri. Zile bastı. Saniyeler içerisinde açıldı kapı. Başında solmuş yeşil yemenisiyle kendisine yarı tebessüm yarı sitemli bakan annesine gülümseyerek göz kırptı.

"Süheyla Sultan!"

"Sultanlar kovalasın seni."

Engin, ayakkabılarını çıkarıp içeri girince annesini kolları arasına alıp kapıyı ayağı ile örttü.

"Kızgın mıymış bana tontonum?"

"Çekil şuradan huysuz oğlan seni. Rahmetliye benzedin iyice, onun da kızdığı zaman dilinin ayarı olmaz, iki gün sonra saman alevi gibi sönerdi."

"Kız sen rahmetliyi mi özledin? Bak geçen de benzetmiştin, bu ara çok anar oldun."

"Tövbe estağfurullah. Git işine edepsiz seni."

Süheyla Hanım, bir yandan gülerken oğlunun güçlü kollarından çıkmaya çalıştı. Engin, daha fazla annesini yormamak için kolunu omzuna koyup adımlarını yaşlı kadına uydurarak oturma odasına geçti. Yılların eskitip verniklerinin yer yer attığı İskandinav koltuğa yan yana oturdular. Engin iki büklüm kıvrılıp annesinin dizlerine başını koyarak uzandığında gözlerini yumdu. Biliyordu, çok geçmeden o merhametli parmaklar dolanacaktı saçlarında. Fazla zaman almadan bir kez daha tecrübe etti bu güzel hissi.

"Bakma sen bana anacım! Bakma esip gürlediğime, ipleri koparıdığıma. Nasıl da pişman oluyorum sonra bir bilsen. Bak yine dizinin dibinde alıyorum soluğumu. Çok yordu beni Naz'ın gidişi. Hep kendimi suçlayıp duruyorum zaten. Atlatamadım hâlâ. Seni kırmak hiç istemiyorum ama ne olur sen de evlilikten bahsedip dağlama yüreğimi. Ben karımı hâlâ bu kadar severken..." Durup sol elinin parmağında takılı olan yüzüğü gösterdi. "Onun alyansını hâlâ takarken bir başkasının düşüncesi, hatırasına ihanet olur be anacım."

Süheyla Hanım, yanağına düşen damlayı tülbendinin ucuyla kurularken, bir kez daha burkuldu yüreği. Aslında oğlunu en çok o anlıyordu. Kocasını kaybettiğinde çocukları liseye gidiyordu, tarifi mümkün olmayan bir acıydı. Meşhur bir şarkı vardı onların zamanında, *beni kör kuyularda merdivensiz bıraktın*. Aynı öyle bir his yaşamıştı. Seneler geçmiş, harı azalmıştı ama tutunma sebebi hep evlatları olmuştu. Şimdi tüm çabaları oğlunun da toparlanması içindi. Çektiği acıya anne yüreği el vermeyip, kendince çözümler bulmaya çalışıyordu. Sadece yanlış anlaşıldığından dolayı üzgündü.

"Ah Engin'im, güzel evladım! Bir gün evlat sahibi olursan eğer, anca o zaman anlarsın beni. Sen, o koca evde yapayalnız durup her gün biraz daha ölürken, ben de kendi kendime çare arıyorum. Ne yapayım anayım ben. Oğlumu mutlu görmek isteyen yanım her şeyi mübah görüyor belki de."

Engin, saçlarında duran eli alıp dudaklarına götürerek öptü. Sonra da kalbinin üzerine götürdü.

"Burası tamamen ona ait. Başka kadına verebilecek bir şeyim yok benim. Sadece bir nefes olsun diye evlenirsem, sevgisizliğimle masum bir kadının nefesini söndürürüm anne."

"Öyle olsun oğlum, orası hep ona ait olsun, bir daha da evlilik konusunu açarsam da ağzım çeksin."

"Deme öyle, Allah korusun! Biliyorum seni, hayatta duramazsın sen. Bu yüzden tutamayacağın laflar etme."

"Bari yalnız yaşama. Gel yine yanıma. Kapat o evi."

"Karışma be anam, karışma işte. Ben bu konuyla ilgili daha fazla kırmak istemiyorum seni."

"Sen bilirsin, ne diyeyim başka."

Eğilip oğlunun alnından öptüğü sırada gözündeki yaşı görünce bir kez daha burkuldu yüreği. Bir şey söylemeden yavrusunun başını dizlerinden kaldırıp yemek hazırlayacağını söyleyerek mutfağa gitti. Taze pirinç pilavı yapıp, dolaptan çıkardığı kuru fasulyeyi ocağa koyarak ısıttı. İçeriden yükselen televizyonun sesini duyunca, Engin'in zihnini oyalamak için açtığını düşündü. Bilirdi, o kutuyla ilgisi yoktu oğlunun. Haber dahi izlemez sadece tuttuğu takımın maçlarına bakardı. Son bir yıldır onu da doğru düzgün takip etmiyordu. Elindeki tabakları kenarda duran küçük masaya taşıyıp seslendi.

"Sofra hazır oğlum!" Engin'in ayak sesleri yaklaşıp sandalyenin gıcırdamasıyla oturduğu belli olurken oğluna sırtı tamamen dönük olan Süheyla Hanım tabağı yemekle doldurdu. "Sabah beni Melike aradı."

Durdu bir an Engin.

"Naz'ın kardeşi Melike mi?"

"Evet. Naz'ın seneyi devriyesi ya, okuma yapacaklarmış, benimle İrem'i de çağırdı."

"Bana neden haber vermediler?"

Elindeki tabağı oğlunun önüne bırakıp kendi tabağıyla döndü tezgâha.

"Kadınlar arasında oğlum, ne yapacaksın orada?"

"Anlıyorum. Yarın iş çıkışı ben de giderim o hâlde."

"Sen bilirsin ama bence gitme! Çünkü sana hâlâ kızgın Canan Hanım."

"Ben zaten kendimi cezalandırıyorum anne."

Tabağıyla birlikte Engin'in karşısına oturup ekmek sepetinden iki dilim ekmek aldı. Birini oğlunun önüne koyup kaşık tutan eline dokundu.

"Ömürleri dağıtan Allah'tır evladım, sen de cezalandırma kendini. Şehit oldu karın, aksine sevin onun için. O gün silahın tutukluk yapması da takdiriilahi. Allah istemediği sürece kimse kimseyi koruyamaz. Üzülme sakın, ben Canan Hanım'ın tutumunu acısına bağlıyorum."

"Ben onu anlıyorum ama o, benim acımı önemsemiyor. İbrahim babanın hatırı bende büyük, geçen gittim yine, kahvehanesinde bir acı kahve içtim. Dertleştik, helalleştik. Beni teselli etti sanki acı kendisinin acısı değilmiş gibi."

"Herkes farklı işte ne yaparsın. Kimse kimseyi değiştiremiyor ki oğlum. Kimde ne varsa onu ikram ediyor."

Engin, annesine gülümserken güzel gönlüne bir kez daha saygı duydu. Bu kesinlikle herkeste olmayan bir meziyetti. Önüne bırakılan ekmeği ağzına götürüp annesine göz kırptı. Desteği, nasihati ve dert ortaklığı için.

İrem, elleri beyaz önlüğünün cebinde, yatan hastalarını kontrol etmek için odasından çıkıp servise geçti. En genç hastası Balım'ın odası koridorun sonunda olduğu hâlde kontrollerine ilk onunla başlıyordu. İki gündür kapının önünde nöbet tutan polis memuruyla göz göze gelince gülümseyerek selam verdi.

"Kolay gelsin."

"Sağ olun Doktor Hanım." Durup içeriyi işaret etti."Ben de artık sizin ilgilenmediğinizi düşünmüştüm hastayla."

"Anlamadım, nasıl yani?"

"Az evvel bir doktor geldi 'Bundan sonra hasta ile ben ilgileneceğim.' diyerek içeriye girdi."

"Ne! Ne yaptın sen Ahmet?" İrem, duyduklarına panikleyip hızla kapıyı açtı. İçeride, hasta yatağının başında beyaz önlüğü, boynunda isimliğiyle doktor görüntüsüne sahip uzun boylu bir adam vardı. Genç kızın serumuyla uğraşmakta olduğunu görünce bağırdı. "Hey, ne yapıyorsun?"

Adam işittiği sesin ve yaptığı işin gizliliğinin getirdiği panikle başını kaldırdı. Gözlerinde çaresizlik okunuyordu. Ne yapacağını bilemediği bir sarsaklıkla ikilemde kalsa da kendisini toparlaması uzun sürmedi. Çevik bir hareketle kapıya yürüdüğünde adımları Ahmet tarafından engellendi. Kapana sıkışan fare misali saldırganlığını sergilemekten çekinmeyip belinden çıkardığı sustalıyı karın boşluğuna saplayarak dışarıya doğru koştu.

Sessiz koridorda yankılanan ayak sesleri, açık kapıdan içeriye sızıyordu. Eli, yarasının üzerinde olan Polis Ahmet yere yığılıp acıyla kıvranmaya başladı. İrem, gözlerinin önünde gerçekleşen bu yaralanmaya ne yapacağını bilemez bir hâlde avazı çıktığı kadar bağırdığı sırada saniyeler içerisinde oda meslektaşlarıyla doldu. Onun görevi hastayı iyi etmekti. Gün boyu neleriyle karşılaşıyordu ama bu durum bambaşkaydı. Yanına yaklaşan doktor arkadaşı koluna girip, sandalyeye oturttu. Sakinleştirmeye çalışırken diğer yandan hemşireler yaralanan Ahmet'in ilk yardımını yapıyordu. Dakikalar içerisinde harp meydanına dönen küçük odada İrem dâhil herkes kendince yaşam savaşı vermekteydi. Yaralıyı, içeriye alınan sedyeye nakledip ameliyathaneye götürdükleri sırada, ekibin aklına kızcağızla ilgilenmek ancak geldi.

İrem, şoku yavaş yavaş üzerinden atmaya başlayınca arkadaşlarının yanına varıp sessizce izledi. Kendi hastası olsa da eli muayeneye

gidemedi nedense. Bu kızcağızı kurtaracağını sadece yüreğine tembihlemiş olsa da sanki dünyaya söz vermiş gibi hissediyordu ve bu yüzden ki daha kurtaramadan ölürse kendini affetmeyeceğini düşündü. Engin onu o kadar uyardığı hâlde tehlikeyi ciddiye almamıştı açık açık.

Kontrolleri tamamlayan doktor arkadaşı gülümseyerek genç kızın durumunun stabil dolduğunu bildirip kısa cümlelerle açıklama yaptığında İrem, gözünden yaşlarının akmasına mâni olamadı. Bu sefer ki sevinçten olsa gerekti. Teşekkür edip personeli dışarıya uğurladı. Yitik ve yorgun bir şekilde hastasının yanına oturdu. Fasıla vermeye nasıl da ihtiyacı vardı. Başını elleri arasına aldığı sırada yüreği elemliydi. Bu şekilde kaç dakika kaldığını kendi de anlamadı. Ta ki açık kapı usulen vurulana kadar... İçeri giren hemşire az evvel yaralanan memurun durumunun stabil olduğunu ve ameliyata alındığını bildirip dışarıya çıktı.

İrem yalnız kaldığında cebinden telefonunu alarak Engin'i aradı. Titrek sesle Ahmet'in yaralandığını söylemesiyle aynı anda kardeşinin bağırışlarını işitti. Tahmin ettiği gibi öfkeliydi. Bir şey söyleyemedi. Ne edecek tesellisi ne de savunması vardı. Biliyordu kardeşinin bağırışları kendisine değildi. Tavrı, olan haksızlığaydı ama yine de vicdanen bir parça sorumlu hissetti kendini. Genç kızı tanıdığı anda duyarsız kalamamış ve yakınlarını birer birer çekmişti mevzunun içerisine. Onlar adına pişman olmuşken, ilk kez bu kadar çaresiz hissetti. Kimlerin derdine deva olmuştu oysa. Şimdi ise bu kızcağıza çare olmak ne de zordu.

Telefonunu kapatıp bakışlarını yatağa çevirdiğinde yüreği sızladı tekrar. Nasıl bir belanın içerisindeydi yavrucak böyle? Engin haklı çıkıyordu. Daha dün söylediklerini, kuruntu ve paranoyaya yormuşken, gerçekleşen bu olay kızın peşinde birilerinin olduğunun kanıtıydı. Henüz yirmi iki yaşında olan bir kızın kiminle alıp veremediği, büyük hesapları, can borcu olurdu? Balım'ın yaşadığı dünya ile kendisinin yaşadığı dünya aynı gezegen miydi? Belki babasız

büyümüştü ama annesi iki kardeşi kanatları altına almıştı. Yatakta yatan beden, Allah bilir hangi anne babanın yavrusuydu, nasıl olmuştu da yolu çocuk hizmetler kurumuna düşmüştü.

Oturduğu sandalyeden kalkıp, kızın yatağının ucuna ilişti. Yüzünü dikkatle inceledi. Elini suratına değdirdiğinde irkildiğini hissetmedi bile. O kadar üzgündü ki İrem, birden konuşacak olsa tepkisi şaşırmak yerine cevap vermek olurdu. Parmakları evvela oldukça uzun bir çizgi hâlinde devam eden orta kalınlıktaki biçimli kaşlarına değdi. Ardından sık kirpiklere ve zayıflıktan çok dolgun olmasa da çıkık elmacık kemiklerine. Sonra da kalın dudaklarına ve peşinden hemen üzerindeki belli belirsiz benine... Nasıl da kusursuz ve güzeldi yüz hatları, her ne kadar darmadağınık dursa da eşsiz bir albeniye sahip olduğu belli oluyordu. Yanık olan kısmı keçeleşmiş saçlarına dokunduğunda, avuçlarına battığını hissetti. Dudaklarına kadar gelen hıçkırığı zor zapt ederek güçlükle attı kendini dışarı. Kapının önündeki banklara oturup ağlarken ne hastanede olduğunu hatırladı ne de burada bir doktor olduğunu. Geçen zamanın kavramını yitirmişti ki omzuna dokunan elle kendine geldi. Başını kaldırdığında Engin'in şefkatli koyu kahverengi gözleriyle kesişti bakışları. Yanına oturup sarılınca, kardeşinin kucaklamasına karşılık verirken hıçkırıklarına mâni olamadı.

"Şşşttt. Geçti! Hem senin daha güçlü olman gerekmez mi Doktor Hanım? Kız, de bakayım her yaralı gördüğünde böyle mi oluyorsun yoksa?"

Ağlarken birden güldü İrem, sonra yeniden ağladı. Duyguları karmakarışıktı.

"Engin!"

"Hı?"

Kendini geri çekip yaşlı gözlerle baktı İrem.

"Gerçekten özür dilerim, arkadaşının yaralanmasına ben sebep oldum. Kendi inandığım yolda giderken masum insanları da sürükledim peşimden."

Engin kardeşinin ellerini avuçlarına alıp gülümsedi.

"Öncelikle şu konuda anlaşalım. Ahmet, zaten sizi korumak için buradaydı. Yani senin onu korumanı gerektirecek bir durum yoktu. Ayrıca beni zorlamadın ki ben kendim kabul ettim. Bu işe dâhil olurken bunları tahmin ediyordum, ondan başınızda meslektaşım olsun istedim. Tıpkı Ahmet'in de bunları göze alarak, burada sizi korumaya çalışması gibi." İrem, pek ikna olmasa da olmuş gibi mimikleriyle yaptı. "Gelirken başka arkadaşımızı getirdim. İsmi Burak, hastane müdürüyle görüşüyor."

"Biz kızı kısa süreli de olsa toparlaması için uyutup onarmaya çalıştık. Bundan sonraki tedavisi bizi aşıyor bu yüzden yarın sabah Ali'nin kliniğine transfer edeceğiz. Onunla gider o zaman."

"Hallederiz orasını, sorun değil de Ali'nin çalıştığı klinik A sınıfı bir hastane."

Omzunu silkti kadın.

"Biliyorum, neyse ücreti ben üstleneceğim. Bilemezsin Engin, çok etkiliyor bu kız beni. Düşündükçe içim titriyor, kim bilir nasıl bir hikâye çıkacak ardından."

"Senden çok güzel anne olacak, böyle itinalı mükemmel üstü bir şey."

"Olur mu dersin bir gün bebeğim?"

"Olacak tabii ben inanıyorum, ayrıca bunun için de sürekli dua ediyorum." Ayağa kalkan Engin, konuyu değiştirmek istedi. "Kıza bir şey yapamamışlar, değil mi?"

"Hayır, zaten çok kısacık bir andı."

"Neyse. Burak'ı da tembihledim daha dikkatli olacak. Gidip kamera kayıtlarını inceleyeyim, Metin bekliyordu beni."

"Metin de mi seninle?"

"Evet, yardımını istedim, birlikteyiz bu işte."

"Çok teşekkür ettiğimi söylersin."

Cevabı, gülümsemek olan Engin, aşağı kata inerek Metin'in yanına gitti. Onu Melda'yla birlikte bekliyorlardı. Birlikte kamera kayıtlarının tutulduğu odaya girdiler. Güvenlikten yardım alıp incelemeye başladılar. Çok fazla kare yakalayamasalar da elde ettikleri iki farklı yan profil resimlerini incelediler. Biri sağdan diğeri soldan alınmış görüntüleri analiz ederken gözleri parladı Engin'in.

Zanlının boynun sol tarafında sadece ucu görünen bir dövme fark ettiler. Gömlek, şekli kapatmıştı, tam çözemiyorlardı ama kuyruk veya kanat gibi bir şeydi. Diğer tarafa dönünce de öbür kaşında faça izi ayrıntısını yakaladılar. Görüntülerin çıktısını alıp emniyete geçtiklerinde robot resim çizdirmeyi planladılar. Tekrar merkeze döndüklerinde Melda'yı evrakları dosyalaması için görevlendirdi. Kendisi de Balım'dan önce uğraştığı takibi devam eden dosyaya döndü. Çayını yudumlayıp aldığı notlara son kez göz gezdirdiğinde saatine baktı, hayli geçmişti zaman. Gayriihtiyari bakışları Melda'ya takıldı. Göz göze gelmeleriyle kızcağız bakışlarını hızla kaçırdı. Naz'dan sonra ilk kez görev arkadaşı bir kadın olacaktı ama birinin tecrübesiyle diğerinin acemiliğini ölçmeye hiç niyeti yoktu. Derin bir iç çekip yine karısını yâd etmiş olmanın huzurunu yaşadı.

Düşüncelerini bir kenara istif edip sandalyesinden doğruldu. Telefonunu eline aldığında İrem'i aradı. Ahmet'in durumu hakkında bilgi alıp, ameliyattan başarılı bir şekilde çıktığını öğrenince mutlu oldu. Sabah ilk olarak hastaneye geleceğini söyleyip konuşmasını noktaladı. Montunu giyip Metin'le detayları paylaşıp elini havaya kaldırarak ofisteki çalışma arkadaşlarına "Çıkıyorum ben, kolay gelsin." diyerek ayrıldı. Arabasına bindiğinde telefonunu kulaklığına bağlayarak annesini aradı. Çok çalmasına müsaade edilmeden yanıtlanan telefonda neşeli sesi işitti.

"Oğlum!"

"Nasılsın anne?"

"İyidir be oğlum ne olsun? Bende sana şapka örüyordum."

Genç adam güldü.

"Yorma kendini, bir şey olmaz senin bu koca kafalı oğluna."

"Tövbe Ya Rabbim, bak nasıl konuşuyor?"

Engin, söyleyecekleriyle bağlantılı neşesi birden soldu.

"Anne, dün gittin mi Naz'ın okumasına?"

Sesli bir soluma işitti öncesinde Engin.

"Gittim oğlum, gittim."

"Nasıl geçti? Bir şey dedi mi Canan anne?"

"Bana dese inan gocunmam ama sana ileri geri konuşunca kızıp terk ettim orayı."

Engin, huzursuz olduğunu hissedip dörtlüleri yakarak arabasını sağa park etti.

"Ne dedi anne?"

"Bildiğimiz aynı teraneler. Ben dedim ki nabzını yoklamak için; 'Enginim de uğramak istiyor bir ara Canan Hanım.' Onun üzerine başladı veryansına. İşte 'O gün Engin Naz'ı koruyamadığı için okunuyor bu dualar; gelmesin, gözüm görmesin onu. Kızımla evlendiği güne lanet olsun. Yüzü hiç gülmesin, sürüm sürüm sürünsün kan içsin kan kussun.' Ana yüreği be oğlum, sen onca lafı hak etmiyorsun. Onun kızı bir kere öldüyse benim oğlum gözümün önünde her gün biraz daha ölüyor. Biz o gün sadece Naz'ı toprağa vermedik seni de gömdük yanına." Kadının sesi titreyince birden kesildi. Sonrasında güçlükle devam ettiği belli oluyordu. "Evladımın gözlerinin feri söndü, gülmeyi yasakladı kendine. Neler yaşadığına ben şahidim, bu yüzden ezdirmem seni. Ben sana her şeyi derim ama kimseye de dedirtmem. Evet, kalp kırmayı, insanları silip atmayı sevmem. Geçen sana dediklerimin yine arkasındayım, dediğim gibi bana dese önemsemem. Can damarıma, evladıma laf ederse alırlar ağızlarının payını."

"Offf... Neden dün oradan gelince söylemedin bana anacım, ya gitmiş olsaydım oraya ne olacaktı?"

"Aradım seni ama duymadın."

"Hiç fark etmedim. Dün çok yorgundum, eve gider gitmez uyumuşum."

"İsabet olmuş, gitme artık o eve. Eğer sende analık hakkım azıcık dahi varsa gitmezsin Engin."

"O nasıl söz, elbette ki ben de emeğin var."

"İyi o zaman, gitme oraya bir daha."

Sanki annesi görüyormuşçasına başını tamam der gibi oynattı.

"Gitmem. Zaten İbrahim baba için gidiyordum, onu da yine kahvehanesinde ziyaret ederim olur biter. Ben onları hep Naz'ın emaneti gibi gördüm anne, ondan dönemedim sırtımı." Telefonun diğer ucundan sadece yorgun soluklar işitti. Ne doldurulus ne yangına körük. Hiçbir şey bulmadı söylediklerinin karşılığında. "Neyse üzülme sen, bak keyfine. Ben eve geçiyorum, görüşürüz yine."

Engin, konuşmasını sonlandırdığında kulaklığı da çıkardı kulağından. Dörtlüleri söndürüp sinyal vererek hareket etti. Yüreği yangın yeri, ciğeri delik deşik, zihni hasta, sefil bir şekilde vardı eve. Kapısını kapatıp yalnızlığıyla baş başa kalınca daha bir huzur buldu içi. Montunu çıkarıp mutfağa geçti. Dünden kalma, bayatlamaya yüz tutmuş ekmeği ortadan kesti. İçini damak tadına göre doldurup ısırıklar alarak salona geçti. Dizüstü bilgisayarını kucağına aldı. Öylesine amaçsızca internet sitelerinde dolandı. Ekranın sağ alt köşesinde üye olduğu sitelerden gelen haber bildirimlerine şöyle bir göz attı. Kendisinin de bizzat şahit olduğu olaylardan seçmeler vardı. Bir süre oyalandı. Gözleri duvardaki saate takıldığında epey geç olduğunu gördü. Ömründen bir gün daha eksilmişti, hayattan zevk almadığı için neredeyse şükredecekti. Programlanmışçasına kucağındaki cihazı sehpaya bırakıp son kez dolandı evi. Pimpirikliydi Engin; ocağı, prizleri kontrol ettiğinde içi huzura erince en son lambaları da kapatarak kadim dostu kanepeye uzandı. Naz'dan sonra yatak odası ona haramdı, ona yeterdi bir metre altmış santimlik kanepe.

Rüzgâr ve hızlanan kar, aracın yol üstündeki hâkimiyetini zorlaştırsa da Engin arabasını dikkatle sürüyordu. Zihninde yapılacak işler listesinin sağlamasını yaparak yol alırken daha şimdiden yorulduğunu hissetti. Bugünlerde fazla yoruluyordu, en iyisi İrem'den vitamin önerisi almaktı. Hâlihazırda sürdürdüğü tempoya alışıktı ama bu hâlsizlik normal değildi ona göre. Üzüntü de yapar mıydı böyle, güçsüz bırakır mıydı insanı? Alerji ve alerji ilaçları halsizlik yapıyordu, bunu Naz'dan öğrenmişti; üst üste hapşırdı mı "Kalbim acıdı hapşırmaktan," dediğini duyar oldu bir an. Fakat artık Naz yoktu. Geride bıraktığı bomboş acıyla geçen bir yıl vardı. Senesi dolmuştu geçen hafta. Bir de Mevlit okunmuştu baba evinde. Üstelik annesi de gitmiş bir araba laf yemişti dünürlerinden. Beddua edip duruyormuş eski kayınvalidesi. Yorgunluk hissiyle derin bir of çekti.

Yaklaşık on dakika sonra hastaneye vardığında İrem'le kapının önünde buluşup birlikte önce Ahmet'in odasına gittiler. Genç adam başarılı ameliyatı ve mühim saatleri geride bırakmış, gayet sağlıklı görünüyordu. Engin zanlı hakkında sorular sordu. Ahmet ise net bir şeyler hatırlayamadığını söyledi. Öyle ani olmuştu ki her şey, zihninde doğru düzgün yerleşemeden silinip gitmişti görüntüler. Engin, birbiri ardınca başka sorular daha sorup moral verici dilekler ikram ederek oradan ayrıldı, kardeşiyle birlikte koridor boyunca ilerlerken neşesi yerindeydi. Polis memuruna bir şey olsaydı kendini hiç affedemezdi. İrem, hastanın odasına doğru giderken genç kız hakkında bilgi verip uyutmayı bıraktıklarını söyledi. Kendine geldiğini ama geçirdiği nöbetler ve yoksunluk sebebiyle çok saldırgan olduğunu da ekledi. Engin hiç yorum yapmadan sadece dinledi. İki kardeş kızın yattığı kata geldiklerinde, kapının önünde duran Burak'a selam verip gelen giden hakkında bilgi aldılar. Sonra odanın kapısını usulca araladılar. Sessizce içeri girdiler. Genç kız, kapıya sırtı dönük bir şekilde yatağında oturmuş, öylece duruyordu. Engin tepkisiz duran kıza bakarken İrem bir parça heyecanlandığını

hissetti. Önce seslense miydi yoksa yanına mı gitseydi, kestiremedi. Yatağın ucuna kadar geldi.

"Balım!" Hiçbir tepki alamayınca tekrarladı. "Balım, duyuyor musun beni?" Kıza ulaşamadığını görünce hüzünle yanına gitti. Bakışlarını derinlere daldırmış camdan bakıyordu. İlk kez gözleri açık görüyordu. Gür kirpikleriyle çevrili olan iri bal rengi gözleri, hafızalara kazınacak güzellikteydi. Önüne geçip elini usulca sağa sola sallayıp öyle seslendi. "Balım, duyuyor musun beni?" Yavaşça başını çevirince göz göze geldiler. Kızın bakışları sorgulayıcı, İrem'in ise heyecandan ışıl ışıldı. Uyuşturucuların etkisiyle anlamamış olduğunu düşünerek bu sefer âdeta heceledi kelimeleri. "Duyuyor musun beni?"

Haftalardır sesini soluğunu içine hapsetmeye çalışan kız, artık istese de konuşamayacağını düşündü. Zorladı kendini biraz. Dudaklarını araladığında sesi çatallı ve kalın çıktı, konuşmayı yeni öğrenen çocuğun tonlaması misaliydi.

"Duyuyorum." Bakışlarını tekrar cama çevirip devam etti. "Uyuşmuş gibiyim."

"Normaldir, kaç gündür uyutuyorduk seni, çok kuvvetli ataklar geçirdin."

"Günlerim birbirine karıştı, kendimi dünyaya ait hissetmiyorum sanki."

"Oldukça kötü durumdaydın, bedenin çok acı çekiyordu biz de seni birkaç gün dinlendirdik. Buradaki tedavin artık noktalandı. Gerisi için bir rehabilitasyon merkezine yatman şart. Bunun için öncesinde imzan gerekiyor."

Genç kız telaşlandı.

"Daha fazlasına lüzum yok, ben bakarım başımın çaresine."

"Belli, çok güzel bakıyorsun başının çaresine."

Engin'in sesiyle arkasını döndüğünde gözleri, koyu kahverengi gözlerle kesişti. İlk kez gördüğü bu adam kaşlarını çatmış, gergin bir şekilde bakmaktaydı. Genç kız şahsına edilen sözlerin hiçbirinin

altında kalmazdı, yine öyle yapacaktı. Karşısındaki adama keskin ve sert, olabildiğince korkusuz baktı.

"Balımcığım bak çok kötü günleri ardında bıraktık, ayrıca..."

İrem sözlerine ara vererek Engin'e baktı. Geçen gün öldürülmek üzere olduğundan bahsedip bahsetmemek arasında kaldığını belli ederken sanki kardeşinden onay almaya çalışıyordu. Bunu hisseden Engin, araya girdi.

"Nasıl bir belanın içerisindesin bilmiyoruz ama şunu bilmelisin az daha delik deşik oluyordun."

Genç kızın iri gözleri sinirle daha da büyürken âdeta meydan okudu Engin'e.

"Ben zaten belayım. Bırakın beni, kendim hallederim."

"Öyle mi küçük hanım? Hallet bakalım. Hadi git hallet. O gün yıkım için hazırlanan binanın zemininde seni bulup kurtarmasalardı enkaz altında kalacaktı bedenin. Madem halledebiliyordun, ne işin vardı o harabede? Saklambaç oynamıyordun herhâlde değil mi? Anlamıyorum, ne sanıyorsun sen hayatı?"

İrem, kardeşinin ani çıkışına bozulup müdahale edecek olmuştu ki lafın altında kalmak istemeyen kız, ağır adımlarla Engin'e yaklaşıp tam karşısında durdu.

"Ben hayatın ne olduğunu çok iyi biliyorum beyefendi. Dünya size daima otuz dereceyken genç yaşıma rağmen karasal iklimi yaşadım ben. Asıl sen ne biliyorsun da hayatım hakkında ahkâm kesiyorsun? İstemiyorum yardım falan."

Engin sert olmamaya çalışarak kızın kolunu kavradı, sonra da parmaklarını usulca morluklara değdirdi.

"Kendine bunu yapan insanın nasıl biri olduğunu kestirmek hiç de zor değil. Bana bak! Bu illete başlamak kolayken bırakmak zordur ve bunu bir başına yapamazsın. Bırak doktorlar yardım etsin."

Genç kız alay edercesine güldü.

"Sen kimsin? Doktor değil misin?"

İrem, kontrolünden çıkan laf dalaşına daha fazla seyirci kalamadı. Yanlarına yürüyüp Engin'e sitemle baktı.

"Senin doktorun benim Balımcığım, bu bey de kardeşim Engin Komiser."

Engin'in kimliğini öğrendiği an da gözleri panikle büyüyüp arkasını döndü.

"Benim polislik bir durumum yok. Neden burada?"

İrem, anne şefkatiyle yanına yaklaşıp omuzlarından sıkıca tuttu.

"Engin'in tecrübelerine güveniyorum, başının belada olabileceğini söyleyip yanına polis memurunu refakatçi bırakmasaydı bugün yaşamıyor olacaktın. Polis memuru arkadaşımız seni korurken yaralandı, küçük bir operasyon geçirdi hâlâ hastanede yatıyor."

Duyduklarıyla genç kızın boğazına yumru oturup gözleri nemlendi.

"İşte bu yüzden diyorum ya, bırakın beni. Arınmam, iflah olmam, sadece katranımdan bir parçaydı size sürünen, eşelemeyin daha fazla, sıçratmayın üzerinize."

"Bırak edebiyat yapmayı, bunlar sökmez bana! Paşa paşa öteceksin bildiklerini, ben de gidip kuyruklarına basacağım o itlerin."

Genç kız, dakikalardır kendini güçlükle bastırdığı hâlde daha fazla direnemeyerek gözyaşlarını serbest bıraktı. Hıçkırıkla ağladığı sırada İrem sakinleştirip tekrar yatağına yatırınca Engin odadan ayrılıp koridorda beklemeye başladı. Sinirlerini bastırmaya çalıştı. Sebebini bilmese de içinde kız kardeşine karşı bir parça kızgınlık saklıydı.

Kızın devlet himayesinde büyüdüğünü öğrenmese şımarık, zengin çocuğu diyecekti. Fakat tahminince zevk arayışı değil de arkadaş kurbanı olduğu çok açıktı. Normalde bu kadar kaba değildi ancak görev başındayken güçlü ve kararlı görünmek için ister istemez başka bir adam oluyordu. Bir an Metin'i düşündü, keşke yanında getirseydi onu. Çünkü arkadaşı daha yumuşak huyluydu. Hele kadınlara oldukça kibardı. Az evvel gerçekleşen gergin konuşmayı o kalp kırmadan ne de güzel yapardı.

"Engin!"

İsmini işitmesiyle arkasını döndü.

"Efendim."

"Biraz daha sakin olmanı ve anlayışlı davranmanı rica ediyorum."

"En iyisi bir dahakine Metin'le geleyim, o daha şefkatlidir."

"Biraz daha zaman tanıyalım ona. Gerçekten iyi değil, daha yeni yeni toparlıyor kendisini."

"Bence de! Yoksa elimden bir kaza çıkacak."

İrem, kardeşine sitemli bir bakış gönderip hastasının yarın daha iyi olabileceğini, o zaman daha sağlıklı bir sorgulama yaşanacağını önererek uğurladı. Odaya geri döndü. Genç kız, oturduğu yatağın üzerinde ayaklarını karnına kadar çekmiş, başını dizlerine dayamış, nemli gözlerle boşluğa bakmaktaydı. Usulca yaklaştı yanına.

"Balım, daha iyi olmak istemez misin? Sağlıklı yaşamayı, o lanet olası maddelere ihtiyacın olmadan hayatını sürdürmeyi düşünmez misin?"

Genç kız, elini gözlerine götürüp parmak uçlarıyla kurulayarak içini çekti.

"İstesem ne olacak? Benim size verebilecek param yok, hem bu hayatta hiçbir şey karşılıksız değildir, bu yaşıma kadar çok güzel tecrübe ettim. Karşılığında ne isteyeceksiniz benden?"

Genç kadın ne diyeceğini kestiremedi. Böyle bir şeyi nasıl düşünmüş olabileceğini aklı dahi almadı. Hayat bu kadar kötü, insanlar bu kadar vicdansız mıydı? Eğer öyleyse bunu neden hiç fark etmemişti bu yaşına kadar. Belki kız az önceki sözlerinde haklıydı, hayat ona her daim otuz dereceydi.

"Düşünme bunları, belki inandırıcı gelmeyecek sana ama bana güven Balım. Sen yeter ki kurtulmayı dile."

"Elbette ki kurtulmak arzum ama kimseye de yük olmak istemiyorum."

"Tamam, bir anlaşma yapalım seninle."

Birden kaşları çatıldı.

"Hani karşılıksızdı, ne isteyeceksin benden Doktor?"

İrem, kıza şefkatle baktı. Bir insanın inancını, güvenini nasıl olur da böyle tarumar edebilirlerdi?

"Benim anlaşmam yine senin menfaatine. Elimden geleni yapıp seni bu bataktan kurtaracağım. Güzel bir hayat kuracağız sana, sonra istersen kuruşu kuruşuna ödersin borcunu. İstemezsen ödemezsin."

Genç kız, kendini hafifçe geri çekip sorgularcasına baktı.

"Bu iyiliği bana neden yapıyorsun?"

"Ben..." Durup bir parça soluklandı İrem. "Ben hiç anne olmadım ve olamayacağım da çünkü bu tıbben imkânsız. Denemediğimiz tedavi kalmadı, sonunda biz de eşimle evlat edinme kararı aldık. Gezdiğimiz kurumlarda o çocukların durumu çok etkiledi beni. Onları seçmemiz için gözümün içine bakıyorlardı. Sonra bir sabah sen geldin hastaneye. Kimliğini araştırınca bir kurum çıkışlı olduğunu görüp duygusal anlamda sana bağlandım. Ardımda bıraktığım çocukları düşündüm ve benzer bir gelecekle karşılaşmaları korkusu sardı sonra." Ellerini iki yana açarak gülümsedi. "Belki saçma gelebilir ama hepsi bundan ibaret."

Kız, işittikleriyle panikler gibi oldu. Kimliğinden araştırdılarsa eğer... Aklına geleni hecelemekten dahi korktu, en iyisi pot kırmamaktı.

"Allah'tan ümit kesilmez, bakarsın bir gün kendi çocuğuna annelik yaparsın."

"Kısmet." İnanmayarak söylediği sözler üzerine konularına yoğunlaşmaya çalıştı. "Güvendin mi artık bana?"

"Ben hep güvendiğim insanlardan madik yedim Doktor. Ondan güvenmiyorum." Güldü. "Ama inanmak istiyorum."

İrem, kızın gözlerinde yakaladığı küçücük pırıltı üzerine sıcacık gülümsedi. Hep yanında olarak, destek vereceğini, ayakları üzerinde durmasını sağlayacağını sessizce vadetti.

Engin, hastaneden ayrıldığında aklında merkeze gitmek vardı ama kalbi, arabanın gaz pedalına basan ayağına, direksiyonu tutan eline hükmederek bambaşka bir semte sürmesine sebep oldu. Dün annesiyle yaptığı konuşma o kadar zihnini yormuştu ki soluğu Naz'ın babası İbrahim Bey'in Maltepe'deki kahvehanesinde aldı. İçeri girdiğinde yaşlı adamı ocak başında bardaklara çay doldururken buldu. Usulca tezgâhın önüne geldi. Sırtını duvara yaslayıp işini bitirmesini bekledi. İbrahim Bey, askıdaki bardakları doldurup çırağına çayları almasını söyleyince varlığını belli etti.

"Demini almış çayından ben de isterim baba."

Yaşlı adam aşinası olduğu sese kafasını çevirdiğinde gözleri parladı.

"Engin." Yaklaşıp sıkıca sarıldı. "Oğlum, hoş geldin."

Genç adam işittiği "oğlum" tonlaması üzerine gönlü yüce adamın yüreğindeki yerinin sağlamlığını bir kez daha hissetti. Zaten bu ailede bir tek baldızı Melike ve kayınpederi İbrahim Bey ona içten davranıyor, acısına saygı duyarak Naz'ın emaneti olarak görüyordu. Tıpkı Engin'in onları, karısının emaneti görmesi gibi...

"Hoş buldum baba, nasılsın?"

"İdare eder be oğlum. Ne derler..." Buruk bir içe çekişle devam etti. "Yuvarlanıp gidiyoruz."

"Kaç ay oldu görüşmeyeli, bir çayını içmek istedim."

Adamcağız ocağın önüne geçerken yüzündeki hüzün ve mahcubiyet belli oluyordu.

"İyi ettin." Gözlerini kaldırmadan devam etti yaşlı adam. "Geçen Süheyla Hanım gelmiş bize sağ olsunlar. Malum kuzumun seneyi devriyesiydi." Doldurmuş olduğu iki bardak çayı alarak boş olan masayı işaret edip karşılıklı oturdular. "Bizim Hanım hâlâ atlamadı yaşananları. Gerçi hangimiz atlattık, estek köstek gidiyoruz." Giydiği yeleğin cebinden sigara paketini çıkarıp bir dal alarak dudağına götürdü. Kibritle tutuşturup çöpü havada sallayarak

söndürünce kül tabağına bıraktı. "Hatta geçenlerde Melike, onu bir kafa doktoruna götürdü. Hem ağlamış hem anlatmış, doktor bir sürü ilaç vermiş. Kimi zaman içiyor, kimi zaman içmiyor. İlaçlar bir yanı yaparken diğer yanı yıkıyor, iyice dilinin ayarı kaçtı. Biraz anacığına yüklenmiş, Melike anlatınca nasıl mahcup oldum bilemezsin. Hatta ben de seni aramayı düşünüyordum, kusuruna bakmasın annen diyecektim."

Engin, buruk bir şekilde adamın elini tuttu.

"Tasa etme sen bunu."

"Etmesem olur mu evladım, Naz'a nasıl değer verdiğinizi görmüşken Allah'ın takdir ettiği bir ömür üzerine nasıl tavır yapalım. Siz bakmayın bizim hanıma, ne bileyim erkekler daha mı dirayetli oluyor ne." Elini kalbinin üzerine vurduğu sırada gözünden bir damla yaş dökülüverdi. "Benim de burası yanıyor, kavruluyor ama ne yapayım, kime ne diyeyim? Şehit oldu yavrumuz, hangi anaya hangi babaya nasip olur bu yüce şeref?"

Sustu Engin, bir şey söyleyemedi. Ne kadar kayınvalidesine kırgınlığı olsa da uzatıp körükle gitmek istemedi. Yaşlı adamın elinin üzerine samimiyetle dokundu.

"Ben artık Canan anneyi öyle kabul ettim baba. Anneme söyledikleri canını yakmış, kadıncağız biraz kırıldı. Benim kırılacak yanım zaten kalmadı. Sen, beni nasıl kızının emaneti olarak görüyorsan, ben de seni karımın emaneti biliyorum. İşin özü birbirimize emanetiz. Ben babamı daha lise öğrencisiyken kaybettim. Çok geçmeden sizleri tanıdım, sen ikimize birden baba oldun. Yerin bende çok kıymetli, sen sırtını dönme, o bana yeter."

"O nasıl söz evladım? Ne sırt dönmesinden bahsediyorsun sen? Biz kadınlar gibi değiliz, onlar daha duygusal düşünüyor, bizler ise dümdüz. Daha dün gibi kulağımda Naz'ın söyledikleri." Sözleri hatırlamaya çalışırcasına gözleri derinlere dalarken yavaşça nemlendi. "'*Engin, çok iyi biri baba, tanısan sen de seversin.*' O gün gözlerindeki pırıltılıyı gördüğümde kendi kendime söz vermiştim. Seni gözüm

tutmasa da sevmesem de onun hatırına ses çıkartmayıp beğenmiş numarası yapacaktım." Geçmişin getirdiği sisle buruk bir şekilde gülümsedi. "Ama düşündüğüm olmadı. Naz haklı çıktı. Seni evladım gibi sevdim, oğlum oldun hiç yoktan."

"Eyvallah baba."

Engin'in titreyen sesiyle verdiği cevap üzerine o da aynı tonda konuştu.

"Gönlüme birilerini nadir dâhil ettiğim gibi zor çıkartırım sevgisini yüreğimden. Bu yüzden bana sırt dönmekten söz etme. Gün gelecek acın azalacak, yeni birileri çıkacak karşına. O zaman dahi sen benim oğlum olarak kalacaksın."

"Öyle bir şey olmayacak baba, yapma Allah aşkına."

Engin'in bir çırpıda söylediği sözlere daha da duygulandı yaşlı adam.

"Büyük konuşma! Zaman her şeyin ilacıdır oğlum." Durup hecelercesine vurguladı. "Zaman her şeyin ilacı."

İbrahim Bey'in son sözleri ikisini de hüzne boğunca sıkıca sarıldılar. Karşılıklı sırtlarını sıvazlayıp içlerindeki minneti, şefkati, vefayı iletken misali ilettiler birbirlerine. Bazen, saatlerce konuşmak yerine küçük bir dokunuş en etkili sözlere bedeldi. Kimi zaman teselli, kimi zaman destek, kimi zaman dertleşmek demekti.

Ayışığı Kitaplığı

-ÇIKMAZ-

İnsanın benliğiyle yaptığı kavgalar, çıkmaz sokakta mahsur kalmış olması gibi manen yılgın bırakır bedenini. Ruhunun kasırgalarında biçare savrulurken oradan oraya, yolunu aydınlatacak cılız da olsa bir ışık arar. Bu kimi zaman bir dost eli, kimi zaman bilgelik içeren tumturaklı bir söz, kimi zaman da küçük bir tebessüm oluverir. Mühim olan, farkındalık uyandıran her unsuru bir kurtarıcı bilip çabalamak.

Günler birbiri ardında giderken, İstanbul sokakları tamamen kara teslim olmuş, kış oldukça çetin geçmekteydi. Genç kızın kliniğe transferi yapılmıştı, her şeyiyle özel olarak Ali ilgileniyordu. Arada geçirdiği nöbetler oldukça zorlasa da genç kızın dirayetine bir kez daha hayran kalıyorlardı. Tutuk bir kızdı, kliniğe yerleşir yerleşmez herkese tavrını koymuş, arkadaşlık veya herhangi bir yakınlık kurmayacağını belli ederek sınırlarını keskin bir şekilde çizmişti. Hâl böyle olunca Ali, Engin'den kıza biraz daha mühlet verip, az da olsa kendisini toparladığı zaman görüşmesini rica etti. Pek hoşlanmasa da kabul eden Engin, işini hakkıyla yapan bir doktorun aldığı karar olarak gördü bunu.

Durum böyle olunca genç komiser de çalıştığı diğer dosyalara yoğunlaştı. Melda, her ne kadar toy olsa da babası gibi zeki, analitik düşünce kabiliyetine sahipti. Yıllara rağmen bazen gözünden

kaçabilecek ufak bir ayrıntıda devreye girip onların göremediklerini bulup seriyordu gözler önüne. Engin, genç kızın kendisine bazen ilgisini fark edip daha temkinli davranmaya başladı. Bunu Metin'e söyleyip, ifşa etmek istemedi. Sağduyu ile yaklaşıp sır gibi saklamaya niyetliydi bunu.

Yine yorgun bir günün ardından eve vardığında güçlükle banyoya attı kendisini. Ilık bir duş alıp rahatlayınca mutfağa zoraki sürükledi bedenini. Dün gece dışarıda bıraktığı tencerenin kapağını açtığı anda burnuna değen ekşi koku midesini bulandırınca yiyecek bir şeylerin olmaması canını sıktı. Telefon edip dışarıdan bir şeyler söylerken diğer yandan da bilgisayarını açıp evden devam ettiği yarım işlere koyuldu. Siparişi gelince hem yedi hem ekrana baktı. Eksik olan bilgileri girdi. Bu şekilde ne kadar vakit geçirdiğini anlamadı. Sırtında hissettiği ince sızının canını yakmasıyla her şeyi sehpanın üzerine bırakıp kanepeye uzandı. Bu aralar fazlasıyla yorulduğunu hatırladı tekrar. Hep unutuyordu İrem'den vitamin tavsiyesi almayı. Duvardaki saate bakıp vaktin epey geçtiğini görmesiyle, artık yatıp dinlenmesi gerektiğini düşündü. Zaten yarın akşam devriyesi vardı. Kendi kendine düşüncelere daldığı bir anda telefonu çaldı. Mesleğinden dolayı alışıktı bu tür aramalara ama yine de tedirgin oldu. İrem'in ismini görünce aklına annesine bir şey olma ihtimali geldiği için telefonu panikle yanıtladı.

"Hayırdır İrem."

"Uyumuyordun değil mi?"

Hızlı bir şekilde alıp verilen soluklar daha bir endişelendirdi genç adamı.

"Çatlatmadan söylesene hayırdır?"

"Hastanede nöbetçiyim. Az evvel klinikten aradılar. Balım, bir atak geçirdiği sırada kaçmaya çalışmış, hemşireler kısa süreliğine bir sakinleştirici yapıp uyutmuşlar."

Genç adam, farkında olmadan rahat bir soluk aldı.

"Ben de anneme bir şey oldu sandım. Bana ne bundan, hatta sana da ne? Ali nerede? Onun hastası artık kız."

"Zaten Ali'ye ulaşamadıkları için aramışlar beni. İşin kötüsü ben de ulaşamadım. O da dün gece nöbetçiydi, muhtemelen evde uyuyor." Bir müddet durdu sonra çekingen bir tonlamayla devam etti. "Sen gider misin? İyi olduğundan emin olur musun?"

Engin, elini boynuna atıp sağa sola çevirirken sitemle mırıldandı.

"Bir bakıcı olmadığımız kalmıştı."

Ne kadar kendi kendine söylense de İrem tarafında işitilen sözler zehir zemberek karşılık buldu.

"Kardeşimden yardım isteyemeyecek miyim ben? Sürekli bir atar gider. Ulaşamadık Ali'ye, ne yapalım?"

"Git kocana söylen o zaman, ondan al hırsını. Ne diye telefonunu kapatıyor?"

"Ne demeye çalışıyorsun?"

"Bir şey demiyorum."

"Kabahat benim. Senden neden bir şey istiyorum acaba?"

Tek taraflı noktalanan görüşmenin üzerine Engin, sinirle telefonunu koltuğa fırlattı. Bir iki tur döndü etrafında, sonra tekrar eline alıp İrem'i geri arayarak montunu giydi. Cevaplanmayan çağrısı üzerine yine şansını deneyince ikinciye yanıt buldu.

"Ne var Engin?"

"Tamam, gidiyorum. Haber vereyim dedim." Ses işitmedi İrem'den, kocaman bir sessizlik hâkimdi. "Hey, işitiyor musun beni?"

"Sağır değilim çok şükür."

"İyi ne güzel, tekrar etmeme gerek yok o zaman."

"Tamam, sağ ol."

"Rica ederim, ne demek. Her zaman emrine amadeyim Balım Hanım'ın."

"Ya sabır. Engin, yeter! Gideceksen git gitmeyeceksen bozma iyice asabımı."

"Gidiyoruz dedik ya." Telefon tekrar Engin'in yüzüne kapanınca kızgın bir şekilde kendi kendine söylendi. Tabii canım İrem Hanım kapatsındı telefonları suratına. Hamiliğini üstlenmişti koskocaman kızın. Allah toptan sonlarını hayır etsindi. Homurdanarak evden ayrıldı aracına binip uzaklaştı. İçinde hâkim olamadığı öfke vardı. Bu hâline kızsa da çok da üstesinden gelemiyordu. Acaba o da kliniğe yatıp öfke kontrolü üzerine tedavi mi görseydi? Düşüncesine bıyık altı güldü, iyi olmak yerine oradaki insanları çileden çıkarabileceğini hayal etti. Sesli güldü bu sefer. Kliniğe gidene kadar az da olsa sakinleşti. İçeri girip genç kızın yattığı kata çıktı. Kapıyı tıklayıp odaya girdi. Yatağın yanındaki sandalyede bekleyen hemşireye selam verdi. "Merhaba. Kolay gelsin."

"Merhaba. Sağ olun." Ayağa kalkıp gülümsedi orta yaşlı kadın. "İrem Hanım'ın kardeşisiniz, değil mi? Az evvel arayıp bildirmişti."

"Evet, ta kendisiyim." Genç kızı işaret etti. "Ne oldu tam olarak?"

"Daha evvel rastlamadık bu kadar büyük atağa. Birden vücudu titreyerek kasılmaya başladı. Yürüyecek hâlde değildi zaten. Tutturdu gideceğim de gideceğim. Sonrasında sakinleştirici yapıp, uyuttuk."

"Ne zaman gelir kendisine?"

"Yaptığımız hafif bir şeydi. Çünkü Ali Hoca, Balım Hanım'ın tedavisinde ağır yatıştırıcıları yasakladı. Kaldı ki küçük ataklarda neredeyse hiç kullanmıyoruz. Zaten sıklıkla terapi gruplarına katıyoruz."

"Anlıyorum. O zaman kendine gelene kadar burada durayım."

"Çıkayım ben o hâlde."

"Siz bilirsiniz."

Hasta bakıcı, nazik gülümsemesiyle odadan ayrılınca Engin, montunu çıkarıp sandalyenin arkasına asarak kızın baş ucuna geldi. Uyurken oluşan masum hatlarına tezat birkaç gün önceki saldırgan hâllerini düşündü. Dışarıya sergilediği kalkanıydı. Saçının başının

dağınıklığı nedense onu rahatsız ediyordu. İrem'e söylemeliydi, bir çeki düzen vermeliydiler kızcağıza. Ona göre kadını zayıf gösterecek her hâl şiddet demekti. Yırtık, sökük bir giysi, dağılmış saç baş, savunmasız olduğunu ima edecek herhangi bir şey. Sandalyeye oturup sırtını tamamen yasladı, kolundaki saate baktı. Gece yarısını epey geçmişti. Bir saat önce uyku için hazırlanırken şimdi hastane köşesinde nöbet tutuyordu. Neyse kendi kendini doldurmayacaktı zira öfkeden başka bir şeye yaramıyordu bu durum. Gözlerini yumduğu anda bedenini tatlı bir rehavet kapladı.

Genç kız, göz kapaklarını araladığında odadaki keskin beyaz ışık gözlerini kamaştırıyordu. Geçirdiği krizi, damarlarına enjekte edilen ilacı hatırladığında elini inceden ağrıyan başının üzerine koyup ovaladı. Zorla uyutmuşken hiç değilse söndürseydiler ya şu ışığı. Nasıl da gözünün nuruna vuruyor, etrafını güçlükle seçmesine sebep oluyordu. Başını sağ tarafına çevirdiğinde karşılaştığı sima ile irkildi bir an. Bu geçen günkü asabi komiser değil miydi?

Yatağında hafifçe yükselip, sağ kolu üzerine yaslanarak diğer eliyle gözlerini ovuşturdu. Buna rağmen değişmeyen görüntüye, bu sefer tamamen doğrularak bakmak için ayaklarını sarkıttı. Terliklerini giyip yatağın etrafında dönerek genç adamın karşısına geçti.

Esmer yüzü muntazam kesilmiş kirli sakallarla çevriliydi. Yaşına göre saçına ve sakalına hayli ak düşmüştü. Kalın ama erkeğe göre oldukça düzenli ve biçimli kaşları esmer teniyle uyumluydu. Kirpikleri o kadar sık ve uzundu ki, göz kapaklarına gölge yapıyordu âdeta. Bakışları uzun boynuna, ardından geniş omuzlarına indi. Bu sefer boyunun uzunluğu dikkatini çekti; ayaklarını zor toparlamış, sandalyeye güç yerleştiği belli oluyordu. Belli ki boyuna posuna güvenip etrafına ahkâm kesiyordu. Gözleri, önünde birleşmiş ellerine kaydığında adamın alyansını fark etti. Demek ki nişanlıydı. Belki de evli. Bu kadar kaba bir adama katlanmak kim bilir ne zordu? Allah

yardımcısı olsundu kızcağızın. Geri çekildiği anda ayağı yatağın demir kenarlığına çarpıp ses yaptı. Genç adam oluşan sesle gözlerini açtı. Sanki aynı mekânda değilmiş gibi ikisi de birden afalladı. Engin, ayaklarını toparlayıp elleriyle gözlerini ovuşturdu.

"Ne zaman uyandın sen?"

"Az evvel."

Saatine baktı, 05.00'i gösteriyordu. Elini sızlayan boynuna götürüp ovaladı.

"İyi misin, bir atak geçirmişsin?"

Yumuşak tonlamayla sorulan soruya şaşırdı genç kız. Dengesizdi bu adam.

"Sen neden buradasın Komiser? Bir şey mi oldu yine?"

Engin, otur dercesine eliyle yatağını işaret etti kıza. Böyle karşısında ayakta durunca sorguya çekilmiş gibi hissetti.

"Sen atak geçirince Ali'yi, yani doktorunu aramışlar ama ona ulaşamayınca İrem'e haber vermişler. Onun da bu akşam nöbeti olduğu için gelip seni görmemi istedi."

Belli belirsiz gülümsedi kız.

"İlk kez merak edildim desene. Bedenim açlıkla kıvranınca kaçıp gitmek istediğimi hatırlıyorum, sonrası karanlık."

"Yavaş yavaş atakların da geçecek."

"Ben bitmişim biteceğim kadar, artık geçse ne olur geçmese ne?"

"Hah başladık yine edebiyat parçalamaya. Daha genceciksin, kurtar hayatını."

"Demesi çok kolay, bütün imkânlar önüme serildi de ben hayatımı kurtarmadım zaten."

"Herkes aynı kulvarlarda yürüyemiyor, hak edip hak etmemek değil bu. Dünyanın kanunu veya görev dağılımı diyelim. İki kardeşin bile başarılarıyla başarısızlıkları farklı olurken birbirinden bağımsız insanların eşit olması çok zor."

"Ne diyeceksen dümdüz söyle bana. Dolandırma!"

"Herkes yaşadığını bilir ama bunu kimseye anlatmazsa karşısındakiler bilemez. Demem o ki; bize yardım et hem senin hem de başka gençlerin hayatlarını kurtaralım. Her gün böyle uyuşturucudan onlarca taze bedenin hayatı sönüyor."

"Tedaviyi kabul ettim fakat sana ne yardımım olur ki benim? Ben sadece kullanıcıydım."

"Nasıl başladın?"

Genç kız sıkıntıyla soludu.

"Arkadaşım kullanıyordu, tadına baktım sadece. Sonrasında verdiği rahatlık tüm kederimi derdimi unutturdu. Sanki ben, ben değildim. Biliyorum, boyumu aşan zevklerden birisiydi. Zaten ilk birkaçı kendiliğinden geldi, tercihim olmadı."

"Sonrasında sen istedin paran yetmedi, ardından borçların birikti, belki dayak da yedin." Elini saçının yanık tarafına getirdiğinde ürkek bir şekilde baktı kız. "Bunu da onlar yaptı değil mi?" Genç kızın sükûneti ve buna keza gözlerindeki tedirginlik haklı olduğunun emaresiydi. Ayağa kalkarken elini geri çekip ceplerine koydu. "Söyle lütfen! İsim ver, sırayla hepsini temizleyip seni de kurtaralım. Ne kadar borç yaptın bilmiyorum ama ödeyemeyeceğine eminim. Bu onların stratejisi! Önce ruhun, sonra canın, şimdi de sırada bedenin var. Bir iki seneye kalmaz başka adamlara peşkeş çekilirken daha beter saplanacaksın dibe."

Engin'in kendi kendine kurduğu senaryolara tepki vermeden dinledi kız.

"Benim istediğim sadece ayaklarımın üzerinde durmaktı."

"Yine yapabilirsin, sadece başta attığın yanlış adımlar seni bu duruma getirmiş."

"Başka çarem mi vardı? Sen hiç kaçmak zorunda kaldın mı Komiser?

"Ben de kaçıyorum birçok şeyden. Geçen gün bana dedin ya 'Sen ne biliyorsun?' diye. Ben de sana sorayım, sen nereden biliyorsun benim kaçmadığımı?"

"Tuzun kuru görünüyorsun buradan."

Kendi kendine güldü Engin.

"Çok gördün galiba tuzu kuru."

Dudaklarında küçük bir tebessümle kırdı omzunu genç kız. Bakışlarını Engin'den çekip tırnakları yenmiş, derisi soyulmuş küçük parmaklarına çevirdi.

"Bir yıl önceydi, erkek arkadaşımın doğum günüydü. Birlikte bir mekâna gittik, orada arkadaşlarıyla toplanmıştık, daha evvel görmediğim tiplerdi. Sırayla tozu çekerken keyifli görünüyorlardı, Orhan'a öyle zor günlerin ardından ulaşmıştım ki yılların rehaveti vardı sırtımda, 'Hadi,' dedim kendi kendime, 'Hepsi geride kaldı sen de rahatla, senin de hakkın var buna.' Öylelikle oldu tanışmam, sonra devamı geldi."

"Orhan sadece kullanıcı mıydı yoksa satışını da yapıyor muydu?"

"Ben Orhan'ın da ilk o zaman öğrendim içtiğini, daha önce bilmiyordum. Tanımışım sanıyordum meğer tanımamışım hiç." Aklına gelenlerle gözleri dolup ağır ağır devam etti. "Ama o gün ona tozları veren Cemal'miş sonrasında da yine o verdi. Ben de kullanmaya başlayınca arkadaşından parayla alabileceğimizi söyledi."

"Nereden aldınız?"

"Çopur Sedat vardı, çakmak dolduruyordu Beyoğlu sokaklarında. Yüzü çiçek bozuğu bir adamdı. Genelde ondan gidip alıyorduk, her seferinde biraz daha pahalıya veriyordu. Ona parasını bir kere geç verince daha satmaz olmuştu bana. Sonra başka kapı bulduk kendimize."

"Hâlâ orada çakmakçılık yapıyor mu?"

"Hayır, birkaç aydır o işi yapmıyor. Zaten paravan iş, öyle bir şey ki her istediğinde de bulamıyorsun onu."

"Ne sanıyordun ya?"

"Anladık, çok iyi biliyorsun bu işleri."

Genç kızın eyvallah demeyen hâline sinirlense de belli etmemeye çalıştı Engin.

"Neyse... Geçen seni biri öldürmek istemişti ya, kapıda bekleyen polis arkadaşı da yaralamıştı hani. Bu kişi Çopur Sedat olabilir mi?"

Genç kız bir an cevapsız kalınca Engin, düşündüğü için mi yoksa bir şeyler sakladığı için mi böyle davrandığını çözmeye çalıştı.

"Sanmam. Ona borcum yoktu."

"Kime borcun var?"

Gözlerini hiç ayırmadan Engin'e dikti.

"Torbacılara borcum yok, Orhan'dan almıştım birkaç kez."

"Bu iş, arkadaşının yapacağı bir şey değil."

"Zaten Orhan yaptı demedim. Yapmaz o öyle bir şey."

"Açık konuş o zaman benimle. Kim sana durup dururken sıçradı o zaman?"

Birkaç saniye sessiz kalan kız söyleyip söylememek arasında kaldı. Hayatı bıçak sırtı yaşarken atacağı küçük bir yanlış adım ait olmadığı yaşama sürüklerdi onu. Gerçi şu bulunduğu durumdan ne kadar kötü olabilirdi ki?

"İt Zeki'den ot çaldım. Aslında hakkım olanı aldım."

"Kızım sen ne dediğinin farkında mısın?"

"Sordun anlatıyoruz işte. Ne bağırıyorsun?"

"Ot çaldım diyorsun, basit bir hırsızlık değil bu."

"Mecbur kaldım çünkü bir seferinde bana anlaştığı miktarı vermeyip fazla para aldı. Gerçi hep yapıyordu bunu. Ne onun ilk aldatışı ne de benim onu ilk çarpışımdı. Orhan da tanıyordu bu adamı, bazen bize geliyordu. Torbacılık yapmazdı hiç. Aracıydı o. Bir keresinde bunlar eve geç geldiğinde bir poşet ot buldum kıyıda köşede, onu çaldım."

"Ne zaman oluyor bu?"

"Bir ay olmuştur sanırım aynı zamanda para da aşırdım zulasından, az yolmamıştı zamanında beni. Onun karşılığı olarak, içim

sızlamadan aldım hepsini. Zaten Orhan'ın da ne halt olduğunu anlamıştım. Bir gece yarısı ayrıldım yanlarından."

"Ne yaptın çaldıklarını?"

"Para ile kendimi bir iki hafta idare ettim, otları da kullandım."

"Birlikte mi yaşıyordunuz Orhan'la?"

Başını sallarken devam etti anlatmaya genç kız.

"Son iki aydır aynı evde yaşadık ama öyle sandığın gibi değil."

"Ne sanıyormuşum ben?"

"Anlarsın işte."

Engin, lafı değiştirdi.

"Neyse, konumuz bu değil. Daha evvel nerede kalıyordun?"

"Ne yapacaksın?"

"Dikleşme benimle, adam akıllı cevap ver sorduklarıma."

Genç kız istemeye istemeye devam etti.

"Arkadaşımla kalıyordum, sonra Orhan'ın yanına gittim, onun eviyle ilgili yıkım kararı alınınca birkaç haftalığına Zeki'nin yanında kalacaktık."

"Neden Orhan'ın yanına gitmiştin?"

"Ne çok soru soruyorsun. Rahat bırak beni."

"Bana bak, sadece bu hırsızlık olayı ile atarım seni nezarete. Anlamam ben hakkım olanı aldım falan. Adamakıllı konuş benimle!"

"Erkeklerin sorunu bu mu yani? Gücünü ispatlamak mı? Eğer yaşadığım onca şeye rağmen bu dünyanın madiklerine direniyorsam emin ol senden de güçlüyüm."

"Güç ispatlamak değil niyetim, ayrıca ağzın ne kadar bozuk, düzgün laf çıkmaz mı lügatinden?"

"Her yerim düzgün de ağzımın bozukluğuna mı taktın?"

Engin, sinirlerinin gerildiğini hissedip elini boynuna atarak esnetti.

"Neyse, son sorumu da sorup çıkacağım."

"Dinliyorum."

"Şu İt Zeki dediğin adamı tarif edebilir misin?"

Genç kız gözlerini yumdu. Adamın eşkâlini verse de bir şey değişmeyeceğini biliyordu çünkü onun asıl hasmının kim olduğundan emindi. Oturup bir çırpıda her şeyi en baştan anlatsa kendisi de karşısındakiler de rahat nefes alacaktı fakat Engin'in tavrı onu ketum olmaya itiyordu. Öyle sert ve asabi davranıyordu ki en güzeli susmaktı. Sadece başındaki belanın bir kısmını halletse yeterdi ona göre.

"Orta boylu, esmer, zayıf bir adamdı."

"Başka bir özelliği yok mu?" Kızın cevap vermeyişi üzerine Engin yerinden öfkeyle doğruldu. "Aman ne güzel! Sarı Çizmeli Mehmet Ağa."

"Sordun, ben de söyledim ne atar yapıyorsun? Normal adamdı işte, gözlü, ağızlı, burunlu, kulaklı."

"Hadi ya! Bak sen şu işe! Nasıl aydınlandım bir bilsen. Ben de başka türlü hayal etmiştim." Dişlerini sıkıp sinirle "La havle!" çekti, Engin. Elini başına atıp alnını hafifçe ovaladı. Sakinleşmeliydi. Kesinlikle öncelikle sakinleşmeliydi. Şimdiye kadar kolay kolay kurtulamamıştı bir şey elinden, bu mevzu da aydınlanacaktı. Belki iğneyle kuyu kazacaktı ama emindi halledeceğine. Adresi alıp dışarı çıktığı sırada gün ağarmaktaydı. Bir saat için eve gitmeye kalksa yatmadan geri dönecekti şüphesiz. Arabasını merkeze sürdüğünde onu gerçekten zor bir gün beklediğini biliyordu.

Engin, hastaneden ayrıldığında kesin olmasa da ipucu yakaladığı için umutluydu. İsterse mesleğinde seneleri devirmiş olsun biliyordu ki görev aşkı hiç gitmeyecekti içinden. Bulduğu ufacık bir bilginin getirdiği mutluluğu yine bir polis anlayabilirdi kendisine göre. Bu duyguyu kaç kez yaşamıştı Naz'la. Sadece eşi değildi ki; dostu, sırdaşı, iş arkadaşı ve böyle sıralanabilecek daha birçok meziyet...

Az evvel genç kızla konuştuklarını düşündü. Kısmen bir şeyler anlatmıştı ancak zihninde hâlâ yerine oturmamış eksik parçalar

vardı. Bir sürü isim sayıp olaydan olaya atlamıştı. Metin, her ne kadar *bir şey çıkmaz* dese de şansını deneyecek, kuruma gidecekti. Kızın anlattıklarını teyit etmek fena olmazdı.

"Eğer yaşadığım onca şeye rağmen bu dünyanın madiklerine direniyorsam emin ol senden de güçlüyüm." Kulaklarında yankılanan genç kızın sesi biraz mahcup, biraz acıma hissi uyandırdı içinde. Çok tuhaf biriydi. Yaşadıklarından rahatsız ve pişman lakin bunu dile getirmek istemeyecek kadar gururluydu. Ne yaşadıysa çelik gibi bir kuvvet kazandırmıştı. Mesleği onu bir parça meraklı yaptığından olsa gerek daha fazla ilgi duydu bu hikâyeye. Ne demişti anlatırken: *"Orhan'ı tanımışım sanıyordum ama tanımamışım."* Demek ki adamın ona yaşattığı hüsranlar olmuştu da neydi ne kadardı kim bilir? Bir de önceki ev arkadaşı vardı, ketum davranmış, geçiştirmişti. Lafını esirgemeyen pervasız sözleri çalındı kulağına, sonra da kendisine ettiği sitem. *"Her yerim düzgün de ağzımın bozukluğuna mı taktın?"* Hırsla direksiyonu sıkıp biraz daha bastı gaza. Dakikalarca ilerdi. Hedefine ulaştığında önce köşedeki pastaneden poğaça alıp öyle girdi emniyet binasına. Daha yeni yeni geliyordu herkes. Çaycı İsmail'den demli bir çay isteyip masasına geçtiği sırada Metin içeriye girdi.

"Günaydın, erkencisin."

"Sana günaydın. Uyudun mu desene."

"Hayırdır?"

Engin, poğaça paketini iyice açarak ikram etti arkadaşına.

"Dün Balım'a refakatçilik yaptım."

Metin güldü.

"Ee, bak sen."

"Gülme oğlum ya, tutuldu her yerim zaten."

"Anlatsana, merak ettim."

"Büyük bir atak geçirip krize girmiş, saldırganlaşınca hemşireler yatıştırıp Ali'yi aramışlar ona ulaşamayınca da İrem'i. İrem de nöbetçi olunca beni aradı, bir git bak diye. Olaylar, olaylar yani."

"İyi mi şimdi bari?"

"Diliyle beni deli edecek kadar iyi."

Metin kahkaha atarak "Taktın ha sen de bu garibana." dedi.

"Ya katır gibi inadı var, iletişimi zor bir kız. Tamam, benim de kendime çok hâkim olduğum söylenemez ama tavırlarını görsen hak verirsin. Öyle aksi, dik başlı ki insan nasıl davranacağını şaşırıyor."

Metin tebessümle arkadaşının omzuna dokundu.

"Merak ettim, adıyla hanım hanımcık bir kız gibi duruyor aslında."

"Sorma çok hanım hanımcık."

Gelen bardaklarıyla birlikte Engin, çayını yudumlarken poğaçalarından büyük ısırıklar alıyordu. Uykusuz denecek ölçüde ayık geçirdiği gecenin sonunda acıkmıştı hayli.

"Bir şeyler anlattı mı hiç?"

"Konuştuk. Sürekli kaçak dövüşüyor, sakladığı çok şey var gibi."

"Bizim elimizde neler var peki?"

"Vallahi bir erkek arkadaşı varmış, ismi Orhan. Bir yıl evvel onunla gittiği bir mekânda beyazla tanışmış, sonrası bildik hikâye. İki aydır da birlikte yaşıyorlarmış. Çok isim saydı, değişik kişilerden temin etmiş. En son İt Zeki denilen birisinden alıyormuş, adam bunu birkaç kez kazıklamış. Orhan'la onun evinde kalıyorlarmış. Sonra adam evde yokken parasını ve malı çalıp kaçmış. Gerçi hakkım olanı aldım diyor ama bilemedim. Birkaç gün kaçak göçebe yaşayıp parayı bitirmiş, malı da kullanmış." Burun kemerini sıkarken hatırladıklarıyla parmağını şaklattı. "Ha bir de eşkâlini sordum, uyduruk bir yanıt verdi. Birini koruyor sanki."

"Bence o gün, onu öldürmek isteyen kişi bu takım değil. Yani çok saçma abi, adamın az veya çok neyse sermayesini ve parasını çalmış. Sence sadece öldürür mü? Hem de bunu yapan kadınsa! Posasını çıkartana kadar kullanırlar. Bence bu kızda başka bir şeyler var."

"Ben de aynısını düşünüyorum. Adamın adresini aldım, gerçi çekinerek verdi, bu yüzden doğruluğu konusunda şüpheliyim biraz."

"Nerede oturuyormuş?"

"Tarlabaşı."

"Ha tamam, bizim Puluç Bülent tanır belki, biliyorsun daha evvel başka narkotik işinde de yardım etmişti."

"Olur. Önce bir adrese gidelim bakalım. Olmadı ararız Bülent'i."

"Tamam, sen ye yemeğini Melda da gelsin çıkarız."

Engin, karnını doyurup birkaç bardak çay içti, uykusuz ve yorgun bedenini tüm gün ancak ayakta tutardı. Dakikalar geçtikçe çalışma odası iş arkadaşlarıyla dolmaya başladı. Melda, Hakan, Emre... Melda'ya kendileriyle geleceğini söyleyip çıkmak için hazırlandığı sırada telefonu çaldı. İrem'in aradığını görünce çekinerek açtı. Zira dün pek de hoş bir görüşme yapmamışlardı.

"Efendim İrem!"

"Nasılsın?"

Sıkıntıyla debelendi yerinde.

"İyiyim. Sen nasılsın?"

"Ben teşekkür için aradım." Küçük bir sessizlik ardından çatallı bir sesle devam etti. "Dün gece için."

"Mühim değil. Kusura bakma çıkıştım biraz. Bu ara yorgunluktan sinirlerim çok gergin. Sana söylemeyi de unutuyorum hep, ne önerirsin vitamin olarak?"

Engin'in çocuk misali geri adımları hattın ucundaki kadını şefkatle gülümsetti.

"Eve yeni geldim, şimdi yatacağım. Bu gece de nöbetçiyim. Hastaneye gel, tahlil yapalım. Bakalım vücudunun neye ihtiyacı var? Değerlerin normal çıkarsa enerji verici bir şeyler yazarım."

"Bu gece ben de nöbetteyim ama vakit bulursam bir ara gelirim."

"İhmal etme."

"İhmal etmem merak etme." Aklına gelenle devam etti. "Ali'ye ulaştınız mı sonra?"

"Şarjı bitmiş, farkında bile değil şaşkın. Geldiğimde kahvaltı hazırlıyordu bana."

Kardeşinin neşeli ses tonuna buruk bir şekilde gülümsedi.

"Selam söyle."

"Söylerim. Aa Engin, kapama bir dakika. Az daha sormayı unutuyordum, kendine gelince konuşabildiniz mi?"

"Konuştuk, birkaç isim verdi, birazdan gidip bakacağız."

"Tekrar sağ ol."

"Mühim değil, neyse hadi görüşürüz."

Lafı uzatmayı sevmeyen yanı görüşmeyi bir an evvel sonlandırdı. Her erkek gibi uzun minnet dolu konuşmalardan sıkılırdı. Telefonunu cebine iliştirip arkadaşlarıyla emniyetten ayrıldılar. Arabaya binip uzaklaştıklarında yaklaşık bir saat sonra Beyoğlu sokaklarındaydılar. Tarlabaşı'na sürüp devam ettiler. Engin, elindeki adrese yakın bir yere arabasını bıraktı. Rengârenk boyanmış eski evlerin önlerinden geçerken kapı numaralarına göz attı. Yeşil renkteki üç katlı evin önünde durduğunda kendi önde, Metin'le Melda arkasında sessiz olmaya gayret ederek merdivenleri çıktılar. Zile bastıklarında kenara çekilip beklediler. Derinlerden gelen 'Kim o?' sesi üzerine Engin ve Metin, Melda'nın konuşmasını rica eden bir işaret yaptılar.

"Lütfen, açar mısınız?" diyerek sesine numaradan cilve katmasına arkadaşları bıyık altı gülümsediği sırada kapı açıldı. Karşılarındaki adam, Melda'yı görünce ganimet bulmuş misali gülecek olmuştu ki yanındaki iki adamı görünce afalladı. Temkinle gözlerini üzerlerinde gezdirip kapıyı yarıya örterek kafasını uzattı. Kimi aradıklarını sordu. Metin'in "Zeki sen misin?" sorusuna evet yanıtını verdi. Engin ayağını aralık olan kapıdan sokup polis kimliğini yukarı kaldırdı. Adam bir anda panikledi. Onun polisle ne işi olurdu canım! Kapıyı kapatmaya çalıştı. Zeki'nin bu ani davranışı karşısında Engin öfkelendi. Suratının tam orta yerine şöyle sağlam bir yumruk atmak istedi

ancak kendine engel olabildi. Koluna kelepçeyi takıp karga tulumba arabaya bindirip emniyete geçtiler. Direkt sorgu odasına alındı.

Engin, karşısına geçip oturarak başı önünde duran adama öfkeyle baktı. Gençleri nasıl zehirleyebiliyorlardı böyle? Ölüme sürükledikleri insanlar gibi kendileri de bir ana babanın evladıydılar. Bu sebeple böyle vicdansızların ebeveynlerine acıdığını düşündü. İnsanoğlu, ne umutla evlat sahibi oluyordu. İrem'i düşündü birden, belki acımasız bir dua olacaktı ama yine de kardeşi için farklı bir dilek geçmedi gönlünden. Böyle hayırsız evladı olacağına hiç olmasaydı daha iyiydi. Şimdi yok diye üzülüyorken olduğu zaman varlığına beddua edecekse, bu imtihana eyvallah demenin başka çaresi yoktu. Sırtını eski sandalyeye yaslayıp kemiklerini esnetti.

"Neden yapıyorsun bu işi?"

"Hangi işi?"

Engin öfkeyle masayı adama doğru itti.

"Bana bak, kerize yatma! Sıkıveririm gırtlağını."

"Komiserim valla anlamadım neden buradayım?"

"Tamam, anlayacağın dilden konuşayım. Ot satıp aracılık yapıyormuşsun."

Adamın gözleri büyüyüp gevelemeye başladı.

"Ben kimseye zorla bir şey yapmıyorum ki Komiserim."

"Onca ana babanın ahını almaya utanmıyor musun?"

Engin, sinirlerine hâkim olamayıp sorular üzerine sorular yağdırıyordu. İlk önce kaçak dövüşüp cevapları yuvarlayan Zeki, Engin'in tartaklaması üzerine en sonunda itiraf ederek sattığını söyledi.

"Daha çok aracılık yapıyordum."

"Kime çalışıyorsun?"

"Komiserim kimseye..."

Engin, sinirle yumruğunu masaya indirdi. "Kime çalışıyorsun dedim?"

"Mümtaz. Demirhindi Mümtaz derler âlemde."

"Nerede bu Mümtaz?"

"Bilmiyorum."

Engin, çıldırmışçasına bağırıp, adamın üstüne yürüdü.

"Ulan konuşsana!"

"Valla bilmiyorum Komiserim. Mümtaz abiye ulaşamazsın. O istediği zaman çağırır, görevi ve malı verir salardı beni."

"Neyse, ona tekrar geleceğim. Şimdi başka bir konu var."

"Buyur Komiserim."

Adamın korkudan el pençe duran tavrı büsbütün sinir bozucu geliyordu ona.

"Orhan ve kız arkadaşı Balım'a da satmışsın."

Adam bir an duraksadı. "Balım diye birisini tanımıyorum ama bir Orhan tanıdığım var. Artist Orhan deriz biz, ondan mı bahsediyorsun acaba?"

"Ben bilmem artist mi, jön mü, sende kalıyormuş geçici olarak."

"Evet, tam kendisi. Artist Orhan... Diğerleri gibi Orhan'a ve kız arkadaşına da zorla satmadım, eski aldıkları adam bunlarla alışverişi kesince arkadaşları benim ismimi vermiş, gelip onlar buldu beni. Sonra takılır olduk bayağı, evlerinden ayrılmak zorunda kalınca yanıma geldiler, evimde ağırladım onları. Ama kız arkadaşının ismi Balım değil ki Zeynep."

Engin kaşları çatık anlamayarak baktı.

"Kız arkadaşı Zeynep mi?"

"Evet, kızın adı Zeynep. Çok anasının gözüdür ha, onu çarpayım derken o beni çarptı kaç kez."

"Ne gibi çarptı seni?"

"Ben ondan fazla para almaya yeltendikçe bir şekilde hakkı olanı alırdı."

"Nerede bu Zeynep?

Adam gözlerini kaçırıp lafı geveledığinde konuşması için daha fazla üstüne gitti Engin. Görünüşünün adamı olmayan Zeki, birkaç zorlamanın ardından pes etti.

"Komiserim ne istersen anlatırım ama ne olur acı bana. Para için karıştık bu pisliğe sonra işler çok affedersin daha da şeye bulandı."

Engin, kendinden emin, karşısındaki adama güven verircesine baktı.

"Sen dürüst ol, bana yardım et ben de sana insaflı davranmalarını söyleyeceğim. Ama söz ver kıvırmayacaksın hiç, nasılsa o şekilde söyleyeceksin."

"Valla söz."

"Anlat bakalım o zaman."

"Orhan'la sık sık görüşürdük, kimi ben giderdim kimi o gelirdi bana. İlk tanıştığımız zamanlar yalnız kalıyordu evinde, sonra kız arkadaşı gelip yerleşti ona. Sevgiliydiler ama dişli kızmış Zeynep, yaklaştırmazmış yanına, önceleri Orhan atar keserdi 'Şöyle oldu Zeynep'le böyle oldu Zeynep'le. Ayrı duramadı, geldi evime yerleşti. Bana bitiyor, geberiyor benim için...' gibi safsatalar sıkardı. Meğer hayalinde kurduklarını sıkıyormuş it oğlu it. Bir gece sarhoşken öttü her şeyi. Kız zamanında buna çok güvenmiş, gün geçtikçe ne halt olduğunu anlayınca elini bile tutmaz olmuş. Son zaman ise sırf yatacak yeri olmadığı için yanında durmaya başlamış.

"Orhan mı dedi bunları?"

"Evet, Komiserim. İtiraf ederken samimiydi, inanırım ben bunları yaptığına, sağlam ayakkabı değildi."

"Ha sen çok sağlamsın galiba?"

"Estağfurullah Komiserim ben de aynı pisliğin lacivertiyim. Çok affedersin kibar olayım diyorum ama anca bu kadar oluyor."

Engin bıyık altı güldü. Belli ki kız, bu adamlardan öğrenmişti sokak jargonunu.

"Devam et."

"Orhan'ın çalıştığı kumarhaneye borcu varmış. Öyle üç beş lira değil haa gâvur parasıyla yapmış borcunu gerzek. Yüz bin dolardan bahsediyordu. O tayfaya izini kaybettirmek için kız arkadaşıyla yanıma gelmişti. Bir iki hafta sorunsuz kaldı sonra nasıl olduysa adamlar bir gün bunu enselediler. Borcunu ödeyemeyeceğini anladıklarında karşılığında Zeynep'i sermaye olarak istemişler. Bizimki de şey korkusuna ilk başta kabul edip *olur* demiş ama sonra caymış tabii kıza daha kendi el sürmemiş verir mi hiç? Zeynep'e olanları söylememiş. Sonra sözünde durmadı diye adamlar bunu bir daha kıstırıp bir güzel dövünce el mahkûm kızı götürmeyi kabul etmiş. Zeynep'i belli ki hâlâ seviyordu; o gece dışarıda buluştuk çok içti çok ağladı, nasıl söyleyeceğini nasıl götürüp kızı vereceğini düşündü. Eve döndüğümüzde gece yarısını geçmişti. Kem küm ederek kıza söyledi. İşte o an patırtı koptu. Bayağı gözü kara cevvaldir Zeynep. Koca bıçakla üstümüze yürüdü, bağırdı çağırdı küfretti basıp gitti. Gidiş o gidiş. Ardından da Orhan..."

Engin sıkıntıyla soludu. Ya bir yanlışlık vardı ortada ya da büyük bir yalan. Ama ne?

"Hırsızlık yaptı mı hiç Zeynep?"

"Benim bildiğim öyle taraklarda bezi yoktu."

"Yani senden bir şey çalmadı mı?"

"Arada fark ediyordum benden mal yürüttüğünü ama ben de onu kazıkladığımdan ses etmiyordum."

"Zeynep'i tasvir edebilir misin? Yüzü tipi nasıldı?

Önce bir durdu adam, ardından dudaklarını büzdü.

"Uzun boylu manken gibi bir kızdı. Allah için çok güzeldi. Böyle değişik bir göz rengi vardı. Yeşil desen yeşil değil, kahverengi desen kahverengi değil."

"Bu kız nereliymiş, neyin nesiymiş?"

"O kadarını bilmiyorum Komiserim."

"Orhan'ı nerede bulabiliriz?"

"Valla Orhan kayıplara karıştı. Dediğim gibi o gece bir çıktı evden Zeynep'i aramak için daha da dönmedi. Ben de haber alamadım yani. Gören duyan yok. Yakın zamanda bir köşede öldüğünü haberlerde duyarsam da şaşırmam. Kızı götürüp vermediyse yer onu o herifler."

"Orhan'ın sende fotoğrafı falan var mı?"

"Yok, Komiserim ne gezer!"

"Onu tasvir edebilecek misin?"

"Sarışın bir adamdı. Behlül'e çok benziyordu."

Engin, birkaç saniye durdu.

"Behlül de kim?"

"Film artisti. Amcasına boynuz takan şerefsiz var ya, işte ona çok benziyordu."

Engin, anlamış gibi başını oynattı. Ardından sorguyu başka arkadaşına devretti. Adama söz verdiği üzere iyi muamele için tembihlemeyi de unutmadı. İşittikleriyle zihni o kadar bulanmıştı ki ne düşüneceğini bilemedi. Tam yeni bir bilgi öğrendim derken bir öncekinin yalan olduğu gerçeğiyle karşılaşıyordu. Elleri, eksik bir yapbozun hatalı parçalarıyla doluyken neyi nereye koyacağını bilemedi. Birkaç gündür yardım etmeye çalıştığı genç kızı Balım olarak tanıyor ama hakkında bilgiler edinirken Zeynep olduğunu öğreniyordu.

Daha en başından kızın bir şeyler sakladığını kestirmişti de böylesi büyük şeyler olduğunu tahmin edememişti. İnsan kendisine hırsız damgası niye vurmak isterdi ki? Karşılaştığı tehlikeyi açık açık neden dememişti? Her şeye rağmen neden Orhan'ı koruyordu peki? Kumar borcu yüzünden mekân değiştirdiklerini bile saklamış *"Ev yıkım kararı aldı."* demişti. Ama neden? Sıkıntıdan sık sık solurken düşündükçe işin içinden çıkamıyordu. Bu bir labirentse eğer şimdiden yolunu ne kadar zor bulacağı belliydi.

Engin, iç sıkıntısının buhranıyla kendini dışarı attı. Kar soğuğunu ciğerlerine çekti. Bakışlarını bahçedeki koca çınarın gövdesine çevirdi. Bu asırlık ağaç gibi yaşlanmış, bir o kadar da çökmüş hissetti. Kendisinin de bağrı delik deşikken çınardan çok mu farklıydı sanki?

"Engin, iyi misin abi?"

Başını sesin geldiği tarafa çevirdi. Metin'in soran gözleriyle karşılaşınca başını hayır dercesine iki yana oynattı.

"Kendimi ilk kez bu kadar yorgun hissediyorum. Kızın sakladığı başka olaylar da var."

"İyi de biz nelerini gördük Engin, buna mı taktın?"

"Ya kızı bir gör! Aslında kuyruğu fena kıstırmış ama hâlâ dimdik. İnanılmaz bir dirayet, gurur, hırs var. Hapse girmeyi göze aldı düşün, hırsızlık yaptığını söyledi. Oysa az evvel Zeki onu savundu. O gün bir tek bıçak çekmiş kız, onda da kendini korumak içinmiş."

"Bundan bahsetmedi mi hiç?"

"Hayır. Garip bir şekilde Orhan denilen adamı korudu. Seviyor desem sevmiyormuş. Zeki, *'Elini bile tutmazdı, gidecek yeri olmadığından yanındaydı.'* dedi."

"Tekrar git konuş."

"Yok, bu sefer kuruma gidelim derim ben. Bir de oradan bilgi alalım, daha gerçek adını bile bilmiyoruz. Belki de kimliğiyle oynadı. Zeki'yi konuşturana kadar hiç aklıma gelmemişti."

"Tamam usta, atla hadi arabaya gidelim beraber soralım."

Metin'in güç veren sözleri üzerine arabaya binip kuruma doğru yol aldılar. Dakikalar içinde semte vardılar. Arabayı park edip içeri girdiler. Müdüre Hanım'la görüşmek istediklerini söyleyip içeri davet edildiklerinde kendisini tanıttı Engin.

Karşısında polis gören kadın yönetici, yılların verdiği tecrübeyle iyi bir şeyler duymayacağını kestiriyordu. Düşüncelerini fazla yansıtmasa da Engin, kadının gözlerindeki endişeyi sezebiliyordu. Bundan dolayı çok uzatmadan hemen konuya girdi.

"Ben dört yıl önce buradan ayrılan Balım Türker hakkında bilgi almak istiyorum. Kendisi küçük bir olaya karıştı, özel bir klinikte uyuşturucu tedavisi görüyor."

Duyduklarıyla yaşlı kadının gözleri irice açıldı. Söylenenlere inanamıyormuş gibi bakıyordu.

"Balım! Balım Türker? İnanın çok şaşırdım, bir isim benzerliği olmasın?"

Engin, tek kaşı havada temkinle gardını aldı.

"Neden öyle dediniz?"

"Yani Balım ve uyuşturucu çok anlamsız. O kadar kendi hâlinde bir kızdı ki ihtimal veremedim. Daha üç ay evvel geldi ziyaretime, güzel bir işi vardı, memnundu da." Elini göğsü üzerine koyup el yapımı kolyesini gösterdi. "Bunu hediye etti hatta bana. Arkadaşı yapıyormuş, ondan almış. Çok başkaydı Balım, tedavi olacak kadar bağımlılığı olsa anlamaz mıydım? Işıl ışıldı gözleri."

"Nerede yaşıyordu?"

"Ümraniye tarafında küçük bir dairede yaşıyordu. Bir ev arkadaşı vardı."

"Ev arkadaşı hakkında bilginiz var mı?"

"Hayır. Sadece çok hüzünlü bir hikâyeye sahip olduğundan bahsederdi. Onun haricinde şikâyet ve sitemde bulunmadı."

"Bir fotoğrafı var mı Balım'ın teyit etmek isterim bilgileri."

"Ne yazık ki yok. Ben en iyisi size ev adresini vereyim. Ama şunu da ekleyeyim, çok eminim o olmadığına. Kesinlikle bir isim benzerliği var ortada."

Engin, kadının dediklerini kabullenmekten başka çare göremedi. Bakalım daha neler çıkacaktı ortaya. Müdüre Hanım'dan adresin yazılı olduğu kâğıdı alıp teşekkür ederek ayrıldılar. Yol boyu arabanın içerisinde yüzlerce teori zihninde dönse de dile getirmedi hiçbirini. Adrese vardıklarında evin bulunduğu sokağı aradılar. Beş yüz metre kadar gezmemişlerdi ki karşılarına çıkan manzara ikisini de şaşırttı.

"Bu ne şimdi?" diyerek öfkeyle söylendi Engin.

"Abi sakin ol! Biliyoruz artık, tüm öğrendiklerimiz uydurmaydı, bundan sonrasına şaşırmak yok. Gel komşulara soralım."

Genç adam sakinleşmeye çalışarak arkadaşıyla birlikte herhangi bir evin zilini çalıp arada başını kaldırarak kül olan eve baktı. Birden gözüne genç kızın yer yer yanmış saçları geldi. Kesinlikle doğru adresteydi. Metin, açılan kapının ardındaki orta yaşlı kadına kendilerinin polis olduğunu söyleyerek konuya girip yanan ev hakkında sorular sordu. Küçük mahallelerin en güzel özelliğiydi bu. Herkes, herkesi tanır ve gözetir. Hele bir öğrenci veya bekâr varsa el birliğiyle sahip çıkarlardı ona. Karşılarındaki yaşlı kadın az ileride külleri kalan evde kimsesiz bir kızın oturduğundan bahsederken içi burkularak anlatıyordu.

"Selma Hanım'ın eviydi orası, bundan dört yıl evvel kimsesi olmayan gariban bir kıza kiralamıştı. Gönlü zengin biridir Selma. Zamanında neredeyse yok parasına vermişti kiraya."

"Adı neydi kızın?"

"Ballı börekli bir şeydi evladım, değişik bir ismi vardı. Ufak tefek, minyon, esmer bir kızdı."

"Esmer mi?"

"Evet, esmer güzeliydi maşallah. Hamburger satan markalı mağazalar var ya işte onların birinde çalışırdı. Son bir, bilemedin iki yıldır da kız arkadaşıyla yaşamaya başladı. Hatta Selma ilk istemedi iki kişi eve daha çok zarar verir diye ama tatlı dilli bir kızdı, böyle şeker gibiydi." Engin, kendi tanıdığı Balım'ın zehir zemberek diliyle kıyaslayınca bir şeyleri gizlediğine emin oldu. "Sonra ikna etmiş Selma'yı, birlikte kalmaya başladılar."

"Ne iş yapıyordu diğer kız?"

"Valla anlamadım çok, önceden o da hamburgerciydi sanırım sonraları takı yapar satardı sahilde. Bazen çok geç gelirdi eve. Fazla erkek arkadaşı vardı ama Allah için namusuna laf edemem. Çünkü kendi de erkek gibiydi. Öyle oynak bir kız değildi. Değişikti.

Kimseye güvenmezdi, biz çok soru sorunca kızar küfreder, ağzımıza lafları tıkardı. Neyse rahmetli olmuş gitmiş dedikodu olmasın arkasından."

"Rahmetli?"

"Evet, iki ay önce bir yangın çıktı, ölü bulundu yavrucak."

"Kurtulamadı mı?"

"Yok, zaten her yeri yanık ve tanınmaz hâldeymiş. İtfaiye polisi kapıyı kırıp girmişti içeri. Holde yerde görmüşler kimliğini, anca oradan çıktı kim olduğu."

Engin, işittiği her cevapta, zihninde kurmaya çalıştığı çarpık binayı daha bir derme çatma inşa ediyordu.

"İsmi neydi?"

"İsmi Zeynep'ti. Torunumun adı olduğundan aklımda."

"O zaman bu durumda yangından tek Balım mı kurtuldu yani?"

"Hah ya Balım'dı ismi. Valla oğlum onu da görmedik hiç. Güya kurtuldu ama yok ortalarda. Mahalleliyle ilişkisi iyiydi, kurtulduysa da bir uğrar helalleşirdi." Engin Metin'e bakıp göz göze geldiklerinde sanki ikisi de birbirlerinin akıllarından geçenleri okur gibiydi. "Ev kül oldu diye üzülürken geçen gün öğrendik ki dönüşüm gibi bir şey varmış o sokak üzerinde. İş adamının biri yanındaki evlerle birlikte birkaç arsa satın almış. Kocaman otel yapacaklarmış. Hane başına beş yüz bine yakın para düşecek diyorlar. Fukaraya yardım etmenin sonucu mükâfat verdi Allah Selma'ya."

Genç adam, mahalle dedikodusuna daha fazla bulaşmadan geçiştirdi kadıncağızı.

"Tamam, teyzeciğim sağ ol yardımın için."

"Valla oğlum inşallah yarar işine ne diyeyim."

Engin "Eyvallah." diyerek arkadaşıyla oradan ayrıldılar. Arabalarına doğru yürürken Engin hiç susmadı.

"Usta! Bu kızın kimlik değiştirdiği konusunda sanırım artık eminiz. O zaman ölen Balım'dı o hâlde."

"Kurumdaki müdüre en son üç ay evvel gördüğünde gayet sağlıklı olduğunu söylemişti. Demek ki yangından sonra ortada kalınca Orhan'ı sevmese de mecburen yanında kalmaya başladı."

"Bu iş çok fena sarpa sarıyor Engin. Kız kimlik değiştirmek istiyorsa daha büyük olaylar var." Arkadaşının yüz ifadesine bakıp devam etti. "Bence izini kaybettirme nedeninin bu torbacılarla alakası yok, bu kızın yediği başka naneler var. Çünkü kimliğini onlar için değiştirdiyse şayet neden gitsin bir daha yanlarına, öyle değil mi? Ayrıca Zeki denilen adam da onu Zeynep olarak tanıyor."

"Benim anlamadığım Orhan'ı koruması. Bu godoş; kızı, borcu karşılığı bildiğin satmış adamlara ama yine de tek kötü kelime demedi onun hakkında." Engin, o kadar sinirliydi ki sesinin tonlamasına engel olamadı. "Sözde seviyormuş kızı şerefsiz. Bu nasıl sevgidir arkadaş? Ben alyansımı çıkaramıyorum parmağımdan. Millet ise sevdiği kadını peşkeş çekiyor el âleme. Bu sütü bozukların yüzünden, erkeklerin adı arsıza çıktı."

"Tamam, sakin ol! İrem'e söz verdiğin için bu olaya duygusal yaklaşmaya başladın Engin. Bilmem farkında mısın?"

"Ne alakası var? Evet, İrem'e söz verdiğim için yakından ilgileniyorum ama duygusal değilim, sadece duyarlıyım."

Metin, arkadaşının yanıtına sessiz kaldı. Açıklama yapmasa da istikametin hastane olduğunu tahmin ediyordu. Hastaneye gidene kadar ikisinin arasında başka bir konuşma geçmedi. Vardıklarında ise Engin, Ali'yi göremeyince telefon etti. Hastaneden henüz ayrılıp evine geçtiğini öğrenince açıklama yapmayıp telefonu kapadı. Vakit kaybetmeden genç kızın odasına çıktılar. Yarıya kadar aralık olan kapıdan başını uzatıp baktı. Kızı yatağında uzanmış görünce zoraki nezaketle kapıyı tıkladı.

Göz göze geldiklerinde genç kız, yatağında doğrulup üzerine çeki düzen verdi. İlk kez Engin'e gülümsemeye çalıştı. Kendisi için çabalayan birisine rastlamamıştı en nihayetinde. Öte yandan genç adam ise yüreğinde bulunan öfkeyi bastırmakta zorlandı. Canını yakmak

istemiyordu garibanın ama sürekli yalan söyleyip bir şey saklaması da gerilmesine sebep oluyordu. Nasıl adım atacağını kestiremedi. Bakışlarını çekmedi gözlerinden. Sahi, Zeki'nin dediği gibi ne garip renkleri vardı. Yeşil desen yeşil değil, kahverengi desen hiç değil. Ayrıca ne kadar da iriydi. Yüzünün yarısı gözden oluşuyordu sanki. Karmaşık zihniyle; dışarıya yansıyan sinirli ifadesinin, muhatabında bıraktığı histen haberi yoktu. Öyle ki sorgulayıcı bakışları anında kızın az evvelki ılıman ruh hâlini değiştirdi.

"Çek gözlerini üzerimden. Bakma öyle deli deli."

"Çekmezsem ne yaparsın?"

"Sen çekene kadar ben de çekmem."

"Neden?"

"Çünkü suçlular kaçar. Suçluymuşum gibi bakamazsın bana."

Engin, dalga geçercesine gülüp bakışlarını çekti hemen.

"Suçlu olduğunu kabul ediyorsun o hâlde."

"Ben suçlu olduğum için kaçmıyorum. Yine aynı şeyi yapıyorsun Komiser! Ne biliyorsun da ne konuşuyorsun?"

"Anlat bileyim Balım. Yoksa Zeynep mi demeliydim?" Bakışlarını genç kızın gözlerinde sabitlediğinde küçük ama küçücük bir korku yakaladı. Hızla yaklaşıp ona doğru eğildi. "Kimsin sen?

Kız, kuyruğunu dik tutmak için gardını düşürmezken başını biraz daha yukarı kaldırıp elini Engin'in göğsü üzerine koyarak hafifçe baskı uyguladı.

"Az öteye git Komiser." Engin, montunun üzerinden değen elin baskısıyla bir an kıpırdayıp bedenini geri çekti. "Sevmem insanların bana bu kadar sokulmasını, güç göstermek için bunları yapmana gerek yok. Anladık güçlüsün."

"Öyle bir çabam hiçbir zaman olmadı. Bence senin güçle alıp veremediğin problemlerin var."

"Neyim varsa var, ne istiyorsun benden?"

Engin, kızın sorusuyla hatırladı. Sahi ne için gelmişlerdi? Öyle asi ve dik başlıydı ki onunla cenk ederken buraya geliş amacını unuttu. Hatta yanında Metin'in olduğu ayrıntısı dahi uçup gitmişti. Ta ki omzunda hissettiği ele kadar.

"Engin, gel kardeşim şöyle." Kızın yanından uzaklaştırıp ortamı yumuşatmaya çalışarak gülümsedi. "Bak, Balım! Bizim amacımız gerçekten sana yardım etmek. Ne yaşadığını elbette bilemeyiz ama anlatmazsan da öğrenemeyiz. Kimden kaçıyorsun, peşindekiler kim, bunları bilmezsek sana nasıl yardım edeceğiz?" Genç kız, tebessüm ve nahif ses tonuyla ruhuna ulaşmaya çalışan adama ifadesiz baktı. Söylediklerine ve gerçekten yardım edebileceklerine inanmak istedi. Gerçi Engin'in de aynı niyette olduğunu biliyordu ama sürekli savaş hâlinde olması onun asi ruhuna inanılmaz tersti. "Edemeyiz, öyle değil mi?"

"Tamam, yardım edeceğim ama arkadaşına söyle sesine, gözlerine, eline, koluna hâkim olsun. Bu arada bu tavrım mesleğinize değil aksine görevinize saygım sonsuz."

Engin, öfkeyle atıldı.

"Anladık bu huysuz tavrın bana. Salak değilim ve gayet iyi anlıyorum."

"Bak yine aynı şeyi yapıyor."

"Tamam." Bir eliyle onu sakinleştirmeye çalışan Metin, diğer eliyle Engin'e sus işareti yaptı. "Müdür, dur iki dakika ya, gözünü seveyim. Böyle bir yere varamayız ki." Sonra devam etti. "Tamam, bundan sonra benimle muhatap olacaksın, kabul mü?"

Metin, sorusuna aynı anda her iki taraftan da "Kabul," yanıtını alınca ikisinin de birbirlerine bu kadar tahammülsüz olmasına şaşırdı. Kızın kullandığı maddelerden ve zayıflıktan sararmış rengine, kırpılmış, yer yer yanmış saçlarına, yorgun bakışlarına rağmen farklı bir güzelliğe sahip olduğunu görebiliyordu. Hırçın tavırları arkadaşının her ne kadar sinirini bozduysa da kendisinin o denli hoşuna gitmiş, kıza içten içe saygı duymaya başlamıştı bile. İnsanların

karakterlerini yaşamları belirlerdi. Böyle kale gibi sağlam duruşa sahip olmasına sebep olan hayatı daha fazla merak etti.

Genç kız, sıkıntıyla kımıldadı. Başını önüne eğdiğinde aslında tüm niyeti bir çırpıda hayatını sayıp dökmek ve tüm çıplaklığıyla anlatmaktı. Yaşananlar mazide kalsa da kapanmamış mevzular canını yakıyordu. Nereden başlayacağını düşündü. Yaşadıkları gözünün önünde film şeridi gibi geçti. Tüylerinin diken diken olduğunu hissetti o an. Bir üşüme, iç çekiş, ürperme... İnceden bir titreme vücudunu sardı. Geçecek diye beklerken yeniden bir nöbetin pençesine düştü. Gözleri tamamen kapanıp, dişleri birbirine kenetlendi. Bedeni, müptelası olduğu illete ihtiyaç duyuyor, açlıkla kıvranmasına sebep oluyordu.

"Balım, iyi misin?" Metin, sesindeki endişeyi saklayamadı. "Duyuyor musun beni?"

"Nöbet geçiriyor."

Engin, panikle butona uzanıp hemşirelere haber verirken telaşına engel olamayıp açık kapıdan koridor boyu seslendi. Çok geçmeden hızlı adımlarla içeriye giren hemşire müdahalesini yaparken genç adam yatakta kasılıp titreyen kıza acıyarak baktı. Görmekte olduğu acizlik; az evvelki hareketlerinden dolayı pişmanlık duymasına sebebiyet verdi. Vicdan azabı yaşadı gizliden. Daha soğukkanlı olabilirdi fakat nedense karşı karşıya geldiklerinde düzgün iletişim kuramıyordu bir türlü. Gerçi bu son zamanlardaki genel sorunuydu. Huyunu bilen arkadaşları ve ailesi onu güzel idare ettiği için alttan alan taraf olmuyordu. Sorgulamalarda dahi en çetin cevizi birkaç saatte konuşturuyordu. İrem'e verdiği söz haddinden fazla yoruyordu ruhunu. Üstelik dün gece başında nöbet tutup sebebine uykusuz kalmışken daha fazla tahammülsüzdü her şeye.

Hemşire ikisini de dışarıya çıkarınca Engin, kendisini bir oturağa bırakıp arkasını yasladı. Sıkıntıyla saatine baktı. Naz'ın hediyesiydi. Neredeyse maaşının yarısını yatırıp aldığı bu saati ilk gördüğünde kızıp söylendiğini hatırladı. Keşke öyle yapmamış olsaydı

zira artık her saatine baktığında onu hatırlıyordu. İlişkileri boyunca Naz'la doğru düzgün tartışmaları olmamıştı. Aslında buradaki marifet rahmetli güzel karısındaydı, ufak pürüzleri yok sayıp daha büyük hadise çıkmasını da böylelikle engelleyerek her seferinde çok güzel idare ederdi. Bu yüzden büyük çarpışmaları, sağlam kavgaları olmamıştı hiçbir zaman. İnsanoğlu sevdiklerini kaybettiği zaman en çok da gereksiz kırgınlıklara yanıyordu. Keşke sağ olsaydı da bu sefer susan hep o olsaydı.

Hemşire yanlarına geldiğinde, az evvelki nöbetin dün geceki atağın küçük kalıntıları olduğunu ve dinlenmesi gerektiğini söyledi. İki arkadaş, elleri boş hastaneden ayrılırken Metin, Engin'in yorgun hâllerini fark etti. Bu gece nöbeti onun yerine tutabileceğini, evine gidip güzelce dinlenmesini söyledi. Bu teklifi itirazsızca kabul etti. Arkadaşını emniyete bırakıp kendisi de yoluna devam edecekti ki aklına kardeşi geldi. Vakit kaybetmeden İrem'in yanına vardı.

Önce kucaklaşıp selamlaştılar. Sonra geliş sebebini hatırlattı. Birtakım tahliller yapılıp sonucunu beklerken hastanenin kafeteryasında karşılıklı kahve içti iki kardeş. Birçok şeyden bahsettiler. Engin, genç kız hakkında bildiği yeni bilgileri paylaştığı sırada buz kesti İrem. Bu işten vazgeçmediği için bir kez daha mutlu olup kardeşine de minnet duydu. Bilirdi inatçı ve mesleğine âşık yanını. Bu yüzden genç kızı önünde sonunda feraha erdireceklerine inanıyordu.

Bir saati bulmadan tahlil sonuçları çıktı. İrem endişeyle beklediği değerlerin yorumunu, içi rahatlamış bir şekilde yaptı. Bu doğrultuda bolca vitaminle gıda takviyesi önerip kardeşini uğurlayınca yalnızlığıyla kaldı baş başa. Ali'yi, dert ortağını aramak istedi. Hem olanları anlatır hem de sesini duyardı. Heyecanla telefonuna davranıp numarayı tuşladığında işittiği *"Aradığınız kişiye şu an ulaşılamıyor."* sözüyle neşesi söndü. Sık karşılaşmazdı bu tür şeylerle ama dün de başına aynısı gelince istemsizce morali bozuldu. Acaba bu kızla uğraşmak mı istemiyordu? Kendisini kıramıyordu da

hastaneye tavrını belli ediyordu belki de. Düşüncelerini önemsemiyormuşçasına tek omzunu kırıp acil servise yürüdü. Yorgun, dalgın ve moralsiz.

Odayı dolduran mekanik tını kulaklarını zorluyor genç adamın derin uykusundan içeri sızıp rüyasına dâhil oluyordu. Genç kızla göz göze geldiğinde yine o isyan okunuyordu bakışlarından. Yükselen ses daha çok sarıyordu etrafı.

"Ben suçlu değilim. Ne biliyorsun da konuşuyorsun?"

Kızın isyanı, telefonun sesine karışınca uykusu tamamen dağıldı. Gözlerini usulca araladı. Ses kesilmiş, gün ışığı odayı doldurmaktaydı. Gerçi kaç gündür güneşi gördükleri yoktu sadece gündüz olduğu belli olan hava, bulaşık suyu renginde bir kıvamdaydı. Sahi kapalı havaya böyle derdi Naz. Kolunu battaniyenin içerisinden çıkarıp saatine baktığında 11.00'i gösteriyordu. Ne kadar uyduğuna şaşırdı, nereden baksa on iki saat aralıksız uyumuştu. Yatmadan içtiği vitaminler gevşetmişti besbelli. Bedeninin buna ihtiyacı olduğu çok belliydi. Metin dün geceki nöbeti onun için tuttu diye içten içe minnet duydu dostuna. Bugün nasılsa hafta sonuydu yarına kadar güzelce dinlenirse üzerindeki uyuşukluğu atmış olurdu.

Koltuktan doğrulup sehpaya uzanarak telefonunu eline aldı. Az evvelki aramanın annesine ait olduğunu görünce gülümsedi. Aramaya geri dönüp dönmemekte tereddüt ederken tek hamlede kalktı yerinden. Vestiyerden kabanını alıp evden ayrıldı. Bugün Pazar günüydü, İrem ve Ali annesine kahvaltıya giderdi genelde. Hatta her seferinde ısrar ederlerdi gel diye. Naz, ölmeden önce birlikte gider inanılmaz eğlenirlerdi ama son bir yıldır bu geleneği ara ara bozduğu oluyordu. Anacığının araması iyi olmuştu. Sevindireceği için mutluluk duyup içi huzurla sürdü arabayı. Mavi boyalı binaya girip ikişer üçer çıktı merdivenleri. Zile basıp beklediği sırada İrem'in "Kim o?" sesini işitince gülümseyerek cevap verdi.

"Benim! Engin."

Şaşkın tepkilerle açmıştı İrem kapıyı.

"Ne oldu İrem ne bağırıyorsun?"

Süheyla Hanım, kızına seslenirken ağrıyan dizleri sebebiyle yaylanarak kapıya doğru ilerliyordu.

"Ben geldim anacığım ona bağırıyor."

Yaşlı kadın oğlunu gördüğü anda mutlulukla parladı gözleri. Sıkıca sarıldılar birbirlerine. Engin, annesini kolunun altına alarak birlikte mutfağa geçtiler. Ana oğul yuvarlak masada karşılıklı oturdu. İrem, annesiyle kendi çayını tazelerken bir tane de Engin'e doldurdu.

"Ne iyi ettin. Benim de şarjım bitmiş. Gel oturalım diye aradım annemden. Çok ümitli değildim geleceğinden. Açmayınca seni bugün görmeyi çıkarmıştım aklımdan."

Engin kendisine doldurulan bardağı önüne çekti. "Dün verdiğin takviyeler etkili oldu sanırım. Onları içip yatmıştım, telefonunla uyandım. Tahmin ettim kahvaltı için toplandığınızı; bayağıdır hep birlikte vakit geçirmiyoruz diye gelmek istedim."

Süheyla Hanım çayına tatlandırıcı eklerken hiçbir detay kaçırmayan anne yüreği ile bir yandan da oğlunu inceledi. "Ne iyi ettin çok sevindim vallahi." Bir yudum aldı çayından. "Hayırdır hasta mısın ne vitamini?"

"Aşk olsun anne, insan hasta olunca mı kendine bakar?"

İrem'in sözlerine Engin gülerken Süheyla Hanım kaşlarını çattı.

"Sen hiç konuşma! Bayılıyorsun böyle icatlara, sanki önceden vitamin vardı. Boş yiyorsunuz ondan böyle oluyor. Geçen kaynattığım kayısı üzüm kurusu hoşafını beğenip içme, ver kapsüllere para onları tüket. Bir de doktor olacaksın."

Genç kadın, elindeki çay bardağını kardeşinin önüne bırakıp annesinin yanaklarından öperek oturdu yerine.

"Siz önce şu tatlandırıcıları hayatınızdan çıkarın efendim. Sonra bana akıl verin."

"İlişmeyin bana."

İrem, Süheyla Hanım'ın tatlı sert yanıtına karşılık vermeyerek onu rahatlatmak üzere kardeşinin sağlık durumundan bahsetti.

"Vitamin değerleri biraz düşük, zaten kendisi de hissetmiş, tahliller doğrultusunda bünyesine uygun bir şeyler önerdim. Özetle gayet sağlıklı oğulcuğun."

"Anlatmayın bana vitaminsiz kaldığını! Böyle duyunca üzülüyorum sonra. Neden vitaminsiz kaldı acaba? Bir şey söyleyince annem konuşuyor diyorsunuz. Yemek yaparım koyarım buzdolabına çürütür bozdurur, adamakıllı yemez ondan. Buraya gel derim. Gelir kapıdan bir görünüp gider. Sanki ateş almaya geldi mübarek! Ananın evi, yat kalk gel beraber yaşayalım. Ben de yapayalnızım burada. Ama yok, gidip tek başına oralarda garibanlık çekecek."

İki kardeş kıkırdarken Süheyla Hanım, evlatlarına sitemli bakış atıp önündeki peynir eritmesine ekmek batırdı. Engin, annesinin yanağından bir makas alıp kahvaltısına başladığı sırada masadaki eksik dikkatini çekti.

"Ali nerede?"

"Hastaneye gitti. Balım için çağırmışlar ben eve girerken o çıkıyordu. İşi biterse gelecek, gelemezse ben burada kalırım artık, çünkü araba kullanacak hâlim yok. Kahvaltımı yapıp yatarım."

İlgiyle baktı Engin.

"Ne olmuş Balım'a?"

"Gece yine artmış atakları. Kaç gündür Ali de sağ olsun hastaneye tavır alıp kapamış telefonunu. Ulaştıklarında da gitmem diyemedi."

"Doktorun da Polisin de telefonunu kapama gibi bir lüksü yok! Hiç ummazdım Ali'den zaten geçen ki sorumsuzluğu bana patladı."

Bardağı elinde öylece tepkisiz kaldı İrem. Böyle bir çıkış beklemiyordu Engin'den. Severlerdi Ali'yle birbirlerini. İnsanın bazen

kendini dinlemesi gibi bir ihtiyacı olamaz mıydı? Ne diye esip gürlüyordu sanki? Kendisi bekâr bir adamdı ne yattığı ne de kalktığı saat belliydi. Zamanında eşiyle de eve giriş çıkışları aynı, sürekli de bir aradaydılar. Böyle küçük oyunlara ihtiyacı olmadığından konuşuyordu. Her zamanki dilinin ayarsızlığıydı ama artık usanmıştı.

"Anladık Engin, bir daha istemeyiz senden bir şey."

"Ben öyle mi dedim?"

"Ne dedin ya? Kırk yılın başında bir şey rica ettim, oradan hırsını alamadın tabii bu sefer Ali'den vurmaya çalışıyorsun."

"Saçmalıyorsun İrem. Sence Ali'nin yaptığı ne kadar etik? Hastaları ekseri kalburüstü ailelerin yakınları. Millet onca para döküyor sonra doktoruna ulaşamıyor."

İrem, eşine karşı yapılan ithama üzüldü. Hazmetmekte zorlandı.

"İleri gidiyorsun, Ali işini hakkıyla yapıyor. İnsanız, arada dinlenmek istemek veya kendince çıkar bir yol izlemesi gayet olağan insani bir duygu. Neden bu kadar takıyorsun?"

"Aa susun yahu." Süheyla Hanım'ın ihtarı keskin bıçak etkisi yaptı anında. Yaşlı kadın hırsla evlatlarının üzerinde gezdirdi. "Otuzunuzu geçtiniz ama ruhunuz üç yaşında mübarek. Benim yanımda girmeyin birbirinize."

"O zaman sen yokken boğazlayalım birbirimizi anacım."

Oğlunun sözlerine daha da sinirlendi yaşlı kadın.

"Sus Engin! Kabahatin büyüğü sende, iyice kayışları kopardın haberin yok. Ali'ye laf edeceğine sen kendine bak." Kollarını masada birleştirip sitemle devam etti. "Ben sizi ne zorlukla büyüttüm. Her hafta iyi veya kötü toplanmaya çalışıyorsak sevgi ve saygıdan. Benim evlatlarım birbirine saygı duyacak. İki eliniz kanda da olsa her pazar bu sofrada birlik beraberlik içinde oturacağız işte o kadar."

Engin, üstüne düşen payla uzatmayıp bir şey olmamış gibi devam ettiler kahvaltılarına. Çocukluktan kalma alışkanlığıyla birbirlerinin dilimlerini çaldılar. Kimi, Süheyla Hanım'ı kızdırdılar kimi gıdıkladılar. Uzun uzadıya vakit geçirdiler. Sofradan kalkıp içeriye

geçmişlerdi ki kapı çalındı. İrem, kocasının olma ihtimaliyle koşarcasına kapıya gitti. Kulpu çevirip açtı. Karşısında elinde bir buket çiçekle gülümseyen Ali'yi görünce sıkıca sarıldı boynuna. İki günün hasretini giderircesine birbirlerine sarılıp el ele içeriye geçtiler. Sehpanın üzerinde içinde yapay çiçek bulunan vazoyu boşaltıp elindekileri koydu oraya.

Ali "Hoş geldin oğlum." diyen kayınvalidesine saygıyla yaklaşıp ellerinden öptü. Engin'e mütebessim bir şekilde dönüp tokalaşmak için elini uzattı.

"Sen de hoş geldin Engin. Bilmiyordum geleceğini çok iyi oldu görüşmemiz."

Engin, zaten laf sokmak için sabırsızlanırken enişte sinden işittiği sözle gün doğdu kendisine.

"Evet, kaç gündür karşılaşamıyoruz. Hastanede sana ulaşmak ne mümkün!"

İrem, kardeşi ters bir laf etmesin diye içi içini yediği sırada Ali de kendini nefsi müdafaaya girdi.

"Öyle oldu. Geçen hafta çok nöbetim vardı, bu hafta biraz kaytardım." İrem'le gözleri kesişince bakışlarındaki ihtarı anladı. Kaç yıllık karısıydı, artık ne demek istediğini bakışlarından bile anlayabiliyordu. Geçen gün konuştukları konuyu hatırlatmak istemişti. "Sen de geçen gün benim yüzümden sabahlamışsın hastamın yanında."

"Evet, onun yüzünden dünkü nöbete kalamadım. Sizin yardımınıza koşayım derken kendi işimi yapamadım."

Ali, Engin'in eyvallah demeyen hâllerini bilirdi ondan ki hiç uzatmaya gitmedi.

"İlgin için teşekkür ederim, kusura bakma."

Engin istediği özrü almış olmanın gururuyla devam etti.

"Dün biz uğradığımızda da gözümüzün önünde bir nöbet geçirdi."

"Evet, kırılamayan bir döngü içerisinde, aslında hepsi tek bir atak."

"Ne kadar sürecek bu işkence?"

"Aslında inanılmaz dirayetli bir kız. Sadece bünyesi çok düşmüş, bu sebeple beklenen bir durum. Toplu terapilerinin sayısını artırdık bakalım umarım artık nihayete erer."

"Pis bir geçmişi var, anlatmıştır İrem. Sizin oranın güvenliği yoğun diye kimseyi yollamadım peşi sıra ama sen daha iyi bilirsin. Polis yolla dersen yarın gönderirim bir tane."

"Gerek yok, içiniz rahat olsun."

"Sorumluluk sende o zaman."

"Aklın kalmasın."

İrem, iki adamın normalleşen diyaloglarına derin bir oh çekti. Hayatındaki iki değerli varlığın sulh içinde olması ona huzur veriyordu. Birkaç dakika daha birlikte oturup yorgunluğu ile başa çıkamayınca müsaade istedi. Kocasıyla el ele evlerine yol alırken Engin, annesiyle biraz daha oturmak niyetindeydi. Süheyla Hanım örgü ördü o da yarıya sığmadığı koltuğa uzanıp ayaklarını kendine çekerek uzandı. Kimi muhabbet etti, kimi televizyona baktı. Her ne kadar Naz'dan sonra ruhen dağılmış, sevdiklerini boşlamış olsa da annesiyle vakit geçirmek hoşuna gitti. Anne başkaydı, bambaşkaydı. Çünkü ana başa taç, her derde ilaçtı. Bir evlat pir olsa da anaya muhtaçtı.

-GERÇEKLER-

Yalan illüzyonist aynalar gibidir. Gerçeği göstermek yerine doğru olmayanı eğlenceli ve büyüleyici gösterir. Fakat gerçeklik hiçbir zaman değişmez, yok saymak var olanın üstünü örtüp maskelemekten başka bir işe yaramıyor. Gün gelir maske düşer gerçeklik tüm çıplaklığıyla görünüverir. O vakit insanın sığınacağı tek yer kendi vicdanıdır. Dinlemeye kalkarsa şayet kendinden başkasının duymayacağı susmayan çığlıklar attığını fark edecektir.

Arkalarında bıraktıkları bir haftalık süreçte Engin'in boğuştuğu yorgunluğu bir parça iyileşmişti. İşlerine daha odaklı, sinirleri biraz daha oturmuştu. Bu da artık yerli yersiz bağırmamasından belli ediyordu kendini. Diğer tarafta ise genç kız daha iyiydi. Atakları kontrol altına alınmış, tamamen geçmediyse de sık yoklamaz olmuştu. Ali, hastasının tamamıyla iyileşmeden üstüne gidilmesini istemiyordu. Madem madde kullanmak dışında bilindik bir suçu yoktu o hâlde sıkboğaz edilip tedavinin gidişatını etkilemek manasızdı.

Genç kız, hastanede nöbet geçirdikten sonra Engin, bir kez görmüştü onu. O da ertesi günü Metin'le durumu hakkında bilgi almak için gittiklerindeydi. Konuşmamışlardı, arkadaşı girip hatır sormuş kendisi de kapıdan izlemişti. Arada göz göze geldiklerinde bu sefer bakışlarını kaçıran kendisi olmuş, kızın çekmesini beklememişti. Gelişmeleri Metin'den alıyordu zira kutlu bir görev misali

her gün bilfiil gidiyordu hastaneye. Dakika sektirmeden hep aynı saatte orada oluyor hesap suale geçmeden hatırını sorup sohbet etmeye çalışarak güven aşılıyordu. Metin, ince hesaplar yaparken farkında olmadan bambaşka hisler uyanıyordu gönlünde. Kondurmak ne kelime, bir şeyler hissetmeye başladığını aklına dahi getirmekten çekiniyordu.

Her gittiğinde bir buket çiçek, bazen bir parça çikolata, hatta en son bir toka almıştı. Genç kız kendisine olan bu yakınlığa mahcup olurken kuşkulu yanı "acaba" diyordu. Sonra utanıyordu düşüncesinden, koskoca polis kendisiyle ilgilenecek değildi ya? Şefkati ve iyi niyeti elle tutulurcasına hissedince, her adamın kötü niyetle kadınlara yaklaşacağını ilk defa düşünmüyordu. Dürtülerinin peşinden gitmeyen merhametli adamlar da vardı. Başkaydı Metin Komiser, iyi niyetliydi tıpkı adı gibiydi hem adına hem mesleğine çok yakışıyordu. Engin'in de kötü olduğunu düşünmemişti hiç ama yıldızları uyuşmadığı apaçıktı.

Engin, yine yoğun bir günü ardında bırakmış aracında yol boyu ilerliyordu. Niyeti bir an evvel eve varmaktı, bu gece derbi gecesiydi. Sabah Metin hatırlatmıştı. Şöyle ayaklarını uzatıp sırtını yaslayarak izleyecekti Galatasaray'ın attığı golleri. Bir yıldır ligleri takip etmemiş, uydu paketini fazladan ödemiş olsa da ruhunda bir yerlerde gizli fanatik yatıyordu. Naz'la ne çok maç izlemişlikleri vardı. O koyu Beşiktaşlıydı. Kulağında sesi yankılanır gibi oldu bir ara. *"Erkek adam renkli takım tutmaz Komiserim, gel seni de Beşiktaş'a transfer edelim."* Dudakları hüzünle kıvrılırken montunun cebinde duran telefonu çaldı. İlk fırsatta dörtlüleri yakıp sağa çektiğinde kapandı. Cihazını eline alıp arayanın Ali olduğunu görünce kaşları havalandı. Vakit kaybetmeden geri aradı. Enişteşinin sesi telaşlı çıkıyordu.

"Engin, neredesin kardeşim?"

"Yoldayım, hayırdır?"

"Az evvel birisi güvenliğe zarf bırakmış, Balım'a verilsin diye. Üzerinde Zeynep Balım yazıyordu. İçinde not varmış."

"Sakin ol Ali! Ne yazıyordu notta?"

"Kimlik de değiştirsen peşindeyiz, oradan çıkarken bir boy abdesti al ki son nefesini temiz ver."

"Ali daha ne kadar sorguyu öteleyeceksin? Tamam, suçlu değil ama var kızın bir durumu. Eğer ölürse seni sebebi bilirim."

"İşine karıştığım için üzgünüm ama sanırım haklısın. Ben bu gece nöbetçiyim zaten, gelip görüşebilirsin. Hem o da anlatmaya niyetli, çok korktu notu okuyunca."

Engin, yolda olduğunu ve birazdan geleceğini söyleyerek telefonu kapattı. Metin arayacak oldu ama hemen vazgeçti. En azından o maçı izleyebilirdi. Bir daha bir şeye heveslenmeyecekti ne zaman niyetlense hemen aksi oluyordu. Özellikle İrem'in başına sardığı beladan sonra. Geçen de uyumayı hayal ederken yanında sabahlamak durumunda kalmıştı. Bu kız hayatından çıkana kadar kolay kolay plan yapmamayı not aldı zihninde bir yerlere. Hastaneye vardığında ortalığı iyice kolaçan etti ama gözüne herhangi bir şey çarpmadı. Bahçeyi geçip binaya girdiğinde ikişer ikişer çıktı merdivenleri. Koridorda Ali'yle karşılaşınca selamlaşıp birlikte girdiler içeriye. Kızcağız köşede yatağının ucuna oturmuş, elinde kâğıtla öylece duruyordu. Saçı başı toparlanmış yüzüne biraz da can gelmişti.

"Merhaba."

Selamı üzerine başını kaldırdı kız. Göz göze geldiklerinde küçük, küçücük bir gülümse dudaklarına değip geçerken hemen gardını aldı.

"Ben, Metin Komiser gelir sanıyordum."

"Metin taze bitti ben varım, beğenemedin mi?"

Engin'in sözlerine gülümseyecek olup devam etti. "O bana senin gibi dengesiz davranmıyor." dedi.

"Geldiğim gibi taarruza geçen sensin."

Ali, araya girme ihtiyacı hissedip ortalarında durduğunda Engin'e uyarırcasına baktı.

"Lütfen! İkiniz de birbirinize anlayışlı olursanız bu geçici süreci çok güzel atlatacağız."

İkisi de sessiz kaldı. Engin, usulca yaklaşıp elini uzatarak kâğıdı istediğini belli ettiğinde çekinerek verdi kız. Korkudan dişleriyle dudağını eziyordu, tıpkı Naz'ın endişelendiğinde yaptığı gibi. Dikkatini kâğıda çevirdi. Yazı karakteristik hatlara sahipti, yabancı karakterler kullanılmış imlaya dikkat edilmemiş ünlü harflerde de hiçbir noktalama yoktu.

"Kımlıkte degıştırsen pesındeyız oradan cıkarken bir boy abdestı al kı son nefesını temız ver."

"Zeynep gerçek adın öyle değil mi?" Başını hafifçe yukarı aşağı oynattı kız. "Peşindekiler Balım'ı da biliyorlar galiba."

"Evet, öğrenmişler. İşte benim en fazla kaçabileceğim süre bu kadar."

Engin, yatağın yanındaki sandalyeyi alıp tam karşısında oturdu. Genç kızın uzun bacaklarını bir türlü toparlayamayışını dikkatle izledi.

"Bak! Bana söz vermeni istiyorum inancın nedir neye inanırsın bilmem ama kutsal saydığın her şeye söz verip yemin etmeni istiyorum. Olan biteni anlat. O akşam Zeki'nin evinde yaşananları, Orhan'ın seni pazarlamak istediğini ve ev arkadaşının yangında öldüğünü biliyorum. Daha net bir şeyler lazım. Suçlu varsa cezasını bulmalı ama sen tehlike altındaysan can güvenliğini sağlamalıyım, bu benim boynumun borcu."

Genç kızın gözleri doldu. Ağlamamak için kendisini sıktı âdeta.

"Belki görünüşüm, yaşayışım acayip ama inancım tam. Eksik ve yarım yamalak kulaktan dolma bilgilerle yetiştirildiysem de benim suçum değil Komiser."

"Ben inanç sorgulamıyorum sözün gelişiydi o, ayrıca hangimiz tam bilgiye sahibiz inanç hakkında?"

Kısa bir sessizlik olduğu sırada Engin, Ali'ye onları yalnız bırakması için işaret yaptı.

"Doğruları söyleyeceğime ve seni yanıltmayacağıma yemin ederim."

Engin, "Seni dinliyorum." diyerek konuşmaya teşvik etti onu. Derin derin soludu genç kız, gözlerini yumup ardından tekrar açtı. Bu sefer ince bir yaş süzüldü göz pınarlarından. Parmak uçlarıyla kurulayıp buğulanan gözlerle baktı.

"Adım Zeynep Aydın, Karadenizli bir ailenin dördüncü, yani son çocuğuyum."

"Bu fırtına gibi esen yanın, Karadeniz'in rüzgârından geliyor demek ki?"

Gülümserken omzunu silkti genç kız.

"İşine gelirse Komiser."

"Ben de Sivaslıyım, yani en az senin kadar deliyim Zeynep, bu da senin işine gelirse."

İkisi de gülümserken Zeynep, anlatacaklarının uzun olmasından dolayı sırtını yatağının başlığına yasladı. Hatırlamakta zorlanıyormuşçasına gözlerini kısıp odanın en derin köşesine bakarak daldı...

2011 yılının temmuz ayıydı. Burada, gündüzleri güneş daha fazla ışık saçar, geceleri daha parlak seçilir yıldızlar. Baktıkça bir arınma hissine sebep olan mavi ve yeşilin tonlarının en yoğun en güzel renkleri hâkimdi. Karadeniz'in kıyıda köşede saklanmış sevimli köylerinin birinde ahşap evin bahçesinde iki kardeş neşeyle hayaller kurup sohbet ediyor, diğer yandan topladıkları mahsulleri tazesinden kartına doğru ayıklıyorlardı.

"Hiç olmazsa senin okuyacağına nasıl seviniyorum Zeynep, bir bilsen. Aferin sana, arı gibi çalışıp sonunda kazandın üniversiteyi."

Gözleri parıldarcasına gülümsedi genç kız.

"Ben de babamın okumama izin vermesine hâlâ inanamıyorum abla. Abimler karşı çıkıp onu doldurur diye düşünürken nasıl da susturdu hepsini."

Genç kadın, kardeşinin sözlerine içtenlikle gülümsedi.

"Bakma sen bizimkilere! Anca kardeşlerine borusu öter onların, ama karılarına bir şey diyemezler. Fatih'in kızı olduğu vakit okutup okutmayacağını göreceğim."

"Orası öyle. Bayağı da uzak memleket çıktı be abla. Bizim Memduh Hoca ile yapmıştık tercihleri, babam ondan bir şey demedi sanırım."

"Evet, onunla çok eskilere dayanan hukuku var o yüzdendir." Başından kayan tülbendi elinin tersiyle öne çekerken devam etti genç kadın. "İstanbul'da mıydı kazandığın okul?"

"Yok, Kocaeli. Çok yakın iki şehir birbirine."

Bir an rengi atar gibi oldu Nurcan'ın ama fark ettirmemeye çalıştı.

"İsmail amcamın oğlu Recep oralarda çalışıyordu değil mi?"

Başını evet dercesine oynattı Zeynep gülümseyerek.

"O bize ev bulacakmış, bizimkiler yurtlarda kız başına olmaz dedi. Annem, babam, ben birlikte gidecekmişiz. Sonra annemle ben beraber yaşayacakmışız."

"Senin için daha iyi aslında, hazır yemeğe gidersin eve."

"Aç kalsam da olur sorun değil, okumama izin veriyorlar ya başka bir şey istemem."

"Ne okuyacaktın sen?"

"İnşaat Mühendisliği."

Kardeşinin verdiği yanıta sesli güldü genç kadın, erkek gibi tavırlarına oldum olası bayılırdı. Zeyno'ydu o. Mert, gözü kara, tuttuğunu koparan.

"Sen hiç uslu kız olmadın Zeynep, hep böyle erkek gibi işlerde oldu gözün. Gerçi babam bu yüzden seni daha çok sever."

"Bana belki küçük olduğum için kıyamaz ama her zaman oğullarını daha çok sevmiştir babam."

İki kardeş, babalarının erkek evlat sevdasından oradan da tekrar okul sohbetine döndüklerinde; Zeynep, kayıt yaptırmaya birkaç hafta içinde gideceklerini söyledi ablasına. Yeni şehirde, yeni arkadaşlar

edineceğinin hayalini gözleri ışıldayarak anlattı. Kendisinden altı yaş büyük evli ablası Nurcan da anlatılanı dinleyip seviniyordu onun adına.

Nurcan, evlenip çoluk çocuğa karıştığında daha Zeynep'in yaşlarındaydı. O zaman babası ses etmemiş abileri karar vermişti okuyup okumamasına. Eski toprak insanın tabiatında vardı erkek çocuklarına daha fazla değer verip şımartmak. Bir sıfır hayata yenik başlayan genç kadın, ortaokulu anca okumuştu. Kardeşinin hiç değilse tahsil yönünden kaderi, kendisine benzemeyeceği için mutluydu. Gidip güzelce okumalı öyle çoluk çocuğa evliliğe karışmalıydı. Zaten bu sülale varken her türlü olacaktı önceden planlanan evliliği ama bugün önüne çıkan fırsatı değerlendirmeliydi.

Dört kardeşti onlar. En büyüğü Yunus, ikincisi Fatih, üçüncü Nurcan, dördüncüsü yani tekne kazıntısıydı Zeynep. İki abisinden de daha gözü pek daha inatçıydı. Ablası evlenirken her ne kadar çocuk olsa da aklı erdiği kadar kendince yol çizmiş, okumayı kafasına koymuştu. Öyle ki çalışıp en iyi okullardan birisini kazanmak için çoğu gece uykusuz kalmıştı. İçinde ufak korkular vardı belki babası izin vermez diye fakat nasıl olduysa çıkarmamıştı sesini. Hatta sevinmişti yeğeni Recep'in çalıştığı memleket diye. Sülalelerinde tek okumuş adamdı Recep. Öğretmendi. Oralarda okuyup yine oralarda kalmıştı. Temiz çocuktu vesselam. Bu zamanda kendi başına çalışıp hayat kurmak zorken koca şehirde kimseye muhtaç olmadan tutunmayı başarmıştı.

Okul kayıt gününe kadar hep hayaller kurdu genç kız. Büyük şehir, büyük okul, yeni insanlar, arkadaş çevreleri. Yol iz bilmiyordu ama öğrenirdi hepsini, azimliydi. Hem Recep abisi de yardım etti mi bilmediği delik kalmazdı. Haftalar, haftaları kovalayıp nihayet gidecekleri gün gelip çatmış, Kâmil Bey, Hanife Hanım ve Zeynep Kocaeli'nin yolunu tutmuşlardı. Öncelikle Recep'in yanında kalmışlardı sonra onun evine yakın bir yerlerde küçük bir daire tutup yerleşmişlerdi. Spot eşyalar alıp evi donatarak eksik ihtiyaçları kalmamıştı.

Okullar açıldığında Zeynep, mektebine gidip geliyor disiplinli bir şekilde derslerine çalışıyordu. Arada Recep de yardım ediyordu ona. Zaten akşamları birlikte yiyorlardı yemeklerini, annesi Hanife Hanım, genç adamın yemeklerini yalnız yemesine izin vermiyordu. Aynı şey oğlu Yunus ve Fatih'in başına gelse biliyordu eltisi de yalnız bırakmazdı ama her şey bir yana Recep onun bugüne bugün damadı sayılırdı.

Zeynep, doğduğunda kayınbiraderi İsmail, beşikteki bebeği kucağına alıp yedi yaşındaki oğlunun kolları arasına vermiş: "Büyüyünce evleneceksiniz siz. Sen, hep koruyup kollayacaksın Zeynep'i." demişti kayınpederi ve evdeki büyük kayınbiraderlerin sözü, Hanife Hanım'ın eşinden daha öndeydi. Bilirkişilerdi. Ailenin ağasıydı bir nevi. Kendi ailesini ziyaret etmek istediğinde eşi izin verse dahi evin diğer büyükleri yok dediyse ayağını kapıdan öteye atmazdı. Atamazdı. Öyle bir kabulleniş vardı ki hiçbir zaman itiraz dahi etmeyi düşünmemişti. Dolayısıyla kayınbiraderinin "Zeynep'le Recep'i vakti zamanı gelince evlendireceğiz sözü, emir bilmiş sesini çıkaramamıştı. Hem neden çıkarsındı? Ele karışmak kolay mıydı? Yedi kat yabancıyla akrabalık yerine kendi insanlarıyla alışveriş yapmak daha güzeldi. Severdi eltisini, iyi insanlardı. Güzel de çocuk yetiştiriyorlardı daha küçüktü ama nasıl aklı başında bir adam olacağı belliydi Recep'in. Bu düşüncelerle daha o zaman benimsemişti delikanlıyı. Böyle şeyleri kız evladıyla konuşmak ayıptı, bu yüzden Zeynep bilmiyorsa da Recep çok iyi bellemişti durumun ciddiyetini. Her ne kadar dışarıda okumuş, kendini yetiştirip bir hayat kurmuş olsa da çocukken şartlanmıştı yüreği amcasının kızına. Yazın her memlekete gittiğinde biraz daha büyümüş oluyordu Zeynep. Büyüyüp, bir o kadar güzelleşmiş. Bundan ki; aynı şehirde oturmak kendisine velinimetti âdeta. Eğitimine devam ettiği için onun adına mutluydu zira zeki kızdı. Ne kadar evlenecek olsalar da kapalı kapılar ardına kilitlemek istemiyordu. Zaten Zeynep gibi hırçın güvercine yakışmazdı ki dizini kırıp oturmak.

Zeynep, kitapları elinde hızlı hızlı yürüyüp her zamanki değişmez adresi kütüphaneye girdi. Köşedeki bir masaya geçip oturduğunda kitaplarını açıp vakit kaybetmeden not almaya başladı. Yüzmüş yüzmüş kuyruğuna gelmişti nihayetinde. Önümüzdeki ay yüksek bir dereceyle okulundan mezun olacaktı. Bu dört yıl içerisinde kendince bir çevre edinmiş, güzel arkadaşlıkları olurken okuldan eve, evden okula gidip gelmiş, babasını kızdıracak her türlü davranıştan uzak durmuştu. Bir an evvel mezun olup kendi ayakları üzerinde durunca daha da müdahaleleri olmaz diye düşünüyordu. Zaten reşitti de. Bugüne bugün yirmi iki yaşındaydı, hatta bir dahaki ay, yirmi üç olacaktı. Yani ne yeni yetme aklı bir karış havada ergendi, ne de aklı ermeyen bir çocuk. Sadece sabredip diplomasını alması lazımdı eline. Zihni, derslerden duman olmuş vaziyette boğuşurken, işittiği tok sesle dikkati dağıldı.

"Oturabilir miyim?"

Usulca başını kaldırdı. Kendisine gülümseyerek bakan bir çehre ile karşılaştı gözleri. Birkaç saniye tepkisiz kalıp nihayet cevapladı genç adamı.

"Bir sürü boş masa varken buraya mı kaldın?"

Verdiği yanıt genç adamı bozguna uğratsa da indirmedi süngüsünü hemen.

"Burası daha havadar gözüküyor." Zeynep genç adamı bakışlarıyla süzdü. Son birkaç haftadır çok fazla takılıyordu gözlerine bu sarışın adam. Yoksa bilerek mi giriyordu görüş alanına kestiremedi bir an. Bir şey söylemeden tekrar bakışlarını derslerine indirdiğinde; genç adam bir cesaret tam karşısındaki sandalyeye oturdu. "Hep böyle misin? Kendi hâlinde ama sana sataşana haddini bildirecek kadar cesur ve korkusuz."

Gözleri, ona çapkınca bakan mavilere değdiğinde bir tuhaf oldu. Yazları abisi arabayı kullanırken rampalar arası iniş çıkışlarda sanki daha bir yaylandırırdı aracı. Bu durum midesiyle kalbi arasında garip bir his bırakıp heyecanlanmasına sebep olurdu. Şimdi tıpkı ona benzetti

anbean bedeninde yaşadığı değişimi. Ne olduğunu kestiremedi ilk, başını tekrar kitabına ısrarla eğdiğinde devam etti o tınılı ses.

"Tanışalım mı? Gerçi ben seni uzun süredir tanıyorum. Adın Zeynep, son sınıf öğrencisisin, aslen Karadenizlisin, annenle birlikte yaşıyorsun, ailenin geri kalanı memlekette. Artık izin ver de ben kendimi tanıtayım sana." Elini uzattığında başını ürkekçe kaldırdı Zeynep. "Adım Orhan." Şaşkın bir şekilde genç adamın uzattığı eli kibarca karşıladığında kalın parmaklar onun elini sıkıca sardı. Bakışlarını hiç çekmeden gözlerinin ta içine bakması Zeynep'i fazlasıyla etkiledi. İlk kez karşı cinsten böylesi bir elektrik aldığını fark etti. Zeynep'in elini çekip kurtarması üzerine, genç adam sırtını sandalyeye yaslayarak ayak ayak üstüne attı yine çarpık gülümsemeyle. "Uzun zamandır kendimi tanıtmak için fırsat kolluyordum ama bir türlü cesaret edemiyordum."

"Neden?"

"Burnundan kıl aldırmıyorsun çünkü."

Kendine dair bir şeyler duymak hoşuna gitse de belli etmedi.

"Okumak için geldim memleketimden, zihnimi başka şeylere yöneltme gibi bir lüksüm yok benim."

"Artık okul bitiyor, biraz etrafınla ilgilensen kimseye zararı olmaz. Mesela benimle ilgilenebilirsin." Gülümseyerek baktığı sırada Zeynep gözlerini kaçırdı. "Biliyor musun, mezun olduktan sonra seninle karşılaşamayacağım diye üzülüyorum."

Genç kız fazlasıyla heyecanlandı. Eşyalarını hızla toparladı arkasında hüsrana uğramış bakışlar bırakarak kütüphaneden ayrıldı. Bahçeye çıktığında sanki alev yeriydi yüreği, çırpınıp duruyordu. Soluklanmak üzere sırtını bahçedeki ağaca yasladı. Sanki ilk kez bir erkekle konuşuyormuş gibi tepkiler vermiş olmasına kızdı içtene içe. Ne yani, iki tatlı söz mü kafasını böyle karıştırmıştı! Aptallığına kızdı. Çantasından pet şişeyi çıkarıp yudumladığı sırada kıpır kıpır oldu kalbi. İlk kez bu tür yakınlaşmalarla karşılaşmıyordu ama genç adamın duruşu konuşma tarzı ne istediğini bilmesi hoşuna gitmişti. Bu kadar etkilenmesi belki de bundandı. Nefesini düzenledikten sonra seri adımlarla otobüs

durağına gitti. Sıradaki araca binip boş bir koltuğa oturunca Orhan'ı düşündü. Kendisi hakkında bir sürü bilgi toplamış ilgisini belli ederek daha evvel duymadığı güzel sözler söylemişti. "Seninle karşılaşamayacağım diye üzülüyorum." demişti. Yüreği kanatlanmış çırpınırken yol boyu aklı başında değildi. İneceği yeri kaçırmamak için kendini arada güçlükle toparlıyordu. Nihayet Halkevi'ne geldiğinde durakta inip köprüden geçti. Mayıs rüzgârı yüzünü yalayıp geçerken sarhoş ediyordu âdeta. Yeni bir durağa daha ilerleyip kendi semtine gidecek arabayı beklediği sırada omzuna değen elle korkuyla sıçradı.

"Recep abi! Sen miydin?"

Mahcup oldu genç adam.

"Korkuttum mu?" Genç kız tepki vermeyince devam etti. "Nasılsın Zeynep?"

"İyiyim. Okuldan çıktım eve gidiyordum."

"Güzel tesadüf oldu, birlikte gideriz."

Zeynep, kuzenini mimikleriyle onayladığı sırada Recep de onu göz ucuyla süzüyordu. Önceden Trabzon'da yaşarken bu kadar özlemiyordu belki de. Ama şimdi yakınında olunca, hele bir de son dört yıldır her an birlikte olunca eskisinden daha yoğun hisler taşıyordu. Zeynep okumaya yanına gelince hiç olmazsa sözlenirler diye umuyordu ilk zamanlar ama bir gün amcası onu kenara çekip okulu bitmeden bir şey dememesini rica etmişti. "Mektebe o kadar masraf edilirken şimdi aklı başka şeylere kaymasın." demişti. Mülayimdi Recep, asla itirazı olmamıştı fakat her geçen gün biraz daha bağlanmıştı genç kıza. Hafta sonları gezmek istiyordu, elini tutmak, sarılmak, öpmek, birlikte vakit geçirmek... Hele bir de ona sürekli abi demese ne güzel olurdu.

"Havalar epey ısındı değil mi, Zeynep?"

"Evet, Recep abi"

"Bu hafta sonu kitap fuarı açılacak. Bizim oraya ters ama istersen önce İzmit'e gideriz, oradan daha kolay geçeriz."

"Olur, fark etmez."

Kendisine donuk yanıtlar veren Zeynep'in koluna dokunarak hafifçe eğildi.

"Zeynep, neyin var senin?"

Birden sıçrayan Zeynep iri gözleriyle baktı genç adama.

"Şey... Hiç. Hiçbir şeyim yok. Yorgunum sadece."

Recep, çekinerek elini Zeynep'in alnına koydu. Yüzündeki sıcaklık onu da yaktı. Elini hızla çekince genç kız da başını çevirdi. Araç gelip de bindiklerinde yol boyunca sessiz kaldılar. Durakta inip vedalaştıklarında her ikisi de kendi sokağına yol aldı. Recep'in aklı Zeynep de. Zeynep'in aklı Orhan da...

Zeynep, avuç içleriyle gözlerini silip burnunu çekti. Daha hikâyesinin buraya kadar olan kısmında bile gözyaşlarını tutamazken devamını nasıl anlatacağını düşündü. O sırada Engin, bir şey söylemeden dışarı çıkıp elinde plastik bardakta su ve peçeteyle geldi.

"Dinlen biraz, al şunları." Suyu yudumladıktan sonra yanındaki komodine bırakıp peçeteyle kuruladı yüzünü. Gözleri ağlamaktan kızarmış, rengi yeşile dönmüştü. "Daha iyisin değil mi?"

"İyiyim sağ ol."

"Sonra ne oldu?" Az evvel kalktığı sandalyesine oturdu. "Bir daha nasıl karşılaştınız Orhan'la?"

"Ertesi günü. Bir sonraki, ondan sonraki ve diğer günler. Bırakmadı ki hiç peşimi, sürekli çıktı karşıma, her gün farklı, birbirinden güzel sözlerle kendimi özel hissettirerek hem de. Bizim üniversitedeki öğrencilerin çoğunluğu İstanbul'dan gelmeydi. Böyle uzak kırsal kesimden gelen benim gibi nadir öğrenci vardı ve her şeye rağmen o kadar kızın içinden beni seçmesi hoşuma gitti."

"Bu arada çok güzel bir üniversiteyi kazanmışsın, beklemiyordum doğrusu."

"Dört yıl kafamı patlattığımla kaldı ama bir halta yaramadı."

"Şimdiye kadar yaramadıysa da bundan sonra yarayacak. Ben de İrem de Ali de sana yardım edeceğiz."

Yine güldü Zeynep.

"Rüya gibi ama olsun. Ne demişler hayal kuranı bir kere kurmayanı iki kere..."

"Zeynep!" Engin, genç kızın lafını ağzına tıkarak devam etti. "Önce şu çenenin ayarını yap sen, yakışmıyor."

Onu önemsemediğini belli edercesine omzunu kırdı genç kız.

"Boş ver bana adap dersi vermeyi, bırak dağınık kalsın Komiser."

Engin onu duymamış gibi yaptı.

"Orhan ne okuyordu?"

"Otomotiv. Yaşı vardı, büyüktü benden, geç okumaya başlamış. Üçüncü sınıftaydı tanıştığımızda, ayrıca alttan da dersleri vardı. Yani mezuniyeti artık kaçıncı baharaydı kim bilir?"

"Mezun olmadı mı yani?" Başını hayır dercesine salladı. "Ne zaman sevgili oldunuz?"

"İlk karşılaşmamızdan bir hafta sonraydı sanırım. Hafta sonları dahi bahane uydurup dışarı çıkıyordum. Onun o zamanki hâllerini hâlâ kestiremiyorum gerçek miydi diye ama benimkiler sahiciydi. İlk kez bir adama sarılıp ellerinden tuttum." Engin'in gözlerine sert bir bakış gönderdi. "Fazlası olmadı, neye ne kadar izin vereceğini bilen biriyim."

"Hasta mısın? Sanki bir şey dedik, ayrıca bana ne!"

Zeynep, onun sözlerini önemsemeden devam etti. "Benim okulum bitince o yaz köye gittik hep beraber. İlk üzülmüştüm ama babam Eylül'de döneceğimizi söyleyince inandım ben de. Gerçi yalan söylemedi ki adamcağız onlar olmasa da dönecektim. Benim adıma yaptığı planları vardı."

"Görüştünüz mü hiç bu zaman zarfında Orhan'la?"

"Evet, o bana şöyle elden düşme bir telefon vermişti. Gizli saklı kullanıyordum, yazışıyorduk, haberleşiyorduk. Hat çok çekmese de ablama gidiyordum orada konuşuyorduk."

"Ablan biliyordu yani?"

"Evet, ama çok kızardı Orhan'la konuşmama. Babamın izin vermeyeceğini, çocuğa boş yere umut verdiğimi söylerdi." Güldü kendi kendine. "Neden bu konuda hep kadınlar suçlu, yok dişi köpek kuyruk sallamadıkça erkek gelmezmiş de oymuş buymuş. Adam, adam gibi olmalı önce, erkeklerin kabahatinin sorumluluğunu neden kadınlara yüklerler hep? Ben Orhan'ı değil, o beni buldu ayrıca. Ben ona değil, o bana umut verdi. Sonrada hayatımın içine bir güzel etti." Engin, sesini çıkarmadan Zeynep'in sakinleşmesini beklerken genç kızın kendisini toparlaması çok vakit almadı. "Meğer ablam Recep'i hep biliyormuş."

"Sana ne zaman söylediler?"

"Ramazan ayının ilk günüydü." Gözlerini kısarak devam etti. "6 Haziran yani doğum günümdü. Hep beraber dedemlere iftara gitmiştik, âdetti ramazanın ilk günü ailece orada iftar yapardık."

Zeynep, o günü anbean tekrar yaşarken derin bir iç çekti. Bundan sonrasını anlatmak onun için çok daha zor olacaktı, her dakikası ızdıraplı ve acı vericiydi.

2015 senesinin haziran ayıydı. Daha biri bitmeden diğer camiden yükselen ezan sesleri etrafı kaplayıp semaya yükselirken uçuşan kuşlar sanki âmin dercesine ötüşüyordu. Büyük bahçenin avlusunda kurulan dört büyük masa peş peşe dizilmiş, etrafını; çocuğu, genci, kadını, erkeği, yaşlısı sarmış eşsiz bir görüntü oluşturmaktaydı. Çatal, kaşık sesleri ortama musiki katıyordu.

Her ramazan ayının ilk günü Aydın ailesinde bu tablo değişmez bir görüntüydü. Hasan dede dört oğlunu, üç kızını aileleriyle birlikte çoluk çocuk ağırlar, on bir ayın sultanını bu şekilde karşılardı. İlk

başta bir elin on parmağını geçmeyecek olan sofra yıllar geçtikçe daha da kalabalıklaşmaktaydı. Yüzünde bir gülümseme önce evlatlarına ve torunlarına ardından altmış yıllık hayat arkadaşı Ayşe nineye bakıp gözleriyle âdeta teşekkür ederken; birazdan söyleyeceklerinin de haberini veriyordu. Yemekler bitip tatlıya sıra geldiğinde yaşlı adam boğazını temizledi. Yaşını belli eden kıvrımlarla dolanmış ellerini ağır ağır vurdu birbirine.

"Az bir bakın bakayım." Herkes bakışlarını gülümseyerek ona doğru çevirdiğinde devam etti. "Bugün çok mutluyum, ömrümün son zamanlarında tekrar mübarek ramazanı görmeyi nasip etti Allah." Yorgun bir soluk aldı tekrar. "Ben kendi çocuklarımın doğduğu zamanı bile uzun uzadıya bilmem. Biri üzüm ayı, diğeri kalandar, öteki de istavritde doğdu ama hangisi hangisine pek kestiremem geçmiş zamanı." Sofrada herkes neşeyle gülüşünce o da tebessümle devam etti. "Bugün de Zeynep'in doğum günü değil mi? Gelin öyle diyordu."

Genç kız, adını duyunca yerinde kımıldayarak gülümsedi.

"Evet, dede, doğum günüm."

Hasan dede, bakışlarını ailesinin üzerinde gezdirerek devam etti ağır ağır.

"Çoğu torunlarımın mürüvvetini görmek kısmet oldu hepsi yerini buldu. Şimdi sırada Recep ve Zeynep var." Konuşmanın devamını bilen genç adam mahcup bir şekilde başını eğerken Zeynep de kendini Orhan'la hayal edip neşeyle tatlısını yemeye devam etti. "İkisi de bitirdi okullarını, Recep'in eli ekmek tutar oldu. Kolay mı bu vakitte başka şehirde tutunmak? Helal olsun benim torunuma. Zeynep'im de öyle. Bugüne bugün mühendis oldu benim yaman kızım. Eee okumuş adama okumuş yakışır zaten." Sofradaki herkesin bakışı iki genç üzerinde mekik dokuduğu sırada Zeynep konuşulanlara anlam veremedi. "Bu gece böyle olsun isteme gibi yarın da söz keseriz. Eylülde yaparız düğünlerini, birlikte dönerler evlerine."

Zeynep, konuşulanlardan pek bir şey anlamayıp muzip bir gülümseme ile eğildi ablasına.

"Abla, dedem ne diyor? Recep abim kiminle evleniyor ben anlamadım."

Nurcan'ın yüreği kardeşinin sözleriyle burkuldu, lakin bir şey diyemedi. Kendisine sorarcasına bakan o iri gözler içinin çekilmesine sebep olduğu sırada, sesini biraz daha yükseltti tonton ihtiyar.

"Recep! Zeynep! Hadi öpün ellerimizi bakalım. Allah'ın emri peygamberin kavliyle artık birbirinizinsiniz. Yarın sabah büyüklerinizle çarşıya iner bir yüzük alırsınız, yavaş yavaş hazırlık olur."

Zeynep, olduğu yere demir çakıp güçlükle yutkundu âdeta. Doğru mu duyup anlamıştı yani? Abi dediği kuzeniyle sözlenecekti! Hatta bir iki ay sonra evleneceklerdi. Olacak iş değildi, kalbi başkasına aitken Orhan'ı bu kadar severken nasıl olacaktı bu? Fikri alınmayacak mıydı hiç?

"Ama dede, ben..."

Ablası ve annesinin tam ortasında oturan genç kız, iki kadının da ayaklarından dürtüklemesiyle lafı yarım kaldı. Annesi biraz daha yaklaşıp alelacele fısıldadı kulağına.

"Saygısızlık edeyim deme, Recep'ten iyisini mi bulacaktın?"

Zeynep, sicim gibi süzülen gözyaşlarını elinin tersiyle silip dedesinin yanına çağırmasıyla yerinden güçlükle doğruldu. Hasan dedenin komutuyla ve Recep'in önderliğiyle herkesin elini öperek tekrar yerlerine oturduklarında gecenin geri kalanında canlı cenazeydi sanki. Ailenin büyükleri daha şimdiden düğün için fikirler yürütüp ayarlamalar yaparken o sadece bütün olanı biteni Orhan'a bir an evvel anlatmayı planlıyordu. Sevgilisi onu çok seviyordu, bırakmazdı. Başkasının kadını olmasına izin vermezdi. Tuttuğu gibi elinden, alır götürürdü.

Nurcan, hemen yanı başındaki kardeşine içi parçalanıyor ancak elinden bir şey gelmiyordu. Hâlbuki uyarmıştı, demişti "Uzak dur o İstanbullu çocuktan." diye ama kaptırdıkça kaptırmıştı kardeşi yüreğini. Sofrada herkes neşesine neşe katıyor sadece iki kardeş mutsuz oturuyordu. Gecenin sonunda herkes evine doğru gittiği sırada Zeynep'le Recep'i

bir adım arkalarında bıraktılar. Genç adam, yüreği pırpır sözlüsüne biraz daha yanaşıp kaçamak bakışlarla baktı.

"Artık benden çekinme Zeynep."

Genç kız, kalbi mengeneye sıkışmış misali çırpınıyordu. Başını hiç yerden kaldırmadı. Hep abi gözüyle bakmış, Fatih'ten ve Yunus'tan ayırmamışken bu olacak iş değildi. Hadi dedesi cahildi, babası, amcaları da çok farklı değildi, peki Recep buna nasıl boyun eğiyordu? Belki o da istemiyordu, en iyisi onunla uzlaşmaktı.

"Şey, Recep abi ben..."

"Lütfen Zeynep." Birden kolundan tutup adımlarını durdurduğunda göz göze geldiler. "Artık bana abi demesen. Her böyle hitap ettiğinde kendimi kötü hissediyorum. Tamam, birden yakın davranmanı istemiyorum ama en azından abi deme." Zeynep, dudaklarını sıkı sıkı bastırıp hıçkırıklarını durdurmaya çalıştı fakat gözlerinden akan yaşlara mâni olamadı. Gözyaşları Recep'in ilgisini çektiğinde eli gayriihtiyari yanaklarına gitti. "Duygulandın mı?" Gülümsedi sonra. "Daha çocuktum babam seni kucağıma verdiğinde ama dedikleri, dün gibi hatırımda. 'Büyüyünce evleneceksiniz siz. Sen hep koruyup kollayacaksın Zeynep'i.' İlk anlamasam da büyüdükçe tüm kelimeler aklımda oturup şekillendi, aynı anda sevgin de kalbimde şekil buldu. Seni seviyorum Zeynep."

Genç kız, daha fazla kendini tutamadı. Sessiz gözyaşları, hıçkırıklı ağlayışlara dönmek üzere Recep'in yanından hızla uzaklaştı. Eve kadar deli gibi koştu. Arkasında bıraktığı ailesi, abileri buna anlam veremeyip ardı sıra yürüdüğünde o çoktan odasına kendisini kapatmış hıçkırarak ağlıyordu. Zaman geçmeden sertçe açıldı kapı.

"Zeynep!" Yunus kaşlarını çatarak yatağa doğru ilerledi. "Ne oldu, neden ağlıyorsun?"

Abisini görünce doğrularak ayağa kalktı.

"Abi, ben evlenmek istemiyorum. Recep abi benim gözümde senden ve Fatih abimden farksız. Ne olur engel ol."

Adamın kemikli yüzü sinirler kasıldı.

"Sen ne dediğinin farkında mısın? Yıllar önce verilmiş bir söz bu, iki dünya bir araya gelse bozulmaz. Daha iyisini mi bulacaksın?"

"Abi ben..."

"Ne?" Bir adım daha yaklaşıp bağırdı adam. "Ne olmuş sana?"

"Ben başkasını seviyorum, evlenemem Recep'le."

Duyduklarıyla gözleri kararan Yunus, kendisine hâkim olamayıp yatağına kapaklanmasına sebep olacak kuvvetli bir tokat savurdu kardeşinin yüzüne.

"Bir de utanmadan söylüyor musun?" Giydiği gömleğe asılıp içeriye doğru sürüklerken avazı çıktığı kadar bağırdı. "Baba! Baba!"

Oturma odasına geldiklerinde Kâmil Bey bir şey anlamayarak evlatlarına baktı.

"Ne oldu ne bağırıyorsun?"

Öfkeyle dişlerini sıktı Yunus.

"Kızını tutup okutursan böyle olur, duyuyor musun ne diyor? Başkasını seviyormuş, evlenemezmiş Recep'le."

Yaşlı adam duyduklarıyla delilenip birden ayağa kalktı.

"Ne? Gebertirim kız seni! Biz ne için okuttuk, sen ne haltlar karıştırdın oralarda?" Zeynep'in hıçkırıkları devam ederken babası saçlarından sıkıca kavradı. "Sana bu zamana kadar fiske dahi vurmadım, evin küçüğüsün yaşlılık hediyesisin diye. Okumak istedin okuttum ama buna izin vermem, evleneceksin Recep'le. Ben abime sen doğduğunda verdim sözümü."

"Baba!"

"Sus! Eğer tutar dedene veya herhangi birine bir şey dersen gebertirim seni." Biraz daha asıldı saçlarına, başını geriye doğru çekip kızgın bakışlarını ağlamaktan kızaran güzel yüzüne yaklaştırdı. "Vallahi evlat demem gebertirim. Anladın mı?"

Zeynep, ağlayarak başını oynattığında babası saçlarından ellerini çekip yere düşmesine sebep oldu. Zemine yüzükoyun kapaklanmış hıçkırıklarını sürdürürken bir yandan babası diğer yandan abileri

volta atıp tehditler savuruyordu. Oracıkta ölmeyi diledi genç kız. Ölüp kurtulsaydı bu işkenceden. Yirmi üçüncü yaş gününde alabilecek en unutulmaz hediyeyi almıştı. Ona daha fazla acıyı veren ise köşede kendisini korkak gözlerle izleyen annesiydi. Keşke gelip kaldırsaydı yerden, sarılsaydı kucaklayıp pışpışlasaydı. Güçlükle doğrulup odasına gittiğinde tekrar bağırdı babası.

"Yarın sen gitmeyeceksin yüzük bakmaya, ölçünü alsınlar, ablan seçer senin adına. Sana çok yüz verdik de böyle oldu. Başkasını seviyormuş, evlenmezmiş Recep'le. Düşündükçe kan beynime sıçrıyor. Kafama tüküreyim ki okumana izin verdim. Ah, salak kafam ah! Evlendir hemen, bırak kocası uğraşsın ne vardı okutacak!"

Bir şey söylemedi. Zaten bu saatten sonra dese ne olurdu demese ne? Onun için kelepçeden farkı olmayacak o alyansı beğense neydi beğenmese ne? Sabaha kadar sessizce gözyaşı döküp diğer yandan sürekli Orhan'a ulaşmaya çalıştı ama nafile başaramadı. Bir şekilde evden biraz uzaklaşıp bir yerlerde denemeliydi, son dakikaya kadar çabalayacaktı. İnanıyordu. İnanmak istiyordu. Orhan, duyduğu anda gelip alacaktı onu buralardan.

Günler haftaları, haftalar ayları kovalıyordu. Takvim 2015 eylülünü gösteriyordu. Söz yüzükleri, Zeynep'in yüreği kan ağlarken takılmıştı. Herkes etrafta neşeyle dolaşırken kendisi zıpkınla yakalanmış küçük bir balık gibi can çekişiyor, ailesi ise her an bir sorun çıkartacak korkusuyla onu gergin bir şekilde izliyordu. Ne kadar gözdağı vermiş olsalar da bir aksilik çıkmasından ve babasıyla abisine rezil olmaktan ödü patlıyordu Kâmil Bey'in.

Her şeyden habersiz olan Recep, her sabah daha bir mutlu uyanıyor, sözlüsünü görmek için bahane arıyordu. Sevdalı yüreği, Zeynep'in tutuk hâllerini hep utangaçlığa yoruyordu. Zaten bu kadar sevip, gözleri kör olmuşken aksi gelir miydi aklına? Recep'in Kocaeli'de düzeni olduğu için orada oturacaklardı. Fakat bütün akrabaları burada olduğundan

nikâhları kıyılıp öyle gideceklerdi. En ufak ayrıntısına kadar düşündükleri planda düğün sonrası o gece İsmail Bey'in evinde kalacaklar, ertesi sabah kendi yuvalarına döneceklerdi.

Zeynep ise hiçbir şekilde Orhan'a ulaşamadı. Adım adım kendisi için hazırlanmış sona yaklaşmaktaydı. Recep'e söylemeyi çok denemişti ama onun gözlerindeki parıltıyı dudaklarındaki güzel sözleri duyunca bir şeyler engellemiş, sonrasında babasının tehditleri kulağında yankı bulmuştu. Bunca şeye rağmen yine de içi bir türlü gitmiyordu evliliğe. Resmen, araf denilen şeyi yaşıyordu. Arada derede, bir yerlerde... Abi dediği adamın koynuna gireceğini, dokunuşlarına maruz kalacağını düşündükçe midesinin bulandığını hissediyordu. Birkaç kez intiharı düşünmüş, sonrasında kurtulursa daha ağır bir davranışa maruz kalır korkusuyla vazgeçmişti.

Artık kendini, kaderinin yazgısına bırakmıştı. Eğer son anda cesareti olursa bir şeyler yapmayı deneyecekti. Başarabilirse! Güçlü olabilirse! Merkezdeki evlerinin odasında son saatlerini geçirirken sabaha kadar uyumayıp gardırobun kulpuna asılmış, modeline dahi bakmadan yengeleri ve ablasının bu çok yakıştı demesi üzerine alınan beyaz gelinliğine bakıp gözyaşı döktü. Gün ağırınca içi kan ağlayarak aile büyüklerinin refakatinde kuaföre gidip kendisini süslemelerine izin verdi. Her detay, her teferruat atlanmadan yapıldı. Önce resmî nikâhları eve gelince de dini nikâhları kıyıldı.

İsmail Bey ve eşi Nurten Hanım oturdukları daireyi genç çifte bırakıp çekilince, eşiyle baş başa kalan Zeynep ne yapacağını bilemedi. Recep, oyalanmak için lavaboya geçince yalnız kalan genç kız mutfağa gidip bir bıçak aldı. Gelinliğinin kolu içerisine iliştirip parmaklarıyla sıkı sıkıya tuttu. Nerede duracağını kestiremeyip yatak odası ile oturma odası arasında kaldığı sırada banyodan çıkıverdi eşi. Gülümseyerek yaklaştı.

"Yorgun görünüyorsun." Zeynep, ağlamamak için başını yere eğerken Recep, ceketinin cebinden beşibiryerde kolyeyi alıp boynuna takarak alnından öptü. "Hoş geldin dünyama."

"Sağ ol." diyebildi genç kız sesi titreyerek. Sonra saçmaladığını düşünüp sessizce ağlamaya başladı. Onun bu hâline Recep, anlamayarak baktı. Acaba ailesinden ayrıldığı için mi ağlıyordu? Yoksa baş başa geçirecekleri bu ilk gecelerinden mi korkuyordu? Öyleyse bile neden olmasındı? Bir şey yaşamamış birçok kızın bu tür korkuları olabilirdi nihayetinde. Bilinmeyene olan ilgi ve merak ama ona tezat anlamsız korkular. Burada babasının evinde elini sürecek değildi karısına. Öncesinde aklından dahi geçirmemişti bunu. Onca yıl evlenecekleri günü beklemişken birkaç gün daha beklerdi. Zira duygusal bir adamdı, özel şeyler özel zamanlarda olmalıydı. Bu gece sadece sarılarak uyumayı çok isterdi. Zeynep'i rahatlatmak için aklındakileri dile getirecek oldu. Sonra çekindi. Nasıl diyecekti tüm bunları? Ama karısıydı, demeliydi. Bu zamana kadar konuşmamış olmaları tuhaftı belki de. Recep, bu vakte kadar usul erkân adapla da olsa geleceğe dair bir şey konuşmadıklarını fark etti birden. Ve ilk kez bir ürperti aldı içini. Boğazını temizleyip düşüncelerini dağıttı. Geveleyerek evlenen her kızın ailesinden ayrılma hüznünü dile getirdi. "Ağlama lütfen! Özlediğin her vakit geliriz amcamları görmeye." Sarılıp saçlarından öptü karısının. "Ben kıyamam ki sana, ne olur ağlama benim güzel karım."

"Recep abi!"

Genç adam işittiği hitap karşısında biraz gerildi, hâlâ devam edecek miydi abi deyişleri, üstelik kendisi 'karım' derken.

"Zeynep, artık ben senin kocanım. Hemen yatıp uyu en iyisi, dinlen azıcık çok yoruldun bugün."

Zeynep, kuzeninin böyle merhametli olmasına kızdı, çünkü bu daha da zorlaştırıyordu işleri. Hâlbuki hayalini kurarken ne de kolaydı. Bıçağı çekip böğrüne soktu mu her şeyden kurtulacaktı. İstemediği bir bedenin yanında ömür sürmektense dört duvar arasında yaşlanırdı. Adamın elini üzerinden itip dişlerini sıktı.

"Bana dokunursan önce seni ardından kendimi öldürürüm."

Kocaman büyüdü genç adamın gözleri.

"Zeynep!"

"Dokunma! İyi davranma bana! Ben seni sevmiyorum Recep abi. Bak abi diyorum, çünkü bu benim için değişmez bir gerçek." Ağlayarak elindeki bıçağı adama doğru tuttu. "Evlenmeyi ister miyim istemez miyim diye bana sormadılar bile. Yıllar önce verdikleri söz üzerine harcadılar ikimizi."

Genç adam hem duyduklarının şaşkınlığı hem de kendisine çekilen bıçağın heyecanıyla neye uğradığını şaşırdı.

"Zeynep, sakin ol indir onu."

"İndirmeyeceğim, bana dokunursan hiç düşünmeden saplarım. Kendimi ait hissetmediğim bir yerde olacağıma ya hapiste ya da toprak altında olurum."

"Zeynep, dediklerinin farkında mısın?"

"Ben ölüyorum ama kimse farkında değil. Diri diri gömülüyorum."

Recep bir an yaşadıklarının gerçekliğinden emin olamadı.

"Şaka mı bu?" Zeynep, genç adamı korkutamayacağının farkına varıp bıçağı kendine çevirerek karnına götürdü. Hiç düşünmeden bastırdığı sırada güçlükle durdurdu Recep. Bileğini sıkıp bıçağı düşürdüğü sırada metalin üzerinde olan bir damla kan gözlerini büyüttü. "Ne yapıyorsun Zeynep saçmalama?"

Genç kız, elini karnının üzerine götürdü.

"Neden engel oldun?"

Recep, karşısındaki çaresiz kıza baktığında ne diyeceğini kestiremedi.

"Benim bir suçum yok Zeynep. Sen de isteklisin sanmıştım hep."

"Benim de suçum yok! Ben kimseye söz vermedim ki Recep abi. Sana bir kere olsun ümit verdim mi? Hı? Söylesene verdim mi? Bir şey söyledim mi hiç, umutlandırdım mı?" Genç adam, soruların cevabına karşılık olarak hayır dercesine başını oynattığında devam etti Zeynep. "Bırak beni gideyim! Ne olur gideyim! Benden sana eş olmaz çünkü başkasını seviyorum."

Recep, böyle bir şeyin içerisinde olduğu için kendisine kızdı. Sahi, nasıl bu kadar kör olabilmişti? Gerçi Zeynep de bir şey dememişti ki koca yaz. Baştan konuşsaydı belki bu raddeye gelmezlerdi.

"Niye demedin Zeynep? İş buraya varana kadar neredeydin?"

"Beni tehdit ettiler hep, korktum. Diyemedim."

"Kim tehdit etti?"

"Abilerim ve babam."

"Yapma Zeynep! Bunu köyden herhangi bir kız dese anlarım."

"Peki, sen Recep abi? Hakkını aramak, eğitimle bitiyorsa sen neden göz yumdun?"

Recep, elleri ceplerinde sıkıntıyla kendi etrafında dolandı.

"Ben, seni sevdim Zeynep. Gözlerim kör, dilim lal ve ebleh oldum bir anda."

Zeynep, hıçkırıkla devam etti.

"Ben de başkasını sevdim."

Adam teslim olmuşçasına iki elini havaya kaldırdı.

"Otur sakinleş ilk önce. Bir çaresini bulacağız tamam mı?" Zeynep, temkinli baktığı sırada Recep gülümsemeye çalıştı. "Yaran acıyor mu?"

"İçimdeki acı kadar değil."

"Şimdi geç içeri, üzerini değiştir. Ben de pansuman yapman için bir şeyler getireyim."

Zeynep, onaylayan gözlerle kendilerine hazırlanan yatak odasına döndü. Kendisi için hazırlanan satenden, süslü fistolu şeylere el sürmeyip yengesinin dolabına şöyle bir bakınmaya başladı. O sırada Recep de buzdolabından alkolü, banyo dolabından da aldığı pamuk ve yara bandını kapının ağzına bırakıp tıkladı. Açılmasını beklemeden oturma odasına geçti. İçi içine sığmıyor volta atıyordu. Keşke amcasını dinlemeden kışın okul zamanı Zeynep'le konuşup fikir yürütselerdi. O zaman buraya kadar gelmezdi olay. Ailesi ona değer verir, fikirlerini önemserdi. Biliyordu, aldıkları kararı değiştirmek zordu ama en azından denerdi. Ne kadar sevse de böyle bitap şekilde ömür boyu

görmektense ilelebet mahrum kalmak yeğdi. Düşünceleriyle boğuşurken ayak sesiyle başını kaldırdı. Zeynep'in şiş gözleriyle kesişti bakışları.

"İyi misin? Becerebildin mi pansumanı?"

"Yaptım bir şeyler. Endişelenmene gerek yok, zaten küçük bir çizik."

Farkına varmadan ciğerlerinde ne kadar tuttuğunu kestiremediği nefesini tek seferde dışarı bıraktı. Sonra eliyle boş bir koltuğu gösterdiğinde usulca ilişti ucuna Zeynep.

"Anlat Zeynep! Dinlemek istiyorum her şeyi, benim göremediğim gerçekleri, seni bu kadar korkutup çaresiz bırakan amcamın davranışlarını."

Zeynep, önce yutkundu ardından başını eğip bakışlarını kaçırdı sonra da bütün çıplaklığıyla olayları anlattığında saflığına, iyi niyetine içten içe küfretti genç adam. Şu dakikaya kadar nasıl Zeynep için ölüp bitse de anlatılanları dinlerken artık bir anlam ifade etmeyeceğini düşündü. Güngörmüş insandı en nihayetinde, mantıklı olup bir çare bulmalıydı. Sırtını kanepeye yaslayıp başını arka tarafa yatırdığında hareketsiz sabitledi gözlerini. Ne zamandır bu hâlde kıpırtısız durduğunu o da fark etmezken dakikalardır yanıt bekleyen Zeynep artık dayanamadı.

"Bir şey söylesene Recep abi! O kadar şey anlattım ağzını açmadın. Kız, bağır, çağır ama konuş lütfen!"

"Ne diyeyim! Keşke böyle bir şey hiç yaşanmasaydı. Keşke amcam beni tembihlese de oralardayken konuşsaydım seninle. Gönlün var mı deseydim? Ben seni seviyorum ama sen de aynı hisleri taşıyor musun deseydim? Neyse olan oldu. Bir şey söylemeden yarın gideriz buradan, boşanma davası açar anlaşmalı boşanırız, sen de sevdiğin adamın yanına gidersin."

Zeynep duyduklarının mutluluğuyla bu sefer sevincinden ağladı.

"Doğru söylüyorsun değil mi? Yaparsın mısın bu iyiliği bana?"

"Sadece sana değil kendime de iyilik olur bu, seni zorla bir şeye mecbur edemem ki Zeynep. Ben her gün çocuklara merhametli olmayı öğütlerken yaptığım merhametsizliğin sonucunda sözüm nasıl etkili

olur bir düşünsene." Zeynep, hıçkırıklarla dizlerine kapanınca güçlükle kaldırdı onu yerden Recep. "Kalk hadi ağlama artık, perişan oldun."

"Nasıl teşekkür etsem azdır Recep abi. Bu iyiliğini unutmayacağım. Sana bir ömür borçluyum resmen."

"Borçlu falan değilsin, düşünme böyle şeyler." Kendisini geri çekti. "Şimdi git içeri yat uyu. Kapını da kilitleyebilirsin, nasıl rahat edersen artık. Ben burada yatarım."

Zeynep koşarak içeriye gitti. Yastık ve pike getirip yatağı serdikten sonra kendisi de yatak odasına geçip kapısını kilitleyerek uzandı. Günlerdir sıkışan kalbi rahat rahat atarken bundan sonrasının güzel olmasını diledi her şeyin daha kötü olacağını bilemeden...

Recep ve Zeynep düğün sabahı gece bir şey yaşanmamış gibi evden ayrıldılar. Aileleri onları havaalanına kadar yolcu ettiğinde renk dahi vermeyip büyüklerinin ellerini öperek yola çıktılar. İki dost, iki arkadaş gibi yolculuk yapıp Kocaeli'ndeki evlerine vardılar. Genç adam, sözünün eriydi. İlk fırsatta bir avukat bulup Zeynep'le birlikte görüşmeye gittiler. Olan biteni anlatıp aslında mağdur olduklarını boşanmak istediklerini söylediler. Avukat her ne kadar anlayışlı olsa da yapamayacağı şeyler vardı. Kanun, hukuk ortadaydı. Bir yılı doldurmadan anlaşmalı olarak boşanma gerçekleşmiyordu. Başvuru yapıldığında Aile Mahkemesi Hâkimi, boşanma nedenlerine ilişkin araştırma yükümlülüğüne sahipti. Hâl böyle olunca onların istediği gibi bu süreci aileleri duymadan sessiz sedasız atlatmaları mümkün değildi.

Zeynep, duydukları karşısında gözyaşlarına boğulsa da Recep teselli etti. Ne olursa olsun sözü sözdü ve düğün gecesi ne anlaştılarsa o olacaktı. Belki hemen gerçekleşmiyordu ama bir yıl sonra da olsa bu kararı hiç değişmeyecekti. Bu sebeple artık ağlamamalıydı. Hem on iki ay sürecek zorunlu evliliği aynı çatı altında geçirmek mecburiyetinde de değildi. İstediği vakit İstanbul'a gidebilirdi. İrtibatlarını koparmamak

için sadece ikisinin bildiği bir hat alan genç adam, durumunu sık sık bildirmesini salık vererek yeni hayatı için cesaretlendirdi.

Recep'in dürüstlüğüne güvenip inanan Zeynep heyecanla vakit kaybetmeden sevdiği adama ulaşabilmek için çabaladı. Eyleminde başarılı olunca da anlatıverdi her şeyi. Genç adam sinirlenip öfkelenirken zor günlerinde yanında olamadığı için lanetler okudu kendine. Ne kadar tekin bir adam olmasa da sevmişti kızı Orhan. O cesur hâllerini, hazır cevap oluşunu, güzel gözlerini. Bir de kendisi için bunca tehlikeyi göze almasını. Şimdiye kadar değer görmeyen yanı okşanmış şefkat görmüştü, yıllardır sokaklarda dolaşıp sonra da eve alınıp evcilleştirilmeye çalışan kedi misali.

Birkaç gün sonra genç adam kiraladığı bir arabayla çıktı geldi. Bavulları itinayla arabaya yükleyip yerleştirirken Zeynep de kuzeniyle vedalaştı. Anlayışına teşekkür etti. İstanbul'a gidince adresini bildirip dava günü tekrar haberleşeceklerini sözleştiler. Birbirlerine güzel dileklerde bulunup ayrıldıklarında genç kız geleceği için ümitli olsa da Recep, Orhan'ı gördüğü an kuzeni için endişelendi, zira yüzler kalbin aynasıydı.

İstanbul'a geldiklerinde Orhan birkaç gün öncesinden ayarladığı pansiyona götürüp yerleştirdi sevgilisini. Sonraki günler de birlikte iş aradılar. Zeynep'in daha iş tecrübesi olmadığından mesleğine göre bir şeyler bulamadı. Hâliyle ikinci iş görüşmesinden sonra pes edip bir fast-food markasında işe girerek çalışmaya başladı. Orhan ise okumayacağını söyledi. Zaten dökme suyla dönmüyordu değirmen, sevgilisi onun yaşadığı şehre gelmişken hiç çekilmezdi okul. Vakit kaybetmeden arkadaşı aracılığıyla bir galericinin yanına yerleşti. İlk zamanlar normal bir personeldi ama sonraları paravan olan bu işi değil gerçek yüzünü yapmaya başladı. Boyuna posuna güvenip işletilen kumarhanenin korumalığını yapıyordu. İlk etapta onu korkutmamak için gerçek işini Zeynep'ten gizledi. Zaten gelip geçici diye düşündü. Evlenene kadar para biriktirmesi lazımdı bundan dolayı "Azcık idare ederim." diyordu kendi kendine. Aksi takdirde evlenirken babası zırnık koklatmazdı

biliyordu. Ne de olsa okulu yarıda bıraktığından dolayı burnu sürtünsün diye düşünürdü ama her hesap çarşıya uymuyordu. Aylar birbirini kovalarken Zeynep, çalıştığı iş yerinden bir ev arkadaşı bulmuştu kendisine. Balım... Reşit olana kadar devlet himayesinde büyüyüp on sekiz yaşına gelince ayrılıp kendine bir dünya kurmuştu. İki kız dert ortağı oldular birbirlerine. İki yorgun yürek yaşama arzusu verdiler gönüllerine. Bir ışık, bir umut, bir nefes oldular...

Aradan koskoca bir yıl geçmişti. 2017 senesinin ocak ayıydı. Zeynep, üzerini telaşla değiştirdi. Son günlerdir geç saatlere kadar çalışırken; canı çıkmış, hep geç gelmişti eve. Orhan'la en son, on gün önce yılbaşı akşamı ailesiyle tanışmak için onlara gittiğinde görüşmüşlerdi. Ekim ayında resmen Recep'le evlilikleri sonlanıp bağlantıları tamamen kopunca ilişkilerinde de epey yol katedince nihayet sevgilisi, ailesiyle tanıştırmıştı onu. Ah, bundan sonra her şey çok güzel olacaktı inanıyordu. Başta çok zorluk çekmişti ama yavaştan düzene giriyordu hayatı.

Gardırobunda elini gezdirirken iki gün evvel aldığı elbiseyi itina ile çıkardı askısından. Neredeyse maaşının yarısını verdiği kıyafeti bugün için yani Orhan'ın doğum gününe özel seçmişti. Arkadaşlarıyla buluşup bir mekânda kutlayacaklardı. Fermuarını tek başına zorlukla çektiği bordo elbisesinin kloş eteklerini dönerek uçuşturdu. Orhan, kadınsı giysiler seviyor diye biraz değiştirmişti tarzını; gerçi yine de özellikle iş yerinde pantolon giyiyor, sevgilisiyle buluşacağı zaman bakımlı olmaya özen gösteriyordu. Aynadaki kadınsı hâllerine bakıp gülümserken makyaj malzemeleriyle yüzünü renklendirdi. Kabanını giyip içeri geçti. Balım, battaniyenin içerisinde televizyon izliyordu. Yükselen ses kulağını tırmalayınca içeriye doğru yürüdü.

"Bugün, düzenlenen uyuşturucu operasyonunda çıkan çatışmada Komiser Naz Eroğlu şehit olup hayatını yitirdi. Otuz yaşındaki genç

polis bir yıllık evliydi, ardında bıraktığı gözü yaşlı eşi zor anlar yaşarken bu görüntüye sevenlerinin yüreği dayanmadı."

Zeynep, televizyona hüzünle baktı. Ağlayan eşin yüzü görünmüyor çöktüğü duvarın dibinde dizlerine başını dayamış sadece hıçkırık sesi duyuluyordu.

"Yazık ya. Adama bak! Nasıl perişan, diğer kanalda evlilik yıldönümleriydi dedi."

Zeynep, Balım'ın sözlerini duyunca iç çekti.

"Sevenler hiç ayrılmasa keşke."

"Keşke ama ölüm nihayet bir gerçek."

Balım, başka bir kanala geçerken Zeynep arkadaşına seslendi.

"Sen de bizimle gelsene. Orhan'ın arkadaşlarından birisiyle tanışırsın."

"Aman yok istemem, sevgili işleri bana göre çok lüks şeyler. Yazık bir kıyafete dünyanın parasını saydın. Böbreğimi satsam o kadar etmez, ciğerime evlat acısı gibi oturdu tövbeler olsun."

Zeynep, kahkahayla gülerken omzunu silkti. Evet, tutumluydu ama Orhan için yaptığı her şeye değerdi. "Görüşürüz." diyerek evden ayrıldı. Bu giysilerle toplu taşıma araçlarından birine binmek istemese de oraya vereceği paranın birkaç katını taksiye vermeyi mantıksız buluyordu. Dakikalar sonra daha evvel kararlaştırdıkları mekâna vardı. Orhan onu kapıda karşılayıp sıkıca sarıldı. Etrafında döndürerek eğilip boynundan öptü.

"Çok güzelsin sevgilim."

Zeynep, huylanarak kendini çekince el ele girdiler içeri. Köşedeki masada onları bekleyen arkadaş grubunun yanlarına geçtiler. Pastalar kesip dilekler dilenirken hep birlikte olmayı düşlediler. Zeynep aldığı köstekli saati gülümseyerek verirken arkasına yazdırdığı kendi adını gösterdi.

"Her dakika beni düşünmen dileği ile."

Ardından sıkıca kucaklaştılar. Onlardan mutlusu keyiflisi yoktu. Orhan, birkaç gündür iş arkadaşının verdiği haplardan çıkardı cebinden. İki tane ağzına attı.

"Sen de alsana güzelim rahatlarsın."

Zeynep'in gözleri şaşkınlıkla açıldı.

"Sen... Düşündüğüm şeyi mi kullanıyorsun?"

"Daha bir iki gün oldu." Zeynep'in avucuna da bir tane bıraktı. "Hadi bir dene bak nasıl iyi gelecek."

"Buraya gelmeden önce izledim Orhan. Operasyon düzenlemişler, bir kadın polis şehit olmuş."

"Aa yapma Zeynep. Hep en kötüsünü gösterirler zaten. At ağzına bak nasıl gevşeyeceksin."

Zeynep'in tereddütleri Orhan'a endişeyle bakmasına sebep oluyordu. Derin bir soluk alıp kendini rahatlatmaya çalıştı. Azıcık gevşemeyi ve değişik deneyimleri tatmayı o da hak ediyordu. Yüzüne düşen bir tutam saçı kulağının arkasına iliştirdikten sonra hapı ağzına attı. Yutunca yüzünü muzip bir çocuk misali buruşturdu.

"Oldu mu?"

Orhan, sarılıp minik bir buse kondurdu saçlarına.

"Oldu."

Vakit geçtikçe gevşediğini hissetti Zeynep. Orhan bir kadeh de içki içmeyi teklif etti ancak kabul etmedi. Aynı gece de hepsini denemek olmazdı. Kahkahalar atarken biraz daha sokuldu ona genç adam. Başını boyun girintisine dayayıp bir nefes aldı. Sonra elini bacağına götürüp, hafifçe eteğini yukarı sıyırdı. Parmakları tenine değdiği anda irkildi Zeynep. Kendini hızla geri çekerek genç adamı iterek uzaklaştırmak istedi.

"Ne yapıyorsun kendine gel!"

"Hâlâ mı be güzelim, daha ne kadar saklayacaksın kendini benden? İlk boşanayım diyordun eyvallah dedik, şimdi neyi bekleyeceğiz, anlamıyorum ki? Bu da can, sabır taşı değil, ağaca çıkacağım artık!"

"Evlenene kadar bekleyeceksin. Ne sandın sen beni?"

"Fazlası için anladık da bu kadar da sokulamayacak mıyım? Dokunup, öpmek istiyorum sevgilimi." Alkol ve uyuşturucunun etkisiyle kelimeler yuvarlanarak çıktı dudaklarından. "Ben, seni bu kadar arzularken; sahi hissetmiyor musun hiçbir şey? Canın beni istemiyor mu?"

Zeynep, yerinden kalkıp üstünü başını düzeltti.

"Benim istediğim sadece sevilmek, çok affedersin ama oynaşmak değil. Bir daha böyle bir şeyin teklifini dahi yapma sakın! Yanında böyle giyindiğime de pişman ettirme beni."

Bir anda gerilen ortam, genç adamı huzursuz edince alttan almak istedi. Zeynep, her ne kadar daha evvel karşılaştığı kadınlar gibi olmayıp kendine dokundurtmasa da sahiden seviyordu onu. Varsın elini sürmesindi ama kaybetmesindi.

"Tamam. Allah belamı versin bir daha yapmayacağım. Gel otur lütfen!"

"Israr etme. Ben eve gidiyorum." Elini şakaklarına bastırdı. "Başım ağrıdı, keşke içmeseydim şu zıkkımdan çift görüyorum sanki."

"Tamam, otur işte! Dinlen biraz daha, ben götürüm seni."

Zeynep inatçıydı. Omuz silkip kaşlarını çattı. Seri adımlarla dışarı çıktı. Hesap, otobüs, durak vesaire düşünecek durumda değildi. Mekânın önünde bekleyen taksilerden birisine binip evine zor attı kendini. Banyoya girip midesinde ne varsa çıkardı. İstifra ederken; örselenmek başının şiddetini daha fazla artırınca güçlükle girdi yatağına.

Sabah gözlerini yeni güne bir türlü açamadı. Hâl böyle olunca onu toparlamak Balım'a düştü. Arkadaşındaki değişimi büyüyen göz bebeklerinden fark etti. Kesinlikle bir şey almıştı. Zaten sorduğu gibi de gizlemedi. Karşılığında bir büyüğü gibi işe giderken yol boyunca nasihatte bulundu. Hiçbirinde sesini çıkartmadı Zeynep. Hak verdi dostuna; bir yanı huzursuz ve mutsuzdu. Orhan'la dün yaşadıkları onu gerip mantıklı yanı beklentisine göre arkadaşlıklarını sonlandırması gerektiğini söyledi. Âşık yanı ayrılırlarsa eğer nefes alamayacağını düşündürdü.

Gününü huzursuz geçirmeye devam ettiği sırada Orhan tam karşısında durdu. Gülümseyerek bakıyordu.

"Bir hamburger bir kola alacaktım."

Onu gördüğü an yumuşasa da süngüsünü düşürmedi.

"Neden geldin?"

Tezgâhın arka tarafına geçen genç adam, onun ellerinden tuttu.

"Dün gece için özür dilerim. Sabaha kadar uyuyamadım. Bütün günüm zehir gibi geçti."

"Uyuma zaten! Sana olan güvenimi sarstın dün benim!"

"Özür dilerim. Bir daha bu konuyu evlenene kadar açmayacağım. Eğer olur da ısrar edersem şayet; bana hiçbir zaman nasip olma! Al bu kadar da büyük laf ettim."

"Söz mü?"

"Vallahi söz. Senin üzerine yemin ettim Zeynep. Daha ötesi yok bunun."

Zeynep, işittiklerine inanmak istedi, böylesi güzel sevilmek değerli kılıyordu ruhunu. Kolları mutlulukla Orhan'ın boynuna dolanırken güçlü kollar aynı şekilde onun belini kavradı. Tüm tatsızlıkları arkalarında bırakmış bir şekilde huzur buldular birbirlerine bakarak. Çift, kırgınlıklarını hallettikten sonra biri yarım kalan işlerini tamamladı diğeri de sabırla bekledi onu. Balım, sabahki nasihatlerine karşılık arkadaşının bir şey olmamış gibi davranan yaklaşımına sitemli bakışlar gönderince; Zeynep onun da gönlünü aldı. Ne yapsındı çok seviyordu! Bir gün âşık olduğunda sevmenin de ne demek olduğunu anlardı. Onun bu Juliet hâllerine daha da ses çıkartmadı genç kız. Mesai sonu Balım eve yalnız dönerken iki sevgili de bir yerlere gidip nargile içtiler. Genç kız, Orhan'ın zoruyla tekrar içti beyaz yuvarlak haplardan. Sonrakilerde kendi isteyeceğinden habersizdi...

Zeynep, titreyerek dizdi elindeki takıları tablaya. Bir yandan etrafını kolaçan ediyor zaten kaçak kurduğu tezgâhının yakalanmasından

korkuyordu. Bedeninin sallanmasına engel olamayınca içinin ürperdiğini hissetti. Daha sık ister olmuştu bu illeti. Hatta artık haplar beklentisini kesmiyor daha ağır maddeler kullanıyordu. İskemleye çökünce ellerini birbiriyle ovuşturup sakinleştirmeye çalıştı benliğini. Köyden kalma becerileriyle kolyeler, atkılar yapıp satmaya çalışıyordu üç aydır. Artık uyuşturucuya bağımlılık kazandığından işte sergilediği dengesiz ve tutarsız hareketler sonucunda kovulmuştu. Balım'la da arası eskisi kadar iyi sayılmazdı. Son iki haftadır sitem ediyordu kendisine arkadaşı. Onu gaza getirip yüreklendirmek adına damarına bastıkça araları daha fazla açılmıştı. Orhan'a da artık güvenci kalmamıştı. Ekim ayındaydılar ailesiyle tanıştırmasının üzerinden tam tamına dokuz ay geçmişti. Bugün, yarın derken evlenecekleri gün bir türlü gelmemişti. Dolayısıyla genç adama olan tüm inancını da yitirmişti.

Bedeni açlıkla her gün biraz daha kıvranırken günün birinde bu karanlık sokaklarda can vereceğini daha fazla düşünür olmuştu. O günün gelmesini bekliyor gibiydi artık. Sinek avlayarak geçirdiği üçüncü saatin sonunda sermayesini toplayıp evin yolunu tuttuğunda cebinde çalmakta olan telefonunu eline aldı. Orhan'ın adını görünce bıkkın bir şeklide yanıtladı aramayı.

"Ne var?"

"Kızım bir gün de dikleşme ya."

"Ne var dedim Orhan?"

"Zeki'den mal aldım kaç gündür nanaysın biliyorum. Bu yüzden haber vereyim dedim."

"İstemiyorum senden bir şey."

"Valla kızım bu sefer art niyetim yok. Seviyorum seni be Zeynep."

"Sana inanmıyorum, Allah belanı versin Orhan."

"Yapma be güzelim, parayı denkleştirip evlenemediğimiz için bu tavrın biliyorum ama hayat işte her an istediğimiz olmuyor."

"Geber Orhan! Artık umurumda değilsin."

Zeynep, telefonunu cebine sokarken gözünden akan birkaç damla yaşa mâni olamadı. Orhan, güvenlikten kazandığı parayı eroine

harcayıp kendine yetiremeyince çalıştığı kumarhanede kumar oynamaya başlamıştı. Kimi kazanırken çoğu zaman kaybetmiş, parasını artırmak yerine daha da pisliğe batıp ailesi yüz çevrince ortada kalmıştı.

Orhan'ın bu hâllerine şahit olan Zeynep ise aynı batağa kendisinin de sürüklendiğinin farkındaydı. Yaşamından her saniye daha çok pişmanlık duyar olmuştu. Bazen "Keşke." diyordu "Keşke Recep'le deneseydim, bundan daha kötü durumda olmazdım, günün birinde onu da severdim." Düşünüyordu da acaba ah etmiş miydi kuzeni? O yüzden mi düşmüştü bu hâllere? Ama ümit vermemişti ki hiç. Evet, Recep'le konuşmadığı için hatalıydı ama korkmuştu. Can korkusu duymuştu. Gerçi böyle de yaşadığı söylenemezdi, olsa olsa sürünmekti bu.

Güç de olsa adımlarını hızlandırdı. Vesait değiştirip indi bindi yaparken saatin nasıl geçip havanın karardığını anlayamadı. Durakta inip ara sokaklardan geçerek vardığında kapısının önünde bekleyenleri görmesiyle kalakaldı. Hemen elektrik direğinin arkasına sığınıp gözlerini ovduğunda tekrar eğildi. Zihni bir oyun mu oynuyordu kestiremedi. Yunus'u gördüğüne emin olunca kalbi sanki dörtnala koşmaya başladı. Elini göğsüne bastırıp gizlice izledi. Köşede nöbet tuttuğunu gördüğü an eli ayağına dolandı. Bir müddet orada bekledi. Ne yaptığını izledi ama sadece yolu gözlediğini fark edince daha da sindi köşelere. Saat artık epey ilerlemişti, ne yapacağını bilemez hâlde titriyordu. Saat 22.45'i gösterirken eski model bir Broadway'e binip uzaklaştı. Gittiğinden emin olduğunda hızla evine koşup anahtarlarıyla içeriye girdi. Hemen Balım'ı soru yağmuruna tuttu. Bir cevap alamayınca eve hiç uğramadığına kanaat getirdi.

Haddinden fazla canı sıkıldı. Zaten ev arkadaşıyla her şey kötüydü. Ailesi de bir şekilde ulaşmayı başarmıştı, en iyisi burada daha fazla kalmamaktı. Sabah ilk işi gitmek olacaktı. Nereye gideceğini kestiremiyordu fakat bir yerler ayarlamak zorundaydı. Odasına gidip üzerini değiştirmeden yatağına girdi. Yine titremesine engel olamayarak battaniyesine sarıldı. Her dakika biraz daha tükeniyordu.

İçeriyi kaplayan yoğun duman ve sis Zeynep'in öksürerek uyanmasına sebep oldu. Göz kapaklarını açtığında acı havanın gözlerini yaktığını hissetti. Odadan dışarı çıkmasıyla mutfaktan sızan ve içeriye yayılan alevi görünce neye uğradığını şaşırıp bağırdı. "Balım! Balım, duyuyor musun?"

Bir ses işitmeyince hırkasının koluyla burnunu kapatarak, hemen mutfağın yanındaki odada yatan arkadaşının yanına gitmek istedi. Ancak alevlerin oraya sıçrayıp kapı kasasının tutuştuğunu görünce ağlamaya başladı. Balım yatağında hareketsiz yatıyordu. Yanına gitmek mümkün değildi. Alevler girişi kapamış genç kızın yatağına da sıçramıştı. Zeynep avazı çıktığı kadar bağırıp seslendi "Balım!" diye fakat haykırışlarına tepkisizdi arkadaşı. Çoktan ölmüş olduğunu anladı. Bir yanı orada kalmasını, diğer yanı kaçıp kurtulmasını söylüyordu. Birden akşamüstü gördüğü abisini hatırladı. Yunus yapabilir miydi bunu? Alevlerin üzerine sıçramasıyla kendine geldi. Hırkasını hışımla çıkarıp kurtuldu. Ateşten nasibini alan saç uçlarını panikle elleriyle silkelerken küfürler savurdu. Ölmeyi arzulasa da anbean ölümle burun buruna olmak korkutmuştu onu. Hızla koridora geçti, Balım'ın askıda duran çantasını alıp kendininkini orada bırakarak dışarıya yöneldi. Kapının önüne gelen mahalle sakinlerinin bağırışlarını kapıyı zorlayışlarını duydu. İzini kaybettirmek için odasına geri dönüp arka tarafa bakan pencereden atlayarak arkasına dahi bakmadan olay yerinden uzaklaştı.

Bir müddet koştu, bir müddet sokak duvarlarına sürtünerek yürüdü. Arkadaşının çantasından cüzdanını alıp açtı. İçerisinde iki bin liraya yakın para olduğunu görünce gülümsedi. Son zaman Balım, Zeynep'e güvenmediğinden paralarını yanında taşıyordu. Hiç gitmek istemiyordu ama Orhan'ın yanına sığınmaktan başka çaresi yoktu. Her ne kadar güvenmiyor olsa da başka alternatifi yoktu. Denize düşen yılana sarılır misali hayatını bu hâle getiren adamın yanına gitmek zorundaydı. Saatler sonra eski bir binanın önünde durduğunda merdivenleri güçlükle çıkıp kapıyı zoraki tıkladı. Dakikalar içerisinde açılınca Orhan'la karşı karşıya geldi. Uyku mahmuru olan genç adam ne olduğunu çıkaramadı. Elini gözlerine götürüp ovaladı.

"Zeynep, sensin değil mi? Rüya görmüyorum." Genç kız Orhan'ı eliyle itip içeri girdiğinde o da peşi sıra yürüdü. "Saat kaç? Biz en son kavga etmiştik, ben mi yanlışım yoksa sen benim inatçı sevgilim misin?" Zeynep, ağlayarak kanepeye uzandığında daha bir ayıldı Orhan. Yanına yaklaşıp dizlerinin üzerine çöktü. Ancak o zaman üzerinin perişan hâlini ve saçlarının yanık kısımlarını fark edebildi. "Ne oldu sana böyle?"

"Yangın." Ağlayarak devam etti. "Evimiz yandı, zor kurtuldum oradan."

Dehşet içinde kalan Orhan kendini bir an geri çekti.

"Nasıl yani? Arkadaşın. O, nerede?"

"Öldü." Ağlamaları hıçkırığa dönüşürken Orhan sıkıca sarıldı sevgilisine. Güzel sevmeyi beceremiyordu fakat çok seviyordu gözü kara, cebbar, tuttuğunu koparan sevgilisini. Bu hayatta hiç kimse onun için bir şey yapmamışken; o bütün hayatını değiştirmişti kendisi için. "Bir müddet burada kalabilir miyim Orhan? Gidecek bir yerim yok."

Orhan, çocuk gibi gülümseyerek şefkatle baktı.

"Elbette ki kalabilirsin bir tanem, hem de ne kadar istersen."

Zeynep, sarf edilen bu aşk dolu sözlerden rahatsız oldu.

"Kalıcı değilim, sadece tutunabilmek için."

"Ne demek sadece tutunabilmek için. Bu yangın bir işarettir belki birlikte sil baştan yaşarız ha Zeynep? Yarın gidelim imam nikâhı kıyalım istersen, en yakın zamanda da resmî nikâh yaparız. Öyle böyle sürdürürüz yaşamımızı."

Genç kız, eliyle yüzünü silerken başını hayır dercesine iki yana salladı.

"Benim seninle gelecek planlama gibi niyetim yok Orhan. Hem sevgili de değiliz artık kabul et bunu. Denedik olmadı işte, daha da inanmam sana. Sadece gidecek yerim yok, üstelik bizimkiler de buldu beni."

"Ne?" Gözleri irice açıldı Orhan'ın, Zeynep'in itirazına şaşıramadan verdiği haber dengesini bozdu. Ayağa kalkıp panikle döndü etrafında. "Recep şerefsizi mi söyledi acaba? O biliyordu adresini, şu

boşanma dilekçeleri için postalar işleyip durdu. Vicdansız ikili oynadı demek ki pislik herif."

Zeynep ayağa kalktı.

"Hop, hop, hop ağır ol!" Gözleri öfkeyle kısılıp hiddetle bağırdı. "Recep'e asla laf ettirmem eminim ki bir şey demedi. Boşandığımız gibi 'Numaranı artık değiştirebilirsin, ben seni aramam ama sen istediğinde arayabilirsin.' diyecek kadar adam gibi adamdı o."

Orhan, Recep'i kıskandığını hissetti.

"Madem öyle çok kıymetliydi neden ayrıldın kızım o heriften? Ne diye aradın beni de geldin peşimden."

"Bilemedim senin bu kadar ciğersiz bir it olduğunu. Onun koynuna girmektense ölümü seçmişti salak kafam. Şimdi sana yar olmaktansa gebereyim daha iyi."

Zeynep, koltuğun üzerine bıraktığı çantayı alıp dışarı çıkacakken Orhan koluna asıldı.

"Gel buraya atarlanma hemen."

"Basma damarıma!"

"Sen de bana hakaret ettin."

"Ettirme, arkadaşım." Kendi kendine mırıldandı. "Sanki söylediklerim iftira. Ciğeri beş para etmez herifin tekisin. Dışarıda kediye köpeğe versem zehirlenir garibanlar. Bu illeti sardın başıma ne okulu bitirebildin, seviyorum dediğin hâlde ne de bana sahip çıkabildin. Zor muydu alnının akıyla bir işe girip çalışmak. Kuru bir nikâh kıyardık el ele verir çalışırdık. Nerede pislik var bulaştığın yetmedi beni de bulaştırdın. Aldığın nefes israf be israf!"

Genç adam, geri adım attı. Neredeyse iki yıldır birlikteydiler, artık huyunu suyunu öğrenmişti. Kızgınsa üstüne gitmeyecektin Zeynep'in.

"Tamam sustum. Hadi uzan biraz, yat dinlen."

Zeynep, adamın sözlerine tepki vermeden çantanın içinden cüzdanı aldı.

"Vesikalık fotoğrafım var mıydı sende?"

"Evet, şurada bir yerlerdeydi." İçeriye gidip elinde fotoğrafla döndüğünde; Zeynep, elini cebine atıp çakmağı alarak kimliğin kaplamasını yaktı. Oluşan boşluktan arkadaşının fotoğrafını alarak kendininkini koyup tekrar yapıştırdı. "Çantamı evde bıraktım karşılığında Balım'ınkini aldım."

"Saçmalama, anlaşılırsa bunun suçu var biliyorsun değil mi?"

Zeynep onunla dalga geçercesine güldü.

"Yaptığımız işler sanki çok yasal."

Orhan, sıkıntıyla soludu.

"Ev nasıl yandı?"

"Ben bizimkilerden şüphelendim ama günahlarını almayayım yine."

"Yaparlar mı böyle bir şey?" Omzunu silkti umarsızca. "Neyse, belki senin orada öldüğünü düşünürlerse bırakırlar peşini."

Onun da amacı oydu ama yine de hiç ses etmedi Zeynep. Bir kenara ilişip gözlerini yumarak uyumaya çalıştı. Orhan'a güvenmiyor, diken üstünde yatıyordu. Bir yanı her türlüğü pisliği beklerken diğer yanı hâlâ kendisini sevdiğine inanmak istiyordu. Mantığı ve kalbi arasında gidip gelirken nasıl uyuduğunu anlayamadı bile.

Yavaş yavaş tükenmekte olan yıl, aralık ayının son günlerini yaşarken İstanbul soğuk havaya çoktan teslim olmuştu. Ayaz, kenar mahalleleri daha bir vuruyordu sanki. Zeynep, eski kanepeye çökmüş deri ceketi üzerinde, bedenine doladığı battaniyeye rağmen çok fazla üşüyordu. Sadece soğuk hava değildi onu titreten, birkaç ay evvel uyuşturucunun yokluğuna daha dirayetli iken şimdi yokluğunda artık ziyadesiyle acıyordu bedeni. Dişleri birbirine vurduğu sırada gözleri çoktan kararıp bilinci neredeyse kapanmıştı.

Orhan'ın evinde hiç değilse ısınıyorlardı ama çalıştığı kumarhaneye olan kumar borcu fazlasıyla kabarınca peşindeki adamlardan kurtulmak için orayı terk etmek zorunda kalmışlardı. Ot aldıkları arkadaşları Zeki'nin evinde iki haftadır mecburi konaklıyorlardı. Orhan'a

sığındığında her şeyi düzeltip yanından ayrılacağını planlarken işler daha da sarpa sarmıştı. Yangınla, kimlik değiştirmek abilerinden kurtarmıştı onu. Artık kaçmıyordu ailesinden, arasalar da bulamazlar diye düşünüyordu ama ne yazık ki gizli saklı bir şey kalmıyordu. Her ne kadar haberlerde kimliğiyle birlikte Zeynep'in ölüm haberi ilan edilse de ailesi birkaç şeyden şüphelenip bırakmamıştı peşini. Bu sefer Orhan üzerinden aramaya başlamışlardı. Zeynep, kovalandığından habersiz kendi batağında debelenirken yerinden güçlükle doğruldu. Tutunarak yürüdü, Zeki'nin odasına girerek çekmeceleri kurcalamaya başladı. Bilirdi böyle basit yerlere koymazdı fakat çetrefilli düşünecek kadar çalışmıyordu artık zihni. Başının döndüğünü hissettiğinde yatağın ucuna oturarak dinlendi, yavaşça göz gezdirdi odada. Sonra duvardaki baca deliğine takılı olan kapağın sarkmış olması takıldı görüş alanına. Heyecanla atıldı. Kapağı araladığında üç poşet düştü avuçları arasına. İdareli kullanmak üzere küçük bir parça elinin üzerine döküp içine çekerek artanlarını cebine iliştirdi.

Uyuşturucunun etkisiyle kendisini biraz daha toparladığında bu sefer etrafa ayrıntılı bakabildi. Çekmeceler, dolap içleri, yatak altları ne varsa didik didik etti. En son giysi cepleri kalmıştı ki ilk elini attığı pantolonun içerisinde bulduğu bin lirayı hemen cebine soktu. Kazaklarına baktı, ceketlerini karıştırdı. İç çamaşırı çekmecesi, çorap çekmecesi derken eline değen bir çift çorapta hissettiği sertliği yokladı. İki bin liraya yakın para bulup onları da pantolonun diğer cebine soktu. Kaçtır fazla parasını alıp az mal veriyordu, bu yüzden çalmamış hakkı olanı almış olduğunu düşündü. Hâlâ içinde bir yerlerde dürüst olan yanına açıklama yaparken; içerideki odada bulunan eski yerine geçip uzandı. Çok bitkin hissediyordu kendisini. Ah neredeydi o eski Zeynep! Sabahın nurunda kalkar, bağa bahçeye gider, akşama kadar dünyanın işini yapar yardım ederdi annesine. Eskileri anarken burnunun sızladığını hissetti. Ne olurdu annesi babası biraz anlayışlı olsaydı da konuşabilselerdi. O zaman bu kadar dibe batmazdı belki. Orhan'ı tanımaya gerçekten zamanı olsaydı bu kadar körü körüne gitmezdi peşinden. Hep ailesinden eksik kalan sevilmeye muhtaç olan yanına

kanmış, iki tatlı söze kapılıp gitmişti. Orhan'ı sevgisinde yargılamıyordu ama sevmek yürek işiydi bu çocuk ruhlu adam onu becerememişti. Bir an önce buradan gitmeliydi, aldığı paralar çok işini görmezdi ama yine denerdi. Zilin ısrarlı çalınmasıyla yerinden sıçradı. Yattığı yerden doğrulup üzerini çekiştirerek koridora yürüdü. Kapıyı açıp karşısında Zeki ve Orhan'ı görünce umursamayarak içeriye geçti. Yine zil zurna sarhoştular.

"Zeyneeep." Orhan'ın sesi nara atar gibi çıktı. Genç kız duymazdan gelip az evvel yattığı koltuğa tekrar sindi. "Seni çok seviyorum kızım beee."

"Durup durup bunu mu kuruyorsun aklında?"

Orhan, sevdiğinin kinayeli sesi üzerine suçlu bir çocuk gibi kapı ağzındaki sandalyeye çöktü. Elini başına dayayarak ağlamaya başladı.

"Biliyorum ben şerefsizin tekiyim." Ağlamaya devam ederken Zeki de odanın diğer köşesinden tedirginlikle ikisini izliyordu. "Bu sefer öyle bir halt yedim ki bilmem beni affedecek misin?"

Zeynep, duyduklarıyla yerinden doğruldu.

"Ne var ne oldu?"

"Kumar borcum ödendi?"

"Baban mı temizledi?"

Orhan dalga geçercesine güldü.

"Ne zaman babam bana yardım etti ki şimdi etsin?" Zeynep, meraklı gözlerle bakınca ağlaması histerik bir hâl alarak devam etti. "Ben temizledim."

"Parayı nereden buldun?"

"Borcum karşılığı..." Cümlesinin kalanını hıçkırıkları arasında sarf etti. "Seni. Sattım."

Zeynep'in gözleri duyduklarıyla irice açılırken Orhan sinirleri bozarcasına ağlıyordu. Genç kız az evvel aldığı maddeden dolayı sanrı gördüğünü düşündü ya da yoksunluk çekmekten bir nöbet geçirip

kendinden geçmişti de bir kâbusun içerisindeydi. Öfke ile yürüyüp omuzlarından itti Orhan'ı.

"Ne diyorsun sen be?"

"Size verecek param yok dedim. Onlar da 'Paran yoksa sermayen var.' dedi."

"Allah senin belanı versin! Sensin mal lan. Sensin sermaye." Zeynep, avazı çıktığı kadar bağırıp ağlamak istese de kendisini güçlükle bastırdı. Dişlerini sıkarak çaresizce dolandı etrafında. "Kavat! Sana kanan aklıma ne edeyim ben. Nasıl yapabilirsin bunu?" Orhan'a yaklaşıp avazı çıktığı kadar haykırırken gözlerinden akan yaşlara engel olamadı. "Ben sana güvenip yaşamımı yok saydım be. Sen, bu muydun yani! Seviyorum dediğin kadını başka adamların yatağına peşkeş çekebilecek kadar ciğersiz miydin?" Ellerini saçlarına götürüp parmakları arasına sıkıştırarak çekti.

"Ne desen haklısın Zeynep."

"Kapa çeneni!" Var gücüyle suratına tükürüp daha kuvvetli bağırdı. "Allah belanı versin!"

"Versin. Hatta bin belamı versin hak ettim her şeyi ben." Alkolün verdiği uyuşuklukla daha da ağlıyordu. "Yarın sabah götüreceğim seni patrona."

Zeynep, hırsla yeri dövercesine çıktı odadan. Mutfağa girip eline aldığı ekmek bıçağı ile döndü geriye. Elleri her ne kadar titrese de belli etmemeye çalışarak Orhan'a doğrulttu.

"Sen al ananı götür. Hele bir dene vallahi kıtır kıtır doğrarım seni burada." İki adamın üstüne yürüyüp bıçakla ikisi arasında gidip gelirken Orhan ve Zeki'nin gözleri dehşetle açıldı. "Çekilin yolumdan. Yoksa ikinizi de parçalarım şuracıkta" Zeki'yle Orhan hem sarhoş hem de kullandıkları maddeden uyuşmuş bedenlerinin sarsılmasına engel olamayıp ne yapacaklarını kestiremediler. Zeynep, bıçağın ucuyla ikisini de dürtüp kapının önünden çekilmelerini sağladı, vakit kaybetmeden oradan da kaçtı. Apartmanın dibine bıçağı atıp sokakları birer birer geçip başka aralıklara dalarken soluklanmadı doğru düzgün. Bir an

evvel bu semtten uzaklaşmak için otobüs durağına ilerleyerek bir dolmuşa bindi. Nereye gideceğini bilmiyordu ama daha nezih bir muhite adım atarak başlayabileceğini düşündü.

Saatler sonra Eyüp'te buldu kendisini. Bilinçaltı mıydı onu buraya getiren yoksa yüreği mi bilemedi fakat daha temiz bir yer kestiremedi gözüne. Ağlayarak adımlarını atıp yürüdü. Az ileride gözlerini alan türbenin ışıkları gözyaşlarının hızını artırdığında, adımları kendiliğinden bağımsız götürdü onu oraya. Ama fazla ilerleyemedi. Kendisini kirli hissedip içi elvermedi yürümeye. Bulunduğu yerde dizlerinin üzerine çöküp duaya dönmez dilini zorladı.

"Kurtar Allah'ım! Kurtar beni bu bataktan, sende yeri büyük olan kullarının hatırına kurtar beni! Belki yakışmıyor dudaklarıma ismin, kötü olan her şeyle ağzımı ve bedenimi kirletmişken şimdi ne buraya layığım ne de dua etmeye. Sen arınmama yardım et Allah'ım! Yardım et!"

Ağlamaları hıçkırığa dönüşürken gelip geçen herkesin dikkatini çekiyordu. Güçlükle doğrulup biraz daha yürüdüğünde bir otelin önünde durdu. İnsan dar anında bazı kişileri veya nesneleri kendine yakın hissedecek bir şeyler bulabiliyordu. Tıpkı Zeynep'in otelin ismini, soy ismiyle aynı bulup gülümsemesi gibi. İçeri girip kimliğini vererek Zeki'den yürüttüğü parasının bir kısmını gösterdi, on beş günlüğüne küçük bir oda kiraladı. Yukarı çıkıp kendini yatağa attığında yapacakları hakkında bir fikri yoktu. Yıllar evvel üniversiteye başlarken bugünkü hâlini söyleseler hayatta inanamazdı. Oysa insan sağ olduğu müddetçe hayat her şeyi tattırıyordu. Yapabilecek bir alternatif bulamamak onu delirtiyordu. Bu durumda Recep'e gidip yardım isteyemezdi zaten anında kıskıvrak yakalanırdı ailesine. Çaresizliğine sığınıp ağlarken daha fazla sarıldı yatağın üzerindeki tüyleri eskimiş battaniyeye.

Yeni yılın ilk günlerini ucuz küçük bir otelde tükenmiş olarak geçirdi. Kulpu bozuk pencereden kar ayazı odasını serinletirken ilk kez yağan karın mutluluğuna sevinememişti. Burada kaldığı on ikinci

gecenin sabahını yaşıyordu. İlk gün, aldığı erzaklar dün gece tükenmişti. Yenisi için dışarı çıkıp vakit kaybetmeden bir şeyler alarak geri döndüğünde giriş kısmındaki görevli durdurdu onu.

"Bakar mısın bir dakika?"

Kaşlarını çatarak baktı.

"Ne var?"

"Seni sanki tanıyorum, adın ne bakayım?"

"Ne tesadüf on gündür buradayım ondan mı acaba?" diye tersledi adamı. Tekrar önüne dönüp merdivenlere yöneldi.

Görevli arsızca terslenmeyi beklemiyordu. Kafasını kurcalayan düşünceleri söylemeden edemedi.

"Bir arkadaşımın kardeşine benzettim de ondan sordum."

Zeynep, birkaç saniye duraksadı sonra bir şey söylemeden odasına çıktı. Olacak iş miydi? Abisinin arkadaşlarının burada ne işi vardı? Kendi kendine kuruntu yaptığını düşünse de bir an evvel yer değiştirmesinin uygun olduğunu düşündü. Nasılsa iki güne doluyordu buradaki süresi. Nefesini dışarıya bırakarak zor da olsa mantıklı olmaya çalıştı. Taşıma su ile nereye kadar dönecekti bu değirmen? Cebindeki para en fazla bir hafta idare eder ya da etmezdi. Belki bir otelin temizlik işine bakarsa hem çalışıp hem konaklardı ama her yere de güven olmazdı ki? Gerçi Orhan'a güvenmişti de ne olmuştu? Karnını kuru simitle doyurup cebindeki torbada bulunan son zerreleri içine çekerek yatağına uzandı. Ne kadar uyuduğunu ne kadar zaman geçirdiğini bilmiyordu. Tuvalet ihtiyacı için kalktı. Odasında tuvalet yoktu umumi kullanılan kat lavabosuna giderken alt kattan sesler işitti.

"13 numaralı odada kalıyor. Balım Türker diye kaydetmişiz ama senin bana gönderdiğin fotoğrafa çok benzettim."

"Kahpe! Yakaladığım gibi geberteceğim onu."

Zeynep, kanının çekildiğini hissetti. Kalbi o kadar kuvvetli atmaya başladı ki ağzından çıkacak sandı. Nereye saklanacağını bilemez etrafına bakınırken gözüne takılan acil çıkış kapısını görüp yangın

merdivenlerini kullanmak için dışarıya çıktı. Güçlükle inmeye çalışıp bir an evvel bu çıkmazdan kurtulmayı arzuladı.

Genç kız kelimelerini tükettiğinde kendisi de bitmişti âdeta. İç çekerek ağlıyordu. Gözyaşlarıyla ıslanıp dağılan peçetesini çekiştirdiğinde ufalanarak hastane önlüğünün üzerine düşmesine sebep oluyordu. Onu soluksuz dinleyen Engin ise şaşkındı. Gelebilmesi olası bütün felaketler yağmur gibi kızın üzerine yağmış o yine de bir şekilde ayakta kalmayı becermişti.

"Yüzünü yıkamak ister misin?" Zeynep, başını hayır dercesine oynatınca başka bir alternatif üretti. "O zaman uyumayı dene istersen."

"Cellatlarım izimi bulmuşken bu nasıl olacak?"

"Uyu sen, ben bu gece buradayım."

Zeynep, şefkatli sözlere buruk bir şekilde gülümseyerek minnetini belli etti. Başını usulca yastığına bırakıp gözlerini yumduğunda; Engin de geçen gün uyuduğu sandalyeye oturdu. Bir müddet genç kızın ağlamaktan kızaran küçük burnunu ve şişen gözlerini inceledi. Yüz hatlarıyla narin gözükse de bitirim hâlleri vardı. Kaba bir adam değildi ama öyle erkek gibi sokak jargonuyla konuştukça karşısındakinin kadın olduğunu unutuyordu. Gerçi dinlediği hayat hikâyesinin doğrultusunda, öyle ortamlarda sapasağlam barınması için başka çaresi yoktu belli ki. Tavuk kümesine düşen kartal yumurtasıydı Zeynep. Gözünü açtığında uçabileceğini bilmediğinden ömrünün sonuna kadar hayatını tavukların arasında tıpkı bir tavuk gibi sürdüren kartal misali. Kurtulmaya çalışmak yerine ortama ayak uydurmuştu o da.

Sandalyesine biraz daha yaslandığı sırada telefonunun çalmasıyla doğruldu yerinden. Henüz derin uykuya dalmamış olan Zeynep'i uyandırmamak için çok çalmasına müsaade etmeden aramayı yanıtladı.

"Efendim Metin."

"Baba n'aber izliyor musun maçı?"

Engin, daha demin dinlediği hikâyenin ardından maçı düşünecek mecali kalmamıştı. Bugün günlerden neydi, hangi yıldaydı, saat kaçtı unutmuştu hepsini.

"Dışarıdayım."

"Hayırdır! Geceyi zor bekliyordun, bir problem yok değil mi?"

"Ali aramıştı birkaç saat evvel. Birileri Balım'a yani Zeynep'e ölüm tehditleri içeren mektup bırakmış. Dakikalardır ifadesini alıyordum kızın. Az evvel bitti." Biran sessizlik olduğunda Engin hattın kapandığını zannedip seslendi. "Metin, orda mısın?"

"Neden bana haber vermiyorsun Engin?"

Metin'in hesap sorarcasına kullandığı ses tonuna sinirlense de aksi bir şey demeyip açıklamasına devam etti.

"Bu maçı ikimiz de izlemek istiyorduk, ben mahrum kalmışken hiç olmazsa sen izle dedim."

"Hani bu kızla uğraşmak istemediğini söyleyip gazelden nağme okuyordun?"

"Ne?" Engin, saatlerdir dinlediği zihin yorucu hikâyenin ardından Metin'in tavrını çözemedi. "İyi misin Metin? Anlamıyorum demek istediğini."

"Boş ver Engin. Kendi başına iş çevireceğine bana da haber vermeni isterdim; şimdi bu yaptığın düpedüz saf dışı bırakmak."

"Saçmalıyorsun. Ali çok korkmuş beni aradı, ben de nasılsa gecem mahvoldu bari seni de engellemeyeyim dedim başka ne niyetim olabilir sence?"

"Dönüyor musun?"

"Çok korkmuş, buradan işe giderim herhâlde sabah bir memur yollarım."

Engin karşı taraftan hiçbir ses işitmeyince bir kez daha seslendi. Metin tarafından anlamlandıramadığı bir sebepten terslenince canı sıkılmıştı. Konuşmaları gayet resmî bir şekilde sonlandığında kendisine yaklaşmakta olan Ali'ye dikkatini yöneltip üstün körü

Zeynep'in abileri tarafından arandığını bir çeşit namus meselesi olduğunu söyledi. Sonra da bu geceyi burada geçireceğini bildirdi.

Ali, yanından uzaklaşınca Zeynep'in odasına döndü. Işığı kapatıp eski yerine ilişerek gözlerini yumdu. Ama hemen uyuyamadı, işittikleri birer görüntüye bürünüp zihninde canlanırken içinin sızladığını hissetti bir kez daha. Okumuş, eli kalem tutan birisiyken hayatını yine kendi elleriyle söndürmüştü. Hep böyle oluyordu; daha evvel şahit olduğu kadın cinayetlerinde de benzer durumlar söz konusuydu. Kızlar aileden şefkat göremeyince iki tatlı söze, ufak bir kura körü körüne bağlanıyorlardı. Düşünceleri zihnini uyuşturup çok geçmeden gözlerinin kapanmasına sebep oldu.

Engin, sıçrayarak gözlerini araladığında ilk ne olduğunu anlayamadı. Elini başına atıp zihnini toparlamaya çalışınca az evvel gördüklerinin bir kâbus olduğunu anladı. Nasıl da gerçekçiydi! Naz'ın vurulduğu olay yerindeydi ve yanında karısı yerine Zeynep vardı. Onu korumaya çalışıyor tam tetik çekileceği sırada bu sefer kıza karşı uzatılan namlunun ucuna kendisi atılıyordu. Belli ki dün gece dinledikleri bilinçaltına işlemişti.

Kafasını kaldırıp yatağa doğru çevirdi. İçinin boş olması ürküttü onu. Sandalyeden doğrulup etrafına bakındı. Zeynep yoktu. Daha saatler önce buradayken nereye gidebilirdi şimdi? Pencerenin önüne gelip endişeyle bahçeye bakınarak tekrar odada telaşla dolandı. Gözüne takılan banyoya doğru yöneldiği sırada kapı açıldı. Zeynep'le göz göze gelince sevindi. Tedirgin bakışları gevşedi. Yaşadığı iç bunalımı bilmeyen genç kız sorarcasına baktı.

"Hayırdır Komiser?"

"Seni göremeyince bir şey oldu sandım." Zeynep bir şey söylemeden yatağına doğru giderken bu davranışa mutlu oldu. Engin ise az evvel yaşadığı panik duygusunu üzerinden atmaya çalıştı. Sandalyede asılı olan montunu alıp giydi. "Neyse, iyi olduğuna göre ben

artık gideyim. Birazdan bir memur yollarım. Akşam gelirim yine, aklıma takılan bazı şeyler var, onları sorarım ona göre bir şeylere karar veririz."

Zeynep, genç adama minnetle baktı.

"Dün gece yalnız bırakmadığın için sağ ol."

"Mühim değil, görevimi yaptım."

Engin, arkasını dönüp odadan ayrıldığında koridorda Ali'yle karşılaştı. Zeynep'in durumu üzerine konuştular. Ali, zorlu sürecin olumlu sonuçlandığını, bundan sonra ayakta tedavi uygulanıp belli aralıklarla terapinin devam edeceğini, bir aksilik olmazsa birkaç gün sonra da taburcu edeceklerini söylerken; Engin, kızın kalabileceği alternatif yerler düşünmeye başladı. Polis evi veya sivil toplum kuruluşları gibi teklifler sunduğu sırada enişte sözünü kesti.

"Boşuna yorma kendini, İrem tüm planı yapmış."

Engin, gayriihtiyari kaşlarını çattı.

"Öyle mi, neymiş?"

Engin'in verebileceği tepkiyi kestirip huzursuz bir şekilde kıpırdadı yerinde.

"Süheyla annenin yanına götürelim diyor."

"Ne?" Dalga geçercesine güldü adam. "Saçmalamış karın, selam söyle ona."

"Engin!"

"Ya nasıl böyle bir şey düşünebilir? Nereye gitse belayı peşinde götürüyor bu kız, annem kaldıramaz bu kadarını. Kadının şekeri var, tansiyonu var."

"İyi de anneme sormuş zaten, o da olumlu karşılamış *'sevaptır'* demiş. Sen de kapının önüne bir polis koyarsın, sağlama almış oluruz. Yalnız sıkılıyordu kadın, ona da bir nefes olur fena mı? Yemeğini, temizliğini yapar, gerekirse maaş bağlarız. Hem o ayaklarının üzerinde durmayı öğrenir hem de Süheyla annenin gözü açılır. Bizden doğru düzgün fayda yok kadıncağıza."

Engin, bu ısrarlı tutuma huzursuzca debelendi.

"İçime sinmiyor bu durum. Yersiz ve gereksiz samimiyet."

"Ne alakası var? Güçlü, güçsüze yardım etmeli ki dengeler sağlansın."

"Ben etmeyelim demedim, annemin yanına yerleşmesi çözüm değil."

"Bence hayatını düzene çekene kadar gayet mantıklı bir çözüm."

Ellerini ceplerine atıp yürümek için hazırlandı.

"Karı koca mantığınız farklı işliyor. Ne yaparsanız yapın beni daha fazla bu işe dâhil etmeyin yeter."

"Niye geriliyorsun, sanki annenle yaşıyorsun Engin? Kadıncağıza haftada kaç kez gidiyorsun söylesene? Ayda bir bilemedin iki. O da iki saatten fazla değil. Otuz günde dört, bilemedin altı saatten kimseye bir şey olmaz."

Engin kızsa da bir şey demedi. Elini havaya kaldırıp sözde vedasını yaparak hastaneden ayrıldı. Arabasına binip direksiyonu emniyete doğru kıvırdı. Metin'le yaşadığı gerginliği anımsayınca yine anlam veremedi arkadaşının bu kadar sinirlenmesine. Onu saf dışı etmek gibi bir niyeti olmamıştı hiç. Hem öyle olsa baştan kendisi teklif eder miydi katılması için? Besbelli başka bir şeye kızmıştı da patlamıştı. Düşünceleriyle boğuşurken âdeti üzerine köşedeki pastaneden poğaça alıp öyle girdi binaya. Masasına geçtiği sırada Metin de montunu çıkarıyordu. Asık suratlı arkadaşına tebessümle selam verdi. O esnada sabahki görevini yapmak üzere odaya giren çaycı İsmail'e eliyle iki çayın siparişini işaret etti. Ardımdan arkadaşına seslenip yanına çağırdı. "Sana anlatacaklarım var, gel otur şöyle." Genç adam, bu komutla oturunca elindeki poğaça paketini açıp masanın üzerine bırakarak anlatmaya başladı. Metin, dinledikçe arkadaşına kızgınlığını unutup hoşlandığı kıza bir kez daha hüzünlendi. İnsanın öz kardeşine nasıl silah çekebildiğini düşünmeden edemedi. Kimilerine göre namus iki bacak arasındayken kimisine göre namus; onur, gurur ve mertlik demekti.

Engin, ikizi ve enişteşi ile aldığı kararı söyleyip kendi olumsuz fikrini dile getirince bu sefer Metin bir kez daha gördü ki; arkadaşı dün telefonda ne dediyse doğruydu. Zeynep'le ilgilendiği falan yoktu. Gerçekten kendisini düşünüp ikisinin birden yorulmamasını istemişti. Hem hâlâ ölen karısının hayaliyle yaşayan bir adam vardı karşısında. Mümkün değildi öyle kolay bir şekilde gönlünü başkasına kaptırsın veya ilgisini bir kadın çekiversin. Mantıklı düşününce daha fazla uzatmayıp gülümsedi.

"Böylesi bir karar iyi olmuş bence. Sen de daha fazla karşı çıkma. Madem mesleği de var, toparlanır Süheyla teyzenin yanında, kendi işini yapmaya başlar. O zamana kadar da adamları yakalarız hayati tehlikesi ortada kalmaz."

Engin, aklına gelenle muzipçe güldü.

"Gelecekle ilgili başka düşüncen var mı? Bir de eli ayağı temiz bir kısmet bulur başını da bağlarız ha usta?"

Metin panikledi.

"Ne ilgisi var? Bir şekilde el birliğiyle kıza yardım etme çabasındayız işte."

"Eğer varsa kıza karşı niyetin, bileyim de ona göre üstüne gider takılırım sana."

"Saçmalama, tabii ki yok öyle bir şey."

Metin, Zeynep olayını birden kestirip attığından dolayı kendisine kızsa da farklı bir şey demeyi de uygun görmedi. Kız muhtaç durumdaydı. Engin'in şüphesini onaylarsa eğer fırsattan istifade eden durumuna düşmekten korktu. İnceydi Metin, üstün körü düşünmezdi hiç. Kılı kırk yaran hâlleriyle meşhurdu zaten arkadaşlarının arasında. Ama bazen çok iyi düşünmek marazı da yanında getiriyordu...

-MİSAFİR-

İnsanoğlunun etrafı her ne kadar kalabalık olsa da kendi âleminde tektir. Yalnızdır ruhu. Bundan mütevellit herkesle bir bağ kurup dünyasına kabul edemez. Kendini bulacağı, yarası yarasına denk geleni kendine yakın bulup seçer. Alanına davet edip kutlu bir misafir gibi ağırlar. Bu misafirliğin süresini yaşanılanlar belirler. Bazen kısa sürer, bazen de sonsuza kadar devam eder.

İçilen çaylarla birlikte üç gencin hararetli konuşmaları etrafı sarıp sarmalıyordu. Hepsi kendi tezini savunurken olayların gidişatı hakkında yorum yaparak birinin görmediği ayrıntıyı diğeri gösteriyor, böylelikle sayısız ipucu toplamış oluyorlardı. Zeki'yi güzelce konuşturduklarından bahsettiler. Gerçi hâlâ büyük patrona ulaşmalarını sağlayacak bilgileri yoktu ellerinde. Sadece iki farklı adres öğrenmişlerdi. Eş zamanlı baskın yapmayı planladılar. Engin saatine baktı. Mesaisinin dolmak üzere olduğunu görünce montunu giydi. Aşağıda bilgi işleme soracakları vardı. Onu halledip öyle de Zeynep'e giderdi. Metin arkadaşının hazırlandığını görünce o da peşi sıra gitmek için ayaklandı. Ama hevesinin kursağında kalması zaman almadı. Tam kapıdan çıkacağı sırada mesai arkadaşı Hakan, annesi rahatsızlandığı için doktora götürmek üzere acilen gitmesi gerektiğini söyleyerek bu geceki nöbeti genç adamın almasını rica etti. Birkaç saniye tepkisiz kaldı, ne diyeceğini ilk kestiremese de nöbete kalmamasını gerektirecek elzem bir sebep olarak Zeynep'e

gitmeyi gösteremeyeceğinden mecburi bir kabullenişle denileni onayladı. Kendisi masasına geçip yerleşti. Engin de vakit kaybetmeden işlerini halledip ayrıldı emniyetten. Yaklaşık kırk dakikanın ardından hastaneye vardığında görevlendirdiği memur arkadaşı Gökhan ile konuşup gidişat hakkında bildi aldı. Gözüne çarpan ters bir durum olmadığını öğrendiğinde teşekkür edip Zeynep'in odasına yürüdü. Yarıya kadar kapalı olan kapıyı tıklattı.

Zeynep'in "Buyurun." sesiyle içeri girip göz göze geldiklerinde selam verdi Engin. Karşılığında güzel tebessümle ağırlandı. Bazen zehir zemberek oluyordu genç kız bazen de böyle güler yüzle iyi davranıyordu. Genç adama göre tam bir dengesizdi. Böyle olunca ne yapacağını şaşırıyordu. Gerçi kendisi de bu konuda çok başarılı değildi hani. Yarım yamalak bir tebessümle karşılık verdi.

"Nasılsın?"

"İyiyim. Bugün Ali Doktor birkaç güne taburcu olabileceğimi söyledi. İki gündür atağım hiç olmadı."

"Çok güzel." Nasıl diyeceğini bilemedi, çok nasihat etmeyi de beceremezdi. "Artık geri dönüşü olmayan bir yoldasın, bu kadar emeği heba etmezsin inşallah."

Zeynep birkaç saniye durdu. Kaşlarını çattığında güzel gözleri çakmak çakmak oldu.

"Zamanında bir halt yemiş olabilirim ama aynı hatayı yapacak kadar iradesiz değilim."

"Az evvel yaptığın kibarlığına şaşırmıştım. Görüyorum ki yine bıçkına bağlamışsın."

"Sen kendine bak önce! Merak ediyorum söylesene, karın ya da nişanlın sana nasıl dayanıyor?"

Engin, işittikleriyle taş kesti. Zeynep'e kızmadı, nereden bilecekti Naz'ın öldüğünü. Gözleri parmağına giderken alyansına istinaden bunu demiş olabileceğini düşündü. Derince soludu. Dediklerine de bir parça hak verdi. Ayarı olmayan meşhur çenesiyle arada onu da

kırdığı olurdu. Naz, onu yıllarca güzel idare etmişti. Kabanını çıkartıp sandalyeye oturdu.

"Karımı kaybedeli bir yıl oluyor. Evet, bazen çenemin ayarı yok, onu da kırdığım olmuştur zamanında."

Zeynep, hüzünle tatlı bir telaşla kımıldadı yerinde. Patavatsızlığına lanet okudu.

"Özür dilerim. Böyle durumlarda dilimi aldırmak istiyorum."

"Ben de çok farksız değilim, zaman zaman ben de senin gibi düşünüyorum."

"Neyi?"

Güldü Engin.

"Dilimi aldırmayı? Yani körler sağırlar birbirini ağırlar." Belki karısını anlatır diye ses etmedi Zeynep. Birkaç dakika bekledi, Engin'den bir açıklama gelmeyince sormak üzere niyetlenmişti ki daha fazla dayanamayan genç adam içini dökmeye başladı. "Bir yıl önceydi. Yine böyle bir uyuşturucu çetesine baskın düzenlemiştik." Derin bir iç çekti. "Evlilik yıl dönümümüzdü. Baskın için evden çıkarken şarkılar dinleyip eğleniyorduk. Ne garip bir dünya değil mi?" Zeynep, hüzünle baktı. "Silahım tutukluk yapınca bana uzatılan namlunun hedefi oldu. Gözümün önünde, hatta kucağımda can verdi. Ben de ruhumu kaybettim. Karımla birlikte kalbimi de gömdüm toprağa." Sonra parmağındaki alyansa dokundu. "Bunu da çıkarmak içimden gelmedi. Telefon numarasını dahi silemedim rehberimden. Hatırası bozulmasın diye evde bile bir avuç yerde yaşıyorum."

"Çok üzüldüm, mekânı cennet olsun."

"Âmin."

"Ne denir bilemedim."

"Bir şey söylemene gerek yok."

"Tekrar özür dilerim, kusuruma bakma."

Engin, başını kaldırıp samimiyetle gülümsedi.

"Sen de benim kusuruma bakma."

Zeynep, genç adamı gözleriyle onaylayıp tebessüm etti. İkisi de birbirlerine acılarını ifşa etmişti ne de olsa. Gülümsemeleri artık sulha vardıklarının nişanesi gibiydi. Taraflar içten içe daha anlayışlı olmaya niyet etti. Engin, karşısındakini sözleriyle kırdığını kavrarken Zeynep de komiserin yaralı bir adam olduğunu unutmamayı diledi. Ne kadar başaracakları meçhuldü zira iki cambaz bir ipte oynamazdı.

Engin, konuyu değiştirmeye odaklandı. Ayrıca buraya geliş amacı belliydi, vakit öldürüp bu geceyi de burada geçirmek istemiyordu. Montunun cebinden kâğıtla kalemi çıkartıp ayak ayak üstüne attığında genç kız onu dikkatle inceledi.

"Aklıma takılanlar var Zeynep, sana sorduklarıma cevap verir misin?"

"Elimden geldiğince."

"İrem'in hastanesindeyken seni öldürmek isteyen abindi o zaman öyle değil mi?"

"Muhtemelen."

"Peki, nasıl birisiydi? Belirgin özellikleri nedir? Kameradan fotoğraf almıştık zanlıyla ilgili, teyit etme maksadıyla soruyorum. Ayrıca diğer adamların eşkâli için seninle bir ara emniyete gitmemiz gerekiyor."

Başını olumlu manada sallayan Zeynep, derin nefes aldı.

"İlk gençlik yıllarında basketbol oynamış, oldukça da başarılıymış hatta büyük takımlara alacaklarmış onu. Arkadaş çevresiyle birlikte hâl hareketleri değişmiş sonra bir gün boynuna adının dövmesini yaptırmış."

"Yunus?"

"Evet. Yunus resmi. Babam dövmeyi görünce sinirlenip dövmüş öldüresiye. Kaşı patlamış. O günün hatırası iz var bir tarafında."

"Sonra ne oldu?"

"Takımdan almış babam."

Sahte bir üzüntüyle dudak büktü Engin.

"Vah vah! Yazık olmuş."

"Beter olsun."

Engin, Zeynep'in isyanına gülümsedi. Her kardeşlik bağı bir olmuyordu demek ki! Hâlbuki İrem'le tartıştıklarında birbirlerine olur olmaz söz ederler sonra yine birbirlerine kıyamazlardı.

"Orhan. Geçen Zeki, bir kısmını anlatmıştı, ortalardan kaybolduğunu söyledi. Nereye gitmiş olabilir? Ailesi nerede?"

"Ailesine gitmemiştir. Çünkü resti çekmişlerdi, o sebeple hiç sanmıyorum."

"O kadar iyi tanıyorsun Orhan'ı yani."

Dudaklarını bilmem dercesine büktü.

"Zamanla oldu, keşke daha önce tanısaymışım da bunları yaşamasaymışım."

İkisi de sustu. Engin, Zeynep'in karmaşık yüzünü inceledi. Her kıvrımında pişmanlık okunuyordu. Dinlediklerini düşününce sahiden hayatının en cesur kararını vermişti. Orhan'a inanıp her şeyi ardında bırakıp onun peşinden gitmekle büyük risk almıştı. Odadaki matemli havayı dağıtmak istedi.

"Ali, taburcu olunca ne olacağını söyledi mi?"

"Evet, söyledi." Minnet ve mahcubiyetle gözlerini kaçırdı. "Nasıl teşekkür etsem az kalır."

"Bunun için söylemedim."

"Yok, gerçekten yaptığınız iyilikler ölsem de unutamayacağım şeyler. İnşallah çok yük olmadan bir yolunu bulurum."

"Düşünme şimdi bunu! Mesleğin var elinde ne güzel. Bizim amirin yani Hasan Başkomiserin çevresi geniştir ondan yardım alırız. Sen yeter ki istekli ol."

"Merak etmeyin, ben de çalışkan ve gayretliyim kimseyi mahcup ve pişman etmem."

Zeynep'in mülayim hâli üzerine sessizce baktı yüzüne. Sorularına kaldığı yerden devam etti.

"Recep'le sonraları hiç konuştunuz mu?"

"Hayır, anlattığım gibi işte. Boşanınca ortak numaramıza ait hattı kırıp attım daha da aramadım onu. Zaten işler istediğim gibi gitmeyince yaşadıklarımı anlatmaya utandım. Şimdi nerededir ne yapıyordur hiçbir bilgim yok."

"Orhan kime çalışıyordu onu biliyor musun? Yani kimin kumarhanesiydi?"

"Bilmiyorum, hiç isim duymadım, patron derdi. Orhan'dan yana umudum olmayınca çok da alakadar olmadım zaten ne yaptığına dair."

"Aynı zamanda uyuşturucu ayağındaki kişi olabilir mi acaba? Bir tahminin var mı?"

Omzunu hayır dercesine silkti.

"Bilmiyorum ama neden olmasın, zaten o da ilk oradaki arkadaşından alıp başlamıştı."

"Demirhindi Mümtaz ismi sana tanıdık geliyor mu?"

Zeynep bir süre düşünerek zihnini zorladı.

"Bir şey çağrıştırmadı, duyduysam da çıkaramadım."

Engin, kâğıda başka notlar alıp saatine bakarak hazırlanmaya başladığında Zeynep, içten içe bu gece de yanında kalmasını istedi. Kapısında bir polis vardı ama bu adamın güven veren farklı yanları mevcuttu. Ters tarafları olsa da iyi birisi olduğunu derinlerden hissedip saygı duyuyordu.

Keşke Orhan da böyle karakterde biri olsaydı diye düşündü. O zaman kaçmak zorunda kalmaz, pisliğe gırtlağına kadar batmazdı. Ailesinin karşısına çıkmaya yüzü olurdu. Düşüncelerinin yüz hatlarını gerip ona gergin bir ifade verdiğinin farkında değildi Zeynep, ta ki genç adamın sorduğu suale kadar.

"Korkmuyorsun artık değil mi? Memur arkadaş Gökhan burada hem, gözü pek ve acardır."

Duygularına tezat bir cevapla karşılık verdi.

"Sağ ol korkmuyorum."

"Peki... Görüşürüz o zaman."

"Görüşürüz."

Birbirlerine gülümsediklerinde Engin, arkasını dönüp hastaneden oldukça yorgun bir şekilde ayrıldı. Dünden beri Zeynep ve emniyet arasında mekik dokumuşken rahat bir şekilde uyumak istiyordu. Bitkin olarak eve vardığında saatlerdir aç olduğunu fark etti. Mutfağa gidip buzdolabına baktı. En son annesinin yaptığı yemek tenceresini alıp kokladı. Taze görünüyordu. Ocağa koyup kapuskayı ısıtırken pek de hevesli değildi. Tek başına yemeyi zaten oldum olası sevmezken kapuskanın Naz'la en sevdiği yemek olması başka mevzuydu. Yemek ısınınca geniş bir tabağa alıp mutfağın masasına ilişerek yemeye başladı. Karnını doyurup makineye bulaşıkları yerleştirerek oturma odasındaki kanepeye uzandı. İzleyemediği maçın özetlerine bakarken uyuduğunda bir daha sabaha açtı gözlerini.

Bir haftayı geride bırakmışlardı. Engin, son hazırlıklarını yapıp arkadaşlarını yönlendirirken diğer yandan Hasan Başkomiserden de direktifleri alıyordu. Ekip olarak ikiye bölünüp biri Tarlabaşı diğeri Gaziosmanpaşa olmak üzere eş zamanlı iki yere baskın yapacaklardı. Engin, Metin ve Melda Tarlabaşı'na doğru yol aldılar. Herkes nizami bir şekilde yerlerine konuşlanırken başlarındaki amirlerinden ufak bir işaret bekleyerek daldılar içeriye. Kimsenin canını yakmadan iki kişiyi tutuklayıp yaklaşık yirmi kilo eroin ele geçirdiler. Diğer taraftan aldıkları bilgiye göre orada da ele geçirdikleri eroin oranı hayli yüksekti. Başarıları onlara mutluluk katsa da çetenin başına götürecek bir bilgi edinememiş olmaları moralleri-ni bir parça düşürdü. Engin bir şekilde en baştakine ulaşacaklarına

inanıyordu. Daha nelerini tarumar etmişlerdi, bu hiç sayılırdı onun gözünde. Yol boyunca Metin'le fikir alışverişi yaparken daha evvel de konuştukları üzere Beyoğlu'nda kuaförlük yapan Puluç Bülent'e soracaklardı. Bu konuda kulağı delikti. Ekibe de birçok kez yardımı dokunmuştu. Onlarda karşılığında dükkânın bir eksiğini yenilerdi. Bir çeşit yardımlaşma içindeydiler.

Emniyete vardıklarında yakaladıkları adamları sorguya çektiler ama pek bir şeye ulaşamadılar. Hepsi birer maşaydı. Mesleğinin verdiği sağduyu ile hissediyordu Engin, Orhan'ın kumar borcu olduğu adamlarla uyuşturucu çetesinin başındaki adam aynıydı. Zeynep'i sermaye olarak istediyse kim bilir belki daha ne pis işleri vardı. Düşündükçe sinirleri kabarıyordu genç adamın. Bu nasıl bir aşk, nasıl bir gözden çıkarmaydı? Üstelik kızcağız onun için onca yolu aşıp ne tehlikelere girerek gelmişti yanına. Ah, bir eline geçirseydi o zaman kendi dağıtacaktı yüzünü gözünü. Acaba Zeynep de var mıydı bir fotoğrafı? Onca şeye rağmen taşımaması gerekirdi aslında? Saf bir kıza benzemiyordu çünkü. Kendi kendine konuşup üstün körü veda ederek ayrıldı emniyetten.

Arabasına binip uzaklaştığı sırada evvela anacığına gitmek istedi. Ali ile İrem'in kararından sonra Süheyla Hanım'la hiç bu konu üzerine konuşmamışlardı. Karı koca bir olmuş annelerinin onayladığını söylerken bir de kendi kulaklarıyla işitmek istedi. Gerçi hayli geç kalmıştı, yarın Zeynep taburcu olup yerleşecekti oraya. Ama kendisi de o kadar yoğundu ki işi sadece telefonla geçiştirmek istememişti. Aracını uygun bir yere park edip apartmandan içeri girdi. Zile basıp beklerken çok geçmeden kapı açıldı.

"Engin'im."

Genç adam gülümseyerek içeri girip ayakkabılarını çıkardı. Annesine sıkıca sarılıp kolunun altına alarak geçtiler koridoru.

"Nasılsın Sultanım?"

"İyiyim ne olsun? Küçük odayı yarın gelecek olan kızcağız için hazırlıyorum."

"Ben de bunu konuşmak için gelmiştim."

Yan yana koltuğa oturduklarında Süheyla Hanım kaşlarını çattı.

"Hayırdır ne için?"

"Yani rızan var mı? Emin misin? Başı gerçekten belada, tamam ben tüm önlemi alacağım ama ne bileyim..."

Yaşlı kadın, oğluna sitemle bakıp oturuşunu dikleştirdi.

"Sen benimle konuşmaya değil, caydırmaya gelmişsin besbelli."

"Nereden çıkardın şimdi anacığım?"

"İrem söyledi, sen bu tazeciğe yardım ederken hep isteksizmişsin."

Öfkelendiğini hisseden genç adam ayağa kalktı.

"Neden bir Allah'ın kulu anlamıyor ki beni? Ben sizler gibi değilim anlayın bunu. Acılarım daha taze, korkularım çok yeni. Sana veya İrem'e bir şey olmasından korkuyorum. Kendi canım zerre kadar umurumda değil."

Süheyla Hanım, saman alevi gibi harlanan oğlunun bileğinden tuttu. "Oğlum delilenme yine. Otur şuraya." Asıldığı bileği kendine çekerek Engin'i yanına oturttuğunda devam etti. "Olmaz Allah'ın izni ile bir şey. Hem olacağı varsa oluyor, bunu acı da olsa tecrübe ettin. Ömürleri dağıtan Rabbim tedbire mi bakıyor? Geçen hani anlatmıştı ya İrem, onkoloji doktoru ilik kanseri olmuş. Yani demem o ki yazılmışsa anlımıza yaşarız. Daha fazla bu işe taş koyma. Bana yoldaş olur, işlerimde yardım eder. Parasını düşünüyorsan ben veririm yevmiyesini hatta aylık maaş bağlar sigortasını dahi yaptırırım."

"Anacığım yapma Allah aşkına! Sanki bilmiyorsun evlatlarının maddiyata değer vermediğini."

"E tamam o zaman. Düşünme daha beni, pek güzel bir şeymiş kızcağız, çok içim ısındı. Sevaptır garibana yardım etmek."

"Görmüş gibi konuşuyorsun."

"Dün fotoğraf getirdi İrem. Telefonuna çekmiş."

"Hı iyi."

Süheyla Hanım, elini kumandaya atıp televizyon kanallarını çeviren oğlunu inceledi. Sonra sıkıntıyla söylenmeye başladı.

"Zaten ayda bir geliyordun şimdi hiç gelmezsin kesin. Kapının önünde bekleyecek olan arkadaşın da bilgi verir annen iyi diye."

Gülümsedi Engin.

"Sen bana kapris mi yapıyorsun?"

"Öyle öyle. Ben bilirim oğlumu."

"Ne yalan diyeyim. Evde bir yabancı varken çok sık gelmem. Darılma anacığım."

"Zaten, annenin kalbi kırılmaz, anne kızamaz." Oturduğu yerden kalkıp mutfağa geçerken devam etti. "Ana yorulmaz, analar bıkmaz. Ana olacağına taş ol dememişler boşuna."

Engin, annesinin sözlerine gülerken yastıkları üst üste koyup kanepeye boylu boyunca uzandı. Daha şimdiden ağırlık çökmüştü üzerine. Yemeği yedi mi hayatta dönemezdi eve. En iyisi sabah buradan işe gitmekti, zaten artık daha da az gelecekti annesine. Bari gönlü olurdu. İnsanoğlu sanıyordu ki düşüncesi hep baki kalıp hiç değişmeyecek; ama öyle olmuyordu. Gün geldiğinde sevdiğini sevemiyor, nefret ettiğine küs kalamıyordu. Engin peşinen düşüncelerini söylese de zamanı gelince kalbi ayaklarına hükmedecekti belki, kim bilir!

Zeynep; eski, rengi solmuş kazağının üzerine derisi soyulmuş ceketini giyip arasına sıkışan bakımsız saçlarını elinin tersiyle kurtarırken aynadaki yansımasına baktı. Yüzünde eski güzelliği yoktu, zayıflıktan çöken yanakları gözlerini tırmalıyordu. Ama bugünü görüp bu illetten kurtulduysa yaşadığı çıkmazdan da kurtulabilirdi. Daha bir ay önce tanışmış olduğu bu doktor çift ve yakınlarının yaptığı yardımları ömür boyu unutamayacağını düşündü. Banyo kapısının vurulmasıyla irkilirken "Buyurun." dedi ürkekçe.

"Zeynepciğim ben çıkış işlemlerini hallettim hazırsan çıkalım."

"Geliyorum İrem Hanım." Son kez aynaya bakıp banyodan ayrıldığında kendisini merakla bekleyen İrem'e gülümsedi. "Hazırım."

"Şimdi sana güzel bir hediyem olacak." Saçlarından bir tutam aldı İrem. "Önce bu saçlarına bir bakım yaptıralım, sonra da üzerine çeki düzen verelim."

"Ama İrem Hanım."

"Ne ama?"

"Bunlar benim ödeyemeyeceğim şeyler."

"Kim demiş? Sen de annemize bakacaksın, birbirinize yoldaş olacaksınız. İçin yine de rahat etmezse borç olur bu yaptıklarım, paran olunca ödersin."

Zeynep karşısındaki melek yüzlü kadına gözleri dolu dolu baktı. Komiserin tam tersi çok şefkatliydi kardeşi. Gerçi dün öğrendiklerinden sonra söz vermişti kendisine genç adamla dalaşmayacağına dair, ne de olsa Engin Komiser acılı bir adamdı.

"Çok teşekkür ederim, sizi Allah çıkardı karşıma."

"Estağfurullah, düşünme şimdi hiçbir şey bugünün keyfini çıkarmaya bak."

İrem, kendisini onaylayan kızın koluna girip birlikte odadan ayrıldılar. Bahçeye çıktığında, Engin'i aradı. Gidecekleri yere Gökhan'la gitmelerini söyleyip ekledi. "Ben anneme gelmeden gitme sakın, bir ekip otosu getireceğim oraya." Her ne kadar kardeşiyle bu yardımlaşma konusunda ters düşse de içten içe Engin'in merhametli yanının hâlâ var olduğunu görmek mutlu etti genç kadını.

Telefonunu çantasına koyup hastaneden uzaklaştıklarında evvela kendi kuaförüne götürdü Zeynep'i. Fazla uzun bakımsız saçları yüz hatlarına yakışacak şekilde kesilip üzerindeki ucuz boya akıtılarak kendi doğal rengine yakın bir renkle düzeltildi. Zeynep, her ne kadar istemese de sade bir makyajla renklendirdiler yüzünü. Oradan ayrılınca kendisine nasıl kaliteli giysiler alıyorsa aynı şekilde hiçbir masraftan kaçınmadan Zeynep'in de boş dolabını doldurdu. Bir kadının kullanabileceği her detayı göz önünde bulundurarak kişisel

bakım ürünlerine kadar giderdi eksiklerini. Aldığı yeni şık elbise ve kabanı da giydirince bambaşka birisine dönüştü genç kız. Tam bir hanımefendi... İrem, kızdan gözlerini alamayıp bakarken güzelliğine tezat talihine üzülmeden edemedi. Annesinin *'Allah çirkin talihi versin'* dediği bu olsa gerekti.

Elleri kolları dolu, Süheyla Hanım'ın evine vardıklarında soğuktan üşüdüğünü düşündüğü Gökhan'ı da içeriye davet ederek eve girdiler. Yaşlı kadın misafirini gülümseyerek karşıladı. İrem, annesiyle Zeynep'i tanıştırdığında yaşlı kadın bundan sonraki yol arkadaşını içtenlikle kucakladı. Oturma odasına buyur edip rahat ettirmeye çalışarak kendisi de aceleyle mutfağa girdi. Yemekleri ısıtmak için ocağı yakıp içeriye doğru seslendi.

"Çok güzel yemekler yaptım inşallah beğenirsiniz. Isıtayım da yiyelim."

İrem, kolundaki saatine baktı.

"Anne biraz daha bekle istersen, Engin de gelecekti beraber yeriz."

Zeynep'in yüzü, gizlemeye çalıştığı minik bir gülümsemeyle kuşatılırken; duyduklarına şaşırmış bir şekilde döndü Süheyla Hanım odaya.

"Üstüme iyilik sağlık, dün bana gelmeyeceğini demişti."

"Dün burada mıydı?"

Süheyla Hanım, önce Zeynep'e ardından kızına baktı. Dün oğluyla konuştuklarını ağzından kaçırmamaya dikkat etti. Zira kızcağız duysa üzülürdü.

"Sık gelemiyor ya, dün bir fırsatını bulup gelmişti burada kaldı ama giderken demedi bir şey."

"Zaten birden gelişti. Bir ekip getirip bizlerle tanıştıracak."

"Anladım. Neyse söndüreyim ocağı bari."

İrem gülümseyerek "Sen bilirsin." dedi.

Gökhan, birazdan gelecek olan Komiserinin işten kaytardığını düşünmesin diye müsaade isteyip aşağıya inince baş başa kaldı hanımlar. Süheyla Hanım, Zeynep'in tam yanına otururken ellerini açık kumral saçları üzerinde gezdirdi.

"Pek güzelsin maşallah sana." Ardından kızına baktı. "İki evladım da esmer olunca böyle akça pakçalar hoşuma gidiyor."

"Bak sen!" Üç kadın gülüşürken devam etti İrem. "Dama mı attın pabucumuzu sen?"

"Evlat başka. Demek istediğim erkek çocuğu büyütüp kıza özenmek, kız büyütürken erkeğe özenmek gibi bir şey. Yoksa benim gözümde sen dünyanın en güzeli, Engin en yakışıklısı." Sonra Zeynep'in ellerini sıkıca tuttu. "Allah bundan sonra bahtını güzel eylesin, kızım."

"Âmin."

Genç kız, mahcup başını önüne eğerken çalınan zille ufak bir hareketlenme oldu. İrem, annesini oturtup kapıya gidip açtı. Karşısında duran Engin'i ve onun polis arkadaşını selamladı. Birlikte hole geçtiklerinde İrem mutfak kapısını işaret etti.

"Yemek yiyecektik, seni bekliyorduk biz de."

Engin, İrem'in sözlerini burnundan kıl aldırmayan bir tavırla yanıtladı.

"Aç değilim ben."

Oturma odasına girdiklerinde Süheyla Hanım ayakta karşıladı onları. Hoş geldin deyip sarılırken Engin vakit kaybetmeden tanıştırdı nöbet tutacak olan Polis Avni'yi. Sonra etrafına bakındı.

"Zeynep nerede?"

"Elini yüzünü yıkayacaktı içeride."

"Tamam, ben gideyim o zaman, siz Zeynep'le Avni'yi tanıştırırsınız."

Süheyla Hanım oğlunu durdurma gayretiyle "Yahu nereye?" diye çıkıştığı sırada kapının önünde Zeynep belirdi.

"Hoş geldin Komiser."

Engin, arkasını dönüp Zeynep'le karşılaştığı anda duraksadı, ardından istem dışı kaşları havalandı. Bir insan bu kadar büyük değişime uğrayabilir miydi? Modern hava katan kısa ve doğal renkteki kumral saçları ile tamamıyla bir hanımefendiye benziyordu. Şaşkınlığını üzerinden hızlıca attı.

"Sen de hoş geldin." Avni'yi gösterdi. "Tanıştırayım, polis arkadaşımız Avni. Bundan sonra aşağıda sizin can güvenliğinizi sağlayacak. Bir şey olduğunda ya da şüphelendiğinizde ona haber vereceksiniz." Başını tamam dercesine oynatan Zeynep'e baktığında tekrar şaşırdı. Değişim kelimesi hafifti canım, bu bildiğin düpedüz evrimdi! "Neyse, onlar görevine dönsün ben de evime gideyim."

"Oğlum yemeğin yoktur evde, varsa da ekşimiştir. Otur ye yemeğini öyle gidersin."

Engin, annesine huzursuzca bakarken bu sefer Zeynep girdi araya.

"Eğer benim yüzümden durmak istemiyorsan kendimi kötü hissederim, Komiser."

Misafirlerini kırdığından dolayı Süheyla Hanım ve İrem, Engin'e sitemle baktı. O ise sadece kırıldığını belli eden bal rengi gözlere bakıyordu. Başını tamam dercesine oynatıp Avni'ye döndü.

"Sizin karnınız aç mı?"

"Sağ olun Komiserim biz hallettik o işi."

"Tamam, sen in o zaman. Ben buradayım."

Arkadaşını yolcu edip içeri döndüğünde boş bir koltuğa ilişti. Zeynep tam karşısına geçerken İrem hemen yanına oturdu.

"Bir gelişme var mı Zeynep'in durumuyla alakalı?" diye sordu İrem.

"Hayır, daha somut bir şey yok, bağlantıları eşeleyip duruyoruz."

Zeynep, parmaklarıyla oynarken arada Engin'e bakıp tekrar kaçırıyordu gözlerini. Sağlam, güçlü ve ulaşılamaz bir adamdı Komiser. Düşüncelerini kovalayıp ayağa kalktı.

"Ben, Süheyla teyzeye yardım edeyim."

"Tamam, canım."

İrem, genç kızın ardından kardeşine baktı.

"Kız zaten mahcup, burada bulunmasından rahatsız olduğunu belli eden tavırlar sergileme lütfen."

"Ne yaptım ki şimdi? Yemeğe kalmak istemememse tüm mesele, kaldık işte buradayım."

Konuşma üzerine sessizlik olunca ayağa kalkıp pencereye doğru yürüdü, Engin. Etrafa bakınırken köşedeki beyaz Broadway gözünü aldığında kulpu çevirip aşağıya uzandı. İçindekileri seçemeyip bakışlarını plakaya yönelttiği sırada çamurla kaplı olduğunu görünce Avni'ye seslendi. Fakat araba aynı anda uzaklaştı.

"Buyurun Komiserim."

"Daha demin beyaz bir Broadway burayı gözlüyordu, plakası kapalıydı, daha dikkatli olun."

"Ne oldu Engin?"

Hemen arkasına dokunan elle irkilen genç adam, karşısında ikizini görünce sıkıntıyla fısıldadı.

"Zeynep'in tarif ettiği bir araç vardı köşede, içindekileri seçemedim ama burayı gözetliyorlardı. Gelirken peşinize birisi takıldı mı?"

"Hayır, ben farkında değilim."

Engin, huzursuzca elleri ceplerinde odada dolanırken İrem de bir köşeye oturdu.

"Bu gece gitme Engin, eğer hâlâ buralardaysa gözleri korksun."

"Ben biliyordum başıma gelecekleri."

İrem, ikizinin mırıltılı sözlerine karşılık kaşlarını çattı.

"Çok kötüsün, ölür müsün sanki! Neden sürekli naza çekiyorsun kendini?"

Yüksek konuşmamaya çalışsalar da bir alıp veremedikleri olduğunu anlayan Süheyla Hanım mutfaktan seslendi.

"Ne oluyor Engin?"

"Yok bir şey anacım." İrem'e kızgınlıkla bakıp içeriye doğru yürüdüğünde annesi salata yapıyor, Zeynep de masayı kuruyordu. "Hazır mı sofra?"

Elindeki salata kâsesini masaya bırakan yaşlı kadın, cam yağdanlığı itina ile üzerinde gezdirdi.

"Tamam, her şey hazır buyurun bakalım."

Engin, her zamanki yerine, İrem de onun yanına oturunca servis için ocağın yanına geçen Süheyla Hanım'ın ardından Zeynep de boş sandalyeye oturdu. Bir yanı huzurlu ve bu aileye ait hissederken Engin'in negatif enerjisi ise kendisini ayrık otu gibi hissettiriyordu. Başını bile kaldırmadan çorbasını içiyordu. Tuzluğa uzandığı sırada Engin de aynı anda elini uzatmıştı. Göz göze geldiklerinde Zeynep hemen elini çekip huzursuzca başını yeğdi. Sofrada sadece kaşık çatal sesleri yükseldi. İrem hızla bitirdiği çorbasının ardından ayağa kalktı.

"Ben çok karnımı doyurmayayım, Ali'yle devam ederim."

"E ne oldu şimdi! Neden birden ayaklandın?"

Annesinin sözleri genç kadını gülümsetince eğilip öptü yanaklarından.

"Zaten haftalardır doğru düzgün birlikte yiyemiyoruz. Ya onun işi var ya benim. Özledim kocamı." Sözlerine pişman olup Engin'e kaçamak bir bakış attı ama kardeşinin umursamamış tavrını görünce artık kendisinin bu kasıtlı olmayan hâllerine alıştığını düşündü. Sonra elini kaldırıp Engin ve Zeynep'e hitaben seslendi. "Ben gidiyorum gençler size afiyet olsun."

"Selam söyle Ali'ye."

İrem, ikizinin selamını alıp girişe ilerlediği sırada Zeynep de ardınca geldi. Birbirleriyle vedalaştılar. Kendisi için yapılan her iyiliğe tekrar teşekkür etti. Karşılığında genç kadın tevazu gösterdi. Lafı dahi olmazdı. İrem'i yolcu edip tekrar mutfağa döndüğünde Süheyla Hanım ona gülümseyerek baktı. Varlığına şimdiden alıştığını düşündü. Dün Engin, Zeynep'in kaba saba biri olduğunu söylemişken; gördüğü hanım hanımcık kıza şaşırdı. Engin'di işte abartmaya bayılırdı. Yemekleri bitince buzdolabının içinden çömlekte fırınlanmış sütlaçları çıkartıp önlerine ikram ettiğinde Zeynep çocuk misali sevindi.

"Harikasınız." Kaşığını sütlaca daldırıp dudaklarına götürdükten sonra gözlerini yumup hafifçe sallandı. "Muhteşem."

"Sever misin?"

"Bayılırım." İçli içli soluyarak uzaklara baktı. "Annem çok güzel yapardı, uzun yıllar oldu tatmayalı." Sonra yaşlı kadının ellerine dokunup samimiyetle sıkıtı. "Bu yediğim tatlı inanın beni çok eskilere götürdü."

"Ah benim güzel kızım. Sen yeter ki ye ben hep yaparım." Ayağa kalkıp bir çömlek daha alarak Zeynep'in önüne koydu. "Zaten zayıfçasın ye de azıcık kilo al."

Engin, karşısındaki iki kadına muzipçe baktı annesi nihayet kendi yakasını bırakıp yemesi için zorlayacak birilerini bulmuştu. Gözleri Zeynep'e takılırken az evvel bir kaşık sütlaç aldığında yaptığı gibi tekrar sallandığını gördü. Bakışlarını çekip tatlısını yemeye başladı.

"Anacım, ben bu gece burada kalacağım."

Zeynep, duyduğuna içten içe mutlu oldu. Kendisini daha güvende hissedecekti. Engin'le geçirdiği iki gecede de huzurla uyumuş huzurla uyanmıştı. Süheyla Hanım ise şaşırdı.

"Hayırdır oğlum bir şey mi var?"

"Korkutmak istemem ama az evvel birilerinden işkillendim, sanırım burada kalsam iyi olacak."

İki kadının tedirginliği açıkça belli olunca onları yatıştırdı. Yemekten sonra aşağıya inip Avni'ye kalacağını söyleyerek döndüğünde Süheyla Hanım ve Zeynep mutfağı topluyorlardı. Oturduğu yerden uzanıp onları izledi. Genç kızın annesini memnun etme çabasını görünce hüzünlendi. İçinden küçük bir falsosunda ters tepkiler vermemek üzere kendisini gerçekten şartladı. En nihayetinde evlerine sığınmış bir mülteciydi, kırmak olmazdı. Ama bazen öyle sivri dilli öyle hırçın oluyordu ki o da hâliyle kaybediyordu kendisini. Başını kaldırıp Zeynep'in değişimine dikkatli baktığında yine şaşkınlık duydu. Galiba her karşılaştıklarında olacaktı bu.

Süheyla Hanım ve Zeynep'in işleri bitip üçü birlikte vakit geçirdiklerinde âdeta ayakta uyudu Engin. Ara ara başı, boşluğa düşüp

koltuğa yaslanırken genç kız da gizliden gizliye onu izledi. Engin Komiser onun gözünde değişik bir adamdı. Ani değişen ruh hâli, kibar mı kaba mı olduğu belli olmayan hâlleri acayipti. Dikkatini çaprazında kalan koltukta uyuklayan adamdan çekip bakışlarını etrafta gezdirdiğinde duvarda asılı olan bağlama dikkatini çekti. Uzun uzun bakarken Süheyla Hanım'ın sesiyle irkildi.

"Engin'imin bağlamasıdır o."

Zeynep, bakışlarını yaşlı kadına çevirdi.

"Abimler de kemençe çalar. Sanırım herkes yöresinin karakterini taşıyor."

"Çok güzel çalardı bağlamayı Engin. Rahmetli babasından öğrenmişti, bizim oralarda neredeyse her adam bilir bu mereti tıngırdatmayı. Karısı ölünce, tutmadı evinde, getirdi buraya bıraktı. O gün bugündür de ellemez oldu." Süheyla Hanım'ın sözleri Zeynep'de derin sessizlik bıraktığında Engin'in sadakatine bir kez daha imrendi. "Naz öldü, dünya durdu onun için. Allah dağına göre kar verir derler ya hani. Ben onları gördükçe daha bir inanırdım bu söze. Bizim huysuzu öyle güzel idare ederdi ki anlatamam. Kızardım, yüz verme şuna o kadar, azcık küs darıl derdim ama yok kıyamazdı hiç Engin'e. İyiler çok yaşamaz, boşuna dememişler. Bizim deli oğlanı idare edecek biri daha var mıdır bu dünyada bilmem."

Zeynep, yaşlı kadının bilimsellik içeren sözlerine gülümsedi. Konuyu değiştirmek istedi, zira Engin duyarsa şayet hoş olmayacağını düşündü. Oysa genç adamın uykusu daha en başından delinmiş ama yine de gözlerini açmadan dinlemeye devam etmişti iki kadının sözlerini.

"Süheyla teyze, yazık boynu tutulacak yatacağı yerde gidip yatsa."

"Bir şey olmaz ona, zaten burada yatacak. Hem sen bilmezsin nasıl inattır o. Şimdi git yat desem anında kalkar oturur."

Zeynep gülümseyerek "İnatçı mıdır?" diye sordu.

"Ovvvv inatçı mıdır da ne demek? Keçide yok ondaki inat keçide. Bir hikâye var bilir misin? İki kişiyi cezalandıracaklarmış hüküm

veren sormuş; 'Ne suçu var bunun?', 'Yolsuzluk yapıyor.' demişler. Hâkimin yola geleceğini düşünüp affetmesi hükmünü vermiş. Sıra diğerine gelince onun suçunu sormuş 'Çok inatçı.' demişler. Hâkimin yanıtı 'Atın kuyuya gitsin, hayatta düzelmez.' olmuş." Zeynep farkında olmadan sesli şekilde gülerken elini ağzına götürüp kahkahalarını orada hapsetti. "Bu ufakken de böyle inadım inattı. Yani sözün kısası benim oğlum kuyuya atmalık kızım."

İki kadın tekrar güldüklerinde Engin de gülmemek için zor tuttu kendisini.

"Neden burada yatacak, benim yüzümden yerinden mi oldu?"

"Engin, mecbur olmadıkça kalmaz burada, kalsa da hep o koltuğa ilişir yatar. İçerisi öylesine misafir odası, bazen Sivas'tan kardeşim gelir, bazen ahretliğim gelir onlar kalır orada."

"Ben Engin Komiserin odası sanmıştım."

Kaşlarını hayır dercesine kaldırdı kadın.

"Yok. Çocuklar evlenince tuttum ben bu evi, küçücük derli toplu diye. Yani onlara ait bir oda değil. Hem olsa ne olur?"

"Çok iyisin Süheyla teyze. Hepiniz öylesiniz. Nasıl hakkınızı öderim?"

"O nasıl laf öyle?" Kızın elini şefkatle sıktı. "Meyve yer misin?"

Genç kız başını evet dercesine oynattığında Süheyla Hanım hızla içeri gitti. Odada yalnız kalan Zeynep başını kaldırıp Engin'e kaçamak bakışlarla bakarken uyumamış olduğundan habersizdi. İçi rahat etmeyerek yastığını düzeltme arzusuyla yanına yaklaştığında, kendisine yürüyen gölge üzerine kıpırdanarak gözlerini açtı sanki yeni uyanmışçasına. Zeynep, bunu beklemedi fakat bozuntuya vermeden sehpanın üzerindeki çay bardağını alıp mutfağa gitmesiyle Engin ardından seslendi.

"Anacım ben yatsam artık."

Kadıncağız hazırladığı meyvelerle apar topar gelip zoraki birkaç tane oğlunun ağzına tıkıştırdı. Sonra yatağını kurdu. Zeynep'le kendisi de odalarına çekildiğinde üçü de farklı duvar arasında uyumadan

dakikalarca düşündü. Engin bu misafirliğin fazla uzun sürmemesini, Zeynep burada mutlu olduğunu ve hiç ayrılmamayı, Süheyla Hanım ise iyiliksever hayırlı evlatları için güzel dilekler diledi.

Zeynep, aylar sonra ilk kez huzurla gözlerini araladı. Yattığı yerden etrafına bakındığında bu küçük oda ona oldukça şirin geldi. Dün gece yalnız kaldığında geç saate kadar İrem'le birlikte aldığı eşyalarını yeni yaşam alanına yerleştirmişti. Hepsi birbirinden güzel, hepsi birbirinden şık parçalardı. Önceleri korkudan uyuyamazken ilk kez mutluluktan uyuyamadı. Ses etmeden odasına yerleşip yatağına uzanmış neden sonra uykuya dalabilmişti.

Duvardaki saate baktığında 07.00'i gösteriyordu, mutfaktan gelen tıkırtılar üzerine Süheyla Hanım'ın kalkmış olduğunu düşünerek üzerindeki yorganı kaldırıp yataktan doğruldu. Dolabından bir elbise seçip giyindi. Dün eli hep spor giysilere gitse de sadece bir takım öyle seçip geri kalanını etek, bluz ve elbiselerle doldurmuştu İrem. Bu tarz sana daha çok yakışıyor diyerek dinlememişti kendisini. Omuz hizasına gelen saçlarına baktı aynadan. Alışık değildi bu boyda saç kullanmaya ama yanık kısımlardan kurtulmak için gerekliydi. Toparlaması zor olsa da hepsini sağ tarafına alıp küçük ve dağınık bir örgüyle verdiği modern havanın ardından odasından ayrıldı. Holü geçip mutfağa vardığında kahvaltı yapan Engin'i görünce bir an duraksadı. Gözleri kesişince başıyla selam verip gülümsemeye çalıştı.

"Günaydın, afiyet olsun."

Engin, Zeynep'in orada yaşadığını unutuyordu neredeyse. Karşılaştığı bir çift ürkek gözle muhatabının yaşadığı tutukluğun bir benzerini yaşadı. Bakışları genç kızın derli toplu üzerinde kısa bir tur yapınca başını eğip "Günaydın." diyerek kahvaltısına devam etti. İlgilenmiyormuş gibi davranmaya çalışırken Zeynep hâlâ kapının önünde durmaktaydı.

"Tıkırtıları duyunca Süheyla teyze kalktı sandım."

"Annem hazırladı kahvaltıyı zaten."

"Nerede şimdi?"

Sıkıntıyla soluyup başını kaldırırken tonlayarak cevapladı, Engin.

"Aşağıya memurlara börek indirdi."

Engin'in soğuk tepkisine bozulan Zeynep, aynı şekilde davrandı.

"Göremeyince sordum ne tersliyorsun?"

"Allah Allah bir şey mi söyledim?"

Zeynep daha fazla bir şey dememek için içeriye geçeceği sırada ardında Süheyla Hanım'ın sesini işitti.

"Günaydın kızım. Rahat uyudun mu?"

"Günaydın Süheyla teyze. Teşekkür ederim deliksiz uyudum."

"Ohh iyi iyi. Hadi gel börekler soğumadan biz de yiyelim."

Zeynep, "Peki." diyerek mutfak dolabının önüne geldiğinde, Engin yerinden doğruldu, sandalyesinin arkasına asmış olduğu montunu giyip annesine sarıldı.

"Ellerine sağlık anacım. Çıkayım ben, anca yetişirim."

"Başında duramadım hiç, doyurdun değil mi karnını?"

"Bu yediklerim yarına kadar götürür beni. Düşün artık ne kadar yedim." Gülümseyerek devam etti. "Bir sıkıntı olursa haber ver tamam mı?"

"Tamam, merak etme sen. Hadi Allah'a emanet ol."

Annesiyle vedalaşan Engin, Zeynep'e göz ucuyla bakıp bir şey deyip dememek arasında kaldı. Kendinden tarafa bakmadan bardaklara çay doldurduğunu görünce sesini çıkarmamayı seçerek evden ayrıldı. Kendisini gergin hissediyordu. Hep İrem'in iş bilmezliğiydi. Hadi kızı alıp geldi, bir de kendisini sürekli bir şeyler yapmaya mecbur ediyordu. Arabasıyla uzaklaşırken bir müddet buraya gelmemeye karar kıldı, ne olursa olsun dinlemeyecekti ikizini ve ne derse desin yumuşamayacaktı.

Düşüncelerinin sıkıntısıyla emniyete vardığında Metin'le bahçede karşılaştı. Dün gece hakkında bilgi alıp, onu bekleyen karmaşık bir dosyanın varlığını öğrendikten sonra arkadaşının Zeynep hakkında sorduğu soruları cevapladı. Fesat bir düşünce geçirmedi gönlünden. Daha en başından şüphelenip şakayla karışık sormuş, böyle bir şeyin olmayacağını işittiğinden bir daha aklına dahi getirmemişti. Zira güvenmişti Metin'in dürüstlüğüne. Oysa yüreğimizdekileri söylemek hususunda şeffaf olmak dürüstlükten ziyade cesaretten geçiyordu. Ayaküstü edilen sohbetin tatlı sıcaklığında dostuyla vedalaşıp merdivenleri çıktı. Dün gecenin bayağı vukuatlı geçtiğini koridordaki koşuşturmadan anlayıp, zihnini meşgul edecek bir şeylerin varlığıyla heyecanlandı. Masasına geçtiğinde Metin'in bıraktığı notlara bakarken Melda yanına gelip hararetle anlatmaya başladı.

Fazla sağlıklı olmayıp atıklarıyla mahalle sakinlerini rahatsız ettiği gerekçesiyle şikâyet edilen gıda atölyesine düzenlenen kontrollerde; şüpheli yaklaşım olunca bu sefer narkotik ekipleri tarafından aslında uyuşturucu paketlendiği tespit edildiğini; dışı çikolatayla kaplı, içinde ise sıkıştırılmış metamfetamin bulunan epey yaratıcı bir şekilde gizlenmiş yüzlerce çikolata paketleri ele geçirildiğini söyledi. Ardından olayın bu kadarla kalmayıp cips poşetlerine satıştaki gram ağırlığı kadar sıkıştırılmış eroin ve badem şekeri görüntüsünde gizlenmiş kokainin de yakalandığını, elebaşının hâlâ kayıp olduğunu ekledi.

Engin, yorum yapmadan dosyaya yöneldi hemen. Binlerce hayat bu ve benzeri şekilde heba oluyordu. Onların tanık oldukları sadece bir kaçıydı. Bu dosyala ilgilendiği sıralarda İrem aradı. Annesi Süheyla Hanım, dün gece orada kaldığını söylemiş olmalıydı ki hemen teşekkür etti. Eğer iş inada binmediyse önce esip gürler sonra annesinin veya İrem'in ricasını yerine getirirdi. Huyuydu bu. İlla bir kestirip atar sonra karşısında yüzü düşmüş, morali bozulmuş sevdiklerini görünce geri adım atarak ricalarını yerine getirirdi. Ama eğer inat etmekte kararlıysa hiçbir şekilde verdiği karardan da geri dönmezdi.

Akşam olup mesai saatinin sonunda emniyetten ayrıldı. İki gündür annesinin yanında kalınca evini ve Naz'ın hatıralarını özlemişti. Yolları aşıp kendisini yaşam alanına bıraktığında mutfağa girdi. Dolaptan geçen günkü ıspanağı aldı, ocağa koyup ısıtınca burnuna değen ekşi kokuyla içinin kalktığını hissedip kapağını kapadı. Ocağı söndürüp ekmek arası bir şeyler hazırladı, lokmalarını yutarken iki günde düzenli yemek yemeye alıştığını hissetti. En iyisi orta yaşlı bir kadın tutmalıydı, her gün gelip evi silip süpürür, yemeklerle doldururdu tencereleri. Bir yıldır annesi gelip yapıyordu ama nihayetinde onun da düzeni olunca yetişemiyor, daha iki gün geçemeden yaptığı yemekleri ekşitiyordu. Nasıl becerdiğini bilmiyordu ama oluyordu işte. Ya az ısıtıyor ya dışarıda unutuyor veya sıcak sıcak dolaba koyuyor bir türlü ayarlayamıyordu ortasını. Düşündü birden, eğer Naz değil de kendisi ölmüş olsaydı güzel karısı bir şekilde idare ettirirdi hayatını. Ama kendi gibi çoğu erkek, çocuk misaliydi ve illa onu çekip çevirecek bir yardımcıya ihtiyaç duyuyordu... Karnını doyurup kanepeye uzandığında televizyon kanallarında dolandı, eski bir film dikkatini çekti. Televizyonu açık bırakıp uzandı ve uyuyana kadar izledi.

Günler günleri, haftalar haftaları kovalarken artık takvim mart ayını gösteriyordu. Bu geçen sürede Orhan ve tayfasının tespiti için Zeynep'i emniyette ağırlamış, ifadesini almıştı. Haricinde İrem'in ricası üzerine Zeynep'e nüfus kâğıdı çıkartmak için önayak olup kadınlara yardım etmiş, sonrasında ise annesinin evine hiç gitmemiş sadece üç kez telefonla görüşmüştü. Kadıncağız yalnızlığını giderecek arkadaş bulduğu için mutluydu. O, Zeynep'ten Zeynep ondan memnundu. Gül gibi geçinip gidiyorlardı.

Süheyla Hanım kızcağızı yalnız bırakamadığından gelip yemek yapamıyordu ama onun yerine birkaç kez İrem gidip karşılamıştı genç adamın ihtiyaçlarını. Dökme suyla ne kadar değirmen

dönüyorsa o kadar idare ettiriyordu hayatını işte. Nasıl derlerdi? İç güveysinden hâllice öylesi bir durumdu onunki. Bazı geceler devriyeye kalıp eve gitmiyor, vaktini o şekilde geçiriyordu.

Engin de durum böyleyken Metin de farklıydı her şey. Bir yanı arkadaşı anlayacak diye kendini dizginlemeye çalışsa da diğer yanı Zeynep'i görme arzusuyla doluyordu. Hele ki Engin, ekibi teftiş etmesi için ondan ricada bulunduğunda ekmeğine yağ sürülmüştü âdeta. Oraya vardığında memur arkadaşlarıyla geçirdiği on dakikanın ardından Süheyla Hanım'ı görme bahanesiyle üst kata çıkıp neredeyse yarım saat oturup gözlerini genç kıza doyuruyor, öyle dönüyordu işine. Bunun sonunun ne olacağını kestiremiyordu. Zihninde sadece yapacakları vardı. Zeynep kendisini biraz daha toparlamalıydı. Fırsat düşkünü biri gibi görünmemek için ancak o vakit açılabilirdi.

Öte yandan Melda ile Engin tarafında ise işler iyice sarpa sarıyordu. Hasan Başkomiser birçok ortak dosyayı önlerine yığdığından ister istemez birlikte zaman geçiriyorlar; geç kızın ilgisi görev arkadaşına daha fazla artıyordu. Fakat Engin'in keskin yanları o kadar netti ki birlikte olacaklarına dair hiçbir ümidi yoktu. Boşa kürek çektiğinin o da farkındaydı. Yine ortak yürüttükleri bir dosyaya yoğunlaştıkları sırada yanına yaklaşan Hasan Başkomiserin sesiyle irkildi Engin. Başını kaldırdığında yaşlı adamın endişeli gözleri kuşkulandırdı. Sandalyesinden kalkıp merakla şefine baktı.

"Buyurun Başkomiserim.."

"Firuzağa'da bir cinayet işlenmiş, maktulün üzerinden çıkan eşyalar senin Zeynep'le alakası olduğunu gösteriyor."

Önce şaşırıp sonra biraz sinirlenen genç adam gözlerini irice açtı.

"Nereden benim oluyor Başkomiserim yapmayın."

Yaşlı adam gülümseyerek "Alınganlığın lüzumu yok Engin. Tabii ki o manada söylemedim." dedi.

Engin, konularının bu olmayacağı bilincinde yerinden doğrularak ciddiyetle şefine baktı.

"Nereden anladınız Başkomiserim? Yani Zeynep'le ilgili olduğunu."

"Üzerinde çıkan kimlik aradığımız Orhan Düzgün'e ait."

Gözleri hırsla kısıldı Engin'in.

"Öldürülmüş mü pislik herif?"

"Eşyaları arasında bir fotoğraf, üzerinde Zeynep yazan köstekli saat, bir adet de mektup bulunmuş. Fotoğraftaki kadın muhtemelen Zeynep."

"Adli tıptan geldi mi eşyalar?"

"Evet, bizim Eren'in odasında."

Engin başka bir şey söylemeden odasından çıkıp hırsla yürümeye başladı. Açık olan kapıdan girip Orhan Düzgün'e ait özel eşyaları alarak poşetten görünen kısmına bakındı. Köstekli saat, cüzdan ve ikiye katlanmış bir adet zarf vardı. İçini aralayıp cüzdanına bakındı. Az evvel Hasan Başkomiserin bahsettiği fotoğrafı gördüğünde usulca aldı. Gözleri tanıdık simaya takılınca dikkatle inceledi. Fotoğraftaki mutlu kadın şimdiye kadar tanıdığı Zeynep'ten çok uzaktaydı. Hep kederli görmeye alışkın olduğu gözler ışıltıyla parıldayarak gülümsüyordu. Saçı, makyajı, bakımlı hâlleriyle çok zarifti. Ardından yanındaki adama baktı. Sarışın, renkli gözlü manken gibi bir çocuktu. Belki yakışıklıydı ama ona hissettiği öfke nedeniyle bu güzel kızın yanına yakışmadığını düşündü. Hem de hiç... Nesine kapılmıştı bu adamın? Sadece görünüşü mü ilgisini çekmişti yani? Allah'tan ölüp gitmişti eğer sağ geçirseydi eline can verene kadar dövebileceğini düşündü. Sonra eli, ikiye katlanmış beyaz zarfa uzandı. Üzerinde "Zeynep'ime" yazıyordu. Açıp açmamak arasında kaldığı sürede Metin girdi içeriye.

"Engin." Beklenmedik ses karşısında irkilip başını kaldırdığında elinde bulunan eşyaların çokluğu sebebi ile farkında olmadan fotoğraf yere düştü. "Zeynep'in Orhan mıymış?"

"Evet, mektup yazmış bir de."

"Açıp okudun mu?"

"Hayır. Zeynep'in adı yazıyordu. Direkt kendisi okur artık."

Metin, Engin'in elindeki mektubu aldı. Evirip çevirirken cüretkâr ruhu girdi devreye.

"Sen gitmeye eriniyorsan ben götürebilirim."

Bir an kaldı Engin. Evet, annesinin evi olduğu hâlde sık gitmek istemiyordu. Yine evet, şimdiye kadar o demişti arkadaşına gidip göz kulak olmasını ancak mektubu götürme hususunda öyle bir şey düşünmemişti. Çünkü bu üstlendiği bir görevdi, belki bir ipucu yakalardı ama diretmek gibi bir niyeti de yoktu. Bu yüzden arkadaşının teklifine karşı gelmedi. Nihayetinde görev arkadaşıydı ve gereken detayı o da yakalardı.

"İyi olur. Kurtarırsın beni bu dertten." Mektubu ve saati uzattı. "Gerekli soruları sor, okuduktan sonra mektubu geri getirirsin, incelemeye veririz."

Metin, neşesini saklamaya çalışarak mektubu ve saati montunun iç cebine koyduğunda arkadaşına merak etmemesini söyleyip oradan ayrıldı. Arkada kalan Engin, elindeki özel eşya poşetinin ağzını kapatarak görev arkadaşına teslim etti. Arkasını döndüğünde yerde duran Zeynep'in fotoğrafını görünce kımıldamadan baktı. Dizlerinin üzerine çömelip eline aldığında kafasını kaldırıp kapıyı yokladı. Metin çoktan uzaklaşmıştı. Hâl böyle olunca bir ara vermek düşüncesiyle kot pantolonunun cebine koyarak odadan ayrıldı.

Zeynep, elindeki havlu bezle tencereleri kurulayıp dolaba yerleştirdiği sırada dudaklarında tatlı bir türküyle eşlik ediyordu mutfaktaki yalnızlığına.

"Geldi bir kara duman, dağlarun arasina. Geldi bir kara duman, dağlarun arasina." İşi bitip nemlenen havluyu kaloriferin üzerine koyduğunda yine devam etti. "Kaderum da benziyor, dumanun karasina. Kaderum da benziyor, dumanun karasina."

Arkasını döndüğü anda tam karşısında kendisine nemli gözlerle bakan yaşlı kadınla karşılaşınca susup merakla baktı. Tam neye ağladığını soracaktı ki Süheyla Hanım'ın titreyen sesini işitti.

"Ah Zeynep'im deme böyle türküler, kara falan değil senin kaderin. Bak ağlatacaksın beni."

Genç kız, kendisinden biraz kısa olan kadıncağıza doğru eğilip sarıldı.

"Dudaklar alışmamış mutlu şeyler mırıldanmaya. Bakma sen bana, gelir öyle arada."

Kadıncağız kendisini geri çekip tülbendinin ucuyla gözlerini kuruladı.

"Allah bundan sonrasını güzel eylesin melek yüzlüm."

"Nenem, öğleden önce yüzü gülmeyenin, öğleden sonra hiç gülmez derdi."

Süheyla Hanım: "Hadi oradan, inanma öyle kocakarı sözlerine. Hadi gel oturalım içeride yoruldun, dinlen." diyerek kızın kolundan tutup adımlarını kendisine uydurarak oturma odasına geçtiler.

Zeynep yaklaşık bir aydır hiç mutlu olmadığı kadar mutluydu. Karşılaştığı şefkatin sıcaklığıyla kendisini mutlu eden bu ailenin hakkını nasıl ödeyeceğini bilemiyordu. İlaç tedavisi hâlâ devam ediyordu, karnı tok, sırtı pekti. Güven içerisinde başını yastığa koyuyor, bunca ferahın içerisinde üstelik para da kazanıyordu. Ama az ama çok. Zaten değil miktarı, paranın varlığıyla dahi ilgilenmiyordu. Şu an sahip oldukları fazlasıyla lüksken maddiyat hiç cezbetmiyordu. İki hanım, konuşarak oturma odasına girdiklerinde tam oturacakları sırada zil sesiyle tekrar doğrulup girişe yürüdü Zeynep. Kapıyı açıp karşısında Metin'i görünce gülümsedi. Genç adama belli etmeden hemen arkasında dolandı gözleri. Engin yine gelmemişti.

"Hoş geldin Metin Komiser."

"Hoş buldum Zeynep, nasılsın?"

"İyiyim çok şükür. Buyursana içeri."

Metin ayakkabılarını çıkarınca birlikte odaya geçtiler. Genç adam, Süheyla Hanım'ın elini öpüp yanına otururak hâl hatır sormaya başladı. Aldığı mutlu enerjiye o da karışırken haberi nasıl vereceği konusunda kararsız kaldı. Lafı olabildiğince uzattıktan sonra yavaş yavaş konuya ilerledi.

"Günlerin nasıl geçiyor Zeynep?"

"Aynı şeyler, bildiğin gibi." Genç kız gözlerini kaçırıp çekinerek devam etti. "Sizlerin nasıl geçiyor?"

"Ne olsun, hep bir koşturmaca." Metin, bir süre duraksadı. "Şey... Zeynep... Benim sana bir haberim var."

"Haber?"

Ürkek gözlere şefkatle bakıp ağır ağır devam etti.

"Orhan dün gece Firuzağa civarında vurulmuş." Öylece tepkisiz kaldı genç kız, kalbinin hızlanmasına anlam veremedi. Öte yandan Metin, genç kızın akmak için sabırsızlanan yaşları karşılığında hayal kırıklığına uğradı. Ne yani, ciğeri beş para etmez bu adam için ağlayacak mıydı bir de? "Biliyorum. Biliyorum çok acı bir durum." diye geveledi. Ardından cebinden mektupla saati alıp uzattı. "Bunlar üzerinden çıkanlar. Mektup yazmış sana."

Zeynep, tutmakta zorlandığı yaşlarını serbest bırakarak saat ve mektuba titrek ellerle uzandı. Buruşmuş, yer yer kirlenmiş kâğıdı itina ile çıkardı. Elinin tersiyle gözlerini sildi.

Zeynep'im, Dağ Çileğim, Hırçın Sevgilim.

Hatırlıyor musun?Buraya yerleştiğin ilk aylardı. Canının her dağ çileği çektiğini söylediğinde; hayaller kurmuştuk ileriye dair. Evlenecektik, üç çocuğumuz olacaktı. Hamileliklerinde senin canın dağ çileği istediğinde bulmak için uğraşacaktım. Ben; 'Normal çilek gidermez mi hasretini' dediğimde, sen dağ çileğinin mayhoşluğunu sevdiğini söylerdin sonra başlardın uzun uzun anlatmaya. Hiç bakımı olmadan büyümesinden başlayıp çalılık alanda yetiştiğinden, fazla yenildiğinde insanı çarpıp alkol etkisi yaptığından

bahsederdin. Nereden girdim konuya öyle değil mi? İşte bu anlattıkların öylesine kazındı ki aklıma; hiç görmesem de sana çok benzettim bu tanımadığım meyveyi. Asi, hırçın, çok güzel; çarptı mı fena dağıtan... Sana söylememiş olsam da sen benim Dağ Çileğimdin Zeynep.

Bu mektubu bir veda ya da bir nevi günah çıkartma olarak düşün. Sana söylemek isteyip de söyleyemediğim o kadar çok sözüm var ki hangi birinden başlayayım. Hangisine yanayım? Sanki kısacık görüş anına sıkıştırılmış mahkûm gibiyim bu yazdığım satırlar arasında. Hayatıma girdiğin günden bu yana olan zamanı nasıl sığdıracağım bir sayfaya? Sevgimi, pişmanlıklarımı ve hatalarımı...

Seni ilk gördüğüm an, vuruldum be kızım. O güzel gözlerin, başına buyruk hâllerin silinmemek üzere kazındı hemen belleğime. İlk çok çekindim sana yanaşmaktan çünkü yanına yaklaşan her adama posta koyuyordun âdeta. Bu tavırlardan nasibimi almaktan korkarken, diğer yanım bana hakaret etsen de iki laf söylemek için çırpınıyordu. Düşünüyorum da senin sevgini kazanmak için özel çaba harcamamışım; çünkü fazla bir şey gelmezdi ki elimden ve dilimden. Dümdüz Orhan oldum hep sana. Ama sen benim beş para etmez yanımı önemsemedin. Hiç beklemediğim bir şekilde senin tarafından kabullenerek sahiplendim. Anam babamda görmeyip yaşamadığım bu duygu beni talan etti be güzelim. Daha toparlanıp bütün olmadan iyice dağıldım.

Seni oyalamak gibi bir düşüncem olmadı hiç. Fakat elim doğru düzgün ekmek tutamadı ki seni sahiplenebileyim. Biliyorum; eğer bu satırları okuyorsan bana çok kızıyor veya küfrediyorsundur. Haklısın. Ne desen ne yapsan haklısın. Sen kadınken eli silahlı abilerini arkanda bırakıp gözünü kararttın. Yine her zamanki gibi benden bir cacık olmadı. Ailem desen onlar hiç sahip çıkmadı. Ah, Zeynep sen beni terk ettiğin gün yaşadığım acıyı daha evvel hiç yaşamadım. Haklıydın ne diyeyim. Zaten ses çıkartmadan bekleyip teslim olacak biri değildin. İlk içim yansa da 'İyi ki.' dedim

sonradan 'İyi ki kaçtı benden. İyi ki kurtardı kendisini.' Zaten ben de ayrıldım hemen oradan, kimi seni aradım kimi iz kaybettirmeye çalıştım. Sonra baktım olmayacak, bu mektubu yazmaya karar verdim. Nasıl sana ulaştırırım bilmiyorum. Belki de geçmeyecek eline ama hiç olmazsa şimdiki pişmanlıklarımı dindirmeye yeter.

Ben kumarı daha fazla para kazanmak için oynadım ama olmadı. Elimdekileri de kaybettim. Tek sahip olduğum senken zamanla sana da sıra geldi. Yemin ederim ben teklif etmedim, yapmadım öyle bir hayvanlık. Demirhindi'nin adamları borcum karşılığında seni istedi. İlk çok karşı çıktım, istemedim ama işte sana söylediğim gün kafama silah dayadıklarında can korkusuyla yaptım bir ciğersizlik. Kabul olur mu bilmem ama beni affet. Bir gün arkamdaki belayı atlatıp sana ulaşabilirsem eğer yine benim peşimden gelir misin? Yine gözünü karartır mısın benim için? Öyle bir gün olursa eğer yemin ederim ki her şeyi sana sil baştan yaşatacağım. Şunu asla unutma! Bu beceriksiz adam seni hâlâ seviyor.

Orhan / 26.03.2018

Zeynep, hıçkırıklarla mektubunu tamamladığında artık dayanacak gücü yoktu. Müsaade isteyip odasına geçti. Kendisini yatağına bırakarak bu sefer sesli ağladı. Okuduklarını sindirmeye çalıştı. İnsanoğlunun en belirgin özelliği elindekinin kıymetini zamanında bilmemekti. Orhan da son günlerini yaşadığı demlerde duygularını kaleme alırken bunu dile getirmişti. Mektubun sonuna iliştirilen tarih yaklaşık beş gün öncesine aitti.

Hislerini yokladı, ne hissediyor diye baktı. Pişmanlık, hüzün, acıma... Zamanında ilk gönül çarpıntısı olmuştu yalan yok. Orhan'ın da mektupta dediği gibi aklını çelenler huyu veya herhangi bir şey değildi. Özel bir şeyler yapmamıştı. O sadece ailesinde görmediği şefkati görmüştü kısacık zamanda. Sonrasında ailesinin baskısı sebebiyle Orhan can simidi olmuş, ötesini berisini düşünmeden gitmişti arkasına dahi bakmadan. Şimdi üzülmüyor yüreği sızlamıyordu ama garip bir şekilde heba olan hayatına acıyordu. Eğer kaderi o

gün onu İrem'in çalıştığı hastaneye sürüklemeseydi kim bilir kendisi de hangi izbede can veriyor olacaktı. Zamanında aldığı bir duanın onu hâlâ ayakta tuttuğunu düşünürken kapısının vurulmasıyla yatağından doğruldu. Ellerinin tersiyle gözyaşlarını silerek seslendi.

"Efendim?"

"Zeynep. Ben gidiyorum eğer konuşabilecek durumdaysan bir şeyler demek istiyorum."

Genç kız, çocuk itaatiyle ayaklarını yataktan sarkıtıp yerde bekleyen ev terliklerini giyerek kapıya yöneldi, tek hamlede açtı. Karşısında soran gözlerle Metin'i görünce gözleri nemli olsa da gülümsemeye çalıştı.

"Buyur Metin Komiser."

"Biliyorum, güç duygular yaşıyorsun ama söylemek zorundayım. Eğer mektupta özel şeyler yazmıyorsa incelemek için almak istiyoruz."

"Mühim değil, isterseniz sonra imha da edebilirsiniz. Bir önemi yok benim için."

Metin, kendinin dahi farkında olmadan usulca oh çekti.

"Tamam. O zaman ben gideyim, Engin mektubu bekliyordu."

Zeynep'in canını sıkan mevzuydu bu. Koskoca bir ayı geride bırakmışken bu adam annesini hiç özlememiş miydi? Geldiği günden sonra hiç görmemişti Engin'i. Sadece arada konuştuklarına şahit oluyordu hepsi o kadar. Mesela mektubu kendisi de getirebilirdi ama arkadaşıyla yollamayı tercih etmişti. Başkalarının kurulmuş düzenini bozduğu için canı sıkıldı.

"O hayırsız kendi gelemiyor muydu anasının evine?"

Zeynep, bakışlarını Metin'in arkasında olan Süheyla Hanım'a çevirdiğinde daha demin içinden geçirdiklerinin başkası tarafından sesli telaffuz edilmesinden dolayı minnetle baktı.

"Onun işleri vardı Süheyla teyze.

"Selam söyle sen o hayırsıza. Yüzüne dediğimde bir anlam ifade etmiyor, laf yollarsam belki üstüne alır da gelir ziyarete."

"Bu ara çok yoğunuz ondandır."

Yaşlı kadın sitemlerini sürdürüp Metin'i kapıya kadar geçirirken Zeynep elinde olmadan genç adamı düşündü. Özellikle geride bıraktıkları haftalar boyunca her türlü hâlini tonton kadından dinlemişken; gözünde çok başka yerlerdeydi. Öğrendiği her yeni bilgi, görme arzusu uyandırmıştı yüreğinde. Her güzel huyu bir yana; inatçı ve sivri dilliydi ama kendisi de ondan çok da kalır yanı yoktu hani. Tanıştıklarından bu yana ağız dalaşının hiçbirinde geri kalmamış, laf işittiyse işittirmişti de. Düşünceleri kendinde saklı Metin'i yolcu edip oturma odasına geldiklerinde sırtını eski koltuğa yaslarken gözlerini vitrinin içerisindeki fotoğrafa değdirdi. Süheyla Hanım ortalarında, bir yanında Engin diğer yanında İrem sıkıca sarılmışlardı birbirlerine. Güzel bir aileydiler. Hüzünle iç çekerken müsaade isteyip odasına geçti.

Yatağın üzerindeki saati elinde evirip çevirdi. Geçmişini düşündü, Orhan'ın hayatına girdiği andan itibaren değişen düzenini, altüst olan hayatını... Bugün sadece Orhan ölmemiş, onunla genç kızlığı, hayalleri ve rüyaları da can vermişti. Nihayetinde ilk aşkıydı. Onunla öğrenmişti kalbin sadece kan pompalamaya yaramadığını, onunla öğrenmişti aşkın gözünün kör olduğunu. Derin soluklar verip rahatlamaya çalıştı. Bundan sonrası nasıl olurdu, nasıl yön verirdi yaşamına kendisi de bilmiyordu ama hâlâ güzel şeyler kaldıysa bu dünyada bulsundu onu bir an evvel.

Engin, yorgun bir şekilde kendisini eve attığında kımıldayacak hâli yoktu. Soruşturması sürdürülen dosyaların üzerine Orhan mevzusu da eklenince sabahtan bu yana hayli yorulmuştu. Adli tıptan gelen sonuca göre sırtından aldığı iki kurşunla can vermişti. Bedeninden çıkarılan mermi kovanları incelendiğinde sahip olduğu

tabancanın ruhsatsız olduğu ortaya çıkmıştı. Aldığı habere de şaşırmamıştı, zaten bu mafya işlerinde başka ne olabilirdi? Metin'in getirdiği mektup incelemeye gönderilirken merakına engel olamadan alıp okumuş hatta birkaç ipucu yakalamıştı. Ayrıca gözlerini gezdirdiği her satırda tuhaf bir duygu durumu yaşamıştı. Yaptıklarından oldukça pişman ve âşık bir adam görmüştü o mektupta. Metin, Zeynep'in tepkisini ve sonrasında "İsterseniz imha edebilirsiniz." sözlerini söylediğini işitince iradeli ve gayretli duruşu hoşuna gitmişti. Kangren olmuş bir ilişki için kendisini parçalayan gençlere inat, kızın olgun davranışları zekâsının göstergesiydi.

Bedenini kanepeye bırakıp kumandayı eline alırken annesinin Metin'le yolladığı sitemi düşündü. Haklıydı, ne diyebilirdi ki? Bir ara gidip gönlünü almalıydı. Kanepeye biraz daha yerleşti, aklına gelenle tekrar doğrulup elini arka cebine attı. Cüzdanının arasına koyduğu fotoğrafı çıkartıp incelemeye başladı. Zeynep ve Orhan'ın sarılarak çekildiği fotoğrafta bir gece kulübünde oldukları belli oluyordu. Zeynep'in giyim kuşamı çok şıktı. Yüzündeki huzurlu gülümseme yüreğini burktu. Yanındaki adamı inceledi. Belki seviyordu ama gözlerindeki arsız ifade sinir bozucuydu. Fotoğrafı sehpanın üzerine bıraktı tam geri uzanacağı sırada telefonu çalmaya başladı. Ekranında annesinin adı yazıyordu.

Hemen cevapladı. "Buyur anacığım."

"Bana hiç anacığım deme, nasıl kızgınım sana. Kaç pazar geçti kapımı açmadın." Yaşlı kadının sesi titreyerek gelmeye başladı. "İrem, gelip soruyor, yanımda Zeynep var adamdan yana sıkıntım yok çok şükür ama evlat evlattır oğlum. Nasıl arıyor seni gözüm, bugün senin değil de Metin'in gelmesi ne kadar dokundu bana bir bilsen."

Engin, annesinin ağladığını işitince kötü oldu, hiç bu kadar üzülür diye tahmin etmemişti. Gerçi önceleri de sık gitmezdi ama bu sefer her siteme kabuldü çünkü arayı bu kadar açtığı olmuyordu. Annesi bazen yemek yapmaya geldiğinde karşılaşırlardı. Şimdi Zeynep'i bırakıp gelemediği için görüşecek tüm yollar kapanmış

bu da Süheyla Hanım'a oldukça ağır gelmişti. Ne diyeceğini, nasıl teselli edeceğini bilemedi. Ah, Metin hemen araya girmeseydi ne güzel kendi gidecekti, anacığı da bu kadar üzülmeyecekti.

"Anne, kasıtlı olmadı bugün olanlar, yemin ederim öyle gelişti."

"Hadi bugün öyle gelişti, önceleri neden gelmedin?"

Yaşlı kadının iç çekişlerini duyunca Engin sinirle başına vurdu.

"Özür dilerim anacığım, kızma ne olur. Söz affettireceğim kendimi."

"Affettirmen için değil, içimi dökeyim diye aradım. Kaç gündür üzüntüden uyuyamıyorum, bu gece de sen uyuma."

Hat yüzüne kapanınca Engin'in eli havada kaldı. Bir sürahi kızılcık hoşafı içmiş gibi oldu. Telefonu cebine atıp tekrar koltuğa uzandığında televizyondan yükselen sesler kulağına girmedi. Hakikatten işittiği onca laf üzerine hayatta uyuyamazdı. Odadan çıktı, vestiyerden montunu alıp evden ayrılırken annesinin gönlünü almak için bu gece orada kalmayı düşündü. Kendisi abartıyordu. Zeynep'in bir zararı yoktu. İrem de annesi de kaç kez söylemişti. Uyumlu birisiydi kızcağız, düzene çabuk ayak uydurmuştu. Düşüncelerinin eşliğinde mahalleye girdiğinde arabasını polis otosunun hemen arkasına park edip görev arkadaşlarıyla selamlaştı. Hâl hatır sorup aldığı bilgilerden sonra merdivenleri çıktı. Zile basıp beklerken Zeynep'e ait "Kim o?" sesini işittiğinde bıyık altı gülümsedi.

"Benim, Engin."

Kapı açıldı. Gözleri kesişince Zeynep gayet resmî bir şekilde selamladı onu. Hoş geldin diyerek içeri davet etti. Sanki yabancı bir eve gelmişçesine kibarca yanıt verip usulca yürüdü genç adam. Oturma odasına vardıklarında yaslandığı koltukta örgü ören annesi başını kaldırmadan seslendi.

"Kim geldi Zeynep?"

"Ben geldim anacığım." Yaşlı kadın kafasını kaldırdı. Oğlunu görmüş olmanın sevinciyle gözleri ıslandı. Örgüsünü bir kenara

bırakıp oturduğu yerden kalkarak içeri gideceği sırada kolundan yakaladı Engin. "Kaçamazsın benden."

Süheyla Hanım, oğlunun güçlü kolları arasından kurtulmaya çalışırken zorlansa da bu sefer sözleriyle direndi.

"Sana çok kırgınım Engin, bırak beni kırarım kalbini."

"Kır be anacığım, eğer seni bu kadar üzdüysem kır da ödeşelim. Özür dilerim eşekliğim için."

Daha fazla dayanamayan kadın oğluna sıkıca sarıldığında Zeynep gözleri dolu dolu izledi. Bir yanı ana oğlun araları açıldığı için kendini suçlu görürken diğer yanı Engin'in inat tavrına kızgındı.

"Söz ver, bir daha arayı bu kadar açmayacaksın."

"Vallahi söz. İnan ki aksatmayacağım seni."

"Heh, duy da inanma!"

Engin, annesinin başından öpüp sıkıca sarıldı.

"Bak göreceksin, bu sefer evimden git dersin."

Süheyla Hanım, inanmadığını belli eden sözler ettiği sırada Engin sessizce bir köşeye oturdu, Zeynep de karşısına geçti. İkisi de birbirine kaçamak bakarken yaşlı kadın seslendi.

"Karnın aç mı?"

"Evet, en son öğlen yediğim dürümle duruyorum. Yemekte ne var?"

Yaşlı kadın Zeynep'e baktı.

"Karalahana."

"Karalahana?" Engin, şaşkınca devam etti. "Sen bilmezsin ki nasıl yaptın?"

"Ben yapmadım zaten, Zeynep yaptı. Canı çekmiş, uzun zaman olmuş yemeyeli. Dedim ben anlamam lahanadan o zaman sen yapacaksın, biz yiyeceğiz. İrem'e ısmarladım yaprakları o da dün buraya gelirken getirdi. Benim kızım da yaptı bir güzel, yanında mısır ekmeği de var."

"Şimdiden ellerine sağlık Zeynep'in."

"Afiyet olsun." Zeynep ne diyeceğini tartıp devam etti. "Dün, Süheyla teyze anlatmıştı, Karadenizli arkadaşının annesi yaparmış akademideyken."

"Evet, çok da güzel olurdu. İlk gördüm yeşil yeşil 'Hayatta yemem bunu.' dedim. Sonra bir gün ciddi açım, evlerinde yine lahana var mecbur baktım tadına. Meğer bayağı da lezzetli bir şeymiş, o gün bugündür severim."

"İnşallah bunu da beğenirsin Komiser."

"Şüphem yok."

Engin'in aslında gönül alma arzusuyla ikram ettiği sözlere Zeynep kendince ümitler taşırken Süheyla Hanım, oğluna bir an evvel yemek hazırlama telaşıyla mutfağa girdi. Odada yalnız kalınca ikisi de kendisini konuşmak zorunda hissediyordu. Engin, ne konuşacağını düşüne dursun ilk konu üreten Zeynep oldu.

"Düzeninizi bozduğum için özür dilerim, biliyorum buraya gelmemenin sebebi tamamen benim."

Bunu beklemeyen Engin, yerinde huzursuzca kıpırdadı.

"Estağfurullah, öyle düşünme. Annem anlatmıştır belki seninle değil, benim kendimle alakalı sorunlarım var. Sen de biliyorsun eşimi kaybettim. Ondan sonra ne yerdeyim ne gökteyim."

"Seni sevenlere eziyet oluyor. Beni yanlış anlama haddim değil ama özellikle son bir hafta çok üzgündü Süheyla teyze. Her gün sana ait bir şeyler dinledim kendisinden. Lütfen, bunu yapma ona! Eğer benden bu kadar rahatsızsan giderim hemen."

Engin sıkıntıyla kıpırdandı.

"Sakın! Sakın gitme, annem çok üzülür. Başına bir şey gelirse ikinci vicdan azabını kaldıramam." Zeynep, Engin'in sözlerine sevinse mi üzülse mi bilemedi. Ne çok kıskandı Naz'ı. Kim bilir nasıl kutsal bir duyguydu böylesine sevilip benimsenmek! Kaç gündür tuhaf bir şekilde ilgisini çeken adamın sevgisini kazanmak kesin güzel bir his olurdu. Düşünceleriyle utanıp gözlerini kaçırdığında Engin devam etti. "Daha dikkatli davranmaya çalışırım. Ama bu ara

gerçekten çok yoğunuz, zaten senin dosyada doğru düzgün bir yere varamadık. Bugün Orhan'ın bıraktığı mektupta kumarhane olayında da Mümtaz'ın parmağı olduğunu öğrendik sadece. Bakalım ne kadar iş görecek?"

"Okudun mu mektubu?"

"Evet okudum." Susup fotoğrafı düşündü. Buraya geleceğini bilse hiç çıkarmazdı cebinden. Tam ondan bahsedecekti ki Zeynep tarafından yanlış anlaşılabileceğini düşünüp sessiz kaldı. Artık daha sık gelmeye itina edecekse elbet bir gün getirirdi. Sessiz kaldığı sürece aklındakilerinin okunması korkusuyla konuyu değiştirdi. "Bu arada diğer bir mevzu, abini bulamıyoruz. Avniler de *'asayiş berkemal'* diyor, memlekete dönmüş olabilir mi?"

"Olabilir, bilmiyorum ufacık da olsa bir fikrim yok."

"Engin, sofra hazır oğlum!"

Engin yerinden kalkarken genç kızı da usulen sofraya çağırdı. O da tok olduğunu söyleyince yalnız geçti mutfağa. İştahla yemeğini yerken Zeynep mutfaktan gelen seslere kulak kabarttı. Yaptığı yemeği beğendiğine dair sözler işitince mutlu oldu.

Yemekten sonra çaylar yudumlanırken Zeynep, odasından İrem'in ona getirdiği kitaplardan bir tanesini alıp okumak için yerine kuruldu. Engin, sessizce onun hareketlerini izledi. Sayfaları dikkatle çeviriyordu. Eğilip kapağına baktı. Japon edebiyatı okuduğunu görünce kitabı ikizinin getirdiğini tahmin etti.

"Haruki Murakami 1Q84?" Zeynep, bakışlarını sayfalardan çekip Engin'in kendisine bakan keskin gözlerine baktı. "Kitabı İrem getirdi değil mi?"

"Evet."

"Bana da zorla okutmuştu bu tuğla kalınlığındaki kitabı."

Zeynep tebessümle baktı. "Bence güzel. Benim hoşuma gitti, ilginç bir kurgusu var. Fantastik gibi gözükse de tam değil. Aksiyon, macera biraz da aşk, özetle yüksek tansiyon içeren harika bir kitap olmuş."

"Güzel canım, ona diyecek sözüm yok. Zaten yazarın kendisi mükemmel, geçen yıl Nobel almasını bekliyordu İrem ama şarkı sözü yazarı Bob Dylan aldı diye hatırlıyorum." Sonra kitabı işaret etti. "Beni ilk kalınlığı korkutmuştu." Muzipçe dudaklarını kıvırdı. "Baksana resmen ansiklopedi gibi."

İkisi de sesli gülümserken Süheyla Hanım, başını elişinden kaldırıp onları izledi. İki evladı da kitaplar üzerine konuşmayı çok severdi. Rahmetli gelini de onlara katıldı mı dinlediklerinden bir şey anlamasa da bahsettikleri şeyden aldıkları hazzı yüz ifadelerinde görmek hoşuna giderdi. Yanı başındaki iki gencin suratlarında o aşinası olduğu duyguyu görüyordu. Kısacık vakitte çok sevmişti Zeynep'i. Zeki, çalışkan zehir gibiydi. Hatta birçok kez Engin'in kız hâli diye düşündü, içten içe belki de yakıştırdı ama oğlunun düşüncelerini bildiğinden kendine dahi itiraf edemedi.

"Evet, ama su gibi akıyor kitap."

"İrem, okuyup beğendiği her kitabı Naz'la bana okumamız için ısrar eder, yazarları hakkında edindiği bilgileri anlatırdı. Okuma alışkanlığım, yazarlara ilgim İrem sayesinde arttı. Bu kitabı okumadan önce Murakami'yi anlatmıştı. Bir gün beyzbol maçı izlerken kitap yazmaya karar vermiş. Bir nevi aydınlanma yaşamış yani. Yazarlığa başlamadan evvel de eşiyle bir caz kulübü işletmiş."

"Hayata bak, ne kadar da hızlı yaşamış her şeyi. Müziğe ilgisi buradan geliyor demek, kitaplarında çokça müzik isimleri geçiyor."

"Benim alanım türkü, bahsettiği ıngır zıngır alafranga şeyler nedir, ne değildir diye bakmadım bile. Murakami'ye dair en çok hoşuma giden yönü, yazdıklarını ilk önce eşine okutması olmuştu. Ben de bir yazar olsam ilk Naz'a okuturdum herhâlde." Ardından sustu. Yüreğine ağırlık çöktü birden, dünya durdu o an. Zihni, Naz'ın hatıralarına uzandı. Çok önemliydi eşi. İşteyken rekabet hâlinde olsalar da her fikrine inanılmaz kıymet verir, haklı olduğunda yüzüne övemese de içten içe gururlanırdı. Pişmandı şimdi böyle gizliden gizliye karısını sevdiğine. Keşke daha çok belli etseydi sevgisini,

daha fazla *'seni seviyorum'* deseydi. Artık mezarına gidip söylüyordu ama çok geçti. Bedeni şahit olmasa da onu ne kadar sevdiğinden ruhunun haberdar olmasını diliyordu bu saatten sonra. İşte belki de bu yüzden Japon yazarın, kalemini olduğu kadar şahsını da beğeniyor, benliğinden bir parça bulmak hoşuna gidiyordu. Odadaki iki çift gözün üzerinde gezindiğini görünce hemen toparlandı. "Murakami'yi daha evvel okumuş muydun?"

Zeynep'in bedeni tuhaf bir hisle ürperdi. Geçmişe sürüklendi.

"Sahilde Kafka." Pürüzlü çıkan sesini düzeltmek için boğazını temizledi. "Recep vermişti okumam için."

"Recep?"

"Kuzenim. Yani..."

Lafını tamamlamadan Engin araya girdi.

"Tamam tamam. Anladım."

Odada sessizlik hâkim olduğunda Zeynep, uzun zamandır içinde sakladığı merakını paylaştı.

"Komiser! Acaba Recep hakkında bilgi edinebilir misin? Çok merak ediyorum."

Engin keskin bir bakışla süzdü onu. Onun için bunu araştırmak basitti ama ne diye soruyordu şimdi bu kız eski eşini?

"Olur tabii. Yarın ben bir baktırırım çocuklara."

"İnan çok mutlu olurum."

"Ama ona ulaşmaya çalışmak yok tamam mı Zeynep! Evet, burada kaldığını abilerin biliyor ancak temkinli olmakta fayda var."

"Aramayı düşünmedim zaten, arayacak olsam vakti zamanında yapardım bunu. Merak ettim sadece evlendi mi diye. Her şeyin en güzeline layıktı inşallah onu sevecek birisiyle evlenmiştir."

"Belki bekârdır, insan illa evlenince mutlu olacak diye bir kaide yok."

"Olabilir tabii. Ben kendisine yeni hayat çizmiş olması manasında demiştim."

Engin cevap vermeden televizyona ilgisini çevirince göz ucuyla baktı genç adama. Bir yanı yeni limanlara umutlu diğer yanı genç adama giden yolların kapalı olduğunu söylüyordu. Düşüncesinin ikileminde kitabını kapatıp müsaade isteyerek odasına çekilince, Engin birden neden kalkıp gittiğine anlam veremedi. Yorulmuştu belki de. Öyle ya, bugün onun için kara bir gündü.

Rahatça kanepeye uzanacağı sırada Süheyla Hanım elinde nevresimlerle geldi. İtiraz etmeden toparlanırken yaşlı kadın çarşafı yaydı. Yastığı ve yorganı bıraktıktan sonra Engin'e daha evvel pazardan almış olduğu ama çok da onun ebadına uymayan pijamaları bırakıp odasına çekilince yalnızlığıyla kaldı odada genç adam. Üzerini değiştirip yattı. Çok geçmeden huzurla kapandı gözlerini... Yeni güne yenilenmiş olarak kalkmak umuduyla...

Günler, haftalar birbiri ardınca ilerlerken Engin söz verdiği üzere daha sık gitmeye başladı annesine. Bazen yemek yiyip dönüyor fakat ekseri orada kalıyordu çünkü geceler yavaş yavaş kısalmaya başladığından yediği yemeğin ardından eve dönecek zamanı kalmıyordu. Geride bıraktıkları bir ayın ardından Zeynep'in varlığına daha bir alışmıştı. Dobra sözlerine, damarına bastığında lafını esirgemeyip sokak jargonuyla konuşmasına, birçok şeyine... Duygusal hislerle olmasa da garip bir şekilde benimsemişti onu.

Zeynep ise duygularıyla boğuşuyordu. Birlikte geçirdikleri her dakika da daha bir bağlanmıştı genç adama, üstelik ondan kendisine yanan yeşil ışık hiç olmamıştı. Nasıl olduğunu anlamasa da yaralı yüreği bu güçlü adama kapılmıştı. Her ne kadar benliğine "Olmaz, sonunda çok acı çekersin." dese de Engin tarafından öylesine sarf edilen gülümsemeyi gördüğü anda dünyalar onun oluyordu. Ona hissettikleri çok başkaydı, aklı başında tutarlıydı. Fakat biliyordu ki boşa kürek çekiyordu. Emindi hiçbir zaman bu adam kalbini kendisine açmayacak, sevgisi her daim içinde kalacaktı.

Herkes kendince düzenini sürdürürken Engin, Zeynep'in dosyasına daha sıkı çalışıyordu. Onun isteği üzerine Recep'i araştırmış hâlâ bekâr olduğunu öğrenmişti. Fakat gerçekleri söylemek yerine kısa bir senaryo yazmıştı. Bunu neden yaptığını o da bilmiyordu. Bir sebebi yoktu. Belki de Zeynep evli olmasını istediği içindi. Emin değildi. Senaryoya göre; Sapancalı bir kızla yeni evlenmişti. Aynı lisede görev yaptıklarını da ek bilgi olarak iliştirmişti. Bu minik hikâyeyi Zeynep'e anlattığında çocuklar gibi sevinmiş, kuzenine gönül borcu varken ona dair aldığı küçük haber sanki kendisine dünyayı bahşetmişler gibi mutlu etmişti. Recep detayını hallettikten sonra araştırmalarına Zeynep'in abisi Yunus üzerinden devam etti. Eli silahlı adam İstanbul'da olmadığı gibi memleketinde de yoktu. Gerçi bulsalar dahi apaçık bir kanıt olmadığı için alıkoyamazlardı, en fazla ihtarda bulunup gözünü korkuturdu. O da Zeynep'i tanıdıktan sonra çok da sökmeyeceğini düşündü. Zira inat soylarından gelme olabilirdi.

İçinde bulunduğu sarmal daha çok içe sararken Orhan'ın veda mektubunda bahsettiği ve daha evvel Zeki'den de işittiği Mümtaz üzerine iz sürse de pek bir şeye ulaşamadı. Orhan hiçbir vakit genç kıza işinin detayını söylemediğinden Zeynep'e kumarhanenin adresini sorduğunda olumlu cevaplar alamadı. Çaresizlik, gün geçtikçe belini bükerken hiç ummadığı anda Puluç Bülent emniyete geldi. Torbacı Çopur Sedat'la geçen hafta, arkadaşı vasıtasıyla tanıştığını, eroin haricinde joint sattığını ve son zamanlarda takıldığı mekânı öğrendiğini söylediğinde Engin, sona yaklaştıklarını düşündü. Suçlunun gizlice çekilen fotoğrafını ve gerekli bilgileri aldı. Adrese önce sivil bir ekip göndererek civarda güvenlik önlemlerini sağladı. Ardından, Melda ve Metin'le birlikte Bülent'in ismini verdiği kahveye gittiler. Görüntü net olmasa da akıllarına kazıdıkları görünüşe uygun kimse olmayınca bir müddet bekleyip dışarı çıkarak civarı kolaçan ettiler. Yol boyu konuşlanan arkadaşlarıyla irtibat hâlinde olsalar da yüz güldürecek bir sonuç elde edemediler. Son bir umut kahveye geri döndüklerinde kapıdan çıkmak üzere olan Sedat'la çarpıştılar.

İkisi de panikle birbirine baktı. Bir şey anlamayan hedef, istikametince gittiği sırada Metin peşinden seslendi.

"Hey, bakar mısın?"

Yavaşça arkasını dönen uzun boylu, saçı sakalı karışmış, yaklaşık kırklarında olan adam tek kaşı havada öfkeyle baktı.

"Ne var koçum?"

Engin, açıklama yapmadan yanına yaklaştığı sırada Metin kendini ifşa edip kimliğini göstererek "Polis!" dediğinde hızla koşmaya başladı adam. Engin, arkadaşının acemi çaylak hâline öfkeyle bağırıp adımlarını genişçe attı. Diğer yandan telsizle irtibatta olduğu görev arkadaşlarına konumu bildirip süratini artırdı. Nihayet ara sokağa girdiklerinde ekipten diğer arkadaşları bulundukları alanı çepeçevre sardı. Artık kaçışı olmayacağını anlayan Sedat, polislerin ihtarıyla ellerini başının üzerine koyup yüzükoyun yatınca Engin seri adımlarla yanına gitti. Kelepçeyi ellerine takıp yerden kaldırırken üzerini aradı. Küçük bir bıçak, iki poşet kokaini alıp yanına yaklaşan Melda'ya uzatarak adamı polis otosuna sürükledi.

Ayların yorgunluğu Engin'i tatlı bir huzura itti. Suçluyu başından bastırıp arabaya yerleştireceği sırada üst üste gelen patlama sesi sokakları doldururdu. Acıyla iki büklüm olan Engin, elini refleksle göğsüne götürdü. Avuçları kana bulandı. Öne arkaya sendeleyip gözlerinin kararmasıyla yere yığıldı. Zihnine kazınan görüntüler bir film sahnesi gibi uçuşurken bulanık görüntüde Naz'ı gördü. Güzel karısı gülümseyerek bakıyordu. Aynı şekilde yüzü mutlulukla kıvrılırken bilinci gidip kıpırtısız kaldı.

Ayışığı Kitaplığı

-KURŞUN-

Hayat, bir tren garı, giden vagonlar da herkesin kendi içinde yol aldığı yaşamıydı. Bu istasyonda sefer kaçırma gibi bir olasılık da yoktu ayrıca. Her lokomotifin ayrı amacı vardı, birine binip seyredemesen de diğerinde denerdin şansını. Mesele garı terk etmemiş olmaktı. Dinlenmeli, soluklanmalı ama inatla devam etmeliydi...

Zifiri karanlık bir sokakta, var gücüyle koşmakta olan genç adam önüne çıkan her yol kıvrımına daldıkça iyice sarpa sarıyor, nereye gideceğini kestiremiyordu. Geri dönüş yolunu çoktan kaybettiği gibi çıkışı da bulamıyor, gözleri hedefe ulaşmakta olduğunu belli eden bir emare arıyordu boşlukta.

"Engin!"

Aşinası olduğu tınıdan adını işitince içini saran ürpertiyle etrafında dönerken sesinin titremesine mâni olamadan bağırdı.

"Naz!"

"Engin!"

"Naz! Naz, sensin biliyorum." Tanıdık ses, önündeki boşluktan gelip yankılanarak kulaklarına çarparken karısına bu denli yaklaşmış olmanın huzuru vardı yüzünde. Kavuşma umuduyla gülümseyip yavaş yavaş yürümeye başladı. "Geliyorum Naz, bekle beni! Az kaldı kavuşmamıza."

Attığı her adım onu daha fazla karanlığa götürdüğü sırada hiç ummadığı anda arkasından başka bir tanıdık ses işitti.

"Komiser gitme!" Adımlarını durdurup yavaşça döndüğünde Zeynep'i görünce şaşırdı. Giydiği çiçek desenli bir elbise ile buruk bir şekilde gülümsüyordu. "Benim sana ihtiyacım var, bırakamazsın beni."

Engin, hayatının seçimini yaşadığını düşündü. Bir yanda çok sevdiği karısı diğer yanda gerçekten yardıma ihtiyacı olan genç bir nefes vardı. Kendisi buralardan gitse de Zeynep'e sahip çıkan olurdu. Fakat acılı yüreğinin tek ilacı kesinlikle Naz'dı. Kararlı bir şekilde genç kıza sırt çevirip önüne döndüğünde Naz tam karşısında durmaktaydı. Bembeyaz elbisesinin içinde nasıl da güzeldi.

"Çok özledim seni Naz." Elini uzattı. "Götür beni de yanında."

Genç kadın, kendisine uzanan eli tutmadı. Gülümseyerek ileriyi işaret etti.

"İhtiyacı olanı yarı yolda bırakmak sana yakışmaz Engin." Genç adam, işaret edilen yöne baktığında kendisinden medet bekleyen Zeynep'in hüzünlü yüzünü gördü. Ama ne olursa olsun karısını dinlemeyecek, gitmeyecekti geri. Tekrar önüne dönünce aynı gülümsemeyle devam etti kadın. "Beni merak etme, lütfen artık sana yazılanı yaşa."

Naz'ın elleri göğsüne kuvvetle çarpıp geriye doğru düşmesine sebep oldu. Güçlü bir basınçla boşlukta yuvarlanıp karanlıktan aydınlığa çekildiğini hissetti. Gözleri birkaç saniyeliğine açılıp kapanırken ambulansı dolduran makinenin sesi tekrar yaşama döndüğünün nişanesiydi. Hemşire, elinde tuttuğu şok cihazıyla hemen yanı başında gözü yaşlı umutla bekleyen Metin'e gülümsedi.

"Nihayet kalp atışı almaya başladık, sakin olun lütfen!"

Genç adam, derin bir soluk alıp, dakikalardır ettiği dualarına karşılık bulduğu için Allah'a şükretti. Sağlık ekibi Engin'e yapılması gereken tüm işlemleri yapıyordu. Ambulansa bindiğinde mantığının, üzüntüden artakalan sağlıklı kısmıyla İrem'in hastanesinin

adını verip oraya gitmelerini istedi. Ardından genç kadını arayarak detay vermeden arkadaşının yaralandığını söyleyip kapadı.

İçi içini yerken bir yanı felaket senaryoları yazıyor, diğer yanı aklıselim düşünmeye çalışıyordu. Bir insanın yaşayabileceği en büyük acıyı yaşıyordu. Kaç yıllık arkadaşı gözleri önünde yaralanmıştı. Tam üç el ateş edilmiş, mermilerin ikisi Engin'in bedeninde yerini bulmuş; biri kalbine yakın diğeri tam omzuna isabet etmişti. Bu kadar gürültünün üzerine Sedat kelepçelerine rağmen kaçmaya çalışınca topuğundan yaralanmıştı. Ustalıkla atılan kurşun sıyırıp geçmiş, tedavisi ayakta yapılarak sorgu için emniyete götürülmüştü.

Araba, son virajda yükselen siren sesiyle biraz daha ilerleyip hastanenin bahçesinde durduğunda kapısı açıldı. İrem, gözleri yaşlı sedyenin başında bekliyordu. Engin, itina ile ambulanstan alındığında hıçkırıklara boğuldu. Üzerine kapaklanıp ağlıyor, meslektaşlarının hareketini zorlaştırıyordu. Yakın arkadaşı Doktor Ceren omzundan kavrayıp onu geri tuttu. İrem, kendini yakın hissettiği Metin'e güç almak ister gibi ağlayarak sarıldı. Engin, vakit kaybetmeden ameliyathaneye alınınca dua etmekten başka çaresi kalmadı. Dakikalar dakikaları kovalamış, bir saati geride bırakmışlardı. Bu zaman zarfında İrem, Ali'ye haber verip durumu annesine söylemesi için onu görevlendirmişti. Sancılı bekleyişte Metin, İrem'i yalnız bırakmadı. Çok geçmeden yanlarına Hasan Başkomiser ve Melda da geldi. Genç kızın kendini parçalarcasına ağlamasını olayın gözleri önünde yaşanmasına bağladı. Nereden bilebilirdi gençlik hevesinde çırpınan yüreğinin acı çektiğini.

Bekleme salonunda hepsi birer koltukta oturdu. Ali, hızlı adımlarla yanlarına geldi. İrem'i görüş alanına alıp perişan hâlini görünce içi ezildi. Vereceği haber ona daha da dert oldu. Bugünü uğursuz olarak ajandasına not etmeyi düşündü. Hep kötü haberleri vermek ona düşmüştü. Karısına biraz daha yaklaşıp önünde durdu.

"Hayatım!"

İrem, kocasını görmüş olmanın hem sevincini hem de yaşadığı hüznün getirisiyle yerinden doğrulup sıkıca sarılıp ağlamaya başladı.

"Ali!" İç çekişleri arasında kesik kesik devam etti. "Dua et. Kurtulsun. Çok...Çok kötüydü."

"Şşşttt. Ağlama sevgilim geçecek!" Sırtını çocuk misali pışpışlayıp kendine biraz daha yaklaştırdı. "Bilmez misin Engin'in katır inadını. Eminim deli gibi savaşıyordur içeride."

Karısının saçlarının üzerinden öptüğünde sıkıntıyla kavruluyordu yüreği. İrem, kendini çekip etrafına bakındığında elinin tersiyle gözyaşlarını sildi.

"Annemler nerede?"

"Bak İrem! Biliyorum oldukça zor bir gün geçiriyoruz fakat sakin ol hayatım." Genç kadının hıçkırıkları, duyacaklarına odaklı yükselip salonu kapladı. Gelecek kötü bir habere kendilerini hazırlamak üzere onları izleyen dostları yerlerinde kımıldadı. "Mühim bir şey değil, sadece tansiyonu ve şekeri yükseldi Süheyla annenin. Acilde müdahale ediyorlar, müşahedeye alacaklardı. Zeynep yanında merak etme."

İrem, başının döndüğünü hissedip elini alnına götürdü. Sendeleyince Ali düşmekte olan bedenini güçlükle kavradı. Var gücüyle bağırıp yardım isterken oradaki ikili koltuğa boylu boyunca yatırdı. Çok geçmeden bir hemşire imdadına yetişti. Yapılan küçük ilk yardım sayesinde kendine geldi genç kadın. Nabzı normale dönünce Ali ve Metin'le birlikte hastanenin acil kısmına geçtiler. Gözlem odalarına doğru yürüyüp kapının önünde kaskatı kesilmiş Zeynep'i görünce minnetle baktı. Ardından sıkıca sarıldı. Genç kız, şefkatli kucaklamayla saatlerdir içinde tuttuğu acıyı nihayet dışarı bıraktı. Yüreğinde binlerce duyguyu temsil ediyordu gözyaşları. Engin'in vurulduğunu duyduğu anda kanı çekilip içine kocaman bir sızı otursa da Süheyla Hanım'ın bayılıp fenalaşması üzerine hislerinin belli olmaması için direnerek Ali'ye yardım etmeye çalışmış, yol boyunca da içine akıtmıştı yaşını. Ortak acıyı paylaştıkları ilk kurtarıcısı bu

melek kadına sarılırken fazlasıyla yumuşamış yüreğindeki hislerini saklamakta zorlanıyordu.

"Bir şey olmayacak değil mi İrem Hanım?"

İrem, Zeynep'in başını sıkıca tutup omzu üzerine yaslayarak sırtını sıvazladı. Bir evlat ve kardeş olarak değil, doktor olarak teskin edecekti bu kimsesiz kızı.

"İnşallah ikisine de bir şey olmayacak merak etme."

"Eğer birinden birine bir şey olursa kendimi hiç affetmem."

Birlikte boş koltuğa ilerleyip yan yana oturdular. İrem, yeni yeni derisi düzelmeye durmuş genç kızın parmaklarını sıkıca tuttu.

"Öyle düşünme sakın! Sen olmasan da Engin bu tür tehlikeler ile burun buruna zaten."

Metin, az ileride iki kadının dertleşmesini izlerken Zeynep'in verdiği tepki üzerine elinde olmadan dostunu kıskandı. Sesini çıkartmadan hemen yanına oturdu. İrem, annesine bakmak için odasına girince teselli etmenin bir kısmı kendisine düştü bu sefer.

Geçen birkaç dakikanın ardından İrem geri geldiğinde hep birlikte tekrar bekleme salonuna döndüler. Zeynep kendisine oturacak bir yer aradığı sırada Melda hırsla yanına gidip öfkeyle göğsünden itti.

"Ne işin var burada?" Bu saldırgan tavırdan bir şey anlamayan Zeynep'in iri gözleri daha fazla açıldı. Etrafta küçük şaşırma nidalarını önemsemeden devam etti Melda. "Senin pisliklerin yüzünden şimdi burada yatıyor Engin. Haftalarca çalışıp didindi bir ipucu için, sorunlarınla onu yeteri kadar bunalttığın yetmezmiş gibi eserinle gurur duy."

"Melda kendine gel kızım."

Hasan Başkomiser mahcup bir şekilde atılıp kızını tutmaya çalışacağı sırada Melda, Zeynep'i tekrar itmek için uzandığında eli havada kaldı.

"Eeeeh.... Bana bak kızım, şov yapma! Çünkü sökmez bana bu ayaklar." Zeynep, sıkıca kavradığı bileği kendinden uzaklaştırmaya çalıştı. Çatık kaşlarıyla meydan okuyordu. "Ağlayacaksan

zırlayacaksan da köşende gör işini, bana sıçrama yeter. Ne sen beni tanırsın ne ben seni. Hem bir halt bilmeden ne horozlanıyorsun bana?" Parmağını havada salladı. "Eğer bir daha bulaşacak olursan şimdiki gibi sakin kalmam haberin olsun. Basma benim damarıma, ayağını denk al."

Metin, araya girip Zeynep'i uzaklaştırdığı sırada hem korku hem şaşkınlıkla kaskatı kesildi Melda. Sakin hâli buysa damarına basılmış hâlini kestiremedi kızın. Oysa uzaktan, uyuşuk bir kıza benziyordu. Bileğini ovup yutkundu. Hırsı bir anda uçup gitmiş ürkek, kaçamak bakışlarla izliyordu hasmını. Oluşan gerginliğin sebebi olarak kızını gören Hasan Başkomiser mahcup bir şekilde kıvranıp gelişmelerden haberdar edilmesini söyleyerek baba kız ayrıldılar hastaneden.

Üst üste yaşanılan üzüntü ve gerilimin ardından herkes sakince köşesine sindi. Zeynep gözlerini uzaklara daldırdı. Doğru düzgün bir şeye tam anlamıyla sahip olamamıştı ne yazık ki. Okulunu bitirip iş sahibi olacağını sanırken mezun olduğundan beri aylaktı. Birisini sevip uğruna ne zorluklara katlanmışken her şeyin büyüsü balon misali sönüp gitmiş, ardında onu unutamayacağı kâbuslara sürüklemişti. Şimdi ise kurtulduğunu sanıp kendisine yol çizerken bulunduğu durum onu çıkmaz, karamsar düşüncelere itiyordu. Düşüncelerine boğulduğu sırada salonu dolduran ameliyat ekibi görüş alanına takıldı. Telaşla yerinden kalkıp diğerleri gibi doktorların yanına gittiğinde operasyondan sorumlu Doktor, İrem'i muhatap alarak konuşmaya başladı.

"Geçmiş olsun İrem Hocam, gerçekten çok zor fakat bir o kadar da başarılı bir operasyonu geride bıraktık." Genç kadın, gülümseyerek elini kalbine götürdüğü sırada devam etti Doktor. "Maşallah çok dirayetli kardeşin var, her dakikası direnişle geçti. Mermileri çıkardık, durumu gayet iyi."

İrem, gözünden akan yaşlarla boğuşamayıp konuşmakta güçlük çekince meslektaşını bir baş hareketiyle onayladı. O esnada, bir ahbap olarak değil de doktor kimliğiyle Ali girdi devreye.

"Ne kadar kalır yoğun bakımda?"

"Herhangi bir komplikasyon oluşmaması açısından yirmi dört saatin beklenmesini söyledim."

"Omzuna gelen kurşun kolunu etkileyecek mi?"

"Biraz. Ama fizik tedavi ile aşılacak basit bir olay."

Ali, minnetle meslektaşına teşekkür edip uğurladı. Her şey yavaş yavaş düzene girmesiyle Engin'in iyi olduğu haberi Süheyla Hanım'a ulaştı. Kadıncağıza sihirli değnek değmiş misali düzeldi birden. Tedbir amaçlı onu da taburcu etmediklerinden neredeyse hep birlikte hastanede sabahladılar. Zeynep, ekseri yaşlı kadına refakat edip bulduğu ufak boşluklarda İrem'in yanına giderek Engin hakkında bilgi alırken Metin de onu yalnız bırakmamaya çalıştı. Sabahın ilk ışıklarına dek yorulana kadar ana oğul arasında mekik dokunduğundan bitap düştü. İrem, ısrarla eve gidip uyumasını söylediğinde ise reddetti. Öleceğini bilse en zor zamanlarında kendisini koruyup kollayan insanları şu durumda yalnız bırakamazdı.

Saat sabah 10.00'u gösterdiğinde Süheyla Hanım'ın bir tehlikesi kalmamıştı artık. İrem, annesini muayene edip hiç değilse Engin yoğun bakımdan çıkana kadar evde dinlenmesini salık verince yaşlı kadın mecburen kızının nasihatlerini kabul etti. Metin, hazırlandıklarında onları eve bıraktı.

Ertesi gün saat 16.00'yı gösterirken Zeynep ve Süheyla Hanım hastaneden içeri kol kola girdiler. Geldiklerini haber vermek için İrem'i aradılar. Saatlerdir yorgun olan kadın çok geçmeden yanlarına vardı. Engin'in yattığı odaya onları çıkarıp annesine sürekli heyecanlanmamasını söyleyip durdu. Çok uzun uyanık kalamadığını ama yine de gayet iyi olduğunu da ekledi. Kapının önüne varınca odaya önce kendisi girdi. Bekleyen hemşireye çıkabileceğini söyleyip ardından annesiyle Zeynep'i içeriye aldı.

Süheyla Hanım, oğlunun bedenini makinelere bağlı ve bandajlı görünce gözyaşlarına mâni olamadı. Öyle ki aynı duygu durumunu yaşayan Zeynep, sessiz iç çekişleriyle içten içe ağladı. Hanımlar bu duygu seliyle boğuşurken kapı tıklanarak açıldı. Gelen hemşire İrem'i bir hastasının beklediğini söyledi. Vakit kaybetmeden çıktı genç kadın. Süheyla Hanım, oğluna biraz daha yaklaşmaktaydı ki çantasında çalan telefonla panikleyip oğlunu uyandırmamak için o da dışarı çıkınca Zeynep, sevdiği adamla yalnız kaldı.

Heyecanla onu izledi. Kalp atışlarının odadaki makine seslerine karıştığını hissetti. Yavaşça sağ tarafına yaklaşıp ne kadar derin uyuduğunu izledi. Yüzünde acının bıraktığı izler hâlâ duruyordu sanki. Her zaman görmeye alıştığı gür, havalı, yer yer kırlaşmış saçları şimdi başına buyruk ve dağınık duruyordu. Kendinden bağımsız eli, Engin'in başına uzanınca dokunmadan edemedi. Parmakları saçların her kıvrımında dolaşırken ağlamaya başladı.

"Hayatta kime bel bağladıysam beni öylece bıraktı. Bundan ki kimseye alışıp bağlanmamayı öğrendim zamanla. Ama insanoğlu yaşadıklarını unutuyor işte. Ne kadar yüreğimi tembihlesem de hiç olmadık birisine gidip bağlandı." İç çekip boşta olan eliyle gözlerini sildi. "Garip ama başka bir 'ben' gördüm senin yaralı ruhunda." Durdu bir müddet, dile getirip getirmemekte kararsız kalsa da tek nefeste devam etti. "Her zorluğu yaşamış yorgun yüreği ile nefes almaya çalışan hâllerinde buldum kendimi. Adam kavramı hafızamdan silindiği sırada sen tekrar yazdın oraya. Mert olmayı, dik durmayı, savaşmayı, onuruyla yaşamayı ve sadık kalmayı..." Gözyaşları akmak için direnirken yaşla kaplı gözleri sevdiği adamı görmede zorlanıyordu. "Bu hayatta ilk kez birisini kıskandım Komiser biliyor musun?" Kendi kendine güldü. "İnsan hiç görmediği birisini kıskanır mı? Üstelik hayatta bile değil! Böyle söyleyince bana da saçma geldi bak şimdi! Ama ne yaparsın kıskanıyorum işte Naz'ı. Keşke onun kadar sevilebilseydi bu yaralı ruhum, keşke böylesine benimsenip sahip çıkılsaydı bana da." Derin derin iç çekti. "Özellikle senin gibi mükemmel biri tarafından..."

Daha fazla devam edemeyeceğini anladığı anda hızla çıktı odadan. Her daim güçlü duran Engin'i, farkında olmadan direncini kırmış olarak bıraktı. Kapattığı kapıyla eş zamanlı gözlerini usulca araladı Engin, dolu doluydu kahverengi dehlizleri. Daha hafızası doğru düzgün işlemiyordu fakat az evvel saçlarında dolanan eller sanki hâlâ oradaydı ve kulaklarına çarpan ses aralıksız devam etmekteydi. Güçlükle yutkunurken işittiklerinin narkozun etkisi olmasını diledi. Tıpkı ölümle yaşam arasındaki o ince çizgide Naz'ı görmesi gibi. Zira Zeynep'in üzülmesini istemezdi, her ne kadar sürekli didişseler de yaralarına saygı duyuyordu. Atlattığı onca şeyden sonra bir de kendisinden dolayı travma yaşamasına sebep olmak onu daha fazla üzerdi. Hâl böyleyken bu durumda az evvel yaşananların kimseye zararı olmayan tatlı bir sanrı olması her iki taraf için daha iyiydi. Ne kendi sıkıntıya düşer ne de kızcağızı gereksiz üzerdi. Göz kapakları yer çekimine yenik düştüğü sırada zamanı gelince bu anın gerçek olmasını dileyeceğinden habersiz, az evvel işittiklerinin rüya olmasına şartlıydı zihni...

Zeynep, ağlamaktan enerjisi çekilirken lavaboya sıkıca tutundu. Başı önünde ayakta durmak için savaş veriyordu. Karşılıksız sevdası canını yakarken bencil olmamayı diledi. Her ne olursa olsun Engin'in sadakatine saygı duyuyordu. Musluğu açıp akan suyu yüzüne değdirerek yüreğindeki yangını dindirmeye çalıştı. Suyla rahatlamaya çalıştığı dakikaların ardından lavaboya attığı ilk dakikaya göre daha iyiydi. Yüreği bir nebze de olsa ferahtı. Duvarda asılı olan plastik kutudan bir parça peçete alıp yüzünü kuruladı. Çenesini yukarı kaldırıp her zamanki mağrur görüntüsünü yüzüne yerleştirerek oradan ayrıldı.

Koridor boyu ilerleyip Engin'in odası önünde duran küçük kabalığın içerisinde Melda'yı görünce tahammülsüzlükle gözlerini devirdi. Küçük cadıyla aynı ortamda bulunabilecek kadar güçlü hissetmiyordu kendisini. Arkasını dönüp merdivenlere yürüdü. Üst kata İrem'in odasına doğru ilerledi. Açık olan kapıdan başını uzatıp göz göze gelince genç kadın gülümseyerek yaklaştı ona.

"Bir şey mi oldu Zeynep?"

"Yok hayır. Öylesine gelmiştim."

"Bir hastam var. Çıkınca görüşürüz, tamam mı?"

"Gerçekten önemli değil. Kolay gelsin size."

İrem, gülümseyerek Zeynep'i uğurladı. Kardeş gibi benimsemişti onu. Koridor boyunca uzaklaştığını görünce içeriye girip kapıyı kapatarak hastasının karşısına oturdu.

"Kusura bakmayın beklettim." Bilgisayarında hasta kayıt kısmına bakıp ismini heceledi. "Mine Derin." Başını kaldırıp devam etti. "Buyurun Mine Hanım, nedir şikâyetiniz?" Sorusunu sorarken bilgilerini girmek için bilgisayarına yöneldi. Bir ses gelmeyince başını kaldırıp karşısındaki kadına baktı. Muhtemelen kendi yaşlarındaydı. Dikkatli bakınca tam olarak kestiremedi belki de birkaç yaş küçük dahi olabilirdi. Gözleri karnına inerken büyüklüğü sebebi ile hamileliğinin son haftalarında olduğu kanısına vardı. Tekrar kadının bakışlarıyla kesişince gülümsedi. "Hamileliğe bağlı şikâyetleriniz mi var?" Bu sefer sorusuna karşılık kadının gözlerinden bir iki damla yaş dökülünce hastasını incelemeye başladı, fakat o da aynı dikkatle inceleniyordu. Üzerinde dolanan gözleri önemsemeden kadına baktı. Her hâlinden güzel olduğu belli oluyordu. Saçlarının sarısı ve saç tellerindeki her ışıltı kendine hastı. Cansız ten rengi, zayıf düşen bir bedeni gösterirken yüzünü gölgeleyen çillerin hamileliğin getirisiyle daha da belirgindi. Benzi biraz soluk, yeşil gözlerinde fer yok gibiydi. Yanağından süzülen yaşlar çenesinde toplanıp günümüzde popüler olan karikatürlü hamile tişörtünün üzerine düştü. İrem, hastasına yapabileceği en iyi davranışın müşfik yaklaşım olduğunu düşündü. "Mine Hanım neyiniz var?"

Bu soru ile afalladığı belli olan kadın gözlerini yumup açtığında elinin tersiyle sildi yaşlarını.

"Sorun da o işte, hiçbir şeyim yok benim."

"Pardon."

"Mühim değil. Neyse. Buraya gelmem çok saçma bir karardı."

Sözleriyle ayağa kalktığında İrem, odadan çıkmasına fırsat vermeden seslendi.

"Siz yine de bir söyleyin derdinizi, belki de yardımımız dokunur, kim bilir!"

Kadın, İrem'in sözleri üzerine az evvel kalktığı yere tekrar oturup gözlerini derinlere daldırdı.

"Ben ölmek üzereyim."

"Nasıl yani?"

Hasta kadın, şefkatle ilgilenen doktoruna baktı. Böylesi davranış işini daha çok zorlaştırıyordu.

"Ben kanserim, hamile kaldıktan sonra öğrendim hastalığımı, zaten çok kötü bir ortamda bebeğimi kazanmışken tedaviyi seçemeyip hamileliğimi sürdürme kararı aldım." Hüzünle dinlemeye devam etti İrem. "Son evresinde olan hastalığım daha da ilerledi. Doktorlar çok az vaktim kaldığını söylüyor. Sadece kendim olsam üzülmezdim ama bebeğimi düşünüyorum. Ben ölünce kim bakacak ona?"

"Olumsuz düşünmek şu an için size fayda sağlamaz ama."

İrem'in sözleri üzerine kadının dudaklarından küçük bir hıçkırık çıktı.

"Ailem yok benim. Annem, babam, hiçbir büyüğüm..."

"Eşiniz nerede? Bu kadar üzülmeniz doğru değil, onunla konuşsaydık o anlatsaydı sıkıntınızı, bu şekilde yardımcı olamıyorum size."

"Eşim... Eşim, yok ki."

Kadının gözyaşları sağanak misali döküldü. İrem'in gözleri endişeyle kadının karnı üzerinde gezinirken ne diyeceğini bilemedi. Belki tecavüzdü, belki yasak bir ilişki ya da başka ihtimaller zinciri... Densizlik etmek istemese de karşısındaki kadın doktor kimliğinden yardım isterken şu an içinde oluşan merakı doğal buldu.

"Peki, hamileliğiniz? Yani bebeğin babası gelseydi bari."

Kadın önce güldü, akabinde hıçkırığa dönüştü sesi.

"Sevgilimle gelemezdim ki."

"Neden? Bebeği kabul etmiyor mu yoksa?"

Hayır dercesine başını salladı kadın.

"Ediyor. Zamanında istemedi ama benim istediğimi görünce hiçbir şeyden kaçınmadı. Sıklıkla olmasa da başımızda duracağına söz verdi. Ancak ben ölünce bakamaz ki bebeğe, yani istese de olmaz."

İki elini de yüzüne götürüp hıçkırıklara boğuldu.

"Lütfen ağlamayın! Elimden geldiğince yardım edeceğim size yeter ki sorununuz ne onu anlayayım."

"Çok iyisiniz lakin sizin de yapamayacağınız şeyler var Doktor Hanım." İrem, karşısındaki koltukta tortop olan kadının ayakları dibine boşalan sıvıyı görünce afallarken kadın korkuyla bağırdı. "Doğuruyorum!"

İrem, paniklese de mesleğinin getirisiyle soğukkanlı davrandı. Odasındaki telefonla bir hemşire çağırdı. Ardından hastanenin Kadın Doğum Uzmanı Elif'i arayarak kanserli hastasının suyunun geldiğini haber verdi. Tekrar hastasının yanına gidip telkinlerde bulunmaya başladı. Çok geçmeden hemşire, tekerlekli sandalyeyle odaya girdi. Hasta itina ile oturtulup doğumhaneye götürülürken peşi sıra yürüdü İrem. Ne gerekirse yapılmasını söyleyip odasına tekrar döndü. Kadının kol çantasını görünce şahsi dolabının içerisine koydu. Hayırlısıyla doğumdan çıksaydı da o zaman sakin kafayla anlatsaydı her şeyi kızcağız. Masasına geçip yorgun olarak sırtını sandalyesine yasladı. Geride bıraktığı dakikalarda manen yorulduğunu hissetti. Ömründe sayılı günleri kalmış olan kanser bir anne ve o ölünce ortada kalacağı iddia edilen bir bebek... Mesleğini yaptığı sürece kim bilir daha neler görecekti gözleri!

Zeynep, elinde tutmakta olduğu kâğıt bardağı usul usul yudumladığında kendini oyalamak için içtiği ikinci kahvesiydi. İrem'in yanından ayrıldığında hastanenin kafeteryasına geçip kafasını

dinlerken Engin'le yaptığı tek taraflı konuşmayı hatırladı. Yüz yüze olsa hayatta söyleyemeyeceği şeyleri uyuyor diye dertleşmek üzere bir çırpıda dökmüştü yüreğinden. Gözlerini yumup Engin'i düşünerek yüzünü hayal etti. Nasıl da derin uyuyordu. Kalbinin pırpır etmesi üzerine yüzünde bir gülümseme oluştu. Bu heyecan bile ona ait diye güzeldi. Düşüncesinin ahenginde gezinirken masasına yaklaşan ayak sesiyle kendine gelip hızla gözlerini açtı. Tam karşısındaki sandalyeye endişeli bir çehre ile oturan Metin'i görünce sorarcasına baktı. Zihninde bir evham silsilesi dolaşıyordu.

"Nerelerdesin Zeynep, seni arıyorum kaç dakikadır?"

"Beni?"

Yüzündeki sevimli şaşkınlığa bakan Metin, "Çok mu garip?" dedi.

"Bir şey mi oldu Süheyla teyzeye?" Aklındaki korkuların bir kısmını dile döküp kısa bir soluğun ardından tekrar devam etti. Bu sefer sesi titrercesine, "Yoksa Engin Komiser mi?" diye sordu.

Metin, Zeynep'in masanın üzerinde duran ellerine uzanarak sıktı.

"Sakin ol! Kimseye bir şey olmadı. Süheyla teyzeyi yalnız görünce seni aradım ama hiçbir yerde bulamayınca endişelendim hâliyle."

Zeynep, derin soluk alıp kendini toparlayarak elini Metin'in avuçları arasından çekti. Ardından muzır bir gülümseme yerleştirdi dudaklarına.

"Kötüye bir şey olmaz!"

"Kötü mü? Neren kötüymüş senin? Hayatımda böyle sevimli kötü görmedim. Bunu bir uzman olarak söylüyorum."

Zeynep, kendisine yapılan iltifatı anlamamış gibi karşıladı.

"Tuhaflığımı vuruyorsun yüzüme değil mi? Alacağın olsun Komiser."

"Sana kim değersiz davranıp bu hâle getirdiyse emin ol şimdi karşıma çıksa gebertirim onu. Neren tuhaf senin! Kendinin farkında değilsin Zeynep. Ustasını bekleyen işlenmemiş madensin sen."

Karşısında sus pus kesilen Zeynep'e baktı. "Bir daha kendine hakaret ettiğini duymak istemiyorum."

Metin'in anlamlandıramadığı şekilde Zeynep'in kaşları çatıldı.

"Zorun ne senin Komiser? Ne madeninden bahsediyorsun? Açık konuş benimle, derdin neyse bileyim."

"Ben. Ben, gayet açık konuştuğumu düşünüyorum Zeynep, değer verdiğim bir arkadaşımsın, iyi olmanı isterim. Tüm derdim bu."

Zeynep, bu işin sarpa saracağı korkusuyla Metin'in yaptığı gibi kaçak dövüşmek istedi. Sırtını sandalyeye yaslayıp tek kaşını kaldırdı.

"Ha, iyi o zaman. Ben de yeşillendiğini düşünmüştüm, açıkça diyemiyorsun da yazıyorsun sanmıştım. Yem atıyorsun yiyecek miyim yemeyecek miyim diye!"

Genç adam, hayal kırıklığıyla tüm enerjisi çekilip yüzü düşünce bunu genç kıza belli etmemeye çalıştı. Kendini savunmaya başladı ister istemez.

"Yok artık!"

"Bence de yok artık Komiser! Neyse ki kuruntummuş. İki dakikada ne senaryolar yazdım aklımda. Durduk yere seninle bozuşacağız da arkadaşımdan olacağım sandım."

Metin, keyifsiz bir şekilde gülümseyip gevelercesine müsaade istediğinde Zeynep yalnız kaldı. Kaba davranışına pişman olsa da böyle durumlarda kurtuluş olarak seçiyordu bu patavatsızlığını. Böylelikle daha evvel kaç kişinin önünü kesmişti. Son günlerde şüphelenmeye başlamıştı Metin'den ama konduramamıştı hiç, fakat bugün emin olmuştu. Engin'i sevip ona ilgi duyarken, yakın arkadaşıyla bir şeyler yaşayacak değildi ya! Evet, belki Metin onu korur kollar, Engin'in karısını sevdiği kadar sevebilirdi ama onun istediği sadece sevgi değildi ki. Engin'in sevgisiydi.

Zeynep, Metin'in ardından biraz daha oyalanıp yukarı kata çıktığında gelen ziyaretçilerin hepsi gitmiş, Süheyla Hanım kapının önündeki koltukta paniklemiş bir şekilde inceliyordu etrafını. Gözleri kesiştiğinde onu merak ettiğini söyledi. Birilerinin kendisi için

endişelenmesi hoşuna gidiyor, yaralı tarafına iyi geliyordu. Yan yana oturdukları birkaç dakikanın ardından eve gitmek için hazırlandılar. Son kez İrem'in odasına gittiklerinde genç kadının telaşlı hâlini görünce şaşırdılar.

"Ne oldu kızım, nedir bu hâlin?"

İrem, endişeyle yüzünü buruşturup bir saat önce dolabına bıraktığı kadının çantasını yerinden aldı.

"Sorma anne, az evvel bir hastam geldi, kadıncağız son evre kanser."

"Ah annem! Kıyamam ya."

"Bir de hamile. Çok zor durumda, derdini anlatırken sancılanınca apar topar doğuma alındı."

Süheyla Hanım, sol avucunun içine diğer elinin tersiyle vururken hiç tanımadığı kadının acısına ortak oldu.

"Vah ki vah! Kurtuldu mu bari, doğurdu mu yavrucak?"

İrem, tebessüm etmeye çalıştı.

"Bir kızı oldu."

"Ah kurban olduğum Mevla'm anacığına bağışlasın inşallah."

"Ne yazık ki doğumda bilinci gitti, acilen onkoloji servisine alınması gerekiyor ama bu bölüm hastanemizde yok."

"Ne yapmayı düşünüyorsun?"

"Onkoloji doktoru arkadaşım, Kıvanç'ı tanıyorsun fakülte yıllarından." Kadıncağız hatırladığını belli eden bir gülümseme gönderince devam etti. "Az evvel onunla görüştüm. Birazdan oraya nakledilecek, ilgileneceğini söyledi sağ olsun. Kimi kimsesi de yok kızcağızın; yani bana öyle demişti, şimdi çantasını kurcalayacağım mecbur, telefon rehberine bakarım. Komşusuna ya da ne bileyim bahsettiği sevgilisine ulaşırım belki."

"Ne sevgilisi? Evli değil mi?"

"Bize ne anne!"

Yaşlı kadın, kızının tatlı uyarısıyla kendisini hemen toparladı.

"Tabii canım bize ne! Neyse sen ilgilen hastanla, yap üzerine düşeni. Biz gideriz Zeynep'imle."

İrem, karşısında annesini neşesi yerinde görünce az evvelki üzüntü ve çaresizliğinin arasında mutlu oldu.

"İyi bakalım yolunuz açık olsun."

Vedalaşıp iki kadını da uğurladığında tekrar sorumlu olduğu konuya geri döndü. Kadının kahverengi süet çantasını kurcalamaya başladı. Deodorant, vitamin, ıslak mendil, peçete, cüzdan, telefon... Cüzdanını açıp kontrol etmeye başladı. Karşısına çıkan fotoğraf, bir an ifadesiz kalmasına sebep oldu. Çalan telefona gözü gitti. Ekranında parlayan aynı görüntü kanını çekti âdeta. Arayanın kayıt ismi "Sevgilim" olması midesinde ağırlık bırakıp titreyen ellerine kontrolünü kaybettirdi. Hayır, hayır! Yanlışlık olmalıydı bir yerlerde. Güçlükle parmağını ekranda kaydırırken bebek misali soluklanıp telefonu kulağına götürdü. Daha kendisi konuşamadan zihnini bulandıran bir ses işitti.

"Neredesin Mine? Sabahtan beri arıyorum otelde yoksun, telefonlarıma da çıkmıyorsun?" İrem, duyduğu sesle afalladı ne yapacağını kestiremeyerek kendinden bağımsız deli gibi atan kalbine müdahale edemedi. Ne olur yanlış görüp yanlış duymuş, gözleri, zihni ve kulakları yorgunluktan kendisine bir oyun oynuyor olsun. "Mine duyuyor musun beni? Konuşsana canımın içi, endişeleniyorum sana ve bebeğimize bir şey olacak diye."

İrem, nerede olsa tanırdı bu tonlamayı. Dile kolay tam on yıldır birlikteydiler. Sesinin her tonunu zihnine kazımıştı hâliyle. İçine düştüğü durumu idrak edince kulakları tıkanıp gözyaşları hızla boşaldı. Saatler önce kadınla yaptığı konuşmalar yerli yerine oturmaya başladı. *"Sıklıkla olmasa da başımızda duracağına söz verse de ben ölünce bakamaz ki bebeğe, yani istese de olmaz... Çok iyisiniz lakin sizin de yapamayacağınız şeyler var Doktor Hanım."* Yüreğinde hissettiği tarifi mümkün olmayan sızı soluksuz bıraktı onu. Başının

döndüğünü hissettiğinde gözlerini yumup, hırıltılı sesiyle küçük bir kelime dudaklarından döküldü.

"Ali!"

Öncesinde koca bir sessizlik oldu sonrasında yine aynı ses devam etti.

"İrem!"

Başkasına *'canımın içi'* dediği sesten kendi adını duymak anladıklarını yanlış kavramadığını gösteriyordu. Oydu işte! Ali'ydi. Onun Ali'si... Çok değil daha iki gece önce romantik ve tutkulu dakikalar yaşamış, kocası tarafından nasıl da güzel sevildiğini düşünmüştü. Hadi o bir yana, dün gece hastanede kaldığı için sabah onu görmeye gelmiş, birlikte kahve içmiş ayrılırken aşkla öpüp *"sevgilim kendini çok yorma."* demişti. Ali! Onun Ali'si... Ya onca sene yaşadıkları başlı başına bir yanılsamaydı ya da kadını gördüğünden bu yana olanlar tuhaf bir illüzyondu. Düşüncelerini bir kenara attı. Elini dudaklarının üzerine götürüp bütün sıkıntısını içine hapsetti. Yapılması gereken en zor şeyi yerine getirmek için çabaladı. Önce iç çekip yutkundu ardından sanki eşi onu görüyormuşçasına omzunu dikleştirdi.

"Nur topu gibi bir kızın oldu, tebrik ederim Ali."

Telefonu kapatıp duvara çarparken avazı çıktı kadar bağırmaya başladı. Yüreğindeki yangın, sırtından yediği bıçağın sızısı o kadar canını yakıyordu ki hızını alamadan masasının üzerinde ne varsa odanın duvarına fırlatmaya başladı. Düşünme yetisi iptal olup bir şey idrak edemedi. Kendini kaybedip canhıraş bağırışlar içerisinde eline geçeni savurdu. Gürültüyü duyan kat görevlileri ve hemşireler yanına gelip sakinleştirmeye çalışa da başarılı olamadılar. Çok geçmeden İrem tükenen psikolojisiyle eli ayağı boşalarak yere yığıldı, hayatının en büyük vurgununu yemiş yitik bir şekilde...

-YANGIN-

Dünya bir oyun alanıydı ve herkes kendisi için yazılmış senaryoyu tüm ciddiyetiyle oynuyordu. Rolünü beğenip beğenmeme veya tehlikeli anlarda dublör kullanmak gibi lüksü de yoktu bu oyunda. Nasılsa o şekilde oluyor, içine sinmeyen yerlerde olmadı deyip sil baştan yaşanmıyordu yaşanacak olanlar. Ne mutluluğu seçebiliyordu insan ne de acıyı.

İrem, yaklaşık bir saattir çalışmakta olduğu hastanenin bir odasında bilinçsiz şekilde yatıyordu. Hemen yanı başında Ali perişan olmuş beklemekteydi. Sessizce gözyaşı döküp kendine ve bu duruma gelmesine sebep olan nefsine lanetler okurken iki kadından hangisine daha çok acıyacağını kestiremedi. Yanı başında olduğu, bu yaşananların hiçbirini hak etmeyen ilk aşkı karısına mı? Yoksa yan odada yatan hasta olmasına karşılık dokuz ay boyunca karnında çocuğunu taşımış olduğundan derin bir bağlılık hissettiği âşığına mı? Başını ellerinin arasına alıp çaresiz düşünürken yatağın kıpırtısıyla kafasını kaldırdı. İrem gözlerini araladığında Ali'nin hüzünlü bakışlarıyla kesişti. Genç adamın elleri bir çırpıda İrem'in ellerine uzandı.

"İrem!"

"Dokunma bana!"

Ellerini hızla çekip hıçkırıkları tekrar yükseldi. Ali ne diyeceğini bilemedi.

"Konuşalım İrem."

"Pardon!" İki kolunu yatağa yaslayıp sırtını kaldırarak baktı. "Neyi konuşacağız Ali? Eminim sandığım gibi değildir. Ben yanlış anlamışımdır."

"Biliyorum hatalıyım, yanlıştı yaptığım."

Öfkeyle bağırdı İrem.

"Kusura bakma ama aldatmak hata değildir Ali! Kimse yanlışlıkla soyunup yanlışlıkla birlikte olmaz!"

Odada kesif bir sessizlik oldu. Ali, işitilebilecek ne kadar hakaret varsa hepsini duymak istiyordu. İrem de ne kadar severse sevsin bazı durumların sevgiden daha üstün olduğunu düşünüyordu. Farkında olmadan kangren olmuş bu ilişkiyi en yakın zamanda kesip hayatının geri kalanını kurtarmalıydı.

"Haklısın. Biliyorum ne anlatsam kırgınlığını dindiremez, zaten bu durumun izahı olamaz. Ama yaşadıklarımı dinlemeni istiyorum. Çünkü seni seviyorum."

"Ne sevgisinden bahsediyorsun Ali? Bir sabah başka kadından çocuğun olduğunu öğrenirken bahsettiğin neyin sevgisi?" Yataktan tamamen kalktığında üzerini başını düzeltti el yordamıyla. "Yarın ilk işim boşanma dilekçesi hazırlamak olacak. Benden boşuna af dileme, babam mezardan kalkıp gelse affetmem seni. Bu kadar da büyük konuşuyorum işte."

Odadan çıkacağı sırada adını işitti.

"İrem ne olur dur!"

Adımlarını durdurup gözlerini yumdu. Kirpiklerinin aralarından gözyaşları sızsa da belli etmemeye çalıştı. Ali, yanına yaklaşıp dokunmasıyla dur dercesine hızla elini kaldırdı.

"Dokunma! İğreniyorum senden. Sen git bebeğinin annesine dokunmaya devam et."

Ardına bakmadan odadan çıktı. Mine'nin kapısının önünden geçerken başını dahi kaldırmadan uzaklaştı oradan. Polikliniğine gidip eşyalarını toparladığı sırada kapısını açan jinekolog arkadaşı

Elif'le göz göze geldi. Kadının bakışlarından olanları bildiğini anlayınca başını çevirip trençkotunu alarak giydi.

"İrem! Biliyorum kötüsün. Hâlâ ilgilenir misin bilmem ama Mine Hanım ambulansla Doktor Kıvanç Gürsoy'un hastanesine nakledildiyor."

"İyi." İma ile devam etti. "Bol şanslar kendisine."

"Bebek?"

Gözlerinden sızan yaşları elinin tersiyle sildi.

"Söyleyin babası ilgilensin bir zahmet."

Başka söz etmeden arkasını dönüp giderken hıçkırıklarla hastaneden çıktı. Bahçede; ambulansa transfer edilen sedyeyi, hemen yanı başındaki üzgün ve çaresiz Ali'yi görünce arkasını dönüp görmemezlikten gelerek aracına ilerledi. Şimdi evine gidemezdi tartışırken detay konuşmamışlardı. Aynı çatıyı paylaşamayacak kadar ondan tiksindiğini hissetti.

Varsayımla hareket edemeyecek derecede kötüydü psikolojisi, bu sebeple yapacağı en iyi eylem annesine gitmekti. Gerçi öğrendiğinde üzülecekti kadıncağız fakat yapabileceği bir şey yoktu. Şu an kendisinin hissettiği kadar kötü olamazdı ya! Düşüncelerinin çaresizliğinde arabasını kullanırken bir delilik yapmamak ve bir yere çarpmamak için dua etti. Aracına oturdu fakat titreyen dizlerine mâni olamayınca bahçedeki güvenlikten taksi çağırmasını istedi. Arabayı hastanede bırakıp gelen taksiyle annesine doğru yol aldı. Yol boyunca ağladığı dakikaların ardından Süheyla Hanım'ın evine vardı. Kapıdaki polislere selam verip içeriye girdi. Merdivenleri çıkıp zile basınca çok geçmeden annesi tarafından açıldı. Kendisine endişeyle bakan kadın korkmuş görünüyordu.

"İrem!" Elini göğsüne koydu korku dolu bakışlarla, "Engin? Engin'e bir şey mi oldu?" diye sordu.

Genç kadın annesine gülümsemeye çalışıp içeri girerek ayakkabılarını çıkardı.

"Yok yok. Korkma! O iyi maşallah."

Oturma odasına geçip çantasıyla trençkotunu koltuğa iliştirerek kendisini de yorgun ve bitap bir şekilde hemen yanlarına bıraktı. Süheyla Hanım, ikna olamamıştı. Kızına endişeyle bakmaya devam ederken kızarmış gözlerini fark edince bir aksilik olduğunu düşündü.

"Kötü görünüyorsun. Hâlin, hâl değil, de bana hele. Ne oldu? Korkutma beni!"

"Anne!" Elini dudağına götürüp kesik kesik ağladı. "Ben çok kötüyüm." İçeriden endişeyle gelen Zeynep ne olduğunu anlayamaz hâlde bir Süheyla Hanım'a bir İrem'e baktı. "Yapmak istediğim şey sadece uyuyup dinlenmek."

"Sen böyle ağlarken ben nasıl rahat bırakayım seni kızım. Ne olduğunu de bari?"

Zeynep, Süheyla Hanım'a yaklaşıp omzunu hafiften sıktı. Üstüne gitmemesi için ima eden bir bakışla baktı.

"Lütfen anne! Kendimi dinlemeye ihtiyacım var. Telefonumu da kapatıp yatacağım, toparlandığım ilk anda paylaşırım tamam mı?"

Süheyla Hanım, istemese de çaresiz kabul edince İrem annesinin odasına ilerledi. Son anda aklına gelenle arkasını döndü.

"Zeynepciğim!"

"Buyurun İrem Hanım."

"Engin'in bu gecesi biraz zor geçebilir. Hemşirelere yanında durmasını söyledim zaten ama bu şekilde içim rahat değil. Senin için bir sıkıntı olmazsa eğer, orada kalabilir misin?"

İrem'in gözlerine derin derin bakan Zeynep, oradaki hüzne elini uzatsa, tutacağını hissetti. O kadar yalındı. Zekiydi genç kız. Acılı kadının, annesiyle baş başa kalmak isteyişini doğal karşıladı.

"Estağfurullah. Merak etmeyin, elbette ki giderim. Götürmem gereken bir şey var mı?"

"Sağ ol, sadece yanında durman yeterli."

Zeynep, destek olmak istercesine elini İrem'in buz kesmiş ellerine götürdü. İçini ürperten bu soğuğun kanını dondurduğunu

hissetmesiyle geri çekildi. Genç kadın hüznüyle hemhâl olmak için odaya kapanınca o da hazırlanıp evden ayrıldı. Kapıda nöbet bekleyen polis memurlarına meramını anlatınca onlar da görevlerini yerine getirerek hastaneye bıraktılar. Sabaha kadar Engin'in başında duracak olmak kanını ısıtıp heyecanlandırıyordu. Yüreği sanki kanat takıp uçacak gibiydi.

Hastaneye vardığında polisleri yollayıp içeri girdi. Hızla merdivenleri çıktı. Engin'in odasına gelince kapıyı tıklayıp usulca girdi. Genç adam yatağında gözleri kapalı yatıyor, yanı başında bir hemşire serumunu değiştiriyordu. Sessizce selam verip kendisini İrem'in gönderdiğini, gece boyunca refakatçilik yapacağını söyledi. Görevini yapan hemşire, işini bitirdikten sonra odadan ayrıldı. Engin'le yalnız kalan Zeynep, elini kolunu koyacak yer bulamadı. Kot ceketini çıkartıp yatağın hemen yanı başındaki açılabilir tekli koltuğa oturdu. Başını yaslayıp kalp atışlarını artıran adamı izlemeye başladı.

Gözlerini onun yorgun yüzünde gezdirdi. Esmer teni hastalıktan bir ton daha koyulaşmıştı sanki. Ne kadar uyuyor olsa da derinlerde bir yerlerde sızı çektiği kırışmış alnından belli oluyordu. Bakışları itina ile acele etmeden yol aldı seyahatine. Her zaman düzenli biçimde dizilmiş sakallarına, ne kadar net gözükmüyor olsa da kavisinden yuvarlak olduğu belli olan çenesine baktı sonra. Yakışıklı bir adamdı. Belki de kendisine öyle geliyordu, tam emin olamadı. Ona verdiği bir umudu ya da samimi bir arkadaşlıkları olmamıştı. Engin'i tanıdıkça karakterini sevmişti. Mertliğine, dobralığına ve karısına olan sadakatine hayrandı. Belki onunki bile bile lades demekti. Sevdiği adamın hâlâ ölen karısına bağlı olmasından etkilenmek, baştan o kişiden hiçbir ümidi olmaması demekti. Zeynep'in yaptığı buydu tam olarak. Bir ümidi ve beklentisi olmadan bağlanmak! Uzaktan bakacağını bilerek yaşamak dahi keyifli geldi birden ona. Düşünceleri zihnini yavaşlattı. Göz kapakları yavaş yavaş ağırlaşıp kapanınca uykuya teslim oldu.

Aradan çok geçmeden Engin vücudunda hissettiği derin sızıyla gözlerini araladı. Bugün günlerden neydi, ayın kaçıydı ne kadar uyumuştu hesaplayamadı. En son hatırladığı annesi, Metin, Hasan Başkomiser ile Melda'nın gelmiş olmasıydı. Bir de hayal meyal hatırladığı garip bir ses. Öyle ki bugün onu ziyaret edenlere fonda eşlik etmişti beraberinde... Kaşlarını çatıp sözleri hatırlamaya çalıştı. Kıskanmak. Sevmek. Neydi, neyin nesiydi çıkaramadı. Sıkıntıyla aldığı derin soluk yarasını sızlattı. Elini göğsüne götürüp öyle verdi nefesini. Parmaklarını, tenine değen ıslaklıkla kendine yaklaştırdı. Kan, loş olan odaya rağmen rengi ve genzine değen kokusuyla varlığını ilan ediyordu açık açık. Sağ tarafındaki butona basmak için kafasını çevirdiğinde öylece kaldı.

"Zeynep!"

Şaşkınlığını atıp dudaklarından fısıltı gibi çıkan sözcüklerin ardından sessizliğini korudu. Önce görüntünün gerçek olup olmadığını düşündü. Zeynep, hemen yanındaki koltukta iki büklüm yatıyordu. Başını hafifçe yastığa yaslamıştı. Arkasında kalan yatağının cılız aydınlatmasıyla çok net olmasa da yüz hatlarını çizgi hâlinde görebiliyordu. Az evvel çıkaramadığı sözler bir anda kulaklarında yankılanınca afalladı. Annesiyle, Metin'le ve diğerleriyle konuşurken eşlik eden o sesti. "Kıskanıyorum Naz'ı... Keşke onun kadar sevilebilseydi bu ruhum!"

Bir şeyler olmuştu ama çok net hatırlayamıyordu. Belki de rüya görmüş, orada duymuştu bu sözleri? Ama bir de el hissetmişti saçlarının arasında. Üstelik yumuşacıktı dokunuşu, incitmekten korkar gibi. Yüzünü görmemişti fakat biliyordu, onun sesiydi. Yoksa öyle mi geliyordu? Sıkıntıyla soluklanınca tekrar canı yandı. Bir ahlama çıktı ağzından. Zeynep, korkuyla gözlerini araladı. Engin'i iki büklüm görünce koltuktan doğruldu.

"Engin!" Genç adam bakışlarını adını zikreden sese çevirdiğinde Zeynep iri gözleriyle bakıyordu. "Ağrın mı var?"

Şaşkınlığına her dakika şaşkınlık eklendiği sırada sadece gözlerini yummakla yetindi. Zeynep, seri adımlarla odanın başına ilerleyip ışığı açarak geri geldi. Hemşireyi çağırıp çağırmamasını soracakken üzerindeki bandajın kanlandığını görünce panikledi.

"Yaran kanıyor, hemşireyi çağırayım."

Engin, yanıt vermesini beklemeden dışarı çıkan genç kadının ardından baktı. Hâlâ sersemliği üzerindeyken neyin hayal neyin gerçek olduğunu kestiremiyordu. Zeynep çok geçmeden yanında nöbetçi hemşireyle içeriye girdi. Görevli kızcağız bandaja bulaşan kanın yoğunluğuna baktı.

"Olabilecek bir şey endişelenmeyin. Bandajınızı değiştirelim."

Hemşire elindeki tepsiyi konsolun üzerine bırakıp Zeynep'e seslendi.

"Hastayı doğrultmama yardım ederseniz iyi olur."

Genç kız ses etmeden Engin'in yanına geldi. Hemşirenin, yatağın kenarındaki düğmelere basarak eğim vermesi üzerine birlikte genç adamın diğer omzundan tutup usulca kendilerine çekerek yastığı sırtına koydular. Zeynep, hemşire sessizce pansumanını yaparken sadece izledi.

"Benim işim bitti." dedi hemşire birkaç dakika sonra. "Yatağı indirip rahat bir pozisyon verebilirsiniz."

Bir şey denmesine müsaade etmeden odadan ayrılınca; Zeynep, usulca yaklaştı Engin'e. Az evvelki gibi yaralı olmayan omzundan tutup kendisine çekti hafifçe, ardından yastığı alıp tekrar yatırdığında göz göze geldiler. Genç kızın kalp atışları hızlandı, bunu karşısındaki adamın anlamamasını diledi. Gözlerini kaçırıp yataktaki eğimi düzelterek çarşafı tekrar karnına kadar çekti.

"Işığı söndürmemi ister misin?"

"Hayır, açık kalsın! Uyudukça uyuyorum yoksa."

Bir şey demeden koltuğuna geçerken Engin gözleriyle takip etti onu. Hâlâ anlam veremiyordu, Zeynep kendisine bir şeyler mi itiraf etmişti yoksa bir rüya mı görmüştü? Rüyaysa eğer ne saçmaydı,

Zeynep ne alakaydı! Ama gerçek olsa o da fenaydı. Genç kızın yüzünü incelediğinde bir şey anlamadı.

"Televizyonu açmamı ister misin Komiser?"

"Sen ne zaman geldin Zeynep?"

Genç kız işittiği soruya anlam veremedi.

"Buraya geldiğimde saat yedi buçuktu."

"Daha evvel gelmedin yani buraya!"

"Hayır."

Panikle ağzından itiraz çıkarken Engin'in merakına anlam veremedi.

"Neden sordun?"

"Sordum."

Zeynep, az önceki sorusunu yineledi. "Televizyonu açmamı ister misin?"

"İrem nerede, sen neden buradasın?"

"Çok kibarsın Komiser. Belki hatırlatmam faydalı olacak sen şu an hastasın, silahla yaralandın. Muhtemelen ağrın da var, sırf bu yüzden sessiz sakin ve uysal olman gerekiyor. Böyle bu şekilde asabiyetle sorguya suale çekmen değil."

Yok. Kesin rüyaydı, hangi kız birkaç saat evvel ilanıaşk ettiği adama böyle çemkirip atar yapardı?

"Açma!"

"Ne?"

"Açma televizyonu istemiyorum." Zeynep, koltuğuna yerleşti tekrar. Keşke yanına kitap alsaydı da bir şeyler okuyup vakit geçirseydi. "Tamam, sorumu değiştiriyorum. İrem beni yalnız bırakmazdı, bir sorun mu var?"

"Bugün kötü bir gün geçirmiş, yatacaktı. Benden buraya gelmemi rica etti."

"Sen nasıl geldin?"

"Polis Avni getirdi."

"Burada mı şimdi?"

"Hayır gitti." Zeynep anlamlandıramadığı fakat şu an net bir şekilde belli olan gerginliği dağıtmak için ilk aklına geleni söyledi. "İnsanları işinden ediyormuşum gibi geliyor, rahatsız oluyorum." Engin, neden bahsedildiğini kestiremeyip boş boş baktığı sırada devam etti genç kız. "Demem o ki madem Yunus ortalarda yok, neden polisler yanımızda vakit harcıyor?"

"Zaten yaptıkları işlerinin bir parçası, yani insanların can güvenliğini korumak."

Zeynep kolundaki saate baktı. Henüz 21.00'di bu şekilde hayatta vakit geçmezdi. Yerinden kalkıp tam dışarı çıkacağı sırada genç adam seslendi.

"Nereye gidiyorsun?"

"Kahve ve dergi alacağım aşağıdan."

"Paran var mı?"

"Var. Teşekkür ederim zaten olanı da harcadığım bir yer yok."

Sessiz kalan Engin, rahat olmaya çalıştı. Bir şey yoktu işte ortada, belli ki zihni oyun oynamıştı kendisine ama böyle düşündükçe daha fazla huzursuzlaşıyordu. Eğer işittikleri rüyaysa niye durup dururken görmüştü böyle bir şey? Öyle ya; *"İnsan bilinçaltında olan şeyleri görür rüyasında."* derdi, İrem. Neyse neydi saçmalıyordu. Kesin nekahet döneminde olası bir durumdu, belki de narkozun etkisiyleydi. Düşünceleriyle kendi kendine boğuşurken Zeynep birkaç dakika sonra odaya döndü. Koltuğuna geçip kurulduğunda hem kahvesini yudumladı hem dergisini okudu. Onun kendi hâlindeki tavrına Engin kızacak duruma geldiğinde televizyonu açmasını istedi. Can sıkıntısından kanal beğenmedi.

Genç kız, ses etmeden Engin'in hamlığını aldı. İstediği kanalları açtı. Huzursuz olduğu beden dilinden belli oluyordu. İlaçlardan, narkoz ve ameliyatın etkisi olduğundan düşünüp gık demeden ilgilendi. Fakat yine de genç adama yaranamadı.

"Sesi ne kadar dengesiz televizyonun, bir açılıyor bir kapanıyor."

"Kapatayım istersen televizyonu."

"Ne oldu sıkıldın mı kumanda tuşlamaktan?"

"Ne ilgisi var?" dedi Zeynep. "Daha narkoz sarsaklığını atamadığından başın ses kaldırmaz diye dedim."

"Tamam kapat. Refakatçiliğini de hiç beğenmedim ayrıca."

Engin'in paylarcasına söylediği sözlere bir şey demeden televizyonu kapadı. Biliyordu, az çok öğrenmişti onu, doğru düzgün televizyona bakan birisi değildi Engin. Annesine geldiği zaman bir iki bakar hiçbir şeyi sonuna kadar izlemezdi. Belki de yıldırmaya çalışıyordu. Kendisini gördüğü anda terslemiş memnun olmamıştı yanında kalmasından. Bundan ki yıldırıp ertesi gece gelmemesini sağlamak istiyordu. Sessizce yaptıkları soğuk savaşın ardından Engin ağrısının başladığını söyleyince hemşireyi çağırdı Zeynep. Gerekilen yapılıp inatçı adam uykuya daldığında kendisi de koltuğu açıp dolaptan pike alarak oracığa uzandı.

Zeynep, Engin'e göz kulak olmak için bütün gece doğru düzgün uyuyamadı. Sık sık onu kontrol edip ağrısı, kanaması olup olmadığına baktı. Hemşirenin her serum değiştirişini duyarken hiçbir şeyden etkilenmeden uyudu genç adam. Yeni günün ışıklarında gözlerini araladığında başını çevirip yanındaki kanepeye baktı. Zeynep'i göremeyince panikle yerinde kıpırdanmaya başladı. Yarası varlığını tarifsiz bir şekilde hissettirince derin bir nefes alıp acısına rağmen seslendi.

"Zeynep! Zeynep."

Bir ses duyamayınca elini yardım butonuna uzattı. Üst üste basınca hemşire endişeyle içeriye girdi.

"Engin Bey!" Korkuyla yaklaştı yanına. "Ağrınız mı var?"

"Zeynep nerede?"

"Refakatçiniz mi?"

"Evet! Nerede o?"

"Bilmiyorum buralardaydı, belki kantine inmiştir. Siz iyi misiniz?"

"İyiyim, sağ olun." Duraksadı, kabalık ettiğini anladı. "Kusura bakmayın!"

"Estağfurullah." diyen genç hemşire müsaade isteyerek odadan çıkınca düşünceleriyle kaldı genç adam. Yavaş yavaş her şeyi yola koymaya çalışırken tekrar başına bir şey gelmesi, özellikle kendisi bu durumdayken hiç iyi olmazdı. Mümtaz'ın adamları hâlâ Zeynep'in peşinde olabilirdi. Parayı alamadıkları için onu kaçırmak isteyebilirdi ya da abisi Yunus bulmuştu belki de. Düşünceleri onu nerdeyse ayağa kaldırıp tüm hastaneyi dolaştıracakken kapı açıldı. İçeri giren Zeynep'i görünce yüzü huzurla gevşeyip belli belirsiz gülümsese de belli etmedi. Ah, inatçı kız, nasıl da korkutmuştu.

"Neredesin sen?"

Bu çıkışı beklemeyen Zeynep, şaşkınca, "Kantindeydim ne oldu ki?" diye sordu.

"Ben sana burada emanetsem, sen de bana emanetsin. Peşindeki belayı unutuyorsun herhâlde. Haber verir insan, bencil bencil ne hareket ediyorsun."

"Kahvaltı için inmiştim. Sorununu kızmadan da anlatabilirsin Komiser."

Engin, tedirginliğinin bedenine kattığı huzursuzlukla kaşları sinirlendiğini belli eden kıvrımlar alıp, keskin bakışlar göndermeye devam etti.

"Yemek vermiyorlar mı? Neden indin?"

"Ağrı kesici alacaktım, o yüzden acele ettim."

Birkaç saniye Zeynep'in yüzünü inceledi.

"Neyin var, hayırdır?"

"Başım ağrıyor biraz."

"Ağrır mı normalde?" Belki de vurulmasına çok üzülmüş, o yüzden başına ağrılar girmişti. Sahi kulağında yankılanan ve saçlarında

dolanan o el, belki de gerçekti. Aklına gelen bir soruyla dünden beri zihnini kurcalayan konuya cevap bulma arzusuyla doldu. "Bir şeye mi üzüldün yoksa?"

"Neye üzüleceğim canım! Tamamen uykusuzluktan."

İçinden heceledi bir de sözleri. *Tamamen uykusuzluk!* Evet, artık emindi, işittikleri rüyaydı, kesinlikle gerçek değildi. Peki, ne diye bilinçaltı ona böyle bir şey göstermişti? Öyle bir ruh hâlindeydi ki böyle saçma bir rüya görmediği için işittikleri gerçek olsa sevinecekti. Bu ruhaniyet onu hırçınlaştırıp sinirle devam etti.

"Sen de katlanma bana bir gece daha, git eve uyu."

Zeynep, Engin'in konuşma aralarında sürekli değişen ruh durumundan yorulduğunu hissetti. Hasta olmasa uzatıp uğraşırdı ama belli ki hastalığın ve yaşadığı durumun üzüntüsündendi hırçınlığı.

"İrem Hanım'ı arayayım, döneceğimi söyleyeyim o zaman."

"Bak sen! Demek git dememi bekliyormuşsun. Git, git vakit kaybetme o zaman."

Artık dayanamadı Zeynep.

"Sorunun ne Komiser? Yoksa gitmemi istemiyor musun?"

"Kim! Ben mi? Ne alakası var, ne hâlin varsa gör be. Ne zor kızsın, sana kimsenin katlamaması, yaşadığın her şey çok normal."

Zeynep, hiç beklemediği anda duyduğu sözlerle canı yanınca vakit kaybetmeden aynı şekilde yaralamak istedi.

"Zavallı karın vurulmasaydı, bu huysuzluğunla yerdin ömrünü." Engin'in yüreği burkuldu. Sınırlarının aşılması hoşuna gitmedi ancak farkındaydı kendisi de genç kızın sınırlarını ihlal etmişti. Gördüğü sanrı ya da her neyse dengesini iyice bozmuştu. Oluşan sessizlik ikisini de gerdi. En çok da Zeynep'i. "Neyse gitsem iyi olacak. Telefonunu kullanabilir miyim, İrem Hanım'a çıktığımı haber vereyim."

"Konsolun çekmecesinde. Avni'ye söylesinler gelsin alsın seni."

"Kimseyi işinden etmeyeyim."

"Anlamıyorsun galiba, o zaten işini yapıyor."

Ses etmedi Zeynep, çekmeceyi açıp telefona uzandı. Telefonun hemen yanında Engin'in ikiye bölünmüş alyansını gördü. Onun hareketsiz kalışını fark eden genç adam seslendi.

"Ne oldu Zeynep?"

"Şey, alyansın!"

"Zaten ne zamandır parmağımı sıkmaktaydı, omzumdan vurulunca kan basıncıyla parmaklarım şişmiş, bu yüzden mecbur kesmişler."

Zeynep, bir şey demeden telefonu aldı. İrem'in kayıt şeklini sorup rehberden arattı. Dördüncü çalışında açılan telefonda genç kadının dünkü ses tonunu andıran ağlamaklı bir ses işitti. Sorun neyse devam ediyordu belli ki. Konuyu dolandırmadan bugün için de refakatçi olup olmayacağını sordu. Genç kadın, gelebileceğini bundan sonra Metin'in kalacağını söyledi. Dönebilmesi için Avni'ye söyleyeceğini onu beklemesini ekleyip konuşmalarını noktaladılar. Telefonu eski yerine bırakırken bir kez daha iyi yürekli kadıncağıza üzüldü. Ailesi, güzel bir mesleği ve parası vardı ama neydi onu bu kadar kahreden? Herkesin sınavı çeşit çeşit desen desendi. Kendi yaşadığı ortama ve karakterine göre çiziliyordu kaderi.

İrem, konuşmasını bitirip telefonu kanepeye bıraktığında annesi Süheyla Hanım hüzünle bakıyordu ona. Dün gece bir nebze de olsa kendini toparladığında anlatıvermişti annesine her şeyi. Samimi arkadaşla dahi paylaşılmayacak bir şeydi yaşadığı. Bundan ki tek dert ortağıydı ailesi.

Kızının anlattıklarıyla ayılıp bayılan yaşlı kadın, tüm gece kendine gelemedi. Severdi damadını. Dünürleri, Ali ve İrem nişanlıyken bir trafik kazası geçirip vefat etmişlerdi. Genç adamı, daha yolun başında kimsesiz kalışından dolayı haddinden fazla benimsemiş, bu yüzden onu hiçbir vakit Engin'den ayırmamıştı. Can yakıcı bir

mevzuydu fakat yine de kızına *"Tabii ki boşanacaksın."* diyemiyordu. O ne karar verirse versin saygı duyardı. Düşüncelerini bir kenara bırakıp seslendi kızına.

"Zeynep ne diyor?"

"Gelip gelmeyeceğini soruyordu, çağırdım ben de. Gidip Metin ilgilenir artık, ben bir süre hastaneye gitmeyeceğim. Az evvel konuştum Başhekim'le."

"Ne yapmayı düşünüyorsun?"

"Bugün bir avukat bakarım kendime, hemen dilekçe veririz. Üniversiteden arkadaşım Mehmet'in, Ağva'da çok hoş bir pansiyonu vardı. Oraya gidip duruşmaya kadar kafamı dinlemek istiyorum. Ali buraya gelirse şayet söylemezsin nerede olduğumu."

"Sen bilir..."

Süheyla Hanım sözlerini tamamlayamadan zil çalmış o da görev misali kapıya yönelmişti. Kim olduğunu sormadan açtığında karşısında Ali'yi görünce bocaladı kadıncağız. Kendini toparlayıp kaşlarını çattı. Fakat ondan önce davrandı adam.

"Anneciğim girebilir miyim? İrem'le acilen konuşmam gerekiyor."

Bir şey söylemeden kapının önünden çekilince Ali, hızla içeriye girdi. Süheyla Hanım müdahale etmemek için odasına giderken genç adam, büyük adımlarla oturma odasına vardı. İrem'le göz göze geldiler. Kızarıp şişen yüzü gözü ne kadar ağladığını gösteriyordu. Ali, bir kez daha lanet okudu karaktersizliğine.

"Neden geldin?"

"Beni dinlemen gerekiyor İrem."

"Neyi dinleyeceğim, aşığınla yaşadığın ateşli anları mı?"

"Yapma İrem! Kendimi savunmak değil niyetim, ben hatamın farkındayım ama olanları lütfen bir dinle!"

İrem, yaşanılanları deli gibi merak etse de gururlu yanı bilmek öğrenmek istemiyor, gerçeklerin kendisini haddinden fazla aşağılayacağını düşünüyordu. Bir şey söylemeden gözlerini eskimiş halının

desenlerine daldırdı. Ali anlatacaklarında istikrarlı tam karşısındaki koltuğa oturdu.

"Bundan iki yıl evveldi." İrem başını kaldırınca gözlerinin içine bakıp devam etti adam. "Seninle üçüncü tüp bebek tedavisi sonrasında biraz gerildiğimiz, kendimi işime adadığım zamanlardı. Hastaneye yatırılan on sekiz yaşında, alkol bağımlısı bir hastam vardı. Murat. Çok kötü durumdaydı, böyle perişan." Ali, seri bir şekilde anlatmaya başladı. İşittiği her kelime İrem'i gerçeğe sürüklediğinden olsa gerek, kalp atışları hızlanıyordu. "Hayatta ablasından başka kimsesi yoktu. Yaklaşık on altı yaşındayken annesi kan kanserinden ölünce babası bu acıya dayanamayıp intihar etmiş, bir başlarına kalmış ablasıyla. Girdiği ortamlar, arkadaş çevresi bocalamasına sebep olmuş bir süre. Sonrasında alkole başlamış, yanında tek tük aldığı haplar da oluyormuş. Hastaneye geldiğinde bir krizin içerisindeydi. Çok uğraştım onunla. Bünyesinin bu dirence karşı koyamayıp onu kaybedeceğimizi düşündüm çoğu kez. Altı ay yatarak tedavi ettik, maddi durumları yoktu. Ablası öğretmendi, evin kirası vesaire derken çok zor geçiniyorlardı. Başhekim zengin bir hayırseverle iletişime geçip tedaviyi üstlenmesini sağladı. Yavaş yavaş iyileşiyordu hatta taburcu etmek için gün bile biçmiştik ona. Ama kurtuldu derken garip bir şekilde sabah ölü bulduk yatağında. Otopsiler yapılsa da aksi bir şey çıkmadı, ciğerleri kaldıramamış tedaviyi." Ali bundan sonrasını daha da zorlanarak anlatacağını düşündü. "Bunu ablasına söylemek zor oldu. Bu sefer onun için endişelendik bir şey olacak diye. Kimsesi olmayınca hastamın ablasına yardım etmenin doğal olacağını düşündüm."

İrem, anlatılanları anımsar gibi oldu. Yıllar önce ölen hastasının kardeşinin zor günler geçirdiğini söylemişti. Hiç şüphelenmemişti, az evvel de Ali'nin dediği gibi yine başarısız sonlanan yorucu bir tedavi sürecini geride bıraktıkları için kendi derdindeydi. Gözlerini yumup gözünün körlüğüne içten içe söylendi. Lanet olsundu kör kütük âşık olan içindeki romantik kadına.

"Niye dolandırıyorsun?"

Duymazlıktan gelen Ali devam etti sözlerine.

"Bazı geceler kardeşinin hayaletini görüp uyanıyor, evin içinde dolanan gölgeler olduğunu söylüyordu. Bu anlamda destek olmak istedim. Gencecik yirmi beş yaşında bir kızcağızdı ama inan ki hiç kötü bir niyet barındırmadım içimde o vakitler. Onca ay yanında olup onu desteklerken farkına varmadan zamanla aramızda bir elektrik oluşmaya başladı. Bunu kendimde olduğu kadar onun tarafında da hissettiğim anda geri çekildim. Sonrasında öyle şeyler oldu ki istemediğim hâlde hep bir şekilde kesişti yollarımız. Bir gün evine hırsız girmişti, kimsesi olmayınca beni aradı. O zaman sen yoktun, annenle dayının vefatı için memlekete gitmiştiniz."

"Sen de yanına gittin öyle mi?"

Ali, sessiz kalınca İrem'in küçük hıçkırıklarını duydu.

"Çok korkmuş, eli ayağı titriyordu. Kapı zorlanmış, oturma odasındaki pencerenin camı kırılmıştı, onu o hâlde yalnız bırakamazdım, hâliyle yanında kaldım. Zaten ne olduysa o gece oldu karşı koyamadık duygularımıza. Sabahı çok pişmandım, kaçar gibi oradan ayrıldığım için pişmanlığımı anlamış. İşimi kolaylaştırmak için attığı mesaj vicdan azabı çeken yanıma oldukça iyi geldi. Ona karşı mecbur olmadığımı, kendimi suçlu hissetmememi, mutlu bir evliliğim olduğunu bildiğini, ikimizin de olanları unutmamızı yazmıştı."

"Mutlu evlilik!" İrem, sitemkâr şekilde güldü. "Kulağa hoş geliyor."

"Yalan mı? Mutluyduk biz. O dönem değilse de genel olarak mutluyduk, inkâr edemezsin."

"Ben neyin yalan neyin gerçek olduğunu bilmiyorum şu an."

"Ben o gün seni aradım, dönmeni istedim çünkü kendimi boşlukta hissediyordum. Biliyordum, sen yanımda olmadıkça daha fazla kayacaktım ona. Haklı olarak miras olayları yüzünden sen Sivas'tan dönemeyeceğin gibi gecikeceğini söyledin. Kuvvetli bir tartışma yaşadık. Hem pişmanlık hem hüzün o gece çok içtim, bir

baktım ayaklarım yine oraya götürmüş beni. Ertesi gün, sonraki gün derken sen dönene kadar üç hafta boyunca onunlaydım."

"Ali kes!"

"Dinle beni!"

"Nesini dinleyeyim, yeteri kadar küçülme gözümde."

"Sen dönünce pişmanlığım doruklardaydı."

İrem, sis perdesi eşliğinde hatırladıklarıyla gözlerini yumdu. "Bana o zaman aldığın pırlanta yüzük bunun için miydi?"

"Pişmanlık telafisiydi belki. Senin kokunu özlediğimi, ilk yıllarımızın nasıl da eşsiz olduğunu hatırladığımda yine aynılarını yaşayacağımızı düşündüm, bir daha da aramadım onu. Tam olarak iki ay görmedik birbirimizi. Hele ki sen beni şefkatinle, bağlılığınla dövdükçe her gün biraz daha pişman oluyordum. Sonra bir gün ev sahibi aradı. Fenalaşıp hastaneye kaldırmışlar, kimsesi olmayınca bana haber vermişler. Yanına gittim. Doktoru on haftalık hamile, bunun yanı sıra kan kanseri olduğunu söylerken kendimden nefret ettim. Hamileliğini onca zaman saklamışken hastalığını da bildirmemişti. Kanserin son safhasında olduğunu söylediler. Mine hamileliğiyle, kanser olduğunu aynı anda öğrenmiş. Doktorlar hastalıklı hücrenin hızla ilerlediğini, bebeği alıp bir tedavi yöntemi belirlemeleri gerektiğini söylediği hâlde o inatla doğurmak istediğini belirtmiş. Doktoru uzun uzun her şeyi anlattığında defalarca tiksindim kendimden. Mine'yi alıp hastaneden ayrılınca güvenilir bir otele yerleştirdim onu, düzenli bakılıp beslenmeye ihtiyacı vardı. Zira çocuğumun annesiydi."

"Çocuğunun annesi!"

İrem'in ağlayarak söylediği, imalı sözleri canını yaktı.

"Ben evliliğimiz süresince çocuk için diretmedim İrem, sen de biliyorsun bunu. İsteyen ve olmuyor diye ikimizi de zaman zaman mutsuz eden sendin. Özellikle son tedavinin ardından."

"Kendimi eksik hissettiğimden olabilir mi acaba! Senin değil benim çocuğum olmuyordu Ali Bey."

"Evliysek bir hayatı paylaşıyorsak ikimizin çocuğu olmuyordu, bunu her zaman söyledim sana."

"Yine evliyiz ama farkındaysan şu an başka bir kadından çocuğun var. Yıllarca savunduğun durumla, bana dünden bu yana yaşattıkların nasıl bir ironidir sorabilir miyim?"

"Haklısın." Ali, başını suçlulukla eğip bundan sonra anlatacaklarında daha fazla zorlanacağını hisseti. Zira bir bebeğin varlığından bahsetmek güzel karısını ziyadesiyle hırpalayacaktı. "Mine'yi hamile görmek, sonrasında birkaç kez bebeğin kalp atışını dinlemek farklı hissettirdi kendimi bana. O vazgeçse de ben geçmeyeceğimi düşündüm. Bu nasıl oluyor bilmiyorum ama inan ki seni çok seviyorum ancak ona da değer veriyorum. Tüm bu olanlar için çok pişmanım hepsi tamamen dirayetsiz olmamdan. Onun bana kapılabileceğini düşünüp benim önlem almam lazımdı lakin zayıf bir anımda daha da karmaşık oldu her şey. Ona söyledim hep. Bir şekilde soyadımı vereceksem de bunu seninle paylaşamadığım gibi seni asla terk etmeyeceğimi dile getirdim. Kabul etti, zaten beklentisi yoktu. Dün biraz konuştuk, kendine gelir gibi oldu. Yanına gelişini bir mantığa bağlamıyor sadece ölünce bebeğin bakılacak olması umuduyla gözünü kararttığını söyledi."

Ağlamayla karışık kahkaha attı İrem.

"Belki salak olabilirim ama saf katılmamış olanından değilim çok şükür. Yediğin haltı kendin temizle ve benden uzak dur Ali. Koca bir hayalin içinde olduğum için kendimi sadece aldatılmış olarak hissetmiyor, aynı zamanda işe yaramamış gibi görüyorum. Başkasına tercih edilmiş."

"Asla! Sana söylediklerim dokunuşlarım yalan değildi İrem. Sen benim ilk aşkımsın, karımsın o sadece zayıf bir anımın getirisi ama ne var ki çocuk olunca ona da paçavra gibi davranamazdım."

"Bundan sonrası beni ilgilendirmiyor. Bugün avukat aracılığıyla boşanma davası açacağım, senin de uzatmamanı diliyorum bitsin

tek celsede. Ben zaten bir süre burada olmayacağım, kafamı dinlemek istiyorum. Sonrasında hastanemi değiştiririm muhtemelen."

"Son sözün bu mu?"

İrem, omuzlarını dikleştirirdi.

"Evet bu. Lütfen git ve rahat bırak beni."

Ali, karısıyla birlikte olduğu süre içinde çok iyi tanımıştı onu. Şefkatli, sürekli verici bir yanı olsa da gururu söz konusu olunca aklına koyduğunu yapardı. Biliyordu ki gözünü kırpmadan ayrılacaktı kendisinden. İçi el vermeyip yüreği dağlandı. Mecburi bir kabullenişle başını usulca salladı. Oturduğu koltuktan kalkıp dışarı çıkarken uğurlanmadı bile. Evde bir başlarına kalan anne kız ayrı odalarda gözyaşı döküyorlardı. Biri kaderine diğeri de kızının bahtına yanıyordu.

Aradan geçen iki haftalık süreçte Engin, tamamıyla iyileşip taburcu olmuştu ama Süheyla Hanım'ın ısrarı ile orada kalmaktaydı. Omzundan göğsüne kadar uzanan atel hâlâ yerindeydi. Çıkması için biraz daha zaman vardı zaten ondan kurtulduğunda belli aralıklarla fizik tedavi görmesi gerekiyordu. Kadıncağız bu zamana kadar oğluna hep eyvallah demiş olsa da şimdi onu dinlemeyerek zoraki götürmüştü evine. Doğru düzgün üzerini değiştiremiyor kendine bakamıyordu bir de maazallah yarası bakımsızlıktan mikrop kaptı mı ne yaparlardı? Olacak iş değildi! Huysuzluklarına kulağının birini kapayıp birkaç ay daha idare ettiler mi belki o da alışırdı birlikte olmaya. Hem belli mi olur, belki de Zeynep'le oğlu arasında bir şeyler yeşeriverirdi. Ah, ne de güzel olurdu. Gerçi ikisi de inat ve dik başlıydı ama tek sorun bu olsundu, o da birbirlerini tanıdıkça hallolurdu.

Yaşlı kadının düşüncelerinden habersiz olan Zeynep ve Engin ise garip diyalog eşliğinde oluşan tuhaf bir ilişki içerisindeydiler. Sürekli didişip birbiriyle laf yarıştırarak üzerlerinde hâkimiyet sağlama gibi arzuları vardı. Ve ikisi de bunu anladığından birbirlerine

zekice hamleler yapıyorlardı. Engin, zihninde bir türlü oturtamadığı o itiraf sahnesini hatırlayıp rüya mıydı gerçek miydi diye kendine sorup duruyor, böylelikle istemeden genç kıza olan farkındalığı günbegün artıyordu. Sürekli onun hareketlerini gözlemleyip kendisine ilgisi olup olmadığını tabir etmek, neredeyse tüm uğraşı oluyordu. Aslında kendince amacı vardı bu izlenimin. Eğer Zeynep'in kendisine ilgisi varsa ona göre mesafe belirleyip üzülmemesini sağlayacaktı. Gözlemleri sonucunda duygusu olmayan bir kadın görmek, böylesi bir rüyayı veya hayali artık adı her neyse yaşamış olmak daha da rahatsız ediyordu onu. Zaman geçip tehlikeli çember etraflarını yavaşça sarmaya başladığında kendisi anlamasa da konunun artık bir önemi kalmamıştı. Zira farkında olmadan bu işlemi bir alışkanlığa dönüştürmüştü, Zeynep'e ilgisinin her gün biraz daha arttığını bilemeden.

Zeynep ise hissiz olmaya çalışma konusunda oldukça inatçı bir yapıya sahip olduğundan renk vermediği gibi son zamanlarda Engin'in ona oldukça takmış olmasını da rahatsız edici bir harekette bulunmuş olabilmeye yorumluyor daha fazla sıkıyordu kendisini. İşlerini yapıp Süheyla Hanım'a yardım ettikten sonra odasına çekiliyordu. Ancak son zamanlarda yaşlı kadının Engin'in bakımına koşmasına huzursuz oluyordu. Göğsündeki bandajını yenilemesi, sırtına yastık koyması, yemeğinde yardımcı olması...

Genç kızın, gece boyu Engin'le olan garip iletişimlerini düşünmesi bedenine tatlı rehavet verirken arada kendisiyle boğuşup harp etmesine neden olarak uykusuz bırakmıştı. Hemen yan duvarın ardında bulunan mutfaktan gelen Süheyla Hanım'ın tıkırtıları ile gözlerini araladı. Açık tutmakta zorlandığı göz kapakları henüz uykuya doymadığını belli ediyordu. Hâlsiz bir şekilde kalkıp hazırlandı. Giydiği gömleğin yakalarını iliklediği sırada kapısının vurulmasıyla irkildi.

"Zeynep, uyandın mı?"

"Uyandım Süheyla teyze."

"Giriyorum."

Daha sözleri bitmeden kadıncağız kapıyı açtı. Her zamanki gibi sabırsız ve sürekli bir telaş içerisindeydi.

"Zeynep'im ben markete kadar gideceğim, Engin'in gömleğini giydirmeye yardım eder misin?"

Bundan hoşlanmayan Zeynep, hemen alternatif sundu.

"Ben giderim markete Süheyla teyze, yorulma sen."

"Hayatta olmaz, kafamda belirledim neyi ne kadar alacağımı şimdi liste yaptırma bana."

"İyi de nasıl taşıyacaksın?"

"Pazar arabamı aldım yanıma."

Genç kızın pek içine sinmese de sen bilirsin dercesine omzunu kırdı. Birlikte içeriye girdiklerinde Engin siyah sporcu kesim atletiyle kanepede oturuyordu. Göz göze geldiklerinde hızla çektiler bakışlarını birbirlerinden. Zeynep, yanına yaklaşıp yatağın kenarındaki siyah gömleği eline alarak tuttuğunda Engin'in sitemli bakışları annesini buldu.

"Anacım yardım et diye ben sana diyorum. Sen Zeynep'e mi dedin?"

"Aman ne olur dediysem, markete gideceğim ben. Demlemeye çayım yok, vakit mi kaybedeyim."

Annesi bir şey söylemeden evden ayrıldı. Kendi kendine sabır çekti Engin. Zeynep'in elindeki gömleğe bakıp sağlam eliyle hırsla asıldı.

"Ben giyerim."

Engin, genç kız, ısrar etmeden gömleği bırakıp arkasını dönerek mutfağa geçtiğinde sinirlendi. Bir atel takılı omzuna bir gömleğine baktı. Daha kendi başına bile çıkaramıyordu bu zamazingoyu kaldı ki gömleği giymek! Yine de deneyecekti, erkekliğe laf ettirmek olmazdı. Eli neredeyse bedeninin yarısını kaplayan atele gidip açmaya çalıştığında canının yanmasıyla istem dışı acı nidası döküldü

dudaklarından. İşittiği sesle geri geldi Zeynep. Yanına yaklaşıp eli, atelin yapışkanlarına gitti.

"Bırak, ben yaparım."

Engin bu defa sesini çıkartmadı. Uslu çocuk gibi kıpırdamadan durup Zeynep'e tabi oldu. Genç kız ateli çıkartıp gömleği giymesine yardım edip düğmelerini iliklemeye başladı. Genç adam teslim olmuşçasına bıraktı kendisini. İlk kez başka bir kadının kendine bu kadar yakın olduğunu düşündü. Kaçamak bakışlarla genç kızın yüzüne, gözlerine, elmacık kemiklerine baktı. Kalemle çizilmiş gibi muntazamdı. Dakikalar içinde Zeynep ateli tekrar sağlam bir şekilde takıp işini bitirince arkasını döndü. Soluk alarak tam karşısındaki kanepeye oturduğunda teşekkür etti Engin.

Zeynep, elini kolunu koyacak yer bulamadı, hep böyle oluyordu, aynı ortamda olunca saçmalamamak için bir uğraş arayışına giriyordu. Ayağa kalkıp cama doğru yürüdü. Engin ne yaptığıyla ilgilenmemeye çalıştı. Gözleri telefonunu aradı. Hastanedeyken İrem'in hiç yanına gelmeyişi üzerine annesini sıkıştırmış yine de gerçeği öğrenememişti. Bu sefer Ali'yi aramış, işin aslını kavradığında sakat bedenine bakmadan yanına gidip temiz bir dayak atmak istemişti. Kardeşinin verdiği ayrılık kararını sonuna kadar destekleyerek her fırsatta aramıştı İrem'i. Saatlerce teselli ederek önerilerde bulunmuştu. Son kez gözlerini etrafta dolaştırdı.

"Telefonumu gördün mü Zeynep?"

Genç kız, televizyonun arkasında duran telefonu uzatınca, Engin bir şey söylemeden İrem'i aradı. Beklediği birkaç saniyenin ardından kulağına değen sesle yüzü gevşedi.

"Nasılsın güzellik çok özledim seni." Kaşlarını çatıp devam etti. "Öyle ben de özledim demekle olmuyor ama dön artık Ağva'dan." İşittiği her söze hep tebessüm edince Zeynep ne konuştuklarını deli gibi merak etti. "Mahkeme haftayaydı değil mi?" Arada kesişen gözlerini maharetle tekrar çekti Zeynep. İlgilenmemeye çalıştı. "Ben de geleyim diyorum."

"Daha hastasın Komiser."

Engin, Zeynep'in uyarısına bir süre sessiz kalıp hattın ucundaki İrem'i o saniyeler duymadı. "İşte şimdi yakaladım," der gibi bıyık altı gülümsedi. Besbelli ilgileniyordu kendisiyle. Her şey bir yana bu keçiyi kızdırarak daha da keyiflenecekti.

"Sana mı kaldı beni düşünmek?"

"Eğer senin kaprisini çekip bebek bakar gibi uğraşmak zorunda kalıyorsam evet bana kaldı."

Zeynep, kendisinin dahi şaşıracağı hızda Engin'i mat edince hattın ucundaki İrem, Engin'in sözlerine kızdı. "Ders vermeye başladığına göre maşallah gayet iyisin, Doktor Hanım." Zeynep, iki kardeşi konuşmalarıyla baş başa bırakıp odasına geçti. Okumakta olduğu kitabını alarak odaya geri döndü. Genç adam konuşmasını bitirmiş, koltuğa uzanmaya çalışıyordu. Hiç onunla ilgilenmeyip elindeki romana odaklandı.

Engin ise binbir meşakkatle yerine kurulup göz ucuyla inceledi onu. Haftalardır boşuna kafa yoruyordu, besbelli narkozun etkisiyle saçma sapan bir şeydi hatırladıkları. Hem işittikleri doğru olsa burada olduğu zaman içerisinde anlamaz mıydı bir şey. Kendi apartmanında karşı dairedeki üniversite öğrencisi sarışın minyon kızı ve Melda'nın ilgisini anlıyordu pekâlâ. Ama Zeynep de yoktu bir şey, bir insanın bir insana ilgisi olsa böyle çemkirir durur muydu hiç? Mesela kendisinin de ilgisi yoktu, esip gürlemesi tahammülsüzlüğündendi! Düşüncelerini sağa sola savurup Zeynep'in okumakta olduğu kitaba baktı bu sefer. Ne kadar hızlı bitiriyordu kitapları. Neredeyse her gün başka bir kitap okuyordu. Kendini tutamayıp laf attı.

"Ne okuyorsun?"

Zeynep elindeki kitabı kaldırıp kapağı okunabilecek şekilde tutup cevap verdi.

"Martin Eden."

Engin kitabı daha evvel okuduğu hâlde bilmemiş gibi yaptı.

"Okumadım daha önce. Ne anlatıyor kitap?"

Zeynep, ayracı kitabın arasına bırakıp Engin'e döndü. Konuşurken hislerini mimiklerine yaşatan birisiydi. Telaşla el jestleriyle konuşmaya başladı.

"İşçi sınıfına sahip denizci bir adamın kendinden daha üst statüde bir kıza âşık olup, onun seviyesine gelebilmek için kendini geliştirmesini, okuyup yazmasını ve yazar olmasını anlatıyor. İlk zamanlar yayınevleri yazdıklarına ilgi göstermezken sonradan şansı dönüyor ve tanınıp çok para kazanan bir yazar oluyor. Sevdiği kız dahi peşine düşüyor. Son sayfalardayım bakalım ne olacak."

Engin, aşka âşık olan kızın gözlerine sempati ile baktı. Birkaç yıl önce severek okuduğu kitabın her duygusunu hatırlıyor finalini bilse de nedense Zeynep'e hikâyeyi anlattırmak istiyordu.

"Sence insan sevdiği kişi için hayatını değiştirir mi ya da değiştirmeli mi?"

Zeynep, göğsünü havayla şişirip usulca baktı.

"Değiştirmesi doğru mu bilmiyorum ancak ben bunu bir kez deneyimledim. Bana mutluluk getirmedi, siz de gördünüz. Martin'e de getirmedi, kendini sevdiği kıza ispatlamak mutlu olmasını sağlamadı. Son yirmi beş sayfadayım ve Martin çok mutsuz. Durum manevi tatminsizlik veya manevi boşluk mu bilmiyorum. Ama bana hislerimi soruyorsan benimki tamamen duygusal boşluktandı." Bir müddet ikisi de sustu. Engin, kendisine bakmaya devam edince aklını kurcalayan ve cevapsız kalan soruyu sormak istedi Zeynep. "Komiser?"

"Benim bir adım var Zeynep, Engin demen yeterli."

Kendi kendine gülümsedi genç kız, ismiyle hitap etmesini istemesine sevinecek oldu fakat iki gece önce Süheyla Hanım eski fotoğrafları çıkardığında Engin'in Naz'a ait her kareyi toplayıp evden getirdiği çantasına koymasını hatırlayınca umudu hızlıca söndü.

"Ben rahatsız olacağını düşünmüştüm."

"Neyden?"

"Adını söylememden."

"Ne diye rahatsız olayım? Asıl sen sürekli bana böyle 'Komiser' deyince sinir oluyorum sanki işimin başındayım da yan gelip yatıyormuşum gibi geliyor. Ayrıca İrem'e de sürekli hanım demene gerek yok. Biz öyle insanlar değiliz."

"İyi de ben sizin çalışanınızım."

"Hayır, efendim öyle değilsin! Annemle birbirinize yarensiniz hem senin işin görülüyor hem annemin."

"Sağ ol ama ne kadar daha buradayım?"

Bu soruyu beklemeyen Engin'in kaşları hayretle havalandı.

"Bunu da nereden çıkardın? İstediğin kadar buradasın, şu işler hallolsun sana mesleğini yapabileceğin alternatifler buluruz."

"Hep burada kalacak değilim ki. Sen gelince bu kanepede sıkışıp yatıyorsun, yük oluyorum diye gönlüm razı değil."

"Şimdilik düşünme bunları." Birkaç ay önce kalmaması için diretiyordu. Şimdi ise gitmemesi için ısrar ediyordu resmen. Konuyu değiştirmek istedi. "Ne diyecektin sen bana az evvel?"

Zeynep, gözlerini kısıp saçlarını karıştırınca Engin çocuksu bulduğu bu tavra gülümsedi.

"Hah buldum. İrem Hanım anlatmak istemez diye Süheyla teyze de bana yaşanılanları anlatmadığından yanımda konuşulanlara sürekli kulak tıkamaya çalıştım." Çocuk gibi gözlerini kaçırdı, yanakları al al olmuştu. "Ama yine de bir şeyler öğrendim istemeden."

"Mühim değil, aynı evdeyiz gayet normal öğrenmen."

"Ben anladığımı doğrumu anladım acaba çünkü çok şaşırdım da."

Engin, tek kaşını kaldırıp sorarcasına baktı genç kıza.

"Ne anladın?"

"Bizim Doktor Ali, İrem Hanım'ı boynuzlamış mı?"

Engin, kardeşinin karşılaştığı durum trajik olmasaydı sesli gülecekti. Zor bastırdı isteğini. Kaşlarını çatmaya zorladı kendisini.

"Zeynep!"

"Ne Zeynep!"

"Çok ayıp."

"Ha, o boynuzları takarken ayıp olmuyor da ben sorunca mı ayıp?"

"Usturuplu sor o zaman sorunu."

Omzunu silkti Zeynep.

"Ağız alışkanlığı bendeki, eski arkadaş çevresinden kalma."

"Geçti Zeynep, arkada kaldı her şey. Takma kafana! Şu Mümtaz itini de temizledik mi geriye abin kalıyor. Ama bence pes etti o, bak yok ortalıklarda."

"O yüzden ekibin burada boş yere durmasına vicdan yapıyorum. Sen buradasın, ben oldukça güvendeyim başka savunmasızlara yardımcı olsun onlar."

Engin, gururunu okşayan sözler üzerine başını kabullenişle oynattı. Zil çalınınca Zeynep seri adımlarla gidip kapıyı açtı. Karşısında duran Süheyla Hanım'ı içeri alıp pazar arabasını boşaltmaya yardım etti. Kadıncağızı oturtup kahvaltıyı kendisi hazırladı, birlikte yediler yemeklerini. Az evvel ikisini yalnız bırakmış olmanın huzurunu yaşayan yaşlı kadın ise göz ucuyla izledi gençleri. Gerçi anlamıyordu bir şey, sürekli didişiyordu bunlar. Onun bildiği aynı ortamı paylaşan iki bekâr gencin arasında bir elektriklenme olurdu. Boş boş bakarlar, heyecandan kızarırdılar ama bunlarda bir şey yoktu. İkisi de inatçı keçiydi. Ne yapsaydı da daha fazla gözlerine soksaydı birbirlerinin varlıklarını. Bazen insan algılarının açıklığını savunsa da öyle durumlar olurdu ki saliselik boşluklarda yaşanan dalgalanmaları kavrayamıyordu. Süheyla Hanım da bu didişmelerin gitgide artmasını birbirlerinin iç savaşı olduğunu anlayamıyordu.

-VEDA-

Her veda güzel bir merhabanın başlangıcıdır. Tüm olanı biteni doğrusuyla yanlışıyla ardında bırakıp bakir bir sayfa açarak önceden müsveddesini yaşadığı durumları artık daha itina ile yaşamalı. Zira şairin de dediği gibi hayat kısa kuşlar uçuyor...

Üç haftayı arkalarından bırakan Eroğlu Ailesi için epey meşakkatliydi günler. İrem, Ali'den resmen ayrılmıştı. Kendine nezih bir muhitte ev tutup yerleşmiş, birkaç hastane ile iletişime geçip iş başvurusunda bulunmuştu. Ailesi ona her anında destek olmuştu. Kendisini yalnız hissetmemesi için elinden geleni yapmışlardı. Diğer tarafta Engin de fizik tedaviye başlamış, sıkı sıkıya çalışıyordu kolunun tedavisi için.

Genç adam, hemşire yardımıyla uyguladığı programın ardından metal askılığa bıraktığı gömleği giyip düğmelerini ilikledi. Kolunu daha rahat kullanabiliyor olmanın huzuru vardı yüzünde. Yaklaşık on beş gündür süre gelen kol robotu tedavisiyle uzvu eski elastikiyetine dönüyordu yavaş yavaş. Aynadaki yansımasına son kez bakıp dışarı çıktığında kendisini bekleyen Metin'e tebessümle yaklaştı. Dört gün daha sabrettiği sürece serbest olacağını söylerken gülüştüler.

Hastaneden ayrılıp eve yol alırken arkadaşının motive edici sözleri fizik tedavi üzerine iyice merhem oldu Engin'e. Metin tüm bu süreçte servis şoförü olmuştu arkadaşının. Birkaç ay evvel olsa

Metin, bu durumu fırsata çevirip Zeynep'i göreceği için heyecanlanırdı. Fakat hastanede geçen konuşmadan sonra körü körüne hissiyatlar yaşamayacak kadar da olgun bir adamdı. Olmuyorsa olmuyordu, zorlamanın bir manası yoktu. Elbet bir gün gelir tamamen tarafsız hisler de besleyebilirdi genç kıza, yeter ki kendisini olacağına dair avutmasındı. Böylelikle zaten akan su yatağını bulurdu.

Geçen dakikalar süresince iki adam da kendi huzur ikliminde yol aldı. Neredeyse eve gelmişlerdi. Sol kıvrımdan dalıp mahalleye girdiklerinde Engin'in tok sesi arabanın içindeki sessizliği böldü.

"Usta, dur şurada annem bir şeyler istemişti."

Arabayı temkinli bir şekilde durdurdu Metin.

"Ben alırım Engin, otur sen. Ne istemişti Süheyla teyze?"

"Ivır zıvır çikolata benzeri şeyler, sen bilmezsin, ezberledim artık neyi yediklerini."

Metin, bir şey demeden arkadaşının emniyet kemerini açmasına yardım ettiğinde Engin arabadan indi. Markete girdiğinde, reyonlar önünde dolanırken aklında kalan görüntülerle Zeynep'in sevdiklerinden aldı. Annesi bilerek yapıyordu bunu, anlamıyordu sanki! Gün içinde zaten birlikte dışarı çıkıp istediklerini alıyorlardı. Ama kendisi hastaneden dönerken sırf Zeynep'e kendi elleriyle bir şeyler alması için özellikle sipariş veriyordu. Unutmuş gibi yapıp almasa alınıyordu veya alınmış gibi davranıyordu. Bilemedi asıl olanını. Ama her şey beklenirdi doğrusu bu tatlı işgüzar kadından. Elindekilerin parasını ödemek için kasaya geçtiğinde bir dolu poşetle dükkândan ayrıldı. Arabanın açık olan camından arkadaşına eliyle işaret edip apartmana doğru yürüdüğü sırada Metin de müsait bir yere park etti aracını.

İki arkadaş birlikte içeri girip merdivenleri çıktı. Malum dairenin önüne gelip zili çalarak beklediler. Birkaç saniye içerisinde Süheyla Hanım tarafından açıldı kapı. Tonton kadının güler yüzüyle içeri davet edildiler. Engin elindekileri mutfağa bırakıp oturma odasına geçti. Etrafa göz gezdirdi, Zeynep ortalıkta görünmüyordu.

"Yalnız mısın anacım?"

Metin'in hemen yanına oturdu. Ayakta duran Süheyla Hanım, bu soruya gençlerin anlamadığı muzır bir gülümseme gönderdi.

"Zeynep'i soruyorsan içeride odasında."

Boğazını temizledi Engin.

"Niye onu sorayım, lafın gelişiydi."

Saatlerdir aklında kurduğu planını ilmek ilmek işlemek istedi, yaşlı kadın.

"Madımak yaptı sana, biraz da evi temizledi. Dinleniyor şimdi."

Engin biliyordu ki bu inatçı keçi kendisi için özellikle bir şey yapmazdı. Yine anasının kendi kendine gelin güvey olmasıydı. En iyisi işi çirkefliğe vurmaktı. Hem biraz da sesini yükselterek dedi mi kesinlikle muhatabına ulaşırdı.

"Karadenizli ne anlasın madımaktan?"

"Engin, alacağım ayağımın altına bak!"

Beklediği olmayıp aksine annesinden hamle geldiğinde, arkadaşının yanından kalkıp karşıdaki üçlü kanepeye uzanır gibi oturdu. Fizik tedavi yoruyordu onu. O sırada Süheyla Hanım, Metin'e teşekkür edip bugünkü tedavi için doktorun ne söylediğini sordu. Oğlunun sorunuyla ilgilendiği sırada Zeynep çekinerek yanlarına geldi.

"Hoş geldin Metin Komiser."

"Sağ ol Zeynep, hoş buldum."

Metin, nezaket icabı hafifçe doğrulduğu koltuğa tekrar oturdu. Engin, başını Zeynep'e çevirmese de çeki düzen verdi oturuşuna. Ayaklarını yere indirdi. Odadaki varlığıyla ilgilenmemeye çalıştı. Kumandaya uzanıp televizyonu açarak kanallar arasında gezerken aynı şekilde tepkisiz kalan Zeynep, bir şey söylemeden mutfağa gitmek üzere odadan ayrıldı.

Süheyla Hanım'ın yüksek sesle "Zeynep'im, Metin'ime de bir tabak hazırlayıver sana zahmet." Annesinin seslenişiyle Engin, genç kızın odadaki yokluğunu anladı. Bu keçiyle didişmek neredeyse

oyun hâline gelmişti. Adını koyamadığı garip bir hobi! Duvardaki saate bakıp kendi kendine mırıldanarak ayrıldı odadan.

"Ağrı kesici saatim gelmiş." Mutfağa girdiğinde arkası dönük olan Zeynep, tezgâhın önünde salata yapıyordu. Giymiş olduğu, bedenine uyumlu, etek boyu dizlerinin birkaç santim altında kalan krem rengi elbisesine gitti gözleri. Fazlasıyla zayıftı, beli kopacak gibi duruyordu. Tek eliyle kavramaya kalksa kesinlikle zorlanmazdı. Ama niye yapsındı böyle bir şey? Düşüncelerinin gereksizliğine kızdı, boğazını temizledi. "Kas gevşeticimi nereye koydun Zeynep?" Genç kız, bir şey söylemeden mutfak dolabını açıp ayaklarının üzerinde birkaç santim yükselerek raftan aldığı ilaç ile arkasını döndüğünde göz göze geldiler. Yanına yaklaşıp kutudan çıkardığı hapı avucuna bıraktı. Masanın üzerinde duran bardağa sürahiden su doldurarak uzattı. Engin ilaç ve su arasında mekik dokudu bakışlarıyla. Elindekileri masaya bıraktı. "Hiç uyarmıyorsun, ilacı yemek yemeden içersem mideme dokunacak."

Sessizliğini dakikalardır koruyan Zeynep, bıkkınlıkla soluyup tekrar işine döndü.

"Tabii, zaten sen de nasihate ve uyarmaya gelen bir kişisin ya, tüm kabahat bende."

Engin, bıyık altı gülümsedi Zeynep'in sözlerine.

"Ha, sen çok uyumlusun, arıza çıkaran benim."

"Susun, susun! Tencere dibin kara..." Elini beline koyan Süheyla Hanım, yapmacık bir sitemle devam etti. "Al birini vur ötekine."

Yaşlı kadının sözleri ikisini de hizaya getirdi. Zeynep, elindeki salata tabağını masaya bıraktı. Engin de her zamanki yerine genç kızın tam karşısına oturdu. Metin ve Süheyla Hanım ise yan yana yerlerini aldıklarında kaşık ve çatalların tınısı yavaşça yükseldi. İki gencin kaçak dövüşü, Metin'in bu gerginliği hissetmesi ve sebebini az çok kestirmesi zor olmadı. Bir yanı garip bir burukluk yaşadı, diğer yanı da zamanında Engin'in sorusuna doğru cevap vermeyişini

kutladı. Belli ki bu inatçı iki keçi birbiri için biçilmiş kaftandı ve kendisini bekleyen elbet başka limanlar olacaktı.

Sessizce yenilen yemeğin ardından, Metin vakit kaybetmeden müsaade isteyerek kalktı. Engin ağzında gevelercesine Zeynep'e "Ellerine sağlık." diyerek sofradan ayrıldı. Her akşam uzandığı kanepeye geçip kurularak boş boş televizyona baktı. Zaman akıp gidiyordu, birkaç aydır hayatı oldukça değişmişti. O gün baskında yaralanması tüm dengeleri değiştirmişti bir anda. Hatta o lanet günlerin getirisiydi ikizinin yaşadığı hezeyan. Değişmeye başlayan ruh hâli ve anlamlandıramadığı gerginliği onu rahatsız ediyordu. Neyse ki kolu atelden kurtulmuştu, bir de fizik tedavi zımbırtısı bitti mi ondan keyiflisi olmayacaktı. Hemen evine dönecek, sonuna kadar yalnızlığın tadını çıkaracaktı.

Sabahki yorucu tedavinin yorgunluğu, yemeğin ağırlığı bedenine rehavet yapıp göz kapakları ağırlaşmaya başlamıştı. Yaklaşan ayak sesleri üzerine bile istifine bozamadı. İki kadın konuşarak içeri girip küçük koltuğa yan yana oturdular. Süheyla Hanım oğlunun uyuduğunu düşünüp sözlerini içli içli dile getirdi.

"Ah, koca bebeğim benim. Uyumuş yine oralarda."

Zeynep, göz ucuyla bakıp ilgilenmemeye çalışsa da Engin'in kırpışan kalın gür kirpiklerinden uyumadığını anlayabiliyordu. Gülüp gülmemek arasında kaldı. Tebessümünü maharetle gizledi. Ayağa kalkıp yanına yaklaştığında genç adam gölgeyi hissedip telaşlandı ancak belli etmemeye çalıştı.

"Kumanda bize kaldı desene Süheyla Sultan."

Dizlerini hafifçe kırıp eğilince Engin'in avuçları arasında gevşek duran kumandayı usulca çekti. Parmakları kemikli ele değdi istemeden. Bu temas, farkında olmasalar da ikisini de etkiledi. Zeynep'in yanakları ısındığında bakmadı hiç genç adamın olduğu tarafa. Kanallar arasında geçiş yaparken yaşlı kadının sözleri heyecandan tıkanan kulaklarına anca ulaştı.

"Dört gün daha gidecekmiş fiziğe. Sağ olsun Metin de olmasa çok zor olacaktı hastaneye gidip gelme işleri."

"Vallahi Süheyla teyze ben götüreyim diyeceğim ama ilk günkü denememizi biliyorsun. Az daha başhekim atıyordu hastaneden."

Süheyla Hanım, bir şey söyleyemeden içeride çalmakta olan telefonun yanına gidince, gözleri Engin'e değdi. Söylediklerinden dolayı gülmemek için dudaklarını sıktığını görünce, muzip bir gülümseyiş gönderdi gözleri kapalı olan adama. O, sözde numarasını sürdürmeye çalışıyordu. Kendisi de Karadeniz müzikleri dönen bir kanalı açık bırakıp, dertli türkünün odayı doldurmasına izin verdi.

Çok özlemişti memleketini. Mavisini, yeşilini, yağmur yağınca dağlarına oturan sisi, toprağının kokusunu ve birçok şeyi... Gözleri nemlenince parmaklarının ucuyla kuruladı. Engin'in odadaki varlığını unutarak televizyondan yükselen melodiye eşlik etti.

"Ha bu akan dereler denizlere dolacak söylesana güzelum sonumuz ne olacak? Ah duman kara duman sardi dört yanımızi. Ander kalsın sevdaluk oy alacak canimizi. Ah duman kara duman sardi dört yanımızi. Ha bu andersevdaluk da alacak canımızi."

Engin, kulağına değen nağmeye içinin burkulduğundu hissetti. Zeynep'in ağlamaklı şiveli sesi, tuhaf yaptı onu. Her zaman güçlü ve saldırgan hâlleriyle kadın nahifliğini unutsa da an itibarıyla şahit olduğu şey, acıları olan bir kadındı. Daha fazla bu numarayı sürdürmeyeceğini düşündü, zira deli gibi merak ediyordu yüz ifadesini. Gözlerini usulca aralayıp yerinde kıpırdanarak hafifçe doğruldu.

Genç kızın kendini fark etmeyişi üzerine sırtını mindere yaslayıp dikkatle inceledi. Garip renkteki gözlerini halının bir noktasına daldırmış, hüzünle mırıldanıyordu dudakları. Çene kasları gevşeyip gerildiği sırada ortaya çıkan elmacık kemiklerine baktı. Sonra söylediği türkünün sözlerini heceledi içinden. *Dere akar taş ile gözüm doldu yaş ile. Nerelere gideyim bu garip baş ile.* Sahi, bu kadar çok mu sevmişti bu Orhan ciğersizini? Ama ondan geriye kalan hatıraları elinde tutmayıp atmıştı. Hatta annesi, köstekli saati çöpe tıktığını

söylemişti. Hâlâ sevseydi anılarını dağıtır mıydı? Kendisi evinde bir bardak dahi oynatmamıştı mesela. Aman neyse neydi! Her dertli türkü söyleyenin sorunu aşkla mıydı? Hem öyleydiyse de ilgilendirmezdi kendisini.

"Zeynep!" Odayı dolduran sesle iki genç, yerinden sıçrarcasına tepki verince Süheyla Hanım muzip bir şekilde baktı ikisine. "Engin, ne ara kalktın sen?"

Genç adam, kendini sıkışmış hissetti. Kaşlarını çatıp içindeki karmaşaya öfkeli oluşundan hıncını almak istercesine keskin bakışlarla Zeynep'e baktı.

"Zeynep Hanım'ın şakımasına uyandım. Sahi Zeynep, sahnelere atılsana maşallah çok maharetlisin."

Zeynep, tek kaşı havada usulca başını Engin'e çevirdi.

"Senin kadar rol kesemiyorum Komiser ama bak sesime ben de güveniyorum."

Engin, Zeynep'in neyi kastettiğini anlayıp renk vermemeye çalışarak yerinden doğruldu. Süheyla Hanım ise bu iğnelemeden hiçbir şey anlamadı. İnatçı keçilerin her zamanki hâliydi. Televizyon dolabının alt rafından örgü sepetini alıp elişine dönünce Zeynep de uzun sehpanın üzerine bıraktığı kitabını eline aldı. Şehirde boş boş durarak geçmiyordu vakit, zaten elindeki kitapları da eritmişti. İrem'in onca acısı telaşı varken yeni kitap isteyemezdi. En iyisi yarın Süheyla Sultan'la çarşıya çıkıp takı yapmak için malzeme almalıydı. Özlemişti bu şekilde oyalanmayı. Dakikalar birbiri ardına geçtiğinde nihayet kitabını tamamlamış, Engin de artık yorulduğunu dile getirip yatmak istediğini söylemişti. Süheyla Hanım kutsal görev misali elinde nevresim ve pike ile geldiği sırada ağız ucuyla iyi geceler dileyip odasına geçti Zeynep, hislerine gem vurarak noktaladığı bir günü sonlandırıp uyumak üzere...

Yapılan bir araştırmaya göre iki ayrı insan farklı zamanlarda biri kaza geçirip paralize olurken diğeri şans oyunlarında büyük ikramiyeyi kazanır ve ikisi de yüreğinde taşıdığı duygu durumunu zirvelerde yaşar. Biri mutluluğunun ölene kadar süreceğini düşünürken diğeri bu üzüntü ile nasıl bir ömür geçireceğini dert edinir. Ama su, yolunu bulup hayat döngüsü devam ederken geride bıraktıkları bir yılın ardından ikisi de normal duygulara sahiptir. Ne biri çok mutlu ne de diğeri hâlâ enkaz hâlindedir. Bu belki de ruhun yoğun duygulara zamanla bağışıklık kazanma şeklidir ya da insanın baki olmadığı bu dünyada, hislerinin de kalıcı olmadığının göstergesi...

Geride bırakılan haftanın ardından Engin, fizik tedavisini tamamlamış, ağrıları da azalmıştı. İşe gidip geliyor, bedenen daha sahalara atılamasa da yarıda bıraktığı dosyaları devam ettiriyordu. İyileştiği hâlde evine gitmek gelmiyordu aklına. İşten eve, evden işe gidiyordu. Zeynep ise her ne kadar ruhen yorucu olsa da Engin'le aynı evi paylaşmaktan oldukça mutluydu. Aralarındaki duygusal etkileşim her geçen gün bir parça daha artıyor, ikisini de hırçınlığa itip birbirlerinden alıyorlardı yüreklerindeki çıkmazın hıncını. Özellikle Engin, artan farkındalığını kendine konduramayıp agresifleşiyor, karşılığında muhatabının da taarruza geçmesine sebebiyet veriyordu. Velhasıl iki cambaz bir ipte oynamıyordu.

Süheyla Hanım cephesindeyse trajikomikti her şey. Bir tarafta kızına üzülüp yeni hayatına alışması için dualar ediyor diğer yanda gözlerinin önünde birbirini yiyen bu inatçı keçi için kollarını sıvamış baş göz etmek için uğraşıyordu. Birkaç keredir denediği taktiği uygulayıp Zeynep'in yaptığı yemekleri Engin'e "Sana özel yapmış bunları," derken, oğluna kendi sipariş verdiği çikolataları Zeynep'e "Engin'im sen yersin diye almış," diyerek kendince küçük oyunlar oynuyordu fakat bu iki keçi bu kumpasa da gelmiyordu.

Engin'in yine yorgun bir şekilde eve geldiği akşamların birinde onu kapıda Zeynep karşıladı. Heyecanı doruklardaydı. Göz göze geldiklerinde ikisi de belli belirsiz gülümsedi. Birbirleriyle selamlaşıp

içeriye geçtiklerinde sessiz ama kendi içlerinde huzurluydular. Engin, annesine selam verip ellerinden öptü. Yaşlı kadın artık oğlunun yanı başında olduğunu görmenin mutluluğunu bir kez daha yaşadı. Yavrusunun hâl hatırını sorup mutfağa gitti. Yemekleri ısıtarak sofrayı kurdu. Birlikte yapılan akşam yemeğinin ardından oturma odasına geçtiklerinde Süheyla Hanım örgü örüyor, Zeynep bir gün önce aldığı malzemelerle takı yapmaya çalışıyor, Engin de hanımları göz ucuyla izlerken arada televizyonla oyalanıyordu. Tam aile havası esiyordu. Gözleri Zeynep'e kaydı. Geçen akşam bulaşık yıkarken söylediği türkü yankılandı kulağında. *Ben denizde bir gemi,* demişti içli içli.

Engin'in de diline dolandı birkaç yıl önce popüler olan türkü. Hatta bağlamayla da çalar, söylerdi. Birden zihni ayaklarına hâkimiyet kurdu. Oturduğu yerden kalkıp uzun süredir duvarda sabit duran bağlamasına gitti eli. Hareketi Süheyla Hanım'ın dikkatini çekerken Zeynep elindekilere o kadar dalmıştı ki farkına varamadı. Yaşlı kadın oğlunun Naz'dan sonra ilk kez bu zımbırtıya el sürmüş olmasına ne tepki vereceğini bilemedi. Neredeyse mutluluktan ağlayacaktı. Rahmetli gelinini çok severdi. Onu kaybedince gelin değil evlat kaybetmiş gibi içi sızlamıştı fakat her şeye rağmen can başka canan başkaydı. Gülmeyi unutup neşesi sönen oğlu bir yıldan fazladır, efkârdan bile bunu tıngırdatmamışken şimdi eline almış olması pek manidar geldi. Göz ucuyla Zeynep'e baktığı dikkatini çekti. Belli belirsiz gülümsedi kadın, acaba oğlu dünyanın hâlâ döndüğünün farkına mı varmaya başlamıştı? Sevincini dillendirmekten çekindi, zira söyleyip Engin'in inadını gıdıklamanın manası yoktu.

Süheyla Hanım kendi kendine düşünürken Engin bağlamasıyla koltuğa oturup akordu için uğraşmaya başlayınca Zeynep hızla bakışlarını genç adama çevirdi. Birkaç ay evvel Süheyla Hanım'ın dedikleri aklına geldi. *Naz öldü dünya durdu, sonra bunu getirip astı buraya.* İçi pırpır olurken genç adam sazını dizine yasladı, bir eli perdelerinde diğeri tellerinde önce ses aradı. Zeynep'le göz göze gelince dün onun söylediği türkünün melodisine giriş yapmaya

başladı. Uzun zaman olmuştu bu merede elini sürmeyeli. Gönlüne bastıramadığı çalma arzusu dolarken Zeynep'in yeni yeni gönlüne düşen sevgisinin onu bu isteğe ittiğinin farkına varamadı. Zeynep gözlerini kırpmadan Engin'i izledi. Aynı şekilde genç adam da ona bakıyordu. Başını önüne eğdi, parçanın introsunu tamamlayıp gözlerini yumarak türkünün sözlerini mırıldandı.

"Şu gurbet ellerinde. Zaman geçer mi acap. Bizi perişan etti. Gaybana galasıcak.

Ben denizde bir gemi. Dalgalar vurur beni. Ben ağaçta bir yaprak. Rüzgâr savurur beni."

Zeynep, Engin'in türkü söyleyeceğini hele ki dün kendi kendine mırıldandığı Karadeniz türküsünü hiç beklememişti. O kendi hâlinde içine içine söylemişti hâlbuki türküyü. Demek ki duymuştu veya öyle mi denk gelmişti? Sadece bir şeyler çalacak diye beklerken bu tatlı tesadüfle ya da adı her neyse kulakları bayram yeriydi anbean. Türkünün kendisine ayrı, Engin'in hareketine ayrı duygulandı. Utanmasa çekinmese ağlayacaktı hüngür hüngür. Engin susunca yine gözlerini açtı. İkisinin de gözleri buluştuğunda kimsenin görmediği bir koridor oluştu aralarında. Öyle ki kalpten kalbe cereyan yaptı o yol. Süheyla Hanım, etkileşimin derinliğini bilmese de gördüğü görüntüyle mutlu oldu, gençlere belli etmeden elişiyle uğraşmaya devam etti. Engin, yüreğinde hissettiği o tuhaf sarsıntıyla toparladı kendini. Rahatsız etti hissettikleri. Kalbi ılık ve ritimsizdi. Kolunun yorgunluğuna yormak istedi. Tabii canım kesinlikle yorgunluktan olmuştu. Türküyü hızla sonlandırıp bağlamasını aldığı duvara asarken açıklama ihtiyacı hissetti.

"Koluma egzersiz olsun azıcık dedim. Yapmasaydım keşke yordum kolumu."

Süheyla Hanım muzipçe dudaklarını büzdü.

"Oh oh iyi yaptın çocuğum, ağrı dediğin gelir geçer zaten."

Zeynep, toparlanıp bakışlarını kucağındaki kolyeye çevirdi. Engin'in *türküyü üzerine alma sakın ben sana özel bir şey yapmam* dercesine söylediği sözlere karşılık verdi.

"Fena değilmişsin Karadeniz şivesinde, ağzına sağlık. Koluna da şifa olsun."

Süheyla Hanım kahkaha atacak oldu gençlerin tavrına ama içinde sakladı hislerini. Bir şeyler deyip Engin'e laf çarpmak istediği sırada odada yükselen telefonun sesi bir anda herkesin dikkatini dağıttı. Engin, elini cebine atıp telefonunu alırken emniyetten arandığını görünce yerinden doğruldu.

"Efendim Metin?"

Dostundan işittiği her söze yüzünü gevşetip gererek söylenenlere heyecanlandı bir parça. Aylardır aradıkları Mümtaz'ın bulunduğunun söylüyordu.

"Gece kulübü kimin adına?"

Keyifle gülümsedi Engin.

"Ne zaman yapıyoruz baskını?"

Metin, operasyonun birazdan gerçekleşeceğini söyleyince Engin, az evvel televizyon dolabının üzerine bıraktığı cüzdanını ve silahını alıp "Geliyorum hemen," yanıtını verdi. Teklifi saniyesinde reddedildi tabii. Zira ekibindeki her bireyi kendi evladı gibi seven Hasan Başkomiserden sağlık durumu yüzünden kendisine izin çıkmamıştı. Düşünüldüğünü bilmek iyi geldi, hattın ucunda ara vermeden konuşan Metin'in "Ben sadece Zeynep sevinir diye özellikle bilgilendirmek istedim." demesi üzerine garip bir hezeyan yaşadı. Neden durup dururken sevinmesini isteyecekti ki? Gerçi sormuştu bir keresinde, ilgilenmiyordu arkadaşı Zeynep'le. Hem aynı şekilde Zeynep de duvardı Metin'e karşı. Düşünceleri, az evvelki bozguna tezat bu sefer isimsiz bir gevşeme sağlayıp önemsiz buldu dostunun dediklerini.

"Tamam, ama sonucu haberdar edin muhakkak."

Bir iki kelime daha edip operasyonun detaylarını aldıktan sonra dilinde dolandı bildiği tüm dualar. Yerine yerleşip gözlerini Zeynep'e çevirdi. Az evvelki telefon konuşmasına kulak kabartmadığı belli oluyordu. Ciddi bir şekilde tuttuğu pense ile zincirin halkalarını sıkıp gevşeterek renkli taşları diziyordu.

"Mümtaz'ın kumarhanesinin adresine ulaşmışlar."

Genç kız duyduklarıyla sevinip elindekileri kucağına bıraktı.

"Ciddi misin?"

"Evet. Taksim'de bir gece kulübünün üst katını kullanıyormuş."

"Bu harika bir haber."

"Oh Allah'ıma çok şükür darısı senin katil abinin başına Zeynep'im."

Yaşlı kadının sözleri Zeynep'i gülümsetip dudaklarından 'Amin' sözcüğünün dökülmesine sebep verince sitemle baktı Engin annesine. Bir de kendisi için derdi, *dilinin ayarı yok* diye ama şimdi yaptığı neydi acaba? Kızcağızın abisine direkt katil demişti resmen.

"Anne!"

"Aman ne var. Ne dedim yine?"

Ya sabır çekti Engin. Yan yana oturan bu iki kadın ne çok birbirine benziyordu, belli ki bu yüzden bu kadar iyi anlaşıyorlardı. Düşüncesi belirsiz bir tebessüm bıraktı dudaklarında. Aynı saatlerde süren arkadaşlarının mücadelesini hatırlamasıyla ciddiyete büründü. Odanın balkonuna çıkıp vakit geçirdi bir süre, bu zaman zarfında Zeynep kendisine kimi çay getirdi kimi zaman da meyve. Kendi kadar genç kızın gerginliği daha fazla gerilmesine sebep oldu. Kolay mıydı aylardır korkudan bıçak sırtı yaşamıştı günlerini. Bu gece eğer sorunsuz hallolursa, bambaşka bir dönemi olacaktı Zeynep'in. Daha ferah daha özgür. Abileri gibi bir gerçeği olsa da bu tıynetsiz heriflerden kötü olamazdı.

Saatler ilerlese de kimse meraktan uyuyamadı. Süheyla Hanım, bir köşede eli çenesinde şekerleme yapıp bir gözü kulağı da gelecek haberlerdeydi. Akrep yelkovan neredeyse yarımı gösteriyordu,

çalan telefonun sesi üzerine balkona çıktı Zeynep. Sevdiği adamın yüzündeki her mimiği dikkatle inceleyip gerilmiş kasların anbean gevşemesi üzerine daha da heyecanlandı. Her ne kadar iyi bir şeyler olmuş gibi görünse de sarf edilen sözlerden bir şey anlamıyordu. Sanki bilerek yapıyor, kasten şifreli konuşuyor da müjdeyi kendi dudaklarından duysun istiyordu inatçı adam. Görüşmenin dakikalarca süreceği düşüncesiyle çaresiz içeri geçecekken Engin, konuşmasını bitirip gülümseyerek baktı.

"Gözümüz aydın, Mümtaz yakalanmış."

Zeynep, mutluluktan gözleri dolup yanaklarından süzüldüğünde ne yapacağını bilemez yerinde sallandı. Kendini daha fazla tutamayıp hızla Engin'e sarıldı.

"Teşekkür ederim Engin." Ağlayarak başını omzuna dayayıp bilfiil devam etti. "Çok teşekkür ederim. Çok ama çok teşekkür ederim."

Kızın soluklarını boyun girintisinde hissetti. Bu denli yakınlığı, çocuk misali kendisine sığınmasını beklemeyen Engin, elini koyacak yer bulamayıp gözlerini yumdu. İçinden geldiği gibi davranmak istedi. Eş zamanlı dolandı kolları her daim incecik bulduğu Zeynep'in zarif beline. Gerçekten nasıl da narindi! Bu temasla midesinde garip bir kasılma yaşadı. Diğer yanda kapı girişinde onları izleyen Süheyla Hanım gördüklerine gülümsedi. Sonunda dualarının kabul olduğuna şükrederek birkaç saniye sesini çıkarmamışken daha fazla dayanamadı.

"Gözümüz aydın gençler." İşittikleri sesle ikisi de geri çekilirken fazlasıyla utandı Zeynep. Gözyaşlarını silip lavaboya geçti. Yüzünü yıkayıp ferahlamaya çalışarak hislerini sevdiği adama belli etmemiş olmayı diledi. Diğer tarafta annesiyle baş başa kalan Engin ne diyeceğini bilemedi. İçeriye geçecekken atıldı Süheyla Hanım. "Çok sevindi kızcağız."

Engin, başı ile onaylayıp oturma odasına ilişti. Az evvelki değişimin hâlâ midesine yapışıp kaldığını hissediyordu. Yutkunuyordu

ama geçmiyordu garip kasılma. Bir benzerini de bağlama çalarken yaşamıştı. Sehpanın üzerindeki serin suyu içti geçsin diye ama nafile. Saniyeler içerisinde Zeynep odaya girip göz göze gelince mahcubiyet hissettiler. Engin, gözlerini hızla çekti.

"Saat geç oldu ben yatayım en iyisi, müsaadenizle hanımlar."

"Evet, epey geçmiş gerçekten. Zeynep'im ben sabah uyanamazsam eğer, sen kalkıp sofra hazırlar mısın Engin'ime?"

Süheyla Hanım, Zeynep'in verdiği olumlu cevabı dinlemeden görev misali oğlunun nevresimlerini almaya içeri gidince yalnız kaldı iki genç. Zeynep, artık Mümtaz'ın da bulunmasıyla kendi yaşamını çizmeye başlayacağını hatırlattı zihnine. Burada böyle kalmaya devam ettikçe zorlanıyordu. Acaba anlamış mıydı Engin? Ahmak gibi sarılmıştı adamın boynuna, ah bir de salya sümük ağlamıştı, zayıflar gibi. Söyleyeceklerinin Engin'i kıracağını bilse de sakınmadı hiçbirini.

"Günlerdir hastalıktı, bizi korumaktı derken yerinden oldun. Artık rahatça dönebilirsin evine. Aklın kalmasın bizde."

Gerçek, Engin'in yüzüne gün gibi vurdu. Kalış sebebini hatırlattı kendine. Sahi neden hâlâ buradaydı? Yarası olduğu için kendi işini kendi göremediğinden kalmıştı o kadar hafta burada, peki ya şimdi? Bir şeyi yoktu ki! İyiydi, yani haklıydı Zeynep. Belli ki rahatsız olmuştu burada fazlasıyla kalmasına. Başını evet dercesine oynattı.

"Ben de yarın gitmeyi planlıyordum zaten."

"Öyle mi?"

Sanki az evvel kendisi git dememiş gibi döneceğinden dolayı içi burkuldu Zeynep'in. Bakışlarını kaçırıp Engin'in gereksiz savunmasını dinledi.

"Evet, Mümtaz olayının da bu gece hallolduğu iyi oldu. Artık tehlikenin büyüğünden kurtuldun."

Zeynep başını önüne eğdi, bir şeyler söylemesi gerektiğinin farkındaydı.

"Sağ ol her şey için."

"Rica ederim, görevimdi. Artık annemle birbirinize emanetsiniz."

"Evet."

Engin, elini ensesine atıp sıvazlayarak ikili konuşmalarını uzatmak adına gevelemeye başladı.

"Şey... Bir sıkıntın olursa anneme söylemeden arayabilirsin."

"Teşekkür ederim."

Elinde nevresimle içeri giren yaşlı kadın veda konuşmasını andıran bu sözlere anlam veremedi.

"Hayırdır gece gece?"

"Yarın evine dönecekmiş Komiser."

Engin, bakışlarını hızla Zeynep'e çevirdi, kim bilir nasıl da sıkılmıştı ki gitmesini bu kadar istiyordu. O kadar dırdır edip kızcağızı sonunda bıktıracağı belliydi. Sıkıntıyla annesine baktı.

"Bunaldım burada, evimi çok özledim."

Zeynep, başını eğip odadan çıkacakken seslendi.

"İyi uykular."

Genç kız, hole çıkıp kendi odasına geçerken anne oğul yalnız kaldı odada. Süheyla Hanım, gençlerin bir anda değişen duygu durumuna anlam veremedi. Az evvel kucaklaşmışlardı da ne olmuştu şimdi? Nereden çıkmıştı gitme mevzusu?

"Nereden çıktı oğlum eve gitmek?"

"Yeter be anacım vallahi sıkıldım."

"Geleceksin ama. Yine en başa dönmeyelim."

"Tamam, dönmeyiz." diyerek tebessümle annesinin yanağını sıktı genç adam. Süheyla Hanım, yatağı serip dışarı çıkınca kendi hâlinde kaldı Engin. Uyuyana kadar Zeynep'in hâl ve hareketlerini düşünüp ruhuna işkenceler etti.

Zeynep, sabah erkenden uyanıp üzerini değiştirerek mutfağa gittiğinde hemen çaydanlığı sürdü ocağa. Engin, hafta sonları yine gelirdi belki ama birlikte yiyecekleri son yemek için vakit kaybetmeden bir şeyler hazırlamaya başladı. Dün gece geç yattıklarından hayatta uyanamazdı yaşlı kadın. Alışık değildi öyle geç oturmalara. Zaten tembihlemişti yatmadan evvel kendisini. Sofra düzeni içine sinince heyecanla yöneldi oturma odasına. Buzlu cama yansıyan görüntüden genç adamın giyindiğini anlayarak kapıdan uzaklaşıp seslendi.

"Engin, sofra hazır."

İçeriden bir ses gelmedi, mutfağa henüz geçmişti kapı açıldı. Zeynep, heyecanlanıp üzerini çekiştirdiği sırada sevdiği adamın sesi kulağına çalındı. "Kahvaltı yapmayacağım ben."

Duyduklarına enerjisi düşen genç kız içeriye ilerledi, Engin'le burun burana geldiklerinde genç adam başını eğdi.

"Neden? O kadar hazırlık yapmıştım."

Bu sözün hoşuna gittiğini düşünüp sessizliğini korurken sıkıntıyla soludu, en iyisi gitmekti. Dün annesi kahvaltıyı tembihlediği için görev bilmişti belli ki.

"Eee, iştahım pek yok."

Zeynep'in gururlu yanı üstelemeden direkt yolcu etmek isterken diğer yanı ısrar etmesini salık veriyordu. Geçen kısa sürenin ardından seçimini yaptı.

"Sen bilirsin."

Genç adam beklemediği yanıt karşısında keskin bakışlarını kısa süreliğine değdirdi genç kızın bal rengi gözlerine ardından tekrar çekti geriye.

"Allah'a emanet olun."

"Sen de Allah'a emanet ol."

Engin'in bir şey söylemeden ayakkabılarını giyişini, yüzüne bir daha bakmadan evden ayrılışını uzaktan izleyen Zeynep, hüzünle geçti içeriye. Genç adamın ardında bıraktığı yatağı toparlarken

gözleri doldu. Çok geçmeden Süheyla Hanım da kalkınca birlikte kahvaltılarını yaptılar. Oğlunu soran yaşlı kadına üstün körü açıklama yapsa da içten içe aç gidişine sebep oldu diye suçladı benliğini.

Süheyla Hanım, Zeynep'in durgunluğunu fark edip anlam veremedi. Olumlu bir şeye yorması gerekeni olumluya yoramıyor ortada olmayan şeyleri de farklı bir sebebe bağlıyordu yaşlı kadın. Kızcağızın durgunluğunu mevsim geçişine yordu. Hava almak en iyisiydi. Önce İrem'e giderler sonra birkaç dükkâna uğrayıp eve dönerlerdi. Hatta bugün çarşambaydı Fatih'e gidip de pazara uğramadan olmazdı. İyi fikirdi. Düşüncelerini süsleyip püsleyip cümlelere dökerken başka alternatifi olmadığı için kabul etti Zeynep, fark etmezdi onun için. Evde durup Engin'e zihnini yormaktansa İrem'in hoş sohbetiyle vakit geçirirdi. İki hanım ortak kararda olunca giyinmek için odalarına gidip hazırlandılar. Holde buluştuklarında vakit kaybetmeden kol kola çıktılar evden.

İrem yeni evine taşınalı haftalar olmuştu. Fatih'te şık bir apartman dairesini kiralamış, güzelce yerleşmişti. Daha hastanede bir iş ayarlayamadığı için evdeydi. Yorulana kadar yürüyüp Süheyla Hanım'ın dizleri ağrıdığında bir taksiye binerek gidecekleri adrese vardılar. Balkonda çiçekleriyle uğraşan genç kadın misafirlerini görünce müşfik bir şekilde karşıladı. Ne iyi etmişlerdi de gelmişlerdi. Eve girdiklerinde konuşmayı seven üç kadın aralıksız her şey üzerine muhabbet etiler. Yaşanan İrem ve Ali olayından sonra Zeynep'in ayakta devam eden ilaç tedavisini artık başka doktorun üstlendiğinden, dün yakalanan kumarhane sahibi Mümtaz'dan, Engin'in eve dönmesinden, son olarak hazır buralara kadar gelmişken pazara uğramayı düşündüklerinden bahsettiler.

İrem, annesinin enerjisine gülümseyip Zeynep'le uyan kimyasına yakıştırıp gerçekten iyi anlaştıklarını düşündü. Bu ara kendi hâline o kadar gark olmuştu ki iki gencin birbirleriyle değil garip iletişimlerini görmek, yakıştırmak dahi hatırına gelmemişti. Ruhen daha iyiydi artık, hiçbir şekilde Ali'den haber almıyordu, aslında

öğrenmek istemediğinden uzak duruyordu her şeyden. En son boşanmalarının üzerinden iki gün sonraydı ortak arkadaşlarından biri telefon edip Mine'nin öldüğünü söylemişti. Ne kadar yüreğinde nefret olsa da insanlık namına ve annesiz kalan bebeğe üzülmüştü ancak yine de aramamıştı eski eşini. Eden bulurdu, neyi hak ediyorsa yaşayacaktı. Mahkeme günü son görüştüklerinde kendini acındırmaya çalışarak bebeğe bakarken zorlandığını söylediğinde *iki kadını aynı anda idare etmiş insansın, el kadar bebeğe mi bakmayı beceremeyeceksin* diyerek yarasını iyice kanatmıştı.

Saatler ilerlediğinde Zeynep bir kek çırpmış, İrem çay demlemişti. Balkonda kurdukları sofranın ardından genç kadın elinde çaydanlıkla servisini yaparken içerideki telefonu çalıyordu. Zeynep, yardımcı olmak için salona gidip kanepenin minderine sıkışmış telefonu alarak uzattı.

"Kayıtlı olmayan bir numara arıyor."

İrem, yüzünü buruşturarak çağrıyı yanıtladı.

"Buyurun."

"İrem Hanım merhaba. Ben eski evinizin güvenlik görevlisi Serdar."

Temkinli davranarak ağır ağır konuştu genç kadın.

"Hayırdır Serdar."

"İrem Hanım, dünden beri Ali Bey evden çıkmadı. İçeriden bebeğinin kesintisiz ağlamaları geliyor. Zili çaldık, neredeyse kapıyı kırdık ama çıt yok. Yavrucağın sesi kısılacak ağlamaktan. Polisi arayacaktım da önce size haber vereyim dedim."

İşittikleriyle yüreğinin sızladığını hisseden İrem, vicdanı ve gururu arasında kaldı. Ne yapsaydı bilemedi. Gözlerini yumarken cümlelerinin kaderine bıraktı kendisini.

"Benim anahtarım yok Serdar, siz polisi arayın, durumu anlatın ben de geliyorum şimdi."

Telefonu kapadığında iyi niyetine ve yufka yüreğine lanet etti. Durumu annesine ve Zeynep'e özetleyip onların oturmasını

ekleyerek vakit kaybetmeden ayrıldı evden. Arabasını süratle kullanırken köprüde trafiğe yakalanmamayı diledi. Eli telefonuna gitti. Engin'i haberdar etmek istese de ikizinin kızacağını düşünüp vazgeçti.

Normal seyirde bir saat on dakika gideceği yolu akşamüzeri olmadığı için kırk dakika içinde tamamladı. Siteden içeri girince kapının önünde polis araçlarıyla ambulansı gördü. Pırpır etti yüreği. Çantası omzundan düşerken İrem, ağır ağır ilerledi. Birkaç metre ötesinde siyah poşete konulmuş beden iki kişi eşliğinde kendisine gelirken anlamsız bakındı etrafına.

"Hanımefendi olay mahalline yaklaşmayınız."

Polis'in onu uyarması üzerine hırıltıyla döküldü cümleleri.

"Ben evin sahibi sayılırım. Eşim, yani eski eşimin evi."

"Öyle mi? Başınız sağ olsun o hâlde, maktul kendini asmış."

İrem, iç çekişle elini dudaklarına götürdü. Hızla akıyordu yaşları. Başının döndüğünü hissediyor, yüreği yerinden çıkarcasına çarpıyordu. Ali'nin cansız bedeni yanından geçip giderken bir hemşire de onun peşi sıra kucağındaki bebekle ambulansa ilerlemekteydi. Ağlamaları hıçkırığa dönüştü. Neye üzüleceğini bilemedi. İnsan sağ olduğu müddetçe kâbus sayacağı olayları başkasından dinlemek yerine gün geliyor kendi tecrübe ediyor *"hayatta yaşamam"* dediği şeyleri yaşayıp *"asla yapmam"* dediklerini yaptırıyordu kaderi ona. Belki de irademizin bile belli ölçüde kendi elimizde olduğunun göstergesiydi bu. Köşede şaşkın şaşkın bakınırken polis memuru evden çıkıp yanına geldi.

"Siz miydiniz maktulün yakını?"

Kekelemesine engel olamadı İrem, sesi titreyerek çıktı.

"Ev... Evet."

Memur elinde dörde katlanmış beyaz kâğıdı gösterdi.

"İrem Hanım siz misiniz? Adınıza bırakılmış mektup var maktulden."

Parmaklarının titremesine engel olamadı. Usulca alıp bahçe merdivenlerine çöktü.

İrem; Cennetim... Tüm ilklerimin sahibi... Aşkım, heyecanım, kalp atışım, yürek yangınım... Seni fakültenin girişinde kaydını yaptırırken görmüştüm. Güzel esmer tenin, onunla uyumlu saçların, yüzünün hatları her şeyinle o kadar mükemmeldin ki alamadım bakışlarımı senden. Yanına yaklaşmak için fırsat kollarken hiç olmadık şekilde kesişti gözlerimiz. Saniyesi saniyesine hatırlamaktayım her şeyi. Hiçbirini unutmadım sevgilim. İnsan ilklerini unutur mu hiç? Biliyorum bir insanın hayatında yapabileceği en büyük hatayı yaparak kaç yıllık birlikteliğimize gölge düşürdüm, böylelikle telafisi kalmadı bu işin. Ama inan ki basiretimin bağlanıp başka kadını hayatıma aldığım zamanlarda dahi sevdim seni. Evet, bedenen ihanet ettim ama kalben hiç etmedim. Tamam, onunla ilgilendim ama inan ki çok farklıydı. Sen değildi! Senin sevgin gibi değildi. Hatta yanından dahi geçip yarışamazdı. Bir etkileşim, akıl karışıklığı, bahar sarhoşluğu veya yaşadıklarından dolayı acıyıp sahip çıkma ya da adı her neyse... Ama şunu bil ki; hiçbir zaman sana olan aşkım ve gönül bağlılığımdan üstün gelmedi bu yasak ilişki. Mine'yi bırakamadıysam, sırtımı dönemediysem ortadaki günahsız bebek ve geriye kalan sayılı nefesi içindi. Şimdi hayatım bozuk para misali ortalığa saçılmışken; en önemlisi sen yanımda yokken daha fazla el yordamıyla yaşayamıyorum.

Bakıp sahip çıkmam gereken bir bebek var ama yapamıyorum. Beceremiyorum. Oysaki sen üstesinden gelebileceğimi söylemiştin! İsmini dahi koyamadım biliyor musun? Neredeyse üç aylık olacak ama hâlâ nüfusu yok, elim gitmedi belki de... Zamanında bir çocuk için milyarlar harcarken şimdi sahip olduğum bebeğe babalık edemiyorum, içim gidiyor ama olmuyor. Hâlbuki zihnimde nasılda kolaydı her şey, Mine çocuğumuza bakıp büyütecek ben de maddi anlamda yardımcı olacaktım. Kadınlar, kocaları olmadan gerekirse

on tane bebek büyütürmüş ama erkekler! Karşılığı koskoca ünlem işte... En büyük kanıtıyım, bir bebekle baş edemiyorum.

Güçlü olamayıp seni üzdüğüm için özür dilerim. Biliyorum hiçbiri umurunda değil. E haklısın sevgilim, ne diyeyim! Lanetler de okusan, canın sağ olsun çünkü hepsini hak ettim. Ben gidiyorum. Eğer bu satırları okuyorsan belki de çoktan terk ettim oyun alanını. Her şeyi bu kadar batırmışken yaşamamın bir anlamı yok. Çünkü bir kere sen yoksun hayatımda, daha ne olsun! Senin o bana aşkla bakan gözlerin, beni seven kalbin, bedenimi olduğu kadar yüreğimi ısıtan varlığın yok. O hâlde burada kalmamın da manası yok.

Bunları söylemeye kalksam dinlemeyecektin, o yüzden vasiyetimi yazmak en güzeli... Yapmanı umut ettiğim, son bir arzum var senden sevgilim. Onu... Bebeğimi... Ya da günahımı... Artık sen nasıl isimlendirirsen! Onu iyi bir aileye teslim et olur mu? Hiç olmazsa senin her daim acıdığın yetimhanedeki o çocuklar gibi olmasın kaderi. Birinin onu gelip almasını beklemesin. Sıcak bir yuvada açsın gözlerini. Onu sahiplenen aileyi anası babası bilsin. Ve çok mutlu bir çocuk olsun. Hayata bir sıfır yenik başlamışken hatta dakikalar sonra mağlubiyeti daha da artacakken hiç olmazsa kadersiz olmasın!

Ah, sevgilim bebekler görüp algılar mı? Az evvel tavana astığım urganı görmüş müdür? Biraz sonra ayağımın altından kayan sandalyenin sesini işitebilecek mi? Peki, son nefesimde her anlamda pişmanlığı yaşadığımı? Onunla da konuştum. İleride çok güçlü bir kadın olmasını söyledim. Sence anlamış mıdır beni? Kavramış mıdır demek istediklerimi? Sorduğum sorular hayatımdaki ne büyük ironi değil mi? Doktorlar her şeyi bilir derler ama bak bilmediğim ne çok şey var bu hayatta. Evvela bir kadına nasıl sadık kalınır bilemedim. Kaldı ki evladına iyi bir baba olmayı becerebileyim.

Saçma sapan tüm yanlışlarım yüzünden sakın kendinde eksiklik arama zira noksanlık bende. Senin tek suçun mükemmel olmaktı, hâl böyle olunca benim anlık dürtülerim yüzümden bir istatistik

daha yaşandı şu hayatta. Kusursuz kadınlar kusurlu eşler tarafından hezeyana uğratılır! Tüm diyeceklerim bunlar sanırım. Öteki tarafta karşılaşır mıyız bilmiyorum ama işlediğim günaha şimdi bir yenisini ekleyecekken bu pek de mümkün olmayacak... Düşüncesi iliklerime kadar kıskanmama neden olsa da bunu senin için dilemek boynumun borcu. Benden sonra mutlu olman ve seni gerçekten hak eden bir adamla tanışman dileği ile sevgilim... Hoşça kal, seni hâlâ çok seviyorum...

Ali...

İrem, okuduğu mektubu buruşturup avuçları arasından yere düşürürken hıçkırıkları tüm bahçeyi inletiyordu. Bazen insanın hayat arkadaşı tenine giydiği gömlekten daha yakın olurken bazen de bir el kadar uzak olabiliyordu. *Tanıdım* dediği Ali'yi hiç tanıyamamış olmasına yandı bir kez daha. Sonra da bahtına, saflığına, gerçekleri kavrayamayan gözlerine... Ne kadar duygulanıp gözyaşı akıttıysa da ne hak verdi Ali'ye ne de acıdı. Bir zamanlar kocasına canını verecek kadar âşık bir kadındı oysa. Lakin öyle şeyler geçmişti ki duygularının üstünden, şimdi hissettiği tek duygu kırgınlık ve öfkeydi. Eski aşkına üzülmek yerine bebeğini arkasında bırakıp bu hayattan göçen hemcinsine yandı aksine. Çünkü tek suçu sevmekti! Belli ki Ali zamanında nasıl gönlünü alıp yüreğini yaktıysa o kızcağıza da aynısını yapmıştı, bilerek veya bilmeyerek... Ona acılar çektiren adam yerine hiç tanımadığı ve bundan sonrada tanıyamayacağı kadına acımak daha hafifti diğerinden.

Düşünceleri ile boğuşup oturduğu sandalyeden kalkarak aracına gitmek için yeltenirken mâni oldu polisler. Öyle hâli vardı ki; bu şekilde trafiğe çıkmasına kimse cesaret edemedi. Bir polis otosu eşliğinde ve başka bir polisin şoförlüğünde İrem'i arabasıyla birlikte eve bıraktılar. Onu hâlâ orada merakla bekleyen Zeynep ve Süheyla Hanım polis arabasını görünce panikleldiler. İrem konuşamayacak durumda olunca genç memur anlattı her şeyi. Bu ailede en büyük özellikti hassas gönüllü olmak, kızının neredeyse bir aydır

acılar çekmesine sebebiyet vermiş olduğu hâlde üzüldü eski damadı Ali'ye. Kesin göze gelmişler veya biri büyü yapmıştı yoksa birden bu şekilde altüst olan düzenin sebebi ne olabilirdi ki?

İrem, sessiz sedasız odasına çekilince Süheyla Hanım, onu yalnız bırakmak istemedi. Hiçbir şey yapamasalar da yan odada yatarak nefes olurlardı hiç değilse. Saat epey geçmişti ki İrem'in salonda bulunan çantasının içindeki telefon çaldı. Hiç konuşacak mecalde olmayan Süheyla Hanım Zeynep'e bakışlarıyla açmasını söylediğinde genç kız vakit kaybetmeden telefonu çantadan aldı. Melodinin sonlarına gelince kapanmaması için panikledi. Ekrana kimin aradığına baktı. Heyecanla yutkundu.

"Engin!"

Bir süre sessizlik olup keskin tonlama doldurdu genç kızın kulağını.

"Ya siz neredesiniz? Nasıl merak ettim, evi arıyorum çıkmıyorsunuz."

"Biz. Biz İrem'e gelmiştik ama çok kötü bir şey oldu dönemedik eve."

"Ne oldu?"

"Ali Bey intihar etmiş, asmış kendisini. Bugün, sitenin güvenlik görevlisi evden sadece bebek sesinin gelmesi üzerine endişelenip telefon etti İrem Hanım'a."

Birkaç saniye sessizlik oldu, muhtemelen şaşırmıştı Engin. Ali'den böyle bir hamle beklemiyordu. Neden sonra duyuldu öfkeli sesi.

"Niye benim bundan haberim olmuyor?"

"Biz de bilmiyorduk ki az evvel öğrendik. Gelen haber üzerine bir çıktı evden saatler sonra perişan olmuş şekilde polisler getirdi. Bu gece burada kalacağız."

"Anlıyorum. Neyse, iyi yapmışsınız yalnız bırakmamakla. Aklım ayrı ayrı sizde kalmaz hiç olmazsa. Zaten ulaşamayınca binbir türlü şey geçti kafamdan. Yakın zamanda size birer telefon almak lazım."

Söyledikleri hoşuna gitmişti, belli ki onlara ulaşamamak endişelendirmişti Engin'i.

"Maaşımdan birikimim var, zaten nereye harcıyorum ki yarın Süheyla teyzeye de kendime de alırım ucuz yollu bir şey."

"Ben halledeceğim, bana bırak!"

Zeynep, hâlâ sinirini atamamış ve öfkeden ne yapacağını şaşıran bu adama yapmasını bilirdi de uğraşmayacaktı. Kendisine sürekli böyle emir kipi kullanılması ona göre değildi.

"Benim şimdi kapatmam lazım."

Engin'in bir şey demesine fırsat vermeden telefonu kapatıp orta sehpanın üzerine bıraktı. Gözleri Süheyla Hanım'ı bulduğunda olan biteni anlattı. Sonrasında İrem'in kitaplığının önüne gidip göz gezdirdi. İlgisini çeken bir kitabı alıp öylesine baktı sayfalarına çünkü zihni tamamıyla olan bu kötü olaylardaydı.

Engin, bir şey söyleyemeden görüşmesini noktaladığında öfkeyle bağırıp telefonu koltuğun üzerine fırlattı. Ne yapmaya çalışıyordu bu kız böyle? Bir de millet ona dik başlı derdi, belli ki Zeynep'in katır inadı ile kimse karşılaşmamıştı. Sinsice hayatlarına sızıp bu aralar zihnini istila etmeye başlamıştı üstelik. Hepsi İrem'in kabahatiydi. Bu kadar yufka yürekli olmanın sonucu buydu işte. Başına Zeynep gibi bir püsküllü bela sarmıştı.

Aklını dağıtmak için orta sehpanın üzerinden dizüstü bilgisayarını alacağı sırada haftalar önce orada kalan Zeynep'in Orhan'la çekilmiş fotoğrafını buldu. Sahi vermemiş miydi bunu inatçı keçiye? Fotoğrafı kendine biraz daha yaklaştırıp dikkatle inceledi tekrar sanki hiç bakmamış gibi. Zeynep'in yay gibi kaşları, sık kirpikleriyle çerçevelenmiş bal rengi gözlerine baktı. Daha evvel böyle bir renk görmemişti. Bazen gözyaşı döktüğünde neredeyse yeşile çalıyor, etrafında karamel tonunda hareler oluyordu. Burnu, ağzı, hele hafifçe öne çıkık elmacık kemikleri çok özel bir yüz ifadesi katmaktaydı

simasına. Sonra Orhan'la samimiyetleri çekti ilgisini ve ilk defa görmüşçesine dolandı bakışları her ayrıntıda. Adamın kısık renkli gözleri, jöleli saçları ve gamzesini gösterircesine sergilediği çarpık gülüşü... Farklı bir duygu durumu kapladı bedenini, solukları hızlanıp dişleri kenetlenerek çenesi kasıldı. İçinden daha gün ışığına çıkmamış kallavi küfürleri savurarak sinirle ortadan ikiye ayırdı fotoğrafı.

Yakışmıyordu bu adam Zeynep'in yanına. Gün gibi ortadaydı. Kimse uyarmamış mıydı acaba? Nesini sevmişti bu itin? Az evvel telefonda dili rahat durmadığı gibi şimdi de fotoğrafı deli ediyordu onu. Yırtılmış kâğıt parçalarından Orhan'ın olduğu kısmı buruşturup çöp gibi yere atarken Zeynep'in tarafını o şekilde bırakıp orta sehpanın çekmecesine sakladı. En iyisi uyumaktı belki de. Başını arkasında bıraktığı kanepeye çevirdi, bu mevsimde koltuğun kadife kumaşı çok yakıyordu. Annesi iki ay da fena alıştırmıştı temiz nevresimlerde yatmaya. Fazla inadın sonu yoktu, en iyisi artık kendi yatağında uyumaktı. Düşüncelerinin makullüğünde adımları yatak odasını bulduğunda üzerini değiştirdi. Giydiği yazlık pijamalarla yatağının içerisine gömüldü. Gerçi uzun zamandır yatmadığı için hâlâ yorgan vardı ama olsundu, itina ile kenara iliştirip kapitone yatak örtüsünü çekti üzerine rahat bir uyku uyumak dileği ile...

Günler birbiri ardına geçiyor, Engin birkaç zamandır alıştığı anne evini daha fazla özler oluyordu. Sebebi bir çift bal rengi gözlerdi. Kendine sesli itiraf edemiyordu çünkü bir yanı hâlâ Naz'ı özlüyordu. Evden ayrılalı on beş gün olmuş, bu zaman zarfında Zeynep'le defalarca telefonla konuşmuş ve her birinde daha farklı hislerle görüşmesini tamamlamıştı. Ayrıldığı günden beri sadece bir kez görmüştü onu. O da İrem'in evinde kaldıkları gecenin sabahında elinde iki tane telefonla gitmiş, birisini annesine, diğerini genç kıza vermişti. Üstelik ilk kendi adını kaydedip büyük harflerle ENGİN yazmıştı. Mutlu olup teşekkür etmişti Zeynep. Hatta yine sevinçten

sarılacağını beklerken boş kalan kolları karşılığında düşüncesine kızıp ölen karısına sadık kalma kararını hatırlatmıştı kendisine.

Ayıp ediyordu Naz'a! Sahi, olacak iş miydi yaptığı? Zaten ameliyattan sonra şişen parmakları sebebi ile keserek çıkarmışlardı alyansını. Köşede bir çekmecede duruyordu. Naz'ın istemeden bir şekilde yaşamından böyle silinmeye başlamasına içi el vermiyor, her bir sebebi ihanet sayıyordu. Böylelikle Ali'den ne farkı olurdu sonra. Zamanında şartlanmış mantığı, ikisinin de aynı şey olmadığını idrak etmesini engelleyip daha fazla acı çekmesini sebebiyet veriyordu.

Zihnini kemiren düşüncelerle arabasını sürerken hiç olmadık bir yerin önünde durdu. Aklında gelmek yoktu aslında ama bilinçaltı kaslarına hükmetmişti. Aracından inip kahveden içeriye girdiğinde gözleriyle taradı ocağı. Omzunda havlu iki büklüm semaverden çay dolduran yaşlı adamı görünce gülümsedi. Naz'ı görmüş gibi oldu. En son ocak ayında gelmişti, yani altı ay olmuştu ve ilk kez bu kadar uzun süredir gelmemişti bu babacan adamın yanına. Usulca yürüyüp seslendi.

"İbrahim baba!"

Yaşlı adam başını kaldırıp Engin'in gülümseyen gözlerini görünce öylece bıraktı bardakları. Yanına yaklaşıp sıkıca sarıldı.

"Engin, oğlum. Nerelerdesin uzun zamandır?"

Buruk bir şekilde gülümsedi genç adam. Sanki kızlarına ihanet ediyormuş gibi hissetti. Ne vardı sanki hastanede gördüğü saçma rüyayı kafasında yorup açığa çıkarmaya çalışarak Zeynep'in onun hayatına bu kadar sızmasına izin verecek! Düşünceleri gözlerini yaktı, müşfik adamın elleri sırtında uzun süre pışpışlandı. Daha fazla böyle durursa çocuk gibi ağlayacağını düşünerek kendini geriye çekti.

"İşler güçler be baba, ne olsun."

"Doğrudur tabii. Geç otur şöyle bir çay içelim seninle."

Engin, başıyla onaylayıp boş masalardan birisine geçtiğinde yaşlı adam da çok gecikmeden elinde iki bardak çayla geldi. Müşteri

ihtimamında buyur etti çayı eski damadına. Sonra kendisi de çayıyla birlikte Engin'in karşısındaki sandalyeye oturdu hemen.

"E anlat bakalım oğlum, neler yaptın görüşmeyeli?"

Engin, huzursuzca temizledi boğazını.

"Hiç... Aynı şeyler, küçük bir kaza geçirdim, neredeyse üç ay olacak. Zor zamanlardı ama iyiyim şimdi çok şükür."

"Ya öyle mi? Çok geçmiş olsun. Tüh, görüyor musun hiç duymadım."

Engin, gülümsemeye çalışarak çayını huzursuzca yudumladı.

"Normal baba, nereden duyacaksın."

"Hay Allah. Ne kazası?"

"İş kazası." Muzip bakışı, yaşlı adamı güldürdüğünde devam etti, Engin. "Yaralandım."

"Aman dikkat et kendine. Hayat her şeye rağmen çok güzel be oğlum, acılar çekiyoruz ama ne yaparsın tuzu biberi yaşamın." Engin sessiz kalırken devam etti yaşlı adam. "Bakma sana az evvel takılıp nerelerdesin dediğime, geçen zaman zarfında gelmediğin günler uzayınca sevindim senin adına. Dedim demek ki Engin düzeliyor, ne kadar güzel. Ölenle ölünmüyor. Senin eşin benim canımdan canım göçtü gitti. Evlat acısı Rabbim kimseye tattırmasın, yaşayan bilir. Ama bu acıya rağmen ben hâlâ ayaktaysam oluyor ve dayanılıyor demek ki. Sen de kendini cezalandırma, benim kızım şehit oldu. Onun adına mutluyum." Yutkunurken sıkıca tuttu Engin'in elini. "Sen de mutlu ol yavrum. Hem ne yapacaksın bir başına, yalnızlık Allah'a mahsustur. Gün gelip başkasıyla evlensen de biliyorum ki yüreğinde gizli bir yerlerde kızımın hatırası sürecek. Korkma unutmazsın!"

Engin, işittiği her kelimede sanki boğazına gelip bir şey oturmuştu. Günlerce yaşadığı ikilemi dile dökmüştü adamcağız. Doğruydu, o karısını unutmaktan korkuyordu.

"Unutmam değil mi?"

"Unutmazsın, istesen de unutamazsın. Ama bu mutlu olmayacağın anlamına gelmiyor. Çocukken düşüp bir tarafını yardığında atılan ilk dikişi unutur mu hiç insan?"

İkisi de gülümsedi. Engin başını eğip çay kaşığı ile oyalanmaya başladı. Söyleyeceklerini adamcağızın gözüne bakmadan daha iyi söyleyebilirdi çünkü.

"Böyle garip bir his, hayatın hâlâ devam ettiğini görmeye başlıyorum." Zeynep'i düşündü bir an. "Farkındalığım artınca kızıyorum kendime sanki ona ihanet gibi geliyor." Boşta kalan ama hâlâ alyansının izi olan parmağını gösterdi. "Ameliyatta kesmek zorunda kaldılar, şimdi bir şekilde onun hayatımda olan varlığı azalınca endişeleniyorum."

Buruk bir şekilde güldü adamcağız.

"Endişelenecek bir şey yok oğlum. Demek ki alyansın çıkma vakti gelmiş çünkü onun varlığı oraya kadarmış. Hem bunu bir işaret bil. Belki de seni bekleyen güzel ufukların habercisidir kim bilir."

Engin'in gözleri dolunca devam etmedi adamcağız daha fazla. Bir müddet sessizlik olup sadece çay bardaklarının sesi duyuldu. Sonrasında bu konuya değinilmeden başka şeylerden konuşup vedalaşarak ayrıldılar birbirlerinden. Engin, daha bir rahatlamış hissetti kendisini ama yine de içinde hareketlenmeye başlayan duyguların acele olmaması için çabalayıp direneceğine karar verdi. Hem belki pes edip giderdi bu garip hisler, kim bilir? Yaşayıp görmek en güzeliydi.

-SEVGİ-

İnsanoğlu, hayatta en çok istediği arzusu ile sınanıyordu. Kimi düşüyor, kimi kalkıyorken kimi sadece emekler gibi yol alıp el yordamıyla yürüyordu aydınlığa. Bazen ümidi kesilmiş, bazen de tam aksi iyice hırslanmış. Bunu karakteri belirleyip kaderi, fıtratı doğrultusunda kıvrım buluyordu.

İrem, yüreğinde tarifsiz bir duygu ile yürüdü sosyal hizmetler kurumunun koridorlarında. Önceleri defalarca Ali'yle gelmişti buraya, şimdiki geliş amacımdan habersiz, bambaşka hislerle bezeli... Boğazında bir yumru ile yolunu tamamladığında geniş kapının önünde durdu. Kapıyı tıklatıp içeriden "Buyurun," sözlerini işitince usulca attı adımlarını. Karşısında altmışlı yaşlarda kendisine gülümseyerek bakan yetkiliyi görünce zorlama bir tebessümle karşılık verdi.

"Merhaba."

"Merhaba. Hoş geldiniz İrem Hanım." Kadın aynı mütebessim çehre ile masasının önünde duran deri koltuğu işaret etti. "Oturun şöyle lütfen." İrem, çocuk itaatinde kendisine gösterilen yere, bir şey söylemeden oturdu. Zaten diyecek bir sözü yoktu. Dün akşamüzeri Fulya Hanım telefon edip, bebeğe iyi bir ailenin talip olduğunu söyleyerek kuruma davet etmişti. O hâlde ilk konuya girecek olan oydu. Sanki düşüncesinden haberdarmış gibi iç çekip devam etti yaşlı kadın. "Sizi çağırmamın sebebini dün de söylediğim gibi İpek

Bebek'e bir aile talip." Küçük bir açıklama ihtiyacı hissetti. "Biz geçici olarak İpek dedik kuzucuğa. Neyse, konumuza geri dönelim. Çiftimiz yirmi yıllık evli, anlayacağınız çok istekliler. Ben de öncesinde sizinle görüşmeleri gerektiğini, onayladığınız takdirde bu işin olabileceğini söyledim."

İrem'in gözleri doldu.

"Anlıyorum."

"Birazdan gelirler, isterseniz geçelim."

Dili damağı kurumuş bir şekilde oturduğu koltuktan kalktı.

"Tabii."

Hâl ve hareketleri o kadar tutuktu ki zorlasa da bir akıcılığı yakalayamıyordu. Kurduğu kısacık cümleler hiçbir ilacın onaramayacağı, yüreğindeki uzun kırgınlıklarının emaresiydi.. Dokunsalar ağlayacak bir hâlde Fulya Hanım'ı takip ederek iki kat yukarıya çıktıklarında, kimi kimsesi olmayan çocuklar koridorda koşuşturuyordu. İçlerindeki fırtınayı saklarcasına gülüyordu çoğu. E gülmeliydiler tabii! Çünkü bir çocuğa en çok yakışan şeydi gülümseme.

Donuk adımlarla seyrini sürdürürken birden yanı başında dizleri üzerine düşen çocuğa panikleyip ayağa kaldırmak için eğildi. Daha dokunmadan hızla doğrulan yavru, ayağının kanamasını umursamadan sadece ellerini silkeleyip yoluna devam edince örselendiğini hissetti İrem. Dizi kanarken, avuçlarındaki toz çok mu mühimdi sahi! Çocuk dediğin; düştüğünde ağlar sızlanırdı, hele ki annesi varsa yanında "Öp de geçsin," derdi. Yakın dostunun kızı minik Aslı öyle yapardı örneğin, hatta kaç kez şahit olmuştu arkadaş toplantılarında. Tabii ya! Nazlanmalıydı çocuklar, böyle olgun davranmamalıydı. Gözlerini yumup ayağa kalktığında bir damla yaş süzüldü yanaklarından. Bu sahneden etkilendiğini anlayan Fulya Hanım, gülümseyerek omzuna dokundu genç kadının.

"Onlar ağlamayı bilmez İrem Hanım. Burada her ne kadar iyi bakılsalar da anne baba şefkatinde pışpışlanmazlar. Daha ikinci düşmesinde öğrenir ağlamadan ayağa kalkmayı."

İrem, avucunu dudaklarına götürerek hıçkırıklarını güçlükle orada hapsetti. Buraya kaçıncı gelişiydi, gayet iyi biliyordu hayatın güllük gülistanlık olmadığını. Lakin şahit olmak pusulasını şaşıran yüreğinin zembereğini iyice bozmuştu. Parmaklarının ucuyla gözlerinin kenarını silip devam ettirdi adımlarını. Saniyeler içerisinde, pembe kapısı olan bir odadan içeriye girdiler. Genç bir kızın kucağında sarı tulumu içerisinde durmaktaydı bebek. Bir yanı yüzünü görmek istiyor, diğer yanı bakmak dahi istemiyordu. En son doğduğu gün Ali'nin bir parçası olduğunu bilmeden kucağına alıp koklayarak sevmişti.

"Hoş geldiniz Fulya Hanım."

Bebekle ilgilenen genç kızın sözleri düşüncelerini dağıttı.

"Hoş buldum, Elifciğim. İrem Hanım, İpek bebeğin hamisidir. Birazdan gelecek aile ile tanışıp son kararı kendisi verecek."

"Öyle mi memnun oldum İrem Hanım." Genç kız, bir eliyle bebeği kavrayıp, diğer eliyle tokalaştığında merhametine yenik düşen İrem bebeğe göz ucuyla baktı. Burnu hokka gibiydi, her zaman estetikli gibi durduğunu söyleyerek iltifat ettiği Ali'ninki gibi. Düşüncesiyle kulaklarının uğuldadığını hissettiğinde elinde olmadan ortamdan koparken genç kızın omzuna dokunmasıyla kendine geldi.

"İrem Hanım!"

Elini şakaklarına götürüp gözlerini kıstı.

"Pardon. Duymadım bir şey mi dediniz?"

"İpek bebek gitmeden bir vedalaşın isterseniz."

İrem, teklifin anlamsızlığına şaşırdı. Fakat bir yanıt veremeden kollarına yerleşen bebeği nasıl tutacağını bilemeden sarmaladı yarım yamalak.

"Bu elinizi şöyle başına getirin, diğer elinizle de belini destekleyin. İşte böyle!"

Yüreği titreyip, ne düşünmesi gerektiğini kestiremeden, kapı tıklanıp açıldığında güvenlik görevlisi Fulya Hanım'ı muhatap alıp, ailenin geldiğini, öncesinde kendisi ile yalnız görüşmek istediğini

söyledi. Yaşlı Kadın müsaade isteyip dışarı çıkarken hemen ardından bebeğe bakıcılık yapan Elif de odadan ayrıldı.

Hiç beklemediği bir anda kucağında bebekle yalnız kalan İrem ne yapacağını bilemedi. Etrafına bakındı, volta atarcasına birkaç adım döndü. Ruhundaki huzursuzluğu hisseden minik ağlayınca refleksle pışpışladı. Ardından içgüdüsel olarak dudaklarından sakinleştirici sözcükler döküldü.

"Şşşttt ağlama!" Bebek ağzını açıp kafasını oynatınca gözleri doldu. Belli ki biberonunu arıyordu minik dudakları. Elinde olmadan sesi titredi. "Acıktın mı sen?" Sanki kendisini duymuşçasına kesişti gözleri ufaklıkla. Tıpkı annesininki gibi renkliydi ama geriye kalan tüm yüz hatları resmen Ali'ye aitti. İçinin çekildiğini hissetti İrem. Yıllarca bir evladı olmasını bazen sırf kocasını baba yapabilmek için arzulamıştı. En nihayetinde kendi bedeni yüzünden olmuyordu çocukları. Oysa şimdi? Bedenine gerek kalmadan Ali'nin bir bebeği olmuştu; fakat bu sefer de o beceremeyişti baba olmayı. Zira analık ve babalık yalnızca çocuğun oluşumuna biyolojik katkı sağlamak değildi. Gözünden tekrar bir damla daha yaş aktığında eli altın sarısı saçlarda dolandı. Bu yavrunun ne günahı vardı sanki. Bir günah varsa o da sorumsuz hareket eden anne ve babasınındı. Evet, Ali'ye hâlâ kırgındı. Ölmüş olması bir şeyi değiştirmiyor, sadece onun ne kadar sorumsuz bir insan olduğunu bir kez daha sunuyordu. Mine! Mine ise bambaşka bir dünyaydı. Kürtajı asla desteklemezdi, üstelik çocuk için bu kadar kavrulurken ama bunca sorumsuzluğun içerisinde tüm bu olanlar... İrem düşüncelerine dalmışken kapı, tıklanıp açıldı. Fulya Hanım, Elif ve bebeğe talip olan aile içeriye girince toparlandı hemen.

"Beklettik sizi İrem Hanım, kusura bakmayın."

Fulya Hanım'ın sözlerine, beklemiş olmanın zarifçe önemsiz olduğunu söylediği sırada hemen aile ile tanıştırıldı. Karı koca ikisi de öğretmendi. Kibar ve nahif oldukları her hâllerinden belli oluyordu.

Kadın şefkatle İrem'in kucağından bebeği alıp eşiyle birlikte sarmaladılar.

"Melek Hanım, biz bebeği bu süreçte mama ile besledik. Tabii arzu ederseniz, siz kendi sütünüzle besleyebilirsiniz." Elif'in sözleri üzerine İrem, bakışlarını ilgiyle muhatabına kaydırdı. "Özel ilaçlarla prolaktin hormonunuz baskılanıp süt kanalları harekete geçirilir, bu süreçte siz de süt artırıcı çaylar ve besinler tüketip göğsünüzü sağdığınızda kısa sürede gelecektir."

Genç kızın sözlerini hüzün ve mutlulukla dinleyen çiftin yanında aynı hisleri yaşamaktaydı İrem. Mesleki olarak kendisi bu işlerin içerisindeydi; hatta evlatlık edinme kararı aldığı dönemde oldukça araştırmıştı bu mevzuyu ama tekrar duymak, üstelik arzusuna bu kadar yakınken... Ah, saçmalıyordu!

"Gerekirse aylarca uğraşırım." Kucağında tutmakta olduğu bebeği biraz daha sıkı kavrayıp, kocasına baktı. "Düşünsene Kerem! Resmen anne olacağım, sen de baba!"

İrem, yüreğinin dağlandığını hissetti. Evet, çok ağırdı tüm yaşadıkları. O bir bebeği olması için yıllarca yanıp kavrulmuşken hiç olmadık bir vakitte, sağlamlığına emin bir şekilde senet imzalayabileceği yuvası ile imtihan olmuştu. Ve öyle bir an gelmiş, evlat sahibi olmak adına harcadığı paralar, mutluluğunu geri getirip yuvasını kurtarmaya yetmemişti. Artık bambaşka bir sınavın ortasındaydı. İstediği sadece bebek miydi, anne olmak mıydı, yoksa ego tatmini miydi? Bebekse eğer, hiçbir suçu olmayan kimsesiz bir yavru vardı ortada. Annelikse şayet; günümüz ilaçlarıyla bu da mümkündü. Lakin bunları belli bir kudrette *"kendim yaptım"* demekten geçiyorsa kesinlikle egosunu tatmin için istemişti. Gözlerini yumup güçlükle yutkundu.

"Evet, İrem Hanım! Ne diyorsunuz Savaş ailesi için?"

Fulya Hanım'ın sözleri üzerine gözleri kendisine umutla bakan çiftte gidip geldi.

"Ben... Ben..."

"Dinliyorum İrem Hanım!"

"Üzgünüm!"

Kadın anlamayan bakışlarla devam etti.

"Üzgün?"

"Biliyorum, belki gecikmeli verilen bir karar lakin ben vazgeçtim."

İrem'in titreyen sesiyle söylediği muammayı andıran sözlerine çiftin huzursuz mırıldanması eşlik etti.

"Lütfen net olur musunuz İrem Hanım!"

"Ben, bebeğin bir aileye verilmesini istemiyorum."

"İyi de kurumda nereye kadar durabilir? Kararınız için sizi tebrik etmiştim hatırlarsanız. Burada büyüyüp sonrasında bir aileye giden çocuklarda uyum süreci oluyor. Oysa İpek Bebek için olmayacak böyle bir şey."

"Evet, en başta fikrim öyleydi ama şimdi değiştirdim, çünkü bebeği ben nüfusuma almak istiyorum."

Küçük bir şaşkınlık nidaları yankılandı odada. Bu karardan çift hoşnut olmadı. İtirazlarını Fulya Hanım'a sunarlarken İrem'in gözyaşları yanağından sessizce döküldü. Yaşanan olay karşısında ne yapacağını kestiremeyen kadıncağız yönetici kimliği ile müdahale etmeye çalıştı.

Çift, çok beceremese de anlayışlı olma gayretinde bebeği İrem'e uzatıp itirazlarına devam ettiler. Diğer tarafta İrem ise gözyaşlarının arkasından tebessümle baktı kucağındaki günahsız meleğe. Sıkıca sarılıp kokladı cenneti andırmasıyla betimlenen özel kokuyu. Usulca fısıldadı kulağına.

"Gelişin, hayatımı değiştirdi. Şer gibi görünsen de bana hayırlar getirmeni diliyorum."

Bebek bunu anlamışçasına gülümsediğinde İrem sıkıca sarıldı ufaklığa. Saniyeler içerisinde verilen karar tüm dengeleri değiştirip hayal kırıklığıyla ayrıldı çift oradan. Fulya Hanım, Elif ve İrem odada yalnız kaldıklarında, kararını net bir şekilde tekrarladı genç

kadın. Bebeği kendi nüfusuna almak istediğini, zaten evlat edinmek için dilekçesi bulunduğunu, şu an bekâr olsa da otuz yaşını çoktan geçtiği için tek başına bunun mümkün olabileceğini ekleyerek bu konuyla ne kadar alakadar olduğunu kanıtladı. Karşılığında önce sıkıntılı birkaç itiraz işitse de en nihayetinde makul cevap aldı. Gerekli evrakları imzaladı fakat hafta sonu olduğundan tüm pürüzleri halledemedi. Geri kalanını yarın yapmaya niyetli bebeği eşyalarıyla birlikte alıp saatler sonra kurumdan ayrıldı.

Aracını orada bırakıp bir taksi çağırdıktan sonra Süheyla Hanım'ın evine yol alırken garip hissiyatlar yaşadı. Şaşkınlık, heyecan, mutluluk, hüzün... Dakikalar sonrasında araba sevimli mahalleye giriş yaptığında lirik duygularla araçtan inerek sabırsız adımlarla yürüdü apartmana. Kucağındaki kundakla merdivenleri çıkıp zili çaldı. Saniyeler içerisinde Engin'in homurtularıyla aralandı kapı...

Isınan hava yüreklerde melankoli atmosferi kenara savurup daha başına buyruk duygulara yerini bırakıyordu. Mevsime göre bedene giysiler giyilirken duyguların da ruhun da kıyafet değiştirmesi çok doğaldı belki de...

Günler geçtikçe iki gencin fevri davranışlarının artması Süheyla Hanım'ın gözünden kaçmıyordu. İnatçı oğlunun Zeynep'i bir türlü benimsemediğini düşünüyordu. E hâliyle kızcağız da kendini korumak için altta kalmıyordu. Hâlbuki ne hayaller kurmuştu Engin'iyle bir yanı kırık olan bu güzel kız için. Ama olmuyorsa olmuyordu, demek ki fazla zorlamamak lazımdı.

O böyle düşüne dursun, Engin aslında değişmeye başlayan duygu durumuna açtığı savaşta daha fazla üstüne gidiyordu Zeynep'in. Damarına basıp erkek Fatma davranışları karşısında itici güçle ondan soğumaktı amacı fakat ne yazık ki tam tersi olup bu hâlleri daha fazla kafasını karıştırıyordu. Yaşadıkları Zeynep kadar yoğun duygular değildi çünkü yüreği yeni yeni tamir olup küçük değişimler

geçiriyordu ama Naz'a olan bağlılığından kabul edemiyordu kendisindeki başkalaşımı. Bir yanı her gece bahane arayarak annesine gitmek isterken diğer yanı kendisini nöbetlerine adamak istiyordu. Zihni farklı şeyle ne kadar meşgul olursa o kadar iyiydi.

Zeynep'in ise Engin'den ufak bir umudu ve beklentisi yoktu. Kaldı ki hislerini olumlu bir şeye yorsun. Tanıdığından bu yana değişmeyen Engin'di işte. Sürekli yargılayan, her fırsatta laf sokup bilmişlik taslayan, arada karısının hatıraları olmasaydı bile âşık olmazdı bu adam kendisine...

İrem'in ayrılığı, Ali'nin intiharı derken düzeni bozulan pazar kahvaltısı için bugüne sözleşmişlerdi kaç gün öncesinden. Bir gün evvel Süheyla Hanım ve Zeynep markete giderek tüm eksikleri almış geceden börekler açılıp tepsiye dizilmişti. Hatta saatler olmuştu fırına sürüleli ve hâlâ gelmemişti İrem. Engin, yine cevapsız kalan araması sonrasında söylenerek televizyon sehpasına telefonunu bırakıp zili çalan kapıyı açmak üzere koridorda ilerledi.

"Kim o?"

Bir ses gelmeyince dürbüne uzanıp gördüğü ikizine istinaden huysuzca mırıldanarak kapıyı araladı. Karşılaştığı manzara ile öylece kaldı. Öyle ki İrem'in sözleri toparladı kendisini.

"Kapıda mı duracağız Engin?"

Kapıyı ardına kadar açarak İrem'i içeri alıp peşi sıra yürüdü genç adam. Birlikte oturma odasına geçtiklerinde Zeynep ve Süheyla Hanım, dikkatleri çeken kundağa, soran gözlerle baktı. İrem ise son derece sakin bir şekilde bebeği koltuğa bırakıp önlem amaçlı yastıkla etrafını destekledikten sonra çantasını kenara bırakarak yanı başına oturdu. Battaniyeyi aralayıp bebeği itinayla kucağına alarak yüzünü sevdiklerine doğru tuttu.

"Misafirimle geldim, kabul eder misiniz bizi?"

Süheyla Hanım, bebeği görünce kızının aldatılmışlığını hatırlayıp gözleri doldu ama karşısındaki masumiyete de kıyamadı. Bembeyaz bir ten, okka gibi bir burun, küçücük dudaklar, daha küçük

olduğu hâlde fıldır fıldır olan renkli gözler. Zamane bebeklerinden korkulurdu vallahi, Engin'iyle İrem'i kırk gün göz açamamışlardı, şimdikiler filozof gibi geliyordu dünyaya. İç çekerek kendisinden cevap bekleyen kızına baktı.

"Tabii ne demek ama bu kuzu şimdi börekle menemen yiyemez."

Yaşlı kadının cevabı ister istemez herkesi güldürüp negatif havayı dağıtırken Zeynep daha fazla dayanamayıp kucağına aldı bebeği. Sanki yıllardır çocuk bakıyormuşçasına tutuşu, bebeği oyalayıp sevişi o kadar hoş görünüyordu ki Engin'in dikkatini çekti. Bebekten çok genç kızın tavırlarını incelerken gülümsedi. Annelik her kadına yakışıyordu. Zeynep'e de çok yakışmıştı. Değişen mimikleri, bebeğin yüz ifadesini taklit edişi, dudaklarını büzüp öpücük atışı, sesini inceltip konuşması... Seyirlik bir görüntüydü. Bakışlarını hızla çekip annesiyle ikizine baktı, onların da genç kızı seyrettiğini görünce laf attı hemen.

"Ağlatacaksın bebeği, öyle mi bakılır el kadar sabiye?"

"Neyim varmış? Yeğenlerime ben bakardım derslerimden vakit kaldıkça. Ayrıca hepsi de deli olurdu bana."

İrem, kardeşine sitemle baktı.

"Takılma kızcağıza bu kadar! Gayet güzel ilgileniyor, tutuşu bile yerli yerinde."

Süheyla Hanım, etrafındaki konuşmalara değil sadece bebeğe odaklıydı. Gülümsüyormuş gibi yapıp yüzünü buruştururken çıkardığı ses üzerine şaşkınlıkla vurdu dizlerine.

"Kız tövbeler olsun gülüyor bu. Yok, yok anam dünyanın sonuna geldik. Şimdiki bebekler doğuştan mektepli doğuyor."

"Anne!"

İrem'in seslenmesi üzerine kızına döndü.

"Doğru ama yalan mı?"

"Beni dinlerseniz eğer size bir şey söylemek istiyorum." Sessizlik olup üçü de bakışlarını ona çevirdiğinde devam etti. "Ben bir karar verdim, bu bebeği evlat edinip sorumluğunu üzerime alacağım."

Süheyla Hanım hemen itiraz etti.

"Buna hayatta izin vermem İrem."

"İzin almıyorum anne, kararımı açıklıyorum! Ben Allah'tan yıllarca bir bebek isteyip imtihanımın son bulmasını dilerken çok farklı bir sınavla sınandım. Yuvamdan oldum ve bir bebek çıktı karşıma, istediğim gerçekten anne olmak mıydı yoksa bir bebeği taşımış olmak mı? Bir seçimde hissettim kendimi, hayatımın en büyük sualine cevap vermem gerekiyordu." Muhataplarının yüzüne teker teker baktıktan sonra devam etti. "Ben bugün gerçekten anne olmak istediğimi düşündüm. Bu kutsal isme sahip olmak için biyolojik bir bağın olmadığı kararına vardım. Bundan ki bu güzelliği evlat ediniyorum. Annesi veya babası kim olmuş umurumda değil, bundan sonra o benim çocuğum."

"İyi de kızım bir başına kolay mı çocuk bakımı?"

"Sen de bizi bir başına büyüttün."

"Öyle ama bu farklı..."

"Ama bu bebek benim değil öyle mi anne?"

"Yani kızım insanoğlu nefis taşıyor en nihayetinde, bir gün ya dolup taşıp miden almazsa ne bileyim daha gençsin gün gelip tekrar evlenecek olursan..."

"Rica ederim anne, bu düşünce ile beni yadırgayacak adamı zaten hayatıma almam. Lütfen caydırmaya çalışmayın." Annesinin kelimelerini yarıda kesip kendi savunmasını yaptıktan sonra Zeynep'in kucağından bebeği aldı. "Ben kendimi her anlamda hazırladım. Hormon ilacı alıp süt kanallarını harekete geçirerek sütlerimin gelmesini sağlayacağım. Söylesene anne, bu kadar uğraş verdikten sonra ben bu bebeğin annesi olmayı hak edemeyecek miyim yani?"

İrem, sözlerini ağlamaklı bitirince, aynı hislerle doldu Süheyla Hanım. Artık pes etmek zorunda olduğunu düşündü. Aslında kızı söylediklerinde belki de haklıydı kim bilir? O kadar aklı ermezdi. Onun kendi inandığı değerler vardı, biraz da hayat tecrübesi ama

her ne kadar kaideyi bozmasa da istisna diye de bir gerçek vardı. Ancak gel gör ki kızının fikrini değiştiremeyeceği belliydi. En iyisi sessizce yanında olmaktı.

"Hayırlısı olsun be yavrum ne diyeyim? Söyletmiyorsun ki bir şey."

"Hayırlısını diledin ya başka bir şey istemem."

Anne kız gülümserken Engin bebeği kucağına aldı. İnandığı değerleri savunan; çevresine göre Kazak Erkek denebilecek bir tanıma uysa da merhametliydi. Kucağındaki bebek, öldüğüne neredeyse sevindiği Ali'nin değil, himayeye muhtaç bir yavruydu. Şefkatle bebeği sarmaladı, esmer kavruk teninin yanında bembeyaz kalan minik avucun içine parmağını bıraktı. Burnunu burnuna değdirip kokusunu içine çekti. O da şimdi Zeynep tarafından izlendiğinden habersizdi.

"Şimdi ben dayı mıyım yani?"

"Eh öylesin galiba." dedi İrem neşeyle.

"İyi hoş da bu cimcimenin ismi ne?"

"Daha nüfusu bile çıkmadı, yarın halledeceğim tüm resmi işleri ama tabii ki ismi hazır. Çok sevilsin ve bana mutluluk getirsin diye adı Sevgi."

Bebeğin adı üçünün de hoşuna gitti. Sevgi Bebek elden ele gezip mutlulukla sevildi. Herkes açlığını unutup ruhunu doyuruyordu. Gün boyu bebeğiyle ilgilenen İrem'e yardımcı olan Zeynep, Engin'in göz hapsinde olduğundan habersizdi. Doğal tavırlarını, bebekle ilgilenişini, masum yavruya saf gülümseyişlerini izliyordu Engin. Ardından Naz'ı düşündü sanki Zeynep yanlıştı da doğruyu hatırlayıp hatayı silmek istiyordu. Aslında kendiyle boğuşurken kaderlerinde yazılan temel gizliden gizliye atılıyordu.

O gecenin sabahında Engin, yattığı koltuktan sırtı tutulmuş bir şekilde güçlükle kalktı. Gözleri televizyon dolabının üzerinde duran horozun eğilip kalktığı eski saate baktı. Akrep ve yelkovan 07.05'i gösteriyordu. Artık bünyesi öylesine alışmıştı ki aynı saatte

kalkmaya, daha telefonunun alarmı çalmadan uyanıyordu. Üzerini bir çırpıda değiştirip oturma odasından ayrılırken mutfaktan gelen tıkırtıya kulak verdi. Orada olan kişinin düşüncesiyle yüreği pırpır yaptı. Bir adım atıp bekledi. Mutfağa gitmeli miydi? Bir adım daha attı, ardından bir tane daha, tekrar adımını attığında kendisine hızla çarpan bedenle sendeledi. Zeynep'in küçük çığlığı, burnuna değen koku içini gıdıklayıp başını döndürmesiyle birlikte genç kızın omuzlarını tuttu. Sakin olmaya çalışıp göğsünden birkaç santim uzaklaştırdı. Zeynep'in kızarmış, kendisine oldukça yakın yüzü ile karşılaşınca heyecanı bir kat daha arttı.

"İyi misin?"

"İ-iyiyim. Sen iyi misin?"

Engin, gözlerini ayırmadan sessizce başını salladı. Zeynep huzursuzca kımıldayıp kollarının arasında çıkmaya çalışınca ellerini geri çekti.

"Kusura bakma, mutfaktan ses gelince annem sanmıştım."

Anlamayarak baktı Zeynep.

"Dün Süheyla teyze burada kalmadı ki."

Engin, kırdığı potun farkına varıp gözlerini kaçırarak bahane üretti.

"Doğru ya, İrem'le gittiğini benim de sana bakıcılık yapmak için burada kaldığımı unutmuşum. Zaten belim de tutuldu şu uyuz kanepede. Sebebi aman Zeynep Hanım yalnız kalmasın."

Zeynep, sinirle gözlerini kıstı. Her seferinde kaba olmak zorunda mıydı bu adam! Kendisi de kalkmış baş başa yapacaklarını umduğu bir kahvaltı hazırlama telaşına girmişti.

"Kalmasaydın keşke, senden isteyen mi vardı? Pekâlâ, yalnız da durabilirdim."

Engin, kendini kurtarma çabasıyla yaptığı saldırıya, hızla karşılık gelince bozuldu. Bu kızdan ne köy olurdu ne de kasaba. Laf sokmak için fırsat kolluyordu âdeta. Gerçi kendisi de kaşınmıyor değildi hani!

"Zaten senin gibi cadıya iyilik yapmam hata. Kafama tüküreyim!"

Genç adam, arkasını dönüp giderken bir yanı Zeynep'in kahvaltıya çağırmasını diledi ama işittiği ses sadece inatçı keçinin odasının kapısını çarpışı oldu. Hâl böyle olunca o da zayıf iradesine söylenerek evden gayet sesli bir şekilde ayrıldı. Öte yandan Zeynep ise odasında gözyaşı dökmekteydi. Keşke bahane üretip, gece o da İrem'e gitseydi ama kendisine sorulmadan birden gelişmişti her şey. İrem, bebeğin velayeti için tüm gün dışarıda olacağı için Süheyla Hanım, Sevgi'yle ilgilenecekti. Yarın da sütçü gelecekti. Zeynep'e de sütü alıp pişirmesini ve öyle gelmesini tembihlemişti. Engin'e de Zeynep'i gece yalnız bırakmamasını rica ederek her detayı halletmişti. Ah, Süheyla Hanım ve ince ayarlamaları. Sanki süt çok mühimdi. Kim bilir yine neler dönmüştü zihninde? Her şey bir yana, bu teklife dün sesini çıkarmayan Engin, şimdi durduk yere incitmişti ruhunu.

Zeynep, gözyaşlarıyla hırsını alıp mutfağa geçtiğinde kahvaltı sofrasına hüzünle baktı. Sonra da ayaküstü karnını doyurdu. Pek yiyesi yoktu ama kendisini yiyebilmek için zorladı. Dün İrem, biraz zayıfladığını söylediğinde önemsememişti ama az evvel giydiği etek belinde dönüyordu. Mutfakta işini bitirip evi toparlarken çalınan zille sütçünün geldiğini tahmin ederek hazır ettiği parayı alıp kapıya yöneldi. Eli kulpa uzanırken dışarıdan gelen fısıltılarla duraksadı. Usulca dürbüne uzandı.

Gördüğüne şaşırıp hızla elini dudaklarına götürdü. Kendisini geri çekip sessiz ama son derece hızlı bir şekilde oturma odasına gitti. Abisini görmek tüm kan akışını hızlandırdı. Mantıklı düşünmek için kendisini zorladı. Elindeki parayı yere atıp odasına gitti. Eteğini çıkartıp bir pantolon giydi, telefonunu cebine koyarak oturma odasına giderek balkona çıktı. Zilin sesi aralıksız çalıp, kapı tekmelenmeye başlayınca eli ayağına dolaştı. Hemen yan dairenin balkonu ile mesafesini gözüne kestirdi. Sonra da aşağıya baktı. Lanet olası yükseklik korkusu varken bunu yapmak çok zor olacaktı ama pisipisine ölmektense korkudan ölmek daha iyiydi. Cesaretini toplayıp

balkon demirlerine çıktı. Adımını atıp demirlerin bağlı olduğu dış pervaza bastı. Evin dış tarafındaydı artık. Demirlerden destek alıp yavaş yavaş pervazlar üzerinde yürüyüp diğer balkona uzanmaya çalıştı ama korkudan fazla açamıyordu kolunu. Tekrar tekrar denedi. Eli yetiştiği anda kendisini diğer dairenin demirlerine bıraktı. Az evvel ayrıldığı daireden yükselen kurşun sesi ve gürültü üzerine çığlık atıp gözlerini yumarken ne yapacağını şaşırdı. Belli ki silahla açmışlardı kapıyı. Nasıl davranacağını bilemez bir hâlde başını usulca yere eğdiğinde gözlerinin kararmasına mâni olamadı. Yaklaşık üç metre olan yükseklikten atlamak dışında çare bulamayınca gözlerini yumup ellerini bıraktı. Yere düştüğünde kapalı gözlerini açmaya cesaret edemeden bedenini yokladı. Dizlerindeki sızı dayanılmazdı, kırılmış olabileceğini ve burada böylece kalıp saniyeler sonra kurşunlara hedef olacağını düşündüğünde dudaklarından bir hıçkırık döküldü. Balkondan gelen sese içi titredi.

"Zeynep!"

Abisinin seslenmesiyle yerden güç alarak doğruldu. Olacaklar gözlerinin önünde belirdi sanki. Yunus'un koşarak dairenin kapısına yönelmesi, ardından hızla merdivenlerden inmesi... Bir anda kendisine yaklaşmakta olduğu düşüncesiyle sızlayan dizlerine bakmadan koşmaya başladı ağır aksak. Girdiği her ara sokak, indiği her merdivenden sonra biraz daha rahat nefes almaya çalıştı. Bir taksi durağına girdiğinde sıradaki araca binip adresi yolda söyleyeceğini bildirerek Engin'i aradı. Cevaplanmayan her çalışı sayıp söylendi genç adama. Belli ki sabahki olayın kaprisini yapıyordu. Telefonu kapatıp Metin'i aramayı düşündüğü sırada tonunda güven bulduğu sesi işitti.

"Efendim Zeynep!"

"Neden açmıyorsun?"

Ağlamaklı tonla bağırması üzerine önce bir sessizlik oldu, belli ki titreyen sesine şaşırmıştı Engin.

"Zeynep! İyi misin?"

"Engin, ben..."

"Ne oldu Zeynep?"

Genç adamın sesi tedirgin, oldukça meraklı bir şekilde çıkarken ağlamaya devam etti.

"Abimler. Az evvel eve girdiler. Ben... Ben, kaçtım oradan."

"Allah kahretsin. Allah kahretsin. Ya ben seni dinlemeyecektim hiç, kalacaktı orada birileri işte." Soluklarını hızla alıp verdi. "İyi misin, bir yerine bir şey oldu mu, neredesin? Çıldırtma beni, konuşsana. Bir yerine bir şey oldu mu?"

"Balkondan atladım."

"Ne? Orası kaç metre biliyor musun, ya sana bir şey olsaydı?"

"Bağırıp durma bana! Kaçmasaydım da olacaktı olanlar."

Yaptığı atar üzerine, Engin sakin bir şekilde yatıştırdı onu. Ardından emniyete çağırıp hangi muhite gelmesi gerektiğini söyledi. Zeynep, telefonunu kapadığında şoföre gideceği yeri söyledi. Sonra da ürkekçe koltuğa cenin şeklinde uzandı. Hem korkuyor hem canı yanıyordu sanki tek başına yaşarken daha güçlüydü. Engin'in muhafazasına öylesine alışmıştı ki her daim soluğunu yanı başında istiyordu. Düşünceleri ağlamasına sebep olup ruhunu acıtırken taksi emniyet binasına ulaştı. Yaşlı adam geldiklerini söyleyince Zeynep usulca yerinden doğrulup kapıya yöneldi. O sırada Engin'in keskin gözleriyle kesişti bakışları. Demek gelmesini beklemişti. Kendisine kalmadan kapı açılıp, Engin'in güçlü kolları mecalsiz bedenine uzandı. Kahverengi dehlizler endişe ile bakarken oldukça nahif bir şekilde kavradı iki omzunu.

"İyi misin?" Sonra elini çenesine götürüp sağa sola çevirerek yüzünü inceledi. "Bir yerine bir şey olmadı değil mi?" Zeynep, az evvel yaşadığı kargaşanın üzerine böylesi şefkate dayanamayıp başını geniş omuzlara yaslayarak sarıldı. "Canım çok yanıyor, Engin."

Engin, gözlerini yumup, bir elini genç kızın beline diğerini başına götürerek onu göğsüne yasladı. Bir süredir aşinası olduğu o ılıklığı kalbinden midesine doğru hissederken emniyet binasının

bahçesinde olduğunu unutuverdi. Sadece Zeynep ve kendi vardı. Sarf ettiği her hıçkırıkta biraz daha sıkı sarıldı.

"Şşşttt, geçti, Zeynep."

"Geçmiyor Engin. Baksana, sürekli başa sarıp duruyorum."

Zeynep'in hıçkırıklı nefesini yüreğinde hissettiğinde içi biraz daha çekildi. An itibarıyla kendisinin de canının yandığını düşündü. Ya ona bir şey olsaydı? Ah, bir de telefonu açmak istememişti. Bazen gerçekten haddini aşıyordu. Düşünceleriyle pişmanlığı biraz daha hissederken parmakları kumral saçları belli belirsiz okşadı.

"Bana güven! Halledeceğim hepsini."

"Komiserim! Paramı verin de gideyim ben. Siz sarılmaya sonra yine devam edersiniz."

İşitilen sesle ikisi de geri çekildi. Engin, mahcup bir şekilde şoföre baktı. Elini cebine atıp kâğıt ve bozuk paraları çıkardı. Bir yandan da etrafına göz ucuyla bakınıyordu. Bu kız kendisine her yaklaştığında saçmalıyordu. Ulu orta sarılmak da neyin nesiydi? Taksicinin parasını kuruşu kuruşuna ödeyerek yollayınca Zeynep'in kolundan tutup birlikte içeriye girdiler.

Odaya çıkana kadar genç kız olanları anlatırken öfkeyle dinledi Engin. Onunla telefonla konuştuktan sonra hem İrem'in evinin önüne hem annesinin evine bir ekip yolladığını söyledi. Zeynep, olanlar için özür dilediği sırada yürüdüğünde aksayan ayağı Engin'in dikkatini çekti. Yukarıda biraz dinlenmesini, sonrasında pansumana gideceklerini ekleyerek sakinleştirmeye çalıştı. Fikir alışverişiyle çalışma odasına geldiklerinde iş arkadaşları karşıladı onları. Geçmiş olsun dileklerinde bulundu. Metin çekingen, Melda ise tarafsız bir şekilde bakmaktaydı genç kıza.

Kendisini oldukça garip hissetti Engin. Sanki buraya Zeynep'i getirmekle tüm akıl karmaşası ifşa olmuş gibiydi ama başka çaresi de yoktu. Zaten o gelene kadar hemen bir plan yapmış, ilgili kısmı Hasan Başkomiserle paylaşmış, onayladıktan sonra düşüncesini anacığına da anlatıp bilgilendirmişti. Kadıncağız çok üzgündü. Aralarını

yapayım derken olmuştu tüm olanlar. Yaşananların hepsini kendisinin ihmaline verince yatıştırma görevi yine Engin'in olmuştu. Bir tek Zeynep'e söylemek kalmıştı, kim bilir ne kadar inat edecekti keçi?

Tam karşısında yırtık pantolonla oturan; bitkin, ağrıdan yüzünü buruşturan Zeynep'e bakıp gülümsemeye çalıştı. Gün gibi gerçekti, varlığı aklını karıştırıyor kalp atışını değiştiriyordu. Boğazını temizler gibi yapıp bir çift bal bademleri üzerine çekti.

"Zeynep, biz bir karar verdik." Genç kız, ne olduğunu sorarcasına baktı. "Hasan Başkomiserim sana polis evlerinde uygun bir daire ayarlıyor can güvenliğin için. Muhtemelen hemen hazır olur ama bugün dinlen, ben yarın bırakırım seni. İki arkadaşı yolladım, eşyalarını toparlayıp getirecekler. Bu gece ben de kalacaksın sonrasında abilerin yakalanana kadar konuk evindesin. Senin için en güvenli yer orası."

Bu haber Zeynep'i bir yandan heyecanlandırıp bir yandan da hüzünlendirdi. Tam aile sıcaklığına kavuştum derken başındaki belalar temizlenene kadar yine yalnız kalacaktı. Mantıklı düşünmeye çalıştı. Başka çaresi yoktu bu işin. Ayrıca su götürmez bir gerçek vardı, gittiği yere belayı götürüyordu.

"Sen bilirsin. Verdiğim tüm rahatsızlık için özür dilerim Engin."

"Saçmalama Zeynep, ne özrü? Bildiğimiz ve beklediğimiz bir durumdu, sadece gafil avlandık." Genç kızın sessizliği üzerine konuyu değiştirdi. "Nasıl oldu dizin?"

"Daha iyiyim."

Engin, bir kez daha anladı. Bu kız naz yapmasını bilmiyordu. Başkası olsa nasıl da kullanırdı bu durumu şimdi. Gerçi neden kullansındı ona karşı? Ah, zihnini açıp bir okuyabilseydi, onunla ilgili neler düşündüğünü deli gibi merak ediyordu. Belki de tüm gerçek kendisinden rahatsız olduğuydu. Ya da...

"Öyle diyorsan öyledir."

İkisi de sessiz kaldığı sırada Zeynep, lavaboya gitme ihtiyacıyla ayağa kalktı. Bir adım atıp diğerini atamadan dizindeki bağ

çözülmüşçesine yere kapaklandı. Metin, hızla doğrulup koluna girdi. Hemen doktora gitmeleri gerektiğini salık verdi. İtiraz gelmeyince asansöre doğru ilerleyip Engin'e baktı.

"Sen eşyaları bekle, ben götürürüm Zeynep'i."

Engin, bakışlarını Zeynep'in beline usulca dolanan Metin'in koluna getirdiğinde tarifsiz bir huzursuzluk hissetti yüreğinde. Dişlerini hırsla sıksa da sesini çıkartamadı. Ne yaparsa yapsınlardı çok da umurundaydı sanki! Az evvel sorduğunda deseydi ya Zeynep Hanım ne kadar kötü olduğunu! Kendisine itiraz ederken Metin'e gıkını çıkartmamıştı. Acaba ikisi de birbirinden mi hoşlanıyordu? Yok, canım olur muydu öyle şey? Hem o Metin'in kalemi miydi, sessiz sedasız, uyumlu bir çocuktu arkadaşı, hayatta baş edemezdi o cadıyla. Peki kendisi? Kendisi yapabilir miydi Zeynep'le?

Düşünceleri birbirini kovalarken geçen saatler çok uzun geldi ona. Arkadaşları kıyafetleri getirmişti de Metin ve Zeynep hâlâ gelememişti. Önündeki dosyaları defalarca kurcaladı, bahçeye çıkıp dolandı, hiç yapmadığı hâlde mesai arkadaşlarının birinden bir dal sigara alıp içmeye yeltendi, beceremediğinde de metal çöp kovasının kenarında söndürüp bıraktı.

Yok! Açık hava da dar geliyordu artık sıkıntılı yüreğine. Elini cebine atıp telefonunu aldığında tam arayacaktı ki telefon avuçları arasında çalmaya başladı. İnatçı keçi tarafından sonunda aranmaktaydı. Dudağında çarpık bir gülümsemeyle ekrandaki *"ZEYNEP"* yazısına bakıp biraz çalmasına izin verdi. Şimdi de o beklesindi. Sanki onu görüyormuşçasına kendine ciddiyetle çeki düzen verip sesini tok bir tonlamaya ayarlayarak yanıtladı.

"Efendim, Zeynep."

"Engin! Ben, Metin." Arkadaşının sesini duymayı beklemeyen Engin, birkaç saniye öylece kaldı. "Şarjım bitti de Zeynep'ten aradım." Sesi çıkmayınca tekrar devam etti hararetli konuşan ses. "Engin orada mısın?"

"Evet."

"E, o zaman ses veresene?"

"Ne oldu Metin?"

"Zeynep'in ayağını sardı doktor fakat giysisi müsait değil eğer çantası geldiyse getirsene diyecektim."

Engin, zaten birlikte gittiklerine bozulmuşken şimdi bir de telefonundan aramasına daha da rahatsız oldu. Bunlar ne ara bu kadar samimi olmuştu? Düşüncesini iteleyerek arkadaşına cevap verdi.

"Tamam, hangi hastanedesiniz?"

"Fatih Hastanesindeyiz."

"Geliyorum hemen."

Engin, telefonunu kapatıp binaya geri döndü. Odasında masasının yanında duran Zeynep'in minik valizini eline alarak emniyetten ayrıldı. Arabasına binip uzaklaşırken zihni bin bir sualle çevriliydi. Kendisine ayrı, düşüncelerine ayrı, Zeynep'e de ayrı kızarken anlamadı hastaneye nasıl geldiğini. Aracını park edip içeriye girdiğinde güvenliğin yönlendirmesiyle acil kısmına geçti. Zeynep'i beline kadar örtülmüş örtüyle görünce yanına endişeyle yaklaştı.

"Zeynep! İyi misin, nasıl oldun?"

Metin, genç kızdan önce davrandı.

"Ayak bilekleri incinmiş, derisi de soyulmuş epey ama dikiş atılacak bir durumu yoktu."

Metin'in verdiği cevaba huylanan Engin, arkadaşına manidar bir bakış attı.

"Sana mı sordum! Hem sen nereden biliyorsun? Bütün işlemi senin yanında mı yaptılar?"

"Tabii ki hayır, doktorun söylediklerini anlattım sadece."

Engin, bu yanıta bir şey söylemezken Metin arkadaşının tutumuna hayli bozuldu. Zaten en son Süheyla Hanım'ın evinde beraber yedikleri yemekte hissetmişti bir şeyler. Kaldı ki ondan önce kendisi için zaten bitmişti Zeynep mevzusu, şimdi arkadaşının duyguları bu kadar netken kıskançlığını gereksiz buldu.

Diğer yandan iki adamın gerginliği Zeynep'in zihninde muzip şimşekler çakmasına sebep oldu. Engin'in düşüncelerini öğrenebilmeyi çok istedi. Negatifliği kıskançlık mıydı değil miydi bir bilebilseydi her şey daha kolay olurdu. Belki de denemeliydi!

"Sağ olsun Metin Komiser çok yardımcı oldu."

Engin bir parça kırıldığını hissetti. Bunca aydır kendisinin yaptığı neydi acaba?

"Öyle mi? Madem o kadar kötüydün bana söyleyebilirdin."

"Ben şikâyetimi dile getirmem, senin gibi de acımdan sağa sola dalmam. Kendi içimde yaşarım ne yaşarsam."

Metin, yavaş yavaş artan tansiyondan gerilip araya girme ihtiyacı duydu.

"Başlamayın yine ne olursunuz?"

"Zor durumdayım az çenemi tutayım demek yok illa cevap ver, laf sok. Şu durumun bitse de kurtulsam senden. Vallahi canımdan bezdim."

Engin'in sözleri Zeynep'in canını yakıp yaralarını kanattığı sırada tekrar müdahale etmek zorunda kaldı Metin.

"Tamam, Engin! Bak bir teklifim var. Sen en iyisi git evine, bu gece kafanı dinle. Zeynep de bizde kalsın. Valideyle Süheyla teyze sık sık konuştuklarından tanıyorlar onu. Merak da ediyorlardı zaten. Yani asla sorun olmaz biz de kalması. Hem onun için de farklılık olur."

Engin, bu teklife iyice marazlanıp daha fazla sinir oldu. Ne alakaydı Zeynep'in gece Metin'in yanında kalması! Hem de ailesi merak ediyormuş, merak edecekleri ne varsa artık! Hırsla yüklendi dostuna.

"Hayır, efendim ne münasebet! Gelemez seninle."

Engin'in itirazı Zeynep'i bıyık altı gülümsetti. Çenesini yukarı kaldırıp meydan okudu.

"Bal gibi de giderim. Pardon ama bana insan gibi davranmayan birisinin yanında ne işim var? Madem bezdirdim canından, otur kafanı dinle kocaman yalnızlığınla. Metin doğru söylüyor, bana da bir değişiklik olur. Gülen iki çift göz görmüş ve güzel söz söyleyen ses duymuş olurum."

İşittirdiği laf, yenilir yutulur cinsten değildi. Fakat yine de cevap vermedi Engin. Hemşireye seslenip çantayı uzatarak hastayı hazırlamasını bildirdi. Arkadaşına yaptığı baş işareti ile kapının önüne çıktılar. Metin'e üstün körü teşekkür edip gönderdi sonra sabırla genç kızı bekledi. Çok geçmeden saatler öncesine nazaran daha rahat yürüyerek yanına geldi Zeynep. Metin'in gittiğini gördüğü hâlde bilmiyormuşçasına sorup tahrik etmeye çalıştı.

"Metin nerede?"

"Sana ne?"

"Ben onunla gidecektim."

"Allah'ım Ya Rabbim ya. Hâlâ Metin diyor!" Kolundan tutup adımlarını kendine uydurarak devam etti söylenmesine. "Bakıyorum da Zeynep ve ekürisi olarak iyi ikili oldunuz."

Zeynep, kolunu Engin'in elleri arasından hızla çekti.

"Bırak beni, canımı acıtıyorsun."

"Zeynep, Allah aşkına yürü, sinirlerimi zıplatıyorsun."

Dişlerini sıkarak söylediği kelimeler üzerine bir parça çekinen genç kız, başka itirazda bulunmadan adımlarını Engin'e uydurdu. Her şeye rağmen mutluydu. Bal gibi de kıskanıyordu işte, gerçi daha sevip sevmediğini, hoşlanıp hoşlanmadığını anlamamıştı ama davranışları bal gibi de kıskançlıktı. İkisi de karmaşık düşünceler eşliğinde arabada birbirleriyle hiç konuşmadılar. Topsuz tüfeksiz harp yaptılar. Dakikalar sonra lüks bir sitenin önüne geldiklerinde Zeynep merakla etrafı inceledi. Sevdiği adam burada yaşıyordu demek ki. Tıpkı onun gibi güzel, göz alıcı ve bir o kadar ona uzaktı.

-AYRILIK-

Umut bazen bir çiçekti bastığın yerde biten, bazen de bir yağmur damlasıydı su birikintisine düşüp halka halka büyüyen. Hâl böyleyken bu duygunun verimli olması ortamına göre şekil alıyor, mana kazandırıyordu. Zeynep, onca olumsuz olayın akabinde, Engin'in hemen yanında durup kendisine sahip çıkmasına mutlu oluyordu zira iyi geliyordu yaralı benliğine. Gerçi birbirlerini onardıkları kadar aynı oranda hırpalıyorlardı. Aslında aşkın hem zehir hem de panzehir olduğunun bir kanıtıydı belki de onların bu gönül savaşı.

Birlikte apartmana girdiklerinde asansörle beşinci kata çıktılar. Engin, anahtarıyla kapıyı açıp misafirini buyur ettikten sonra kendisi de içeriye geçti. Zeynep, işittiği kısık "Hoş geldin," üzerine aynı tonda "Hoş bulduk." diyerek takip etti sevdiği adamın adımlarını. Salona geldiklerinde ikisi de ne diyeceğini bilemeyerek birbirlerine bakıyorlardı. Neden sonra ilk konuşan Engin oldu.

"Misafir yatak odası müsait, oraya yerleşebilirsin." Elindeki çantayla uzun koridordan geçip ilerlerken Zeynep peşi sıra geldi. Antrenin cılız ışığında gölgeleri birbirlerine karışırken ikisi de garip bir telaş içerisindeydi. Engin, sessizliğini dağıtmak için hemen sağında duran iki ahşap kapıyı gösterdi. "Birinci kapı banyo, ikincisi de alaturka tuvalet." Zeynep, ses etmeden sadece başıyla onayladı. Nihayet kalacağı odanın önüne geldiler. Kapıyı açıp çantayı duvarın dibine bıraktı. "Bazen annem gelip kalırdı burada." Verdiği gereksiz

ayrıntı üzerine devam etti. "Nevresimler temiz, geçen hafta gelen kadın değiştirmişti hepsini."

"Sağ ol, teşekkür ederim."

"Neyse, sen uzanıp dinlen. Ben mutfaktayım, yemek hazır olunca seslenirim."

Engin, odadan ayrıldığında mutfağa girdi. Resmen midesi gurulduyordu, kursağına bir şey girmeyeli saatler olmuştu. Yemek yapma konusunda maharetli bir adam olmadığı gibi sağlam yemeği çürütür, ısıtırken ocakta unutup dibini tuttururdu. Beceriksizlikte lisansını tamamladığından uzun boylu bir şeyler yapmaya cesareti yoktu. En iyisi basit atıştırmalıklarla akşamı idare etmekti. Buzdolabını açtığında domates, salatalık ve biberi tezgâha bıraktı, son olarak kaşar peyniri ve yumurta sepetini alarak kapıyı kapayacağı sırada Zeynep'le göz göze geldi. Ne ara sessiz sedasız gelivermişti buraya?

"Bırak ben yaparım." Elinden yumurta sepetini ve peyniri alıp tezgâha bırakarak devam etti genç kız. "Biliyorum sen şimdi bunları da kıramazsın."

Bu hamleyi beklemeyen Engin bir an tutukluk yaşadı.

"Sen... Sen yorgunsun. Geç otur. Hallederim."

"İyiyim ben." Kısa bir bakış atıp muzip bir ifade gönderdi. "Senin yarım saatte yapacağını on dakikada hallederim."

Engin, ne diyeceğini bilemedi. Bir yanı o mutfağında salındığında doyasıya izlemek istiyor diğer yanı ise bir sebep bulup tartışmak. Kesinlikle bu kızla aynı ortamda bulunmak iyi gelmiyordu kendisine. Hissettirdiği duygular ruhen gerilmesine sebep oluyordu. Öyle ki bu huzursuzlukla az evvel Zeynep'in Metin'e yaptığı ona göre nazlanma olan tavırları hatırlamasıyla zaten yanmak için sabırsızlanan fitili ateşledi. Kolunu hafifçe tuttu.

"Madem bu kadar iyiydin ne diye Metin'e o ayakları yaptın?"

Zeynep kolunu hızla çekerek Engin'in parmaklarından kurtardı. "Kendine gel Komiser! Ne diyorsun sen?"

"Ben gayet kendimdeyim. Asıl sen kendine gel! Amacın ne?"

"Ne amacım olabilir sence?"

"Bilmiyorum artık, orasını sen söyle!"

Genç kız, daha fazla bu tavra dayanamayacağını hissetti. Çünkü hiç alttan almaya gelmiyordu bu adam. Anladığı tek şey hır gürdü. Yüreğindeki tahammülsüzlükle bağırdı.

"Eeehhh. Yeter be! Zeynep sus, Zeynep hesap ver, Zeynep gel, Zeynep git. Ben sizin ailenize gebeyim diye benim üzerime bu kadar gelemezsin!" Sonra sanki becerebilecekmiş gibi ellerini Engin'in sert göğsüne yaslayıp itmeye çalıştı. "Derdin ne benimle? Söylesene derdin ne?"

Yüreklerinde biriktirdiği, demek isteyip de diyemediği hisler dolup taşarken alttan almamaya niyetliydi iki keçi. Zeynep, öfkeyle mutfağı terk edip koridora çıkmıştı ki hızla yakaladı Engin onu. Burun buruna geldiklerinde elini duvara yaslayıp Zeynep'in geçmesini engelledi. Keskin bir şekilde baktı, kahverengi dehlizlerinde genç kızı boğmaya çalışıyor gibiydi.

"Asıl senin derdin ne benimle Zeynep?"

"Bir sorunum yok çok şükür ama beni kışkırtan sensin. Anladık sıkıldın varlığımla."

"Uslu durmak bu kadar zor mu?"

Zeynep, dalga geçercesine gülerek "Uslu durmak?" diye sordu.

"Sürekli mızmızlandığının fakında mısın?

"Bana çocukça davrandığımı mı ima ediyorsun?"

Engin, daha fazla sinirlendiğini hissediyordu. "İma etmiyorum açıkça söylüyorum. Evet, çocuk gibisin."

"Ah, tabii sen çok olgunsun."

"Metin'le gitmeyeceksin dediğim hâlde ne diye diretiyorsun?"

İri bal rengi gözlerini daha fazla açarak meydan okumaya devam etti Zeynep. "Ha, şimdi tüm sorun bu mu?"

"Evet, bu!"

"Ben kimsenin sözüyle hareket etmem. Önce bunu bil Komiser!"

Öfkeden daha fazla kaşlarını çatan Engin, "Ha, istediğime istediğim gibi davranırım diyorsun yani!" dedi.

"Aynen öyle. Hem bundan sana ne!"

"Ne demek sana ne?"

"Evet, sana ne? Kusura bakma ama Engin. Kimsin sen? Neyimsin benim?"

Zeynep, huzursuzca kımıldayıp sevdiği adamı kendinden uzaklaştırmaya çalıştığı sırada Engin'in elleri omzunu kavradı. Az evvel ağız dalaşı yaparken şimdi birdenbire nasıl bu kadar yakınlaştıklarına anlam veremedi. Kalbi pırpır atıyordu. Acaba duyuluyor muydu dışarıdan sesi?

Engin ise sadece Zeynep'in çatık kaşlarına odaklıydı. Hiç Orhan'la olan o fotoğraftaki gibi gülmemişti kendisine. Bir bilseydi nasıl yakıştığını gülümsemenin. Çok güzeldi Zeynep. Sadece gözleri yeterdi belki de. Her uzvu birbirine orantılı ve tatlı bir ahenk içerisindeydi. Düşünceleri onu heyecanlandırınca kalp atışları hızlandı. Farklı bir elektrik, farklı bir kimya vardı aralarında. Adını henüz koyamıyordu ama hissedebiliyordu. Hem birbirlerini hırpalıyor hem de ayrı kalamıyorlardı.

"Neden böylesin, Zeynep?"

Sakin bir şekilde söylediği sözlere aynı sakinlikte yanıt geldi.

"Nasılım?"

"İnatçı, başına buyruk, söz dinlemez."

Zeynep, istikrarlı bir şekilde devam etti başkaldırışına.

"Şımarığım ya hani, belki de dikkat çekmek içindir."

"Dikkat çekmek mi? Sence bu tavırlara ihtiyacın var mı?"

"Yok mu?"

"Yok." Engin, karmaşık düşüncelere gebeydi. Artık hızla değişen bu duygularıyla baş edemiyordu. Haftalarca resmen kendi kendiyle savaşırken laçkalaşan sinirleri çoktan beyaz bayrağı göndere çekmişti. "Senin hiçbir şeye ihtiyacın yok varlığın yeter dikkat çekmeye."

Zeynep, duyduklarına afalladı. Hoşuna gitmişti ama yine de ne cevap vermesi gerektiğini kestiremedi. Neydi şimdi Komiserin bu yaptığı?

"Ben niye fark edemiyorum bunu?"

Engin, Zeynep'in karmaşık ifadeler gönderen bal bademlerine tebessümle baktı. Ah, nasıl da celladına teslim olmuş kurban misali şefkat dileniyordu. Emindi artık, hisleri karşılıksız değildi ancak yine de direkt dillendirmeye cesareti yoktu. Zeynep belki yardımcı olurdu kendisine.

"Hani sordun ya az evvel, kimsin sen, neyimsin diye!"

Zeynep'in sesi güçlükle çıkmıştı. "Evet."

"Ben soruyorum bu sefer. Sen, kim olmamı isterdin?" Güzel yüzü biraz daha kendine çekip başparmaklarıyla yanağını okşadı. Teni pürüzsüzdü, tıpkı ipek gibiydi. "Ya da neyin olmamı isterdin?" Gülümsedi sonra. "Ne kadar yakın olmamızı istiyorsan o olsun. Sen belirle gidişatımızı." Soluğunu tazelerken medet umarcasına baktı Zeynep'e. "Çünkü aklımın bir köşesinde ölene kadar Naz'a sadık kalmak varken her ne kadar kafamı karıştırsan da sana adım atmaya cesaretim yok. Ne istiyorsan o olsun, kurtar beni bu karmaşadan." Gözlerini yumup heyecanla ellerinin arasındaki bu güzel yüze biraz daha yaklaştı.

Zeynep, aylardır Engin'in kendisine karşı olan ufak bir tebessümünü beklerken bu kadar net sarf ettiği sözler, altüst etti tüm dengesini. Demek ki aklını karıştırıyordu! Ama öte yandan karısına ısrarla sadık kalmak istiyordu. Böylesi tutarsız bir hamleye karşılık gönlünden geçen cevabı vermek kadınlık gururunu incitirdi. Bunun çok net farkındaydı, karşısındaki güçlü adamın kalbi tam tersi küçük bir çocuk gibiydi. Bugün kendisini istiyordu bunu görebiliyordu, yarın yine bir şeye sinirlenip Naz'ı özleyerek pişman olursa ne olacaktı? Şimdiye kadar neleri atlatmıştı fakat bunu asla kaldıramazdı. İç sesini dinleyip vereceği yanıt, tam anlamıyla sevilmeyi öğrenemeyen ruhunu yok edip öldürürdü. Kalbi, Engin için bu denli atarken tam tersi şeyler söylemesi zor olacaktı ama yapması gerekiyordu. Hızla kurtardı yüzünü iri ellerin arasından, ardından dar koridordan rahat geçebilmesi için omzundan itip yol istedi.

"Gölge etme başka ihsan istemem. Şimdi çekil önümden."

Hiç beklemediği şekilde karşılık bulmak kalbini örseleyip öfkelendirdi genç adamı. Ne demişti ki? Sadece istediği yardımdı. Zaten aklı karışıkken yardımcı olmuyordu bir türlü kendisine. Bazı hareketleri bir şeylere davet ederken bazı hâlleri hiç ummadığı anda resti çekiyordu. Kendi içinde bir sulha varamamış ruhuna iyi gelmiyordu bu tavırlar. Az önce birbirlerine bu kadar yakınken kendisinin kalbi dörtnala koştuğu hâlde bir şey hissetmemiş miydi yani Zeynep? Kavgaya kaldığı yerden nasıl devam edebiliyordu? Kabahat kendindeydi, Naz'ı kenara bırakıp ne diye sokulmuştu sanki bu kadar? Saçma sapan hisleri yüzünden az daha öpecekti belki de. Hızla toparlanıp koridordan geçmesine izin verdi.

"Ayağıma takılan sensin, ben miyim?"

"Tabii ya, sürekli işleri mahvedip burnunu çamura sokan benim." Seri adımlarla içerideki odadan çantasını aldı. "En iyisi polis evine bu geceden gitmek, neresiydi tam olarak?"

"Saçmalama, otur oturduğun yerde."

"Nedense saçmalayan hep benim!"

Engin öfkeyle ellerini sıkıp koridorun duvarına güçlü bir yumruk savurdu.

"Yine aynısını yapıyorsun! Sen bu kafayla gidersen daha çok belaya dolanırsın. Ne hâlin varsa gör." Elinin acısını önemsemeden parmağını kaldırıp hafifçe salladı. "Ama şunu unutma, her zaman karşına Enginler İremler çıkmaz. Orhan gibiler dolu memlekette, gün gelir bir bataklıktan toplarsam yine seni, emin ol buna hiç şaşırmam."

Duyduğu her kelime canına kıymık misali battı Zeynep'in. Gözlerinden sicim gibi yaşlar boşalmaya başladı ve garip bir ironi içerisinde kahkaha savurdu etrafına.

"Merak etme! Düştüğüm ilk batakhaneden bir kilo kına postalarım sana. Alır yakarsın bir güzel. Haklı çıkmış olmanın zaferiyle başın göğe erişir belki." Elinin tersiyle yanağını silip kapı kulpuna götürerek yineledi. "Nerede bu polis evi?"

Artık çıkış yolu kalmadığını anlayan Engin, ellerini cebine sokup arkasını döndü.

"Zeytinburnu."

Zeynep, sesini çıkarmadan kapıyı açıp çıkarken az önce sildiği yanakları yeniden ıslandı. Tüm gece oranın kuru kalmayacağından emindi artık. Canı yanıyor içi dağlanıyordu. Bu kadar dengesiz bir insanla daha evvel karşılaşmamış, rastladığında da âşık olmuştu. Çok mu beklemişti yani böylesi zor insanı. Adım adım yaklaşıp dengesini bozduktan sonra gerisini kendisinin getirmesini beklemesi kadar saçma bir durum yoktu. Üstelik sarf ettiği o sözler! Apartmandan ağlayarak çıktı. Lüks bahçeden geçip dışarıya vardığında etrafına bakındı.

Yine sabah yaşadığı şey olmuştu. Tıpkı sudan çıkmış balık gibiydi. Hâlbuki o her şeyi tek başına yaşarken nelerin üstesinden gelmişti ama şu an olabildiğince beceriksizdi. Sağ elinde tuttuğu valizi, diğer eli ıslak yanaklarında, ağır ağır yürümeye başladı. Biliyordu kendisi ne kadar inatçıysa Engin de öyleydi. Sanki dönüp gelse arkasından, tutsa kolundan ne olurdu? Gerçi bu kırgınlıkla hayatta geride dönemezdi. İyi yapmıştı gitmekle, orada kalıp arsızca o mu yön verseydi ilişkilerine. Sen kararsızsın ama ben kararlıyım Engin, bir gün karını da unutursun, ben sabırla beklerim mi deseydi?

Düşüncesine, acısına, rahmetli Naz'a saygısı sonsuzdu. Bu yüzden şu vakte kadar hiçbir beklentisi olmamıştı ama az evvel şahit oldukları örselemişti onu. Sevinememişti bile itirafına. Çünkü iç döküşünde dahi Naz'la kendisini aynı cümle içinde kullanıyorsa ne istediğini bilmeyen, gerçekle hayali karıştıran bir adam olduğu Engin'in tek gerçeğiydi. Hâl böyleyken tek başına kendisinin cesur olması da hiçbir şey ifade etmiyordu.

"Zeynep!"

Düşünceleriyle boğuştuğu sırada aşina olduğu sesten ismini işitmesiyle adımlarına son verdi. Olacakları bilmenin endişesiyle kalp atışları hızlandı. Kaçmayacaktı bu sefer. Elindeki çantayı yere bırakıp arkasını döndüğünde Yunus abisini öfkeyle ona bakar buldu. Adımları yavaş yavaş kendisine yaklaştığında yaptığı tek eylem sadece ağlamak oldu.

"Bim. Bam. Bom. Yolculuk buraya kadarmış Zeynep Hanım." Yunus'un sözü ile yutkundu. Doğrulan namluyla karşılık korkmak yerine dik durmaya çalıştı. "Son duanı et, seni kimse alamaz elimden."

"Alacak kimse yok zaten."

Tek kaşı havada baktı adam kardeşine.

"Vaz mı geçti yoksa komiser sevgilin seni korumaktan?"

"O benim sevgilim değil."

Öfkeyle adımlarını tamamlayıp Zeynep'in koluna sıkıca asıldı Yunus.

"Doğru, onun kapatmasıydın belki de."

"Kendimi anlatmaya çalışmayacağım."

Bu sefer saçlarından sıkıca kavrayıp asıldı.

"Anlatsan da inanmam! Onca zaman bir adamdan başka bir adama giderken namusunu koruduğunu söyle de bir daha güleyim."

Zeynep, sinirle baktı abisine. Memleketten nasıl ayrıldıysa öyleydi hâlbuki. Az evvel Engin'e olan kırgınlığının üzerine yaşamayı çok görüyordu kendisine. Fare misali kaçmıştı aylarca şimdi ne kadar cesur olduğunu gösterme zamanıydı.

"Namus sadece iki bacak arasındaysa korumadım evet. Önüme gelenle yatıp kalktım."

"Kız gebertirim seni!"

"Gebert! Öyle yaparım ederim demekle olmuyor bu işler." Yunus'un eline uzanıp silahın namlusunu şakağına getirdi. "Vur hadi, vursana. Çek vur hadi. Temizle namusunu."

Bile bile lades yaparken söylediği aslı astarı olmayan her sözde hasmının büyüyen gözlerini görmek neredeyse haz verdi ona. Çok az kalmıştı yaşamına veda etmeye.

"Zeynep!"

Etrafta yankılanan sesle iki kardeş bakışlarını hemen o yöne çevirdi. Engin, koşarak yaklaşıyordu. Yunus, namluyu hiç düşünmeden genç adama çevirdi bu sefer.

"Seni de vururum Komiser, kal orada!"

"İndir o silahı, konuşulup anlaşılamayacak şey yok."

"Nesini konuşup anlaşalım? Namus meselesi bu!"

Yunus, Engin'in mesafeyi kapamasından korkar bir şekilde bakarak saçlarından biraz daha asıldı Zeynep'in. Saniyeler vardı namusunu temizlemeye. Bunu yapmaya niyetlendiyse hapse girmeyi zaten göze almıştı. En iyisi bitirmeliydi işini.

Hiç beklemediği anda genç kız, bacak arasına tekme savurup elinden kurtulduğunda Yunus neye uğradığını şaşırdı. Kendini toparlayacak gücü bulamıyor, kardeşi farklı bir istikamete doğru koşuyordu hızla. Az evvel ölüme meydan okurken şimdi kaçması kafasını karıştırsa da hemen toparlandı. Silahı doğrultarak çok da hedef alamayarak bastı tetiğe. Birden adımları yavaşladı Zeynep'in. Beyaz gömleğinin arkasından sızan kan, Yunus'a zafer gülümsemesi yaşattı. Yapmış olduğu işi tamamen bitirme arzusuyla bir kez daha tetiğe bastığında Zeynep bu defa yere kapaklandı.

"Zeynep! Zeynep!"

Engin'in canhıraş bağırışları ortalığı doldurdu. Yunus ise sanki kurşun sıktığı kanı canı değil de azılı düşmanıymış gibi yerde kanlar içinde yatıyor olmasına pişkince gülüp uzaklaşmaya başladı. Bir an ne yapacağını bilemedi Engin, resmen bu anı ikinci kez yaşıyordu. Bundan iki yıl kadar önce karısı gözlerinin önünde vurulmuşken şimdi gönlüne yeni duygular tattırıp yaşadığını hatırlatan kadının vurulmasını izliyordu. O zaman yapamadığını yaparak belindeki silaha davranıp Yunus'a doğrulttu, düşünmeden çekti tetiği. Genç adam ayağından aldığı kurşunla birkaç metre ötesine gürültüyle yere düştü.

Engin, Zeynep'in yanına gücü kuvveti çekilmiş bir şekilde yürüdü. Gözleri kapalı, bilinci yitik soğuk asfaltta uzanmaktaydı. Bir damla yaş yanaklarından süzülüp sakallarına karışıyordu. Tüm huysuzluğuna lanet okudu. Dizlerinin üzerine çöküp elleri kumral saçlarda dolandı. Küçük bir hıçkırık döküldü dudaklarından. Karanlık gecede, görünürde iki yaralı olsa da aslında üç kişiydiler. Zeynep, Yunus ve Engin! En çok acıyı çeken ise ruhen yaralı olanıydı.

-PİŞMANLIK-

İnsan doğar yaşar ve ölür. Ömrünü böldüğü bu üç vakitte çok şeye şahit olur. Düşer kalkar, tökezler dengesini kaybeder, yorulur arada fasıla verir fakat neticede hep yürür. Yolun nereye gittiğini, gideceğini sorgulamadan ve bilmeden. Acı da olsa görme, öğrenme, deneyimleme arzusuyla ilerler. Yaşam denilen dinamoda bu istek ileriye gidebilmek adına önemliydi. Zira keşfedilecek çok şey, tüm bunları görme karşılığında da geçilecek engeller vardı. Kimisi boyu boyuna, kimisi boyunu aşacak cinsten. Bitmiyor, kademe ve renk değiştiriyordu. Bazen kolayın ardından zor, bazen de tam tersi çok zorlu engelin ardından kolay olanı çıkıyordu karşısına. Mühim olan karşıladığın manevralardı.

Engin, saatlerdir beklemekte olduğu ameliyathanenin kapısında, önüne çıkan engelleri hiçbir vakit doğru karşılayamadığını düşündü. İkinci kez tattığı bu acının ilki mi daha kötüydü ikincisi mi bilemedi. Naz vurulduğunda canı nasıl yandıysa şu an hissettiğinin de farksız olduğunu anladı. Zeynep'e duyguları ne kadar yoğunluktaydı kestiremiyordu hâlâ. Yüreğinde bir yerlerde hep Naz'a haksızlık ettiği düşüncesinin burukluğunu duyuyordu. Okul yıllarında yaptıkları yemini aslında iki yıl evvel Naz'ın canını verdiği metruk binada bozmuştu. Onunki tek taraflı bir akdi yürütmekti ta ki Zeynep karşısına çıkana kadar. Şimdi ise sadece inatla debelenmekteydi.

Zeynep'e baktıkça kendisini görmüştü Engin. İnatçı, dediğim dedik, korkusuz. Aylarca inatlaştığı için pişmandı anbean. Hele evde yaptığı psikolojik baskı! Söylediği yenilmez yutulmaz sözler! Fazlasıyla hatalıydı, sanki öğrenememişti huyunu suyunu? Zeynep evden çıktığında geçen birkaç dakikanın ardından pişmanlığı iliklerine kadar hissedip gitmişti peşinden. Birkaç metre ötede abisi ile dikleşmesini hatta namluyu kendi elleriyle şakağına dayadığını görünce güçlükle atmıştı kendisini oraya. Niyeti, Zeynep'i Yunus'tan kurtarıp ardından tüm söyledikleri için özür dilemekti. Ama öyle bir şey olmuştu ki; afallamıştı elinde olmadan. Kendisini gördüğü anda namluya kafa tutan kadın kaçmaya başlamıştı. Üstelik aksi yöne! Az çok gururlu yanını tanımıştı. Kesin, kurşuna teslim olsa da yardıma muhtaç gözükmemek için uzaklaşmak istemişti oradan. Kahretsin ki hepsi kendisinin suçuydu. Dediği onca lafla dengesini altüst edip kontrolsüz davranmasına sebep olmuştu. Elini alına götürüp hızla vurdu. Ah, ah! Sanki ne diye uğraşmıştı bu kadar? Kime neyi ispatlamaya çalışıyordu üzerine gidip delirterek? Suçluydu! Kendisine yapılsa hiç hoşlanmayacağı bir durumken bunu Zeynep'e zevk alırcasına defalarca yapmıştı.

Yerde yatan Zeynep'in baş ucuna sinip üzüntüden benliğini unutmuştu. Etrafını çeviren insanların uğultusuyla yaşanan felaketin farkına ancak varıyordu. Sırtını soğuk duvara yaslayıp dizleri üzerine çöktüğünde başını elleri arasına aldı. Yaklaşan ambulansın siren sesiyle dikkatini toplamaya çalıştı. Amirini arayarak olanları anlatmaya çalıştı. Başarılı olduğunu sanmıyordu, bu yüzden telefonu gelen memurlardan birine verdi. Sonra da bir şey düşünmeksizin ambulansta yol boyunca Zeynep'in ellerinden tutup saçlarını severek sessizliğini korudu. Ağzı laf yapmayan biri değildi pekâlâ istediğinde konuşarak ikna edemeyeceği kimse yoktu. Fakat bu kadar çaresiz ve kendisini sevdiği kadına karşı suçlu hissederken kuracağı hiçbir kelimenin duygularına doğru şekilde kılıf olabileceğini sanmıyordu. İç hesaplaşmayla geçen yaklaşık üç saatin ardından

otomatik kapının açılmasıyla yerinde doğrulup ağzındaki maskeyi hafifçe çenesine kaydıran doktora merakla baktı.

"Zeynep Aydın'ın yakınları siz misiniz?"

"Evet, benim buyurun Doktor Hanım."

"Kurşunlar çıkarıldı. Bu gece ve yarın gece çok önemli, gerisi takdiriilahi."

"Ne demek takdiriilahi?"

Tüm sinirini sağlık çalışanından almak istercesine asabi bir diyalog sarf edince, Doktor Hanım tüm olgunluğuyla yanıt verdi. "Bizim de yapamayacağımız şeyler, mucizeler yaratamayacağımız durumlar var demek. Anlıyorum beklemek güç lakin çok ciddi zor bir operasyondu. Mermilerin büyüklüğü, isabet edilen bölge..." Sözlerini yarıda kesip, çaresizce el jestlerini kullanmaya devam etti. "İnanın zordu. Neyse ki hastamız öyle inatçıydı ki yaşamak için savaştı âdeta."

Gözlerinden bir damla yaş süzülen Engin, gülümsemeye çalıştı.

"İnatçı keçi..."

Doktor, "Geçmiş olsun." diyerek yanından uzaklaştı. Yalnız kaldığında enkaz gibiydi. Zeynep'ten kurtulmayı dilerken isteği gerçekleştiği zaman, hiç bu kadar etkileneceğini düşünmezdi. Yaşadığı duygu durumu daha fazla yakıyordu canını. Ya Naz'a olanlar ona da olursa ne yapardı? Bir acıyı daha kaldırabilecek miydi? İçi içini yerken gözlerinden akan yaşa mâni olamadı.

Dakikalar sonra Zeynep, sedye ile yoğun bakıma alındı. Engin çaresiz bir şekilde kapının önünde bekledi. Gerekirse günlerce durabilirdi burada, yeter ki güzel gözler bir kez daha baksaydı kendisine. Saatler birbirini kovalayıp koca bir günü arkasında bıraktı. Süheyla Hanım ve İrem gelmiş ama anacığının tansiyonundan, ikizinin de küçük bebeğinden dolayı kalmamalarını söylemişti. Hele odaya alınsındı o zaman zaten bırakmazlardı ama şimdi hep birlikte perişan olmaları manasızdı. Aslında her bahane bir yana, onun tek amacı bu kutsal bekleyişi kendine saklamasıydı.

Ailesi gidip hastanede yalnız kaldığında iş arkadaşları geldi ziyarete. Hepsi teker teker geri dönse de tüm reddedişlerine rağmen Metin'in yanından ayrılmayışı daha fazla hırçınlaşmasına sebep oldu. *Ya o da bir şeyler hissediyorsa Zeynep'e karşı!* Sonra da saçma buluyordu bu düşünceyi. Kaç kez sorgulayıp izlemişti, yoktu böyle bir şey. Engin'e kendini kandırmak daha iyi gelirken varsayımları bir kenara bırakıp inatçı keçisinin yoğun bakımda da direnmesini diledi...

Engin, hastanenin merdivenlerini neşeyle çıktı. Bugün Zeynep taburcu olacaktı. İki haftadır aklını kurcalayan sorulara nihayet bir cevap bulmuştu. Bir kişiyi daha kaybetmeye göze alamazdı. Naz'ı unutmuş değilse de Zeynep'ten de vazgeçecek değildi. Çünkü bu inatçı keçi onun ruh eşiydi. Kabul, biraz fazla birbirlerini hırpalıyorlardı ama böylesi durumlar ilişkiyi canlı tutardı belki de. Denemeden göremeyip bilemezdi. Bir şeyleri bugün netleştirmeye kararlıydı. Gerçi Zeynep bilinci oturduğu andan itibaren bakmıyordu yüzüne. Konuşmuyordu doğru düzgün ama belki de nekahet döneminin verdiği bir hassaslık yaşıyordu. Üçüncü kata çıktığında Zeynep'in kapısını tıklayarak içeriye girdi. Kalbinin atışını değiştiren kadın, yatakta uzun bir şekilde oturuyordu. Hemen yanında da annesi Süheyla Hanım duruyordu, yoğun bakımdan çıktığından beri sürekli onunlaydı. Gülümseyerek yaklaştı yanlarına. Selamlaştılar. Annesi neşeli ve kıpır kıpırken Zeynep aksine o kadar soğuk ve mesafeliydi. Nekahet döneminin verdiği bitkinlik diye yorumladı bir kez daha.

Engin, ne yapacağını, nasıl davranacağını, nerede konuşacağını düşünürken Süheyla Hanım, oğluna çıkış işlemlerini yapmasını söylediğinde dışarı çıkarak vakit kaybetmeden halletti tüm pürüzleri. Ne gerekiyorsa yapıp ilaçları da alarak geri döndüğünde ikisi de çantalarıyla kapının önünde bekliyordu. Annesinin elinden çantayı aldı. Kolunu hafifçe kırarak Zeynep'e sundu. Oraya küçük ellerin girmesini istedi ama olmadı, elini uzatmadı Zeynep.

"Ben yürürüm." dedi sitemkâr bir sesle. Birlikte dışarı çıkıp arabaya bindiler, bir şekilde Zeynep'le konuşmayı çok istiyordu ama nasıl? Düşüncelerinin onu bunaltması yetmiyormuş gibi havanın sıcaklığı ve yolun kalabalık olması daha fazla canını sıkıyordu. İrem'in evine gidiyorlardı. İki hafta önce tarumar olan eve bir daha girmek istemeyen Süheyla Hanım, orayı hemen boşaltıp kiraya vererek kızının yanına geçti.

İrem, birkaç gün önce ziyarete gelip Zeynep'in de yanlarına yerleşmesini, birlikte güzelce yaşayıp gideceklerini savunurken hiçbirine cevap vermedi genç kız. Elbet vardı bir hamlesi ama sona saklıyordu hepsini. Yol tamamlanıp gidecekleri yere geldiklerinde hep birlikte bindiler asansöre. İrem, onları kapıda karşıladığında inanılmaz mutluydu. İçeri geçtiklerinde herkes bir köşeye oturup ilgiyle Zeynep'e nasıl olduğunu sordu. O da soruları cevaplandırmaya çalıştı. Sırtında bir parça sızı vardı, arada soluklanırken acıyordu ama iyiydi. Yani iyi sayılırdı. Bu neydi canım onun için! Büyütecek bir şey yoktu yani! Geçiştirdiği sözler üzerine taze bir soluk aldı ciğerlerine usulca.

"Aslında benim size söylemek istediklerim var." Merakla kendisine dönen bakışlarla sadece Engin'i es geçip Süheyla Hanım ve İrem arasında mekik dokudu. "Ben annemle konuştum."

Odada hüküm süren kısa sessizliği ilk bozan Süheyla Hanım oldu.

"Kız hangi ara? Ben hep yanındaydım!"

Gülümsedi Zeynep.

"Hep yanımda değildin Süheyla Sultan. Arada uyudun, yemek yedin, lavaboya gittin. Ben buldum bir sırasını." Her ne kadar o tarafa direkt bakmasa da kendisine delici bakışlarla bakan Engin'i görebiliyordu. "İlk o aradı beni, sonrasında ben onu. Epey olaylar olmuş ben yokken. Önce dedem vefat etmiş üzüntüden, haftasına da babaannem. Babam da peş peşe olan durumları kaldıramamış, bir sabah yatağında ölü bulmuş annem. Beyin kanaması demiş doktor."

Yaşlı kadın iç çekip ellerini birbirine vurdu.

"Vah vah. Başın sağ olsun Zeynep'im."

Dudaklarından küçük bir hıçkırık dökülürken gözlerine yaşlar birikti. "Tüm bunların sebebi benim. Kaç kişiyi üzüp ölümüne sebep oldum, hem de koca bir hiç için." Hıçkırıkları devam ederken Engin onu üzülerek izliyordu. "Allah beni kahretsin, ciğeri beş para etmez bir insan için mahvettim tüm geleceğimi, ailemin dağılmasına sebep oldum. Aklımı gram kullanamadım. Onların yaptıklarını cahillikle suçlarken en büyük cahilliği adamakıllı tanımadığım bir insanın peşinden giderek yaptım. Hâlbuki Recep beni anlamaya, onu kabullenene kadar beklemeye razıydı. Keşke zamanı geri alabilsem Süheyla Teyze. Keşke üniversite yıllarına geri dönebilsem."

Elini yüzüne kapatıp aralıksız ağlarken Engin'in ruhu darmadağın oldu. Neden sonra gözleri nemli şekilde araya girdi Süheyla Hanım.

"Ömürleri dağıtan Allah'tır be evladım. Deme öyle! Yaşanacaklar varmış, yaşadınız oldu bitti. Artık hepsi çok geride kaldı. Hem ne derler ecel gelmiş cihana diş ağrısı bahane."

Islanan yanaklarını elinin tersiyle silip gözlerini uzaklara daldırdı.

"Yunus, hapse girmeyi göze alıp benim peşime düşünce yengem bizimkilere kızıp çocuklarıyla babasının evine dönmüş. Ardından annem çok zor günler geçirmiş, üzüntüden zona olmuş, iltihaplı yaralar açılmış vücudunda, aylarca yatak döşek yatmış. Küçük yengem bakmış anneme. Ablamı, anneme değil hastayken bakmak, görmeye ziyaret etmeye bile göndermemiş Enişte Bey. O gün bugündür annem ablamın yüzüne de hasretmiş. Bir zamanlar kırgındım hepsine ama bu hayatta kimsem kalmamışken tüm kızgınlığım geçti. Annemin ölümüne de sebep olmak istemiyorum. Bundan sonra beraber yaşayacağız."

Engin, duyduğu kelimeleri hiç beklemiyordu. O yine kaldıkları yerden devam ederler sanırken işittikleri şaka gibiydi.

"Zeynep'im üzülsem mi sevinsem mi bilemedim. Allah sabırlar versin çok zor zamanlar geçirmiş anacığın. Senin adına çok mutlu oldum tabii. Kırgınlık küslük güzel şeyler değil, ayrıca et tırnaktan ayrılmaz. İnsan kızsa da evladını söküp atamaz" Derin bir iç çekti. "Sadece ben çok alışmıştım varlığına. Ne yapacağız biz sensiz?"

"Canım Süheyla teyzem, ben de size alışmıştım fakat annemin sesini duyduğumda kin tutamayacağım tek kişi olduğunu anladım. Kaldı ki onlardan kaçtığım süreçte burnumu beladan kurtaramamışken neyin tavrını yapayım? Ben kayıp senelerimi telafi etmek istiyorum, onunla iyi geleceğiz birbirimize inanıyorum."

İrem, kucağındaki bebeğini pışpışlayıp Zeynep'e baktı.

"Ev bulmanıza yardımcı olurum Zeynepçiğim. Emlakçı arkadaşım bu evi bana gayet makul fiyata bulmuştu sana da ayarlar bir ev."

"Sağ ol İrem, inan ki çok iyisin ama İstanbul'da oturup oturmama konusunda kararsızım." Engin, dakikalardır inisiyatifi dışında gelişen olaylara şaşkınlıkla bakarken duyduğu her kelime hayal kırıklığı yaratıyordu ruhunda. "Recep yaralandığımı, Yunus'un da tutuklu olarak tedavi gördüğünü öğrenince annemi arayıp konuşmuşlar. Biletini alıp annemi yanına getirtmiş. Birkaç gündür onun yanında Kocaeli'nde kalıyormuş, benimde gelmemi ve oraya yerleşmemizi istiyor."

"Eşi ile sorun olmasın, nihayetinde eski eşisin onun."

Zeynep, İrem'in sorusuyla gülümseyip gözlerini kırpmadan Engin'e baktı. "Recep hâlâ bekârmış, hiç evlenmemiş ki."

Engin, yutkunma ihtiyacı hissetti. Yalanı çıktığına mı bozulsun yoksa şimdi Recep'in yanına gidip yarım kalan bir şeylerin tamamlanma ihtimaline mi yansın bilemiyordu. Zaten sürekli onu bırakıp gittiği için pişmanlığını dile getirip duruyordu. Midesine oturan rahatsızlık onu bunalttı ancak hiçbir şey söyleyemedi.

"Aa Engin sen bakmamış mıydın oğlum? Hani nişanlıydı?"

Engin, Süheyla Hanım'ın sözlerine gayriihtiyari başını çevirip baktı. Bir şeyler mırıldanacak oldu Zeynep onun sözünü kesti.

"Neyse... Uzun lafın kısası artık burnumun dikine gitmek istemiyorum. Siz gelmeden evvel yeni konuşmuştuk, bugün beni almaya gelecekler. Size teşekkür etmek istiyormuş annem."

Engin, içinin çekildiğini hissetti. Ne ara böylesi hisler oluşmuştu gönlünde bu inatçı keçiye karşı. Gitme deseydi. Söyleseydi dün gece zihninde hazırladığı cümleleri. Fakat Zeynep, kendisine bir yol çizmek için kararlılıkla uğraşırken söyleyemezdi.

"Ne teşekkürü, biz görevimizi yaptık. Orada iyi bir Danışman bulup tedavine kaldığın yerden devam edeceksin tamam mı? Özellikle arayıp soracağım ona göre."

İrem'in tatlı sert sözlerine başını olumlu manada oynatıp Engin'e göz ucuyla baktı. O da aynı kaçamak bakışlarla Zeynep'e bakıyordu. Ne olurdu aralarında bu kadar inat ve gurur olmasaydı? İkisi de burnundan kıl aldırmaz tavırla susuyordu.

Süheyla Hanım, oğlunun kayıtsızlığı karşısında hiç olmazsa Zeynep'in bundan sonra başka birisiyle mutlu olmasını diledi. Sesini çıkartmadan mutfağa gidip yemek hazırlamaya başladı. Zeynep'in gitmeden kendi ellerinden bir şeyler yemesini istedi. İçeride hummalı bir hazırlık yaparken Zeynep, salondaki kanepede yaşları gözlerinin ucunda dinleniyor, İrem de bebeği ile ilgileniyordu. Engin ise balkonda bakışlarını uzaklara daldırmış duruyordu öylece. Saatler geçip yemekler yenirken Zeynep çalan telefonunu yanıtlayıp Recep'in ona bulunduğu konumu atmasını söylemesiyle daha bir buruk oldu. Görüşmeyi sonlandırınca kendisine denileni yapıp adresi paylaştı. İki inatçı keçi sessiz düellolarında dövüşürken onları izleyen iki kadın bu duruma karışmak istemiyordu. Zira Engin'in hışmından korkup yapacaklarını kestiremiyorlardı.

Bir ara ciddi ciddi düşündü Engin. "Zeynep, seninle konuşacaklarım var, bana hiç değilse birkaç dakikanı ayırır mısın?" Ama diyemedi. Hava kararmaya başlamıştı. Kapının zili çaldığında Engin hızla yerinden doğruldu ama kapıyı açmaya cesaret edemedi. Zil tekrarladığında oğlunu beklemeden Süheyla Hanım yöneldi koridora.

Engin, kendisini annesinin ardından gitmeye zorladı. Kapı açılıp karşılarında yaşlı bir kadın ve genç bir adam görünce kadını es geçip bakışlarını rakibinin üzerinde gezdirdi Engin. Uzun boylu, kumral aynı Zeynep'i andıran bir siması vardı hatta neredeyse gözleri dahi aynıydı. Orhan'ın tam tersine duruşundan ve yüzünden güven akan bir görünüşü vardı. Düşüncelerinden, annesinin daveti üzerine sıyrıldığında kendisi de bir iki adım geri atıp misafirlerin eve girmesine yardımcı oldu. Nezaketen uzattı elini.

"Hoş geldiniz, Engin ben."

"Hoş bulduk ben de Recep."

Recep, gülümseyerek elini karşıladığında dostça sıktı. İnanılmaz bir kıskançlık hissetse de bu günahsız adama duygularını sergilemek istemedi. Saygılıydı Engin, hemen hürmet duygusuyla Hanife Hanım'ın elini öpüp yolu göstererek birlikte içeriye girdiler. Zeynep, annesini gördüğü anda yerinden doğrulup sıkıca kucakladı. İkisinin de gözyaşları birbirine karışıyor, odadaki herkes içi buruk onları izliyordu.

"Özür dilerim anne, size yaşattığım her şey için. Babamın ölümü için, oralarda yüzünüzü yere eğdiğim için. Hepsi için."

Hanife Hanım, kendisini geri çekerek kızının süzülüp başkalaşmış yüzüne baktı. Nasıl da değişmişti kuzusu. Yüreğinin acıdığını hissederek küçük suratını avuçları arasına aldı.

"Yalnız gençlerin hataları olmaz, bizim de oldu belli ki hatalarımız. Aynı şeyleri konuşup duyamadık seslerimizi. Belki de fedakâr bir anne olamadım. Peki, sen de affedebilecek misin beni?"

"Estağfurullah anne affettim bile. Öyle şeyler yaşadım ki sizinle aramızda ne geçtiğini unuttum. Son iki hafta boyunca kendi hatalarımı fark edip beceriksizliğime ve basiretsizliğime kızdım."

Hanife Hanım, kızının alnından öpüp tekrar tekrar sarılarak hasretini yatıştırdı. İrem ve Süheyla Hanım'la kucaklaşıp helalleşti. Zeynep, karşısında duran Recep'e baktı. Gülümseyerek karşılıyordu

onu genç adam. Kollarını açıp sıkıca sarılarak geniş omza çenesini dayadı. Engin'in çatık kaşlarıyla karşılaşınca gözlerini kaçırdı.

"Beni affet Recep."

"Ben, sana hiç dargın olmadım ki Zeynep biliyorsun." İkisi de kendisini çekerken genç adam, Zeynep'in ellerinden tuttu. Artık ona karşı gönlünde aşkın kırıntısı dahi kalmamış yerine dostane hisler yerleşmişti. "Senin bir suçun yoktu ki sadece sevmiştin, gözlerinin kör olması normaldi. Asıl o adamı araştırmadan senin gitmene izin verdiğim için ben de bir parça suçluyum."

Zeynep, hıçkırıkla tekrar genç adama sarılınca Engin arkasını döndü. Hissettiği duyguların hepsine kızıyor, sinirleniyordu. Madem bu kadar kararlı şeyler hissediyordu da söylemeye niye hâlâ gurur ediyordu anlamış değildi.

"Her şey için teşekkür ederiz Engin Bey."

Recep'in sesiyle yeniden onlara doğru döndü. "Estağfurullah ben mesleğimi yaptım."

"Bize müsaade, malum yolumuz çok. Trafiğe kalmayalım."

Engin, başını belli belirsiz oynatınca Zeynep, çantasını eline alıp vedalaşmak için İrem'e döndü. Genç kadın kendilerinin de aşağıya geleceğini söyleyerek erteledi bu teklifi. Engin de dâhil hep birlikte kapının önüne indiklerinde orta hâlli temiz bir arabanın önünde durdu Recep. Bagajı açıp içeriye Zeynep'in eşyalarını koyarak hepsine yönelik teşekkür etti. Süheyla Hanım'ın elini öpüp İrem ve Engin'le tokalaşarak şoför koltuğuna oturdu. Aynı şekilde Hanife Hanım da vedalaşıp arka koltuğa geçti.

Sıra Zeynep'in vedasındaydı. İlk Süheyla Sultan'a sarıldı. Pişirdiği yemeklere, üstü açık uyuduğunda üzerini usulca örtmesine, saçlarını taramasına ve birçok şeye teşekkür etti. Ardından kucağında bebeğiyle duran İrem'e minnet duygularını iletti. Eğer ona kol kanat germeseydi hâlâ o bataklıkta olacaktı. Kıymet bilirdi Zeynep, kurduğu cümlelerle bu durumu iki kadına hissettirdi. Geriye Engin

kalmıştı, bilerek bıraktı en sona. Karşı karşıya geldiklerinde elini uzattı.

"Her şey için teşekkür ederim Komiser."

Çekingenlikle kavradı minik avucu genç adam.

"Rica ederim."

"Kendine iyi bak!"

"Sen de öyle." İkisi de ellerini çekmeden birbirilerine baktığında gözleri dolu doluydu. Zeynep, elini çekeceği sırada güçlü parmakların buna izin vermediğini hissetti. Ağlamamak için zor tutuyordu kendisini. Bunu yapacağına ne diye ağzını açıp bir şeyler söylemiyordu sanki. En iyisi anlamamış gibi yapmaktı. İçi çekilircesine tek hamlede elini kurtararak arabaya ilerledi. Recep'in yanına oturarak kapıyı kapadı. Çıkan ses Engin'in zihnini doldurup yüreğinde garip bir yangın, ruhunda tarifsiz bir sızı bıraktı. Daha evvel pişmanlığın hiç bu kadar canını yaktığını hissetmedi. Gözleri tamamen buğulanarak kendi duyacağı şekilde mırıldandı. "Yaşanacak çok şey vardı Zeynep!"

Her ne kadar ısrarlı yalvaran gözleri sessizce *"Gitme"* dese de dile getirilmemiş hisleri Zeynep tarafından görmezden gelinmeye maruz kalıyordu. Zira bilmek başka, deneyimlemek bambaşkaydı. İnsanın bazen küçük bir söze bile ihtiyacı oluyordu. Araba gözden kaybolurken tek soru vardı Engin'in zihninde. Eğer gururunu yenip hisleri, kelimelere kılıf olup dökülseydi Zeynep'in yanıtı ne olacaktı? Derin bir soluk alıp ellerini ceplerine koydu. Eve doğru yürürken bunun cevabını hiçbir vakit öğrenemeyeceği gibi yalnız geçen her anında kendisini hiç affedemeyeceğini düşündü.

Ayışığı Kitaplığı

-RÜYA-

Rüyalar tüm gerçeklikten uzak bir istiridyenin kabuğunda saklı kalan inci kadar güzeldir. Temennisidir insanın. Bilinçaltında gizlediği, olmasını arzu ettiği tüm hayalleri ve dileklerinin su üstüne çıkma hâlidir. Rüyamıza giren dileğimizi ne kadar görürsek o denli perçinler içimizdeki kavuşma arzusunu.

Gün ışığı göz bebeklerini delip geçerken Engin bir an nerede olduğunun farkına varamadı. Etrafına şaşkınca bakınıp yatak odasının detaylarını fark edince *"Rüya"* dedi kendi kendine. Hâlbuki yaklaşık bir yıldır neredeyse her gün benzer rüyayı görüyordu. Zeynep'in kolundan tutup "Gitme seni çok seviyorum." diyordu. Uyandığında ise o yaşadığı hayal kırıklığı hiç değişmiyordu. Hani insanoğlu her şeye alışırdı? Ama o alışamıyordu! Kim demişse bunu, yalan söylemişti. Zeynep'i uğurlayalı bir yaz, bir sonbahar, bir kış, bir ilkbahar geçirmiş şimdi ikinci yaza hazırlanıyordu lakin bu gözü kara, hırçın kadını unutamıyordu.

İnat ne menem bir şeydi böyle! Sahip olduğu bedeni öldürmüyor ama süründürüyordu. Zehirli sarmaşık misali sarmalıyor, nefes almasını engelliyordu. Engin, inatla Naz'ın yasını sürdürmek isterken kapısını çalan aşkı görmezden gelmiş, kendi hisleriyle savaşmaktan kalp atışlarını değiştiren kadına da amansız bir mücadele açmıştı. Ama atladığı başka bir şey vardı; Zeynep kendisinin başka bedende

can bulmuş hâliydi. İnat konusunda bir tek birbirlerini egale edecek potansiyele sahiplerdi.

Bir ilişki olmamıştı aralarında. İnadı bıraksalardı mutlaka bir şeyler olacaktı. Gerçi ikisinde de bu kadar inat varken kolay bir birliktelik olmazdı herhâlde. Sürekli başkaldırış, direniş, kendini ispatlama arzusu... Tango misali bir bakmışsın çok yakın, bir bakmışsın fersahlarca uzak. Bilemezdi. Belki de hiçbir zaman bilmeyecek öğrenemeyecekti bunu. Yatağından kalkarken bilmem kaçıncı kez, var olmayan beraberliklerinin analizini bir kez daha geride bırakmış oluyordu.

Önce yerde kıvrılmış duran kot pantolonunu, ardından dolaptan temiz bir tişört alıp giydikten sonra banyoya giderek saçını başını düzeltip evden ayrıldı. Biraz daha düzene girmişti yaşamı. İş çıkışları İrem'e uğruyor, yemek yiyip dinleniyor sevdikleri ile vakit geçirdikten sonra evine yatmaya dönüyordu. Bazen de Süheyla Hanım geliyordu yanına. Kısacası üç yalnız yüreğe bu yeni düzen iyi geliyor, ıssızlıklarına deva oluyorlardı.

Dün gece yemek için hanımların evine uğradığında sofradayken Süheyla Hanım, bugün için Zeynep'i görmeye Kocaeli'ye gideceklerini söylemesiyle yüreğinde ufak çırpınışları hissedip anında iştahı kaçmıştı. Geride bıraktığı bir yıl boyunca Zeynep'le telefonla dahi konuşmamışlardı ama İrem'le annesinin onunla görüşmelerine birçok kez şahit olmuş, ilgilenmiyormuş gibi yapıp bulunduğu odayı değiştirse de kulak kabartmıştı gelecek haberlere. Kendisinin aksine sürekli iletişim hâlindeydi ailesi. Bir gece konusu açılmasa diğer gece muhakkak mevzusu oluyordu. Bir de son iki aydır beraberine kuzeni yani eski eşi Recep eklenmişti haberlere. Recep'le aynı apartmanda karşılıklı dairelerde oturuyor ama annesi ile yaşıyordu. Sağlam bir inşaat firmasında çalışıyor ve iyi maaş alıyordu, bulunduğu şirkete girmesini Recep sağlamıştı. Araba kullanmayı öğretmiş, ehliyet almasına destek olmuştu. İlgileniyordu genç adam onlarla, sahip çıkıyor, ezdirmiyordu kimseye. İyiydi Recep, fedakârdı, müşfikti, kısacası harika bir insandı. Öyleydi de ona neydi? Adını fazla duymaktan mı yoksa başka bir şeyden mi bilinmez tanımadan adama

antipati duymuştu ve her Recep'le başlayan cümle midesinde garip bir his oluşturup ağzının tadını kaçırıyordu.

Programlanmışçasına emniyete gelip arabasını park etti. Yolun nasıl geçtiğini anlayamamıştı bile. Düşüncelerini kapı dışı bırakıp emniyetten içeri girdiğinde merdivenleri çıktı. Her sabahki tatlı telaş başlamış herkes kendi koşturmacasındaydı. Odasına girdiğinde her zamanki gibi çalışma arkadaşları Metin ve Melda masasını işgal etmiş poğaça çay faslına başlamışlardı. Bıyık altı bir gülümsemeyle yanlarına yaklaşıp selam verdikten sonra teklifsizce kahvaltıya katıldı. Geçen zaman içerisinde Melda öyle güzel ispatlamıştı ki kendisini iki adama, onlar da hayran kalmışlardı zekâsının kıvraklığına. Öte yandan Engin'in net tavırları sayesinde artık ilgisizdi genç kız. Gençlik hevesleri saman alevi gibiydi, belli bir zaman sonra harlanıp sönüveriyordu.

Engin, ağzına attığı son poğaçadan sonra dolabına uzanıp üzerinde çalıştıkları dosyayı çıkararak masaya bıraktı. Aylardır kaçakçılık yapan bir çetenin peşindeydiler. Arada açık verip ipucu bıraksalar da elebaşına ulaşamıyorlardı bir türlü. Bütün pis işlerin neredeyse birçoğuna el atmış bu ara hangi taşı kaldırsalar altından çıkar olmuşlardı. En son bir hafta önce; içi kokainle doldurulmuş ahşap oyma kapıyı tam sınır dışı edilecekken ele geçirmişlerdi.

Bir ay evvel yine ihraç edilmek üzereyken yakaladıkları tam kırk iki şişe sıvı ketaminle bağlantılı olduğunu bulmuşlardı incelemeler sonucunda. Ortak bir isme ulaşmış ama onun da sahte kimlik olduğunu öğrendiklerinde elde yine sadece sıfır kalmıştı. İnsanoğlunun zihni muazzamdı, yapmak istediği bir şeyi aklına koyduğu zaman yapamayacağı şeytanlık kalmıyordu. Biri mekik üretip uzaya gidebilirken diğeri silahlar yapıp katliama sebep olabiliyordu.

Mesleğe başladığından bu yana nelere tanık olmuştu bu gözleri, bazısında aklı duracak oluyor aklı almıyordu doğrusu. İnsan; sol tarafında taşıdığı bir avuç et parçasına iyiliği de kötülüğü de sığdırabiliyordu ama hiçbir zaman eşit olmuyordu bu duygu. Birinin varlığı diğerini siliveriyordu. Bu neye göre değişiyordu bazen

kestiremiyordu. Düzgün ailenin illegal işler yapan evladı olabiliyorken tam tersi de gerçekleşebiliyordu. Velhasıl nasip meselesiydi bu, belki de imtihan sebebi.

Engin, ufak bir iz için zihnini yorarken geride bıraktığı dakikaları sayamamıştı ki Metin sandalyesini masasının önüne çekip kuruldu. Elindeki dosyaları fırlatırcasına yaydı. Kâğıtları incelemeden başını kaldırıp dostunun parıldayan gözlerini görmesiyle neşeli sesini işitmesi aynı anda oldu. İncelemeden raporların geldiğini söyledi. Kapının üzerindeki oymaların tazeliğine bakarak yaklaşık iki ay önce üretilmiş olduğunu tespit etmiş uzmanlar. İç alt kısımda imza gibi bir şeye rastlanılmış. Bu da satıştan sonra içinin kokainle doldurulmuş olduğunu ispatladığını yani kapıyı gönderen firma paravan şirket olsa da asıl üreticisi başka biri olduğunu gösteriyordu.

Kapının üzerindeki imzayı aratıp hangi firma veya hangi sanatçıya ait olduğunu araştırmak üzere herkes kendi masasına döndü. Engin, imza fotoğrafının kâğıda düşmemiş hâlini e-postasına iletmelerini söyledi. Dakikalar içinde gelen mesajdaki fotoğrafı çok da ümit etmeyerek arama motorunda arattı. Önüne sayfalarca benzer ahşap kapı sonuçları düştü. Hepsini eleyerek ilerlemeye başlamıştı ki onu ilgilendirecek bir görüntü çıktı karşısına. Sanki görevinde yeni olan taze polis edasında tatlı bir heyecanla tıkladı adresin üzerini. Açılan sayfayı dikkatle inceledi. Ahşap kapı, tanınmış iş insanı Gani Harmanoğlu'nun başarılı tasarımcı kızı Gülay Harmanoğlu'na aitti. Üretim atölyesi Başakşehir'de olup çizim atölyesi de Beşiktaş'da yer alıyordu. Metin'e ses etmeden bu sefer bulduğu ismi aratarak didik didik etti kadının öz geçmişini.

Otuz yaşında bekâr olan Gülay Harmanoğlu Harman Tasarımın kurucusu ve sahibeliğini yapmaktaydı. Atölye 2015 yılında kurulmuş olup öncesinde yurt dışında eğitim alan Harmanoğlu birbirinden farklı tasarımlarını ekonomik yönden zengin ülkelere ihraç ederek ciddi paralar kazanıyordu. Babası Gani Harmanoğlu'nun ise deri sanayisinde ismi anılmaktaydı. Ayrıca kendi adına kurduğu vakıfları ve yardım kuruluşlarıyla gözde hayırseverler arasında

yer almaktaydı. Öte yandan Gülay Harmanoğlu ise çocuk esirgeme kurumlarının fahri üyeliğini yapıp her yıl büyük bağışlarla hayır gecelerine baş konuk olarak katılıyordu.

Engin, okuduklarına dalga geçercesine güldü. Araştırmadan önce üreticinin masum olduğuna adı gibi emindi ama inceledikçe neredeyse hayırseverlikleri bile gözüne battı. Bilirdi, hemen hemen hepsi böyleydi. Bir de derlerdi ki insanları bir kalıba koyup sınıflandırma. Düşünceleri zihninde dolanırken yargısız infaz yaparcasına kesip attı her şeyi. Bir insan kendi alanında gayet başarılıyken ne diye heyecan peşine düşerdi? Sanki o kazandığı parayla yaptığı hayır kabul oluyor muydu? Kendini kaptırmış bir şekilde daha tanımadığı kadına söylenirken hiç beklemediği bir şekilde Zeynep'le bağlantı kurdu. Geçen yılı, yani Zeynep'i ilk buldukları zamanı hatırladı. Onunla karşılaştığında nasıl da tezler üretmişti kendince ama altından bambaşka bir hikâye çıkıvermişti. Zeynep başkaydı. Bambaşkaydı. Masumdu Zeynep. Onun Zeynep'i...

Genç kızı kısacık zaman diliminde zihninde ağırlarken çalışma enerjisini düşürmemek için ışık hızıyla değiştirdi düşüncelerini. Ona göre kadın dediğin narin ve art niyetsiz olurdu. Bu sebeple Gülay Harmanoğlu cinsiyeti sebebiyle gözünde biraz daha masumdu. En iyisi araştırmada daha detaya inmeliydi. Artık durum her neyse bir an evvel çözüme ulaşmak istiyordu. Bulduğu sayfaların çıktısını aldıktan sonra bu sefer o Metin'in masasına gitti. Bezgin hâli gidip eski çalışkan, hırslı Engin oluvermişti. Raporları arkadaşına sunarken Melda da yanlarına geldi. Fikir alışverişinde bulundular. Planlarına göre; öğleden sonra ilk Metin gidecekti Gülay Harmanoğlu'nun atölyesine. Uyduruk birkaç iş danışacak, ardından birkaç gün sonra Melda'yla Engin polis kimlikleriyle ziyaret edeceklerdi. Hasan Başkomiserin onayını alarak, Metin kadının yanına giderken Melda, atıştırmak üzere dışarı çıktı. Yalnız kalan Engin dosyalara gömülse de gözleri kâğıtların üzerinde başıboş dolanıyordu. Zira aklı da yüreği de Kocaeli'deydi. Sandalyesine yaslanıp masasının üzerindeki telefona uzandı. Rehberi açıp *"Anacım"* yazısını sağa

kaydırarak kulağına götürdü. İşittiği her sinyalde sanki Zeynep'in sesini duyacakmışçasına pırpır etti yüreği.

Açık pencereden kuş cıvıltılarıyla sokakta top koşturan çocukların bağırışları sızıp odadaki neşeli konuşmalara karışıyor, üç kadın birbirleriyle tatlı bir sohbetin içerisinde gülüşerek hasret gideriyordu. Zeynep, tabağındaki poğaçayı ikiye bölüp susamsız kısmını kucağındaki bebeğin eline uzatarak sarı saçlarının üzerinden öptü.

"Ne iyi yaptınız İrem, ne kadarda özlemişim sizi, telefonla konuşmakla görüşmek bambaşkaymış."

"Yine en son biz gelmiştik, son bahardı. Kışın Sevgi'ye kıyamadım onunla yollara düşmeye ama sen gelebilirdin Zeynep Hanım. Biz gelmesek yine görüşeceğimiz yoktu. Bakma biraz sitemim var sana ama çaktırmıyorum o ayrı."

Zeynep, genç kadının tatlı sitemine huzursuz oldu. Engin, diye bir gerçek varken bu duygu durumunda İstanbul'a, İrem'in evine gitmesi çok mantıksızdı. Evet, onu da Süheyla Hanım'ı da hatta minik Sevgi'yi de çok özlüyordu ama telefonla konuşarak hasret gideriyor fazlası için o cesareti kendisinde bulamıyordu.

"Bayağı yoğun çalışıyorum İrem, biliyorsun kuvvetli referansla girdim işime, bu yüzden kimseyi mahcup etmek istemiyorum."

"Öyle olsun bakalım ama bir dahaki ay seni bekliyoruz ona göre."

Süheyla Hanım, kızının sözleri üzerine kendi de bir atak yapmak istedi.

"Gelmezse zaten ölümü görsün."

Zeynep başını yana eğip kızgın bir şekilde yaşlı kadına baktı.

"Ama olmuyor böyle Süheyla Sultan."

"Neden olmuyormuş? Pekâlâ da olur efendim. Sevip sevmediğini bundan sonra göreceğim."

"Aşk olsun Sultanım, bak nasıl da kırıyorsun beni. Sizin sevginiz çok başka asla unutmam o günleri, yoğun olmasam inan gelirdim."

"O zaman söz ver geleceksin bir dahaki ay."

Zeynep istemese de başını hafifçe salladı.

"Söz."

"İyi bakalım göreceğiz." Gülümseyerek verdiği cevabın üzerine bardağındaki çayı yudumlarken devam etti Süheyla Hanım. "Anacığın ne zaman dönecek Trabzon'dan?"

"Eylül başı gelir herhâlde, anca hasret giderir. Ne yapsın kadıncağız özledi memleketini. Yeteri kadar hırpaladım zaten onu."

İrem, Zeynep'in kucağındaki Sevgi'nin avucuna yeni bir poğaça verip erimiş ekmek parçalarını parmakları arasından alırken iki kadının konuşmasına dâhil oldu.

"Yalnız korkuyor musun?"

"Korkmuyorum. Recep gitmedi Trabzon'a, okul tayin işleri var onun için uğraşıyor. O bana, ben ona göz kulak oluyoruz işte."

Süheyla Hanım, Recep'in adını duyduğu anda kulak kesilirken gözleri Zeynep ve İrem arasında gitti geldi. Biliyordu genç kızın gönlü, kuzenine hiçbir vakit kaymamıştı ve hâlihazırda da yoktu böyle bir durum. Zaten olmasındı ama yine de ağzını aramalıydı.

"Yok mu kızım Recep'in gönlünde hâlâ biri?"

"Bildiğim kadarıyla yok Süheyla teyze." Bir müddet duraksayıp öyle devam etti. "Gerçi olsa da ben kendimi fazlalık hissetmeyeyim diye demez sanırım. Benim başıma gelenlerde bazen kendini suçluyor, araştırmadan gitmeme izin verdiği için. Ben de çok istiyorum karşısına iyi birilerinin çıkmasını ama kısmet işte." Yaşlı kadının soran gözleriyle kesişince bakışları, hemen açıklamak istercesine devam etti. "Hiç bakma öyle Sultanım! Biz o zamanları geride bıraktık. Öyle bir şey olamaz hiçbir zaman."

"Üstüme iyilik sağlık, bir şey sanmadım kızım, baktım öyle."

Zeynep, yaşlı kadının düşüncelerini çok iyi kestiriyordu. Yamuk bir gülümsemeyle karşılık verdi.

"Bari beni yeme Süheyla Sultan, tanıyorum seni artık."

Sözler üç kadını da gülümsetirken Süheyla Hanım belli etmeden rahat bir nefes verdi. Hem oğlu hem kızı için güzel dileklerde bulundu. Hepi topu iki kez görmüştü genç adamı ama sevmişti, temiz yüzlü bir çocuktu. Ahlakını da çok dinlemişti Zeynep'ten. İrem gibi fedakâr bir kadına hiç şüphesiz fedakâr bir adam yakışırdı.

Süheyla Hanım, düşüncelerini kendisine saklarken evin zili çalındı. Zeynep, kucağında bebekle kalkıp kapıyı açmaya gittiğinde karşısında Recep'i görünce gülümsedi.

"Hoş geldin Recep."

Genç adam Zeynep'in kucağındaki bebeğin yanağını sıktı.

"Hoş bulduk. Okuldan geldim de ne yapıyorsun diye bakayım dedim."

Kapıyı sonuna kadar açıp içeriyi gösterdi.

"Süheyla teyze ve İrem gelecek demiştim ya, içerideler buyur sen de gel. Bir şeyler yersin."

"Rahatsızlık vermeyeyim."

"Yok canım ne rahatsızlığı, buyur."

Recep, davet üzerine ayakkabılarını çıkarıp içeriye girdiğinde Zeynep'in kucağındaki bebeğe uzandı. Çok severdi çocukları, çocuklarda onu. İçindeki bu koşulsuz sevgiyi hissederdi hepsi, tıpkı Sevgi'nin hissettiği gibi. Minik kollarını ona uzattığında gülümseyerek aldı kucağına sevimli yavrucağı.

"Aman da aman. Sen ne tatlısın böyle."

Sevgi'yle konuşup içeri girdiğinde iki kadının da bakışları üzerindeydi. Başını misafirlere çevirip gülümserken kibarca karşıladı onları.

"Merhaba, hoş geldiniz."

Süheyla Hanım ve İrem aynı anda "Hoş bulduk." dediklerinde bu sefer hatırlarını sordu Recep. Diğer yandan Sevgi'nin gülücüklerine ve dokunuşlarına karşılık veridi O esnada yaşlı kadının gözlerine kusursuz görünüyordu. Anne yüreği zihninde hemen güzel

senaryolar yazıyor, olmazı olduruyordu. Kesinlikle Recep biçilmiş kaftandı yaralı kızının yüreğine...

Zeynep, Recep'e yemesi için servisini getirdiğinde İrem gülümseyerek kızını Recep'in kucağından aldı. Verdiği rahatsızlık için kibarca sözler söyledi. Karşılığında genç adam bunu huzursuzluk olarak görmedi bile. Küçük bir çocuğun zahmeti olur muydu hiç? Onları rahatsız etmek istemeyen Recep, tabağı elinde müsaade isteyerek kendi dairesine geçince İrem ve Süheyla Hanım da kalkacaklarını söyledi. Bunu canı gönülden olmasa da mecburen onayladı Zeynep. İtiraz etse de değişen bir şey olmayacak, olması gereken gerçekleşecekti. Evli evine köylü köyüne...

Aylar geçip Engin'e özlemi artmışken az da olsa ona ait parçalarla görüşmek inanılmaz iyi geldi yüreğine. İki kadının hazırlanışını buruk bir şekilde izledi. Bir yıl önce bu güzel insanlarla birlikte yaşadığı zamanları hatırladı. Evet, vasfı bile olmadan bir sığıntı gibi yaşamak çok zordu. Ne evin kızıydı ne de gelini, çalışanı dese ona da Süheyla Hanım izin vermiyordu. Hâl böyleyken yatışamayan aidiyet duygusunun yoksunluğu o zamanlar fazlasıyla yaralıyordu yüreğini. Fakat her şeye rağmen Engin'in gölgesi bu zorlukları bazen kolay kılıyordu. Şimdiyse, özgürdü! Hem de hiç olmadığı kadar. İyi maaş alıyor, hiçbir şeyden geri kalmıyordu. Kurslara katılıp, arkadaşlarıyla hafta sonu günü birlik turlarla kaçamaklar yapıyordu, hayali bir motosiklet almaktı. Hatta daha şimdiden üç tane kaskı vardı, henüz odasının başköşesinde aksesuar görevi görüyordu. Parasını denk edip sıra motora gelince kimse tutamayacaktı onu. Dağ bayır, neresi olursa gidecekti. Motor markalarını araştırırken arkadaşlar edinmişti. Onlarla sınırsız hayaller kurup uygulamak üzere programlar düzenliyordu. İlk sırada motorla gezecekleri kapsamlı Türkiye turu vardı. Bu sebeple tez elden almak istiyordu motorunu. Hemen rüzgârlık kısmına mottosunu yazdıracaktı. Carpediem. Sonrasında zaten hayattan başka da beklentisi yoktu artık. Ayrıca bundan sonra kapalıydı gönlü duygusal hislere. İki kere sevmişti,

ikisinde de boyunun ölçüsünü almıştı çok güzel. Bundan sonrasını daha güçlü geçirmek için yapacağı tek şey doğru yolda kalmaktı.

Zeynep'in dalgın bakışları eşliğinde iki kadın toparlanıp eksik bir şey kalmadığından emin olarak evden ayrılmaya niyetlendikleri sırada Süheyla Hanım'ın telefonu çaldı. Zamansız aramayı beklemeyen yaşlı kadın kendi kendine söylenerek çantasının içerisinden telefonunu alıp ekranına baktığında gördüğü isme ve arayan kişinin zamanlamasına çocuk gibi şakıdı.

"Ay Engin arıyor."

Zeynep, ismi işittiğinde midesine büyük bir kütle oturduğunu hissetse de etkilenmemişçesine davranmaya çalıştı. Elleri Sevgi'ye uzandığında konuşmaya başladı yaşlı kadın.

"Efendim Engin'im."

Önce bir sessizlik oldu, ardından genç adamın buğulu sesi geldi hattın ucundan.

"Anacım."

"Söyle yavrum."

"Şey, merak ettim döndünüz mü? Bugün köprü trafiği varmış Metin öyle söylemişti bir sorayım dedim."

Yaşlı kadın *"Sen söyle ben inanıyor gibi yapıyorum,"* dercesine bir mimik sergilerken bıyık altı gülümsemekteydi.

"Daha değil oğlum, çok güzel şeyler hazırlamış Zeynep, zaman nasıl geçti hiç anlamadık vallahi. Ayağımız yola doğru uzanmasa da çıkacağız birazdan."

Sıkıntılı bir soluma işitti yaşlı kadın ahizeden, içinden beter ol demek gelse de kimseye renk vermedi.

"Anlıyorum anacım. Neyse, aceleniz yok yavaş yavaş gelirsiniz."

"Sen merak etme bizi."

"Tamam." Yine bir sessizlik oldu. Biliyordu Süheyla Hanım, katır inatlı oğlu deli gibi merak ediyordu Zeynep'i. Bakışları genç kıza kaydığında kayıtsız davranışı, oğlundan farksız olmadığını düşündürdü. "İyi anacım görüşürüz."

Süheyla Hanım, düşüncelerinden sıyrılıp son kozunu oynamak istedi.

"Tamam olur. Zeynep'e veriyorum oğlum."

"Ne? Anne dur! Ne yapıyorsun?"

Oğlunun dediklerini önemsemeden telefonu Zeynep'e uzattığında şaşkınca bakan genç kıza, "Engin seni istiyor kızım." dedi.

Zeynep'in iri gözleri daha fazla büyüdü. Ne yapacağını kestiremedi zira beklemiyordu bunu. Kalp atışları hızlanıp hipnoz olmuşçasına hareket etmeye başladı. Kucağındaki bebeği annesine verip kendisine uzatılan telefonu kavradı. Kaybolan sesini ararcasına boğazını temizlerken, İrem ve Süheyla Hanım onu koridorda yalnız bırakıp içeriye geçtiler.

"Efendim."

"Zeynep!"

Çok özlediği sesi duymasıyla gözlerinin dolması saniyelerini aldı genç kızın.

"Merhaba Engin."

"Merhaba. Nasılsın?"

"İyiyim." Durdu, yutkundu. Yanağından süzülen yaşı hızla parmak uçlarıyla silip devam etti. "İyiyim çok şükür, sen nasılsın?"

"Ben. Ben iyiyim. Bildiğin gibiyim."

Can acıtan kesif bir sessizlik oldu, ikisi de inanılmaz zorlanıyordu. Biraz daha böyle susarsalar Zeynep hıçkırarak ağlayacağını düşündü. Onca zaman ses etmemişken; böyle zamansız kendini hatırlatmamasının ne anlamı vardı. Yutkunup dişlerini sıktı. Bir şekilde bu garip atmosferi dağıtmaya niyetlendi.

"Eğer bıraktığım gibiysen, o zaman etrafındakilerin vay hâline. Zamanında beynimi kemirmiştin Komiser." Sataşmamaya itina ederek muzip bir çocuk edasında gülümsedi. "Ah, ne günlerdi?"

Zeynep, tahmin ettiği gibi minik ama samimi bir gülümseme işitti karşı taraftan.

"Evet, ne günlerdi. Çok güzel zamanlardı, yani en azından benim için öyleydi."

Bunu beklemeyen genç kız avucunu dudaklarına bastırıp iç çekişlerini oraya sığdırdı. İnsan tartışmayı, kavgayı gürültüyü özler miydi? O, özlüyordu. Hem de deli gibi. Engin'in hislerini, ses tonunu, cümlelerini bir şeye yormaya çabalamadı. Ayrıca değişen bir şey yoktu olsaydı şayet bunca zaman on kez arar veya çıkıp gelirdi. Besbelli o zamanki yakınlıkları da akıl karışıklığıydı. Engin'di bu! İnatçı, yasına sadık kalmak isteyen bir saplantılı...

"Melda ve Metin nasıl, iyiler mi?"

"İyiler, herkes çok iyi."

"Çok selam söyle herkese." Duvarda asılı olan boy aynasından kendisini kontrol ettikten sonra oturma odasına doğru yürüyerek gözleri onu bekleyenleri bulunca gülümsedi. "Süheyla teyzeye veriyorum."

"Tamam. Kendine iyi bak."

"Sen de."

İçi burkularak telefonu sahibine uzattı. Süheyla Hanım, cihazı kulağına götürdü, bir ses işitmeyince kapanmış olduğunu fark etti. Hazırlanmaya kaldıkları yerden devam edip uzun uzadıya vedalaştılar. Süheyla Hanım ve oto koltuğuna yerleştirilen Sevgi arkada otururken İrem, şoför koltuğuna yerleşti. Saniyeler içinde araba hızla mahalleden uzaklaştığında yine gözleri doldu Zeynep'in. Zihninde tek şey vardı, gönül sızısına zaman çare olmuyordu.

Zeynep, yıkadığı son tabağı bulaşık sepetinin üzerine koyup armatürü kapadı. Misafirlerini uğurlayalı neredeyse iki saat olmuştu ama hâlâ aklı onlardaydı. Aslında Engin'le yaptığı telefon konuşmasında... Onca ay sesini duymamıştı, sadece birkaç kez Süheyla Hanım ailece çekildiği bir fotoğrafı ona WhatsApp üzerinden

gönderdiğinde o zaman görmüştü sevdiği adamın görüntüsünü. Neredeyse her gün açıp bakıyor, bir kez daha yerleştiriyordu sevgisini yüreğine.

Düşüncelerini dağıtarak ellerini önündeki önlüğe kurulayıp boynundan çıkardı. Niyeti kendine vakit ayırıp keyif almaktı ama şu an yalnız kalmak, isteyeceği son şeydi. En iyisi gününe Recep'i de dâhil etmekti, bu da beraber kahve içmekten geçiyordu. Eline aldığı kupalara kahveleri hazırlayarak tepsiye koyduktan sonra vakit kaybetmeden karşı daireye geçti. Zeynep, bardakların birini kuzenine ikram edip herhangi bir koltuğa oturdu. Gündelik hayat üzerine konuştular. Havanın sıcaklığından, yorgunluktan, kahvenin büyüleyici kokusundan...

Dakikalar ilerleyip daha ciddi şeylerden bahsetmeye başladıklarında Recep ilgiyle sordu. "Hasret giderdin mi dostlarınla?"

"Fazla sayılmaz ama yine de içim açıldı onları görünce. Sahiden çok özlemişim."

Recep, kahvesinden büyük yudumlar alarak sırtını koltuğa yasladı.

"Neden sen de gitmiyorsun Zeynep? Geçen yıl bizimle geldiğinde vedalaşırken bu insanların sana sıcak bakışlarını görünce burada duramayacağını düşünmüştüm." Recep, aylardır aklında olan ama dile getirmediği şeyi döktü kelimelere. "Özellikle Komiserin."

Zeynep, duymayı beklemediği bu sözlere huzursuz oldu.

"Nereden çıkardın bunu?"

"Yapma Zeynep, erkeğim ben ve hemcinsimi senden daha iyi tanırım."

Zeynep, telaşla kahvesini yudumlayıp dilinin yanmasını önemsemeden karşılığını vermekte gecikmedi.

"Yanlış anlamışsın o vakit. O takıntılının gözünde duygu ne arar? Boş ver, konuşmaya değmeyecek şeyler bunlar. Zaten isteseydim hâlâ orada olurdum."

Recep üstelemedi, Zeynep'in inadını hortlatmanın manası yoktu. Zira düşüncelerini aksi yönde ispatlamayı aklına koyarsa, haklı çıkmak için sabaha kadar anlatırdı da anlatırdı. Bu da en son isteyeceği şeydi. Konuyu başka şey üzerinden götürüp İstanbul'u gündemde tutmaya çalıştı.

"Benim de artık tayin sorunum haftaya çözülür herhâlde. Çok sıkıldım belirsizlikten."

"Şehir dışı olmaz değil mi?"

"Kısmet."

Cevabı geçiştirmek işine geldi Recep'in, zira vakti gelince öğrenirdi tayin yerinin İstanbul olacağını.

"Burada varlığına o kadar alıştım ki kendimi savunmasız hissederim sen olmazsan."

Genç adam, Zeynep kafasına koyarsa şayet Tanzaya'da dahi tutunabilecek kadar cesur olduğunu biliyor ve bu sağlam karakterini de takdir ediyordu. Recep, kuzeninin başına gelenleri duyunca sorgusuz sualsiz eyvallah deyişine pişman olmuştu. Bu yüzden o zamanların günahını çıkarırcasına ayrılmıyordu başından, helâl süt emmiş birisiyle evlenene kadar çekmeyi de düşünmüyordu. Ne vakittir yüreğinde hâkimiyetini kuran dünya iyisi kadının bundan haberi olması da onun için ayrı bir avantajdı.

"Yalnız olmayacaksın ki. Yengem gelir birkaç haftaya kalmadan."

"Annem dönmeyecek, biliyorum. Anlıyorum, özledi oraları hak veriyorum da ama beni de düşünsün istiyorum. Dün telefon etti, baktım ağzımı arıyor, oraya gelsem nasıl olabileceğini soruyor. Benim için bitti köy, Recep. Sürekli sorgulayan yadırgayan bakışlar, arkadan konuşmalar. Biliyorum yengemle amcamın da seni didiklediğini. Bazı akşamlar moralinin bozuk olduğundan anlıyorum. Aynı şehirde olduğumuzda düşünemiyorum olacakları. Hem annemi daha fazla üzecek bu durum. Eskiden olsa verirdim herkese ağzının payını ama artık suçumu bile bile millete pişkinlik yapamam. Olamam ben oralarda artık."

Recep, annesi ve babasına dair duyduğu sözlere üzüldü. Kırıldığı için değil, bunun Zeynep'e yansımış olmasına içerledi.

"Trabzon'a dönmeni, sen istesen de ben istemem Zeynep. Ben de biliyorum az çok olabilecekleri. Yengem gelemezse de bırakmam seni, merak etme! Gittiğim yere sen de gelirsin olmadı. İşin için de düşünme, buluruz bir şeyler."

"Çok iyisin Recep, ödeyemeyecek şekilde birikiyor sana borcum."

"Saçmalıyorsun! Ne borcu Allah aşkına?"

Zeynep, Recep'in içten sözlerini huzurla dinledi. Sonra bir kez daha dua etti ona. Hayatta ne kadar güzellik varsa gelip bulması için. Kahveleri bitince Zeynep müsaade isteyip geldiğinde olduğu gibi bardaklarıyla geçti evine. Recep'e giderken evde bıraktığı hüznü şefkatle kucaklayıp sıvazladı sırtını. Bir kez daha sevdi elemini. Zira onun derdi de kederi de Engin'di. Sabahı, akşamı, sağı, solu, her yanı...

Bedendeki yorgunluk, dinlenince geçerken yürekteki rehaveti dindiremiyordu hiçbir şey. Ne sıcak bir bitki çayı ne de ilaç. Nitekim bazen zaman bile fayda etmiyordu. Bunu her anlamda birebir tecrübe etmiş bir adamdı Engin. Ruhu bedenine sığmıyor isyan ediyordu âdeta. Elleri ceplerinde gözleri dalgın merdivenlerden inerek arabasına binip ağır bir şekilde uzaklaştı emniyetten. Aylardır cesaret edemediği şeyi yapmıştı bugün. Zeynep'in sesini duymuştu. Ona kalsa yapamazdı. Bazen anacığının işgüzarlığına kızsa da bugün yaptığı şeye aslında ne kadar da ihtiyacı olduğunu, telefonu kapattığında anlamış, bu huzur mesai sonuna kadar devam etmişti.

Direksiyonu çevirirken gözlerini kolundaki saate değdirdi. Yaklaşık iki buçuk saat evvel konuşmuştu annesiyle. Gelmiş olacaklarını tahmin edip bütün gece Zeynep'i dinlemenin hayalini kurdu. Kesin fotoğraf da çekilmişlerdi, illa gösterirdi anacığı. Geçen ay WhatsApp üzerinden birbirlerine gönderdikleri fotoğrafı Engin'in duymasını sağlayacak şekilde belli ettikten sonra telefonunu orada bırakıp içeriye giderek oyalanmıştı. Hatırladıklarıyla ince bir gülümseme geçti

dudaklarından. Gördüğü anda değişmeye başlamıştı kalbinin ritmi. Kısa saçları uzamış, omuzlarından aşağı salınmış, rengi birkaç ton açılmış, giyim kuşamı da ona keza bir değişim göstermişti. Fazla iddialıydı. Farklı olmayan tek şey gözlerinin parıltısıydı. Parmakları telefonun ekranında dolaşıp ona dokunma arzusuyla dolu kendisine mâni olamadan, yüreğinden geçeni yaparak fotoğrafı telefonuna gönderip ardından bir iz dahi bırakmamıştı ve bununla birlikte Zeynep'in iki fotoğrafı olmuştu kendisinde.

Düşüncelerinin yoğunluğuyla boğuşurken zamanın geçtiğini anlamadı hiç. Oysa o kadar da yavaş kullanmıştı. İsteği ailesinin önce eve varmış olmasıydı. Bir de şimdi onları bekleyecek takati yoktu. Arabasını park edip apartmandan içeriye girdi. Merdivenleri, ayaklarını sürterek yavaş yavaş çıktı. Aşinası olduğu kapıya gelince içeriden sızan Sevgi'nin ağlayışlarını işitti. Yüzü gülümsemeyle kıvrıldığında hangisine sevindiğini bilemedi. Yeğeninin tatlı sesine mi yoksa Zeynep'e dair bir şeyler dinleyecek olmaya mı? Zile basıp kapının açılmasını bekledi. Annesi tarafından tebessümle karşılandı.

"Hoş geldin Engin'im."

"Hoş buldum anacım." Ayakkabılarını çıkarıp annesini kolunun altına alarak başının üzerinden öptü. "Siz de hoş geldiniz evinize." Süheyla Hanım'ın hoş bulduğunu işitince çekinerek devam etti. "Çabuk gelmişsiniz, bu kadar erken beklemiyordum."

"Yollar bomboştu neredeyse. Tabii millet İstanbul'u terk etti herkes tatillerde."

Gülümsedi Engin.

"Doğru söylüyorsun."

İkili kanepede yan yana oturduklarında İrem, kucağında bebeğiyle gelip Engin'i öperek Sevgi'yi kollarına bıraktı. Kendisi de sofrayı hazırlamak üzere mutfağa geçti.

"Sen gezmelere mi gittin dayısının güzeli?" Oğlunun sorusuna muzipçe gülümsedi Süheyla Hanım. "Sıkıldın mı yollarda? Seni cimcime seni! Ne anladın da gülüyorsun?"

"Güler tabii tüm gün ablasının kucağından inmedi. Aman ne cilveleştiler, bir görmen lazım." Engin, işittiğiyle gülümsemesi yavaşça silindi, yüreği daha fazlasını duymak istiyordu. "Neşesi yerindeydi, hiç sıkmadı annesini, kendi de sıkılmadı."

"Ne güzel!"

"Evet, çok güzel bir gündü." Engin, elini kolunu koyacak yer bulamadı. Kucağındaki çocuğu sıkıntıdan düşürecekmiş gibi hissettiği sırada İrem'in sofraya çağırışı can simidi oldu. Annesinden evvel kanepeden kalkıp kucağında Sevgi'yle masaya yaklaşarak onu mama sandalyesine bıraktı, ardından tam karşısına oturdu. "Hâlâ yalnızmış, memleketten dönmemiş Hanife Hanım."

Engin, başını hemen çaprazında kalan annesine çevirdi.

"Annesiyle gitseymiş diyeceğim ama biliyorum gururundan da gitmez oralara."

"Biliyorsun demek Zeynep'in huyunu?"

Süheyla Hanım'ın yarım bir gülümsemeyle söylediği sözler üzerine sinirlendi Engin. Bir şeyler demek üzere hazırlanıp el jestlerini kullanırken aynı anda İrem'in önüne bırakmak üzere olduğu çorba kâsesine çarptı. Üzerine sıçrayan çorbanın sıcak damlalarıyla daha da öfkelendi.

"Dikkat etsene İrem!"

İrem, huysuz adamın hâlini görmezden geldi. Süheyla Hanım ise bıyık altı gülümsedi. Zira daha başlangıcı yaşıyorlardı. Yatana kadar sinir ve kıskançlıktan kudurtmaktı niyeti oğlunu.

"Zaten yalnız sayılmaz ki Recep var yanında. Ah, nasıl iyi bir çocuk! Bayıldım bayıldım. Sevgi'yle çok güzel oyalandı."

"Yanınızda mıydı tüm gün?"

Engin'in keskin ses tonuna daha bir keyiflendi yaşlı kadın. Demek ki güzel ilerliyordu, o hâlde devam etmeliydi, e şeytan azapta gerekti.

"Yani tüm gün sayılmaz, işi vardı çocuğun. Hoş geldiniz demek için uğradı sonra Zeynep ona bir tabak hazırlayınca evine geçti. Düşünceli insan bir başka tabii."

"Onun düşüncesini..."

Engin, kısık sesle sonunu geveleyip cümlelerini yuttu. "Yani anlayacağın daireleri karşılıklı olunca birbirlerine göz kulak oluyorlarmış. Zeynep, bazen yemek yapıyormuş ona bazen de birlikte yiyorlarmış." Engin'in hırslanmasını keyifle izledikten sonra durup İrem'e baktı. "Allah, iyi insanlar çıkarsın karşısına değil mi İrem?" Genç kadın minik parçalara ayırdığı ekmekleri çorbaya batırıp Sevgi'nin dudaklarına götürdü. Yutarken ağız vuruşlarını keyifle izlerken annesinin sözlerini bile duymuyordu. "Kime diyorum İrem?"

"Efendim?" başını annesine çevirip soran gözlerle baktı. "Bir şey mi söyledin?"

"Recep diyorum, çok iyi çocuk. İnşallah iyi birisi çıkar karşısına."

İrem, umursamaz bir şekilde annesine baktı. Mantıkları farklı çalışırdı ezelden beri. Ama ne olursa olsun kırmaktan da imtina ederdi yaşlı kadını. Engin gibi değildi. Fikir ayrılıklarında kırmadan saçmadan usulen derdi. İkiz çocuklarını kimseye muhtaç etmeden büyütmüştü annesi, İrem bunu asla unutmazdı.

"Her şey evlenmek değil ki anne. Tamam, yanında bir nefes olması güzel bir şey ama her ilişki bir hayal kırıklığıdır. Bence evliliğin tek güzel yanı, ebeveyn olma ihtimaliyle güzel. Allah aşkına baksana bana!" Süheyla Hanım, masanın altından cimciklemek istedi kızını. Şu an yaptığı, Engin'in aklını bulandırmak değil de neydi? Kaş yaparken göz çıkaracaktı şaşkın kız. Öte yandan annesinin düşüncesinden haberi olmayan İrem devam etti tezlerine. "Bence Recep Bey bu şekilde gayet mutlu ve hâlinden memnun gözüküyor. Zaten eğer isteseydi birisini, onca zamanın ardından olurdu yanında bir kadın. Allah için yakışıklı, eli yüzü düzgün kibar bir adam." Konuşmasına ara verip Sevgi'ye su içirdiği sırada Süheyla Hanım onu konuşturduğuna çoktan pişman oldu. Kendi dünyasında seyreden Engin ise

duyduklarını hazmetmeye, duyacakları için de kendisini hazırlamaya çalışıyordu. "Bence hâlâ Zeynep'ten hoşlanıyor. Bu da bana göre normal, yaşanmamış aşk hikâyesine sadık kalmak istiyordur belki."

Engin, iştahı kaçmış bir şekilde çorba kâsesini bir iki santim öne sürüp kendisinden uzaklaştırırken keskin tonlama ile konuştu. "Yaşanmamış bir şeyin nesine sadık kalacak sorabilir miyim İrem? Manasız konuşuyorsun."

"Ben sadece düşüncemi söyledim tabii bilemeyiz adamın gönlünü. Belki de Zeynep'in de bilmediği biri vardır hayatında."

İrem'in manidar bir şekilde sözü uzatışı üzerine Engin iyice keyifsizlendi.

"Ya amma uzadı bu Recep mevzusu. Bulunmaz Hint kumaşı gibi bahsediyorsunuz. Bu gecenin konusu bu adam mı yani? Onca kilometre gittiniz geldiniz, başka anlatacak bir şey yok mu?"

İrem'in kaşları hayretle havalandı.

"Kim, ben mi? Ben mi bahsediyorum? Üstüme iyilik sağlık, evet iyi birisi ama ben ağzımı açmadım."

İki kardeşin bakışları hızla yaşlı kadında birleşince üzerinde dolanan iki çift gözü umursamadan çorbasını içip muzip bir şekilde sordu Süheyla Hanım.

"Peki, neyden bahsedelim Engin Efendi?"

"Vallahi delireceğim." Engin, her ne kadar haddini aşacağını bilse de bu mevzu canını sıktığı için o da aynı oranda misilleme yapmak istedi. "Çok beğendiysen seni verelim anacım ha! Ne dersin?"

Sözleri annesinde tahmin ettiği etkiyi bıraktığında ayağına inen kuvvetli tekmeyle beraber ihtar yemesi bir oldu.

"Bana bak, yaşına bakmadan alırım ayağımın altına. Edepsiz seni. Nasıl bir adam oldun çıktın sen ya?"

Bir anda sofranın rengi değişip tatlar kaçınca sessizce devam etti herkes yemeğine. Karnını doyurunca sofradan ilk ayrılan Engin oldu. Resmen hırsından hızlıca yedi yemeğini. Annesi ile ikizine afiyet olsun diyerek balkona çıktığında bedenine değen nemli

sıcak hava iyice daraltti onu. Zaten Zeynep'in sesini duyduğu anda tüm dengesi bozulmuştu. Bazen *"Gitme!"* demeyişine kızıyor olsa da bu ayrı geçirdikleri zaman boyunca her anlamda yeni bir aşka hazırlanmış olduğunun farkına varıyordu.

Aynı şehirde olsalar her şey bambaşka olurdu. Lakin cesaretsiz yanı sayesinde hâlihazırda olan mesafeleri aşıp Zeynep'e ulaşmak zordu. Sıkıntıyla oflayıp elini cebine attı. Telefonunu aldığında bir şey düşünmeden girdi rehbere. Zeynep'in adını buldu. Parmağı dokunup dokunmamak arasında kaldı. Arasa ne diyecekti ki? Hâl hatır sorması saçma olurdu, üstelik daha birkaç saat evvel konuşmuşlarken. Birkaç dakika bahane aradı ama her şıkkı bir sebeple eleyerek vazgeçti.

Telefonunu cebine bıraktığı sırada zihniyetine inanılmaz öfkeliydi. Normalde sanki çok düşünerek hareket edermiş gibi sevdiği kadına altı üstü seni özledim demeyi ne kadar büyüttüğüne kızmadan edemedi. Belki Zeynep, daha mülayim bir kadın olsa bu kadar düşünmeyecekti. Biliyordu ne itiraf ederse etsin kafa tutacaktı. Bulunduğu çıkmaza hırslanıp yeri dövercesine ayaklarını vurarak yürüdü içeriye. Hanımların sohbetine dâhil olmadan, uzandığı kanepede pelteleşmiş bir şekilde geçirdi tüm saatlerini. Gece sonunda evine gitmeyi düşünmeden karmakarışık duygularla yine aynı koltukta uykuya daldı.

Sessiz sakin parıltılı bir İstanbul sabahında Engin arabasından inip emniyet binasından içeriye girdi. Dün gece annesi onda kaldığı için sabah mis gibi bir kahvaltı yapmıştı. Karnı tok enerjisi yüksekti. Bugün Melda'yla Gülay Harmanoğlu'nun atölyesine gideceklerdi. Bir haftadır Metin, kadına küçük işler vererek muhabbetlerini epey ilerletmişti. Gözlemlediği kadarıyla kadın saf ve gerçekten iyi niyetli görünüyordu.

Sabit fikirli olan Engin, kendi gözleriyle görmeden inanmayacağını söylemişti her seferinde. Nihayet bugün kendilerine sıra

gelmişti. Polis kimlikleriyle çıkacaktı başarılı iş insanının karşısına. Bu dosya kendisini Metin'e ispatlama konusunda Engin için bir nevi şan şöhret meselesi olmuştu. Ne yapıp edecek arkadaşından daha fazla ipucu elde ederek kendi çıkaracaktı bu işin başındaki adamı ortaya. Aklına koydu mu yapmadığı şey yoktu, inanıyordu ki bunun da üstesinden gelecekti.

Odasına girdiğinde Melda çoktan gelmiş, Gülay Harmanoğlu hakkında topladıkları bilgileri gözden geçiriyordu. Genç yaşına rağmen, Melda'nın meslek ve görev bilinci hoşuna gidiyordu Engin'in. "Günaydın." diyerek yanına yaklaştığında birlikte gözden geçirdiler bilgileri. Kararlaştırdıkları saat gelince tatlı bir telaş ile ayrıldılar binadan.

Yaklaşık kırk dakika sonra adrese geldiklerinde arabayı uygun bir yere park edip atölyeye yürüdüler. Tıpkı Metin'in anlattığı gibi şık ve oldukça sade bir yerdi. İddiasız iddialı. İçeriye adım attıklarında etrafını dikkatle incelemeye başladı. Dekorasyon işlerinden anlamazdı ama eğer göz zevkine güvenecek olursa kesinlikle muhteşem diyebilirdi. Her şey dengeli biçimde yerini bulmuş abartıdan son derece uzaktı. Oyma tabloların, makine değil de el işçiliği olduğu belliydi. Metin'in verdiği detaylarla kadının bu konu üzerine maharetini de öğrenmişlerdi. Ofisin iç kısımlarına ilerledikleri hâlde görünürde kimsenin olmaması üzerine seslendi.

"Kimse yok mu?"

Birkaç kaç adım daha attığı sırada topuklu ayakkabı seslerini işittiler.

"Buyurun!"

Engin, karşısındaki minyon, renkli gözlü, yüzündeki çillerden orijinal olduğunu düşündüğü kızıl saçlı kadını baştan aşağıya süzdü. Yaşını araştırmamış olsa en fazla yirmi beş diyebilirdi. Giyim tarzı her ne kadar iddialı olsa da yüz ifadesi çocuk misali masumdu. Fotoğraflarında büyük gösterdiğini düşünürken Metin'in *"Bence bu kız gerçekten masum ve suçsuz."* sözleri yankılandı kulağında.

Kadının gözleri Melda ile kendisi üzerinde gidip gelince toparlandı. Cebinden çıkarttığı kimliğini havaya kaldırdı.

"Komiser Engin Eroğlu."

Kadının buz mavisi gözleri şaşkınlıkla açıldı.

"Buyurun Komiserim."

"Konuşabilir miyiz Gülay Hanım?"

"Tabii." Az ilerideki çalışma masasının önünde duran deri koltukları işaret etti. "Buyurun, şöyle oturun."

İki arkadaş, kadının soğukkanlı hareketlerini gözlemleyip belli etmeden birbirlerine bakarak gösterdiği yere oturdular. Nezaketen çay kahve teklif ettiğinde kibarca reddettiler. Harmanoğlu, o kadar nahif ve kibardı ki nasıl davranacaklarını şaşırdı ikili. Laf kalabalığıyla geçen birkaç dakikanın ardından Engin, telefonundan görüntüyü açıp konuya girdi.

"Bu imza ve bu tasarım sizin markanıza mı ait Gülay Hanım?"

Dikkatle baktı kadın.

"Evet, neden sordunuz?"

"Markanıza ait ahşap kapı, paravan bir firma önderliğinde bir hafta önce sınır dışı edilecekken ele geçirildi, hem de içi kokainle dolu."

Kadının gözleri dehşetle açılıp olan bitene anlam veremeyerek Engin'e baktı.

"Bu. Bu imkânsız." Ellerini iki yana açtığında titrediği parmak uçlarından belli oluyordu. "Mümkün değil. Taklit. Taklit olmalı." Yutkunup bir çırpıda devam etti. "Ürünü yakından görmek istiyorum."

Kadının verdiği kesin yanıtın üzerine Engin'in gözleri Melda'yla kesişti. Garip bir duygu içerisindeydiler. Buraya gelmeden önce yüzlerce olasılık hesaplamış, kimi suçlu, kimi suçsuz olarak nitelendirmişlerdi. Engin, ellerini masanın üzerine koyup destek alarak ayağa kalktığında gayet net bir şekilde verdi yanıtını.

"Sizi emniyette ağırlayalım Gülay Hanım."

Her ne kadar kolay gibi görünse de bu cümleyi söylemek, karşıdaki kim olursa olsun zordu. İster zengin, isterse fakir herkesin kendince gururu, şerefi vardı ve bu hiçbir zamana sahip olduğu maddiyatla değil, yürekte taşıdığı erdemlikle ölçülüydü.

Kadın endişeli ama son derece kendinden emin bir şekilde hazırlandığında iki kişi geldikleri yolu üç kişi katetmeye başladılar. Yoldayken Melda, Metin'e yanlarında Harmanoğlu ile geldiklerini ve kendisinin ortalıklarda gözükmemesini bildirdi hemen. Zira olayın gidişatına göre oldukça işe yarayacaktı genç adamın gizlenen kimliği. Olumlu veya olumsuz olacağını ise kesinlikle zaman gösterecekti...

Gri duvarlarla çevrelenmiş loş oda, ağustos ayının verdiği rehavetle ne kadar ılıman olsa da her anlamda buz gibiydi. Bir kere sahip olduğu ünvan yeterdi: *Sorgu odası.* Genç kadın, şaşırmış olduğu kadar huzursuzdu. Bastıramadığı korkuları yüzünden beyaz teninin rengi iyice atmış ölü bir bedeni andırıyordu âdeta. Engin, son derece tepkisiz bir şekilde eliyle masanın önünde bulunan sandalyeyi işaret edip oturmasını sağladıktan sonra hemen kendisi de tam karşısındaki yerini aldı. Melda da onun yanındaki sandalyeye geçti. İkisi de ayrı ayrı kadını incelediğinde gözlemledikleri tek duygu korkuydu. Korkuyordu genç kadın. Engin, derinlerde bir yerlerde suçsuz olduğunu düşünüyor olsa da şüpheci yanı her an her şey olabileceğini salık veriyordu.

"Hangi firmalara ürün satıyorsunuz?"

"Ben." Sesi son derece çatallı çıkınca yutkunup boğazını temizledi. Tekrar kurdu cümlesini. "Ben, seçkin firmalarla çalıştım hep, benimle iş yapmak için iletişime geçtiklerinde son sözü onlar değil ben söylüyorum. Sonuçta bir markayım ve öyle alelade sokak arası dükkân veya yapı marketlerine ürünlerimi satmama gibi ilkelerim var."

"Bir hafta önce adınızı taşıyan kapının içerisinden kokain çıktığına göre oldukça ilkeliymişsiniz doğrusu!"

Engin'in tenkit edici cevabına bozulan Gülay Harmanoğlu son derece gururlu bir şekilde omuzlarını dikleştirip çenesini yukarı kaldırdı.

"Bu çok ağır bir itham, üstelik daha ürünün bana ait olup olmadığından emin bile değilim. Evet, imza benim markamı taşıyor ama sahiciliği bile şüpheli"

"Peki. Yetkili arkadaşlarla konuşuruz ve kısmen görmenizi sağlarız." Sandalyeden kalkıp elleri ceplerinde sırtını duvara yasladığında devam etti, Engin. "Son bir ay içerisinde alışveriş yaptığınız kurumsal ve bireysel müşterilerin faturaları incelenecek."

"Benim içim rahat. İstediğiniz aramayı yapabilirsiniz. Tek arzum bu konu üzerinde aklanmak."

Engin, masanın üzerindeki dosyayı alarak, şüphelendiği ve merak ettiği başka soruları da sorup kadının cevap verme hızına göre zihninde yavaşça bir şeyler şekillenmeye başladı. Geride bıraktıkları kırk beş dakikanın ardından Harmanoğlu'nu serbest bırakıp uğurladılar. İki arkadaş biriktirdikleri soru işaretlerini birbirleri ile paylaşarak çalıştıkları odaya yürüdüklerinde Metin onları merakla bekliyordu.

Hep birlikte Melda'nın masasının etrafında konuşlanınca ilgiyle dinledi arkadaşlarını genç adam. Tabiri caizse eğer bu onun ilk hafiyelik işiydi, arzusu, eline yüzüne bulaştırmadan ve belli etmeden başarıyla noktalamaktı. Birkaç gün içerisinde kendisi ne öğrendiyse Engin'le Melda da yaklaşık bir saatlik zaman diliminde çok da farklı bir şey elde edememişti.

"Yarın Melda'yla birlikte kapıyı görmeye gidecekler. Bakalım o zaman ne değişecek? Bu kadın ya gerçekten masum ya da inanılmaz bir oyuncu."

Engin'in hararetle yaptığı açıklama üzerine mimik atlamadan dinledi Metin.

"Oyun yapıyormuş gibi gelmiyor bana. Nedense masum olduğunu düşünüyorum, alım satım esnasında olmuş olan bence.

Faturaların hepsi inceleme altına alınınca belki oradan yakalarız bir şeyler."

"Sen de pek iyimser çıktın baba bu işte."

Arkadaşının yaptığı atara bıyık altı gülümsedi Metin.

"Ben sadece her olasılığı düşünmeye çalışıyorum. Ayrıca bu kadının kimliğini öğrenene kadar sen de öyleydin. Ne zaman zengin hayırsever olarak anılan bir iş insanı olduğunu öğrendin, işte o zaman başladın bu işte terslik olduğunu düşünmeye."

"Ne yani, yok mu sence?"

"Bence yok."

İki dostun çekişmesini izleyen Melda, her zaman olduğu gibi yine bu acar polislerden öğreneceği çok şey olduğunu düşünmeden edemedi. Farklı çalışıyordu zihinleri. Biri beyaz diyorsa diğeri muhakkak siyahı seçiyordu ama onların yapmakta oldu şey, bir yanı siyah ve beyaz olan cisme farklı açıdan bakmaktı. İkisi de haklıydı ikisinin de haklı yanları vardı. Birinin göremediğini diğeri görüyordu.

Zeynep, başında bareti, inşaat alanını gezerken esen ılık rüzgâr uzun saçlarının uçuşmasına sebep oluyordu. Etrafını incelediği sırada yaşadığı mutluluk hoşuna gidiyordu. Mesleğini seviyordu. Okul yıllarında da aynı şevkle derslerine çalışmasını anımsıyordu ara ara. Nasıl bir arzuyla hırsla okumuştu okulunu. Hele derece ile mezun oluşu... Gençlik hatasını yaşadığı yıllarda, artık hiçbir şeyin eskisi gibi olmayacağını ve sevdiği mesleği hiç yapamayacağını düşünürken rüyasını yaşıyor olmak çocuklar gibi heyecanlandırıyordu ruhunu. Her şeye rağmen bunu öncelikle İrem'e, ardından Engin'e, sonrasında bu işi ona bulan Recep'e minnet borçluydu. Farklı bir şekilde bu üç insan onun hayatının mihenk taşıydı. Şüphesiz Engin'in değerli varlığı bambaşkaydı ama diğerlerini de yadsıyamazdı. Birbirlerine paralel olan bir yığın düşünce öbeğini eşelerken kot pantolonun cebinde bulunan telefonu çalmaya başladı.

"Recep!"

"Zeynep, müsait misin?"

Boşta olan eliyle baretini düzelterek ofise yürümeye başladı.

"Müsait sayılırım, hayırdır?"

"Tayin yerim belli oldu, haber vermek için aradım." Zeynep, sessiz kalsa da hızlanan kalp atışları o sessizliği dolduruyordu. Son üç haftadır gündemleri olmuştu bu mevzu. Recep'i ilgilendirdiği kadar kendisini de alakadar ediyordu. Söz verdiği üzere genç adam nereye giderse onu da beraberinde götürecekti. "Zeynep, duyuyor musun beni?"

Kendisini toparlamaya çalışarak cevapladı. "Evet, kusura bakma inşaat alanındaydım ofise geçiyorum. Neresi çıkmış?"

"İstanbul. Fatih'te bir lise."

Zeynep, tepki vermese de binbir tane düşünce geçti zihninden. İstanbul demek Engin, Engin ise aşk, aşk da huzursuzluk demekti onun için. Midesinin kasılmasıyla kalbi ile yer değiştirdiğini düşündü bir an.

"Hayırlı olsun."

"Çok şükür uzak bir yer olmadı. Zaten İstanbul'u istiyordum uzun zamandır." Kısacık bir sessizlik olduğunda çekingen bir şekilde devam etti genç adam. "İkimiz için de hayırlısı olsun Zeynep. İstanbul'da daha iyi iş fırsatları olacak senin için."

"Ben, seninle gelmeyeyim en iyisi Recep. Ayak bağı olurum sana. Burada iyi kötü bir kurulu düzenim var. Tekrar İstanbul'da bir şeyleri oturtmak benim için çok zor. Aynı evde yaşayamayız, ayrı bir eve tek başıma alışmam da zor olur benim için."

"Tabii ki olamaz böyle bir şey. Bence sen ara haber ver Süheyla teyzelere. Hâlâ seni gözetip kollayan insanlar olarak bunu öğrenmeye hakları var. Hem bakarsın yardımları dokunur."

Zeynep, başındaki bareti çıkartıp saçlarını karıştırdı. Şu an kendini karmaşık bir çıkmazın tam ortasındaymış gibi hissetti. Tam her şeyi oturttum derken nereden çıkmıştı bu taşınma işi? Biliyordu,

Süheyla Hanım'a söylediği anda havalara uçacaktı yaşlı kadın. Sonuna kadar yardım edeceğinden şüphesi de yoktu. Hatta onlarla kalması için ısrar dahi ederdi. lakin Engin tarafından sahip çıkılmayan âşık yanı bunu kaldıramazdı.

"Senin adına sorar danışırım ama benim İstanbul'a gelme mevzumu tekrar oturup konuşalım derim ben."

"Ben de bu tartışmaya açık bir konu değil derim Zeynep. Lütfen! Birlikte gidiyoruz." Cevap vermeyince Recep yeniden konuştu. "Duyuyor musun beni? Birlikte gideceğiz, anlaştık mı?"

"Evet." dedi sarsaklığı üzerinden atarak. "Tamam. Öyle olsun bakalım."

"Hah şöyle! Bazen şu inadın tutuyor ya öldürüyor beni."

Kendisini itiraz edecek kadar güçlü bulmadığını düşündü. Engin'e olan aşkı gün geçtikçe yavaş yavaş gardını düşürüyordu.

"Peki, ne zamana kadar yerleşmemiz gerekiyor İstanbul'a?"

"Önümüzde yaklaşık üç hafta var. Yani eylül başı orada olmuş olalım."

"Anlıyorum." Ofisteki çalışma masasında yer alan ajandanın yapraklarını sol elinin başparmağıyla çevirip aklındaki diğer soruyu sordu. "Muharrem Bey'le konuşayım mı istifa için?"

"Olur. Belki sana bir firma önerir, referans mektubu yazar."

"Ben, bunların hiçbirini teklif etmem."

"Aman etme!"

Zeynep, kuzeninin sözleriyle gevşeyip gülümsedi. Bu sefer daha rahat devam ettiler sohbetlerine. Taşınma üzerine diğer detayları da konuştular. Oturdukları evin sahibiyle irtibata geçmeyi, güvenilir bir nakliye şirketiyle anlaşmayı ve benzeri daha birçok şeyi nasıl halledecekleri üzerine sohbet ettiler. Telefon görüşmesinden sonra Zeynep, günün kalanını düşünceli geçirdi. Daha kendi kendine hazmetmeye çalıştığı bu fikri patronu ile paylaşmaya hiç mecali yoktu. Bu yüzden en güzeli yarına ertelemekti.

Mesai bitiminde evine geçince pratik bir şekilde sofrayı hazırlayıp Recep'i davet etti. Birlikte yemeklerini yediler. Planlarının üzerine yeniden konuştular. Zeynep, annesiyle konuşma kısmını onun yapmasını söylediğinde, Recep severek kabul etti. Yengesi ona kızmaz, asla geri çevirmezdi isteklerini. Her detay ufak ufak hallolmuşken geriye Süheyla Hanım'ı aramak kalmıştı.

Yemeklerinin ardından Recep'i uğurlayıp yalnız kalan Zeynep, mutfaktaki işlerini tamamladı. Kendisine bir kahve yaptıktan sonra kitabı elinde balkona çıktı. Bir yanı okumak, diğer yanı Süheyla Hanım'ı aramayı istiyordu. Bu iki duygu arasında savrulurken baskılamaya çalıştığı hisleri üstün geldi. Yerinden kalkıp koltuğun üzerine bıraktığı telefonunu alarak balkona geri döndüğünde *"Süheyla Sultan"* kaydını bulup arama yönüne doğru kaydırdı.

Minik Sevgi'nin mızıldanması her zamanki neşeli yemek masasında bu sefer huzursuzluk yapıyor, küçük kızın üzerine titreyen üç yetişkini ister istemez üzüyordu.

"Neden böyle yapıyor İrem, hasta mı olacak?"

Bebeğini kucağına alan İrem, Engin'in sorusuna ne diyeceğini kestiremedi.

"Bilmiyorum ki sabahtan beri böyle. Diş desem diş değil anlamadım ben de huzursuzluğunu."

"Gel içeride bir yıkayalım kızım, belki ılık su iyi gelir."

Süheyla Hanım'ın önerisi mantığına yatınca itiraz etmedi genç kadın.

"Olur, sen ye yemeğini ben de hazırlayayım Sevgi'yi."

İrem, Sevgi kucağında içeriye ilerlerken, Süheyla Hanım da yemeğini tamamlayıp peşi sıra gitti. Engin yemeğine yalnız devam etti. Sevgi, belki gerçek yeğeni değildi ama kendi kanından olsa anca o kadar sevebileceğini düşünürdü. Aynı şekilde ufaklık da Engin'i görünce farklı tepkiler verdiğinden ölü de olsa nefret ettiği bir adamın

çocuğu olduğunu hiç aklına getirmezdi. Bundan ki huzursuz tavırları hâliyle üzmekteydi onu.

Engin, içeriden gelen ağlama seslerini duydukça iştahı kapanmış, yiyecek hâli kalmamıştı.. Sandalyesinden kalkıp içeriye gitti.

"Neden bu kadar ağlatıyorsunuz çocuğu?"

İrem, kaygılı bakışlarına biraz da sitem ekledi Engin'e karşı.

"Susar mısın lütfen! Sanki ben çok memnunum."

Süheyla Hanım, ikisi arasındaki konuşmaya biraz sinirle dâhil oldu. "İçeri git bakayım sen, ne dikildin rahmetli kaynanam gibi başıma? Faydası yok anca tatava etsin."

Engin'in dudaklarından muzır bir gülümseme geçti.

"Karar ver babaanneme mi benziyorum babama mı?"

"Aman." Yaşlı kadın, ıslak ellerini havaya savurup kızarcasına baktı. "Kimin gereksiz huyu varsa onlardan almışsın."

Engin, biraz daha durursa bir kova suyu üzerine yiyeceğini düşünerek salona geldi. Sehpanın üzerindeki telefonun çaldığını fark etti. Uzandığında *"Zeynep"* yazdığını gördü. Gözleri parlayıp yüzü tatlı bir tebessümle kıvrıldı. Anbean kalp atışları arttı. Biraz daha beklerse kapanacağını düşünüp plan yapmadan hisleriyle hareket ederek yanıtladı aramayı. Daha seslenmemişti ki tatlı bir telaşa sahip cıvıltılı tınıyı işitti hemen.

"Neredesin Süheyla teyze? Kapatıyordum az daha."

Bu cümle yüzünü gülümsetti. Önce bir şey söyleyemese de uzun sürmedi toparlanması.

"Merhaba Zeynep. Engin ben."

"E-Engin! Pardon beklemiyordum."

İşittiği kekeleyen tonlamaya keyiflenirken Zeynep'in şaşkın iri gözlerini hatırlamadan edemedi.

"Nasılsın Zeynep?"

"İyiyim çok şükür, sen nasılsın?"

"Ben de iyiyim."

Diyecek bir şey bulamayıp öylece kaldığında Süheyla Hanım'ın sesini işitti ensesinde.

"Engin'im kim aramış oğlum?"

Engin, annesini görünce hayal kırıklığı yaşadı ama hemen toparladı.

"Zeynep arıyor." Ardından genç kıza seslendi. "Geldi annem, veriyorum telefonu. Görüşürüz."

Hattın diğer ucunda olan genç kız da "Görüşürüz," deyince annesine verdi telefonu. Süheyla Hanım, telefon konuşmalarının arasına girdiğini fark edince üzüldü. Renk vermeden kendisine uzanan cihazı alıp konuşarak içeri gitti. Koltuğa oturan Engin konuşmalara kulak kabarttı. Annesinin şefkatli sesi duyuluyordu. Sevgi'nin huysuzluğundan bahsetti. Sonra o sorular yöneltti. Neler yaptığını sordu. Annesinin Trabzon'dan dönüp dönmediğini, Recep'in tayin yerinin belli olup olmadığını ekledi. Engin, sözde televizyona bakarken dinledi hepsini. Çok geçmeden yaşlı kadının sevinç çığlığını duyunca daha bir dikkat kesildi.

O sırada Engin, karşı tarafın ne söylediğini duyamıyordu ama hattın ucundaki Zeynep, Recep'in İstanbul'a tayini çıktığını ve yalnız bırakmak istemeyişinden dolayı birlikte geleceklerini ama ayrı ayrı ev tutacaklarını anlatıyor, ev bulma konusunda yardımcı olmalarını rica ediyordu. Süheyla Hanım, memnuniyetle karşılık veriyordu. Birkaç haftaya alt kattaki komşunun taşınacağından o daireyi tutabileceklerini hatta oraya Zeynep'i yerleştirip, Recep'e de yakınlarda bir ev bulabileceklerini söyledi. Engin, konuşmaları sevinçle dinliyordu. Hayalini kurduğu olası ilişkileri için ikinci bir şans demekti bu. Artık kararlıydı, sonuna kadar bu ilişkiyi deneyimlemeliydi.

-SILA-

Hasret kaldığı ne varsa insanın, o şey onun sılasıdır. Kavuşup ona erdiği zaman bayram yeridir yüreği. Bu kimi zaman vatanı olur kimi zaman da sevdiğinin cemali...

Günler birbirini kovalıyor, su yolunu bulup her şey olacağına varıyordu. Geride kalan bir hafta boyunca Süheyla Hanım ve Zeynep arasında telefon trafiği sürüp gitmişti, her birinde yeni bir havadis vardı. İrem'in alt kattaki komşusunun taşınması kesinleşince yaşlı kadın Zeynep'i başka alternatife yönlendirmeyerek daireyi tutmasını sağladı. Recep'e önerdiği birkaç ev olsa da genç adam hiçbiriyle ilgilenmeyip arkadaşının zaten kendisine ev bulduğunu söyleyerek konuyu kapattı.

Kısa sürede her şey hızlı gelişirken iki evi de resmi olarak tutmak için hafta sonu geleceklerini bildirdi Zeynep. Bu haber Eroğlu kadınlarına panayır sevinci yaşatsa da duygusunu içinde yaşayan tek kişi Engin oldu. İnce düşünceli bir adam değildi. İstese de olamazdı. Diline ne gelirse söyler, hisleriyle hareket ederdi ama söz konusu Zeynep olunca ona atacağı her adım, sergileyeceği her duygu tutuk davranmasına sebep oluyordu.

Engin, yattığı kanepede doğrulup salonu dolduran poğaça kokusunu takip ederek mutfağa yöneldiğinde Süheyla Hanım'ın sesi koridora taşıyordu. İlk İrem'le muhabbet ettiğini düşündü ama

içeriye girdiğinde tabureye oturmuş eli kulağında telefonla konuştuğunu gördü. Kim olduğunu düşünmeye çalışmadan sordu.

"Anacım! Sabah sabah kiminle konuşuyorsun?"

Yaşlı kadın bir süre durup oğluna baktı sonra muzip bir gülümsemeyle devam etti.

"Ah, Zeynep'im görüşürüz kuzum, uyandı benim huysuz. Yedireyim yemeğini işe gitsin devam ederiz yine." Engin'in ağzı açık kaldı. Sabahın bu saatinde Zeynep'le muhabbetine mi şaşırsaydı yoksa az evvel kendisi için söylediği *'huysuz'* tanımına mı? Süheyla Hanım telefonu masanın üzerine bırakıp yerinden kalkarak Engin'e yaklaştı. "Günaydın oğlum, nasılsın?"

"O cadıya benim hakkımda huysuz diyene kadar gayet iyiydim."

"Aman! Yalan mı sanki? Allah'ın bildiğini kuldan ne saklayayım. Kaldı ki sanki bilmiyor senin ne olduğunu."

"Anacım olmuyor ama."

Yaşlı kadın sitemle karşılık verdi.

"Ne olmuyor ama?" Sonra az evvel kalktığı tabureye tekrar oturup Engin'in de kolundan çekerek tam karşısına oturttu. "Gel seninle az konuşalım biz." Oğlunun kendisine soran gözlerle baktığını görünce gülümseyerek sakallı yüzüne dokundu. "Neden böyle yapıyorsun Engin'im?"

"Nasıl yapıyorum anacım?"

"Bir de soruyor musun? Ah, Engin bilmiyor muyum sanki Zeynep'le gerginliğinin sebebini? Koskoca bir yıl geçti aradan. Fark etmedim mi sanki! Neden hâlâ inat ediyorsun yalnızlık için? Giden gitti, sen yaşıyorsun oğlum."

"Anacım, ne diyorsun Allah aşkına?"

"Yapma! Anlıyorum ikiniz de birbirinizi seviyorsunuz, önceden emin değildim ama Zeynep gidince daha iyi anladım bunu. Saf değilim ben."

Engin, her ne kadar annesi ve İrem'in az çok bir şeyler bildiğinden emin olup onların imalarıyla karşılaşsa dahi dillendirmediklerinden rahattı hep. Süheyla Hanım'ın alenen ortaya döktüğü kelimeler, kendisini çıplak hissetmesine sebep oldu.

"Ben, dışarıda yerim geç kalıyorum."

"Otur şuraya!" Eliyle oğlunun dizini bastırıp tekrar yerine oturtmasıyla devam etti yaşlı kadın. "Bana bak, aklını başına topla, o kızın elinden tut. Artık bu apartmanda yaşayacak, istemiyorum kavga dövüş, hır gür. Bilmiyorum sanki ben malımı. İstiyorsun ki Zeynep, tıpkı rahmetli gibi sessiz sakin mülayim olsun. Yok efendim öyle iş. Babaannenin bir lafı vardı, papaz her zaman pilav yemez diye. Sen adım atacaksın Zeynep'e. O kızı elinden kaçır başkasıyla gitsin evlensin, yüzüne bakmam Engin. Bak bu kadar da büyük konuştum." Sabah sabah işittikleri Engin'de şok etkisi yaparken tekrar kalkacak olmuştu ki yeni bir komutla çivilendi yerine. "Şimdi otur doyur karnını, yatmadım namazdan sonra, sırf sen sıcak sıcak ye diye poğaça hamuru yoğurdum. Tabağındakilerin hepsi bitecek."

Engin, bir şey söylemeden iyice yerleşti tabureye. Bedenini tamamen masaya çevirip önündeki poğaçaları yemeye çalıştı. Tüm iştahı kaçmışken mümkün olmasa da azar azar yuttu lokmalarını. Hiçbir zaman gönül muhabbetlerinde bu kadar açık konuşmamıştı annesiyle. Rahmetli Naz'la beraberliklerinde dahi annesine ne kadar âşık olduğundan asla bahsetmez, bu konu hakkında kesinlikle espri yaptırmazdı. Utanmak veya çekinmek değildi onunki, yaşadıkları kendine münhasır olduğundan dillendirmeyi sevmezdi. Ulu orta anacığı Zeynep'i gelin olarak görmek istediğini söylemişti. Bir yanı heyecanlansa da diğer yanı hâlâ şaşkındı. Bu garip ruh hâliyle yarım yamalak doyurdu karnını, sonra üzerini değiştirip hiç ses etmeden ayrıldı evden. Yol boyunca kendi kendine hasbıhâl ederken yolun nasıl bittiğini, ne zaman emniyete geldiğini anlamadı. Arabasından inip bahçeyi geçerek içeri girdiğinde hızla çıktı merdivenleri. Odasına girdiğinde iş arkadaşlarına keyifsiz bir şekilde "Günaydın,"

dedikten sonra masasına oturdu. Düşünceleriyle yalnız kalamadan İsmail'in önüne sürdüğü çay bardağı, hemen karşısına oturan Metin'in sesi ile gerçek yaşama döndü.

"Keyifsizsin, hayırdır?"

"Annem poğaça yapmıştı, fazla kaçırdım anlaşılan."

Genç adam anladığını belli eden bir ifade gönderip çayını yudumladı. Arkadaşına anlatmak istediği birçok şey vardı. Harmanoğlu mevzusunda hafiyeliği üstlendiğinden beri sürekli yeni konular biriktiriyordu. Her zaman olduğu gibi yine Engin sorsun istedi ama düşünceli olduğunu görünce kendisi girdi konuya.

"Dün buradan ayrıldıktan sonra Gülay Harmanoğlu'nun yanına gittim. Arkadaşlığımız epey ilerledi, garip bir kadın. Sanki hemen herkese güveniyor."

Engin, bir sihirbazın dudaklarından çıkan sihirli kelimeleri işitmiş gibi reaksiyon göstererek hareketlendi. Çayın sıcaklığını önemsemeden tek yudumda neredeyse yarıya kadar içti.

"Ne gibi usta?"

"Yani ne bileyim, böyle arkadaşlığımız çabuk ilerledi gibi geliyor bana. Yaklaşık bir aydır tanışıyoruz ve bu akşam yemeğe çıkacağız."

Engin, arkadaşının yanıtına muzır bir gülümseme gönderdi.

"Yemek mi? O da nereden çıktı?"

"Ben tekrar bir iş siparişinde bulundum. O da bir arkadaşının restoranına davetli olduğunu ve oraya katılacağını, müsaitsem benim de gelmemi isteyerek detayları yemekte konuşabileceğimizi söyledi."

"Bu kadın senden hoşlanmış olmasın?"

Metin, arkadaşına sitemle baktı.

"Yapma! Öyle bir kadın basit bir koleksiyonerle neden ilgilensin?"

"Sen öyle san! Kimi insan nerede antin kuntin bir ilgi alanı var ona bayılır bir kere. Kaldı ki sen kadının tasarımlarıyla ilgileniyorsun. O bir yana Allah için yakışıklı adamsın. Boyun posun maşallah."

"Yavaş usta, yavaş! Ne oluyoruz öyle yakışıklı falan."

Engin, arkadaşını muzip imasına kalemliğindeki kalemi alıp rastgele fırlattı.

"Peki, sana hiç soruşturmadan bahsetti mi?" diye sordu Engin.

"Hayır. Daha önce de dediğim gibi buraya yaptığı her ziyaret sonrasında ağzını arayıp *'Geldim ama yoktun'* muhabbeti yaptım. O da geçiştirdi sürekli."

"Vallahi bu işin sonu nereye varacak merak ediyorum. Dün sen gittikten sonra Melda faturalardan bir şey çıkmadığını söyledi. Peki, o kapı nasıl geçti kokain tüccarının eline? Bir yerde yanlış var ama nerede?"

Genç adam, arkadaşının aksine rahat bir tavırla yaslandı sandalyesine.

"Sabır be usta, çıkacak elbet bir yerden bir şeyler. İnanıyorum ben."

"Bari bu gece eli boş dönme Metin. Anca iş yaptırıp duruyorsun. Her yer ahşap oyma doldu ama adamakıllı bir bilgi edinemedin."

"Hah, bir sen biliyorsun değil mi?"

"Ya tamam, zordur hafiyelik ama bu şekilde sanki boşa kürek çekiyoruz."

Metin, soğumaya yüz tutan çayını yudumlarken bardağın dibine yaklaştıkça şeker tadını yoğun hissedince yüzünü buruşturarak bıraktı.

"Sadece emin olduğum şey, bu kadının masum olduğu. Ben iç sesime güvenirim Engin, hissediyorum ki Gülay masum. Biri fena şekilde harcadı onu."

"Bilemiyorum, bakıp göreceğiz."

"Bakıp göreceğiz."

İki arkadaşın söz düellosu mahiyetindeki diyaloğu noktalanınca, işlerine yöneldiler. Yoğun bir günün ardından Metin, Gülay Harmanoğlu ile yemeğe gitmek üzere emniyetten ayrıldı. Engin de yine akşam yemeği için İrem'in evine yol aldı. Zamanla insan her şeye alışıyordu. Önceden hatıralarıyla yalnız olmayı tercih ederdi şimdi ise fazla kalabalık olmasa da ailesiyle vakit geçirmeyi yeğliyordu. Zira iyi geliyordu ona. Hele son bir haftadır uyumaya bile eve gitmiyor, gece oturduğu kanepeden, bir daha sabah kalkıyordu.

Arabasını park edip eve geçti. Çoktan kurulmuş olan yemek masasında ailesi onu bekliyordu. Elini yüzünü yıkayıp sofraya otururken Sevgi'yi de kucağına aldı. Onunla yemek yemeyi seviyordu. Hep birlikte vakit geçirip birçok şeyden bahsettiler. Engin hepsini umursamaz bir şekilde dinledi. Konu Zeynep'e gelince yine dikkat kesildi. İlgisini dağıtmaması için Sevgi'yi mama sandalyesine oturtup yerine geçti. Tekrar konuşmaya odaklandı.

Zeynep, cumartesi sabahı Recep'le beraber gelecekti buraya, bir daha pazar akşamı döneceklerdi Kocaeli'ye. Genç adam askerlik arkadaşının evinde kalacak Zeynep ise Süheyla Hanımlar'da konaklayacaktı. Birlikte evleri gezip resmî olarak tutacaklar, haftaya taşınacaklarından temizlik gibi detayları halledeceklerdi. Engin, annesinin imalı anlattığı her şeyi içi kıpır kıpır dinledi. Daha hafta sonuna iki gün vardı. Sahi geçer miydi acaba zaman? Kaç gündür aynı giysilerle geziyordu. En iyisi cuma gününden eve gidip oradan gelmeliydi. Geçenlerde parfümü de bitmişti yarın iş çıkışı bir kozmetik mağazasına gidebilirdi mesela. Bir değişiklik yapsa mıydı kendisinde? Sakallarını keserdi belki. Sonra kendi düşüncelerine kızdı. O kadar da değildi canım! En son düğününde, o da annesinin ısrarıyla tıraş olmuşken; Metin kesin dalga geçerdi *"damat gibi olmuşsun"* diye.

"Öyle değil mi Engin?" Engin, düşüncelerine öyle dalmıştı ki bir an kendine seslenildiğini algılayamadı. Süheyla Hanım'ın yaşını belli eden kıvrımlarda saklı eli, koluna değdiği anda döndü gerçek yaşama. "Oğlum duyuyor musun beni?"

"Efendim anacım?"

Kadıncağız hayal kırıklığı ile baktı oğluna. Dakikalarca dil döktüğü hâlde dinlememiş miydi yani inatçı oğlu? O iki keçiyi bu sefer birleştireceğim derken, boşuna mı hayal kuruyordu acaba?

"Aşk olsun! Bizi dinlemiyor muydun?"

"Yok dinliyordum ama dalmışım. Bir şey mi sormuştun?"

"İki tane nakliye aracı tutulmuş ya hani. Biri Recep diğeri Zeynep için. Biz burada zaten Zeynep'in eşyalarını bekleyeceğiz, Recep de kendi eşyalarını."

"E tamam."

"İşte bu yüzden Zeynep geç gelecek Kocaeli'nden. Ev sahiplerine anahtarını teslim edecekmiş. Bir de işyerinin buradaki şubesinde işe başlayacağı için elden teslim alması gereken evraklar varmış."

"Evet, anacığım sadede gel."

"İşte diyorum ki sen o sabah Zeynep'in yanına gitsen de işlerinde yardımcı olsan. Hem gece otobüslerde kız başına kalmamış olur. Birlikte dönersiniz."

Engin ilk önce bir şey söylemedi. Zaten itiraz edecek de değildi ama Zeynep ne derdi kim bilir? Burnundan kıl aldırmaz yanıyla yardımcı olmaması için diretirdi Allah bilir. Sükûnetinin uzun sürdüğünü, Süheyla Hanım'ın çatılan kaşlarından anlayınca düşüncelerini kendine saklamadı. Adı çıkmıştı bir kere huysuza. Önce namını aklamalıydı. Ortada bir anlaşmazlık oluyorsa kesinlikle ikisinin eseriydi.

"Benim için fark etmez. Rahatsız olmam, gık demem fakat Zeynep'ten emin değilim. Kesin inat eder gerek yok diye. Hani diyorsun ya huysuzsun diye! Sen, bu düşünceni ilk önce onunla paylaş bakalım asıl kim huysuz."

Yaşlı kadın, oğlunun iflah olmaz hâline güldü.

"Hiç birbirinize kusur atmayın, ikiniz de aynısınız."

İrem araya girerek "Anne sen hâlâ kararlı mısın bu inatçı keçilerin arasını yapmaya?" diye sordu.

Bunu beklemeyen Engin, manasız bakışlarla annesi ve ikizi arasında mekik dokudu. Demek ki başka işleri yoktu da tek mevzuları kendileriydi.

"Kararlıyım efendim. Sabah Engin'e de ihtarımı yaptım. İstemiyorum dalaşma falan. Anladık her şey çok tazeydi, bir karar vermesi zordu. Kafasını dinledi. Zeynep de kendini toparlayıp düzenini kurdu. Velhasıl kötü günler geride kaldı. Hele bir taşınsın, diğer keçinin de çekeceğim kulağını."

Engin, sabahki huzursuzluğun bir benzerini hissetti yine. Bu tür şeylerin ortalığa dökülüp konuşulması hoşuna gitmiyordu.

"Yani böyle ozan gibi laf yarışına girerek ortak bir paydada buluşabileceklerini sanmıyorum, biri diğerinden beter. Bence hiç bulaşma ne hâlleri varsa görsün ikisi de. Sanki sevgili olsalar veya evlenseler çok mu iyi geçinecekler? Zeynep, alttan alan bir mizaca sahip değil, Engin ise malum. Kısacası karışma bence anne. Lütfen dinle beni!"

Süheyla Hanım, kaşları çatık bir şekilde kızına baktı.

"Asıl sen karışma! Bunları halledeyim sıra sana da gelecek."

Engin, annesinin çöpçatan hâlleri üzerine kendine engel olamayıp güldü.

"Anacım, oldu olacak sen bir kurum aç 'Bekârları Evlendirme Derneği' diye. Hazır bu mevzulara girişmişken bizim Metin'e de bir el atarsın. Bak çocuğun daha siftahı yok evlilikle. Bu gidişle tohuma kaçacak. Sen ise tutmuş bizi ikinci evlilik için zorluyorsun."

"Arsız seni. Bak bir de dalga geçiyor."

İkisi de annelerinin bu tavırlarına kıkırdayarak karşılık verdiler. Yemekten sonra her akşamki düzende geçirdiler vakitlerini. Çay, meyve, dondurma. Engin, önceki gecelere göre ruhen daha iyiydi. Melankolik takılmıyor, yaz gecelerinin keyfini çıkarıyordu. Saat bir hayli geçince sabaha erken uyanacağı için yatması gerektiğini

düşünerek odadan annesiyle ikizini yollayacaktı ki telefonunun sesiyle irkildi. Bir an heyecanlandı. Biliyordu imkânsızdı ama belki bir umut Zeynep'ti. Sahi olabilir miydi? Eline aldığı telefonunun ekranında Metin'in aradığını görünce bu sefer Harmanoğlu ile yiyeceği yemeği hatırlayarak merakla yanıtladı aramayı.

Metin, Engin'e müsaitse şayet dışarıda konuşmayı teklif ediyordu. Genç adam, saatine bakıp zihninde ayarlama yaptı. Şimdi gitse birlikte bir saat vakit geçirse eve gelip yatması gece yarısını bulacaktı. Ama görev her şeyden üstündü. Kaldı ki diğer yanda arkadaş hatırı da vardı. Gitmeme gibi bir lüksü olmadığını düşündü. Metin'i onaylayan sözlerle telefonunu kapadığında ailesine üstün körü bir açıklama yapıp evden ayrıldı.

Sözleştikleri üzere Ayvansaray'da buluştular. Açık havada bir kafede oturdular. Metin, nargile, Engin sadece çay alırken arkadaşının sergilediği vücut diline pek anlam veremedi. Elini kolunu koyacak yer bulamaz hâlleri, marpucu sıkıca kavrayan parmaklarının arada titremesi, sıkıntılı içi içine sığmaz kıpırdamaları, daha fazla dayanamayarak seslendi.

"Buraya nargile ve çay keyfi yapmaya gelmedik değil mi paşam?"

Metin, başını hafifçe yukarı kaldırıp ağzındaki dumanı havaya üfleyip halka halka yükselmesini izledi. Sonra da dalgın gözlerle marpucu dizinin üzerine bıraktı.

"Atölyesinde buluştuk önce. İnanılmaz itinalı hazırlanmıştı. Çok güzeldi. Ben de fena sayılmazdım ama yanında sönük hissetim kendimi. Anlayacak diye korkmadım da değil hani. Neyse ki anlamadı bir şey. Nişantaşı'nda inanılmaz lüks bir mekâna gittik. Dedim kendi kendime *'Tamam benim aylık buraya gitti'* ama arkadaşının davetlisi, hâliyle ben de onun misafiri olduğum için ödeme yapmadık. Oldukça samimi bir ortamdı, alkol aldı bir parça. Çok geçmemişti ki kalkmak istedi. Evine doğru yol alacağım sırada atölyeye gitmek istedi. Ben de götürdüm."

"Sonra?"

"Atölyenin tavan arasında stüdyo dairesi var. Oturma odası Amerikan mutfak, şık koltuklar var. İçeride de bir yatak odası var. Alelade anlattığıma bakma, bayağı şık bir yer. Kesin bir mimar eli değmiştir."

"Ne yani! Oraya mı çıktın?"

Metin, başını hafifçe aşağı yukarı oynattı.

"Israr etti, *'Konuşmaya dertleşmeye ihtiyacım var.'* dedi. Bir şişe şarap açıp içmeye başladı. Alkolün verdiği gevşemeyle ilk kez anlattı olanı biteni."

Engin, heyecanla kıpırdadı sandalyesinde.

"Nasıl yani, ne anlattı?"

"Ona ait bir kapının sınır dışı edilecekken yakalandığını, içinin kokain dolu olduğunu falan filan. Bildiğim olayı yani."

"Sonra?"

"Ağladı. Hem de hıçkıra hıçkıra ağladı. Yaşadığı sıkıntıyı hiçbir arkadaşıyla paylaşamadığını söyledi. Bana bile nasıl anlatabildiğine şaşırdığını ekledi. *'Anlattıklarımdan sonra benimle alışverişi ve arkadaşlığını belki de kesersin.'* dedi."

"Sen ne dedin?"

"Ben öyle biri değilim, dedim. Aslında normal hayatta olsa, böyle bir olay karşısında ne hissedeceksem onları söyledim. Sonra sarıldı, bir müddet o şekilde devam etti ağlamasına. Çocuk gibiydi, ben de dinlenmesini rica edip yatağına yatırarak üstünü örttüm. Çok geçmeden daldı zaten. Fırsatı değerlendirdim sonra. Etrafı kolaçan ettim. Aslında emindim bir şey çıkmayacağına."

"Anlamadım?"

"Yani bir şey çıkmaz ama yine de bakayım diyordum. Gerçi çıktı mı onu da bilmiyorum ya."

Engin, sandalyesini esneterek biraz daha masaya yaklaştı.

"Çatlatma insanı."

"Alt katta küçük parçalar için sadece kendisinin kullandığı çalışma odasında bir karton kutu vardı. Üzerinde *'Babama gönderilecekler'* yazıyordu. Kare ve aynı boyutta kesilip elle işlenmiş oyma tablolardı. Çıkartıp hepsini tek tek inceledim. Garip ama tam arkasında gizli bölmeleri vardı. Ustalıkla eğim verilmiş o kısma. Ben öylesine ahşap üzerinde elimi gezdirince oluşan boşluktan fark ettim."

Metin, sözlerini bitirince ikisi de sessiz kaldı bir süre, sadece bakışlarıyla konuştular. İlk sessizliği bölen Engin oldu.

"Hinliğe yormayalım zihnimizi hemen diyeceğim ama yine de emin olamadım."

"Yani diğer kaçakçılık olaylarıyla bağlantılı olduğunu düşündüğümüzden bu olay tek kişi işini aşan bir şey gibime geliyor. Hem de ta en başından."

"O zaman diyelim tezin ve ima ettiğin şey doğru, yani Gani Harmanoğlu'nun parmağı var bu olayda. O zaman Gülay Hanım yine suçlu, çünkü babasına yardım ve yataklık yapıyor."

Metin, hırsını nargileden alırcasına dumanı içine çekip nefesini geri verdikten sonra devam etti.

"Gördüklerime çok şaşırdım, ilk kez yanıldığımı hissettim diğer yandan ağlamaları da gitmedi kulağımdan. Yalancılarla çok karşılaştık ama bir insan böylesine profesyonel yalan söyler mi ki? Çok masumdu Engin. Anlatamam sana."

"Aman müdür duygusal olma!" Aklına gelenlerle hızla çatıldı kaşları. "Hele âşık hiç olma gözünü seveyim. Üst kata çıktık içti, sarıldı, ağladı deyince yüreğim ağzımda dinledim. Bir şey yaşadınız sandım."

"Yuh! Ben öyle bir adam mıyım?" Ses etmedi Engin, karşılığında Metin, yüreğinin daraldığını hisseti. Bugüne kadar bu konu dile geldiğinde kendinden emin, arkadaşlarını tersliyorken bu gece tanıdığı farklı Gülay'la garip hissediyordu. "İşle gönül meselesini birbirinden ayıracak yaştayım."

"Saçmalama oğlum, onu kastetmedim. Seni biliyorum. Ama ne yaparsın gönül bu! Elinde mi sanki böyle şeyler? Sen olmasan bile anlattığın kadarıyla bu kadın senden hoşlanıyor gibi."

"Bizler farklı düşünüyoruz böyle şeyleri. Gülay'ın o kadar çok samimi erkek arkadaşı var ki beni de onlardan biri gibi gördü. İşin içine ticaret girince paranın yüzü de sıcaktır, o sebeple oluştu samimiyetimiz. Ayrıca fazlası olmasın zaten."

Metin, bakışlarını kaçırırken Engin, arkadaşının duyarlı sözlerini sadece dinledi. Harmanoğlu mevzu üzerine sohbetlerinin son dokunuşlarını bitirip, hesabı ödeyerek kalktıklarında gece yarısı olmuştu çoktan. Sokak ışığında siluetleri küçülüp gecenin karanlığına karıştığı sırada ikisi de kendi dünyasına yürüdü...

Odadaki telsizlerden yükselen cızırtılar, hararetli konuşmalara karışıyor, ellilerinin sonunda olan adam karşısında kendisini pür dikkat dinleyen gençlere baba şefkatiyle nasihatlerini ediyordu. Olayın vahametini vurgulamak için arada sesine vurgu katsa da genel olarak direktif değil, fikir alışverişi mahiyetindeydi konuşması. Sırtını deri sandalyeye yaslayıp ellerini iki yana açtı.

"Dediğim gibi bugünden itibaren Gani Harmanoğlu da kadrajımızda gençler. Önce gözlemleyelim. Bu arada Metin, sana büyük görev düşüyor oğlum. Biz dışarıdan, sen içeriden detay arayacaksın, en kısa zamanda halledeceğiz. Elbet bir yerlerden çıkacaktır falsosu."

"Dünden sonra görüşmedik Gülay Harmanoğlu'yla, ona sırtımı döndüğümü sanmasın diye birazdan aramayı düşünüyorum."

"Evet, hatta bahsetme dün geceden. Gerçi siz yeni nesil kadınlardan daha iyi anlarsınız ama bana kalırsa hiç açma mevzuyu. Eminim yine paylaşacaktır seninle. Hem de bu sefer daha sağlıklı bir zihinle."

Melda, bir kadın olarak konuşmaları tarafsızca dinledi.

"Peki, diyelim bu kadın Metin'den etkilendi. O zaman ne olacak?"

"Yapma Melda, sende mi ya?"

Metin'in sitemli sözlerine karşılık, "Evet, canım ben de! Tabii ki olabilir böyle bir şey, tamam, sen bunun için bir çaba harcamıyorsun çünkü hedefin kız tavlamak değil. Lakin bu kadın duygusal olarak şu an boşlukta ve sen maddi manevi sürekli yanındasın. Yani âşık olabilmesi veya hoşlanması gayet de olası bir durum. Bu yüzden sanki doğaüstü bir olayı savunuyormuşum gibi düşünmen saçma olur."

"Dün aynı şeyi Engin'e de söyledim. Üzümle çöpü ayıracak yaştayım."

Elini masaya hafifçe vuran yaşlı adam, ağız dalaşı yapan iki gence ciddi bir ifade ile bakıyordu.

"Şşşttt... Sakin olun çocuklar!" Önce Melda'yı hedef aldı. "Metin, profesyonel biri, hisleriyle hareket etmez, ben buna eminim." Sonra genç adama bakarak sürdürdü konuşmasını. "Gerektiği kadarıyla Harmanoğlu'nun hayatına dâhil olacağına güvenim tam. Ama..." Durdu, kızının ihtimalini de göz önünde bulundurarak imalı devam etti. "Biz her şeye rağmen elimizi çabuk tutalım derim. Olay dallanıp budaklanmadan çözülsün."

İkisi de kendi payını alıp amirini onaylarken saatlerdir sessiz olan Engin suskunluğunu bozdu.

"Gani Bey'in yanına da sızdıralım bir muhbir."

"Kızı kadar kolay ulaşamayız ona, yine Metin aracılığıyla olabilecek bir şey bu."

Hasan Başkomiserin sözü üzerine bu sefer Melda girdi araya.

"Oldu olacak babasıyla tanıştırsın, isterseniz."

"Olabilir tabii. Gülay hırslı bir kadın, işlerini iyi yaptıklarını her seferinde vurguluyor ayrıca babasına da çok düşkün. Gani Bey'in iş zekâsını överek bir şekilde konuyu ona ve mesleğine getirirsem şayet, tanışmamıza zemin hazırlayabilirim."

"Tamam, o zaman itirazı olan var mı?"

Yaşlı adamın formaliteden sorduğu soru üzerine üçü de itirazları olmadığını dile getirerek dağıldılar. Engin ve Melda yarım

dosyalarına geri dönmüş, Metin ise dün gece uykuda bıraktığı arkadaşının yanına gitmek üzere yol almıştı. Öncesinde telefon açıp hatırını sordu. Amirinin dediği gibi suya sabuna dokunmadan uyuduğundan dolayı yanından ayrılmak zorunda kaldığını söyledi. Şimdiye kadar ciddi anlamda gönül ilişkileri olmamış bir adamdı Metin. En son bir sevgilisi olduğu zamanı unutmuştu neredeyse. Akademi yılları mı yoksa göreve ilk başladığı sene miydi? Gerçekten sevgiyi yürekten hissetmediği sürece kadınları araç olarak kullanmayı sevmezdi. Her şeye bu kadar mekanik baktığı için bu işe gözü kapalı atlamıştı. Fakat daha şimdiden yanlış giden bir şeyler olduğunu hissedebiliyordu. Dün gece genç kadının kendisine duygusal yaklaşımı benliğini allak bullak etmişti. Üstelik bir o kadar masum ve güzelken... En nihayetinde taşıdığı nefsi vardı, ne kadar dâhil olmadan durabilirdi? Kimseye bahsedemediği kafa karışıklığının geçmesini umarak Harman Tasarımın yollarındaydı.

Engin, eve vardığında âdeta sürükleyerek kendisini içeri attı. Metin'in bu muhbirlik olayları başladığından beri tüm iş Melda ile kendisine kalmış bu da onları haddinden fazla yormuştu. Anahtarını ve silahını yatak odasında şifonyerin üzerine bıraktıktan sonra direkt banyoya gidip duş aldı. Ayna karşısında tıraş makinasıyla sakallarına çeki düzen verdi. Ardından kişisel bakımını yapıp odasına geçtiğinde rahat bir şeyler giyinerek yarına giysi ayarladı. Gardıroptan aldığı keten gömleği ve pantolonu ayaklı askılığa astıktan sonra salona geçti. Öylesine televizyon kanallarında dolanıp izleyecek bir şey bulamayınca uyumak üzere odasına geri döndü. İçi içine sığmıyor, arife gecesi çocukları misali heyecandan ne yapacağını bilmiyordu. Koskoca bir yılın ardından yarın Zeynep'i görecekti. Şimdi bu kadar heyecanlı ve sabırsızsa sahi neden bunca ay eziyet etmişti kendisine? Her daim benliğine sorduğu sorular yanıtsız kalsa da bu gece bunu yapmak istedi. Neden? İnsan yaşarken çektiği sıkıntıların

büyüklüğünü kestiremiyordu bazen, acıya bağışıklık kazanmak gibi bir durumdu belki de. En son hatırladığı şey kapı önünde yaptıkları sessiz sedasız vedalarıydı. O zaman netleşmeyen duyguları, inadının önüne geçememişti. Fakat ardında bıraktığı sürede ne ara bağlanmıştı? Bazen insan burnunun ucundakini görmeyip, o elinden avucundan çıkıp gittiği zaman kıymetini ve hayatındaki varlığını anlıyordu. Engin için Zeynep'le olan mevzusu aynı böylesi bir durumdu. O gidince anlamıştı, gönlüne gizliden gizliye yerleşen Karadeniz Fırtınasını. Düşüncelerini evirip çevirirken yarının güzel olmasını diledi. Sırf onu kızdırmak olsun diye damarına basmamak için tembih etti içindeki yaramaz çocuğa. Uslu durmalı ve Zeynep'in üzerine gitmemeliydi.

Aklına geldikçe oflayıp pufladı. *İnsanlar çift yaratılmıştır,* sözü tam olarak bunun için mi denmişti bilmiyordu. Ama eğer öyleyse çok doğru bir kelam olduğunu düşündü. Neredeyse huy olarak birbirlerinin aynısıydılar. Bazen tanışmalarından bu yana olan günleri hatırlayıp eskiyi yâd ederken tüm tartışmalarında tek taraflı Zeynep'i veya kendisini suçlayamıyordu. Zira yaptıkları kavgalarda depremler misali; biri öncü olmuşsa diğeri muhakkak artçı olmayı seçmişti. Hatırladıklarıyla gülümserken ona dair her şeyi özlemiş olduğunu hissetti. Bir an evvel sabah olsaydı ve kapıyı açtığı anda sarılıp sarmalasaydı huysuz meleğini. Elini alnına koyarken bunu yapamayacağını adı gibi biliyordu. Cesaretsiz hatta beceriksiz dese daha uygun olurdu. Düşüncelerini kenara bırakıp uykuya zorladı kendisini.

Yarım yamalak, derin denemeyecek şekerlemeler yaptı gece boyunca. Uykusuz bir şekilde güne merhaba dediğinde oldukça gergin hissetti kendisini. Üzerini değiştirip itina ile hazırlanarak çıktı evinden. İrem'e vardığında evdeki tatlı telaş biraz da olsa rahatlattı onu. Bir gece önceden sarılan zeytinyağlılar, açılan börekler, sabahın erken saatinde fırına sürülen poğaçalar. Her şey tüm duyulara hitap ederken geriye sadece beklemek kalmıştı.

Engin, kucağına aldığı Sevgi'yi oyalarken annesi ve ikizi sofrayı hazırlıyordu. Bir süre yeğenini balkona çıkarıp orada oyalamaya çalıştı. Gelip geçen arabalara baktılar, ara ara şarkılar mırıldandılar. İçeri geçeceği sırada işittiği araba sesiyle korkuluklara ilerleyip eğildi biraz. Arabayı tanıdığı anda başladı yüreğinin ritimsiz atışı. Böyle pervasız, deli divane... Heyecandan Sevgi'yi biraz daha sıkıp sarmalarken usulca açıldı aracın kapısı. Zeynep, eğilerek dışarı çıktığında omuzlarına değen saçlarını hafifçe savurdu.. Giyimi kuşamı, yürüyüşü inanılmazdı. Her tavrında kendine olan güveni okunuyordu. Bagaja ilerleyip oradan çantasını aldığında Recep hızla yanına yaklaştı. Elindeki eşyaları alarak apartmana girdiler.

Engin, belli etmemeye çalıştığı telaşıyla içeriye geçip Sevgi'yi yürütecine bıraktı. Sonra hızla koridordaki boy aynasında çeki düzen verdi kendisine. Çok geçmemişti ki zil çaldı. Mutfağa doğru "Ben bakarım." diye seslenerek usulca araladı kapıyı.

Aylar sonra ilk kez göz göze geldiklerinde Engin, nefesinin kesildiğini hissetti. Kalbi, kendi kafasına göre takılıyor, gözleri Zeynep'in üzerinde seyrüseferini sürdürüyordu. Bir insan nasıl bu kadar değişime uğrardı? Saçı, başı, giyim kuşamı... Üzerindeki feminen giysiler, ayağındaki topuklu ayakkabılar, elindeki mini şık kol çantası ve gözlerini iyice ortaya çıkaran makyajı... Önceki Zeynep'e hiç ama hiç benzemiyordu. Hastaneden sonra İrem'in yardımıyla her ne kadar küçük bir tarz değişimi yaşamış olsa da kendi iradesi ve zevkiyle bedeninde yaptığı değişiklikler bambaşkaydı.

"Ah, Zeynep'im benim. Canım kızım. Hoş geldin." Engin, Süheyla Hanım'ın sözleriyle kendini toparladı. Kolunu kapının kulpundan çekip birkaç adım geriye giderek annesine yol verdiğinde ona doğru baktı Süheyla Hanım. "Kızı ağaç ettin oğlum, alsana içeri."

"Hoş geldin." Sesinin çatallı çıktığını fark edince hafifçe temizledi boğazını, tekrar denedi. "Hoş geldin Zeynep."

Gülümsemeye çalışan genç kız, muhatap olarak kimi alacağını bilemedi. Gözleri arsızca Engin'de gezinmek isterken nezaket gereği

Süheyla Hanım'da sabit kılmaya çalışıyordu. Sonra bilinçaltının yönlendirmesiyle önce tonton kadına baktı."Sağ ol Sultanım." Sonra Engin'e döndü. "Hoş bulduk."

Birlikte içeri girerken Süheyla Hanım, Recep'i sordu. Sahi neredeydi o? Son anda arabada bir şeyler unuttuğunu birazdan geleceğini ekledi Zeynep. Sırayla İrem ve Süheyla Hanım'la sıkı sıkıya sarılıp hasret giderdikten sonra Engin'le anlamsızca bakıştılar. El birliği yapmışçasına iki kadın hızla bir şeyleri bahane edip içeri kaçıştığında yalnız kaldı çift. Engin, gülümseyerek elini uzattı.

"Tekrar hoş geldin."

Zeynep'in eli ağır çekim misali havaya kalkıp çekinerek uzandı Engin'in avucuna.

"Tekrar hoş bulduk."

Elleri birbirlerine kenetlenircesine kaldığında gözlerini çekmediler birbirlerinden. Sanki avuçları içerisinde alev topu tutuyormuş gibi hissetti ikisi de. Zeynep, ilk toparlanan olurken elini almaya çalıştığı sırada hafifçe kendisine çekti Engin ve usulca eğildi ona. Yanağı yanağına değdiği sırada bir sonraki adımının ne olacağını kestiremedi. Diğer yanağına geçmek mi? Yoksa elini beline atıp sarılmak mı? Düşünceleri ve hisleri arasında kalınca Zeynep tamamladı sonraki hamleyi. Sıradan yanak yanağa öpüşme! Engin, ne kadar tutuksa Zeynep aksine bir o kadar kontrollüydü. Hızla kedisini geri çekip gözlerini kaçırdı. Sessiz kalmamaya çalışarak yürütecinde duran Sevgi'ye uzanıp seslendi.

"Merhaba minik kuş! Bak yine kavuştuk, görüyor musun?"

Kucağına alıp bir koltuğa oturduğu sırada Süheyla Hanım ve İrem geldi içeriden. Çok geçmeden de Recep. Engin, genç adam sanki hasmıymışçasına oldukça soğuk davrandı. Biliyordu, az çok tanımıştı Zeynep'i. Geri adım atmazdı. Bundan ki kuzeniyle aralarında bir şey olmayıp hiçbir zaman da olmayacağının kanaatindeydi. Ama Recep'in zamanında Zeynep'e olan aşkını bildiğinden

ister istemez bir duygu beslemeden edemiyordu. Kıskançlık, hırs, bir parça da sinir...

Süheyla Hanım'ın yönlendirmesiyle hep birlikte masaya geçtiler. Zeynep'le karşılıklı oturmuş buldu kendisini Engin. Ah bu anacığının çırpınışları yok muydu? Kesin haftalar öncesinde kurmuştu kafasında. Farklı işliyordu bu hatunun zihni!

Kahvaltı boyunca tesadüfi aynı şeye uzanmaları, kaçamak bakışları, göz göze gelişleriyle yemek hayli zor geçti ikisi için. Zihinleri, odakları öylesine dağılmıştı ki etraflarındaki insanların konuşmalarını bazen uğultu gibi duyuyor, kendilerine sorulan soruları fark etmeden arada yanıtsız bırakıp mevzuları kaçırıyorlardı. Erken saatte buluşmuş olmaları bir yana, bu şekilde köşe kapmacalarda eklenince bugünün hayli uzun geçeceğini hissetti iki keçi. Yenilen yemeğin, içilen kahvelerin ardından Zeynep ve Recep için kiralanan daireleri görmek üzere evden ayrıldılar.

Akşamüstü eve döndüklerinde hepsi yorgundu. İki daire de tutulmuş, zaten önceki kiracı tarafından boyaları yapıldığı için geriye sadece temizlikleri kalmıştı. Onun için de İrem'in arada yardım etmesi için çağırdığı hanım ayarlanmıştı. Sonrasında alışverişti, oydu buydu derken gün bitmişti. Bunlar olurken Engin çok dâhil olmamaya çalışsa da bir şekilde oğlunu muhatap etti yaşlı kadın.

Kahvaltıda olduğu gibi akşam yemeğinde de hep birlikteydiler. Gün içerisinde kendisini daha bir toparlayan Engin sabahki kadar tutuk değildi. Ama canı hayli sıkkındı. Bugünü daha farklı hayal ederken çok başka geçiyordu zaman. Zeynep'le konuşabilecekleri bir ortam düşlemişti. Tamam, niyeti bir şeyleri dile getirmek değildi öyle hemen alelacele. Fakat sessiz sedasız kaçamak bakışacaklarını da hiç tahmin etmemişti.

Artık Zeynep'le eskisi gibi sıradan bir gün geçirmiyorsa ikisinin de hisleri sıradan değildi, bunun çok net farkındaydı. Gecenin sonuna geldiklerinde gün boyu birbirlerine direkt olarak söyledikleri "hoş geldin" ve "hoş bulduk" sözlerinin haricinde başka bir kelam

sarf edilmedi. Daha fazla hırpalanmamak adına Engin kendi evine gitmek üzere müsaade istediği sırada Recep de atıldı hemen. Hem geç olmuştu ve arkadaşı onu bekliyordu. İki adam yarın görüşmek üzere hanımların yanından ayrılıp apartmandan çıktığında Recep aklına gelenlerle Engin'e seslendi.

"Konuşabilir miyiz Engin?"

Bunu beklemeyen genç adam duraksadı. Sonra usulca araladı dudaklarını.

"Ne hakkında?"

Düşüncelerini filtreden geçirip üslubuyla girdi söze Recep.

"Belki haddim değil ama Zeynep ve senin hakkında." Engin'in kaşları hayretle havalanınca bir şey demesine izin vermeden devam etti. "Açık açık ben Zeynep'le konuşmadım hiç, o yüzden aranızda ne var veya ne yaşadınız gerçekten bilmiyorum. Ama bana olan tavrın ve hissettirdiğin elektrik rahatsız etti beni."

Engin, huzursuzca kıpırdadı yerinde.

"Sana öyle gelmiş."

"İkimiz de erkeğiz, birbirimizi yine en iyi biz anlarız. Eskiden evli olmamız ve şimdi onu gözetleyip korumam belli ki rahatsız ediyor seni ama ben Zeynep'e sahip çıkmazsam kim çıkacak? Zamanında yaptığı hatalarda kendimi bir parça suçlu gördüm hep. Bu yüzden benimki bir nevi günah çıkartma, geçmişi aklama. Aksi bir durum söz konusu değil. Şunu unutma, benden ona asla zarar gelmez, yüreğimde zerre kadar aşka dair bir his yok Zeynep'e karşı. O benim için sadece amca kızı. Eğer onu kıskanacak kadar ruhen sahiplendiysen lütfen bunu tamamıyla yap ve her anlamda sahip çık. Sizlerle tanışmış olması büyük bir şans. Zaten o da bunun kıymetini bilip size değer veriyor. Umarım bundan sonrası onun için güzel olur."

Sözlerini tamamladığında kendi de bir şey demediği gibi Engin'in de söylemesine müsaade etmeden arabasına binip ardında şaşkın ve bir o kadar da mutlu yürek bırakarak uzaklaştı. Hem mutlu hem de gelecekten umutlu...

Engin, bir gece önceki uykusuzluğuna inat derin bir uyku çekti. Sabah yeni güne gözlerini araladığında huzuru ve dinginliği iliklerine kadar hissediyordu. Bugün için bir planları yoktu. Annesi misafirlerine her ne kadar gezmeyi teklif ettiyse de onlar taşınmadan evvel yapılması gereken hazırlıkları ve giderilmesi lazım gelen eksikleri tamamlamayı tercih etmişti. Bundan dolayı aslında ona düşecek bir iş yoktu ama Zeynep'i görmek istemek kadar güzel bir eylemde olamazdı hani! Üzerini değiştirip giyinirken son bir yıldır daha fazla sevdiği türkünün sözleri döküldü dudaklarından.

"Zeynep bu güzellik var mı soyunda? Elvan elvan güller biter bağında, arife gününde bayram ayında Zeynep'im Zeynep'im allı Zeynep'im. Beş köyün içinde şanlı Zeynep'im."

Türkünün her satırında Zeynep'i düşündü. Dün geceden bu yana daha bir rahatlamış hissediyordu yüreğini. Recep'in söylediklerine bu kadar mı ihtiyacı vardı yani? Kendisi ayırt edemiyor muydu bunu? Bazen zihni işleyemeyecek derecede ebleh oluyordu. Bugün son günüydü, Zeynep'i bir hafta göremeyecekti. Elinde bulunan son şansını doğru kullanması gerekiyordu ama nasıl?

Görünüşü içine sinince, fazla düşünmemeye çalışarak evden ayrıldı. Dakikalar sonra İrem'in evinin önüne gelmişti. Birkaç hafta sonra burasının sadece annesiyle İrem'e ait olmayacağını düşündü. Üçüncü kata geldiğinde dairenin önünde durup zile basarak bekledi. Çok geçmeden Süheyla Hanım tarafından kapı açıldı. Yaşlı kadın oğluyla selamlaşıp içeri aldığında Engin, ayakkabılarını çıkartıp anacığının yanağından sıktı. Heyecanla girdi içeriye. Etrafın sessiz olmasına anlam veremeyip öyle alelade göz gezdirdi etrafında. Üstü kapalı Zeynep'i soracağı sırada Süheyla Hanım gençlerin sabaha kadar muhabbet edip uyumadığını, kolay kolay da uyanamayacaklarını söyleyip kendilerinin kahvaltı yapması için mutfağa çağırdı oğlunu. Bundan çok da memnun olmadı Engin. Ne hayalle gelmişti

hâlbuki. Saatlerce uyanmalarını mı bekleyecekti? Yüzü memnuniyetsiz kıvrımlar aldı.

Süheyla Hanım mutfağa girdiğinde Engin, hayal kırıklığıyla oturdu bir koltuğa. Keşke zile uzun uzun bassaydı da uyandırmış olsaydı onları. Sevgi'ye kıyabilseydi şayet, hiç düşünmeden yapardı. Sıkıntıyla annesinin yanına geçti, aklı hâlâ bir ses çıkartıp kadınları uyandırmaktaydı. Sevgi'nin ağlamasını işitti. İçten içe "Oh olsun" dedi. Bu saatten sonra da uyumazlardı herhâlde. Kendisi içten pazarlıklarını zihninde döndürürken Süheyla Hanım, Sevgi'yi almak üzere kızının odasına doğru ilerledi. Engin, sabırsızca dolaba uzanıp çay bardağı alarak demlenmiş çaydan doldurdu kendisine. Çayı elinde balkona geçeceği sırada salonda göz göze geldiler Zeynep'le. Dağınık saçları, hafifçe omzundan düşen sabahlığı, yüzündeki uyku mahmurluğu bal rengi gözlerinde ayrı bir güzel duruyordu. Yeni yetme delikanlılar gibi heyecanlandı. Gülümseyerek seslendi.

"Günaydın."

Zeynep, değil Engin'i sabah sabah görmeyi, bu sıcaklığı dahi beklemediğinden şaşkın bir şekilde kaldı öylece. Omzundan düşen sabahlığını yukarı çekip üzerini düzelterek kaçırdı gözlerini.

"Günaydın." Boğazını temizledi sonra. "Kusura bakma."

Üzerini kastettiğini ima ederek hızla lavaboya geçtiğinde bu sefer sesli gülümsedi Engin. Kaçan keyfi bir anda yerine geldi. Çayını yudumlayıp balkona geçtiği sırada, telaşlı ayak seslerinden Zeynep'in koşuşturduğunu anlayabiliyordu. Geçen birkaç dakikanın ardından Süheyla Hanım'ın seslenmesiyle döndü salona. Bu sefer Recep kahvaltıya katılmayacağı için bir eksikle dünden kalma yerlerine geçince Zeynep ve Engin yine karşı karşıya oturmuş oldu. Zaten artık gizlisi saklısı kalmamıştı düşüncelerinin. Yalnız kaldıkları ilk fırsatta Zeynep'e sıcak davranmakla başlamalıydı. Keyifli bir sohbet başlatmak en güzeliydi.

"Kahvaltıdan sonra ne yapmayı düşünüyorsunuz hanımlar?"

"Ben yemek yapacağım."

Süheyla Hanım'ın kısa cevabı üzerine, diğerlerine söz hakkı düşmüştü. İrem, Sevgi'yi parka çıkaracağını söylediğinde sıra Zeynep'e geldi. Engin, başını ona doğru çevirip çekinmeden, bir şeylere inat etmeden uzun uzun baktı bir cevap beklercesine. Genç kız üzerinde ısrarla gezinen bakışların heyecanıyla başını kaldırdı. Ne İrem'i düşündü ne Süheyla Hanım'ı. Engin'in yüreğinde hâlâ eski eşinin gölgesi olmadığına, onu bir kıyasın içine sokmayacağına inanmak istiyordu.

"Melek Hanım uğrayacak, birlikte derinlemesine olmasa da üstten bir temizlik yaparız demiştik."

"Sen neden yapacaksın ki? Bırak tuttuğunuz hanım yapsın."

Zeynep, Engin'den beklemediği yanıta ne tepki vereceğini bilemedi. Açıklamasını yapıp artık diğer adımı Engin'den bekleyecekti, zira ısrar dahi etmediği şey için planını değiştiremezdi.

"Ben alışık değilim ki başkasına iş yaptırmaya. Zaten sonrasında yanında duramayacağım, hiç olmazsa kendimce bir şeyler yaparım demiştim."

Engin'in bu noktadan sonra söyleyecek bir şey gelmedi aklına. Şayet Zeynep de yalnız kalmak istese burada otururdu. Canı sıkılıp "Anladım." diyerek konuyu tamamen kapadı. Karşılığında Zeynep ne diyeceğini bilemedi. Yalnız kalmayı isteyen insan ısrar ederdi. İkisinin de bakışları önüne düştü, sessizce devam ettiler kahvaltılarına. Birbirlerine kırılmış olsalar da sürekli kaçamak bakışları birbirine değiyordu.

Yemekten sonra İrem kızıyla parka, Zeynep de temizlik için gelen Melek Hanım'la evine gitti. Aslında niyetinde kadıncağıza yardım etmek vardı ama kolu kalkmadı temizliğe. Sadece yanında durarak ihtiyaçlarını temin etti, evi benimsemeye çalışarak odalarında dolaştı. Güzeldi yeni yaşam alanı. Küçüktü ama tam kendisine göreydi. Annesi açık açık zaten gelmeyeceğini söylemişti, bu ev ona yeter hatta artardı bile. Balkona çıkınca kiracıdan kalma çatlak eski plastik tabureye oturarak daldırdı gözlerini yola. Hayaller kuran ve

bunlara inanan bir genç kızdı zamanında. Ama hayatı bambaşka yol almıştı. Yaşamındaki tüm denge değişmiş, sert rüzgârlar eşliğinde savrulmuştu. Önceden köydeyken düşünce tarzıyla kendini ayrık otu gibi görür, ruhen yalnızlığı iliklerine kadar hissederdi. Galiba onca yaşadığı badirelerden sonra değişmeyen tek şeydi yalnızlık. Sahi hep böyle yalnız mı kalacaktı? Veya Recep'in gölgesine ihtiyaç mı duyacaktı sürekli? Yarın bir gün o evlenince ne yapacaktı peki? Gözünden bir damla yaş süzüldü.

Bu sefer Engin'in varlığına kaydı düşünceleri. Bir insan bu kadar güç olmak zorunda mıydı sanki? Bu adamı çözemiyordu bir türlü. Acaba hâlâ karasız mıydı? Naz'ı hâlâ unutamamış mıydı? İki kere telefonda konuşmuşlardı o da biraz zaruriydi. Düşünceleri onu alıp götürdüğü sırada çalan kapı ziliyle silkelendi. Hızlı adımlarlar ilerleyip kapıyı açtı. Karşısında Süheyla Hanım'ı görünce gülümsedi.

Yaşlı kadın, elinde çaydanlıkla girdi içeriye. Mutfağa ulaşarak tezgâhın üzerine bıraktı.

"Zeynep'im." Parmağıyla yukarıyı işaret etti. "Börek atmıştım fırına, Engin'i tembihledim ama unutur o şimdi. Zaten on dakikalık işi var bir koşu çıkıp beklesene. Hem azcık dinlenirsin, ben göz kulak olurum Melek Hanım'a." Zeynep, birkaç saniye tepkisiz bakınca Süheyla Hanım sözlerini yineledi. "Sana diyorum kızım."

Sesini çıkartmayıp sadece başını oynatan genç kız, yine aynı sessizlikle ayrıldı evinden. Hızla merdivenleri çıkıp zili çaldığında Engin'in söylenmesini işitti.

"Ah anacım yine ne unut..."

Kapı açılıp göz göze gelince sözleri havada asılı kaldı. Zeynep, Engin'in şaşkın bakışlarına mutlu olsa da etkilenmemiş gibi yapıp ayakkabılarını çıkarttı. Teklif beklemediği gibi bir açıklama da yapmadan içeriye adımını attı. Engin, yol vermek adına sağ tarafa çekilmeye çalışırken Zeynep de aynı hamleyi yapınca bu sefer sol tarafa yeltenmek istedi genç adam. Birbirlerinden bağımsız olan taraflar

bir sağ bir sol yaptığı sırada Engin, Zeynep'in kollarından tuttu sıkıca. Sonra da gözlerini gözlerine sabitledi.

Eğer dejavu denilen bir şey varsa şu an kesinlikle bu şeyi yaşadığını düşündü Zeynep. Vurulduğu geceye döndü birden. Kurşunun giriş yerindeki sızıyı tekrar yaşayınca huzursuzca kıpırdandı. Bu sefer Engin'in sesi değdi kulaklarına.

"Zeynep, artık konuşsak mı? Böyle ne kadar devam edeceğiz?"

Huzursuz olan Zeynep, kollarını kıpırdatınca Engin, ellerini çekti. "Ne konuşalım?" dedi Zeynep.

"Bizi konuşalım. Ben... Çok rahatsız oluyorum bu gerilimden."

"Aramızda bir gerilim yok aslında Engin, yani ben gergin değilim."

Elini saçlarına götürüp karıştırdı.

"O gece bana çok kırıldın sonra olanları konuşamadık ki hiç, giderken bana gönderdiğin bakışlar çıkmadı aklımdan."

Zeynep, dokunsalar ağlayacakmış gibi hissetti. Konuyu bir yıl öncesine bağlayacağını hiç hissetmemişti.

"Ne bekliyordun ki Engin! Hayır, yani ne yapmalıydım? Ayrıca üzerinden onca zaman geçmiş şimdi mi aklına geldi o anki hislerini söylemek?" Gözlerini kaçırdı. "Hafızan da kuvvetliymiş maşallah. Ben unuttum vurulduğum gece ne hissettim, vedalaşırken ne yaşadım, ne oldu diye."

Engin'in beklemediği sözler bir tokat misali yüzüne vurdu. Göz göze geldiklerinde Zeynep'in bakışlarında son bir umut aradı. Sessizlikle geçen saniyeler ikisine de sessiz sedasız, topsuz tüfeksiz bir çatışma gibi uzun geldi...

Aralarındaki akımı, boş dairede yankılanan telefonun mekanik sesi böldüğü sırada can simidi misali asıldı Zeynep buna. Hızla mutfağa geçti. Diğer yandan Engin, anca fark etti yükselen melodiyi. Yeri dövercesine salona yürüyerek telefonunu eline aldı. Aramada Metin'i görünce öfkeyle yanıtladı.

"Ne var Metin?"

Zeynep, heyecanla elini boynuna götürüp onu nefessiz bırakan şeyi silmek istercesine ovaladı. Bir parça soluklanmak istiyordu. Fırın camından sızan dumanı gördü. Anca o zaman fark etti burnuna değen kokuyu. Kahretsin! Neredeyse yakacaktı börekleri, rezil olacaktı Süheyla Sultana. Tepsiyi çıkarıp ocağın üzerine bıraktı. Şükür yanmamıştı. Fırının buharı daha da bir bunaltınca elini yüzünü yıkamak için banyoya yöneldiği sırada salonun ortasında telefonla konuşmakta olan Engin gözleriyle takip etti onu.

"Bana ne abi Gülay'dan. Bunu Hasan Başkomisere söylesene, ne diye zırt pırt arıyorsun? Görüşeceksen görüş hatunun babasıyla, engel olan mı var?"

Zeynep, duyduklarına kulak kesilirken diğer yandan ısınan yüzünü yıkadı. Engin'in söylediklerine anlam veremedi. Hatun kimdi? Gülay kimdi? İkisi de aynı kişi miydi? Sonra göz devirdi düşüncesine. Ona neydi sanki? Zaten muhtemelen işle ilgili bir durumdu. Çapkın bir adam değildi, öğrenmişti Engin'i. Takıntılı bir odundu o. Evet, evet kaba saba takıntılı bir odun.

"Hayda! Nereden çıkardın müsait olmadığımı?"

...

"Hayır, sinirli falan değilim. Öf, Metin yeter kapatıyorum. Uğraşma benimle."

Zeynep, apar topar banyodan çıkıp mutfağa döndü tekrar. Dolaptan aldığı tabağa börekleri servis etti. Yaklaşan ayak seslerini işitince kalbi zembereği bozulmuş saat misali kendi başına akıp gitmeye başladı. Heyecandan bedeninin titrediğini hissetti. Acaba Engin onu izlerken anlıyor muydu heyecanını? En iyisi bu kesif sessizliği bozmalıydı.

"Sen de börek yiyecek misin? Ona göre tabak hazırlayacağım."

"Hayır. Birazdan çıkacağım zaten."

Zeynep, Engin'i umursamadığını belli etmek istercesine omuzlarını kırdı.

"Sen bilirsin." En küçük dilimi ağzına attı. Sonra bedenini salladı. "Hmmm. Vallahi enfes olmuş." Elinde servis tabağıyla arkasını döndü. Engin, sırtını kapıya yaslamış kolları göğsünde kenetliydi. Belli ki profesyonel pişkin hâllerine sinirlenmişti. Gözlerini kırpmadan bakıyordu kendisine. Önemsememeye çalışıp kapıya yaklaştı, tam adımını dışarı atacağı sırada kolundan tuttu genç adam. Elindeki servis tabağını alıp tezgâha bıraktıktan sonra diğerine dokunarak sıkıca kavradı.

"Zeynep, ne kadar daha böyle davranacaksın?"

Engin'in saf ve anlamayan ısrarına dalga geçercesine güldü.

"Pardon ama benim davranışımda ne var? Herkese oldukça net olduğumu düşünüyorum."

"Ben de onu kastediyorum."

Zeynep, yüzüne yerleştirdiği küçük kinaye ile tek kaşı havada baktı.

"Neyi kastediyorsun? Sormak istediğin şeyi neden açık açık sormuyorsun? Söylesene nasılmış tavrım?

Kendisini köşeye sıkışmış hisseden genç adam, önce kekeledi. Bugün için yapacakları bir konuşma planlamamıştı. Yan yana dursalar yeterdi. Belki de sıcak bir kucaklaşma, suya sabuna dokunmadan küçük sohbet. Hiç hesaba katmadığı bu tavır canını sıkıyordu. Evet, aralarında konuşulmuş bir şey yoktu. Peki, ya hisler? Anlamıyor muydu onu da? Zeynep'in kendisine dair bir şeyler hissettiğini yalnız kaldıklarında oluşan elektrikten biliyordu. Üstelik dün Recep'in anlattıkları da düşüncelerini onaylar türdendi. Peki, takındığı bu tavır, bu tersleyiş neyin nesiydi?

"Bak Zeynep, tamam hatalıydım, bunun için özür dilerim ama şunu bil ki seni..."

"Hey! Kimse yok mu?"

İrem'in sesini ve ardından Sevgi'nin çığlıklarını işitince aynı anda ikisi de çekti kendini.

Zeynep, ne yapacağını şaşırdı. İrem'in zamansız gelmesine kızmıştı. Acaba devamında ne diyecekti Engin? Kendisini toparlayıp tezgâhın üzerindeki dolaba uzandı Aldığı tabağa börek koyarak mutfak masasının üzerine bıraktı. Engin onun bu usta hâllerini hayretle izlediği sırada İrem girdi mutfağa.

"Ne yapıyorsunuz bakayım gençler?"

"Börek indirecektim aşağıya, Engin de isteyince onun servisini yapayım dedim. Çayımızı götürmüştü Süheyla teyze ben de oyalanmadan ineyim."

Engin, Zeynep'in iki dakikada uydurduğu şeyleri dinlerken İrem anlatılana inanmış gözüküyordu. Masadaki tabaktan kendine ve kızına bir dilim börek alıp salona dönünce Zeynep de tezgâhtaki servis tabağını alarak önce mutfaktan ardından evden çıktı. Kapanan kapının çıkardığı ses, Engin'in kulağına çalınınca hırslandı. Ne börekten yiyecek hâli vardı ne de oturup sevdiği kadını uğurlayacak morali. En iyisi evine gidip akşama kadar vakit öldürmekti. İrem'e ses etmeden ayrıldı. Merdivenleri hızla inip henüz kapısını açmaya çalışan Zeynep'in yanından öfkeyle geçti.

İnsanoğlu doğası gereği hatalarını görmek istemiyordu. Yapılan bir araştırmanın sonucuna göre insanlar muhataplarında kızdıkları özelliklerin aslında mizaçlarında bulunan bir haslet olduğunu ve benliğinde kusur bulamayacağı için hırsını karşısındakinden çıkardığını savunmuşlar. Engin ve Zeynep'in yaptığı şeydi bu. Bedenlerinde gezinen inat duygusunun farkına varmadan birbirlerinin üstüne gitmek. Engin, bütün gece neredeyse uyumamıştı. Dün öğle saatlerinde eve adımını atmış, tüm gün kanepede pineklemiş yine yeni güne oracıkta merhaba demişti. Geçen günkü düşüncesini hatırladı. Zeynep'le neden hep zamansız oluyorlardı birbirlerine? İrem'in düşüncelerine içten içe kızsa da haklıydı ikizi, ikisinden ne köy olurdu ne de kasaba. Ama neden? Kabuldü kolay bir adam

değildi. Ama neden her şey Zeynep'le bu kadar zordu? Böyle olmak zorunda mıydı?

Benliğine ve sevdiği kadına olan sitemini zihninden, ruhundan atmak istercesine dakikalarca kaldı ılık suyun altında. Kimi kendi kendine mırıldandı kimi zaman da sanki Zeynep karşısındaymış gibi dünden beri kafasında kurduklarını sarf etti birkaç metrelik alanda. Sözleri suyla birlikte kalebodurla çevrili kuytuda dönüp tatlı bir akustik oluştururken bu şekilde rahatlamaya çalıştı. Dakikalar sonra, bedenine sardığı havluyla duşa kabinden ayrıldığında üzerini giyip evden çıktı. Yolda geçirdiği kırk beş dakikanın ardından emniyet binasından içeriye girdi. En acılı anlarında dahi edindiği ilke ile hemen bahçede bıraktı sorunlarını. Merdivenleri tırmanıp odasına girdiğinde henüz kimse gelmemişti. Masasına geçip bilgisayarını çalıştırdı. İşittiği enerjik günaydınla başını kaldırdı. Tebessümle kendisine bakmakta olan arkadaşına aynı içtenlikle karşılık verdi.

"Günaydın Melda!"

Genç kız, Engin'in hemen çaprazındaki yerine geçtiğinde bilgisayarını açtı.

"Hayret! Erkencisin bu sabah."

"Bundan sonra böyle, yaz rehavetini atmak lazım üstümüzden."

Engin'in politik cevabına bıyık altı gülümsedi Melda. Haberi vardı hafta sonu Zeynep'in gelecek olmasından. Yüz ifadesini incelediğinde anlamadı pek bir şey. En iyi konusunu açmaktı.

"Ee anlatsana nasıldı hafta sonu?"

Başını hızla kaldırdı Engin. Basit bir soruya yanıt vermek hiç bu kadar zor olmamıştı.

"Nasıl olsun, aynı şeyler."

"Geldi mi misafiriniz?"

Umursamıyormuş gibi yapıp bilgisayarında Harmanoğlu'nun kayıtlı dosyasını açarak göz atmaya başladı.

"Geldi."

"Nasılmış Zeynep?"

"İyi gözüküyordu."

"Başka?"

Sıkıldığını hissetti Engin.

"Amma sordun Melda."

"Konuşuyoruz şunun şurasında ne bozuluyorsun!"

"Kim bozuluyor yahu?"

"Kim diyen!" Kollarını göğüs hizasında kenetledi. "Hep bir huysuzsun, bir soru sorduk adamakıllı yanıtlamak yerine tersliyorsun."

"Hiç seninle uğraşacak havamda değilim Melda biliyor musun?"

"Tabii aslında hep havandasın da ben bugün şansıma küseyim."

Engin, tam cevap verecek olmuştu ki Hasan Başkomiserin "Günaydın gençler!" nidasıyla iki genç de çeki düzen verdi hareketlerine. "Ee nasılsınız bakalım?"

"Günaydın, amirim iyidir çok şükür." diyen Engin'e ciddiyetle baktı yaşlı adam.

"Dün Metin aramış seni."

Genç adam işittiği söz üzerine Zeynep'le olan başarısız konuşmasını anımsadı. Sahiden Metin'i bu zamansız aramasından dolayı kutlamalıydı. Dudağının ucunu memnuniyetsiz bir huzursuzlukla kıvırıp bakışlarını kaçırdı.

"Evet, babasıyla görüşecekti dün gece. Ben de seni aramasını söylemiştim."

"Aradı, ben de onayladım."

"O zaman dün görüştüler yani öyle mi?"

"Evet, görüşmüşler. Gece yarısı mesaj attı Metin, gecenin sorunsuz geçtiğine dair. Hatta sabah için sözleşmişler Gülay Harmanoğlu ile."

İşi muzipliğe dökmek istedi Engin. Canı sıkkın bir şekilde haftaya başlamışken olayları arada makaraya almadan geçmezdi günler.

"Oh, onun keyfi yerinde. Tüm yük bizim omuzlarda."

Hasan Başkomiser baba şefkatinde boşta olan elini Engin'in omzuna atıp hafifçe sıktı.

"Metin'den şüphelenme olmasın diye, ikisi birlikteyken Melda'yla atölyeye bir ziyaret yapmanızı istiyorum."

Engin, yaramaz çocuk edasında kıkırdadı.

"Vallahi bana uyar. Dünden hırslıyım zaten az sıkıştırır, biraz da kaşırım Metin Efendi'yi."

"Engin!" İhtar edercesine önce kaşını ardından işaret parmağını havaya kaldırdı yaşlı adam. "Bak, çocukça işler yapıp bir çuval inciri mundar etme! Yaşına bakmam alırım ayağımın altına."

Anında ciddiyete büründü Engin.

"Estağfurullah Başkomiserim, olmaz öyle bir şey merak etmeyin."

"İyi o zaman." Bakışları Melda'yı bulunca devam etti. "Hazırlanıp çıkın hemen. Ziyaret sebebinizi, az evvel incelemeden gelen benzer faturalar için olduğunu söylersiniz." Elindeki dosyayı Engin'in önüne bıraktı. "Sürekli iş yaptığı yerlere farklı ürünler satmış. Ama bu fatura altı ay arayla kesilmiş, bir öncekinin neredeyse aynısı. Sadece tarihler farklı. Bunu bildirir buraya gelmesi gerektiğini söylersiniz."

Bir şey demeyen iki genç başlarıyla onayladılar amirlerini. Hazırlanıp, ellerindeki dosyayla ayrıldılar emniyetten. Görev aracını alıp yola çıktıklarında mesaj attı Melda arkadaşına. Birazdan orada olacaklarından, birden karşısında görünce renk vermemesi adına bilgilendirmek istedi. Metin'in cevabı ise sadece "Tamam." oldu. Melda emindi ki görev arkadaşları olan bu iki ruhsuz adamdan daha fazla heyecan duyuyordu. Kendi içindeki sarmalda dönüp dururken; ne ara atölyeye geldiklerini anlamadı bile. Engin'le bakışlarla paslaşıp arabadan indiklerinde peşi sıra yürüyerek girdiler içeriye. Mekânı dolduran Johann Pachelbel'in Canon'u zarif döşenmiş atölyeyi daha bir şık gösteriyor, göze olduğu kadar kulağa da eşsiz bir şölen sunuyordu. Melda'nın yüz kasları huzurla gevşerken Engin gayet istikrarlıydı. Zira hiç salon erkeği olmamıştı. Kendi deyimiyle sevmezdi böyle zımbırtıları. Daha halktan, biraz da arabeskti belki

de. Dinlemez hatta anlamazdı öyle Beethoven, Mozart falan. O Neşet Ertaş severdi, Erkan Oğur, hele Zeynep hayatına girdikten sonra Karadeniz türkülerini de ayrı sever olmuştu. Az ileride ofis içerisinde Metin'in elinde kahve fincanıyla kahkahalarla gülen hâlini görünce tam da bu ortama uyduğunu düşünüp yanındaki hanımla birbirlerini tamamlamış olduğunu gördü. Fazla elit. Dudaklarından buruk bir gülümseme azat oldu. İkilinin yanına birkaç adım daha yaklaştılar.

"Merhabalar Gülay Hanım."

Güzel kadın sıkıntıyla ayağa kalkıp çıplak kolunu hırsla kaşırken kekelemesine mâni olamadı.

"Me-merhaba Komiserim."

Metin, arkadaşlarının geleceğini bildiği hâlde kendini garip hissedip yerinden kalkarak elindeki fincanı masaya bıraktı.

"Buyurun Komiserim."

Engin, dudaklarını sıkı sıkıya bastırdı. Ah, nasıl da güzeldi kırk yıllık dostunun böyle el pençe divan kıvranması. Sen de kimsin dercesine soran gözlerle Metin'i süzmesi üzerine Gülay Harmanoğlu, araya girme ihtiyacı duydu.

"Metin Bey samimi bir arkadaşım."

Anladığını belli edercesine mimik bıraktı Engin.

"Oturabilir miyiz Gülay Hanım? Sizinle konuşmak istediğimiz şeyler var."

El çabukluğuyla ofisindeki beyaz deri mini koltukları gösterdi kadın.

"Şöyle buyurun lütfen."

Melda ile birbirlerine paralel oturduklarında elindeki dosyayı açıp Harmanoğlu'na doğru tuttu genç adam.

"Gülay Hanım, sabah incelemeden faturalarınız geldi. Boran Şirketler Grubuna altı ay arayla satışı yapılmış bir ürününüzün, her

şeyiyle birebir aynı olan fatura oldukça dikkat çekmiş. Bunun için sizi yine emniyette misafir etmek zorundayız."

Kadının gözleri kızarıp sesi titredi.

"Anlamıyorum Komiserim! Hiçbir şey bulamadınız. Şimdi faturalardan mı açık arıyor yetkili arkadaşlar?" Dalga geçtiğini belli etti kurduğu cümlelerle. "Neymiş, aynı üründen birkaç kez satmışım."

Engin, sinirlerinin bozulduğunu hissetti. Kaşlarını çatıp ayağa kalkarak neredeyse burnunun dibine girdi kadının.

"Anlamanızı bekleyen yok hanımefendi! Bahsettiğiniz şey basit bir olay değil, milyonlarca insan bu zıkkımla zehirlenip işin başındakiler illegal bir şekilde paralar kazanırken bizim ufacık bir ipucu için kılı kırık yarmamızı sizden anlamanızı isteyen yok."

Metin, elinde olmadan arkadaşının tavrına bozulduğunu hissetti. Ah, Engin ve ön yargıları! Kaç haftadır arkadaşlık yapıyordu Gülay Harmanoğlu'yla ve ufacık dahi gözünü tırmalayan bir şeye rastlamamıştı. Yanındaki zarif kadın bu kaba davranışı hak etmiyordu. Şimdi bir arkadaş, bir polisten ziyade yanındaki kadını savunan centilmen olma vaktiydi. Üstelik görev icabı da değil, hissettiği gibi.

"Komiserim, elbette ki işinizi yapıyorsunuz lakin arkadaşım bu süreçte çok yıprandı. Sizden de diğer memur arkadaşlardan da anlayışlı davranışı hak ediyor."

Sarf ettiği sözcükler keskin ses tonuyla birleşince muhatabının daha fazla sinirlenmesine sebep olduğunu görüyordu genç adam. Öte yandan iki arkadaşının bu hâllerine şahit olmak Melda'yı ister istemez gerdi. İkisi de görevini yapıyordu fakat Metin'in üstlendiği rolünün fazlasını sergilediğini hissetmek onu ister istemez üzdü.

"Sizden işimizi öğrenecek değiliz beyefendi." Kahverengi gözleri delercesine bakıyordu arkadaşına. "Profesyonel olarak bu şekilde konuşamayız Gülay Hanım." Gözleri kadını buldu. "Sizi emniyette ağırlayalım en iyisi. Zaten bunlar bir hüküm giymeniz için bir sebep değil, sadece delil."

Etrafta oluşan gergin hava üzerine Metin, huzursuzca arkasını döndü. Gülay Harmanoğlu daha fazla böylesi bir atmosferin içinde olmak istememenin rahatsızlığıyla masasının üzerinden çantasını aldı.

"Gidelim Komiserim." Metin'e bakıp koluna şefkatle dokundu. "Ben çıkınca ararım seni."

"Gelmemi istemediğine emin misin?"

Metin'in âdeta kendi topuğuna sıktığı sorusuna, Engin tam karşı koyacaktı ki Harmanoğlu'ndan yanıt gecikmeden geldi.

"İnan kendimi böyle daha rahat hissederim Metin. Hallederim ben."

Eğilip birbirlerinin yanaklarından öptüklerinde Engin, kuşkuyla baktı dostuna. Yok canım, kendi abartıyordu. Arkadaşı düpedüz görevini yapıyordu. Başka ne olabilirdi? Çift geri çekilecekken Gülay, bir kez daha sarıldı sıkıca. Bu sefer Metin, elini kızıl saçları üzerine götürüp parmaklarını bir süre dolaştırdı. Fısıltıyla korkmamasını tembihleyip ayrıldıklarında çok başka baktılar birbirilerine. Gördüğü her ayrıntıda kaşları hayretle kalktı Engin'in. Resmen tehlike çanları çalmaktaydı.

Gülay Harmanoğlu çantası elinde ofisten çıkınca iki arkadaş takip etti onu. Herkes kendi aracıyla emniyete yol alırken Engin hırsından köpürüyordu. Az evvel vites kutusunun yanına bıraktığı telefonu çalınca bakış attı. Arayanın Metin olduğunu görünce "Melda, sen bakar mısın? Az sinir etti ya, buradan devam edecek zevzek. Açsana şu zımbırtıyı merak ediyorum ne geveleyecek?" dedi.

Melda, bir şey demeden telefonu yanıtladı. Hoparlörü açtığında Metin doğrudan konuştu.

"Baba, ne yaptığını sanıyorsun sen öyle?"

"Ne yapıyormuşum Paşam?"

Sinirle direksiyonu sıkarken elinde olmadan hızını yükseltti.

"Harmanoğlu, benim gözetimimde dediğim hâlde bana inanmadan kadını tenkit edip üç kuruşluk insan muamelesi yaptın ona. Oldu olacak kelepçe de taksaydın!"

Engin, dalga geçercesine güldü. "Konu bu mu Metin?"

"Evet bu!"

"Görev başındaki polisi paylamak konu değil tabii öyle değil mi?"

"Hırsını başkalarından almayı bırak Engin! Herkesten şüphe et, herkeste art niyet ara, hep bir işkillenme, insanları küçük görme... Nereye kadar devam edecek bu tavrın. Farkında değilsin ama bir gün etrafında kimse kalmayacak."

"Eeehh yeter! Seninle uğraşamayacağım."

"Ha tabi doğruları duyunca, seninle uğraşamayacağım. Sen sağlıklı iletişimi becermeyen narsist biri olup çıktın. Zeynep'i de böyle kaçırdın işte."

Engin, kırmızı çizgisinin aşıldığını hissetti. Kulaklarından alev çıkıyordu sanki. Öfkeyle kavruldu. Melda'ya kısa bir bakış gönderip biraz daha yüklendi gaz pedalına.

"Kapat telefonu." Engin, sinirle her tarafı yumruklama hissiyle doldu. Öfkeyle çenesini birbirine kenetleyip tısladı âdeta. "Aptal gidip âşık oldu kadına, kendinden haberi yok daha. Tutmuş beni Zeynep'le vurmaya çalışıyor."

Hırsla direksiyonu çevirirken Melda, *"Ben demiştim."* demek istedi. Çok değil daha dört beş gün evvel tezlerini savunurken Metin'in çemkirmesini ve babasıyla Engin'in onu desteklemesini düşündü. Ya arkadaşı ta o zamandan saklıyordu duygularını ya da hislerinin giderek başkalaştığını kendisi de anlamıyordu. Yanı başında Engin'i sinirden köpürmüş vaziyette görünce içinden pek gelmese de yatıştırmak istedi. Görev bilinci bu demekti. Eğer hepsi aynı geminin tayfasıysa huzurla limana ulaşmak için sulh içinde kalmak en mantıklı olanıydı.

"Sakin ol Engin!"

"Yapma Melda, Allah aşkına! Ben mi sakin olayım? Duymadın mı az evvel Metin'in tepkilerini? Duygusal davranıp daha ne olduğu belli olmayan kadını savunuyor bana."

"Belki yeni bilgi edinmiştir, bir şeylere güvenerek savunmuştur Harmanoğlu'nu. Ona da sürpriz oldu faturalar. Sabahki konuşmada yoktu ki yanımızda. Üstelik biz oraya gitmeden dakikalar önce öğrendi geleceğimizi."

Engin, rahatlamaya çalıştı. Başını tamam dercesine oynattığında mantıklı olmak istedi. Hiç değilse birinden birinin bunu yapmaya ihtiyacı vardı. Hem Metin'le ilk kez mesleki olarak fikir ayrılığına düşmüyordu ki olurdu böyle şeyler. Hatta belki de akşama bir bakmışsın birlikte kokoreç yemeğe gidiyor olurlardı. Onlar birbirlerinin seçilmiş kardeşiydi.

"Kabul." dedi pişmanlıkla. "Ben de gerginim biraz."

"Kendini bilmek erdemliktir." Ağır ağır alkışlayıp muzip bir şekilde baktı Melda. "Takdire şayansınız Efendim."

Gülüp gülmemek arasında kalan Engin, hafifçe tebessüm etti. Birkaç dakika öncesine nazaran daha yumuşak geçen yolculuğun ardından emniyete vardıklarında, Gülay Harmanoğlu'nu yanlarına alarak merdivenleri çıktılar. Tekrar ifadesi alındı. Faturalar için mantıklı açıklamalarını yapıp gerekirse bu durumu kanıtlayacağını söyledi kadın. Zira yaptığı her ürünü teslim etmeden evvel fotoğraflandığını bildirip alıcı firma ile görüşebileceklerini açık yüreklilikle söyledi. Bir kez daha kendisini aklamış olmasından dolayı haklı gururunu yaşarken Engin, bu işin giderek karmaşık bir yol almasına öfkeleniyordu.

Harmanoğlu'nu emniyetten uğurladıktan birkaç saat sonra Metin, çalışma odalarının girişinden göründü. Beden dilinden rahatsız olduğu belli olan genç adamın varlığı ilk Melda'nın dikkatini çekti. Başını dosyasından kaldırıp selam verdi.

"Hoş geldin Metin."

Engin, bakışlarını arkadaşında sabitleyince göz göze geldiler.

"Hoş bulduk, Melda."

Metin, her ne kadar genç kıza hitap etse de dostuna bakıyordu. O da sabahtan bu yana gergin, Engin'le tartıştığı için mutsuzdu. Geçen yıl aynı kızdan hoşlanmış olmaları dahi aralarına girememişken şimdi işle ilgili mevzulardan dolayı dargın kalmaya niyetli değildi. Kabuldü haddini aşan sözler demişti telefonda.

"Kolay gelsin adamım, konuşalım mı az dışarıda?" dedi az evvel atışmamış gibi.

"Sağ ol, hoş geldin kardeşim, konuşalım tabii."

Ayağa kalkıp omuz omuza dışarı çıkarken Melda iki adamın samimi hâllerine baktı. Kocaman bebekti bu adamlar. Genç kız, önündeki dosyaya yönelirken iki arkadaş çoktan bahçeye çıktılar. Bir bankın üzerine oturup gözlerini yapraklarla dolu bahçeye daldırdılar. Sessizliği ilk bozan Metin oldu.

"Sabahki çıkışmam için kusura bakma müdür. Duygusal bir acıma belki de benimkisi. Emin değilim bilmiyorum. Ama masumluğuna inandığım için elimden geldiğince ona yalın olmak, yardım etmek istiyorum. Bir iftiraya uğradığını düşünüyorum. Bu sebeple amacım onu aklamak. Sabah sen öyle davranınca adaletli yanım hortladı."

Kendi kendine güldü Engin, *Anlat dinlemesi güzel oluyor,* dercesine.

"Adaletli yanın mı hortladı âşık yanın mı?" Metin'in rengi atınca devam etti. "İftira olduğunu mu düşünüyorsun yoksa öyle olmasını mı umuyorsun?"

"Ne fark eder?"

"Çok şey. Bak Metin, olabilir! Yani duygusal bir şeyler elbette ki hissedebilirsin fakat soruşturmanın sağlığı açısından bu doğru değil. Ben derim ki artık bu olayda yer alma. Git, hemen bitir ilişkini. Yurt dışına çıkacağım de bir şey de."

"Öyle bir şey olduğu yok. Evet, değer veriyorum çünkü ondan gördüğüm sonsuz saygı, itibar beni aksi bir duygu durumuna itmiyor ama bu bir şey demek değil ki!"

Engin huzursuz oldu. İnatçılık kesinlikle bulaşıcıydı, şu an bir kez daha tecrübe diyordu. Tıpkı huyunu Zeynep'e aksettirdiği gibi kahretsin ki can dostuna da geçirmişti. Oturup laf doğrultmaya niyetli değildi. Söylediği her cümleye inanıyormuşçasına başı ile onaylasa da aslında bu olayın böyle basit son bulmayacağının farkındaydı. İkisi de yetişkin insanlardı, başa gelecek varsa nasihat kâr etmezdi hiçbir vakit. En basiti kendisine faydası oluyor muydu? Kesinlikle hayır. Daha birkaç gün evvel annesi Zeynep'le iyi geçinmesini salık verdiğinde ne kadar tutmuştu sözünü? Yani işin özü, kaderde ne yaşanacaksa yaşanıyor, tedbir takdiri bozmuyordu.

Geride bıraktıkları iki haftalık süreçte Zeynep, Kocaeli'nden kesin dönüş yapıp İstanbul'a yerleşmişti. Engin'in yoğun iş temposu o kadar yuğundu ki üst üste gelen nöbetler sebebiyle ne yardım için yanına gidebilmiş ne de taşınma sürecinde katkıda bulunabilmişti. Haricinde eli telefona da gitmemişti. Ne yapmaya çalıştığına dair bir fikri de yoktu. Annesi ve ikizi bir akşam yemeği ayarlamışlardı. Tüm ümidini ona bağlamıştı. İş çıkışı gidip Zeynep'i alacaktı. Öncesinde arayacaktı. Belki gidip bir yerde oturup bir kahve içerlerdi.

Engin, binbir düşünce ile evden çıkmış emniyete gidiyordu.. Artık bir yerlerden başlaması gerektiğini düşünüyordu. Çekişmeden ve kavgadan uzak birbirlerinin canlarını yakmadan güzel bir konuşma yapmalıydı bugün. Çok düşünmüştü bunca zaman, sahi ne bulmuştu onda? Kitap okumak dışında ortak zevkleri var mıydı onu bile bilmiyordu. Tek bildiği ikisinin de güçlü bir karakter oluşuydu. Ayrı geçen bir yıla rağmen aklından çıkmayışı bir yana, her gün biraz daha yüreğine yerleşmesiydi. Sarılmak, dokunmak, ona yakın olma arzusu duyuyordu yüreğinde. O güzel gözlerine

doyasıya bakmayı, öpmeyi, el ele tutuşmayı... Bütün bu hislerin nasıl oluştuğunu kestiremese de artık ne istediğini biliyordu. Sadece kavga etmeden nasıl anlaşacaklarını bilemiyordu. Tam yumuşak bir ortam olacak, normal iki yetişkin gibi konuşacaklarını düşünürken ateşli bir kavganın ortasında buluyordu kendisini. Aslında farkında olmadan ta en başından kendisi yönlendirmişti aralarındaki diyaloğu. Zeynep'e olan hislerini kendine itiraf edemediği için kavga ediyor, her kavgalarında ona âşık olamayacağını ispatlıyordu. Artık öyle bir isteği yoktu şimdi bir zamanlama hatası vardı ve birbirlerine bir türlü denk gelemiyorlardı. Fakat bir çare bulmalı, belirsizliği ortadan kaldırmalıydı. Eğer Zeynep, yine çekip gider ve göz göre göre onu kaybederse çok acı çekeceğini düşündü. Hırsla direksiyonunu sıktı. Bu duruma en yakın zamanda el atması gerektiğine karar verdi. Sakin bir yere gidecekler, gerekirse kavga edecekler ama en nihayetinde konuşacaklardı. Daha olmadı kollarından tutup, oturduğu sandalyeye kelepçeler, dinleyene kadar anlatırdı.

Zihninde yaptığı denklemlerle emniyete geldiğinde başının ağrıdığını hissetti. Arabasını park edip merdivenleri çıktı. Odasına geçti. İş arkadaşlarına selam vererek masasına oturdu. Ruh hâlinin anlaşılmamasını diliyordu. Zaten kimsenin onula ilgilenecek vakti yoktu. Garip koşturma hâkimdi odada. Bir fevkaladelik olduğu belliydi.

"Ne oluyor Emre?" Az evvel oturduğu sandalyesinden doğruldu. "Nedir bu koşturma Melda ve Metin de gelmemiş."

"Onlar çoktan geldi. Hasan Başkomiserin yanındalar, hatta sana ulaşmaya çalışıyorlardı. Az evvel ben de aradım seni."

Engin, elini cebine attığında telefonunun cebinde olmadığını görüp mahcup oldu. Muhtemelen evde unutmuştu. Usulen teşekkür ederek yerinden kalktı, seri adımlarla Hasan Amir'in odasına vardı. Kapıyı çalıp içeriye girdiğinde ciddi bir kritiğin içerisinde olduklarını gördü.

"Neredesin oğlum sen?"

Engin, yaşlı adamın sözlerine mahcup olarak gözlerini kaçırdı. gözlerini Engin.

"Kusura bakma Başkomiserim telefonumu evde unutmuşum."

Hasan Başkomiserin oturmasını işaret etmesiyle ona ayrılan yere çöktü. Önlerine serilen dosyalara bakıp göz gezdirdi. Diğer yandan yapılan hararetli konuşmaya kulak kesildi.

"Geçen gün de söylediğim gibi Gani Harmanoğlu oldukça garip bir adam. Çok hoşlanmadım. Rolümü iyi oynamış olmalıyım ki düşüncemin aksine o, Gülay'a beni sevdiğini söylemiş. Akşamki yemek için bir önerim var. Bir yolunu bulup çalışma odasına gireyim ve dinleme cihazı koyalım."

"Gülay Harmanoğlu'nun odasına da koyduk bir tane ama sonuç ne? Elde var sıfır."

Metini Melda'nın sözlerine sitemle cevap verdi.

"Ben size Gülay temiz derken inanmıyorsunuz. Ama incelemeye alıp bir şey çıkmayınca sonuç alamadık diyorsunuz. Kabul edin, bir şeyden haberi yok onun."

"Haberi olup olmaması neyi değiştirir Metin söyler misin?" Sinirle gülüp devam etti genç kız. "Ben söyleyeyim: Sadece senin içini rahatlatıyor."

"Çocuklar yapmayın Allah aşkına."

Hasan Başkomiserin yatıştırmaya çalışan sözleri üzerine Melda, tekrar araya girdi.

"Benim demek istediğim kadının suçlu olması veya olmaması mevzu değil. Bu kadar ciddi bir konu ulu orta konuşulmaz, böcek yerleştirilirken yaşanılan adrenalin boşuna. Ama sağ olsun Metin, başka türlü anlamak istiyor olayı."

"Ne adrenalini olacak." dedi Engin. "Adam zaten Harmanoğlu villasından çıkmıyor, iki dakikasını almaz oraya yerleştireceği cihaz. Yakında iç güveyisi gidecek oraya."

Engin'in sarf ettiği sözler Melda'yı sakinleştirip Metin'i gerdi. Sanki keyfe kedere oradaydı. Bu bir görevdi ve görev icabı

bulunuyordu yanlarında. Evet, kadına değer veriyordu, hatta masumiyetini gördükçe hisleri garip bir hâl alıyordu. Lakin oradan çıkmadığını ima etmesi hatta evliliği ima etmesi kendini kandırmak isteyen yanına pek iyi gelmedi. Bir açıklama yapması lazımdı.

"Yemeğe Gülay Harmanoğlu çağırmadı. Gani Bey davet etti bir kere."

"Çok fark etti. Sanki yanında Gülay Harmanoğlu yok."

"Ya, Engin..."

Elini masaya hızlı hızlı vurdu Hasan Başkomiser, ekibindeki bu iki zıpır nasıl yoruyordu onu.

"Tamam. İki dakika hırlaşmayın yahu!" İşaret parmağını kaldırıp Metine doğru tuttu. "Aynen Gülay Harmanoğlu'nda olduğu gibi bunda da sorunsuz yerleştirirsin cihazı. Ben umutluyum bir şeyler yakalayacağımıza."

Genç adam, başını tamam dercesine oynatıp amirinin diğer öğütlerini de dinleyerek odadan ayrıldığında Engin ve Melda da işlerine döndü. Zordu meslekleri. Bazen sadece masa başında kalsalar da genel olarak riskleri vardı. En önemlisi hata kaldırmıyordu, bunu birçok kez tecrübe etmişlerdi. Engin, masasında işlerine gömülmüşken genç kız gelen ihbar haberini yüksek sesle okudu.

"Yüksek Hızlı Tren hattı üzerindeki elektrik direği ile yer arasındaki topraklama kablosunu çalmak isterken akıma kapılan otuz bir yaşındaki D.H direğin üstünde yanarak öldü. Olay, dün akşam saatlerinde, Pendik'te Yüksek Hızlı Tren hattı üzerinde meydana geldi. D.H tren hattı üzerinde bulunan elektrik hattı direğine çıktı. Direk ile yer arasındaki yaklaşık beş metre uzunluğundaki topraklama kablosunu çalmak isteyen D.H elindeki kerpetenle kabloyu kesmeye çalıştı. Direğin üstünde ayağının diğer kabloya dokunması sonucu akıma kapılıp yanarak öldü. Vatandaşların ihbarı üzerine olay yerine polis ve itfaiye ekibi geldi. Sefer saatinin denk gelmesiyle hızlı tren geçiş yaptı. Direk üzerinde kalan D.H'yi indirmek için tren seferlerinin durdurulması istendi. Seferlerin durdurulması,

hatta elektrik verilmemesinin ardından direkte kalan ceset itfaiye ekibince aşağı indirildi. D.H'nin elindeki kerpetenin yere düştüğü görüldü. Maktul hırsızlık, tehdit, hakaret, görevi yaptırmamak için direnme, kasten yaralama ve uyuşturucu bulundurmak suçlarından sabıkalarının bulunduğu belirtildi.

Genç kız sustuğunda Engin buruk bir şekilde baktı.

"Benim içim sızladı, ailesi ne hâlde Allah bilir. Koskoca adam yahu! Yirmilerinde olsa gaza geldi diyeceğim. Çok kötü zamanlar içerisindeyiz."

"Soruşturma başlayacak bakalım daha nerelerde nesi var?"

"Mesleğim boyunca, gözümü daha fazla açmayı öğrenip insanlara olan sevgimi kaybettim." dedi Engin.

Melda konuyu kapatarak "Metin'in olaylarını merak ediyorum ben. Bakalım ne kadar şaşıracağız sonunda." dedi.

"Benim aklımda netleşti bir şeyler az çok, bence bu Gani Harmanoğlu, yaptığı kötülükleri kızı üzerinden aklıyor. Gülay da sessiz kalıyor. Metin, her ne kadar masum dese de inanmıyorum ben. Bayağı gizli bölmeleri olan kutular yapmış hatun. Bunlar, sen ben gibi adamlar mı Allah aşkına, evdeki parasını tablo içine saklayıp duvara assın. Bankası var, kasası var; ne güne duruyor oralar." Melda, kendi kendine gülerken Engin de konuşmasına devam etti. "Neyse ne, yanılayım veya yanılmayayım tek arzum bu olay sonuçlansın bir an evvel."

Huzursuzca yerinde debelendi. Eli telefonuna gidecek olmuştu ki unuttuğunu hatırladı. Ne Metin'e hazırlanması konusunda ilişebilecek ne de Zeynep'e akşam işten almaya gelmek istediğini yazabilecekti. Sıkıntıyla tekrar işlerine yöneldi, böylece vaktin nasıl geçip gittiğini anlamadı bile. Gelişinde olduğu gibi merdivenleri hissiz ve sıkıntılı indi. Vakit kaybetmeden arabasını süratle sürdü. Niyeti Zeynep'i iş yerinden almak ve bir an evvel oturup konuşmaktı. Öyle ya da böyle artık açılmalı ve el ele bir yola çıkmalıydılar. Bu şekilde yüreğindeki duygular daha da artıp katmerleniyordu.

İçinde sürdürdüğü harbiyle yolun nasıl bittiğini anlamadı Engin. Gözüne ilişen inşaat alanını görünce aracını uygun bir yere park edip indiği sırada karşılaştığı manzarayla kaldı öylece. Zeynep, ölçülü bir tebessümle bakıyordu karşısındaki adama. Esen ılık rüzgâr saçlarını uçuşturup karıştırıyor, o da parmaklarıyla çekiştirip kulağının arkasına iliştirmeye çalışıyordu. Gülümseme, kendisine olmadığı hâlde bu görüntüden bu kadar etkilenmişken bundan nasiplenen adam ne hissediyordu kim bilir? Bakışları adama kaydığında dikkatle göz gezdirdi. Kendisi gibi otuzlu yaşlarının ortalarındaydı. Aynı şekilde gülümseyip Zeynep'in koluna dokunarak başıyla bir yeri işaret ettiğini gördü. Arabası! İdrak ettiği her ayrıntı göğsünü daraltmaya yetti. Bir yanı Zeynep'in o araca binmesini engelleyip alıp götürmek istiyordu. Diğer yanı ise seçimin onun yapmasını. Düşünceler içinde boğuştuğu sırada Zeynep, kimliği meçhul adamla arabaya binip uzaklaştı.

Engin, avazı çıktığı kadar bağırmak istedi. Kendisini zor tuttu. Hislerini bir türlü dizginleyememiş olmasının huzursuzluğuyla arabasına binip oradan uzaklaştı. Hiç takip edecek ruh hâlinde değildi. Çünkü yapabileceklerinden korkuyordu. Kötü bir şey düşünememeye özen göstererek aracını sürdü. Dakikalar sonra eve varıp park etti. Yürümeye fırsat olmadan yarım saat önce aşina olduğu araba durdu hemen yanı başında. Kapı açıldı. Az evvelki adam çıktı dışarıya. Seri hareketlerle Zeynep'in inmesine yardım ederken onunla göz göze geldi. Zeynep, onu görmezden gelerek bakışlarını hemen geri çekti.

"Demek ki burada oturuyorsunuz Zeynep Hanım."

Genç kız, rüzgârın dağıttığı saçını parmaklarıyla düzeltti.

"Evet, Tunç Bey."

"Yakın olması isabet olmuş. Bize gelene kadar enerjiniz bitmez yolda."

Gevrek gevrek gülmesi üzerine Engin zor tuttu kendisini. Hele ki Zeynep'in kendisine kör nokta gibi davranışlarına ayar olmasaydı da ne yapsaydı?

"Teşekkür ederim tekrar."

"Rica ederim çok büyük zevkti."

Ellerini uzatıp tokalaştıktan sonra adam aracına binip minik bir korna ile uzaklaştı. Yalnız kaldıklarında Zeynep "Merhaba Engin." deyip içeriye girince hemen ardından yürüyüp hırsını kusmaya başladı.

"Sadece merhaba öyle mi Zeynep Hanım!"

Genç kız adımlarını durdurup Engin'e baktı.

"Anlamadım."

"İstediğin zaman güler yüzlü olabiliyorsun demek ki! Bir kez daha fark ettim ki suratını asıp mesafeli kuru bir merhaba bana özel. Adam da gevrek gevrek gülüyordu, sinirimi bozdu zaten. Hayır, yani komik bir şey oldu da ben mi göremedim?" Zeynep, arkasını dönüp hırsla merdivenleri çıkmaya başladı. Engin hemen ardından onu takip ediyordu. İkinci kata geldiklerinde genç adam, konuşmaya devam etti. "Adam seni yiyecekti resmen. Şeytan dedi indir ağzının ortasına yumruğu. Sanırsın elektrik hattı döşüyorsun, orada da enerjiden bahsediyor. Enerjiymiş! Onun enerjisini ben ..."

"Yeter!"

Zeynep, daha fazla dayanamayıp hızla ayağını yere vurdu. Serzenişle savurduğu sözleri üzerine anca sustu genç adam. İkisi de inanılmaz hırslıydı. Engin, kendisini eksik kalmış hissediyor; Zeynep, iftiraya uğramış gibi görüyordu kendini. Altı üstü başarılı geçen bir toplantının ardından jest olsun diye patronu evine bırakmayı teklif etmişti. Kabuldü arabada fark etmişti adamın ilgi ve komplimanlarını. Rahatsız olmuştu da ama bir kere de binmiş bulunmuştu. Zaten karar vermişti bundan sonraki tavrının ayrıntılarını. Ama Engin'in bu hâlleri ve sert ithamları asabını bozuyordu.

"Ne yeter? Anlamıyor musun adam sana açık açık yazıyor. Pislik herif!"

"Yazıyorsa yazıyor bundan sana ne?"

"Ne demek bana ne ya!"

"Evet, sana ne! Belki hoşuma gidiyor, belki ben bilerek izin veriyorum tüm komplimanlarına."

Kendini ağır tahrik altında hisseden Engin, kolunu kavradı ve gözlerini kırpmadan keskince baktı.

"Zeynep! Kafayı yedirtme bana!"

"Ehh yeter be!" Zeynep, kendini hızla geri çekti. "Namus bekçiliğim sana mı düştü? Kimsin sen? Söylesene Engin kimsin sen?" Genç adam, işittiklerine afallarken Zeynep, onun kendisini toparlamasına fırsat vermeden devam etti. "Deme bana hiç o geceki gibi sen ne istiyorsan öyle olsun diye! Bana topu atıp durma korkak gibi. Sen ne istediğine karar ver önce sonra benden yanıt bekle!" Arkasını dönüp kapıyı açacağı sırada tekrar çevirdi kafasını Engin'den yana. "Haa eğer bana soruyorsan fikrimi, ben söyleyeyim seni kim olarak gördüğümü. Komşumun mesleği polis olan oğlusun. Bir polise ihtiyacım olursa eğer, işte o zaman alakadar eder seni durumum. O da ben ilgilenmeni istersem... Lütfen şimdi rahat bırak beni!"

Engin'in bir şey demesine müsaade etmeden kapıyı açıp içeri girdi. Biliyordu ki sarf ettiği lafları hâlâ hazmetmeye çalışıyordu. Kapıyı kapatıp çantasını ve anahtarını yere bırakarak kendisi de çöktü duvarın dibine. Sabahtan beri içine atıp dert ettiği şeylere bir de bunlar eklenmişti. Hıçkırıkla ağladı. Ne sesinin dışarı çıkmasını önemsedi ne de başka bir şeyi.

Nasıl bir işkenceydi acaba Engin'in ona yaptıkları? Bir yakın bir uzak olması, canını yakan sözleri hiç umursamadan sarf etmesi... Seviyorsa seviyor, sevmiyorsa sevmiyordu, konu sevip sevmemek değil net olmayışıydı, müphem hislerinden dolayı kendisine bedel ödetmesine tahammül edemiyordu artık. Kendi kendini doldurduğu dakikaların ardından üzerini değiştirip duş aldı, rahat bir şeyler giydi. Mutfağa kendisine sandviç hazırlamak için gittiğinde kapısının zili çaldı. Birden eli ayağına dolaştı. Ne yapacağını kestiremedi. Engin'in olup olmadığına dair tereddüt ettiği sırada hem kapı vuruldu hem İrem'in sesi çalındı kulağına.

"Zeynep, orada mısın?"

Hızlı adımlarla gidip kapıyı açtığında genç kadının endişeli bakışlarını gördü.

"İrem?"

"Ah, Zeynep. Nasıl korkuttun bizi. Engin de çıkıp gitti evden sinirle. Sen de yemeğe gelmedin, telefonunu aradım o da kapalıydı. Ayakkabılarını dışarıda görünce evde olduğunu anladım bu sefer daha da panikledim."

"Sanırım şarjım bitti farkında bile değilim. Kendime sandviç hazırlıyordum mutfakta."

"Ne?" Kaşlarını çatıp devam etti. "Aşk olsun, dün akşamdan yemek sözün vardı, nereden çıktı şimdi?"

"Keyfim yerinde değil." Sonra üzerini gösterdi. "Zaten duş alıp eşofmanlarımı giydim, hiç evden çıkasım yok."

İrem'in de vazgeçmeye niyeti yoktu. Bu geceyi günler öncesinden hazırlamıştı. Engin'le tartıştıkları belliydi. Şimdiye kadar Zeynep'le çok özel şeyler konuşmuş olsalar da Engin'e dair sohbetleri hiç olmamıştı. Bunu daha önce planlamamış olsa da konuşmak istedi.

"Gel içeri konuşalım biraz." Zeynep'in kolundan tutup birlikte oturma odasına geçtiler. Yan yana oturdular. İrem, Zeynep'in kucağında duran soğuk ellerini sıkıca tuttu. "Biz seninle bu mevzuyu hiç konuşmadık Zeynep. Gerçi Engin'le de açıkça gönül mevzularınıza dair konuşmadık ama ikinizi de böyle ayrı cephelerde mutsuz olduğunuzu görmek beni çok üzüyor." Zeynep'in gözlerinden yaşlar sicim gibi akınca elinin tersiyle sildi yanaklarını. İrem daha bir üzüldü yanındaki genç kıza. "Alıp veremediğiniz ne be güzelim?"

"Bilmiyorum."

"Bilmiyorsun?" Zeynep başını hızla oynatıp ağlamasına devam etti. "Peki... Neden ağlıyorsun o zaman canım benim?" Yüzüne düşen saçlarına dokunup kenara çekti. "Kötü bir şey mi söyledi Engin?"

"Bugüne ait bir şey değil ki tanıştığımızdan beri olan sert kırıcı bir üslubu var İrem. Sen de kaç kez şahit oldun."

"Evet" dedi mahcup bir şekilde. "Ne yazık ki üslup sorunu var Engin'in."

"Tamam, kabul ama işte hislerimiz işin içine girince öfkeyle karışık, adını tam koyamadığım dengesiz hırçın tavırları var."

İrem, bu tatlı itirafa gülümseyerek "Bizim gördüğümüz ve anladığımız manada dile alınan duygularınız var o hâlde." dedi.

"Hayır, dile gelen net bir şey yok. Ya da nasıl desem sürekli topu bana attığı karmaşık duygular ve hisler yumağı var. Daha kendi içinde çözemediği belirsizlikleri olan saplantılının biri."

"Anlamıyorum Zeynep, daha açık olur musun lütfen? Seni böyle düşünmeye sevk eden şey ne?"

"Yaralandığım gece, onun evindeydim ya hani." İrem mimikleriyle onaylayınca devam etti. "İşte henüz oradan ayrılmamıştım ve biz yine tartışıyorduk. Sonra birden hiç beklemediğim anda yakınlaştık." İrem'in dudakları haylaz bir gülümseme ağırlayacağını belli eden kıvrımlar alınca; Zeynep saniyesinde panikle ellerini havaya kaldırdı. "Bakma öyle tensel bir yakınlaşma değil, sadece duygusal manada bir çekim." Yanlış düşünmesine fırsat verecek boşluk bırakmadan açıklamasına hararetle devam etti. "Kısaydı zaten kısacık bir andı. İlk kez o kadar şeffaf olduğunu düşündüm. Sanki kalbini görecek gibiydim ama birden öyle bir şey söyledi ki yiyip yutamadım ve hâlâ içimde yara."

"Ne dedi yine densiz?"

"Aklının bir köşesinde Naz'ı üzmemek varken ben ne kadar onun aklını karıştırsam da bana karşı adım atmaya cesareti yokmuş. Gidişatımızı sen belirle, sen ne istiyorsan öyle olsun dedi. Yani ben oradan ne gibi gözüküyorum İrem? Tamam, cesur bir kadınım ama arsız değilim." Kısa bir an duraksayıp itina ile seçtiği cümlelerine devam etti. "Söylediği o sözler, sırf ben istiyorum diye bir şeylere eyvallah diyeceğini anlatmıyor mu sence? Sana bir erkek öyle dese ne hissedersin. Allah aşkına söyle ondan hoşlansan, onu çok sevsen de adım atar mısın? O, körü körüne bir hayale sadık. Sırf kafasının

karışıklığından dolayı gidişatı benim belirlememi isteyecek kadar da korkak. Ona yön vermek tam anlamıyla sevilmeyi öğrenemeyen ruhumu mahveder ve ben bunu kaldıramam hiçbir zaman."

İrem, onu kelimesi kelimesine haklı buldu. Fazlasıyla zeki, gururlu ve ne istediğini biliyordu. İki cambaz bir ipte oynamaz misali şimdi Engin'le olan cenklerini daha iyi anlıyordu.

"Ah Zeynep! Ne diyebilirim ki? Noktasından virgülüne kadar haklısın. Engin'in kardeşi de olsam bir kadın olarak seni sonuna kadar haklı buluyorum. Allah biliyor ben çekiniyorum sizlere müdahale etmeye. Annem arada devreye girince kızıyorum, akışına bıraksın istesem de seni çok seviyorum ve çok da istiyorum bir beraberliğiniz olsun diye ama emin ol Engin seni daha çok seviyor. Sadece çok yara aldı Naz'ın ölümüyle. Sabit fikirlidir benim kardeşim. Acısı tazeyken şartladı ya kendini *bitti benim için gönül mevzuları* diye ondan konduramadı kendine yeniden sevmeyi. Bocalaması da bu yüzden oldu. Sizin birbirinize bir şeyler hissetmeniz benim ayrıldığım zamana denk gelince anlamadım olan biteni ama sonraları gözlemlediğim kadarıyla senin varlığın onun hayatında her gün biraz daha yer edindi. Araya zaman girmesi bir nevi onun da önceliklerini belirlemesinde faydalı oldu aslında. Naz'ın hatıralarını ve gerçek yaşamı dengelemeyi öğrendi. Yani elbet eski eşidir, saygısı her daim olur ama hâlleri tavırlarıyla seni sevdiğini belli ediyor bence ya da en azından annemle biz bunu anlıyoruz diyeyim. Hayat bu ölenle ölünmüyor elbet küllenecekti acısı fakat o bunu hesaba katmadığı için seni de kendini de çok hırpaladı. Yanlış anlama, savunduğumdan demiyorum sadece ikiniz açısından da olayı değerlendirmeye kalktığımda sana nasıl hak veriyorsam onu da anlamaya çalışıyorum. Özetleyecek olursam artık onun hislerinden emin ol."

Duymayı beklemediği sözler Zeynep'e şifa gibi geldi. Elinin tersiyle gözlerini silip burnunu çekerken ne diyeceğini kestiremedi.

"Teşekkür ederim söylediklerin için bu şekilde senden de duyunca hak vermedim değil ona ama Allah aşkına İrem, söylesene

madem bu kadar net aramak ya da bir gece dışarı çıkıp buluşmayı istemek ve Zeynep seni seviyorum demek bu kadar zor mu?"

"Haklısın demekten başka ne diyebilirim ki."

"Ben haklı olmak istemiyorum ki ben sadece değer gördüğümü bilmek istiyorum. Bana açık ve net olsun yeter. Romantik bir konuşma da beklemiyorum."

"Patron falan geveledi yukarıda içeriği girdiği zaman. Neydi o?"

Kırgın bir gülümseme geçti Zeynep'in dudaklarından.

"Patronumu kıskandı. Bana yaptığı komplimanlara sinirlendi ama adama sövüp küfredeceğine çek beni kenara açık açık konuş. Beni de kendini de ne diye deli ediyorsun."

"Sen ne dedin ona?"

"Ne oldu ki?" dedi Zeynep hem meraklı hem de çekinerek.

"Engin dışarı çıkarken annem '*Yemeğe kalmayacak mısın nereye gidiyorsun?*' diye sorduğunda '*Zeynep kızılcık hoşafı içirdi sağ olsun, yer kalmadı yemeğe*' dedi."

Zeynep elinde olmadan gülerek "Kabul ediyorum ben de çok geçimli bir insan değilim İrem." dedi. "Çenem durmadı, o canımı yaktıkça ben de onunkini yaktım." Gözlerini kaçırıp çocuk misali geveledi ağzında. "Son söylediklerimle fazla ileri gitmiş olabilirim."

"İletişiminizi seveyim sizin."

İrem'in muzip yanıtına gülen Zeynep, bu gece yemek konusunda ısrar edilmemesini diledi. Gururluydu genç kız, az evvel birbirlerine olmadık laf etmişken pişkinlikle karşı karşıya gelip bir sofrayı paylaşamayacağını düşündü. İrem de ısrar etmedi. Nasılsa Allah ömür verdiği sürece gün çoktu ve daha uygun vakitte hep birlikte yerlerdi yemeklerini. Zeynep, anlaşılmış olmanın huzuruyla teşekkür edip genç kadını uğurladığında tüm gece yalnızlığında huzur buldu.

-İTİRAF-

İlk esen rüzgâr ağaçta sararmaya durmuş yaprakların uçuşup dağılmasına, İstanbul akşamında şairane görüntü oluşturuyordu. Engin sıkıntıyla elleri ceplerinde saatlerce yürüdü. Zeynep'le tartışmalarının ardından yemeğe gelmeyişi iştahını kaçırmış çok fazla oyalanmadan ayrılmıştı kardeşinin evinden.

Her şey giderek daha da zorlaşıyordu onun gözünde. Hayatına çok fazla kadın girmemişti, Naz'la tanıştıklarında zaten çocuk denecek yaştaydılar. Onun uyumlu hâlleri aralarında büyük dargınlıklar oluşmasını engellemiş, sevginin üzerine bir de minnet duygusu eklenmişti. Ama Zeynep'le görünürde bir uyumu yakalayamazken neden istiyordu bu deli divane kadını. Şöyle bir düşününce hayatında hiçbir şeyi bu kadar çok arzulamamıştı. Zeynep, geçen yıl ailesiyle Kocaeli'ye yerleştiğinde, söyleyecek sözlerini gizlemiş, nasılsa geçer diye düşünmüştü. Lakin geçmeyip giderek büyümüş, artık son zamanlarda en kavurucu hâliyle dağlamaktaydı yüreğini.

Hislerini dile getirmeden ayrı geçirdiği zaman dilimi, kendisini dinleyip ne istediğini öğrenme konusunda iyi gelse de Zeynep'le olası ilişkilerine iyi gelmemişti artık bunun farkındaydı. İletişim kuramamaları farklı sorunları doğurmuş neredeyse uçurumları sokmuştu aralarına. Bir kez daha görmüştü ki iletişimsizlik iletişimsizliği doğuruyordu. Birbirlerini ilk gördüğü andan beri çatışmaları olmuştu fakat duyguları başkalaşınca da dünya harbi yapıyorlardı

âdeta. Biliyordu dilinin ayar kısmı bozuktu ancak Zeynep'in de ondan kalır yanı yoktu. Son söyledikleri yenilir yutulur cinsten değildi. *"Komşumun mesleği polis olan oğlusun. Bir polise ihtiyacım olursa eğer, işte o zaman alakadar eder seni durumum. O da ben ilgilenmeni istersem..."* Apartmanda işittikleri tekrar kulağında yankı bulurken sinirle kilitlendi dişleri birbirine. Dediği her söze eyvallahtı zaten. Peki, şimdi bu düpedüz kendisini yok saymak değil de neydi acaba? Kendisinin derdi belliydi. Ne ondan ne de kendinden gizlemiyordu. Seviyordu. Açıkça dile getiremese de hâl ve hareketlerinden neden anlamıyordu? Elleri ceplerinde sıkıntıyla solurken önüne çıkan taşa küçük bir fiske vurdu ayağıyla. Düşüncelerine öylesine dalmıştı ki cebinde titreyen telefonla kendisine geldi. Her zaman olduğu gibi yine bir umut uzandı. Ekranda amirinin ismini görmesiyle anında nizami bir duruş verdi bedenine.

Sesindeki pürüzü temizleyip aramayı yanıtladığında yaşlı adamın telaşlı sesini işitti. Metin'in başarılı bir şekilde Gani Harmanoğlu'nun çalışma odasına dinleme cihazını yerleştirdiğini, akşam yemeğinden eli boş dönmediğini, tüm ekibini emniyette odasında beklediğini söylüyordu. Engin, o an unuttu sıkıntısını. Amirini onaylayıp telefonunu kapattığında arabasından hayli uzaklaşmış olduğunu gördü. Karşısına çıkan ilk taksiye binip evine döndü, arabasını park ettiği yerden alarak hemen yola koyuldu.

Çok geçmeden emniyete vardı. Merdivenleri sabırsızlıkla çıktı. Hasan Başkomiserin odasına ilerleyip içeri girdiğinde hemen sandalyesine yerleşti. Masaya serilmiş dosyalar, krokiler ve fotoğraflara göz gezdirdi. Gördüklerini zihninde yorumlarken dostunun sesini işitti.

"Kimse bir şey anlamadı. Banyo ile aynı koridorda bulunduğu için lavaboya diye müsaade isteyip vakit kaybetmeden odaya girdim."

"Kamera falan yoktu değil mi?"

Engin'in sözleri üzerine temkinli bir bakış gönderdi. Sahi düşünmemişti bunu hiç..

"Sanmıyorum."

Engin dalga geçercesine güldü.

"Sanmıyorsun öyle mi? Baba senin aklın nerede? Acemi gibi davranıyorsun."

"Ne demeye çalışıyorsun? İlgimi çekmediğine göre demek ki yoktur."

"Varsayımlarla hareket ettiğimizi bilmiyordum?"

Yaşlı adam yorulmuştu ikilinin tartışmalarından. Sesi yılgın çıkıyordu. "Başlamayın yine!"

"Başkomiserim yapmayın Allah aşkına, Metin'in davranışı ne kadar profesyonel sorabilir miyim? Minicik bir hatada bir çuval incir berbat olacak."

"Engin lütfen! Burada abartılacak bir şey yok. Tamam, biraz daha dikkatli olabilirdi kabul fakat bu denli büyük tepki vermenin manası yok. Kaldı ki ben odasında kamera olduğunu sanmıyorum. Adamın iş yerindeki özel odası olsa belki derdim de ev ortamında olmaz." Engin, kendisine açıkça yapılan ihtar üzerine sustu. Anlaşılan bugün laf işitme günündeydi. "Evet, Metin sen devam et."

"Yemekte sürekli kendisinden bahsetti. Derneklerinden, yardım kuruluşlarından, ithalat ve ihracatta oldukça iyi olduklarından... Birçok ülkeyle çalışıyor ve kallavi firmalarla iş yapıyor. Anlayacağınız tam bir narsist. Tekin olmayan bir yanı var. Konuşma tarzı, dernekleri ön planda tutması sanki perdelemeye çalıştığı bir şeyler var gibi. Yardımda bulunduğu dernekleri bile incelemeye almalıyız bence. Önceden de rastlamıştık hatırlarsanız eğer, bu tür şeyleri kara para aklamak için kullanan tüccar çok."

"Olabilir tabii, şu saatten sonra zaten her olasılığı düşünmemiz lazım."

Metin, elini başına götürüp kaşırken gözüne takılan küçük ayrıntıyı hatırladı bir anda.

"Gani Harmanoğlu'nun çalışma odasında kızının yaptığı el oyması tablolardan yer alıyordu hani şu içi boş olanlardan."

Hasan Başkomiser merakını gizleyemedi.

"Bakabildin mi peki?"

"Hayır, zamanım olmayınca inceleyemedim çok. Sadece o tabloların tarzını o gece tek tek zihnime kazıdığım için çıkmamış aklımdan."

"Anlıyorum. Neyse, sen Gülay Harmanoğlu'ndan uzak durmaya başla yavaş yavaş. Bir şekilde bahaneler üret, iş seyahatinde olduğunu dersin. Çok göze batmadan ağır ağır yap hamleni. Ben çemberin daraldığını ve sona yaklaştığımızı düşünüyorum, bakalım kayıtlarda ne yakalayacağız?"

Metin'in birden neşesi kaçıp enerjisi düşer gibi oldu. Bir insanla arkadaşlık kurmak kolay, bağları koparmak zordu. Bunu nasıl yapacaktı? Hele ki söz konusu Gülay ise. Samimi bir yanı vardı kadının, aynı zamanda masumdu. Üstelik peri gibi güzeldi. Düşünceleri kalp atışını hızlandırırken saçmaladığını düşündü. Evet saçmalıyordu. Toparlamalıydı kendisini hemen. Bir cevap bekleyen yaşlı adama baktı.

"Peki. Başüstüne."

Metin'in tutukluğu yaşlı adamın canını sıksa da dile getirmedi. Geçerdi elbet. Belki ailevi bir şeydi. Gözlerini son kez öğrencilerinde gezdirip önlerine yaydıkları dosyalara yoğunlaşmalarını söyledi. Bu şekilde saatlerce kritik yaptılar. Gün ağarınca Hasan Başkomiser bir iki saat dinlenmeleri için müsaade ettiğinde sanki az evvel tartışmamış gibi omuz omuza çıktılar odadan iki arkadaş. Hem iş ortamının pişkinliği hem de dostluklarının yıllar öncesine dayanmasıyla birlikte bir kulakları sağır öteki kulakları da delikti. Sadece tek giriş ve çıkış vardı dolayısıyla ne zihinlerinde ne de kalplerinde yer bulmuyordu. Birlikte bahçeye çıkıp birkaç sokak arkadaki esnaf lokantasına girdiler. Siparişini verdikleri çorbaları beklerken kolundaki saate baktı Engin. Muhtemelen Zeynep'in işe gitmek için yolda olduğunu düşündü. Yüzündeki çizgiler mimiklere dönüştüğü sırada Metin arkadaşını merakla inceledi. Eşini kaybettikten sonra ketum olmuştu dostu. Pek şansı olmasa da yine de denemek istedi.

"Engin, ne zaman benimle paylaşmaya başlayacaksın sıkıntılarını?" Genç adam beklemediği soru karşısında başını kaldırdı. "Eski dost düşman olmaz derler. Kaldı ki biz hiçbir vakit kırgın kalmadık.

Tartışmalarımız, hatta birbirimize çok kızdığımız küstüğümüz de oluyor. Mesela yukarıda sana acayip gıcık oldum."

İkisi de gülmeye başladı.

"Bilmukabele efendim aynı hisler içerisindeyim."

"Bak şimdi." dediğinde yine gülüştüler. "Velhasıl o kapıdan kol kola çıktık yani özetle hiçbir zaman ikimiz de uzatmadık. Araya husumet girecek kadar ağır şeyler yaşamadık. En azından ben öyle olduğunu düşünüyorum.

"Saçmalama! Elbette ki öyle."

"O hâlde neden eskisi gibi sıkıntını paylaşmıyorsun benimle?"

"Yok ki bir sıkıntım."

Engin'in reflekse söylediği sözler genç adamı muzipçe gülümsetti.

"Bari bana yapma!" Son sözler ikisinde de sessizlik yaptı. Engin, Zeynep mevzusunu açıp açmama arasında kalmıştı. Dostunun ikilemini fark eden Metin bir kez daha, "Söylemeyecek misin?" diye sordu.

"Aslında hepinizin tahmin ettiği şey." Gülümsedi sonra. "Komşu kızı."

"Zeynep mi?" Engin, başıyla onaylayınca devam etti. "Konuştunuz mu hiç?"

"Biz daha normal konuşmayı beceremiyoruz ki usta! Öteki türlüsü beri dursun. Ya ben konuşmayı beceremiyorum ya da o dinleyip anlamayı bilmiyor. Velhasıl ben daha kendi içimde bile bir yol alamadım. Böyle karşılıklı oturuyoruz, daha ne olduğunu anlayamadan tartışıyor buluyorum kendimi. Biliyorum, onu kırıyorum, gerçi aynı şekilde de karşılık buluyorum. Öyle bir laf ediyor ki bazen, küfretse, sövse daha iyi. Hele akşamüzeri dediklerini daha hazmedemedim, dünkü öğle yemeği ile duruyorum düşün hazım süremi." Durup gülüştüler. Sonra yine devam etti Engin. "Belki de hepsini hak ediyorumdur, bilemiyorum. Ağır bir laf karşılığında arkadaşlarımla nasıl ilişkilerimi sonlandırdığıma sen de şahit olmuşsundur. Ama gel gör ki işittiğim onca lafa rağmen, bu kadar ciddi

bir konuyu olmaz diyerek kestirip atıp neden aklımda tamamen bitiremiyorum, onunla birlikte olmaya neden bu kadar merak duyuyorum, anlamıyorum."

Metin gülümseyerek "Çok samimi itiraflar bunlar, müdür." dedi.

Garsonun önlerine çorbalarını sürmesiyle toparlandılar. Servisleri olunca tekrar Engin, "Samimi olsa ne olur?" diye sordu.

"Öyle deme! Hiç olmazsa kabul etmişsin içinde. Geriye düşüncelerini bu samimiyetle Zeynep'e söylemen kalmış. Çocuk gibi dalaşmanın manası yok, bence ilk fırsatta anlatmalısın."

Saatine bakan Engin, "Aslında dün vardı aklımda." dedi dudağını memnuniyetsizce bükerek. "Çok kötü tartıştık."

"Bugün öğleden sonra gidersin sen de. Hasan Başkomiser böyle gecelerin sabahında esnek davranıyor biliyorsun."

Engin, gülümsemeye çalışarak başıyla onayladı.. Sonrasında iştahla çorbasına uzandığında, arkadaşı desteklerine devam etti. Erkek, sevgi olaylarında cömert olmalıydı. Önce mutlu etmeliydi ki karşılığını alabilsin. Herkesin karakteri bir olmuyor bazı insan için üzerindeki hırkayı çıkarıp üşümesin diye omzuna vermek yeterken diğeri için *Senin üşümene içim el vermez, al bunu giy hasta olmaya dayanamam,* sözlerini duyma ihtiyacı da hissediyordu. Karınlarını doyurup lokantadan ayrıldıklarında işe başlayabilecek enerjiye kavuşmuşlardı. Omuz omuza çıktıkları kapıdan yine aynı samimiyetle girdiler içeriye. Dostluğun; yeri geldiğinde birçok şeyi görmezden gelmek olduğunu, birbirlerine bir kez daha kanıtlayarak görevlerine döndüler.

Metin'in dediği gibi çok uzun sürmedi emniyetteki mesaileri. Hasan Başkomiser birkaç saate dün geceden kalan ekibi serbest bırakınca Engin vakit kaybetmeden kendini dışarı attı. Tarifsiz bir mutluluk vardı ruhunda. Bugün bu işi halledecek, gerekirse ağzını bağlayıp onu dinlemesini sağlayacaktı. Arabasına binip Kâğıthane'ye yol aldı. Aklındaki deli düşüncelerin hiçbiri birbirini tutmuyordu. Durgun sayılacak bir trafiğin ardından ulaşmak istediği yere vardı.

Arabasını park edip şantiyeye yürüdü. Bir müddet bakındıktan sonra sahada bulamayacağına kanaat getirip prefabrik ofislerin olduğu tarafa yöneldi. Attığı adımlarla mesafesini kapatırken işittiği erkek sesiyle durdu.

"Zeynep Hanım!"

Başını, ses yönüne çevirince çalışanlardan birinin Zeynep'e koşar adımlarla yaklaştığını gördü. Heyecanla seyretti sevdiği kadını. Başında bareti, üzerindeki rahat pantolon ve ona uyumlu gömleğiyle çok güzeldi. Çok değişmişti. Şimdi çuval dahi giyse güzel bir kadın olduğunu gizleyemezdi. Aslında Engin'in atladığı bir detay vardı. Değişen sadece Zeynep'in giyim kuşamı, tavırları değildi. Ona keza başkalaşan kendisinin hisleri ve bakışlarıydı. Zira bakmakla görmek birbirinden apayrı kavramlardı. Mesafeli birkaç diyaloğun ardından adam uzaklaşınca kendisini toparlayarak seslendi. Saniyeler içinde göz göze geldiler.

Engin'i gördüğü için şaşkındı Zeynep. Söylediği onca lafa rağmen yine yanına gelmiş olmasına ne düşüneceğini bilemedi. İçindeki çocuk, İrem'in söylediklerinin doğru olduğunu fısıldayıp yumuşak davranmasını öğütledi. Karadeniz damarı, *"Kaşınırsa yine bir güzel kaşı."* diyordu. Yavaş ama kararlı bir şekilde kendisine yaklaşan adımların sahibine gözlerini kırpmadan baktı.

"Merhaba Zeynep."

Sevdiği adamın gülümseyen çehresine karşılık dudaklarını aynı kıvrımı alması için zorladı.

"Merhaba Engin. Hoş geldin."

Engin, dikkatle onu izledi. Esen rüzgârın verdiği refleksle eline zarif bir eğim katıp baretine götürmesini, ardından uçuşan saçlarında parmaklarını gezdirmesini... Kusursuz bulduğu sevdiğinin şiirsel hareketlerine dalıp gitmek üzereydi ki toparlandı.

"Zeynep, ben çok huzursuzum." Elini tuttuğunda ikisi de birbirinin heyecanını parmak uçlarında hissetti. "Dün akşam için özür dilerim, konuşabilir miyiz lütfen?"

Kaşları hayretle havalandı genç kızın. Yok artık! Doğru mu duymuştu ve doğru mu görmüştü, peki avuçlarında hissettiği dokunuşlar! Heyecanlandığını hissetti. Kalbi gümbürtüyle atıp gözü kolundaki saate gitti.

"Öğle yemeğine on dakika kadar zaman var. Bekler..."

"Beklerim." dedi bir çırpıda "Beklerim, hiç sorun değil."

Zeynep, diğerini üzerinden atamadan şaşkınlığına bir yenisini ekledi. Dudaklarından, engel olamadığı haylaz bir gülümseme gelip geçti, o kadar kısaydı ki anlayamadı Engin.

"Tamam." Elini hafifçe çekti. "İstersen ofise geçelim hem hazırlanayım hem de şefime iletmem gerekenler var."

Engin, "Tamam." diyerek Zeynep'in peşi sıra yürüdü. Beraber içeri girdiklerinde etrafını temkinle inceledi. Oldukça nezih ve düzenliydi her şey. Sonra *şefim* dediği adam geldi odaya. Bu dünkü adamın ta kendisiydi. Zeynep, çıkacağını bildirdiğinde Engin, genç adam tarafından baştan aşağı süzen bakışlarla karşılandı. Resmî ve hoşnutsuz bir onaylanmanın ardından şantiyeden ayrıldılar.

Sessiz sedasız geçirdiler yolculuklarını. Heyecanlıydılar. Engin söyleyeceklerini düşündüğü sırada Zeynep de işitebileceği olası cümlelerin hayalini kuruyordu. İkisi de ayrı ayrı gönüllerine göre bir konuşma olmasını diledi. Zira tükenmişlerdi artık savaşmaktan. Çok değil, dakikalar sonra Levent'te nezih bir mekânın önünde durduklarında yine sessizce indiler araçtan. Birlikte içeri girip sakin bir köşeye oturdular. Menü seçimlerini yapıp servisleri önlerine gelene kadar sadece hâl hatır sordular birbirlerine. Nihayet servisleri de olup yalnız kaldıklarında ise daha fazla dayanamadı Engin.

"Zeynep, ben artık konuşmak istiyorum. Daha doğrusu konuşabilmek istiyorum, kavga etmek değil."

"Ben de Engin. Ben de kavga etmeden konuşabilmemizi çok istiyorum ama ne yalan söyleyeyim sen konuşmaya başlayınca bir tartışmanın içine çekiliyormuşum gibi hissediyorum ve..." Söylemeye gurur etse de Engin'in gururunu bir kenara bıraktığını görünce o da

aynı şekilde çıkardı üzerindeki gururdan örülmüş yeleği. "Ve ben de tutamıyorum kendimi. Dün seni incitmiş olduğumun farkındayım."

"Neyse açmayalım dünü, ben söyledim sen söyledin oldu bitti. Çok düşündüm Zeynep, bunun için bir yığın zamanım oldu. Ben çok acı çektim Naz'ı kaybettiğimde. Sen de o yoğun acılar çektiğim bir zamanın hemen akabinde girdin hayatıma. Ben kendimi o kadar şartlamıştım ki Naz'ın yasını ölene kadar tutacağıma, kendimce yaptığım hesap, yüreğimde gelişmeye başlayan hislere uymayınca panikledim, bu şekilde çıkar yol buldum. Nasıl davranırsam öyle dönüşü olur, böylelikle de herkesten kendimi soyutlarım sandım. Sana sataştıkça sen karşılık verdin, karşılık verdikçe de bir ilişkiyi kaldıramayacağımı kendime ispatlamaya çalıştım."

Zeynep, hışımla konuşmaya girdi. Hâlbuki her şey gayet ılıman başlamıştı. Fakat sebepsizce hırslandığını hissetti.

"Başardın tebrik ederim."

"Zeynep müsaade et lütfen."

Genç kız elini *buyur* dercesine uzattığında Engin konuşmasına devam etti.

"Sen o gece yaralanınca ben hayatımdan bir kişinin daha eksilmesine tahammül edemeyeceğimi fark ettim Zeynep. Yoğun bakımdayken kaç gece düşüncelerimle sabahladım. Bir karar vermiştim. Kocaeli'ye döneceğin gün seninle konuşacaktım. Sonrasında sen *'Gidiyorum'* deyince kendi kendime *'Bırak dağınık kalsın.'* dedim." Zeynep, Engin'in hâlâ lafı dolandırma çabasına sinir oldu. "Ama artık benim yaptığım bir şey yok, bence sen o zamanlarda takılı kaldın."

"Ne anlatmaya çalışıyorsun?"

"Ne demek ne anlatmaya çalışıyorum. Dinlemiyor musun sen beni?"

"Bana net ol Engin!"

Ellerini saçlarına daldırdı genç adam. Ona göre gayet güzel gidiyor, kibar olmaya çalışıyordu. Sahi ne istiyordu bu kadın?

"Anlamıyor musun hâlâ? Benim artık seninle uğraştığım bir durum yok, zamanındaydı geçti bitti. Artık seninle baş edemeyeceğimi anladım."

"Benimle baş edememek?" Sorarcasına kaldırdı tek kaşını. "Öyle mi? Neyim ben? Baş edilmesi gereken bir virüs mü?"

Zorladı kendisini, belki de haklıydı Zeynep, bazı şeyleri açıkça duymak istiyordu.

"Zeynep." Gayretli olmasını öğütledi kendi kendine ve tekrar devam etti. "Senden hoşlanıyorum. Biliyorum didişip duruyoruz fakat her şeye rağmen seninle bir şeyler yaşamak istiyorum hem de sonuna kadar. Sonu evlilikle taçlansın mesela. Deneyelim, bizden ne olur görelim. Saçma sapan gurur ve inadımız yüzünden içimizde bir şey ukde kalmasın." Zeynep'in masada duran ellerine uzandı. "Ellerin ellerimde gözlerin gözlerimde ömrüm geçsin." Zeynep'in ellerini dudaklarına götürüp öptü. "Seni tüm kalbimle seviyorum. Cesaretsizliğim yüzünden ayrı geçirdiğimiz her gün için de özür diliyorum." Zeynep'in gözleri dolunca emin olmak için bakışlarını keskinleştirdi. Gözyaşı sızıp yanaklarından akmasıyla uzanıp sildi. "Ağlama... Ya da ağla. Mutluluktan ağlamak bu kadar mı yakışır bir insana. Ah o renklerine hayran kaldığım güzel gözlerin... Tüm hatalarımızı, aklımızdaki belirsizlikleri ardımızda bırakalım ve bugün kesişen ellerimizi hiç bırakmayalım olur mu?" Yanağını okşadı sevgiyle. "Zeynep inan seni çok seviyorum."

Zeynep, mutluluktan sarhoş olmuş gibiydi. Yanağında duran Engin'in elini tutup avucundan öptüğünde genç adamın içi ılık ılık oldu. Şuracıkta can verse gık demezdi. İnanamıyordu, aylarca debelenip durduğu, söyleyemeyip kıvrandığı sözler nasıl da bir çırpıda çıkmıştı dudaklarından. İsteyince gayet de yapabiliyormuş demek.

"Ooo Engin Bey! Hayırlı işler olsun."

İşittikleri yabancı sesle birlikte panikle ikisi de o yöne döndü. Zeynep bir yerden çıkarmaya çalıştığı kadına anlamsız bakışlarla baktığında Engin, karşılaşmayı ummadığı yaşlı kadın karşısında

tepkisiz kaldı önce. Ellerini Zeynep'ten çekip bedenini tamamen kadına çevirdi.

"Canan Hanım!"

"Ah tabii, Canan Hanım." Kinayeli bir şekilde gülüp küçümseyici bir bakış gönderdi. "Kızımın kemikleri sızım sızım sızlıyordur eminim! Hâle bak, el ele yanak yanağa romantizm yaşıyor beyefendi."

Hemen yanındaki genç kız mahcubiyetle kadının kolundan tuttu.

"Anne lütfen yapma." Genç adama yüzü kızararak baktı. "Engin abi kusura bakma." Gözleriyle özür diler gibi bir hâli vardı. Yaşlı kadının ise durmaya niyeti yoktu. Kızına hiddetle bakıp kolunu hırsla çekti.

"Bırak Melike! Kusurluk ne yapıyormuşum ben. Beyefendi kendi kusuruna baksın."

Engin hayretler içerisinde karşısında cereyan eden olaya bakakaldı. Karısı öldükten sonra kayınvalidesiyle arası hiç iyi olmamıştı. Birbirlerinden çok hazzettikleri söylenemezdi. Ama töhmet altında bırakan sözlerine sessiz kalamazdı.

"Ne demeye çalışıyorsunuz?"

"Naz öldüğünde demek istediğim buydu. Sen yenisini bulup gününü gün edersin. Olan benim kuzuma oldu. Hem de senin yüzünden. Senin koskoca beceriksizliğin yüzünden! Koruyamadın kızımı, koruyamadın ciğerparemi. Senin de ciğerin yansın kavrulsun inşallah."

"Anneciğim lütfen ayıp oluyor."

Genç kızın ağlamaklı sesi ve ısrarı yaşlı kadını büsbütün kızdırıyordu.

"Sen sus Melike, hırsımı bir de senden almayayım."

Engin, restorandaki herkese reklam olmalarına mı yansaydı yoksa Zeynep'in yaralanmasına mı yansaydı bilemedi. Ayağa kalktı.

"Rica ederim sessiz olun Canan Hanım. Rezil oluyoruz herkese."

"Umurumda değil desem."

Kocaman bir soluk aldı Engin.

"Naz, benim hayat arkadaşımdı, onu kaybettiğimizde siz ne yaşadıysanız ben de aynılarını yaşadım. Ancak her şeye rağmen hayat devam ediyor."

"Naz'a ihanet ediyorsun."

Canan Hanım'ın kolunu sıkı sıkıya tutan genç kız, utancından yerin dibine girmeyi arzu etti. Sesi titreyerek mırıldandı.

"Öf anne ya, ne yapıyorsun gözünü seveyim. Gel gidelim diyorum sana. Nereden dedim sanki çıkalım dışarıda yemek yiyelim diye."

"Kendinize gelin Canan Hanım, ileri gidiyorsunuz. Naz sağ değil! O hayattayken her şeyimle ona aittim."

Zeynep'e delici bakışlarını gönderip hiçbir günahı olmadığı hâlde onu yaralamaya çalıştı bu sefer yaşlı kadın.

"Beş para etmeyecek kızların peşinden koşuyorsun. Bir şuna bak, bir de Naz'ımın asilliğine, bu kadarlık adamsın işte, bulmuşsun layığını."

İşittikleriyle kanı çekildi Zeynep'in, normalde bu sözlere hayatta pabuç bırakmazdı aslında ama hiçbir şey söyleyecek durumda değildi. Onun yerine Engin söze hışımla girdi.

"Yeter! Haddinizi bilin. Yıllardır tanırım sizi. Sarraf değilsiniz ve mihenk taşınız yok elinizde. Hâliyle paha biçmek de size düşmedi. Hele ki benim değer verdiğim, sevdiğim, önemsediğim insanlar üzerinde!" Kalbindeki yerini kanıtlamak adına Zeynep'in elinden kavrayıp parmaklarıyla sarmaladı. Sanki tuttuğu genç kızın eli değil de yüreğiydi. Damarlarındaki kan akışını hissetti âdeta. "Bir daha karşılaşırsak eğer Zeynep'le böyle konuşmaktan sizi menederim. Bana söylediğiniz onca lafa rağmen bir zamanlar birbirimize saygı duyduğumuz günlerin hatırına ses çıkartmadım. Ancak benim için özel olana hakaret etmenize asla ama asla müsaade etmem."

Vurguladığı son söz üzerine Canan Hanım'ın gözleri irice açıldı. Ne diyeceğini bilemedi. Engin, bakışlarını yaşlı kadının gözlerinden alıp Zeynep'e çevirdiğinde âşık olduğu badem gözler aynı ifade

ile bakmaktaydı. Afallamış... Avucunda tutmakta olduğu narin ele asıldı.

"Hadi canım, kalk gidiyoruz."

Zeynep, yanındaki sandalyeye bıraktığı çantasını alıp becerik-sizce ayak uydurmaya çalıştı. Canan Hanım duyduklarına fenalık geçirirken kızı Melike, Engin'den özür diledi. Genç adam baldızının özürlerini nezaketle geçiştirip kasaya geçti. Yiyemedikleri yemeğin hesabını ödeyerek dışarı çıktılar.

Bazen hayalini kurduğumuz şeylerin olasılık durumu uzadığında hayli imkânsız gelmeye başlar düşlerimiz. Zamanla geriye ne ümit kalır ne de bir beklenti, zira bunu fazlasıyla tüketmiş bozuk para gibi harcamışızdır. Zeynep de benzer hislerin koynundaydı. Attığı her adımda yüreği deli divane gibi çarpıyor, göğüs kafesini zorluyordu. Bakışlarını aşağı indirdiğinde sol elini kendi beyaz teninin aksine oldukça esmer, kemikli parmaklar arasında hapsolmuş buldu. Hâlâ inanamıyordu ama birkaç dakikadır hiçbir şey konuşmadan el ele yürüyorlardı. Bu şekilde arabaya kadar geldiklerinde Engin kapıyı açıp Zeynep'in binmesine yardım ettikten sonra kendisi de yerleşti. Daha iki kelam edemeden genç kızın telefonu çaldı. Hiç sırası olmayan bu arama için ürkek bir şekilde baktı sevdiği adama.

"İzninle." Engin, dudaklarında minik bir tebessümle karşılık verdi. Zeynep, ciddiyetle çantasındaki telefona uzandı. Ekranında şefi Tunç Bey'in ismini görünce değiştirmediği ifadesi ile yanıtladı. "Buyurun Tunç Bey." Engin, işittiği isme gerilirken Zeynep'in net ve ciddi tavrı hoşuna gitti. "Anlıyorum. Hayır, henüz değil." Kolunu kaldırıp saatine baktı. "Yemek saatimin bitmesine yarım saat olunca hâliyle esnek davranıyordum." Şefinin vakitsiz aradığını ima eden yanıtına bıyık altı gülümsedi. Demek ki sadece kendisine gereken cevabı vermiyordu, ona göre hak edene hak ettiği gibi davranıyordu. "Peki, geliyorum hemen." Telefonunu kapatıp çantasına bırakınca başını kaldırıp Engin'in gözlerine baktı. "Benim acilen şantiyeye dönmem gerekiyor, onayımı bekleyen bazı işlemler varmış."

Engin, duyduklarına memnun olmadı.

"Altı üstü yarım saatti bekleyecekleri. Neymiş bu kadar acil olan?" Uzanıp Zeynep'in yanağını sevdiğinde gözlerini yumdu genç kadın. "Ben sana daha doyamadım ki, daha bitmemişti söyleyeceklerim."

"Ben de." dedi ürkek bir tavırla. "Ama ne yazık ki dönmem gerekiyor."

"Tamam." Gülümsemeye çalıştı. "Akşam devam edelim o zaman. Seni almaya gelirim, sakin bir yere gideriz."

Başını hayır dercesine oynattı Zeynep.

"Yeteri kadar bugün etrafa reklam olduk." Aklındakileri dile getirmeye çekiniyor olsa da cesaret verdi kendisine. "Bana gelebilirsin, bende yemek yeriz."

"Peki, sen nasıl istersen öyle olsun." Uzanıp alnından öptü, elini kontağa atıp arabayı çalıştırdı. Şantiyeye yol aldığı sırada daha rahat hissediyordu kendisini. Arada Zeynep'e bakışlarını kaydırdı. Gevşeyen yüz hatlarından onun da kendisine benzer bir duygu yaşadığını görebiliyordu. Şantiyeye vardıklarında resmî olmayan ama samimiyet de barındırmayıp arada kalan vedalaşmanın ardından akşam 20.00'de görüşmek üzere birbirlerinden ayrıldılar. Zeynep, gününün geri kalanını geçirmek üzere ofise doğru yürüdü. Engin de akşama hazırlanmak için evine geçti. Az dinlenip uyuyarak zihnini toparlasa hiç fena olmayacaktı.

Yüreklerde yer alan her duygunun kırıntısı, aynı duygunun büyümesinde rol alan dublördü aslında. Engin, aylar sonra huzurla dolandı evinin odalarında. O kadar olumsuz şeyler yaşamışlardı ki Zeynep'le, artık tüm kötü şeylerin bitip tükenmiş olmasını umuyordu. Ne olursa olsun bu gece o evden sevdiği kadının hayatında ciddi anlamda yer edinmiş olarak çıkmak istiyordu.

Üzerine giydiği beyaz tişörtün üzerine kot gömleğini giyip düğmelerini açık bırakarak, saçlarına çeki düzen verdiğinde odasından ayrıldı. Bir yanı bu durumu İrem'le paylaşmak istedi, diğer yanı sonrasında paylaşmayı uygun gördü. Ama mantıklı düşününce de

bilmesi en iyisiydi. Anacığının birden Zeynep'e inesi tutardı. İşte o zaman seyretmeliydi cümbüşü. Arabasına binerken ani verdiği karar üzerine İrem'e bilgilendirme mesajı atıp gönderdi, cevabını beklemeden aracı sürdü.

Zeynep, taşındıktan sonra ilk kez ikiziyle aynı apartmanda oturmuş olmalarına hayıflandı. Aklına estiği gibi sevdiğinin evine girip çıkamayacak, annesinin gözetlemesiyle karşılaşacaktı. Düşünceleri onu ara ara gülümsetti. Nasıl geldiğini anlamadan yolu tamamlayıp apartmanın önünde durdu. Arabasını park ederek köşedeki çiçekçiye girdiğinde ne alacağını bilemedi. Sahi Zeynep ne severdi? Garipti, âşık olduğu kadının hiçbir zevkini bilmiyordu. Bu eksikliği yine kendisinde bulup öylesine göz gezdirdi çiçeklerde. Sonra görevlinin yardımını alarak kırmızı gülde karar kıldı. Güller birden eski bir hatırayı anımsatınca gülümsedi. Naz konusunda artık sağlıklı düşünebiliyor olmak mutlu etti ruhunu. Artık o yoktu. Yasını hakkıyla tutup duyarlı davranmıştı ve hayatı devam ediyordu. Zira insanoğlunun kalbi sadece kan pompalamaya yaramıyordu.

Eline aldığı gül buketiyle apartmana girip ikinci kata çıkarak zile bastı. İçeriden yaklaşan adım seslerine gülümserken kapı açıldı. Yüzündeki ifadeyi gören Zeynep, aynı şekilde karşılık verdi. Gözlerini kaçırdığında elindeki mütevazı gül buketini fark etti. Heyecanlandı. Bakışlarının yönünü değiştirip tekrar Engin'e baktığında tutmakta olduğu kapıyı ardına kadar araladı.

"Hoş geldin."

"Hoş bulduk."

Engin, ayakkabılarını çıkarıp içeri girdiğinde annesinin onları yoklayabileceği düşüncesiyle eğilip aldı. Saniyesinde eline uzandı Zeynep.

"Ben alırım."

Ayakkabıları portmantoya bırakıp birlikte içeriye geçtiler. Engin bu eve ilk kez giriyordu. Bakışlarını içeride gezdirdiğinde Zeynep'in tarzını sevimli buldu. Rengârenkti her şey. Rengârenk ve her eşya

birbirinden farklıydı. Dikkatle incelerken neşeli ses tonu toparlanmasını sağladı.

"Otursana Engin."

"Pardon." Elindeki buketi uzattı. "Bunlar senin için."

Zeynep, aldığı buketleri koklayıp teşekkür etti. İçeriye vazo aramaya gidince kırmızı beyaz desenli tekli koltuğa oturdu genç adam. Gözlerini duvarlara kaydırdı. Sadece bir tanesinde kâğıt var diğerlerinde yoktu, onun yerine arkadaşlarıyla çekildiği fotoğrafların renkli çerçeveleriyle bezeliydi. Bakışları seyrine devam edip odanın köşesinde birbirine paralel duran iki kitaplık üzerine gitti. Biri tıka basa kitap dolu, öbürü ise renkli motosiklet kasklarına ev sahipliği yapıyordu. Kaşları şaşkınlıkla havalandığı sırada Zeynep de elinde vazoyla döndü.

"Beklettim kusura bakma."

"Zeynep, sen motor mu kullanıyorsun?"

Zeynep, önce birkaç saniye sessiz kaldı sonra bakışları kaskları bulunca gülümsedi.

"Hayalim diyelim. Her ay bir kask alıyorum üç ay sonra motor param denkleşiyor darısı ona şimdi."

"Hayatta izin vermem." Engin'in yine istem dışı ve zamansız çıkan sahiplenen sözlerine, Zeynep'ten meydan okuma dolu bir bakış geldi. "Hiç bakma bana öyle! Senin gibi gözü kara insanlara motoru toptan yasaklayıp ehliyet vermemeleri lazımdı bir kere. Ben bilmiyorum sanki seni. Bilmiyorum sanki başıma gelecekleri. Kafan bir şeye kızacak, atlayıp motora gideceksin." Zeynep, sesini çıkarmadan Engin'in sitemli söylenişindeki mimiklerini izledi. Hem izledi hem keyiflendi. Bu duygu inanılmaz güzeldi. "Hiç düşünmeyeceksin arkadakini, merak eder mi ne yapar diye. Hayır, efendim hoşuma gitmedi bu motor fikri. Üzgünüm ki ehliyetin kimlik, kaskların da süs olarak evde yerini alacak. Fazlasına onayım yok."

"Neden?"

Zeynep'in sakince sorduğu soruya anında gevşedi. Bir yanı ona böyle kafa tutarken diğer yanı zehir zemberek karşılık bulmaya

kendisini hazırladığından makul bir karşı koyma keyiflendirdi. Sonra düşüncesinin saçmalığına kızdı, sahi ne garip zevkleri vardı. Resmen Zeynep'in tatlı sert inatlaşmasından haz alıyordu.

"Bir de soruyor musun?"

"Evet, soruyorum aydınlat beni Komiser."

Engin'in karşısında duran ikili hardal rengi kanepeye oturunca genç adam da az evvel oturduğu tekli koltuktan kalkıp Zeynep'in yanına oturdu. Ellerini onun omuzlarına koydu.

"Boşuna tahrik ediyorsun güzelim, hiç uğraşma! Çünkü bu gece kavga etmemeye niyetliyim."

"Öyle bir amacım yok."

Keyifle gülümseyen genç adam, bu defa ellerinden tuttu. Sabahtan beri ne çok temas ettiğini düşündü.

"Canan Hanım'ın dedikleri için özür dilerim. Gördün işte benim kalbimdeki yerini. Naz'la yaşadıklarımın hepsi tatlı bir hatıra olarak kaldı. Tekrar söylüyorum, bu süreçte seni kırdığım her gün ve her söz için özür dilerim." Genç kız, Engin'in birden bu şekilde konuya gireceğini beklemedi. Heyecanı ellerinin terlemesine neden oluyordu. "Ben, o ölünce zor günler geçirdim." Durdu ve aklına gelenle devam etti. "Yanlış anlamazsan ve eğer seni rahatsız etmeyecekse en başından atlatmak istiyorum."

"Kendini daha iyi hissedeceksen benim için mühim değil."

Engin, hatırlamak istercesine geri çekilip sırtını koltuğa yaslayarak gözlerini halının bir köşesine daldırdı.

"O gün çatışmada silahım tutukluk yapınca Naz, beni korumak üzere namluya atıldı ve kucağımda can verdi. Kendimi suçladım sürekli. Zaten Canan Hanım da eksik olmasın bu yönde kendimi daha fazla doldurmama sebep oluyordu. Ben, huysuz bir adamım Zeynep, sen de biliyorsun kaç kez şahit oldun. Onu da bezdirirdim çoğu zaman. Gerçi her şeye rağmen bir kere bile sürtüşmedik çünkü hep susardı, eyvallah der idare ederdi. Ölünce de bütün bunları hatırlayıp inanılmaz bir pişmanlık kapladı bedenimi. Hatırasına sadık olmak konusunda şartladım kendimi. Ben, acıma alışıp benliğimi

cezalandırdığım hayatıma, ayak uydurmuş yaşıyordum. Sen çıktın birden karşıma ve sorunlarınla gündemimiz oluverdin. Sende kendimi gördüm, inatçı, gururlu, mağrur... Bu durumla baş edebilmek için senden daha güçlü, daha inat olabileceğimi umarak böyle davrandım soruşturma sürecinde."

Zeynep gülümseyerek "Umduğun gibi oldu mu?" diye sordu.

"Yaralandığım gün bir rüya gördüm Zeynep. Sen başımda ağlayıp sevdiğini söylüyordun, işte ne olduysa sonrasında oldu. Bunu çok yordum kafamda. Gerçekliğini tarttım sürekli, hatta bunu hakikatten söylemiş olmanı diledim ama bana karşı asi tavırların net hâllerin o görüntüyü benim kendi içimde düşlediğim bir şey olduğunu anlamamı sağladı."

Zeynep duyduklarıyla gözlerini irice açtı. Duymuş olmasına mı şaşırsaydı yoksa bunu hayale yormasına mı?

"Engin!"

"Lütfen kesme Zeynep. Bırak anlatayım her şeyi." Ağır ağır devam etti. "Bazen bir şeylere davet eden hâllerin, bazen benden fersahlarca öteye kaçan yanların iyice karıştırdı kafamı ve daha fazla huysuzlanıp seni üzmeme sebep oldu. Ama sonrasında sen vuruldun, işte o zaman bir acı daha kaldıramayacağımın farkına vardım. Üstelik seni kaybetmem daha derin yaralar bırakacaktı." O anı bir daha yaşıyormuşçasına durgunlaştı. "Ve sen gittin, ben sana itiraf edemeden gittin. Kaybetmekten korkarken yine kaybettim seni. Her geçen gün kendimi sorgulasam da ne yanına gelebilecek cesareti buldum ne de telefon edecek."

"Neden?"

"Terslemenden, itiraz etmenden korktum."

Gülümsemeye çalıştı Zeynep, sonra kırgınlıklarını hatırladı. Madem her hareketine bir yanıtı vardı, muhtemelen bunların da bir açıklaması olacaktı.

"Benim o gece... Yani vurulduğum akşam senden istediğim sadece şefkatti Engin. Daha doğrusu sana âşık olduktan sonra istediğim tam olarak buydu. İlk zamanlar eşine bağlılığına hayran kaldım

çünkü kimse beni o derece sahiplenmedi. Ayrıca sen de net değildin. Bir yanın adım atıyor, diğer yanın kaçıyor ve aynı zamanda yaralıyordu. Son gece dediklerinden sonra, benim gitmekten başka çarem yoktu. Ne olmamıza benim karar vermemi söyledin. Benim için bu: Çok istiyorsan sevgili oluruz demektir."

Engin, panikle hayır dercesine başını iki yana salladı.

"Öyle değil tabii ki Zeynep, asla böyle bir şeyi kastetmedim.

"Neydi peki?"

"Sana bıraktığım bir şeydi, yaşadığım duygu değişimi o kadar hızlıydı ki birden kendi kendime itiraf edemedim ama şunu bil sana sorduysam da aslında deli gibi istiyordum yakınlığını." Zeynep'in ateş gibi kavrulan sıcak ellerine uzandı yeniden. "Seni gerçekten sevip değer veriyorum Zeynep. Unutalım olup biteni, kavgaları, gürültüleri. Var mısın birlikte bir yola çıkmaya?"

Zeynep ürkek bir şekilde bakmayı sürdürüyordu.

"Benim ihtiyaç duyduğum şey değer görülüp sahip çıkılmak Engin. Senin hiç müşfik yanınla karşılaşmadım ve hâliyle bir şeylere ümit bağlayıp sonrasına hayal kırıklığı yaşamaktan çok korkuyorum. Ya zamanla benim eyvallah demeyen yanlarım yüzünden onunla kıyaslamaya çalışırsan? Ne kadar güçlü gözüksem de işte bunu kaldıramam. Bir şekilde nasılsa bizden bir çift olmaz deyip razı gelirim. Fakat sana daha fazla alıştıktan sonra yanımdan gitmen beni dağıtır."

Engin, Zeynep'in sözleriyle afalladı. "Seni yarı yolda bırakacağımı sanıyorsan yanılıyorsun."

Sevdiği adamın geniş omuzları arasına gömülmüşken fısıltıyla çıktı sesi.

"O hâlde yanılgıların en büyüğünü yaşamak istiyorum Engin. Çünkü ben de seni çok seviyorum hem de tahmin edemeyeceğin kadar."

Birbirlerine sıkıca sarılıp kenetlendiler. Engin, Zeynep'i kolunun altına alıp kanepeye yaslandığında başını göğsüne biraz daha bastırdı. Eliyle saçlarını sevip üzerine küçük bir buse kondururken

yüreğinde taşıdığı güzel ve değerli olan hislerin bir ömür boyu sürmesini diledi.

Engin, gece evine gitmeyip İrem de kaldı. Onun mutlu bir şekilde eve gelmesi üzerine hanımlar tüm pürüzleri aştıklarını düşünüp sevindiler. Süheyla Hanım, arada oğlunu sıkıştırsa da cevap alamadı. Nasılsa İrem aracılığıyla Zeynep'ten detayları öğrenebileceğini düşünerek oğlunu didiklemeyi bıraktı. Genç adam sabah uyandığında kendi kendine türküler mırıldanıp daireden ayrıldı. Zeynep'in katına indiğinde zile basmadan kapı açıldı. Birbirlerine gülümseyip hâl hatırdan sonra el ele indiler merdivenleri. Arabaya bindiklerinde ikisi de sessizdi. Bu vakte kadar sürekli itiş kakış şeklinde günlerini geçirdiklerinden sahip oldukları sakinlik yordu sanki onları. Ya da o zamanki yorgunluğun rehaveti şimdi çıkıyordu belki de. Yumuşak bir havanın hâkimiyetiyle yolu tamamladıklarında akşam yemeğini dışarıda yemek üzere ayrıldılar birbirlerinden.

Engin, geriye kalan yolu yüzünde tebessümle tamamladı. Uzun bir aradan sonra ilk kez huzurlu uyumuştu dün gece. Daha ilişkilerinin en başında bu mutluluğu yakaladıysa kim bilir sonraları kendisini nasıl da iyi hissedeceğini düşündü. Sevmek, âşık olmak çok başka duygulardı. Vücudun mutluluk hormonu salgılaması böyle bir şeydi herhâlde. Emniyete vardığında renk vermemek için ciddi tavrına bürünüp içeri girdi. Seri adımlarla çıktı merdivenleri. Odasına geldiğinde susmayan telsizlerle koşuşturma dikkatini çekti. Mesai arkadaşlarını gözü aradığı sırada Melda'nın Hasan Başkomiserin odasından ayrıldığını gördü.

"Günaydın Engin."

"Günaydın. Nedir bu koşuşturma?"

"Dün gece önemli konuşmalar kaydedilmiş Gani Harmanoğlu'nun dinleme cihazından."

"Hadi canım!"

"Ciddiyim. Gerçi çoğu şifreli üstü kapalı konuşmalar ama yine de onu ele veren şeyler var. Metin de gelsin dinleriz birazdan, zaten babam on dakika sonra odasında toplanmamızı söyledi."

Engin, arkadaşının bilgilendirmesinden sonra masasına geçip bilgisayarının ekranına düşen bildirimleri güncelleyerek oyalandı. Birkaç dakikanın içinde Metin ofise geldiğinde neşesiz olması gözünden kaçmadı fakat sorguya da çekmedi. Az evvel kendisinin öğrendiği üstü kapalı haberleri ona özetledikten sonra Hasan Başkomiserin odasına geçtiler. Herkes bir sandalyede yerini alınca yaşlı adam elindeki dosyaları gençlerin önünde sürüp yanındaki cihazı çalıştırdı. Önce tıkırtı, ayak sesleri ve hemen ardından tok tonlama doldurdu sessiz odayı.

"Otur şöyle Veysel. Uzun zamandır konuşamıyoruz. Hazır evde kimse yokken biraz hasbihâl yapalım."

"Gülay nerede?"

"Bu ara bir gençle takılıyor. Çocuk koleksiyoner. Onun tasarımlarıyla ilgileniyor, sürekli birlikteler."

Masadaki bakışlar Metin'i bulduğunda huzursuzca yerinde kıpırdadı genç adam.

"Sadece tasarımlarıyla mı?"

Bu kısımdaki gülüşmeler Metin'i daha çok germiş devamını dinlemekten imtina etmişti. *"Yani Gülay'ın değişen hâl ve tavırlarını düşünecek olursak sadece tasarımlarıyla değil sanırım. Neyse konumuz bu değil."*

"Dinliyorum."

"Biliyorsun son olayda dikkatler Gülay'a fazlasıyla çekildi. Bu kadar uzayacağını bilemedim. O imza olayını katamadım hesaba."

"Sen, içten içe rahmetli Selma'nın intikamını alıyorsun Gülay'dan. Onun günahını kızcağıza yüklüyorsun resmen."

"Senden nasihat veya görüş istemiyorum. Çağırma amacım başka. Bu ara sınır dışı edilecek şeyleri biraz erteleyelim. Gülay'a ait her şey gözetim altında. Soruşturmalara dâhil olmamaya çalışarak dikkat

çekmemek niyetindeyim. O yüzden bekleyen taraflara bildir uzun bir süre mal yok."

"Son iki postanın da yakalandığını düşünürsek zaten haftalardır bir teslimat yok."

"Az daha sabredelim, bir şey çıkmayınca kapanacaktır bu mevzu."

"Umarım dediğin gibi olur."

Hasan Başkomiser, elini cihaza götürüp kapadı.

"Bundan gerisi başka mevzular, bizi ilgilendireni bu kadar."

Metin huzursuzca kıpırdadı.

"Net bir şeyler yok Amirim, ne yapacağız bundan sonra?"

"Burada ağırlayacağız beyefendiyi. Buraya geldikten sonra illa kendini ele verecek hamleler yapacaktır. O zaman da biz oynayacağız taşımızı." Elindeki kalemi havaya kaldırıp Engin'e doğru tuttu. "Şimdi Melda'yla gidip Gani Harmanoğlu'yla görüşüyor, çıkan kararla burada ağırlamak istediğimizi söylüyorsunuz. Detay isterse açıklama yok." Engin, başını tamam dercesine oynatınca Metin'e döndü yaşlı adam. "Sen de Gülay Hanım'la bugün irtibatta ol. Eğer ona haber gelirse babasının buraya geldiğine dair, tepkilerini ve düşüncelerini öğrenirsin." Genç adam, sıkıntıyla ensesini kavradı bir şey diyecek oldu ancak Başkomiser buna fırsat vermeden "Hepiniz görevlerinize dağılabilirsiniz."diyerek herkesi uğurladı.

Aldıkları komutla odadan çıktılar. Metin hızla ayrıldı emniyetten. Engin, Melda'yla yanız kalınca birlikte masalarına döndüler. Bu konu üzerine istişare yaparak halledilmesi gerek pürüzlere de son kez el atıp dışarıya çıktılar. Gani Harmanoğlu'nun ofisine yol aldılar. Yaklaşık yarım saatin ardından büyük fabrikanın bahçesine vardıklarında park etti arabayı genç adam. Birlikte girişe ilerleyip kapıdaki güvenlik görevlisine kimliklerini gösterdiler karşılığında Harmanoğlu'nun odasında saygıyla ağırlandılar. Onları gören Gani Bey ayağa kalkıp ceketinin düğmelerini bağlayarak yaklaştı yanlarına. Her hâliyle telefondan güvenlik görevlisinin bilgilendirdiği belli oluyordu. Kibar bir şekilde uzattı elini.

"Hoş geldiniz Komiserim."

"Ben asayişten Komiser Engin Eroğlu."

"Komiser Melda Duman."

"Buyurun Komiserim, sizi buraya kadar getiren nedir?"

"Sizi birkaç saatliğine emniyette ağırlayacağız."

"Allah Allah bir yanlışlık olmasın."

Engin, adamın pişkinliğini gözbebeklerinden okuyabiliyordu. Sinir olsa da saklamaya çalıştı.

"Bunu orada öğrenirsiniz."

Fazla yapılmayan açıklamaların ardından hep birlikte ayrıldılar fabrikadan. Gani Harmanoğlu, şoförüyle gelmek istediğini söyleyince itiraz etmedi Engin, önlü arkalı karıştılar İstanbul trafiğine. Dakikalar sonra emniyete vardıklarında Hasan Başkomiserin yönlendirmesiyle geçtiler sorgu odasına. Bu sorgulamayı tamamıyla Hasan Amir üstlenerek yalnız kaldı adamla. Melda ve Engin onları cam bölmeden izledi. Biri diğerinden her ne kadar tecrübeli olsa da ikisinin de bu yaşlı devden öğreneceği çok şey vardı. Sakinliği, önsezileri, çapraz sualleri, keskin bakışlarıyla ihtar vermesi başlı başına bir tavırdı. Tam bir saati arkalarında bıraktığında elde avuçta bir şeyleri yoktu fakat dinleme cihazı orada olduğu sürece daha çok delil toplayacaklardı.

Saatler sonra Gani Harmanoğlu, Hasan Başkomiserin izniyle emniyetten ayrıldığı sırada yüzünde oluşan terler kaçmadı gözlerinden. Sabırla daha fazla yol katedeceklerinin farkındaydı ikisi de. Amirleri bu kalantorun üzerine kayıtlı tüm şirketlerin ve vakıfların yakın gözetime alınmasını tembihleyip odasına geçtiğinde gençler de kendi işlerine döndü. Engin, araştırmasına başlamadan evvel kolundaki saate baktı. 15.30'u gösteriyordu. Günün bitmesine daha vardı ama akşamı düşünmek şimdiden heyecanlandırdı onu. Aklındaki düşüncelerin yansıttığı tatlı bir gülümsemeyle önündeki dosyalara yöneldi. Bu enerjiyle gün sonuna kadar yorulmadan çalışacağını düşündü.

-GÜVEN-

Her canlının kendini bulduğu, huzur ve güven duyduğu bir yer vardır. Köpek için her gün düzenli kapısının önünde yemeğini yiyip suyunu içtiği sahibinin gölgesiyken bir çiçeğin de yaprağından aldığı güçtü. Kaplumbağanın zor zamanında içine sindiği kabuğu, insanın ise sırtını yaslayıp dinleneceği bir çınar ağacı veya ağaçtan daha kuvvetli bulduğu sıcak bir nefesin limanıydı.

Boğazda esen rüzgâr, denizdeki iyot kokusunu etrafa dağıtıyordu. Pencerenin önünde oturan Zeynep'in genzini yakıp geçerek zihnine ulaşıyor, bu mutlu görüntüyü rayihasıyla kazıyordu oraya. Az ileride çığlıkla uçuşan martılar, fonda yayılan fasıl müzikleri benliğini mayıştırmıştı. Biraz üşümüş olmasından mütevellit masanın üzerinde kollarını birleştirip parmaklarını usulca gezdirdi teninde. İçinin arada titremesine rağmen huzurluydu. Sırtını sandalyesine yaslayıp gözlerini çekmedi Engin'den. Ayıkladığı balığı parmaklarıyla iştahla yerken yüzünde yarım bir gülümsemeyle bakıyordu. Ona imkânsız gelen hayalini gerçekleştiriyor olmasının lirik duygularını yaşadı. Daha dün birbirilerine resmen duygularını itiraf ettiklerinde Engin'in söyledikleri uçuştu zihninde. Meğer her şey o gün hastanede kendisinin duygularını ifşa etmesiyle başlamıştı. Ama Engin bunu bir rüyadan ibaret sanıyordu. Kendisi Engin'in ağzından ne kadar sevildiğini duymayı arzuluyorken onun da duymaya ve

bilmeye hakkı olduğunu düşündü. Önündeki porsiyona dönerken seslendi.

"Engin!"

Balığı ağzına atan Engin, muzipçe göz kırptı. "Efendim?"

Mahçup bir şekilde bakışlarını kaçıran Zeynep, "Sana söylemek istediğim bir şey var." dedi.

Engin, ağzındaki lokma büyümüşçesine güçlükle yuttu. Pek hayra alamet değildi sanki sözleri.

"Buyur!"

"Hani dün dedin ya! Vurulup hastanede yattığında, benim sana ilanıaşk ettiğimi rüyanda görmüşsün."

Engin, işittiklerine gülüp farkına varmadan rahat bir soluk verdi. Bu muydu yani? O da mühim bir şey sanmıştı.

"Evet." Tekrar güldü. "Ne oldu, hayırdır?"

"Ben, gerçekten sana o duyduğun şeylerin hepsini söyledim." Sevdiği adamın gözlerinin içine baktı. Nasıl da şaşırmış bakıyordu. "Bir de bu şekilde duymak ister misin?" Engin, hipnoz olmuşçasına kaldı. Başını belli belirsiz oynatınca zorlansa da tüm cesaretini toparlayıp hâlâ kelimesi kelimesine hatırladığı şeyleri tekrar etti Zeynep. "Hayatta kime bel bağladıysam beni öylece bıraktı. Bundan ki kimseye alışıp bağlanmamayı öğrendim zamanla. Ama insanoğlu yaşadıklarını unutuyor işte. Ne kadar yüreğimi tembihlesem de hiç olmadık birisine gidip bağlandı." Durdu. "Garip ama başka bir ben gördüm senin yaralı ruhunda. Her zorluğu yaşamış yorgun yüreğiyle nefes almaya çalışan hâllerinde buldum kendimi. *Adam* kavramı hafızamdan silindiği sırada sen tekrar yazdın oraya. Mert olmayı, dik durmayı, savaşmayı, onuruyla yaşamayı ve sadık kalmayı... Bu hayatta ilk kez birisini kıskandım Komiser biliyor musun?"

"Zeynep dur!" Engin elini havaya kaldırıp sevdiği kadının hararetli konuşmasını kesti. "Devam etme!"

Duraksadı genç kız.

"Neden?"

Engin, derin derin baktı güzel bal rengi badem gözlere.

"Artık kıskanma Naz'ı. O ayrı, sen ayrısın. Yapma şu kıyaslamayı kendine. Çünkü ben kendimi sorgulamayı bırakalı çok oldu." Elini Zeynep'in masada duran ellerine uzattı. "Kaç kez kendimi ifade etme girişiminde bulunmuş olsam da beceremeyip onca zaman sonra Canan Hanım'a rastladık. Onun yanında dile gelişimi bir işaret bil Zeynep. Sana da kendime de bir şeylerin ayanıydı bu. Her şey geride kaldı." Kavradığı elleri dudaklarına götürdü. Üst üste iki öpücük bırakıp gülümsedi. "Teşekkür ederim. Böyle güzel şeyleri duymama müsaade ettiğin için."

Zeynep, muzip bir bakış gönderdi.

"Ne demek her zaman! Yalnız kural şu, güzel şeyler işitmek istiyorsak öncesinde işittirmeliyiz Komiserim."

"Bak sen! Yani ben söylemeseydim sen de demeyecektin öyle mi?"

"E biz buna adalet diyoruz. Kanun adamı olarak senin daha iyi bilmen lazım!"

İkisi de sevgilerini ve neşelerini cömertçe paylaştılar. Onların iştahlı gülüşleri sanki yan masadaki insanlara da geçmişti de Engin ve Zeynep mutlu olduğu için mutluydular! Yanlarına gelen garsonla kıkırdamalarına ara verdiklerinde Zeynep'in telefonu çaldı. Cihazına uzandı hemen. Annesi arıyordu. Merakla bakan sevgilisine "Annem arıyor." diyerek yanıtladı telefonunu.

"Anne!" Genç adam panik hâlde konuşan Zeynep'i izledi. "Engin'le dışarıdayız." Gözlerini kaçırıp devam etti. "Sabah anlatmıştım ya sana." Yanaklarının kızarmasından beraberliklerinden bahsettiğini anlayarak gülümsedi. Zeynep tek kaşını havaya kaldırıp onu uyaran bir bakış attı. "Bir dakika anne ben sakin bir yere geçeyim o zaman." Engin'e dışarıda konuşacağını ima edip kapının önüne çıkarak küpeşteye yaklaştı. "Söyle anne dinliyorum."

Annesinin sesi telaşlıydı. "Sinirlenmeden dinle beni ama." dedi.

Zeynep, uyarı üzerine işkillenip huzursuzca kıpırdadı. "Dinliyorum."

"Az evvel Yunus abin aradı, iki hafta sonra çıkacakmış. Ceza indirimi gibi bir şeyler dedi ama çok anlamadım." Zeynep, işittiği her kelimede kalp atışlarının hızlandığını hissetti. "Neyse. İşte buralara gelmek istemediğini söylüyor. Direkt İstanbul'a yerleşmek istiyormuş."

"Benden uzak dursun, öyle söyle oğluna."

"Bir konuşmamızda demiştim seninle Recep'in oralara taşındığınızı."

"Anne yapma Allah aşkına zaten buraya taşınalı ne kadar oldu. Söyle açık açık ne diyeceksen."

"Bak yine delileniyorsun, az bir sakinleş."

Zeynep sinirle gülerek konuştu. "Sakinleşmek mi? Anne öldürüyordu beni az daha senin o biricik oğlun. Namus diye ortalıklarda dolanacağına hapisteyken ona boşanma davası açan karısına baksın önce."

"Zeynep, bir dur annem. Dinle beni!"

Esefle soludu Zeynep.

"Söyle anne."

"En son Recep'le kavga etmişlerdi. Seni İstanbul'a sorgusuz sualsiz uğurlayıp boşanma sürecinde yerini sır gibi sakladı diye, çocuğa demediğini bırakmadı, ne pezevenkliği kaldı ne de şerefsizliği. Boğaz boğaza birbirlerini giriştiler hatta. O yüzden ev bulana kadar bizim evimizde kalacak."

"Bizim?" Sesine kattığı sert tonlamayla devam etti. "Sen, artık gelmeyeceğini dediğin zamandan beri planımı tek kişilik yapıyorum anne. Dolayısıyla o ev benim ve gelmesini istemiyorum." Elini saçına atıp sıkarak etrafında döndü. "Of anne ya! İnanamıyorum sana, nasıl bunu teklif edebilirsin ona?"

Zeynep, o kadar sinirlendi ki sesinin yükseldiğini anlayamadı bile.

"Ben bir iki gün sonra geleceğim oraya, merak etme sizi yalnız bırakmam. Biliyorum yine dikleşeceksin abine."

"Tabii oğulların bir yana, kızların bir yana değil mi anne?"

"Tövbeler olsun sen akıllanmayacaksın. Hayırlısıyla bir evlensen ben de rahat etsem."

"Evlenmiyorum efendim."

Karşı taraftan gelen kesik sinyal üzerine telefonu kulağından çekip ekranına baktı. Kapanmış olduğunu gördü. Sinirden saç diplerine kadar kızardığını hissedebiliyordu. Omzuna değen sıcak elle sıçradı yerinden.

"Neyin var? Sesin içeriye kadar geldi."

Zeynep, Engin'in şefkatli ve ona keza endişeli gözleriyle kesişince sıkıca sarıldı.

"Ben hiç mutlu olamayacak mıyım Engin?"

Sesi titreyerek söylediği sözler üzerine Engin biraz daha sıkı sarıldı.

"Beraber mutlu olacağız, ben buna inanıyorum." Saçlarının üzerinden öpüp omuzlarından kavrayarak yüzüne baktı. "Ne oldu anlatsana."

"Yunus hapisten çıkacakmış, ceza indirimi almış galiba. Annem de anlayamamış çok. Artık Trabzon'da yaşamak istemediğini söylemiş. Buraya gelecekmiş, ev tutana kadar yanımda kalacakmış."

Engin, ne diyeceğini bilemez şekilde baktı. Karadenizli olan Zeynep'ti ama sanki oranın suları gibi içten içe köpürmeye başlayan ise kendi. Ağzını açıp ne gelirse sarf etmek istedi ama sakinliğini korumaya çalıştı.

"Sadece ikiniz mi kalacaksınız?"

"Hayır, annemde gelecekmiş, sizi yalnız bırakmam diyor."

"Hiç hoşuma gitmedi bu fikir."

"Ne yapacağım ben ya!"

"Dur bakalım, sakin ol! Ben her zaman yanındayım ne karar verirsen ver ama can güvenliğin söz konusu, bu sebeple içim hiç rahat olmaz. Senin evinde kalmaması her yönden daha iyi. Fakat öte yandan seni de doldurmak istemiyorum çünkü nihayetinde ailen onlar senin." Zeynep, işittikleriyle sıkıca sarılırken Engin az evvel işittiği sözle anlamsız huzursuzluğunu dile getirdi. "Evlilik gibi bir şey söyledin daha demin. Hayırdır merak ettim?"

"Ya boş ver."

Zeynep'in utanarak geçiştirdiği sözler üzerine aklına paranoyak düşünceler hızla üşüştü. Gerçekleri duymak için sabırsızlanıyordu.

"Söylesene Zeynep. Söyle lütfen!"

"Ne zaman akıllanacakmışım, anca ben evlenince rahat edecekmiş. Çünkü kızlar evlendiği zaman çıkıyor ya aileden, sorumlu değilsin. Nasıl böyle düşünebiliyor anlamadım."

Engin, bıyık altı gülümsedi. Evlilik üzerine bir şeyler diyecek oldu ama tartışmaktan korkup vazgeçti. Bir şey olmamışçasına Zeynep'i kolunun altına alıp sıkıca sarmalayarak içeri geçtiler. Yunus'la geçecek günler üzerine istişare yaparak tamamladıkları dakikaların ardından birbirilerini sakinleştirmeyi başardılar. Dingin geçirdikleri dakikalar eşliğinde tatlılarını yiyip mekândan ayrıldılar. Araçlarına gitmeden yolu uzatarak dolaştılar el ele. Zihinleri tüm sorunlardan uzaklaştığında neşeyle bindiler arabalarına. Hırçın ve tutkulu bu aşk çok yakışmıştı ikisine, üzerlerine tam ölçüde biçilmiş giysi misaliydi.

Zaman geçtikçe Zeynep ve Engin tarafında her şey daha iyiydi. Genç adamın zihni rahat olsa da evine neredeyse hiç gitmiyor, giyecek giysisi kalmadığında üzerini değiştirmek için uğruyordu. Bu durum annesi ve ikizi tarafından alay konusu olunca kulak tıkıyordu her birine. Sabahları birlikte işe gidip birlikte dönmek hatta bazen

yemeği birlikte yemek varken niye yalnız takılsaydı bu saatten sonra? Geride bıraktıkları bir haftalık ilişkilerinde gayet mutlu ilerliyorlardı. Öte yandan Hanife Hanım, Trabzon'dan gelip kızının yanına yerleşmişti. Bu durum Zeynep'e ev işleri konusunda kolaylık sağlasa da annesinin varlığı abisinin habercisi olduğundan huzursuzdu. Kadıncağızın başka türlü sıkıntısı yoktu kızına. Zeynep'ini daha güçlü görmek, özellikle Engin'le duygusal bir şeyler yaşadıklarını bilmek mutlu etmişti yaşlı kalbini. Zaten daha ilk seferinde kanı ısınmıştı aileye. Zeynep, çok konusunu etmese de Süheyla Hanım'ın dünür olduklarını işittiren laflarına mutlu oluyordu kadın, birkaç gün sonra delibozuk oğlu hapisten çıkınca hiç olmazsa *"sözlüler"* der ve böylelikle bir tartışmayı önlemiş olur diye düşünüyordu. Hâlbuki bilmiyordu, muhatapların üçü de birbirinden deliydi.

Engin, yine Zeynep'i iş yerine bırakıp kendisinin de emniyete yol aldığı günlerden biriydi. Üzerine çalıştığı Gani Harmanoğlu dosyasında artık son çıkıştaydılar. Bir haftadır yakaladıkları bilgiler doğrultusunda hayli delil elde etmişti. Üzerine kayıtlı olduğu en uzun on yıllık geçmişi olan şirketlerin aslında hazır şirket olduğu ve bunları para aklamak adına kullandığı bilgisine ulaşmıştı. Paravan şirketlerden tek farkı yasal olmalarıydı. Görünürde faturası, numarası olan bu yapıları detaylı incelemediğin sürece anlayamıyordun ne olduğunu. İki gündür nizami bir şekilde kurdukları plan üzerine bugün yapacakları eş zamanlı baskınların haricinde, Gani Harmanoğlu'na çıkartılan tutuklama kararıyla bu işten tamamıyla kurtulacaklardı.

Arabayı park edip emniyetten içeri girdiğinde birkaç saat içinde olayların telaşını yaşamaktaydı herkes. Engin, odasına geldiğinde ekibin hazırlanmakta olduğunu görünce bu aralar işe biraz geç kaldığını hatırlattı kendisine. Metin'in köşeye sinmiş hâli dikkatini çekse de sormadı, hazırlık yapmayışı yine büroda olacağının deliliydi.

Polis otoları, kararlaştırılan adreslere dağıldığında Engin ve Melda ellerindeki tutuklama kararı doğrultusunda ekibiyle Gani

Harmanoğlu'nun yanına gittiler. Zorluk çıkartmayan adam, kabullenmiş bir şekilde polis memurlarıyla birlikte yürüdü. Bu haber çok geçmeden basın ordusunu harekete geçirip emniyetin önünde etten duvar örmüş olsa da önemsemeden içeriye girdiler. Sorgu odasına alınan Gani Harmanoğlu'nu bu sefer sorguya çekecek kişi Engin'di. Şefine ziyadesiyle ısrar edip sonunda izni kopardığında ondan keyiflisi yoktu. İçeride endişeyle bekleyen kır saçlı adamla göz göze geldi. Bakışlarını çekmesi üzerine yüzünde kinayeli bir gülümsemeyle tabureyi altına çekip oturdu.

"Merhaba Harmanoğlu, yine ben." Adamın sessizliği üzerine birkaç saniye bekleyip devam etti. "Nereden başlamak istersin? Direkt kabul etmek mi yoksa savunmaya geçmek mi?"

Verdiği sesli soluğun ardından yaşlı adamın sesi paslı kapı misali cızırtıyla çıktı.

"Ne olursa olsun, hak yerini buluyormuş onu anladım."

"Yakalanmam mı sanıyordun?"

Gülerken başını hayır dercesine çevirdi iki yanına.

"Sanmıyordum böyle bir şey ama zamansız geldi doğrusu."

Engin, sabırsız dolandı adamın etrafında.

"Zamanlı veya zamansız, doğrudan kaçamazsınız."

Yine güldü adam.

"Kaçmıyorum, ne bilmek istiyorsanız anlatacağım hepsini."

"Sen bilirsin, istersen dünya bir toz bulutuydu diye de başlayabilirsin."

Birkaç saniye sessiz kaldı.

"Yıllar önceydi." Her hâlinden bir dertleşmeye niyetlendiği belliydi yaşlı adamın. Engin önünü kesmeden dinlemek istedi. İşine yaramayan bir şey veya lafı dolandırdığını hissederse müdahale ederdi nasılsa. "Severek evlendik biz karım Selma'yla, gayet dürüst bir şekilde kendi işimi yaptığım zamanlardı. O vakitler bu kadar kazanamıyordum. Alacak kabım belliydi. Çocukluk arkadaşım

Şevki'nin parası vardı ama ticari zekâsı yoktu. Benimde zekâm vardı sermayem yoktu. Bir gün ortaklık teklif etti bana, öylelikle birlikte iş yapmaya başladık. Kısa zamanda büyüttüm işlerimi. Her kesimden insanlarla çalışıyor, hızlı ilerliyorduk. İletişimimin iyi olması sebebiyle iş yapacağımız firmalarla bağlantıyı ayarlamak için ben giderdim görüşmeye. Yurt içi veya yurt dışı, duruma göre değişiyordu. Zamanla bu geziler arttıkça ben Selma'yı daha fazla yalnız bırakmaya başladım, eskisi kadar ilgilenemiyordum onunla."

Sesi titreyince yarım kaldı sözleri. İfadesiz bir şekilde adamı inceleyen Engin, karşılaştığı sarsak tavırlara endişelendi.

"İyi misiniz?"

"Evet." Bedenini dâhil ettiği yorgun bir nefes bıraktı dışarı. "Aramız açılmaya başlamıştı. Mutlu değildi artık. Görüp anlıyordum. Ama ben seviyordum karımı, bu yüzden çabalamak onu bırakmak istemiyordum. Sanki bu tavrıma daha çok bileniyor, ben konuşmak istedikçe o daha fazla saldırıyor ve sonuç olarak tartışmamız kaçınılmaz oluyordu. Yine kavga ettiğimiz bir günün akşamı benim iki günlüğüne Ankara'ya gitmem gerekti. Hesapta kısa olan seyahat, çıkan pürüzlerle uzadı da uzadı. Bu zaman zarfında çok sorguladım kendimi; karımı seviyordum sevmesine fakat onun isteği ayrılmak olursa karşı gelmeyeceğimi kendime şartladım. İkimiz içinde bunun doğru olacağını düşündüm. Kararımı net olarak belirlemiştim ki bir gün kaldığım otele telefon geldi. Arayan Selma'ydı." Durdu, gözlerini yumup devam etti. "Hamile olduğunu söyledi. Çok şaşırdım, beklemiyordum böyle bir haberi. İlk zamanlar geçim sıkıntısı sonraları tartışma derken bu konu üzerinde konuşmamıştık hiç ve hâliyle şaşkındım. Ayrıntıyı düşünmedim, belki de erkekler sandıkları kadar zeki değildir bilemiyorum."

"Ne gibi?"

Engin'in sorusuna kinayeli bir şekilde güldü Harmanoğlu.

"Düzenli özel hayatımız yoktu fakat hamile olduğunu söyleyince aklıma aksi bir şey tabii ki gelmedi. Kim kondurur aldatıldığını kendisine, ben direkt babalığa odaklanıp mutlu oldum."

Bir erkek olarak işittiklerini hazmetmekte zorlandı genç adam. İstemese de gözünde bambaşka şeyler canlandı.

"Devam edin."

"Hâliyle tepkim sevinmek oldu. Apar topar İstanbul'a geldim ve birden düzeldi ilişkimiz. Hiç olmadığı kadar sıcaktı Selma. Sonra ortağımla aram bozuldu, işleri ayırdık. O yurt dışına yerleşti ben kaldığım yerden tek tabanca devam ettim. Çok geçmeden bir gün evinde ölü bulundu. İntihar etmiş."

"Sebep?"

Omuzlarını hızla kaldırıp indirdi.

"Meçhul... Sonra Gülay doğdu aynı annesine benziyordu kızıl saçları, çilli teni, buz mavisi gözleri. Çok başka inanılmaz tatlı bir bebekti. Mutlu mesut, üzerine on yıl devirdik ve o ara Selma, birden hastalanıp giderek kötüleşmeye başladı. Gün geçtikçe zayıflıyor, gözlerimin önünde eriyordu. Gitmediğimiz doktor kalmadı ancak teşhis de konulamadı. Bir sabah onun sayıklamalarıyla açtım gözümü. Çok kötüydü. Güçlükle konuştu, artık vakti kalmadığını bu sırrı benden sakladıkça daha fazla hasta olduğunu söyledi. Korktum, o ağladı ben de ağladım. Sonra özür dilemeye başladı, hiç ummadığım şeyler döküldü dudaklarından. Gülay'ın benden olmadığını eski ortağımın kızı olduğunu söyledi, zamanında bana gerçekleri anlatıp ayrılmak istemiş olsa da Şevki'nin bebeği reddetmesi üzerine onunla ilişkisini bitirip benimle yeniden denediğinden bahsetti. Bilemezsiniz bu anlatılanın bir adam üzerinde olan etkisini. Aklımı yitiriyorum sandım. Gülay'ı kucağıma alıp sevdiğim her an gözüme geldikçe midemin bulandığını hissettim."

Aynı bulantıyı âdeta Engin de yaşamıştı.

"Sonra!"

"Sonra, Selma'yı orada öylece bırakıp çıktım odadan. Ardımdan vermiş canını. Cenaze merasimine falan katılmadım hiç. Uzun bir seyahat yaptım, Gülay'ı anneannesine bıraktım, aylarca arayıp sormadım. Onlar bana ulaşmaya çalıştı. Gülay'ın beni özlediğini baba diye sayıkladığını söylediler, bunun üzerine dayanamayıp geri döndüm. Sahip çıkmaktan başka çarem yoksa da bunun bir bedeli olmalıydı. Çok değiştim sonra, ne kadar pis iş varsa giriştim hepsine ve yaşı küçük de olsa bir şekilde dâhil ettim onu bu işlere. Farkına varmadı hiç. Şevki ve Selma'dan alamadığım hırsı ondan aldım bir nevi. Zaten yanımda tutmadım hiç, hep yurt dışında bakıcıyla kaldı. Hangi eğitimi alması gerekiyorsa aldı. Kullandığı valizlerin astarına bir şeyler saklatıp onun aracılığıyla sınır dışı ettiğim çok fazla mal oldu. Bir tek o farkında değildi, yanında kalan yardımcısı ayarlıyordu çantasını. Ruhu bile duymuyordu. Mesela şarap veya viski ısmarlıyor, içinde bambaşka sıvılar getirtiyordum. GHB. LSD."

Gani Harmanoğlu'nun gözünden bir damla yaş akınca, Engin ona acıdığını hissetti.

"Pişman olmuş gibi bir hâliniz var.

Omzunu silkti yaşlı adam.

"Kısmen. Ne olursa olsun benimsemişim Gülay'ı ama işte gururum kabul etmiyordu Komiser. Kurduğum yardım kuruluşlarını göz boyamak adına yaptım, bir yanım onu alet etmek istese de yakalanmasından çekindim hep. Onu da bu kuruluşlara dâhil edip farkındalığını artırdım zaten sonra kendisi katılmak istedi vakıflara. Duyarlıdır Gülay."

"Peki." Soracak çok şeyi olsa da diyecek mecali kalmadı Engin'in. "Bu kapıya sıkıştırılmış kokain hakkında demek istediğiniz bir şey var mı?"

"Ne diyeyim?" Kelepçenin izin verdiği kadarıyla açmaya çalıştı ellerini. "Ben bir tek kapı değil onun tasarımına ait çok objeyi kullanıp dışarıya ya para transfer ettirdim ya da eroin. Ama hiçbir zaman böylesine ifşa olacağını beklemedim."

"Bir yandan kötüye alet ederken bu düşünceniz fazla ironi."

"Ne düşüneceğimi bilemiyorum." Elini kalbine atıp gömleğini açmaya çalıştı. "Kendimi kötü hissediyorum."

Engin, hızla ayağa kalktı. Adamın kravatını gevşeterek gömleğinin düğmelerini araladı. Kapı açılıp görevli arkadaşları da içeriye girdi. Su, kolonya takviyesi yapıldıktan sonra adam sakinleştiğini ve son kez kızını görmek istediğini söyledi. İtiraz etmeden kabul etti Engin. Sorgu odasından çıktığında, Melda'ya Gülay Harmanoğlu'na haber vermesini söyleyip Metin'i de arayarak olanları ona da bildirdi. Fakat genç adamın tepkileri endişelendirdi onu zira fazla duygusal davranıyordu. Sesini çıkarmadı, nasılsa elbet uygun bir zamanda anlatacaktı.

Loş ve soğuk oda, işittiği her gerçekte genç kadının titremesine neden oluyordu. Gözünden aralıksız akan yaşlar, makyajını dağıtmış olsa da önemsemedi. Elinin tersiyle silip daha fazla bulamaç yaptı. Ağlamaları histerik bir hâl aldığı vakit, Engin araya girme gereği duydu.

"Söyleyecekleriniz bittiyse artık ayrılık vakti."

Gani Harmanoğlu bir şeyler söyleyecek olmuştu ki Gülay'ın elini kaldırıp onu susturması üzerine tekrar kenetlendi dudakları. Genç kadın ayağa kalkıp tam karşısında durdu Engin'in.

"Ben çıkmak istiyorum Komiserim."

Engin, cevap vermeden kapıyı açtığı sırada hemen peşinden geldi Gülay. Kapının önünde tekrar ağlayınca seslendi.

"Gülay Hanım, doktora görünmek ister misiniz? Bir yatıştırıcı falan..."

"Hayır. Sizden bir ricam olacak sadece."

"Buyurun."

"Bana bir taksi çağırır mısınız? Arabamı kullanamayacak durumdayım."

Engin, köşede onları izleyen Melda'ya parmağıyla işaret edip dikkatini çektiğinde yanına çağırdı.

"Melda Komiser eşlik etsin isterseniz, bizim de aklımız sizde kalmasın hem."

Mırıltı şeklinde ettiği teşekkürün ardından iki kadın emniyetten kol kola çıktı. Polis otosuna binip atölyeye doğru yol aldılar. Melda, hemen yanı başında kedi gibi köşeye sinmiş aralıksız ağlayan kadına içinin parçalandığını hissetti. Binlerce senaryo yürüttükleri bu olayda Gülay bir süt kadar temizdi. Zan altında kalması mı daha kötüydü, yoksa rüya gibi yaşadığı hayatın kâbusa dönmesi mi bilemedi. Uzaklara dalmış düşündüğü sırada kulağına değen kadının sesiyle bakışlarını hızla çevirdi.

"Metin!" Telefonu tutmakta olduğu eli öylesine titriyordu ki düşürmemek için zorlanıyordu. "Çok ama çok kötüyüm." Hıçkırıkları artarken; Melda konuştuğu Metin'in kim olduğunu bilmiş olmanın ağırlığını yaşadı. "Sana çok ihtiyacım var Metin. Birazdan atölyede olurum gelir misin lütfen! Artık senden başka kimsem yok."

Ses tonu, kurulan cümleler seven bir kadına aitti. Gülay'a belli etmemeye çalıştı ama dokunsalar ağlayacak gibiydi. Bu erkekler bu kadar düz mantık olmak zorunda mıydı? Birkaç ay evvel söylediği tezler nasıl da gerçek olmuştu. Hele son bir haftadır Metin'in bu soruşturmadan uzaklaşma çabasını da göz önünde tutacak olursa o da boş değildi. Sırtını neredeyse tamamıyla Gülay'a dönüp kendini sakinleştirmeye çalıştığı dakikaların ardından araba, atölyenin önünde durunca önce Melda indi. Ardından hızla Harmanoğlu'nun kapısına koştu. Kadının inmesine yardımcı olup kenara çekildi. O esnada Metin'le göz göze geldiler. Kısa bir süre bakışıp aynı anda bir suçlu gibi gözlerini çektiler.

Gülay, Melda'ya teşekkür edip Metin'e yürüdüğünde aynı şekilde yaklaştı genç adam, sıkıca sarıldılar. Metin, en az Gülay kadar kötü

görünüyordu. Hislerinin bu denli başkalaştığına inanamıyordu bir türlü. Seviyordu onu fakat işin içinden de çıkamıyordu. Ne arkasını dönüp gidebiliyor ne de gerçeği anlatabiliyordu. Farkındaydı önünde sonunda öğrenecekti bunu. Şimdiye kadar hiçbir şey gizli kalmamıştı dünyada. Elbette ki onun bu küçük sırrı da kalmayacaktı saklı lakin ne olursa olsun böyle bir vakitte söylemeye cesareti yoktu...

Gülay'ın ona uzattığı anahtarla kapıyı açıp atölyeye girdiler, içeriden kilitleyerek üst kattaki gizli dairesine çıktılar. Olanı biteni biliyorduysa da şu an rol yapmak zorundaydı. Bütün gece onun derdini dinledi, yer yer teskin etti. Gecenin sonunda Gülay, Metin'e olan sevgisini dile getirdiğinde genç adam da buna kayıtsız kalamayıp o da aşkını dile getirdi ancak diğer gerçekleri söyleyemedi. Genç kadın derdinden kederinden sarhoş olduğunda onu yatağına yatırıp uykuya dalana kadar orada durmaktı niyeti fakat yalnız bırakmaya içi elvermedi. Kendisi de yatağın ucuna ilişip, kadını izleyerek uykuya daldı. Saatler sonra cebindeki telefonunun titremesi üzerine huzursuzca kıpırdadı. Doğrulup elini cebine attı. Engin arıyordu, aramayı susturup saate baktı. 09.30'u gösteriyordu. İşe geç kalmış olduğunu fark etti. Belli ki meraklanmışlardı, haber vermek için mesaj kutusuna girmişti ki bir ileti aldı.

"Nerelerdesin Paşam? Eve de gitmemişsin Perihan teyze aradı az evvel. Feneri nerede söndürdün bakayım?"

Hemen peşi sıra komik yüz ifadelerini de görünce gözlerini devirdi. Kendisi neyle uğraşırken o geyik peşindeydi.

"Komik misin? Geliyorum birazdan, mümkünse arama beni, Gülay'ın yanındayım."

Telefonunu tam cebine koyuyordu ki bir bildirim daha aldı.

"E yuh! Oğlum, ne yapıyorsun sen?"

Bir şey yazmadan telefonunu tamamen kapatıp cebine bıraktı. Gözü yatağında yatan güzel kadına gittiğinde yüzünde güller açtı.

Usulca eğilip kızıl saçlarından öptü. Etrafta kâğıt kalem aradı. Çalışma masasındaki bloknotları fark edip sessizce yazmaya başladı.

"Sevgilim, çok güzel uyuyordun seni uyandırmaya kıyamadım. Halledilmesi gereken işlerim nedeniyle gitmem gerekiyor. Akşam seni yemeğe götürmek istiyorum, anlatacaklarım var. Gün içinde haberleşiriz. Seni seviyorum."

Metin...

Metin, vakit kaybetmeden atölyeden ayrılıp iki sokak arkada bıraktığı arabasına ulaşınca uzaklaştı muhitten. Akşam için planlar yaparken yolun bittiğini anlamadan emniyete vardı. Aracını park edip yukarı çıktığında Melda ve Engin'in koyu bir fikir alışverişinde olduğunu gördü. Selam verip masasına geçti huzursuzca. Gençler, arkadaşlarının durgunluğunu ciddiye alıp takılmadı bile. Engin, yanına gelip omzuna dokundu.

"Konuşmak ister misin usta?" Genç adam başını sallayınca birlikte dışarı çıkıp bahçede bir bankta oturdular. Engin, sabırsızlıkla, "Anlat bakalım dinliyorum seni." dedi.

Ciğerlerinde biriktirdiği soluğu tek seferde verdi genç adam, gözlerini bahçenin en kuytu köşesine daldırıp hislerini kelimelere dizdi.

"Ben, Gülay'a âşık oldum Engin. Kendime çok kızgınım, nasıl oldu anlamadım. İçten ve samimi yakınlığı, çocuk misali saflığı alıp götürdü beni. Biliyorsun uzun yıllardır bir sevgilim olmadı. En son akademi yıllarıydı. Onda da hissettiğim şeyleri hatırlamıyorum bile. Gülay'ın şeffaflığı, arkadaşlığı ruhuma iyi geldi. Meğer sevilmeye, bir kadının ilgisine, masumiyetine ihtiyacım varmış."

Engin, gülümsemeye çalıştı.

"Anlattın mı tüm bunları ona?"

"Sadece duygularımızı birbirimize itiraf ettik o kadar. Kendimi ne yazık ki daha anlatamadım. Dün çok kötüydü aklını yitirecek diye korktum, babasına fazla düşkündü. O kadar çok çocukluk

anıları anlatmıştı ki, altından böyle bir hikâye çıkması inan beni bile şaşırttı. Tüm gecem onu sakinleştirmeye çalışmakla geçti."

"Erteleme Metin. Bu tür şeyler gerçekten ötelenmeye gelmez. Beni düşün! Söyleyemediklerimden dolayı yaşadıklarımı düşün. Ben bu cesaretsizliğim yüzünden çok acı çektim, sen de aynılarını yaşama be kardeşim."

"Onu kırmaktan çok korkuyorum. Öyle şeyler söyledim ki mesleğim üzerine. Sen de biliyorsun, hazırladığımız kusursuz öz geçmişi. Şimdi çıkıp ben polisim demek çok zor olacak."

"Her şeyin vardır bir oluru, merak etme sen." Cebindeki telefonun titremesi üzerine ekranına baktığında Hasan Amirin aradığını görünce arkadaşına gösterdi. "Başkomiser bekliyor hadi gidelim."

Birlikte kalktılar, binaya doğru yürürken iş arkadaşının "Metin Komiserim!" diyerek seslenmesi üzerine arkasını döndü genç adam. Arkadaşıyla gülüşerek tokalaşıp geri çekildiğinde bahçe kapısının girişinde kendisine ağlayarak bakan Gülay'la kesişti bakışları. Nefessiz kaldı, sanki zaman durmuştu. Güçlükle toparlandı kendinden çıktığına emin olamadığı çatallı bir ses döküldü dudaklarından.

"Gülay. Sen... Neden buradasın?"

"Ben, dün burada bıraktığım arabamı almaya gelmiştim." Az evvel Metin'e hitap edilmesi üzerine cevabını bilse de yine de sordu.. "Peki sen! Sen neden buradasın?" İşittiklerini kendisine onaylamak adına gözü Metin'in beline kaydı. Silahı görünce birkaç damla daha yaş süzüldü yanaklarından.

"Gülay!"

Elini havaya kaldırıp Metin'in devam etmesine izin vermedi.

"Bak sen şu işe! Koleksiyoner Metin, bir gecede Komiser Metin'e dönüşmüş." Ellerini birbirine vurup alkışlamaya başladı. "Güzel bir oyunculuk çıkardın tebrik ederim. Hoşça kal Metin. Koş arkadaşlarınla başarını kutla şimdi."

"Gülay Allah aşkına bir dinle, anlatacaklarım var."

"Yorma kendini, ben anlayacağımı anladım."

Arkasını dönüp birkaç adım atarken takati kalmayan ayakları yorgun bedenini taşıyamadı. Yere yığılmak üzereyken güçlükle yakaladı Metin. İçi içini kemiriyor, kendisine öfkesi daha fazla artıyordu. Ne yapacağını kestiremez çaresiz kaldığı sırada Engin hızla müdahale etti. Arabasını çalıştırıp önüne sürdü. Metin, Gülay'ı arka koltuğa yatırıp kendisi de arkadaşının yanına oturarak oradan ayrıldılar. Yol boyunca dudakları kıpır kıpır sürekli dua etti. Gülay'ın bir şeyi olmamasına, ona yaptığı küçük oyunun affedilmesine ve birlikte geçirecekleri güzel günlerin olmasına...

Yalan öyle bir şeydi ki söylediğin her küçük aslı olmayan detay bir diğerini doğuruyordu. Farkına varmadan arkanı toparlamak üzere her gün diğerlerine yenisini ekliyordun. Sonra bir gün olan bitene dönüp baktığında gördüğün şey kurulan sahte bir dünya oluyordu. En kötüsü bu kurmacaya en çok inanan insanın kendisiydi. Zevk alıyor, mutlu oluyordu, doyasıya deneyimliyordu her şeyi. Aslında bunun yaşamak değil de debelenmek olduğunu fark etmiyordu. Zira onca riyanın yanında bir gerçek oluyordu illa. O gerçekle benliğini arıtıyordu lakin gün geliyordu elindeki tek hakikati yaptığın yanlışlar silip süpürüyordu.

İlaç kokusunun yoğunluğu genizleri yakıp geçiyordu. İki arkadaş müşahede odasının hemen önüne konumlandırılmış turuncu deri oturaklara oturmuş, başları önünde düşünüyordu. Hiçbir şey planladıkları gibi gitmemiş, hesapta olmayan onca iş çıkmıştı gün yüzüne. Sırtlarını yasladıkları duvarın hemen arkasında yatan genç kadın için endişelendiler. Neden bir insan aynı anda yaptığı iki işi düzgün yapamıyordu da kaş yaparken göz çıkıveriyordu.

Bundan iki ay evvel nasıl da kolay gözüküyordu her şey. Metin kadınla sadece arkadaşlık kurup muhbirlik yapacak, karşılığında suçlular hapse girerken herkes kaldığı yerden hayatına devam edecekti. Ama karşı cinsiyetin her daim birbirine çekim gücü olduğunu

hesaba katmayıp ona göre planlamışlardı yol haritalarını. İki yüreğin de sevilmeye hasret yanı birbirlerinde bulmuştu şefkati ve olmadık anda kalplerinin anahtarını uzatmışlardı karşılıklı. Kendisine ziyadesiyle kızıyordu Metin. Safını, daha net belli edebilirdi ama yapamamıştı. Her ne kadar Melda ve Engin'e *"Yok öyle bir şey."* derken aslında ilk gördüğü andan beri Gülay'dan hoşlandığını ancak itiraf ediyordu kendisine. Adını bilmediği bir büyü yapmıştı belki de.

"Gülay Harmanoğlu."

Hemen yanı başlarındaki doktorun sesiyle ikisi de başını kaldırdı. İlk cevap veren Metin oldu.

"Buyurun Doktor Bey."

"Gülay Hanım kendine geldi. Dün gece küçük bir kriz geçirdiğini söylediğiniz için ben bu gece burada kalmasını öneriyorum.

Başıyla onayladı Metin.

"Anlıyorum. Peki. Görebilir miyim?"

"Tabii buyurun."

Metin teşekkür edip doktoru uğurladıktan sonra içeri girecekken, Engin, kolunu sıkıca kavrayıp engel oldu.

"Sen dur! Zaten yaşadığı şeyler üst üste gelmiş. Girip ben konuşayım ve üzerime düşeni anlatayım. Sonra ister bütün gün yanında kal istersen dön, sen bilirsin."

Bu fikir genç adamın pek hoşuna gitmemiş olsa da makul olanın bu olduğunun farkındaydı. Dostunun sözlerini onaylayıp az evvel kalktığı koltuğa tekrar otururken Engin içeri girdi. Köşedeki yatakta savunmasız ve hâlsiz bir şeklide yatan Gülay'ı görünce arkadaşı adına bir kez daha üzüldü. Kuru bir öksürükle genç kadının dikkatini çekerek yaklaştı yanına.

"Merhaba Gülay Hanım." Genç kadın, sesini çıkartmadan gözyaşı dökmekteydi. "Yaşadığınız her şey için üzgünüm. İnanın sizi dışarıda bekleyen Metin, iki katı yaşamakta bu hüznü. Onun anlatacaklarına müdahalem olmayacak, yalnız şunu bilin ki Metin'in ve ben de dâhil ekibimizin sizinle oynamak gibi bir niyeti olmadı.

Tasarımlarınızdan evvel birçok benzeri olayı yaşasak da ulaşamamıştık babanıza ve bir gün o kapı yolumuzu kesiştirdi. Detaylı bilgi için aranıza sızmamız gerekiyordu. Metin'in nahif bir insan olması sebebi ile bu görev ona düştü. Amacımız sadece bilgi almaktı, aksi bir şeyi düşünmedik bile." Kadın akan yaşlarını parmaklarıyla kurulayıp sessizce iç çekmeye devam etti. "Metin'in duygularını ben ulu orta anlatacak değilim çünkü ona şans verilirse hislerini ustalıkla dile getirebilecek karakterde bir adam. Bu yüzden artık gerisi size kalmış. Yalnız..." Sonunu uzatıp birkaç saniye sessiz kaldı, ardından kaldığı yerden devam etti. "Yalnız şunu unutmayın! Böyle olacağını bilemedik." Eliyle açık kapıyı işaret etti. "Benim diyeceklerim bunlar. Metin şu an dışarıda. Onunla konuşmanızı bekliyor, artık takdir sizin."

Gözlerini çekmeden kadının ıslak yüzüne baktığında bir cevap bulamadı. Karşılığında gözlerini sıkıca yumup serum olmayan koluyla pikeyi kafasına kadar çekti. Bu hareket üzerine ümitsiz bir şekilde dışarıya çıktı Engin. Metin heyecanla beklemekteydi.

"Ne dedi?"

"Bir şey söylemedi." Metin'in üzgün bir şekilde başını eğdiğini görünce eliyle sırtını sıvazladı. "Sabır ve zaman. İnanıyorum ki çaban bir gün karşılık bulacak."

"Umuyorum."

"Ben gideyim Metin, bugün neredeyse bir şey yapamadık."

"Bekle ben de geleyim."

"Hasan Başkomiser, senin bugün izinli olduğunu söyledi. İçinden ne yapmak geliyorsa onu yap."

Metin minnetle gülümsedi dostuna. Tekrar tekrar tecrübe ettikleri bir şey vardı. Arkadaşlar seçilmiş kardeşlerdi. Metin kutlu görev misali sevgilisini orada beklerken Engin hastaneden ayrıldı. Arabayı kullanırken kafası karışık bedeni inanılmaz yorgundu. Dünden bu yana Gani Harmanoğlu'nun olayları ona o kadar yoğun saatler yaşatmıştı ki emniyetten eve gitmesi gece yarısını bulmuştu. Sabah,

günün ilk ışıklarıyla geri dönmesiyse bir olmuştu. Arabasını sürerken daldığı düşüncelerden Zeynep'in tatlı yüzü gözünün önüne geldi. Sevgilisini dünden bu yana görmediğinin farkına vardı. Üstelik telefonla da görüşememiş sadece mesajlaşmışlardı. Bir an Zeynep'i ihmal ettiğini düşünüp kendi kendine söylenip direksiyonunu Kâğıthane yolu üzerine çevirdi. Çalışma saatinden çaldığının bilincindeydi. Arabanın ibresi hızla yükselirken dakikalar içerisinde şantiyede buldu kendisini. Arabayı uygun bir alana park edip inşaat alanına girdiğinde hızla taradı etrafını. Kimseyi göremeyince ofise yürüdü. Açık olan kapıda şefi Tunç'la aynı masada önlerindeki proje kâğıtları üzerinde çalıştıklarını gördü. Zeynep ne kadar işine hâkimse adam o kadar savsak ve sadece onunla alakadardı. Çipil gözleri nasıl da arsızca geziniyordu sevgilisinin uzun ve beyaz boynunda. Zeynep'in sert duruşu burnundan kıl aldırmayan yanını fark edip gururlansa da yine de görüntü rahatsız etti onu. Hiçbir zaman iş arkadaşlarına kötü gözle bakmamıştı. Toplumda kadın olmak ne kadar zordu. Okurken ayrı çalışırken ayrı zorluğu vardı. Haysiyeti olmayan erkekler karşı cinsi eğlence ve zevk aracı olarak görürken hemcinsleri de rekabet hâline girip gerekirse iftira bile atabiliyordu. Sosyolojik yaklaşım olan düşüncelerini kenara bırakıp seslendi.

"Merhabalar, kolay gelsin."

Zeynep hızla başını kaldırdı. Sevdiğinin keskin gözleriyle karşılaşınca içtenlikle gülümsedi.

"Hoş geldin." Ayağa kalkıp yanına yaklaştı. "Ne güzel bir sürpriz oldu bu böyle." Engin, sesini çıkarmadan bakışlarını Tunç'a gönderince Zeynep durumun vahametini o an fark etti. Şefine döndü hemen. "Tunç Bey müsaadenizle beş dakikalığına çıkabilir miyim?"

"Tabii, buyurun Zeynep Hanım." Tehditkâr gözler üzerine devam etti. "Zaten öğle yemeğine çıkmamıştınız. Arzu ederseniz onu da kullanabilirsiniz."

"Teşekkür ederim."

Ortamdaki gerginlik Zeynep'i hayli rahatsız etti. Çantasını ve ceketini alıp sevgilisinin yanına geldiğinde birlikte dışarı çıktılar. Hiç konuşmadan arabaya bindiler ancak Engin, şoför koltuğuna yaslanıp direksiyonu sıkıca kavrayınca aracı götürebilecek sakinlikte olmadığını fark etti.

"Ne oluyor Zeynep? Asılıyor mu bu adam sana?"

Zeynep panikle, "Hayır tabii ki." dedi. "Yani nasıl desem, baş edemeyeceğim bir durum yok."

"Emin misin?" Engin'in şüpheli gergin bakışları Zeynep'in üzerinde gezindi. Elini saçlarına değdirip sevdi. "Değil sana, saçının bir teline zarar gelmesini istemem. Varsa bir sıkıntın bana söyle Zeynep. Hoşlanmadım o adamdan. Elbet patronun elbet sen mesafeni ayarlıyorsun ama adam çok ciğersiz bir tipe benziyor."

Zeynep, Engin'in ellerini sıkıca tutup öptü.

"Adamın tarzı öyle yılışık bulaşık. Bana yaptığı bir taciz yok. Lütfen için rahat olsun."

"Sen öyle diyorsan öyledir."

Birbirlerine tebessümle bakarak gözlerinden kalplerine sonsuz güven aşıladılar. İlişkileri belki ağır aksak başlamış, tökezleyerek rayına girmişti fakat sonrasını sağlam zemin üzerine inşa etmişlerdi. Tüm olumsuzluklar, kavgalar, alınganlıklar ve kıskançlıklar geride kalmıştı. En mühimi artık şüphe yoktu zihinlerinde. Dolayısıyla artık her şey daha kolaydı.

-TEKLİF-

Hayat dediğimiz labirent; telifler, tercihler reddedişlerle dolu bir paradoks. Bunlardan hangisinin doğru olduğu ise tamamen görecelidir. Bulunduğumuz ortamlar, duygu durumumuz belirler tercihlerimizi. Tıpkı bahçesi güneş gören birisinin gül yetiştirmesi, bahçesine sürekli gölge düşenin de ortanca yetiştirmesi gibi. Bu sebeple teklifler, ihtiyacımızı karşıladığı müddetçe bir fırsattır.

Sararıp dökülen yapraklar, asfalt zemine gelişigüzel düşerken şöleni andıran usta bir ressamın fırçasından çıkmış bir tabloyu andırmaktaydı. Çiseleyen yağmur ve ılık rüzgâr artık sonbaharın varlığını tamamen ilan etmekteydi. Engin, elleri ceplerinde biraz sonra özgürlüğüne kavuşacak olan Yunus'u demir kapının önünde beklemekteydi. Kendisinden birkaç adım ötede duran, dudaklarındaki kıpırtıdan dua okuduğu belli olan kadına gözlerini kaydırdığında tatlı bir telaşın içerisinde olduğunu gördü. Analık buydu herhâlde, ne kadar hatalar yapmış olsa da evladını silemiyordu insan. Onca şeye rağmen oğlu birazdan çıkacağı için tarifsiz mutluluk yaşamaktaydı. Yüzünde saklayamadığı bir tebessüm vardı. Büyük bir gürültüyle kapı açıldı. Yunus elinde bavuluyla gözüktü. Üç numaraya vurulmuş saçları, aynı boyutta sakalları, keskin bakan renkli gözleri ve hemen sağ kaşında yer alan faça iziyle tekin olmayan bir görüntü sergiliyordu. Recep'le ne kadar da alakasızlardı. Biri güven veriyorsa, diğeri bir o kadar ürpertiyordu insanı. Zeynep'i evliliğe zorlaması,

öldürmek isteyişi ve hiç acımadan tetiği çekişi zihninde canlanırken hırsından yumruk oldu elleri. Zeynep bu cani adamla aynı çatı altında yaşadığı sürece gözüne doğru düzgün uyku girmeyecekti.

Hemen yanı başında ana oğlun kucaklaşmasını ve hasret gidermesini tepkisiz bir şekilde izledi Engin. Adam katı ve merhametsiz gözükse de annesine olan hürmeti ve sevgisi her hâlinden belli oluyordu. Elinden öpüşü, sarılışı, kullandığı sözcükleri... Yunus, annesiyle hasret giderdikten sonra Engin'e dönünce gözleri kesişti. Kendisini baştan aşağıya süzen bakışları onu rahatsız etse de saldırganlık yapmayacağına dair yeminliydi.

"Merhaba Komiser."

"Merhaba."

Engin'in nasıl içinden el sıkışmak gelmiyorsa biliyordu ki hasmının da buna niyeti yoktu. Yunus hatırladıklarıyla gülüp, elini ayağına attı.

"Bıraktığın hatıra hâlâ orada duruyor Komiser. Malum hapishane şartları kötü olunca topallamam kaçınılmaz oldu."

Zeynep'i yaraladığında kaçmak üzereyken tetiği hiç düşünmeden çekmesini ve ardından yaralanmasını kastettiğini anladı.

"O gece herkes kendine düşen payı aldı."

Engin'in birkaç adım atarak yaptığı savunma üzerine Hanife Hanım panikle oğlunun koluna dokundu. Biliyordu; polisti, askerdi, kanundu vız gelirdi kanı deli oğluna.

"Oğlum, lütfen! Ne konuştuk biz geçen gün seninle?"

Yunus, annesinin sözlerini yüzünde bıraktığı ifadelerle onaylayıp rahatlatsa da kendisine yakın olan Engin'in kulağına usulca eğildi.

"Daha ilk günden başlamayalım Komiser. Allah izin verirse önümüzde çok günler olacak. Zamana yayalım muhabbetimizi." Pişkin bir sırıtma ile geri çekilince annesinin koluna girdi. "Yakın mı buralara ev?"

"Bakmadım ki evladım yollara. Sağ olsun Engin Bey oğlum getirdi. Yine o götürecek bizi."

Yunus, duyduklarına çok hoşnut olmasa da karşı gelecek değildi. Aksayan ayağı, elinde eşyaları ve neredeyse beş parasız hâliyle bu koca şehirde sudan çıkmış balıktan farksızdı. Bakışlarını hemen yanında yürüyen Engin'e çevirdi.

"Sağ ol Komiser. Sen de bizim gibi delisin falan ama harbi adamsın."

"Ne bildin harbi olduğumu?"

"Biz de kendimizce insan sarrafıyız."

Bir gece önce anacığının, ne olursa olsun iki kardeşin arasına girmemesini tembihleyen sözleri olmasa ağzına geleni söyleyecekti. İnsan sarrafı olsa kanı canı olan kardeşini tanıyıp bilmez miydi hiç? Eliyle arabasını işaret edip kumandasıyla kapıyı açtı. Yunus'un elinden bavulu alıp bagaja yerleştirirken; ana oğul da arabadaki yerlerini aldı. Ardından kendisi de şoför koltuğuna geçince vakit kaybetmeden direksiyonu çevirdi. Yanında duran Yunus'un arabayı ve onu süzmesi gözünden kaçmasa da ses etmedi.

"Allah razı olsun Engin Bey oğlum. Bugünü bize ayırdın, sen olmasan otobüslerde kalacaktık."

İşittiği sese gülümseyip dikiz aynasından baktı.

"Lafı bile olmaz Hanife teyze."

"O nerede?" Engin, Yunus'un sözleri üzerine bakışlarını ona çevirip tekrar yola döndü. "Cumartesi günleri de çalışıyor mu haspam?"

Genç adam, öfkelenip direksiyonu sıkıca kavrasa da sustu.

"Evet, yoğun çalışıyor."

"Bir ara gidip çalıştığı yeri görürüm, malum fazla başıboş bırakmamak lazım onu."

Bu konuşmadan en fazla yaşlı kadın rahatsız oluyordu. Zira Yunus, Engin'le Zeynep arasında bir şeyler olduğunu bilmiyordu. Hapishaneye ilk girdiği zamanlar Hanife Hanım'ı çok sıkıştırıp aralarında ne olduğunu sorduysa da o zaman gerçek olanını anlatmıştı kadın. *"Bir şey olduğu yok, peşindeki pislikleri temizlemesine mesleği gereği yardım etti çocukcağız."* demişti. Yeni gelişen olaylardan ise hiç

bahsetmemişti. Daha doğrusu söylemek istemeyip geldiğinde kendisinin görmesinin daha uygun olacağını düşünmüştü. Zeynep'e dair söylediği her iğneleyici söz üzerine Engin'in savunmaya geçer vaziyette olması yüreğine sıkıntı veriyordu.

"Neyse oğlum şimdi zamanı mı, eve gidince siz yüz yüze de konuşup anlaşırsınız."

"O katır inatlıyla bu mümkün değil. Neyse bakıp göreceğiz."

"Yunus! Tamam, oğlum uzatma sanki sen çok farklısın. İkiniz de aynı tavanın balıklarısınız."

Hanife Hanım, oğlunu nihayetinde susturduğunda bu şekilde günlerin nasıl geçeceği üzerine dertlendi. Daha birisiyle uğraşamazken şimdi Engin ve Yunus da eklenmişti. Üçü de birbirine benziyordu. Hadi ikisi kendi evladıydı ve onların soyunda vardı az buçuk deli divanelik. Ama ya Engin? Kendi evladı olsa anca bu kadar benzeyebileceğini düşündü. Gözleri dikiz aynasına kaydığında, genç adamın dikkatli bakışlarıyla yola uyum sağlamış hâlini görünce gülümsedi. Sevmişti bu temiz genci. Bir de kızını idare edebilirse çok güzel olurdu her şey. Kolay değildi Zeynep'in suyuna gidebilecek birinin var olması. O hep Recep'le evlenecekler diye çok ümit etmişti. Çünkü yumuşak başlıydı yeğeni, Zeynep'e içi titreyerek bakan hâlleriyle *"Zaten Recep'ten başkası idare edemez benim zıpır kızı."* derdi ama işte kaderlerinde bir birliktelik yazılmayınca olmuyordu. Evlenmiş olmak dahi bunu mümkün kılmıyordu.

Kendi kendine kurduğu hayallerle zamanın nasıl geçtiğini anlamadığı gibi Engin'le Yunus'un suya sabuna dokunmadan üstün körü sohbetlerini dahi duymadı. Evlerinin bulunduğu semte geldiklerinde hemen apartmanın önüne park etti arabayı Engin. Hanife Hanım'ın kapısını açıp çıkmasına yardım ettikten sonra bagajdan Yunus'un bavulunu aldı. Kendi bavulunu el âleme taşıtmayacak kadar gururlu olan genç adam Engin'in elinden çantasını alıp annesinin yolu göstermesi üzerine apartmana girdi.

Saatine bakan Engin, birazdan Zeynep'in burada olacağını hesaplayarak bir yere gitmeyi düşünmedi. Gerekirse birlikte açıklarlardı

sevgili olduklarını. Hanife Hanım, mutfağa geçip yemek hazırladı. Çay demledi. Yalnız kalan iki adam gayet resmî bir şekilde konuşup vakit geçirdiler. Zil çaldığında heyecanlanan Engin, kimseye fırsat vermeden koridora geçerek kapıyı açtı. Zeynep'le karşılaşmasıyla sıcacık gülümsedi.

"Hoş geldin."

Aynı şekilde karşılık verdi genç kız.

"Sağ ol." Ayakkabılarını çıkarıp içeri girdi. "Geldi mi pek muhterem?"

"Geldi."

Engin, sevdiği kadının kolunu sıkıca kavradı.

"Sakin ol lütfen!"

Kendisine verilen telkinleri mimikleriyle onaylayıp içeri girdiğinde tekli koltukta oturan Yunus usulca ayağa kalktı. Kardeşine gram şefkat barındırmayan nazarlarla bakınca aynı acımasızlıkla ikramda bulundu Zeynep.

"Hoş geldin Yunus"

Duyduklarına afalladı genç adam. Aralarındaki onca yaş farkını unutmuştu besbelli. Gerçi buralara geldiğinden beri unuttuğu ne çok kavram vardı bu edepsizin.

"Sağ ol." Üzerini baştan aşağı süzünce modern çalışan kadın imajına huzursuzca baktı. En son onu kovalarken tıpkı ezilecek böcek gibi savunmasız, korkaktı. Şimdi ise kendinden emin ve cesurdu. Hayır. Yok. Sevmemişti bu yeni Zeynep'i. Hatta bir parça korkutmuştu bile kendine güvenen hâlleri. "Sen buralarda kalalı çok şey unutmuşsun Zeynep Hanım. Öncelikle yaş farkımızı."

"Hitap şekillerinin dereceleri saygıdan gelir. Abi, abla, hanım veya bey... Benim için bir anlam ifade etmediğinden isminin başına veya sonuna bir şey eklemeyi düşünmüyorum artık."

Engin, bu cevaba bıyık altı gülümsedi. Gurur duydu onunla. Öte yandan Yunus, sinirden küplere binse de ağzını açıp bir şey demedi. Geldiği gibi huzur kaçıran olmak istemediğinden, tahrikleriyle

mümkünse Zeynep'i konuşturup annesine haklı gözükmekti amacı. Ellerini sıkıca yumruk yapıp tırnaklarını avucuna bastırarak hıncını teninden çıkardı.

"Yine de birbirimize saygılı davranmayı öneririm. Malum burada ne kadar kalacağım belli değil, bu zaman zarfında birbirimize hayatı zindan etmeyelim."

"Hayatım zindan, sen gardiyan olsan ne olur? Söylesene ne olur? Daha fazla ne yapabilirsin bana? Oldu olacak bir canım kaldı zaten."

Engin, Zeynep'in gözü kara hâllerine tekrar tekrar hayran oldu. Bu dik başlılığın bir tek kendine has olmadığını görmek de ayrı bir sevindirdi. Bu yüzden âşık olmuştu ona işte. Kendine benzeyen yanına tutkundu. Kişisine göre değil hak edene hak ettiği gibi davranmasına...

"Bana bak kızım! Bir şey demeyeyim diyorum ama zorluyorsun sabrımı. Çok fazla dilin uzamış senin. Kime güveniyorsun?" Gözleriyle Engin'i işaret etti. "Polis komşuna mı? Eğer öyleyse yanılıyorsun, unuttun galiba benim kimseye eyvallahı olmayan yanımı."

Engin de Zeynep de bir şey söylemek için kendilerini hazırladığı sırada çalan zilin sesiyle kavga bertaraf edildi. Evi dolduran Süheyla Hanım'ın sesi üzerine odadan çıktı genç kız. Süheyla Hanım'ı gülümseyerek karşıladı. Yoğun bir şekilde hissediyordu yaşlı kadının kendisine olan sevgi dolu muhabbetini. Sarılışı, gülümseyişleri, "Zeynep'im" deyişleri bambaşkaydı. Onu, Engin ve İrem'den ayırmadığını biliyordu. Geri çekilip ellerinden tutunca mutfaktan çıkmakta olan Hanife Hanım'ı dâhil ederek sordu.

"Geldi mi beklenen misafir?"

Zeynep, kendi kendine mırıldanıp kenara çekilince Hanife Hanım mutlu bir şekilde yanıtladı dönürünü. Engin'i övüp üst üste teşekkürlerini sıralayarak birlikte geçtiler salona. İki adamın huzursuz savaşlarına tezat, kadınların ortayı bulmak için nahif sözleri ve gönül alan kelamları atmosferi değiştirmeye çalışsa da kesemedi sessiz muharebeyi. Engin, gerginleşmişti. Ayağa kalktı. Niyeti kaçmak değil sadece daha fazla tatsızlık çıkarmamaktı. Müsaade isteyip

odadan ayrıldığı vakit, Zeynep yolcu etmek üzere peşinden gitti. Kapının önünde bir müddet sessiz sedasız kaldıklarında ilk konuşan genç kız oldu.

"Her şeye rağmen bugün annemi yalnız bırakmayıp onunla cezaevine gittiğin için teşekkür ederim."

Gülümseyerek ellerine uzandı Engin.

"Mühim değil. Senin huzursuz olmanı istemiyorum. Yalnız bırakmadım çünkü annenle gitmedin diye yol boyunca kadını doldurmasını istemedim. Bu adamın senin yanında dolaşmasına pek razı değilim ama biliyorum ki başka yapacak bir şey yok ve en nihayetinde o senin abin. Aranıza girmek istemiyorum." Durdu, bir müddet sonra devam etti. "Neyse, bu konu hakkında da fazla konuşmak istemiyorum, hem kendime hem anneme söz verdim."

Zeynep, yüzüne yayılan tebessümle Engin'e sarıldı. Garipti onların ilişkisi. Hem çalkantılı hem de her ilmeğinde sevgi dolu. İki sevgili birbiriyle vedalaşıp ayrıldıktan sonra yarın görüşene kadar kendi dünyalarına çekildiler.

Telefondan yükselen ses odaya yayılıp Zeynep'in kulağını doldururken uykusuna kıymık gibi batıp delinmesine sebep oldu. Gözlerini usulca araladı. Perdenin arasından sızan güneş ona merhaba diyordu. Son birkaç gündür yağmurlu hava öylesine kasvet yüklemişti ki yüreğine, güneşin varlığı yüzünü güldürmeye yetti. Dün geceden hazırladığı giysileri pufun üzerinden alıp seri hareketlerle giyinerek saate baktı. Engin birazdan gelirdi. Yeni güne hazır olduğunu hissedince çantasını alıp çıktı odasından. Bir şeyler atıştırmak için mutfağa girdiğinde camın dibindeki tabureye sinmiş sigarasını tüttüren abisini gördü. Az önce yaşadığı enerji saniyesinde boşaldı. Yaklaşık bir haftadır aynı evi paylaşıyorlardı ve inanılmaz yorucu oluyordu bu Zeynep için. Buzdolabını açtığı sırada başını kaldırmadan selam verdi.

"Günaydın."

Yunus'un baştan aşağı kendisini süzdüğünü hissediyordu. Muhatap olmamaya çalışarak sütü ve muzu alıp buzdolabını kapadı. Mutfak rafından kâse ve gevreğe uzanarak ayaküstü yiyeceği öğününü hazırlamaya başladı.

"Sana da günaydın." Yunus, kendisini önemsemeyen hâllerle alelacele yemek yiyen kardeşini inceledi. "İyice şehre uymuşsun, bu yediğin sanki tutacak seni."

Yine ses etmedi Zeynep, kaşık darbelerini hızlandırıp atıştırmalığını bitirdi. Telefonuna gelen mesaj bildirimiyle tabağını tezgâha bırakıp yerden çantasını aldı. Birkaç gündür kardeşini gözlemleyen Yunus, bir şeyler çevirdiğini hissedebiliyordu. Üst kattaki komşunun yakınlığı, Komiserin her gün uğraması; işe birlikte gidip geldiklerinden çok emin değildi ama şüpheleniyordu. Kesin bilgi almak için anasının ağzını yokladıysa da öğrenememişti.

"Ben çıkıyorum, akşam görüşürüz."

Bir şey demesine müsaade etmeden evden ayrılınca hemen ayağa kalkıp pencereden uzandı Yunus. İyice bakındı etrafına, sabırla kardeşini bekliyordu ki çok geçmeden Komiserle birlikte gülerek çıktılar apartmandan. Her hâllerinden mutlu oldukları gözüken hasımları bayağı bayağı çift gibiydiler gözünde. Hırsla dişleri arasında bir küfür savururken annesinin sesiyle irkildi.

"Oğlum! Ne yapıyorsun orada?"

Genç adam öfkeli bir şekilde döndü yüzünü annesine.

"Bana doğruyu söyle!"

"Ne diyorsun oğlum? Ne doğrusundan bahsediyorsun?"

"Adamı hasta etmeyin. Bu zilli ne çeviriyor yine?" Sigarayı tuttuğu parmağıyla aşağıyı işaret etti. "Komiserin arabasına bindi gördüm."

"E oğlum Allah iyiliğini versin. Demek ki yolu üzerinde yardım etmek istemiş çocuk."

Yunus hırsla pencerenin pervazına vurdu.

"Yahu ne kadar rahat söylüyorsun, alt tarafı yardımdır diye. Hepsi bu kadar öyle mi, bir nane yok yani aralarında? Anlamıyorum

sanma sakın!" Sinirle tezgâhtaki tabağı işaret etti. "Her sabah hızlı hızlı yiyor şu zıkkımı. Sonra telefonu cik diye ötüyor hemen dışarı atıyor kendini. Alnımda enayi mi yazıyor benim ha ana söylesene?"

Yaşlı kadın kendini köşeye sıkışmış hissetse de bir şey demeyecekti. Zeynep her gece tembih üzerine tembihlerde bulunurken ödü patlıyordu ağzından bir şey kaçıracak diye. Başından kayan yemenisinin uçlarından çekip tepesine bağladıktan sonra tezgâhta duran çaydanlığı aldı eline.

"İyice delirdin sen. Ama bunların hepsi işsizlikten haberin olsun. Başla artık iş aramaya, hem otur otur nereye kadar."

Yunus, sözlerinin ve tavırlarının bu kadar önemsiz görülmesine sinirlenmenden edemedi. Anasıyla hırlaşacak hâli yoktu. En iyisi müsait bir anında Komiseri kenara çekip ona sormaktı. Her hâlinden korkusuz ve mert bir delikanlıya benziyordu. Ne söylerse inanacağına kendini şartlayıp bu konuyu daha annesine açmayacağına dair kendisine söz verdi.

Haftalar birbiri ardınca ilerlemiş, takvim aylardan kasımı gösterir olmuştu. Havalar biraz daha soğuyup günler kısalırken Yunus için iş bulma durumu sandığı kadar kolay gitmemekteydi. Zaten ayağının aksaması, bir de üstüne üstlük diplomasının olmaması bu ejderha görünümlü şehirde tutunmasını daha da zorlaştırıyordu. Hanife Hanım'ın rahmetli eşinden kalan maaşı ve özellikle Zeynep'in evi çekip çevirmesi genç adamın kendisini kötü hissetmesine sebep oluyordu.

Kuzeni Recep'le küslüğü, Zeynep'ten sürekli şüphelenen hâlleri, Engin'in her hareketinden nem kapan yanıyla bu eve ve koca şehre daha bir sığmaz oluyordu. İçten içe buraya gelmiş olduğuna dair pişmanlığı olsa da dile getirmeyip hırsla daha fazla tutunmaya çalışıyordu. Elbet başaracaktı bir şeklide! Başkası nasıl yapmıştı o da pek tabii yapabilirdi. Aklına ta o zamanlardayken Zeynep'in yerini bildiren motel sahibi çocukluk arkadaşı gelince sevinmişti. Gider

ondan tavsiye alır veya bir iş isterdi. Belki kasayı teslim ederdi. Hem ondan iyisini mi bulacaktı bu iş için? Büyüklenme, nefis ve ego insanın içinde gizlenmiş, bu tür zamanlara karşı ustalıkla pusu kurmuştu. Tıpkı Yunus'un hırsları gibi...

Binbir hayalle yanına gittiği arkadaşı, yerlere paspas yapacak, tuvaletleri temizleyecek bir yardımcı için biçilmiş kaftan olduğunu söylediğinde morali bozulmuştu. Arkadaşı haklıydı üstelik. *"Dostluk başka ticaret başka, en nihayetinde hüküm giymiş bir adamsın, kusura bakma yıllardır hesap kitap işine bakan adamımı yok sayamam,"* demesine kızamadı bu yüzden. Bir eli montun cebinde diğer eli aksayan ayağında usulca çıkmaktaydı tatlı yokuşu. Gözleri evine ilişirken kapının önüne park edilmiş arabadan inen Engin'i görünce yumuşadı yüz hatları. Arada dil sürtüşmesi yaşayıp birbirlerine sataşsa da güven veriyordu bu adam ona. Gerçi hâlâ kardeşiyle aralarındaki garip samimiyeti netliğe çıkartamadığı için huzursuzdu, zaten isimleri çıkmıştı ortalığa, iyice kepaze olmanın manası yoktu. Yavaş yavaş yürüyüp arabaya yaklaştığında Engin'in telefonuyla gülümseyerek konuştuğunu görünce tek başına olduğunu fark etti. Dün birlikte gelmişlerdi işten ama şimdi yalnızdı. Belki de konuşmak için bir fırsattı bu. Engin'in arkasında durunca istemeden de olsa konuştuklarına kulak misafiri oluyordu.

"Maçı birlikte izlemek çok zevkli olurdu ama gelemem Metin." Tekrar güldü. "Ne münasebet tabii ki Zeynep'ten korkmuyorum sadece birlikte izleyeceğimize dair plan yapmıştık." Kahkahaları eşliğinde cümlelerine devam ederken duyduğu her kelime sinirlerini daha fazla bozdu Yunus'un. "Namağlup Galatasaray'ım Trabzon'u yensin de ben de onun yüzündeki hayal kırıklığını göreyim. Tek amacım o."

Akabinde gülüşmeler, şakalaşmalar "Maç muhabbeti bizim beraberliğimizi gölgeleyemez," sözleri asabi adamı daha fazla kızdırıyordu. Konuşmaları dinlediği için kendisine içten içe söylenirken doğruyu söylemediğinden dolayı annesini de pas geçmedi.

Nihayet muhabbet son bulup telefon kapanınca kibar bir yol aramadan seslendi.

"Merhaba Komiser."

Engin, arkasını döndüğünde göz göze geldiler.

"Merhaba Yunus! Nasılsın?"

Verdiği selamla birlikte her şeye rağmen samimi olmaya çalıştı Engin. Evet, sevmiyordu Zeynep'in abisini ama et ve tırnak ne zaman ayrılmıştı ki şimdi ayrılsın. Sevgilisi kızıyor olsa da sonuçta onun ailesiydi ve bugün küstüyse yarın barışırdı. Mantıklı yanı bunu salık veriyordu. Ah bir de yüreği pamuk kadar yumuşak olan anacığı. Yoksa kalbini dinleyecek olsa onca şeye karşılık yüzüne bakmamak en iyisiydi.

"İç güveysinden hâllice." Ellerini cebine koyup birkaç adım atarak mesafeyi örttüğünde konuşacaklarının duyulmamasını istedi. "Bak Komiser, geldiğim günden bu yana anamı sıkıştırsam da ağzından laf alamadım. Zeynep'e sormadım bile, bilirim ne inat olduğunu. Kavga etmek istemiyorum onunla." Ağır ağır devam etti. "Ben kendi canım saydıklarımı kenara bırakıp mertliğine inanarak sana gelmişken sorumu gerçekten dürüstlükle cevaplamanı istiyorum."

"Merak ettim sorunu."

"Zeynep'le sen? Ne ayaksın Komiser? Bana dürüst ol."

Bu kadar net bir soruya karşılık, genç adamın bakışlarındaki yakarış gerçekler değil de duymayı tercih ettiklerini söylemesi için yalvarıyordu âdeta Engin'e.

"Arkadaşız."

"Arkadaş?"

"Evet, arkadaşız."

"Bana net olacağını söyledin Engin Komiser. Nasıl arkadaşsınız?"

"Gayet netim Yunus. Zeynep'le arkadaşız işte gerisini sen anla! Başka tabirle söyleyip seni kızdırmak veya ayıp etmiş olmak istemedim. Buralarda doğup büyüdüysek de edebim de saygım da yerinde ama illa net bir şeyler dememi istiyorsan seviyoruz birbirimizi."

Yunus alay eder gibi güldü. Keşke daha en başından sorsaydı ya Komisere bunu. Bak ne güzel paşa paşa söylemişti gerçekleri. Adabıyla üslubuyla.

"Dürüstlüğüne de edebine de eyvallah ama ben anlamam öyle seviyoruz. Bu keçi zamanında sevdi de ne oldu?"

Engin, geçmişin açılmasından rahatsız olup sinirle ensesine dokunarak boynunu oynatırken ne cevap vermesi gerektiğini düşündü.

"Herkes hatalar yapar, ben Zeynep'in geçmişini biliyorum."

Yunus, şaşırdı sahi ne mide vardı böyle Komiserde? Kardeşinin başından bir evlilik geçmişti sonra başka bir adamın peşinden gitmişti, oralarda ne yaptığı ise meçhuldü. Kendisi olsa değil sevmek selam bile vermezdi böyle birisine. Kahretsin ki bunları yapan kanından canından öz kardeşiydi. Düşüncelerini kendine sakladı. Neyse neydi. Eşeleyip bu adamında midesini bulandırmanın manası yoktu. Madem sevdiğini diyordu basardı nikâhı olur biterdi. Hiç olmazsa memlekete döndüklerinde *"Damadımız polis,"* dediler mi kimse ağzını açıp tek laf edemezdi.

"İyi o zaman!" Sağ elini cebinden çıkarıp Engin'in göğsüne bastırdı. "Ben öyle gözümün önünde istediğiniz zaman gezip tozmanıza izin vermem. Evlenin ne zıkkım yiyorsanız yiyin."

Engin istemsizce güldü. "Her şeyin bir yeri ve zamanı var Yunus. Senin isteğine göre olmaz bu işler."

"Ne yani oyalıyor musun Zeynep'i?"

"Tabii ki hayır, bunu da nereden çıkardın? Demek istediğim bu işler ısmarlamayla olmaz. Olacağı varsa zaten olur."

Sinirlerine hâkim olamadı Yunus, elini genç adamın montuna atıp hafifçe çekti kendisine.

"Allah belamı versin, seni de Zeynep'i de vururum. Zaten benden bir nane olmaz bu saatten sonra. Kodeste ekmek elden su gölden doldururum günlerimi. Vakti gelince de orada geberirim, kısacası ben zaten bitmişim, olan size olur."

"Önce elini indir." Sert bir şekilde söylediği sözler üzerine Yunus'un elleri usulca geri çekildi. "Ne yapacağıma karar veremezsin. Kaldı ki sen ne kadar böyle şeylere dikkat ediyorsan biz de ediyoruz çok şükür. Ben anlık heveslerini geride bırakmış bir adamım, onca acının üstüne gününü gün edecek biri de değilim. Elbette ki niyetim hayatımı birleştirmek."

"Eee gelin isteyin o zaman. Takın bir yüzük olsun bitsin."

"Yüzükle dolaşınca karışmayacaksın yani öyle mi? Dilimle söylediğim teminat olmuyor da basit bir halka mı garantiliyor?"

"Lafı dolandırma Komiser. Ciddiysen eğer ailenle gelir istersiniz Zeynep'i, bizde veririz."

Dönen muhabbetin kendisini hayli gerdiğini düşündü genç adam. Çaktırmadan kolundaki saatine bakarken Zeynep'in yukarıda onu beklediğini hatırladı. Bu gece için özenerek yaptıkları plan resmen sabote ediliyordu dakikalardır. Ta en başında aklında olan bir karardı evlilik. Zeynep'le dillendirdikleri bir konu değildi çünkü daha yeni yeni oturuyordu ilişkileri. Onunla konuşmadan bir şey demek istemese de bu psikopat adamın karşısında cevapsız kalışı birkaç saat sonra Zeynep'in üzülmesiyle sonlanırdı, biliyordu. En iyisi lafı yuvarlamaktı.

"Biz uygun zamanı kararlaştırdığımızda hangi gün geleceğimizi deriz. Benim doğru söyleyeceğime inanarak sormuştun ya hani? İşte yine aynı şekilde güven. Benden Zeynep'e zarar gelmez."

"İyi bakalım. Söz sözdür Komiser, bu işi uzatmadan tezi yok gelin isteyin Zeynep'i."

Omzuna dokunup sahte bir gülümseme gönderdi Engin.

"Merak etme sen. Bana inan." Biraz sonra birlikte çıkacakları için planını da teminat altına almayı unutmadı. "Şimdi müsaadenle Zeynep'le dışarı çıkacağız."

Yunus tek kaşını kaldırıp Engin'e dik dik baktıktan sonra bir şey söylemeden içeri girdi. Merdivenleri yavaşça çıkarken; inmekte olan

Zeynep'le kesişti gözleri. Adımlarını durdurduğunda aynı şekilde kardeşi de sabit kalınca söze girdi.

"Sevgiliymişsiniz Komiserle."

"Kim söyledi?"

Zeynep'in saldırgan sözlerine hırıltıyla kahkaha attı.

"Ha inkâr etmeyeceksin yani?"

"Annem mi söyledi?"

Tekrar güldü Yunus. Kardeşi meraktan karşısında kıvranırken lafı dolandırmak inanılmaz zevk veriyordu.

"Hayır, kendisi söyledi. Seviyormuşsunuz birbirinizi evlenecekmişsiniz. Ailesiyle kararlaştırınca gelip isteyecekler seni."

Duydukları Zeynep de soğuk duş etkisi yapmıştı. Henüz aralarından evliliğe dair bir konuşma geçmemişken birbirlerine fikirlerini dahi sormamışken nereden çıkmıştı bu mevzu. Aklından binbir senaryo geçti. Acaba Yunus mu emrivaki yapmıştı ya da Engin'in Yunus sussun diye uydurduğu bir yalan mıydı bu? Göğsünü havayla şişirip kendinden emin bir şekilde başını kaldırdı.

"İzin ver de geçeyim."

Yunus, hesapsız sualsiz kenara çekilip pişkin bir gülümsemeyle merdivenleri çıkarken Zeynep, onun aksine sinirle merdivenleri inmişti. Dışarı çıktığında Engin'in arabanın önünde kendisini beklediğini gördü tebessümle bakan adama inat kendisi moralsizdi. Karşı karşıya geldiklerinde yüzüne düşen saçlarına dokunan Engin, sevgiyle onları kulaklarının arkasına doğru itti.

"Canım! Hayırdır ne bu suratın?"

Engin'in gülümseyerek söylediği sözler üzerine bir şey demediği gibi yüzüne bakmamaya çalıştı.

"Arabaya binelim ve nereye gideceksek gidelim bir an önce."

Genç adam sevgilisindeki bu ani değişime anlam veremedi. Daha yarım saat evvel neşeyle sohbet edip konuşmuşlardı ama ya şimdi? Zeynep'in elini tuttu.

"Neyin var?"

"Lütfen Engin, gidelim hadi."

Genç adam, endişeyle inceledi güzel yüzlü sevgilisini. Kapısını açıp binmesine yardımcı olduktan sonra kendisi de hızlı adımlarla geçip oturdu koltuğa. Başını çevirip Zeynep'e soran gözlerle baktı.

"Ne olduğunu söyleyecek misin?"

Zeynep, gözleri dolu dolu Engin'e döndü.

"Evlenecekmişiz ve ben bunu abimden öğreniyorum doğru mu bu?"

Genç adam ne diyeceğini bilemeyeceği bir şaşkınlık yaşadı.

"Yani Zeynep, ikimiz de bir yola çıktık ve sonucunun evlilikle taçlanmasını istemiyor muyuz?"

"İstiyoruz tabii ama daha yolun başındayız ve henüz bunun adı bile geçmemişken Yunus'la bunu konuşman beni endişelendirdi."

Kaşlarını havaya kaldıran Engin, "Endişelendirdi mi? Ne sebeple pardon anlamadım." dedi.

"Tehdit mi etti seni?"

"Ne?" Engin gülmeye başladı. "Saçmalama ne tehdit etmesi?"

"Ne bileyim, pat diye neden söyledin durduk yere Yunus'a böyle bir şey?"

Engin, Yunus'u sakinleştirmek adına söylediği cümlelerin bu şekilde kendisine geri döneceğini hesaba katmamıştı. Niyeti Zeynep'i sıkıştırmasın diye aklındakileri söyleyip susturmak, zaman kazanmaktı. Engin, elini alnına koyup hafifçe ovalarken ne söylemesi gerektiğini kestiremedi. Her şeyin bir yanlış anlama olduğunu ya da Yunus'u susturmak için söylediğini dese kabalık olurdu. Gözlerini yumup kendi çıkmazında kestirme bir yol aradı. Gülümsemeye çalışıp sıkıca tuttu ellerinden.

"Kırdıysam, yanlış bir hamle yaptıysam özür dilerim Zeynep. Niyetim seni incitmek değildi. Yunus, şüphelenmiş bizim yakınlığımızdan, niyetimi sordu. Ben de sevdiğimi ve düşüncemi söyledim.

Seninle bunu daha evvel konuşmamış olabiliriz ama benim fikrim evlilik yönünde, ayrıca çok da uzatmak niyetinde değilim. Aklımda sen de kabul edersen şayet yaz başı evlenelim, baş başa uzun bir tatil yapalım istiyorum. Bunu bu denli didikleyeceğini bilemedim. Yoksa sen benimle evlenmeyi düşünmüyor muydun?"

"Ne alakası var elbette istiyorum ama..."

Engin, aklına gelen şeyle beceriksizliğine kızdı. Evlenme teklifi beklemişti belki de Zeynep. Ah Yunus yüzündendi her şey. Şöyle güzel bir sürprizle yapabilseydi keşke evlenme teklifini. Bedenini tamamen genç kıza doğru döndürdü. Tebessümle ellerine uzandı.

"Seni çok seviyorum Zeynep. Abin sana nasıl bir üslupla söyleyip kırdı bilmiyorum ama benim niyetim kırmak değildi." Gülümsedi. "Bu konuşmayı başka türlü yapmak isterdim ama şimdi sormadan içim rahat etmeyecek." Genç kız, duyacaklarına odaklanmış yoğun bir ilgiyle bakıyordu. "Benimle evlenir misin?"

Zeynep, aynı anda birçok duygu durumunu ağırladı yüreğinde. Heyecanlandı, duygulandı, sevindi, olayların hızlı akmış olmasına telaşlandı, Engin tarafından yaz başı yapılması planlanan evliliğe panikledi. Engin'in parmaklarını sıkıca tutup başını usulca oynattı.

"Tüm kalbimle evet."

Engin, aldığı cevaba çocuklar gibi sevindi. Ardından birbirlerine sıkıca kenetlenip sarıldılar. İkisi de maç izlemek için sözleştikleri gecenin böylesi güzel bir sürprizle taçlanmış olmasına hem şaşkın hem de mutluydu. Neşeyle vardılar genç adamın evine. Zeynep bir yıl önce karmaşık olarak geldiği eve bambaşka sıfatla giriyordu artık. Mükemmel bir gece geçirdiler. Birlikte yemek yediler, maç izlediler. Her yanlarına bulaşan aşkla mayıştı ruhları. İlişkilerinde her geçen günü arkalarında bıraktıklarında birbirlerine olan duyguları artık daha sarsılmazdı.

Engin, giydiği gömleğin yakasını düzeltirken dudaklarından neşeli şarkılar dökülüyor içi içine sığmıyordu. Mutluydu. Evlilik kararını aldıkları üç haftadan bu yana ilişkileri daha sağlıklı bir hâl almıştı. Dingin, süt liman ve inişi çıkışı olmayan... Her şey yavaş yavaş düzene girmişti. İkisinin de söz hazırlığı için fazla vakitleri olmadığından her detayı anneler üstlenmişti. Onların yaptığı da sadece sabah gidip iki tane alyans seçmek olmuştu, üstelik iki saat sonra o yüzükler parmaklarında olacaktı. İkisinin de rahat tavrı hanımları kızdırsa da onlar memnundu hâllerinden. Özellikle Engin, şatafatı sevmeyen yanıyla Zeynep'in de bu tür detaylardan kaçmasına inanılmaz mutlu oluyordu.

Kravatı takmak istemeyip yatağına bırakarak önce ceketini sonra montunu giyip evinden ayrıldı. Arabasına bindiğinde kolundaki saate baktı. Henüz iki saati varken aklındaki şeyi yapmayı boynunun borcu bildi. Yapacağı şeyi annesine veya Zeynep'e söylese anlamayıp kızacaklardı. Zaten anlamalarını beklemediğinden demeyecekti hiç.

Sabırla sürdü arabayı. Tam kırk dakikayı ardında bıraktığında küçük mütevazı kahvehanenin önünde durdu. İçeriye hüzünle baktı. En son Zeynep'e hisleri değiştiği zaman gelip dertleşmişti İbrahim Bey'le. Gönlü Zeynep'le doluyken gidip eski kayınpederiyle dertleşmek garip geldiğinden ayakları varmamıştı hiç oraya. Artık bu ziyareti yapması gerektiğini düşünüyordu. Arabadan inip hızlı adımlarla kahvehaneye girdiğinde yaşlı adamı köşedeki bir masada gazetesini okurken buldu. Yaşlanmıştı. Griye dönük saçlarının tamamı bembeyaz kesilmişti.

"İbrahim baba."

Yaşlı adam başını kaldırdığında önce tepkisiz durdu. Sonrasında yavaşça gülümseyince seri adımlarla yanına yürüdü.

"Engin, oğlum." Karşı karşıya geldiklerinde sıkıca sarılıp sırtını sıvazladı. "Nasıl özledim seni." Kendisini geri çekip dikkatlice baktıktan sonra tekrar sarıldı. "Ne iyi ettin gelmekle."

Engin, boğazının düğüm düğüm olduğunu hissetti. Duygulandırıyordu bu adam onu. Zamanında babasız oluşunun özlemini ne çok gidermişti onunla.

"Nasılsın?"

"İyiyim çok şükür. Seni gördüm daha iyi oldum. Gel hele, otur şöyle." Eski damadı için sandalyeyi çekip oturmasını bekledi. Ardından az evvelki yerine çöktü. Ocakta arı gibi işleyen genç çırağına seslenip iki çay getirmesini söyleyerek masada duran kemikli esmer ellere dokundu. "Sen nasılsın? Çok oldu görüşmeyeli."

"Öyle oldu, Naz'ın yıl dönümünde arayamadım seni."

Güldü adamcağız.

"Sen arayamadıysan, ben de seni arayamadım evladım, acımız ortak."

"Düşüncene sağlık." Gülümsemek için zorladı kendisini. "Kendimce zor zamanlar geçirdim."

"Hayırdır?"

Yaşlı adamın soran gözlerine yorgun bir gülümseme gönderdi.

"Baş edemeyeceğim bir şeyle savaştım."

İbrahim Bey, yüzünde bir mimik dahi oynamadan Engin'e baktı. Aslında ne demek istediğini çok iyi anladı. Birkaç ay evvel Melike'nin mahcubiyetle karısının da öfkeyle ağlayarak anlattıklarını hatırladı. Sonrasında hayat arkadaşını sakinleştirip mantığıyla teselli etmişti. Artık kızı yoktu ki. Ne diye karışacak olsundu elin oğluna. Hatırladıklarını bir kenara bıraktı.

"Anlıyorum evladım."

"Söylemekte utansam da bugün buraya gelip dertleşmek istedim seninle. Ben, çok zor günler geçirdim Naz'dan sonra. Bir kısmına sen de şahit olup inandın acıma. Suçladım kendimi onu yeteri kadar koruyamadığım için kızıp cezalandırdım. Sonra birden hiç beklemediğim bir zamanda ve benim kontrolüm dışında gelişti her şey." Konuşmasına ara verip yutkundu ve bir çırpıda devam etti. "Canan

Hanım ve Melike anlatmıştır belki, birkaç ay evvel tatsız bir karşılaşmamız oldu."

"Evet, öyleymiş bizim hanımın sana dediği lafları anlattı Melike, e üzüldüm ben de. Kızdım ona, neticede rahmetli kızımın varlığına ihanet gibi bir şey söz konusu değil. Hayat devam ediyor, ayrıca genç adamsın oğlum. Bunda seni yargılamamızı gerektirecek bir şey yok. Bakma sen ona."

"Ters laf etmek istemezdi ama ağır konuşunca dayanamadım."

"Üzülme sen. Ona kızıp seni savununca istemese de hak verdi. Gel gör ki ne yaparsın oğlum ana yüreği. Belki biz erkekler fazla düz düşünüyoruz bilemedim." Gülümseyerek hafifçe yana eğdi başını. "Bunu demek için mi geldin yoksa?"

Başını hayır dercesine oynattı.

"Bugün sözleniyorum. Bizim seninle güzel arkadaşlığımız oldu İbrahim baba. Bana her daim babalık ettin bu yüzden hakkını ödeyemem. Bunu bir şekilde başkasından duyup gönül koymanı istemediğimden benden duymanı arzu ettim.

"Ne diyeyim oğlum hayırlı olsun. İnşallah huzurlu olursun, inan ki çok sevindim senin adına." Elini, Engin'in omzuna atıp sıktı babacan bir şekilde. "Zarif düşüncen için sağ olasın. Sana baba öğüdü sakın eskileri anıp vicdan azabı duyarak evliliğine gölge düşürme. Yaşanan yaşanıp bitti, önüne ve mutlu olmaya bak. Hayat tek başına çok zor!"

Engin, yüreğinin rahatladığını hissetti, farkında olmadan fazla mı büyütmüştü bu mevzuyu yoksa. Yerinden doğrulup sıkıca sarıldı yaşlı adama.

"Hakkını helal et İbrahim baba."

"Helal olsun oğlum."

Kendisini geriye çektiğinde adamın gözleri dolu doluydu. Hüzünlüydü. Oğlu olmadığından kendi evladı gibi sevmişti Engin'i ve hep kızının emaneti olarak görmüştü. Ama en nihayetinde o da bir insandı ve yalnızlık Allah'a mahsustu. Dakikalar evvel dile getirdiği

gibi içinde ufak da olsa bir kırgınlık yoktu. Olan olmuştu ve her bitenin ardından yeni şeyler söylemek lazımdı.

Bohem tarzda döşenmiş olan geniş salonda herkes kendi yerini almış mutlulukla ışıldayan gençlere bakıyordu. Engin ve Zeynep sağ elleri havada tam karşılarında duran Hasan Başkomiserin parmaklarına geçirdiği alyansla beraberliklerinin ilk yeminini etmiş bulundular. Yaşlı adam kurdeleyi kesmek üzere makası eline aldığında on kişiyi dahi bulmayan küçük topluluğa bakarak gülümsedi.

"Ömür boyu beraberce mutlu olmaları dileği ile. Şimdiden Allah tamamına erdirsin."

Alkışlar odayı doldurduğunda kurdeleyi makasla kesti Hasan Başkomiser. Mutluluklar dileyip tebrik etti. Bu gece için iki taraf da fazla açılmamıştı. Anneler ve ikisinin kardeşi dışında Hasan Başkomiser, Melda, Metin, o gün hastane odasında barışmayı başardığı müstakbel kız arkadaşı Gülay Harmanoğlu vardı. Engin ve Zeynep ilişkilerini yavaşça inşa ederken öte yandan onlar da çaba harcamıştı birliktelikleri için. Geçen zamanda sorunları arkalarında kalırken gerçekleşen bu güzel tabloya gülümseyerek bakıyorlardı. Bu kalabalıkta eksik olan tek kişi Recep'ti. Zeynep kuzeninin gelmesini çok istemişti ama her ne kadar yaşananlar geride kalmış olsa da bu gece burada olmasının uygun olmayacağını söylemişti Hanife Hanım. Daha birbirlerinin huylarını bilmediğinden bu yönde geniş ve rahat davranıyordu genç kız. Kuzeni gelse Engin'in çıkartacağı patırtıyı bilmiyordu.

İrem ve Melda'nın yaptığı ikram sonrası Yunus, Hasan Başkomiserle konuşup ondan nasihatler alırken diğer gençler bir arada oturup kendilerince eğlendiler. Kimi Engin sataştı Metin'e kimi zaman da Metin, Engin'e. İrem, onların bu mutluluktan sarhoş hâllerine bakıp buruk bir şekilde gülümsüyordu. Sevmek âşık olmak güzel duygulardı fakat hiçbir şey baki değildi ki duygular ebedi kalsın.

Artık giden gitmişti ve yeni limanlar keşfetme zamanıydı. Önündeki kurabiyeden alarak yanında oturan Sevgi'nin eline verdiğinde işittiği sesle kaldırdı başını.

"Bebeğiniz çok tatlı Allah bağışlasın."

Gülay'ın içten sözlerine gülümseyerek "Teşekkür ederim." dedi İrem.

"Kaç yaşında?"

"Nisanda iki yaşında olacak."

Metin konuşmalarına huzursuz olmuştu. Gülay, İrem'in yaşadıklarını bilmiyordu. Farkında olmadan gaf yapmasını istemeyerek konuyu değiştirmeye çalıştı. "Nikâh ne zaman? Bir an önce evlenin de sıra bize gelsin." diyerek kız arkadaşını gülümsetti.

Neşeli diyalogda ne Engin altta kaldı ne de Metin. Biri diğerinin rahat yapısıyla diğeri de tez canlı oluşuyla dalga geçti. İçten ve samimi dakikalar geçirirken diğer yanda Süheyla Hanım ve Hanife Hanım da çocukları adına güzel dilekler dileyip darısını Yunus ve İrem için istediler. Onlar da denklerini bulsalar ne kadar güzel olurdu.

İki saat süren ve saygı çerçevesinde gerçekleşen mütevazı sıcak toplantının ardından herkes evlerine dağılınca Engin ve Zeynep yalnız kalmak üzere birkaç dakikalığına dışarıya çıktılar. Havanın soğuk olmasına inat mutlulukları sanki vücutlarının ısısını yüksek tutuyordu. Dakikalarca yürüyüp sohbet ettiler. Geceden konuştular, sözlenmelerinden ve geniş bir aralığa yaydıkları evlilik düşüncesinden. Zeynep, üşüyen ellerini cebine soktuğunda Engin'e muzipçe aktı.

"Düşünüyorum da bizim hiçbir şeyimiz normal değil. Sence biz deli olabilir miyiz?

"İnşallah deliyizdir."

Anlamayan Zeynep son kelimeyi yineledi.

"İnşallah?"

"Çok sevdiğim bir yazar der ki; Delilik şüphesiz aptallıktan iyidir. Delilik var olmuş bir zekânın yok oluşudur; aptallık, var

olmamış bir zekânın var olmamaya devam edişidir. Deliliğin hiç olmazsa mazisi şanlı, aptallığın şerefli bir tarihi bile yok."* Birbirlerine aynı anda bakarak neşeyle güldüklerinde Engin sevgilisini kolunun altına aldı. Saçlarından öpüp hafifçe eğilerek yüzüne baktı. "O yüzden inşallah deliyiz." Birbirlerine sıkıca kenetlendiklerinde devam etti. "Karnın aç mı?"

"Yani." Elini havaya kaldırıp sağa sola çevirdi. "Ne aç ne değil."

"Kokoreç sever misin?"

Zeynep, gözleri parıldayarak baktı.

"Bayılırım."

"Gel gidip yiyelim o zaman. Bizim bir Hayri amcamız var çok güzel olur kokoreçleri. Metin'le nöbete kaldığımız gecelerde orada takılırdık bazen."

"Olur, gidelim." Verdiği cevapla adımlarını farklı istikamete çevirmişlerdi ki neşeyle güldü Zeynep. "Karar verdim, kesinlikle normal değiliz, merasim olan özel akşamların ardından cici çiftler, daha romantik yerlere giderler böyle yapış yapış, vıcık vıcık aşk dolu. Bizim gibi asker arkadaşı misali bağırsak yemeye değil."

Zeynep'in sözleri Engin'i sesli bir şekilde güldürdü. Eylemin içindeyken sağlıklı ve normal gelen şeyi böyle işitmek fazlasıyla komikti. Sahi neden herkes gibi alışılmış olan bir ilişkileri yoktu? Evlilik teklifi dahi fazlasıyla anormaldi. Yine de tüm bunlar deli gibi sevmesine engel değildi. Belki de Zeynep'in bu yönünü sevmişti. Doğallığını ve talepkâr olmayan mütevazı hâllerini.

"Asker arkadaşı ha?" Tekrar güldü. "Güzelmiş."

Sessiz sokakta birbirlerine huzurla sarılıp şakalaşarak yürüdüler. En kötü günlerinin bugün olmasını dilediler, zor olacak günlerin bir soluk kadar uzak olduğunu bilmeden...

* Peyami Safa – Matmazel Noraliya'nın Koltuğu

-ALABORA-

Zayıftı insanoğlu. Hayatının sağlam bir saat gibi saniyesi saniyesine düzenli akıp gitmesi tek dileği olur. Bunu yakaladığı zaman geride bıraktığı tüm zorlukları unutur, yaşamı sadece kolaylıkla geçen bir döngüden ibaret sanır. Bundan ki çıkan ilk sorunda tüm benliği alabora olup sudan çıkmış balık misali şaşkın ne yapacağını kestiremeyecek kadar çaresiz hisseder.

Zeynep, son yirmi gündür olduğu gibi bugün de gözlerini mutlu araladı. Altı üstü metal bir halka olsa da onunla kendisini gerçekten Engin'e ait hissediyordu. Her sabah yaptığı üzere elini yüzüne yaklaştırıp alyansına bakınca sevdiği adamın yüzünü görmüşçesine gülümsedi. Ocak ayına girmiş olmakla birlikte artık hava daha bir soğuktu, hiç kalkmak istemese de sıcaktan yatağından güçlükle toparlanıp doğruldu, tam sürat hazırlanıp ayrıldı evden. Engin, dün geceki nöbeti dolayısıyla sabah işten çıkıp uyumak üzere evine gitmişti. Bu yüzden ise yalnız gidiyor ve Engin olmadan uzayan yollar ona sıkıcı geliyordu. Şantiyeye vardığında çalışanlar da yeni yeni gelmekteydi. Ofise geçip yarım kalan işlerini hallederek sahayı gezmek için baretini eline aldığı sırada Şefi Tunç, kendisini sinir eden o yamuk gülüşü ile içeriye girdi.

"Merhaba Zeynep!"

"Merhaba Tunç Bey!"

"Hoş geldin demek yok mu? Bak yirmi beş gündür ayrıydık."

Huzursuz bir şekilde yutkundu Zeynep.

"Pardon, hoş geldiniz."

Tunç'un bir şey demesine müsaade etmeden dışarıya çıkmaktı niyeti, güvenlik açısından baretini başına koyacağı sırada sıkıca tuttu elini adam.

"Zeynep! Bu yüzük?"

Genç kız, usulca elini geri çektiğinde sert duruşunu bozmadı.

"Sözlendim."

Adamın kaşları hayretle kalktı.

"Hiç bahsetmemiştin. Yani ben bir şey duymadım."

"Siz benim şefimsiniz Tunç Bey, bu tür şeyleri paylaşacak kadar bir hukukumuz yok."

Adam Zeynep'in terslemelerine her ne kadar alışık olsa da kendisini vurgun yemiş gibi hissetti. Gerçi ümit vadeden hiçbir sözü olmamıştı kızın ama yine de sözlenmesini beklememişti.

"Şu polis çocukla mı?"

"Evet Komiserle."

Kelimelerinin vurgulanarak düzeltilmesi üzerine sadece mimiklerini oynatan adam, odasına geçtiğinde Zeynep de rahat bir nefes aldı. İnşaat alanını gezmek için dışarıya çıktı. Hava oldukça soğuktu. Ayrıca şiddetli esen rüzgâr giderek hâkimiyetini artırıyordu. Az evvelki olay hırslandırıp sinirlendirdiğinden bu esinti etkilemedi onu. Şefinin tavrını hissettiği andan itibaren sergilediği sert tutuma rağmen adamın gereksiz yılışıklığı boğdu ancak yine de bunu Engin'e söylemeye dili varmadı. Ayrıca haftalardır şirketin Ankara şubesinde bulunan şantiye de olduğundan bir daha buraya dönmeyeceğine dair ümitlenmişti. Bu yüzden burada tekrar görmek içini pek açmamıştı doğrusu.

Kendi kendine söylenerek sahayı baştan sona dolaşıp işçilerle konuştu. Eksikler hakkında bilgi alıp notunu düştü. Nelerin dikkat

edilmesi gerektiğini, nelerin gereksiz olduğunu ayrı ayrı görüştü. Tekrar ofise geçtiğinde saatin 11.00'i gösteriyor olması yaklaşık iki saattir dışarıda olduğunu ispatlıyordu.

Gününün geri kalanını proje işleriyle geçirip yemek için dışarıya dahi çıkmadı. Öğünü, ofise söylediği kuru bir şeylerle geçiştirdi. Artık mesai saati son bulmak üzereydi ki Tunç'un kapıyı tıklayıp içeriye girmesi üzerine yine o tanıdık huzursuzluk baş gösterdi.

"Çıkıyor musun?"

"Birazdan çıkacaktım buyurun Tunç Bey."

Bu sefer gayet ciddi bir şekilde baktı Zeynep'e adam.

"Kocaeli'nde çalıştığın şantiyeye gitmen gerekiyormuş. Az evvel Muharrem Bey aradı. Hazırladığın projeyle yeni mühendisin çizimleri tutmuyormuş."

Şaşkınlıkla baktı Zeynep.

"Nasıl yani?"

"Detayını bilmiyorum. Yarın arayacakmış sekreteri seni. Az evvel telefonda konusu geçince söyledi. Ben öylesine bilgilendireyim dedim."

Zeynep, kibarca teşekkür edip son ayarlamalarını bitirdikten sonra hazırlanarak şantiyeden ayrıldı. Dışarıda ufak ufak yağmaya başlayan kar onu çocuk gibi sevindirirken arada elini kaldırıp küçük taneleri tutmaya çalışarak gülümsedi. Kırk dakika sonra eve vardı. Apartmandan içeri gireceği sırada İrem'i görmesiyle tebessümle selam verdi.

"Hayırdır nereye?"

"Sorma!" Neşeyle kıkırdamaya başladı kadın. "Canım inanılmaz boza çekti, gidip alayım dedim. Şöyle üzerine leblebi ve tarçın. Nasıl güzel olur."

Zeynep, karşısındaki tatlı kadının çocuksu hâline gülümsedi.

"Bak şimdi benim de canımı çektirdin."

"E sen de gel. Gidip birlikte keyif yapalım."

Bu güzel teklife karşı koyamayan Zeynep, adımlarını İrem'e yönlendirdi. Ellerini cebine iliştirip aynı tempoda yürümeye başladılar. Günün yorgunluğundan, şehrin yoruculuğundan konuşup ayaküstü sohbet ederken çalmakta olan telefonun sesi üzerine bir ümit Engin'dir diye çantasına uzandı. Eline alınca ekranda gördüğü isme şaşırdı, İrem'den müsaade isteyerek yanıtladı aramayı.

"Buyur Recep." Genç adamın meramını dinlerken, kolundaki saate baktı. "Anlıyorum, tabii ki yardımcı olurum ama ben şu an İrem'le dışarıdayım." Gülümseyerek genç kadına baktı. "Boza içmeye geldik, ne zaman dönerim eve bilmiyorum. Eğer çok acilse kaç olursa olsun uğrayıp alayım dosyaları?" Sanki görüyormuş gibi Recep'in sözlerini başıyla onayladı."Peki, öyle yaparım o zaman. İyi görüşürüz o hâlde. Hoşça kal." Telefonunu kapattığında Vefa Bozacısının önüne gelmiş oldular. Bir yandan sıraya girerken diğer yandan telefonunu çantasına bıraktı.

"Recep'in bir İngilizce dosyası varmış elinde, yarın akşama kadar analiz edilmesi gerekiyormuş. Bir sınavdan bahsetti pek anlamadım. İşin içinden çıkamamış, bir bakmamı söyledi. Buradan çıkışta dosyayı almak için uğrarız değil mi?"

"Tabii uğrarız benim için sorun değil."

"Sağ ol." Bozalarının siparişini verip ödemeyi yaparak devam etti. "Okul yıllarındaki kadar kuvvetli olmasa da Recep'ten daha fazla iş göreceğini düşünüyorum."

"Ben de elimden geldiğince senin takıldığın yerde yardım edebilirim istersen."

Gülümsedi Zeynep.

"Çok iyi olur. Hatta sen olursan belki ayaküstü hallederiz hemen."

"Olur." Bozalar ellerinde boş bir masa bulup oturduklarında İrem, cebindeki telefonu aldı. "Annemi arayayım merak etmesin o zaman."

"Tamam, ben de öyle yapayım." diyerek kendisi de Hanife Hanım'ı aradı. Aynı anda telefon görüşmelerini yapıp sonlandırdıktan sonra bozalarını bitirip ayrıldılar oradan. Zeynep, garip bir

şekilde heyecanlandığını hissetti. Uzun zamandır Süheyla Hanım'ın bu işe el atması için kendisine yaptığı minik imalarla gaza gelmişse de kendi gönül meseleleriyle öyle meşguldü ki kimseyi görecek hâli kalmamıştı. Bugün kendi iradesi dışında oluşan bu güzel tesadüfü değerlendirebilirdi. Anladığı yerde anlamıyormuş gibi yapıp bu tercümeyi ikisinin üzerine yıkabilirdi pekâlâ. Düşünceleri onu bıyık altı gülümsetirken bu durumu maharetle sakladı İrem'den. Eğer anlarsa kötü olur, kalbini kırmaz aksine kendi kırılıp bir şey demeden çekilirdi kabuğuna. Değerliydi İrem. En zor zamanlarında destek olup bırakmamıştı. Bundan ki gönül borcu duyuyordu ona karşı. Öte yandan Recep de değerliydi. Artık abisi Yunus olduğu için çok görüşemiyorlardı, annesi sözlü olduğunu söyleyip biraz geri durması gerektiğini tembihliyordu. Hatta az evvel bile kızıp yardım etmesine gerek olmadığını söylemişti. Bu durumlar ona göre saçmaydı. İkisi de kendisini biliyorsa millet ne derse desin, önemli değildi.

Kendi kendine yaptığı olasılıklar ve İrem'le paylaştığı tatlı sohbet eşliğinde Recep'in evine vardılar. Zile basıp beklediklerinde çok geçmeden açıldı kapı. Son derece saygıyla karşılandılar genç adam tarafından. Hanımlar tekliflerini ona sunduğunda zahmet vermek istemese de memnuniyetle kabul etti. Hızlı bir şekilde çay demleyip tercümesi olacak dosyaları masaya serdi. Zeynep, yol boyunca zihninde planladığı gibi yaptı. Dosyayı alıp inceledi, bilgilerinin tazelenmemiş olmasından dem vurup İrem'i de dâhil ederek birbirleriyle muhatap etmiş oldu çifti. Bir elinde çay bardağı, diğerinde telefonu sosyal ağlarda gezinirken Engin'in hâlâ yazmamış olmasına canı sıkıldı. Uykusuz gecelerin tüm gününü yatakta geçirdiğini bilse de sesini özlemesine engel değildi. Arayıp uyandırmış olmaktan çekindiği için de onun aramasını bekliyordu. Bu şekilde iki saati arkalarında bıraktılar. İrem ve Recep'in çalıştıkları süre boyunca etraflarına yaydıkları uyuma bayıldı. En iyisi bu şekilde bir iki kere daha organizasyon ayarlayıp öyle çıtlatmalıydı ikisine. Belki de söylemesine gerek kalmadan kendileri fark ederdi burunlarının ucundaki

ikinci şansı. Saat 21.00'i gösterdiğinde iki sayfalık dosyanın tercümesi tamamlanmış, içleri dışları çay olmuştu.

Recep minnet ve teşekkürle hanımları uğurlarken iki kadın da sessizce karların uçuştuğu sokakta yürüdü. Havadan sudan konuştular. Eve varmak üzereyken Engin sonunda aramıştı.. Birkaç dakika sonra orada olacağını, birlikte dışarıda bir şeyler atıştırmayı teklif edince reddetmeyerek İrem'le vedalaştı. Eve de haber verip sevdiğini kapının önünde bekledi. Beş dakika geçmeden Engin sokağa girip arabayı uygun bir yere park etti. Karşı karşıya geldiklerinde hasretle sarıldılar birbirlerine. Zeynep geri çekilip başını hafifçe kaldırdı.

"Nasılsın?"

Engin, Zeynep'in başındaki bereyi çıkartıp saçları üzerinden öperek kokusunu içine çekti. Ardından tekrar takıp itinayla düzeltti.

"Daha iyiyim." Zeynep sıcacık bir gülümsemeyle baktı. Engin'in beline sarılıp kolunun altına girdiğinde, "Yürüyerek gidelim mi?" diye sordu Engin.

"Olur. Kırk yılın başında kar altında romantizm yapalım." Yol boyunca gülüşerek ilerlediler. "Nasıldı dün geceki nöbetin?"

"Çok yorucuydu epey de vukuat vardı. Sabah eve kendimi zor attım. Kafamı yastığa koyduğum gibi uyumuşum. Saat 08.00'i gösteriyordu uyandığımda. Daha kendime gelememiştim seni görene kadar." Mümkünmüş gibi biraz daha sıkı sarıldı. "Sen nasılsın?"

"Bildiğin gibi, işler, işler ve yine işler."

"Havalarda soğuyunca zor oluyordur alanda dolaşmak."

Onaylamak için başını hafifçe salladı Zeynep.

"Sorma! Hele bugün gerçekten üşüdüm." Gülümsedi sonra. "Hatta dondum be dondum."

"Deli."

"Vallahi İrem'in ısmarladığı boza ve Recep'in yaptığı çaylar anca kendime getirdi."

Engin, işittikleri kelimeler üzerine adımlarını yavaşlattı.

"Nasıl yani?"

Zeynep aklındaki çöpçatan senaryoları üzerine gülümsedi. Ellerini iki yana açıp jestlerini kullanarak hararetle anlatmaya başladı.

"İş çıkışı tam apartmandan içeri giriyordum İrem'i gördüm. Vefa'ya boza içmeye gittiğini söyleyip beni de çağırınca peşine takıldım. Bir gün ikimiz gidelim boza içmeye. Çok keyifliydi." Genç adamın kolundan çıkıp tam karşısına geçerek geri geri yürümeye başladı. "Sonra Recep aradı bir İngilizce dosyası varmış yarına kadar yetişmesi lazımmış. Ben de dışarıda olduğumu dönüşte uğrayıp alabileceğimi söyledim. Neyse bozalarımız bitince dosyayı almak için evine gittik. İrem tercümede yardım edeceğini söyleyince orada çalıştık. Sağ olsun çay demledi bize." Engin, duyduğu her detayda göğsü sıkışıp boğazı düğüm düğüm olurken kıskançlık denilen hasleti iliklerine kadar hissetti. Evet, Recep daha birkaç ay evvel, duygusal şeyler hissetmediğini söyleyip Zeynep konusunda kendisini cesaretlendirmişti. Fakat şimdi rahat bir şekilde telefon edip yardım istemesi, sevdiği kadının tereddüt etmeden yanına gitmesi üstüne üstlük evinde birlikte vakit geçirmeleri... Her şey bir yana İrem, nasıl uyarmamıştı Zeynep'i? Hiç mi tanıyamamıştı kendisini? Böyle bir şeye izin vereceğini nasıl düşünebilmişti? Ellerini cebine sokup sıkıntılı yürürken bakışlarını çekmedi yerden. "Sonra ben ne yaptım bil bakalım?"

Enerjisi çekilmiş bir şekilde başını yerden kaldırdı.

"Ne yaptın?"

Omuzlarını silkip neşeyle kıkırdadı genç kız.

"Dosyalara şöyle bir baktım ve bilgilerimin köreldiğini söyleyip kenara çekilerek onların üzerine yıktım ihaleyi. Ah, Engin ne çok isterim anlaşıp güzel bir şeyler yaşamalarını."

"Ne? Kim? Nasıl yani ya anlamadım."

Engin'in şaşkın sorusuna gülümseyerek başını yukarı aşağıya oynattı.

"Recep'le İrem diyorum. Çok yakışırlar birbirlerine. Birkaç kere daha böyle güzel ortam yapıp muhabbetlerini pekiştirerek öyle söyleyeceğim ikisine de. Hem neden aradıkları mutluluk birbirlerinde saklı olmasın?"

"Kesinlikle hayır, ne saçmalıyorsunuz Allah aşkına."

Engin'in sert tepkisi üzerine Zeynep bir anda duraksadı.

"Neden?"

"Bir de soruyor musun?"

"Yani... Anlamadım bu tepkini."

İkisi de adımlarını durdurduğunda tenha bir sokak arasında olmalarının rahatlığıyla sesini de davranışını da kısıtlamadı Engin.

"Zeynep, buna hayatta izin vermem, yapmayacaksın böyle bir şey. Hem sana ne onlardan, ikisinin de birbirlerine karşı böyle bir farkındalığı yokken ne diye akıllarına bir şey düşüreceksin?"

"Ama neden?"

"Yahu illa her şeyi soracak mısın? Anlayamıyor musun bir şeyi izah etmeden? Açık açık anlatmam içimdekileri dillendirmem mi lazım? Her şey bir yana ne diye seni arıyor bu herif, tercüman mısın sen?"

Zeynep, Engin'in bu saldırgan hâline sinirlerinin yükseldiğini hissedip gözlerini yumdu.

"Sakin ol Engin."

"Olmuyorum efendim, aklım almıyor çünkü. Ne senin o adamla olan samimiyetini ne de onunla İrem'in arasını yapmaya çalışmanı anlamıyorum. Tamam, eyvallah her şey geride kalmış ve sana bir şey hissetmiyor olabilir. Ama ben daha fazla samimiyete izin vermem Zeynep." Elini havaya kaldırıp sinirini jestleriyle atmaya çalıştı. Perde perde yükselmekteydi sesi. "Yahu bu adam senin eski nikâhlı eşin. Sen, Naz ölü olduğu hâlde onu kıskanmışken kanlı canlı önümde duran adamla beni ne diye imtihan ediyorsun? Ona her baktığımda aklımdan geçenleri biliyor musun? Delirtmek mi beni niyetin?"

"İşte orada dur! Sen karını seviyordun ve bana hislerini itiraf ederken dahi hâlâ aklında onun olduğunu söyledin. Oysa ben Recep'e karşı hiçbir şey hissetmedim. Ayrıca her şey bir yana, o benim kan bağı olan kuzenim, bana bir zararı olmamışken ne diye sileyim onu?"

"Olabilir." Yaşadığı yoğun öfkeyle kasıldı çenesi. "Ne olursa olsun ben onu görünce olan biteni anımsamak istemiyorum. Zamanında sana körü körüne olan sevgisini, evliliğinizi, sırf seni sevdiği için sorgusuz sualsiz gitmene eyvallah deyişini. Orhan denen pezevengi ve ayak takımı arkadaşlarını..." Gerisini getirmeye dili varmadı Engin'in. "Sayayım mı daha?"

"Kâfi."

"İrem'le Recep'in arasını yapmaya çalışarak tüm yaşananları taze tutmanın manası yok." Sakin olmak adına yaklaştı âşık olduğu kadına. Omuzlarından tutup alnından öptükten sonra başını oraya yasladı ve bu defa sesi daha yumuşak çıktı. "Seni öylesine seviyorum ki Zeynep, geçmişle bile paylaşmak istemiyorum. Dolanmasın ayağımıza gölgeler. Maziyi hatırlayıp durmayalım, biz sadece önümüze bakalım, ilgilendirmesin bizi hiç kimse."

Engin, nihayet susunca üşüdüğünü hissetti Zeynep... Engin'in müşfik tavrı işlemedi bile ruhuna. Kolunu kaybetse bir damla kan akmazken bu eylemle, paralize olsa canının şimdikinden daha çok yanmayacağını düşündü. Gözlerinden peş peşe ikişer damla yaş yuvarlanınca usulca çekti kendisini geriye.

"Ne kadar da doluymuşsun meğer." Parmağındaki yüzüğü çıkarıp, Engin'e bir iki adım attıktan sonra avucu arasına bıraktı. "Madem öyle bende ayağına dolanmayayım senin."

Engin bunu hiç beklemiyordu. Öyle ki kötü bir şaka sanıp güldü.

"Saçmalama Zeynep!" Bal rengi gözlerin kararlılığını görünce suratını ekşitti ve yüzüğü alıp uzattı. "Çocuk oyuncağı değil bu. Tak şunu!" Engin'i dinlemeden az evvel beraber yürüdükleri yolu tek başına dönerken hıçkırıklarına engel olamadı Zeynep. Sesi, ıssız

sokakta yankılandığı sırada daha çok canı yanıyordu. Diğer tarafta Engin de yaşadığı şokla ve avucundaki alyansla yol ortasında öylece kaldı. Az evvel sinirden atan kalbi şimdi ruhundaki sızının baskısıyla göğüs kafesini örseliyordu âdeta. Kendisini toparladığında arkasını dönüp koşmaya başladı. "Zeynep, bekle! Saçmalıyorsun! Ben sana bir şey ima etmedim."

Arkasını dönmeden var gücüyle bağırdı genç kız.

"Rahat bırak beni!" Engin, pes etmeyip aradaki mesafeyi kapatarak kolundan tutunca Zeynep debelenerek kurtardı kendisini. İşaret parmağını havaya kaldırıp tane tane konuştu. "Eğer mümkünse çıkma karşıma Engin!"

"Çocukluk yapma, dur iki dakika."

Sinirli bir kahkaha savurdu.

"Çocukluk? Asıl çocuk gibi davranıp ne istediğini bilmeyen sensin. Madem bu kadar iç çatışman vardı ne diye evlenme teklifi ettin? Biliyor musun Engin, sen... Sen, iflah olmaz saplantılı bir adamsın."

"Deli deli konuşma! Kim ne istediğini bilmiyor? Seni seviyorum anlamıyor musun? Az önceki çıldırmamın iç savaşla alakası yok. Beni imtihan eden sensin."

"İyi! Bundan sonra olma imtihan!"

Zeynep, hırsla koşup uzaklaştığında Engin onun ardından bitkin ve yitik bir şekilde baktı. Sevgilisinin ballandırarak anlattığı şeyler öylesine gözünü döndürmüştü ki söylediği sözlere bu kadar alınacağını ölçüp biçememişti. Gerçi yine düşüncesini haklı buluyordu. Bu tür şeyler kadınların sandığı gibi kolay mıydı canım! Sokakta yalnızlığıyla baş başa kaldığında, sevdiği kadın için canını vermeye hazırken yaşadıkları ilk krizde onu terk edip gitmesinin hayal kırıklığını yaşıyordu.

Günün ilk ışıkları odayı doldurduğunda Zeynep'in bakışları duvardaki saate gitti. Sabaha kadar gözüne uyku girmemiş, kimi ağlayıp gözyaşı dökerken kimi de beynindeki ağrıyla mücadele için savaşmıştı. Yaşadığı bir çeşit fiziksel acıydı. İnsanın kamburlaşması sadece omurganın eğilmesiyle olmadığına bir kez daha karar verdi. Geçmişte yaşadığı iğrenç hayatın ağırlığı sırtında görünmez hörgüçler bırakıyor belini bükerek ileri adım atmasını güçleştiriyordu. Yüzünde kuruyup kalmış yaşların tuzunun, cildini yaktığını hissediyordu.

Engin'in sarf ettiği sözleri yiyip yutamıyordu bir türlü. Sanki içinde biriktirmişti tüm olanları ve olmadık zamanda kusuvermişti. Kendisine göre zehirliydi sarf ettikleri önce yüreğine sonra kanına oradan ruhuna yayılıp uzuvlarının kangren olmasına yol açıyordu sanki. Kararlıydı! Barışmayacak ve affetmeyecekti Engin'i. Ama onun da ne denli inat olduğunu düşününce hiçbir zaman aralarının düzelmeyeceğine kanı getirdi. Bir insan neden bile bile lades derdi? Daha en başından belliyken neden olmayacak şey için çırpınmışlardı? Aşk denilen duygu, dünyadaki tüm hislerin karmaşık olanı ve hepsinden bir parça barındıranıydı belki de. Neredeyse bir tane bile ortak fikirleri yokken neyi sevmiş ve bağlanmışlardı? Gece boyu kendisine sorduğu soruların hiçbirini cevaplayamadı. Aslında onca sualin tek bir yanıtı vardı. Aşk muhatabını seçiyordu, aynı paydada buluşanı değil...

Artık işe gitmek için hazırlanması gerektiğini düşünerek ayağa kalkmıştı ki gözlerinin kararmasıyla birlikte keskin bir çınlama kulağını doldurdu. Tutunacak bir yer ararken ne olduğunu anlamadan dizlerinin bağının çözüldüğünü hissederek yere yığıldı. Etrafa yaydığı sesle odasının kapısı açılıp annesi belirdi eşikte. Zeynep'i yerde görünce panikle koştu yanına. Gözleri kapalı, hissiz görmek kadıncağızın akıl sağlığını zorladı.

"Zeynep! Kuzum! Annem duyuyor musun beni?" Gözyaşları art arda aktığı sırada seslendi var gücüyle. "Yunus! Yunus koş oğlum."

Genç adam, saniyeler içerisinde ayağını sürüyerek girdi odaya. Karşılaştığı görüntüye o da afalladı. Ne yapacağını bilemez bir şekilde baş ucuna eğildi kardeşinin ve ilk aklına geleni söyledi.

"Görümcesi doktor değil miydi? Onu bir çağırsak!"

"Hah ya! Yunus'um aklınla bin yaşa. Sen dur ben bir koşu gideyim."

Hanife Hanım, vakit kaybetmeden üst kata çıkıp kapıyı açan İrem'e gözü yaşlı olanları anlatıp gelmesini söyledi. Henüz sabahlıkla olan kadın seri bir şekilde hazırlanıp indi alt kata. Odaya girdiklerinde yavaş yavaş bilincinin yerine geldiğini görünce Yunus'un yardımıyla yatağına yatırttı genç kızı. Tansiyonunu ölçüp fazlasıyla düşmüş olduğunu görünce dengelenmesi adına şekerli su içirtti. Ardından Zeynep, kolonya istediğini söyleyince bir parça bileklerine ve boynuna döküp rahatlattı.

Yatakta perişan yatan Zeynep'in gözlerini şiş, renginin de sararmış olduğunu görünce aksilik olduğunu anlayıp Hanife Hanım'a yalnız kalmak istediklerini söyledi. Baş başa kaldıklarında şefkatli ama ona keza meraklı bakışlar gönderince tutamadı kendisini Zeynep. Ağlayışları iç çekişlerle devam etti. Karşılığında daha fazla endişelendi İrem. Genç kızın buz kesmiş ellerini tutarak ona doğru eğildi.

"Ne oldu Zeynep? Anlatmayacak mısın?" Boş olan elinin tersiyle sırılsıklam olan yanaklarını sildi şefkatle "Bir şey olmuş besbelli. Helâk etme kendini, yüzünü görsen sen bile tanıyamazsın. Daha dün akşam birlikteydik." Zeynep'in yüzünü incelerken aklına gelenle tek kaşı havada devam etti. "Yoksa Engin'le mi bir şey oldu?"

Sağ elini usulca kaldırıp yüzük parmağını gösterdi Zeynep.

"Ayrıldık."

İrem'in gözleri şaşkınlıkla büyüdü.

"Nasıl yani? Anlamadım! Ayrılmayı gerektirecek ne yaşadınız iki arada bir derede?"

"Eteğindeki tüm taşları döktü sağ olsun." İki göz iki çeşme ağlayarak anlatmaya başladı. Recep'in evine gitmiş olmaları, aralarını yapma düşüncesini Engin de yarattığı etkiyle birlikte, sarf ettiği tüm sözleri noktasından virgülüne kadar dile getirdi. Bir şey söylemedi İrem. Ne kendisinin dâhil edilmiş olduğu çöpçatanlık düşüncesine yorum yaptı ne de Engin'in verdiği tepkiye. Zeynep'in ihtiyacı olduğu yoksunluğu gidermek isteyerek sadece dinledi.

"Özetle resmen beni midesinin kaldırmadığını ima etti."

İrem, empati kabiliyeti gelişmiş duyarlı bir kadındı. Gözlerinin dolduğunu hissetti, genç kızın kendini ifade ettiği hisleri ve yaşanmışlıkları onu etkilemişti. Öte yandan hakkında serzenişle bahsedilen kişi ikizi, canından bir can olan kardeşine biçilen etiketlere üzüldü. Erkek olmadığı için bilemezdi onun bu yaşananlar üzerine hissettiklerini. Sadece bildiği tek gerçek vardı. O da Engin'in sivri diliydi. Hâl böyle olunca, duygularını ne derece dengeli söylediği ise muammaydı. Ya gerçekten kabaydı ya da Zeynep fazla alınganlık yapıyordu. Avucunda duran minik elin üzerine kendi elini kapatarak samimiyetle sıktı.

"Ne diyeyim Zeynep? İnan kelimelere dökebilecek ruh hâlinde değilim. Yanlış anlama, olabildiğince tarafsız olmaya çalışıyorum fakat Engin'in böyle bir şeyi ima ettiğini sanmıyorum. Yani öyle düşünse zaten sözlenmezdiniz. Sence biraz acele etmedin mi yüzüğü çıkartmakla?"

Hayır dercesine başını iki yana salladı Zeynep.

"Ufak bir şeyde geçmişimi hep böyle yüzüme mi vuracak?"

"Eminim niyeti bu değildi Zeynep. Onu korumak için demiyorum, sen de biliyorsun ki öfke kontrolü yok Engin'in. Normalde bir kademe yukarıda sinirlenebilecek birisinin yanında onun çıtası oldukça düşük. Tabii ki savunmuyor haklı bulmuyorum ama seni sevip sahiplenmişken kurcalamaz olan biteni. Kıskançlığın verdiği kasırga ile senin alınacağını düşünmeden geçmişe olan öfkesini saçmıştır ortalığa." Zeynep'in hassas bir ifade ile dinlediğini görünce

konuyu başka türlü bağlamaya çalıştı. "Engin seni fazlasıyla sevdi ve bu sebeple her duyguyu artık en uçta yaşıyor. Kıskançlığı, öfkesi, sahiplenmesi... Yanlış anlama, taraf tutup savunmaya geçmiyorum. Ben sadece onun sana olan aşkına kefil olduğumu bilmeni istiyorum. Kız, bağır, gerekirse küs ama ne olur onun duygularından şüphe etme. Her türlü kem sözü hak etse de sana olan sevgisine bir şey deme."

Zeynep, bakışlarını İrem'in üzgün yüzünde sabitledi.

"Ben de onu çok sevdim! İşte bu yüzden kırıldım sözlerine. Ona içimi açtım ben, olan biten her şeyi anlattım. O gece hastane köşesinde tüm yaralarımı döktüm avucunun içine ve onlara dokunmasına izin verdim. Beni şefkatle dinlemesi, arada gözlerinin dolması..." Ağlayarak başını iki yana salladı. "Ben Engin'e belki de o gece kalbimi teslim ettim İrem. İstedim ki o yaralara üflesin sarıp sarmalasın ama bilemezdim ezip daha fazla kanatacağını. Senin bir taraf olmanı beklemiyorum, kendini buna mecbur hissetme sakın. Başka paylaşacağım kimse yok. Anneme anlatsam Engin'e hak verir."

İrem, gülümsemeye çalıştı.

"Sağ ol yakın görerek paylaştığın için, anlatmasan üzülürdüm. Hem bak içine atınca böyle de düşer bayılırsın. Tevekkeli o yüzden gelemedi gece buraya. Ben de diyorum acaba nöbeti falan mı çıktı yine. Eğer onu tanıdıysam rezil rüsva yatıyordur evin orta yerinde. Ah, ah..." Aklına gelenlerle endişeyle baktı İrem, Zeynep'in baygın gözlerine. "Sakın annemin haberi olmasın, ay çok fazla üzülür."

"Bilmese ne olacak?"

İrem, Zeynep'in sinirlerinin laçkalaşmış olmasından mütevellit çok ısrarcı olmak istemedi. Söylediği her kelimeyi sadece başıyla onaylayıp hak verdiğini ima etmeye çalıştı. Zamanın nasıl geçtiğini anlamamışlardı ki vurulan kapı ve kulaklarına çalınan Süheyla Hanım'ın sesiyle çeki düzen verdiler kendilerine. Yaşlı kadının odaya girdiği andan itibaren "Benim gelinim nazara gelmiş." sözleriyle başlayan her cümlesi içini daha bir burktu genç kızın. Ne annesine

ne Süheyla Hanım'a tek kelime etmedi. Kendisini iyi hissedip işe gitmek için yeltendiyse de gerek mecalsiz oluşu gerek İrem'in ihtarlarıyla şefini arayıp biraz rahatsız olduğunu gelemeyeceğini söyleyip yatağına geri gömüldü. Bitkindi Zeynep, hâlsiz dermansız... Sanki üzerinden kocaman bir tır geçmişti. Kırgınlıklarını tartıp biçerken onu en fazla neyin üzdüğünü kestiremedi. Engin'i bu kadar severken ipleri koparmış olmaları mı? Sarf edilen sözleri hazmedemeyip töhmet altında kalmış olması mı? Geçmişinin her daim peşinde olacak olması mı? Hepsi için eşit gözyaşı döktü tüm gün, birinden birine haksızlık etmiş olmamak için.

Yanı başında melodi yükselen telefonun kaçıncı çalışıydı veya saatlerdir hiç susmuyor muydu ayırt edemedi Engin. Mekanik sesin uykusunu tamamen delip onu gerçek hayata çekip almasıyla pes etti bu işkenceye direnmeye. Gözleri kapalı el yordamıyla etajerin üzerinde telefonu bulmaya çalıştı. Yere düşürünce de pervasızca küfür savurdu. Önce telefona, hırsını alamayınca da mobilyaların kullanışsızlığına, onu üreten firmayla... Eğilip yerden aldığı vakit aramanın telefon operatörü olduğunu görünce bunca debelenmeyi bunun için yaşamış olmasına sinirlenerek telefonu gardıroba fırlattı. Kapısında duran aynanın kırılmasına da sayıp sövdü bu sefer. Saçmalıyordu.

Yatağından çıkıp kendisini banyoya attığında başındaki ağrı dayanılmaz derecedeydi. Sabaha kadar uyku girmemişti gözüne, en son göz kapakları kapanırken gün yeni ağarmaya başlamıştı. Saatin kaç olduğundan haberi dahi yoktu. Üzerindekilerle suya girip iliklerine kadar ıslandı. İçindeki öfkeyi, siniri, pişmanlığı, kıskançlığı atamıyordu bir türlü. Zeynep'le resmen ayrılmış olmalarına sinirlenmiş, üzülmüş, canı yanmışsa da dün gece işittikleriyle kıskançlığı hâlâ en üst noktada yaşamasına engel olamıyordu. Başını suyun akış yönüne kaldırıp yüzünün ıslanmasını sağladı. Derinlerden işittiği kapı ziliyle eli armatüre gitti. Sesin netliğinden emin olunca ıslanan

kıyafetlerinden kurtulup yan taraftaki havluya uzanarak beline sardı. Dışarıya çıktı. Koridora yaklaştıkça hem kapı vuruluyor hem de zil aralıksız çalıyordu. Üstü müsait olmamakla beraber aralıksız devam eden bu ses kirliliği zihnini taciz ediyor, sinir sayısını arttırıyordu.

"Ne var be ne var?" Kapıya elleriyle yaslanıp gözünü dürbüne götürdüğünde Metin'i görünce dişlerini sıktı. "Başka kim olabilirdi zaten?" Kendi kendine söylenip kapıyı yarıya kadar açarak kafasını uzattı. "Geç!"

Metin, arkadaşını bu şekilde görmüş olmanın şaşkınlığıyla, içeri girip kapıyı kapadı. Engin'in sinirle salonu işaret etmesi üzerine birlikte girdiler odaya. Bir koltuğa oturup kapı eşiğinde kendisine öfkeyle bakan arkadaşına muzip bir gülümseme gönderdi.

"Sinirliyiz." Boğazını temizledi. "Sabah beri bu yüzden mi kayıpsın?" Duştan yeni çıktığı belli olan hâline baktıkça gülmesine mâni olamadı. "Yanlış bir zamanda geldim galiba?"

"Ulan Metin, açtırtma ağzımı bir de sana başlamayayım."

Engin'in sinirli ama son derece ciddi sözleri üzerine oturuşuyla birlikte tavrını düzeltti.

"Pardon müdür kusuruma bakma, takılayım dedim."

"Takılma arkadaşım!"

Metin, olayın vahametini anlayıp bu sefer sorunun kökenine inmeyi denedi. Belli ki bir şey olmuştu, kolunu havaya kaldırıp saatini gösterdi.

"Saat on iki oldu ve hâliyle merak ettik. Aradık aradık açmadın önce Zeynep'e telefon ettim, o da garip cevaplar verdi." Engin, endişeyle baktı işittiklerine, birkaç adım atıp odanın ortasına geldi. "Sonra İrem'i aradım o da garipti, dün oraya gitmediğini evde bulabileceğimi söyleyince ben de buraya geldim. Bir şey oldu sandım, hiç yapmazdın böyle." Arkadaşının, ıslak bedenine bakınca tekrar güldü. "Hanımlar sinirli, sen de bu hâlde olunca şimdi de şeytana uymuş olabileceğini düşünüyorum." Pişkince güldü. "İçeride misafirin mi var?"

"Bak hâlâ ne diyor ya!"

Arkadaşının sinirli hâline bu sefer teslim olmuş bir şekilde iki elini birden kaldırdı Metin.

"Tamam, tamam. Zevzeklik yok sustum." Bu sefer ciddi bir şekilde devam etti. "Gerçekten ne oldu Engin anlatmayacak mısın?"

Dudaklarını büzdü genç adam sonra bakışlarıyla kendisini gösterdi.

"Üzerimi giyinip geleyim konuşuruz."

Metin'in başıyla onaylaması üzerine seri adımlarla odasına geçti. Kırılan aynalara basmamaya özen gösterip üzerine giyeceği giysileri aldı. Giyindikten sonra elinde baş havlusuyla saçlarını kurulayarak tekrar salona geçti. Tam arkadaşının karşısındaki koltuğa oturdu. Havluyu yanına bırakıp sırtını mindere yasladı. Sessiz hareketlerini itina ile izleyen Metin dayanamadı daha fazla.

"Evet, dinliyorum müdür. Sorun ne?"

"Sorun şu ki dün Zeynep'le tartıştık."

Kendisine engel olamayan genç adam dudaklarından küçük bir kahkahayı serbest bıraktı.

"Çok ilginç! Aslında hiç de yapmadığınız bir şey, kesinlikle bir sorun var."

"Metin! Dinleyecek misin?"

"Dinliyorum pardon."

Engin salondaki tüm havayı ciğerlerine çekti sanki. Arkadaşına bakmaktan kaçınarak devam etti.

"Sanırım kırdım onu ve neticede ayrıldık. Kıskanç bir adamım ben Metin. Elimde değil. Dün akşamüstü İrem'le birlikte Recep'in evine gitmişler, tercüme edilmesi gereken dosya mı ne varmış. Birkaç saat orada kalmışlar, muhabbet etmişler. Buna ayrı sinirlendim zaten, sonra İrem'le Recep'in arasını yapmak istediğini söyleyince iyice tepem attı."

"Sen de ağzına geleni söyledin." Engin'in sessizliği üzerine devam etti. "Ayrılmaya gidecek kadar ne söyledin peki?"

Engin, kollarını dizlerine yaslayıp başını avuçları arasına bıraktı.

"Onu sevip kıskandığımı ve geçmişin ayağımıza dolanmasını istemediğimi söyledim. O da çıkarıp verdi yüzüğü. Aklıma geldikçe sinirleniyorum. Dün geceki hırsımı da atamıyorum hâlâ orada köşede taptaze duruyor. Bu hâlle gidip ikna etmeye çalışsam iyice mahvedeceğim biliyorum."

"Ah, be baba! Şu öfkene neden bir ayar çekemiyorsun?"

"Biliyor olsam zaten bu hâlde olmazdım."

"İrem'le konuştun mu? Farklı bir yerden bakmanı sağlayıp yatıştırırdı seni."

Sinirle kaşlarını çattı, Engin.

"Yatışmak isteyen yok, bu konuda esnek davranacak değilim. Davamda haklı olduğumu düşünüyorum. Recep'e kayınbirader olmak zorunda değilim. Üstelik birbirlerine bir farkındalıkları yok. Yani memlekette adam mı bitti, Metin?" Öfkeli sesinin desibelini anında düşürüp son derece yumuşak devam etti bu sefer. "Ama bunları söylerken Zeynep'i kırmayı düşünmedim bile. Sadece o fazla alınganlık yaptı." Dedikleriyle eş zamanlı güçlükle yutkundu, düşüncesi bile canını yakmaya yetiyorken gerçek olursa kaldıramazdı bunu. "Kimseyle olmaz derdim şimdi nasıl bu kadar yüreğime aldım onu da anlamıyorum. Evet, çok kötü şeyler yaşamış Zeynep zamanında. Ben bunlardan dolayı yargılamıyorum onu ama aklıma geldikçe kıskançlıktan da kuduruyorum. Yanlış anlama, ona güvenim tam, zerre kadar şüphem yok. Bazen diyorum ki her şeyi bilmek çok kötü, keşke bilmeseydim her ayrıntıyı." Metin'in gözlerine baktı bir destek, bir onay beklercesine. Karşılık bulamayınca ağır ağır sarf etti geri kalanını. "Velhasıl fazla bilmek iyi değil Metin. İşte böyle gereksiz kavgalara yol açıyor." Engin, daha fazla konuşmayacağını hissedip tekrar koltuğa yaslandığında başını havaya kaldırıp gözlerini tavanda sabitledi.

"Sen yat dinlen, ben derim Başkomisere hasta olduğunu. Nasılsa yarın tatil pazartesiye kadar toparla kendini biliyorsun suç örgütü yapılanmasına operasyon yapılacak. Dinç ve sağlam kafada ol!" Engin, başını tamam dercesine oynatınca gitmek üzere ayağa kalktı. "Görüşürüz hafta başı."

Engin bir şey demedi. Arkadaşı evden çıkıp gittiğinde baş başa kaldı derdiyle. Öyle garip duyguların sarmalındaydı ki çözümlemeye mecali yoktu. Her şey bir yana; üzgünlüğü, öte yandan davasında kendini haklı buluşu aynı kefeye sığmayacak kadar büyüktü. Fakat onları ayırdığında ise hangisinin ağır geleceğine bakamayacak kadar da cesaretsizdi.

Zeynep, elindeki hırkayı geniş el çantasına bıraktığında etrafına bakınarak yanına alabileceği başka şeyler düşündü. Fakat aldıklarını yeterli gördü. Bir aksilik çıkmazsa zaten akşam evde olacaktı ama herhangi bir aksilikte Kocaeli'nde konaklaması gerekecekti. Kabanını giyip arasına sıkışan saçlarını elinin tersiyle çıkartıp odasından ayrıldı. Annesi tedirgin bir şekilde hemen kapının önünde beklemekteydi.

"Akşam kaçta gelirsin?"

"Neden sordun?"

Sert bir bakışla baktı. "Hayret konuşmadın mı Recep'le?"

Huzursuzca kıpırdandı Zeynep. Her ne kadar Engin'e kızmış, söylenmiş kendince alakasını kesmişse de son iki gündür kuzeninden gelen aramaları açmamıştı.

"Hayır!"

Rahatladığını hissetti kadıncağız.

"Neyse, aferin çok samimi olma artık." Zeynep'in tepkisiz bakışları üzerine devam etti. "Bir kız arkadaşı varmış. Meğer daha Kocaeli'nde iken görüşüyorlarmış. Onun sebebine seçmiş bu okulu. Yani tesadüf olarak gelmemiş İstanbul'a. Kızın geçen yıl buraya

tayini çıkmış, bunlar arkadaşlıklarını hâlâ devam ettirince bu sefer Recep yalnız bırakmak istememiş. Bizimle tanıştırmak istiyor. Yengen aradı dün gece, onlar kardan dolayı gelemiyormuş. Bizim yerimize vekil ol, ilk fırsatta biz de geliriz dediler."

Zeynep, sevinse mi üzülse mi bilemedi. Aslı astarı olmayacak bir şey yüzünden ilişkisinden olduğu için hiç yapmamasına rağmen olmadık yerde gaza gelen aklına söylendi. Süheyla Hanım'ın İrem'le Recep'in arasını yapsa sözleri üzerine aklına düşmüştü bu fikir.

"Bilmiyordum. Hiç bahsi geçmemişti." Güldü kendi kendine. "Çok sevindim onun adına, hep mutlu olsun inşallah."

"Âmin, âmin." Durup tekrar devam etti kadıncağız. "Neyse. Eve gelme direkt kaynanana çık sen."

"Merak etme, ben gelene kadar gider onlar zaten."

Zeynep, tam çıkacağı sırada bu sefer aklına gelen başka bir şeyle durdurdu kızını Hanife Hanım.

"Engin bir şey demedi mi yalnız gitmene?" Zeynep, huzursuz kımıldadı yerinde, öyle ki kaçmadı bu Hanife Hanım'ın gözünden. "Bana bak! Bir şey olmadı değil mi? İki gündür kafamın bir türlü almadığı yüzüğümü kaybettim muhabbeti yapıyorsun. Sebebi..."

"Sebebi bir şey değil annem. Ne olur boğma beni gider ayak."

Hanife Hanım, kızını salmaya niyeti yoktu. Sıkıca kavradı omzunu.

"Ölümü gör Zeynep. Biliyorum bir şey oldu."

Gözleri doldu Zeynep'in. Kendisini sıkarak ağlamasını güçlükle bastırdı. Biliyordu bir başladı mı kimse durduramazdı onu. Ağzını açtığında sesinin titremesine engel olamadı.

"Gelince söz anlatacağım hepsini ama şu an yorma beni." Yutkunup çenesini hafifçe kaldırdı yukarı. "Süheyla teyzenin bir şeyden haberi yok. Bugün görürsen lütfen bir şey söyleme."

Ellerini birbirine çarptı kadın telaşla.

"Ah, ah! Neden oldu ki böyle? Bir şey mi dedin çocuğa?"

Zeynep'in az evvel tutmakta zorlandığı yaşları birbiri ardınca firar etti. Annesinin onu asla anlamayacağını ve bu gibi durumlarda erkeği haklı bulacağını biliyordu. Hanife Hanım, kızının gözyaşlarını gördüğünde elini uzatınca Zeynep buna izin vermedi.

"Hep erkekler haklıdır anne değil mi?" Elini kapının kulpuna attığında devam etti. "Merak ediyorsan söyleyeyim, evet ben diklendim. Engin'e bağırdım, kızdım ve çenemi tutamadım. O da terk etti beni. Oldu mu?"

"Hihhh görüyor musun sen Allah'ım!"

Zeynep başka söz etmeden kapıyı açıp dışarı çıktığında hırsla indi merdivenleri. İçi içini yiyordu. Her şey bir yana daha sorunlarını halledememişken emri vaki olan Kocaeli seyahati daha bir çekmişti enerjisini. Apartmandan çıktığında şirketin logosunu taşıyan araba kaldırımın önünde duruyordu. Seri adımlarla yaklaşıp kapıyı açtı. Tam içeri gireceği sırada şefi Tunç'u görünce kanının çekildiğini hissetti. Yine baygın bakışlarıyla yılışık bir şekilde gülümsüyordu.

"Günaydın Zeynep."

"Günaydın." Sarf ettiği sert ifade ile devam etti. "Halil Bey'le gidecektik hani?"

"Son anda bir değişiklik oldu." Zeynep soran bakışlarını geri çekmeyince ekledi adam hemen peşi sıra. "Geç kalıyoruz. Binmeyecek misin?"

Bir şey söylemeden bindi Zeynep. Yüreğindeki tarifsiz bir sıkıntı hükmünü ilan ederken bu yolun hiç bitmeyeceğini düşündü. Bari bütün güne sığdırabilseydi işlerini, zira bu adamla birde iki günlük iş seyahati çekilmezdi. Adını koyamadığı kötü bir elektrik alıyordu. Araba, yolda süzülüp sessiz sedasız geçen on dakikanın ardından ilk konuşan Tunç oldu.

"Sessizsin."

"Gevezeliğin manası yok öyle değil mi? Araba kullanırken boş yere dikkatiniz dağılmasın."

Adamın bir şey söylemesine müsaade etmeden kulaklığını çantasından çıkarıp taktı. Telefonundan rast gele bir müzik açarak yumdu gözlerini. Bu hareket yanı başındaki adamı sinirlendirse de bir şey diyemedi. Zeynep, komiserle sözlü olmasaydı şayet, giderek çirkefleşecek tıynette bir adamdı Tunç. Onun için mühim değildi evli, sevgili, nişanlı... Kafasına takmaya görsün aklına gelen her pisliği yapardı. Korkmazdı şikâyet edilmekten. Edilse ne olacaktı? Prosedür olarak savunma belliydi. "Tahrik var, zaten ilk o başlattı, hatta üstüne para istedi." diye kendini müdafaa edip olayı lehine çevirirdi! Üstelik kanunlar güçlüden yanaydı! Geçen yıl televizyonda sıkça dönen haberde olduğu gibi bir iş insanının kadın çalışanını taciz edip darp kullandığı hâlde ne de güzel uydurmuşlardı adaleti kendilerine. Ancak Engin'in "Komiser" kimliği gem vuruyordu tüm bu kötü düşüncelerine. Hapis yatmayı geçmiş, ötesini berisini düşünmeden silahı kafasına doğrultacak kadar gözü karaydı bu adam. Hatta bu en iyi senaryoydu. Öyle bir bakışı vardı ki ufak bir yamuğunda gözünün yaşına dahi bakmadan vahşeti yaşatacağını vadediyordu. Bundan ki başını durduk yere belaya sokmanın manası yoktu. Bir iki daha nabzını yoklar, yeşil ışık yakarsa yürür, yakmazsa da başka yerlerde arardı oyuncağını.

Tunç, katran siyahı dünyasının iflah olmayacağı düşüncelerle iyice zihnini kirletti. Zeynep de müzikle yordu beynini. Ne ahenkli sesi hazmediyor ne de sözlerini dinliyordu. Kırgınlıkları o kadar tazeydi ki yiyip yutamıyordu hiçbirini. İki gündür Hanife Hanım'a ve Yunus'a yüzüğünü kaybettiğini söyleyip geçiştiriyordu. O gün İrem annesinin duymaması için rica edince birkaç gün bu şekilde oyalayıp haberin kendisinden çıkmamasını istemişti. Ama Süheyla Hanım'ın sıcak ve mutlu tavırları Engin'in de bir şey söylemediğini gösteriyordu. Kendi dış dünyasında bunlar yaşanırken hâlâ sevdiği adamla o günden sonra konuşamamış olmak da iç dünyasında garip buhranlara yol açıyordu. Bir yanı gelmesini istemiyor ve gelmeyeceğini biliyor; diğer yanı ise tam tersini düşündürüyordu. Aşk garip bir duyguydu, birbirine zıt onca hissi bir arada tutarak fazlasıyla acı

çektiriyordu yüreğine. Trajikomik yanı ise bu acıdan zevk alması, acıdıkça daha çok sevmesiydi.

Aynı arabada iki farklı kalp iki farklı duygu kendi içinde sahiplerini yorduğu sırada saatin nasıl geçtiğini ve yolu tamamladıklarını anlamadılar. Kocaeli'ye vardıklarında yaklaşık yirmi beş dakika daha gidip inşaat alanına ulaştılar. Zeynep eski iş arkadaşlarını gördüğüne mutlu olup onlarla hasret giderdi. Hâlâ telefonda görüşmeye devam ettiği arkadaşlarından bir de yüz yüze aldı tebrikleri. Karşılığında renk vermemeye çalıştı. Zorlandı rol yaparken zira dürüst yanı sürekli rahatsız ediyordu onu. Günün yarısını şantiyede diğer yarısını da merkezdeki ofis binasında geçirdi. Birbirleriyle uymayan projelerin üzerinden geçip hatayı ayıkladılar. İki günlük duygu karmaşasından sonra ona taze bir soluk gibi şifa oldu. Sabah çıkarken içinde bulunduğu düşünce gibi karamsar değildi artık. Sandığının aksine gündemden uzaklaşmak iyi geldi.

İşlerini kolaylayıp öğle yemeğine eski iş arkadaşlarıyla çıktı. Geçen yıl fazlasıyla samimiyetini ilerlettiği arkadaşı Melike, bu gece burada hatta evinde misafir olarak kalması için ısrar etti. İşe pekâlâ buradan da gidebilirdi. Zeynep, kendi evinde yalnız kalmak istese de hiç değilse dönüş yolunda yalnız olabilme seçeneği cazip gelerek kabul etti arkadaşının teklifini. Tunç biraz bozuldu lakin bir şey demedi. Zira karşı gelebilecek ve sözü dinlenilecek en son kişi dahi değildi.

Akşam için yapılacak planlar arasına balıkçı teknelerinde balık yeme fikri öne sürülünce buruk oldu Zeynep. En son Galata'da Engin'le birlikte balık yedikleri gece gelip zihnine oturdu. Gözleri daldığı sırada usulca kıvrıldı dudakları. Sevgisinden şüphe etmiyordu Engin'in. Huysuzluk ve kıskançlıktandı hareketleri fakat kendi abileri gibi bu tür şeylerdeki tutumu onu üzüyordu. Recep'e âşık değilken ve ondan yana bir kötülük görmemişken mesafe koymayı manasız buluyordu. Her şey bu kadar düz mantıkken onun için

hâlâ neden herkes uzak durması gerekilen eski eş muhabbeti yapıyordu anlamıyordu. Anlayacağını da sanmıyordu.

Arkadaşlarının gece için hazırladığı programa eyvallah deyip, annesini aradı. Kocaeli'de kalacağını bildirince Hanife Hanım itiraz etti. *"Abin istemez."* dedi dinlemedi. *"Kayınvaliden sorarsa ne söylerim."* dedi ilgilenmedi. *"Barıştığınız zaman ya Engin kızarsa."* dediğinde ise *"Canı cehenneme!"* diyerek kapadı telefonunu. İki gündür ruhunu sıkıp fiziksel acı çektiren mevzudan uzaklaşmak bir nevi arınma olacaktı. Bu yüzden kararından dönmedi.

Engin, sağlıksız uykuyla geçirdiği bir geceyi daha ardında bıraktı. Zoraki kalktı yataktan. Vakit kaybetmeden hazırlanmaya çalışırken gözü etraftaki dağınıklığa kaydı. Kırık aynalar odanın bir köşesinde, kirli diye çıkardığı giysilerde yerde öbek şeklinde duruyordu. Dudağını kıvırıp hâline dalga geçercesine gülerek çıktı odasından. Vestiyerden kabanını alıp evden ayrılırken merdivenlerde giydi kabanını. Her anlamda yorgundu. İki gündür evinde pinekleyip ilişkisinin bilançosunu hesaplamış kendine zindan etmişti hafta sonunu. Telefonunu kırdığından dolayı kimseyi de arayamamıştı. O gün Metin'den başka gelen olmayınca merak edilmediğini fark etti. Annesinin bu durumu bilip bilmediğinden ise şüpheliydi. Eğer bilmiyorsa da söylemeyecek ondan çıkmış olmasını engelleyecekti. Söylerse elbette ki Zeynep söylemeliydi ne de olsa sözü bozup yüzüğü çıkaran oydu. Bu mevzularda duyarlıydı. Naz öldüğü hâlde yüzüğünü bir yıldan fazla taşımış, yaralandığında zorunlu keserek aldıklarında bir daha takmamak üzere çıkarmıştı. Bu yüzden daha sorunlarını halletmeden alyansı kenara koymaya niyeti yoktu. İstediği şu sönmek bilmeyen öfkenin dinmesiydi; zira bu şekilde konuşmaya çalışırsa ilişkisinin kangren olacağını biliyordu.

Düşünceleriyle geçirdiği yolun sonunda iş yerine ulaştı. Kendi katına çıkıp çalışma alanına yürüdüğünde uzun aradan sonra ilk

kez herkesten önce geldiğini fark etti. Üzerini çıkarıp masasına geçince yapacakları baskın üzerine alınan notları gözden geçirdi. Örgütlenmeye çalışan; kentte çek senet, tefecilik ve göçmen kaçakçılığı yaptıkları iddiasıyla üç haftadır teknik takibe aldıkları bir grubun peşindeydiler. Yapılan çalışmaların ardından ekiplerce eş zamanlı operasyon düzenleyeceklerdi. Biri Merter, diğeri Alibeyköy olan semtlere dağılmak üzere iki grup hazırlanmış, her zamanki gibi Metin, Engin ve Melda aynı gemide olmak üzere planlanmıştı. İlk kez bir operasyon için heyecanlanmadığını düşündü. Önceleri hayatındaki kayıplar onu dimdik ayakta tutup hırslandırırdı ama şimdi Zeynep'in ona çektiği rest, bir açmazın içindeymiş hissini uyandırıyordu. Omzuna değen elle kendisine geldi. Bakışlarını çevirdiğinde can dostu, kardeşi Metin'in gülen yüzüyle karşılaştığı sırada buruk bir tebessüm gönderdi.

"N'aber baba toparlandın mı?"

Tek omzunu silkti gözlerini tekrar bilgisayar ekranına çevirirken.

"İç güveysinden hâlliceyim."

"Telefonunu kapattın mı? Ulaşamadım sana bir daha."

"Ya sorma toptan kapattım." Durdu gözlerini tekrar arkadaşına çevirdi. "Kırdım."

"Ovvv desene fırtına daha dinmemiş. Telefonun yanında başka zayiat var mı peki?"

"Boy aynası."

"Geçecek! Arada aşk varsa aşılamayacak şey yok. Gülay'la yaşadığımız tatsızlıkları biz geride bıraktıysak siz hayli hayli yaparsınız. Merak etme." Masasına geçtiğinde devam etti. "Neyse hazırlanalım biz, Hasan Başkomiser gelince saati kararlaştıracağız."

Bir şey demeyen Engin, hazırlıklarını yaptı. Başkomiserin gelmesiyle de operasyon saatini 13.00 olarak ayarlayıp vaktin yaklaşmasıyla emniyetten ayrıldılar. Yolda Hasan Başkomiser sürekli didikledi genç adamı. Metin'in geçen gün *"hasta olmuş"* sözlerine pek inanmamıştı çünkü. Bilirdi Engin'i. Onu grip ve hastalık

dertlerinin örselediği kadar sarsmazdı. Güçlü görüntüsüne tezat inanılmaz melânkolik bir adamdı, evlat bildiği kendisinden sonra amir olarak gördüğü öğrencisini iyi tanıyordu. Yol, genç adamın kaçak dövüşüyle geçince daha da üstelemek istemedi. Zaten varsa bir şey çıkacaktı elbet kokusu.

Yol tamamlanıp Merter'e vardıklarında, herkes Hasan Başkomiserin yönlendirmesiyle ait olduğu yere konuşlanmaya başladı. Alibeyköy'den gelecek bilgiye göre hareket edileceğini ekledikten sonra, ayarlanan konumlarda yaklaşık on dakika beklediler ve zamanı gelince içeriye girdiler. Her zamankinden daha bir kararttı gözünü Engin. Oldu olacağı kalan tek canıydı. Bu hayatta kendini idame ettirmeyi beceremeyip sevdiklerinin kalbini kırdıktan sonra yaşamak çok mühim değildi. Karşısına çıkan kişilerden kimisini etkisiz hâle getirip kıskıvrak yakaladı. Kimisine kurşun sıktı hiç düşünmeden. Metin'le paslaşıp birbirlerini koruduğu sırada hiç ummadığı şekilde sağ ayağında hissettiği sıcaklıkla kaldı öylece. Anlamadı ilk. Metin'in hızla tetiğe asıldığını fark etti, hedefi yere yığılırken; kulak dağlayan bağırışını işitti.

"Engin!"

Yaranın havayla teması gerçekleştiğinde hissettiği acı ile eğildi. Yüzü ıztırapla boğuştuğu sırada çöktü yere. Parmakları arasından sızan taze kanın yüreğinde garip bir his bıraktığını düşündü. Atölye temizlenip asayiş berkemal olunca sağlık ekipleriyle birlikte Hasan Başkomiser de girdi içeriye. Evlat bildiği öğrencisinin yanına baba şefkatiyle eğildi. Tebessümle omzuna dokunup "İyi misin?" dediğinde zoraki araladı dudaklarını Engin. Güçlükle iyi olduğunu söyledi. Sedye içeriye girdiğinde boşalan kan bedenini mecalsiz bırakmaya başlamıştı. İlk başta yatmayı kabul etmese de sağlık ekiplerinin sözleriyle uzandı. Durumu çok ağır olmadığı için ambulansa yalnız alındı. Hâl böyle olunca Metin, kendisinin kullanmadığı bir polis otosuyla arkalarından gitti. İzlediği bir filmi tekrar izliyormuş hissi oluştu aniden. Kendisi çok anlamasa da az evvel personelden

büyük bir şey olmadığının duyumunu almıştı. Fakat yine de haber vermesi gerekiyordu ailesine. Yalnız ilk kimi araması gerektiğini bilemiyordu. Zeynep mi? İrem mi? Sıkıntıyla soluyup elini saçlarına daldırdığında bir kez daha düşündü sakince...

Sonra İrem'i aramanın daha iyi olacağının bilincine vardı. İkizi olarak ilk o bilmeliydi sonra gerektiği kişiye söylerdi. Bu muallak durum olmasa arayacağı şüphesiz Zeynep olurdu. Fakat askıya alınmış ilişkileri olduğundan inatçı keçinin ne tepki vereceğini bilmiyordu. Eğer umursamazsa arkadaşı adına çok üzüleceğinden bu durumu görmek istemedi. Vicdanlıydı Metin. Böylesi hâllerde kılı kırk yarıp öyle düşünür, kendisinde olmaması gereken bir hâli başkasında da görüp tecrübe etmeyi hiç istemezdi. Telefonunu cebinden alıp arama yaparak durumu özetlediğinde, üzülüp panikledi İrem. Sesi titreyerek ağlamaklı oldu. Sonrasında Metin'in sakinleştirici tınısıyla basit bir yaralanma olduğu bilgisini alınca rahatlayıp, asıl konuya değinerek istekte bulundu genç adama. *"Zeynep'i sen arayıp söyler misin?"* Pek işine gelmedi Metin'in; zira az evvel aldığı kararla çok uyuşmuyordu ancak kabul etmek hususunda mecbur hissedip görüşmeyi noktaladı. Telefonunu bırakmadan Zeynep'i aradı. Açılmadı. Söylendi kendi kendine. Ah Zeynep ah! İnatçı Zeynep! Ölür müydü sanki açsa? Tekrar ve tekrar aradı. Artık pes edip eli mesaj kutucuğuna gitmişti ki Zeynep geri arama yaptı. Metin, genç kadının adını görmesiyle yüzü mutlulukla kıvrıldı.

"Zeynep!"

"Metin kusura bakma. Gürültüden duymadım. Hayırdır üç kez üst üste aramışsın? İnşallah mühim bir şey yoktur."

Boğazını temizledi genç adam. Günahını almıştı istemeden. Sesi nasıl da endişeli geliyordu.

"Zeynep, pek hayırlı haberim yok, asıl sen kusuruma bakma!"

Buz gibi bir sessizlik ve ardından çatallı ağlamaklı sesi duyuldu Zeynep'in.

"Ne oldu Metin?"

"Engin... Az evvel bir operasyona katılmıştık, ayağından vuruldu."

Derin iç çekişin peşinden küçük bir hıçkırık duydu Metin. Bir insanın üzüntüsüne sevinilmezdi muhakkak ama şu an utanmasa zafer nidaları atabileceğini düşündü. Hele ki Zeynep'in ağlamaya meyilli sesini işitince bu kırgınlığın uzun sürmeyeceğini hissetti.

"İyi mi peki? Bilinci yerinde mi?" Metin'in cevabı gecikince bağırarak devam etti genç kız. "Bir şey söylesene Metin! Allah aşkına bir şey söyle. Bir şey olmadı değil mi yaşıyor?" Hıçkırıkla ağlıyordu. "Kandırma sakın beni. Ne olduysa söyle!"

"İyi, iyi. Yani daha yoldayız, personelin dediğine göre büyük bir şey değilmiş. Zaten kurşun saplanmadı, sıyırıp geçti."

Ferahladığını belli eden "Çok şükür," sözlerinin peşinden gülümseme işitti genç adam. "Sağ ol Metin. Ben şu an Kocaeli'ndeki şantiyedeyim ve en kısa zamanda dönmeye çalışacağım."

"Zeynep!"

"Efendim?"

"Dön muhakkak! Engin çok üzgün, seninle tekrar konuşmak için sakinleşmeyi bekliyordu. Bu kötü gelişme mantıklı düşünmenize vesile olsun ve lütfen şu durumda inat yapma olur mu?"

Zeynep'ten önce ses gelmedi. Sonrasında ise sadece *"Görüşürüz."* dediği kısa bir cümleyle kapandı telefon. Az çok tanıdıysa biliyordu ki Zeynep hastaneye gelir Engin'in iyi olduğunu gördüğü anda devam ederdi husumetine. Bundandı az evvel uyarışları. İtiraz etmediği gibi *evet* de dememişti. Sıkıntıyla koltuğa iyice yasladığında bu karmaşanın bir an evvel son bulmasını dilerken Zeynep, telefonunu kapadığında hıçkırıklarını tutamadı. Elini dudaklarına götürüp hüznünü parmakları arasında hapsetmeye çalıştı. Gözlerinden yaşlar akıp esen rüzgârda iyice yüzüne yayılınca tuzlu suyun tenini yaktığını hissetti. Bir iki dakika daha oyalandı kapının önünde, bir nebze de olsa sakinleştiğini hissedince içeriye girdi. Ondaki fevkaladeliği ilk fark eden arkadaşı Melike oldu. Kızarmış gözleri kenarından

dağılmış göz kalemi ile bir gariplik olduğunu sezdi. Usulca yerinden kalkıp Zeynep daha sandalyesine gelmeden vardı yanına.

"Zeynep! Hayırdır neyin var?" Az evvel zorlukla durdurduğu ağlayışlarını tekrar özgür bıraktığında daha fazla endişelendi arkadaşı. "Kötü bir şey mi oldu?"

Zeynep'in bu hâli masadaki diğer arkadaşlarının da ilgi odağı olunca hızla toparlandı. Zira sevmezdi böyle göze batmayı, dikkat çekmeyi. Onun için endişelenen arkadaşlarını yatıştırmak için iki elini havaya kaldırdı.

"İyiyim, iyiyim. Yorgunluğun verdiği rehavetle sinirlerim bozuldu biraz." O sırada kendisine uzatılan bardaktan bir yudum su aldı. Artık daha iyiydi. "Engin. Yani sözlüm küçük bir kaza atlatmış." Arkadaşları üzüldüklerini belli eden nidalarla karşılık verip geçmiş olsun dediklerinde zarif bir şekilde karşıladı. "Müsaadenizle benim hemen dönmem lazım. Nasılsa buradaki görevimi halletmiştim."

Eski şefi Muharrem Bey karşılık verdi hemen.

"Tabii müsaade sizin Zeynep Hanım. Tekrar geçmiş olsun."

Zeynep, iç çekerek teşekkür edip ekledi. "Buralardan otogara otobüs geçiyordu değil mi?"

Genç kızın sorusuna başkasının cevap vermesine müsaade etmeden atıldı, Tunç.

"Yapma Zeynep! Ne otobüsünden ne garından bahsediyorsun! Birlikte geldik beraber döneriz. Ben zaten yemekten sonra gidecektim."

Bir şey söylemedi Zeynep. Evdeki hesap çarşıya uymaz dedikleri bu olsa gerekti. Çok değil daha yarım saat evvel ne plan yapmış şimdi ne olmuştu. Annesini aradığında sürdürdükleri konuşma ve öfkeyle sarf ettiği sözler geldi hatırına. Sarmaladı dört bir yanını. Yankılandı kulaklarında. *"Canı cehenneme!"* Seslerin izi zihninde sürdükçe içinin yandığını hissetti. Ninesi demek ki bu yüzden derdi; *İnsan ağzından çıkanla imtihan olur,* diye. Sıyırıp geçmiş bir kurşun için bu kadar yüreği dağlanıyorsa eğer ya onu kaybetseydi

ne yapacaktı? Düşüncelerinin her biri çenesini titretiyor, içindeki duyguları güçlükle bastırıyordu.

Yol boyunca hiç konuşmayıp donuk bir şekilde seyretti dışarıyı. Tunç ise yanındaki kadının üzüntüsüne saygı duyup şahsen tanımadığı adamı da kıskanmadan edemedi. İki yürek giderken olduğu gibi gelirken de iç çatışmalarıyla dolu bir yolculuk geçirdiği sırada annesi aradı Zeynep'i. Engin'in yaralandığını söyledi. Ayakta tedavisinin tamamlanıp istirahat için kendi evine geçtiğini, Süheyla Hanım'ın da refakat ettiğini ekledi. Yanında şefi olduğundan duyduklarına yorum yapmayıp sadece geçiştirdi Hanife Hanım'ı. Ne yapacağını kestiremiyordu. Gururu ve aşkı arasında bir yerde sıkışıp kaldı. Gitmeli mi yoksa gitmemeli miydi? Çok düşündü, kafa yordu üzerinde ama yine de bir çıkış yolu bulamadı.

Son yarım saati de bu şekilde tükettiğinde araba yumuşak fren darbesiyle durdu kapının önünde. Ağız ucuyla ettiği teşekkürün ardından vakit kaybetmeden apartmandan içeri girdi. Kendi katına geldiğinde anahtarlarını aramakla uğraşmayıp zile bastı. Kapıyı açan Yunus'a öylesine bir selam verip odasına geçti. Genç adam, annesiyle birlikte hemen kardeşinin peşinden gitti.

"Çok oyalanma da hazırlan gidelim hemen."

Yunus'un sözleri üzerine manasızca baktı.

"Anlamadım. Nereye gidiyoruz?"

"Nereye olacak, enişteyi ziyarete. Seni bekliyoruz sabahtan beri."

"Recep'le sevgilisi gelecekti hani?"

"Kızım kafayı mı yedin sen? Nişanlın vurulmuş sen misafir diyorsun. Arabada fazla sallandı beynini herhâlde."

Zeynep'in sıçramasına müsaade etmeden, Hanife Hanım devreye girdi bu sefer.

"Recep'e söyledim. Bir iki gün sonra geliriz, siz bakın işinize dedi." Zeynep, bir şey söylemeyince ekledi Hanife Hanım. "Az evvel İrem aradı, o götürecek bizi."

Zeynep yorum yapmayıp gidene kadar yalnız kalmak için sadece müsaade istedi ailesinden. Ana oğul bu ricaya uyup dışarı çıktılar. Birkaç dakika beynini dinlendirmek istiyordu. Saatin geçtiğini anlamamıştı ki kapısı çalındı. İrem'in izin isteyen zarif sesi duyuldu. Panikle doğruldu yataktan Zeynep. Üzerini düzeltip "Buyur." diyerek seslendi. Karşılığında her zamanki gülümseyen çehre ile girdi içeriye genç kadın. Usulca yanına yaklaşıp hemen yatağın ucuna ilişti.

"Zeynep!" Bakışlarını kaçırdı genç kız, daha en başından ne diyeceğini bilemedi. "Bak, gelmek istemezsen anlarım. Baskı yapmak istemediğim için bu haberi o yüzden ben vermedim sana. Şimdi de gel diyecek değilim. Sadece ben annenle abini almak için uğradım, indi bindi gitmesinler diye."

"Peki." Sesi çatallı çıkınca temizledi boğazını. "Süheyla teyze anlamaz mı? Demez mi neden gelmedi diye?"

"Annen Kocaeli'ye gittiğini demişti, ben de çok yorgun olduğunu söylerim. Her şey bir yana zaten ufak ufak anladı gibi. Engin, kaç gündür uğramayınca şüphelendi."

Çıkar yol aramaya çalıştı Zeynep.

"Ben yarın gitsem olur mu? Teke tek. Ağlasam da tartışsak da yalnız olmak en güzeli..."

Dostane bir şekilde ellerini sıktı İrem arkadaşının.

"Sen nasıl istersen öyle olsun. Yarın gideceğin vakit beni ara da anneme söyleyeyim çıkar evden. Bu gece orada kalacak."

Minnetle teşekkür etti Zeynep. İrem'i neden bu kadar sevdiğini bir kez daha anlamış oldu. Dakikalar içinde İrem, annesi ve abisi dışarı çıktığında yalnız kaldı evde. Biraz nefes alması gerekiyordu. Banyoya geçip duş alarak rahat bir şeyler giydi üzerine. Yaptığı kahveyi büyük bir fincana alıp oturma odasına geçerek televizyonu açtı. Fakat ne kahveyi içebildi ne de baktığı şeyi anladı. Ne kadar bu şekilde geçirdi vaktini bilinmez uykuya daldı. Saatler sonra Hanife Hanım'la Yunus eve geldiğinde üstü açık yatmış olmasından dolayı üşümüş ve tortop olmuş buldular kanepede. Kaldırmayı denese

de beceremeyen kadıncağız içeriden aldığı kalın battaniyeyi getirip örttü üzerine. Odasına geçerken hüzünlendi yüreği. Engin'in soran gözlerle onlara bakışı ve bütün gece ağzını bıçak açmayışı üzmüştü onu. Aynı şekilde dünürünün de öyle olduğunu gördüğünde olanları öğrenmiş olduğunu anlamıştı.

Kızına ilk başta sinirlenmiş olsa da bugün damadının başı önünde mahcup tavırları sandığının aksine suçlunun Zeynep olmadığını gösteriyordu. Onların hiç samimi ana evlat ilişkileri olmamıştı. Geçen yıl birlikte yaşamaya başladıkları ilk hafta her şey güzel olsa da sonrasında yine beceremediği kızını yargılamadan dinlemeyi. Bir insan yıllarca nasıl kodlanırsa, bir vakitten sonra değişmiyor ve o istikamette gidiyordu. Belki de bu sebeple hiç alışamıyordu günümüz ebeveyn kurallarına. Yaşlı kadın, yorgun, en çok da çaresizlikle yoğrulmuş düşünceleri eşliğinde yatağına uzandığında bahtsız kızının artık bir düzeni olması için dua etti Allah'a. Anneliği beceremese de anaydı nihayetinde ve içi gidiyordu oradan oraya savrulan evladına.

Zeynep, kulağına değen ezan sesleriyle gözlerini açınca kendisini salondaki kanepede görüp şaşırdı. En son gözü duvar saatine gittiğinde 21.00'i gösteriyorken an itibarıyla sabah ezanı okunuyordu. Fazla rahat olmayan koltukta sırtının ağrıdığını hissetti. Sonra aklına birkaç yıl evvel, yattığı rahatsız döşekler geldi. Sahi o zamanda ağrıyor muydu orası burası? Hatırlamadığına göre demek ki insanoğlu rahatlığa çabuk alışıyordu. Keyifsiz bir şekilde kalkıp odasına geçerek hazırlanmaya başladı.

Bugün çalışacak keyfi yoktu ama gitmek zorundaydı. Bir şekilde hayat devam ediyor insan akan zamanı askıya alamıyordu. Aynadaki yansımasına bakıp saçlarına kullanımı kolay bir şekil verdi. Eşyaları elinde odasından çıkınca her zamanki gibi ayaküstü bir şeyler atıştırdı. Evinden ayrılıp vakit kaybetmeden indi merdivenleri. Aşağıda İrem'le karşılaşınca gözlerini kaçırıp mahcup bir selam verdi.

"Nasılsın İrem?"

"İyiyim. Sen nasılsın toparlandın mı?"

"Ben de iyiyim..."

Sustu. Bir şeyler soracak olup tekrar vazgeçince İrem devam etti.

"Dün beni kenara çekip seni sordu Engin."

Gözleri endişeyle baktı.

"Peki, sen ne dedin?"

"Yorgun olduğunu ve dinlenmek istediğini, senin yalnız gelmeyi düşündüğünü söyledim. Aranızdakileri bilmiyormuş gibi yapmaya çalışsam da bildiğimi anladı ve düşüncelerimi sordu. Kimi haklı bulduğumu merak ediyormuş. Ben de taraf tutmadığımı söyleyip geçiştirdim. Moralsizdi dün, onu öyle görünce anladım ki operasyonda kafası yerinde değildi ve o sebeple vurulduğunu düşünüyorum."

Zeynep, işittikleriyle huzursuzca kıpırdadı.

"Öğleden sonra muhakkak gideceğim."

"Tamam. Sen yola çıkmadan ara beni. Anneme söylerim evden gider. Çünkü biliyorum seni görünce hayatta kıpırdamaz oturur, aracı olmaya çalışır."

Genç kadının sözleri Zeynep'i de güldürdüğünde sarıldılar birbirlerine. İrem hastaneye geçerken Zeynep de metroya binmek üzere yürümeye başladı. Kafasını veremediği boğucu sıkıcı bir gün geçirdi. Mesaisi tamamlanınca İrem'i arayıp Engin'in yanına gitmek üzere olduğunu söyledi. Dakikalar içinde semte vardı. Gösterişli siteden içeri girdiğinde heyecanlandığını hissetti. Gözleri ellerine gitti. Bir hediye veya bir çiçek almak neden baştan gelmemişti ki aklına? Düşüncesizliğine söylendi, dudakları hoşnutsuz bir şekilde kıvrıldı. Bu kadar gerginken nasıl olup da konuşacaklardı anlamış değildi.

Merdivenleri teker teker çıkıp dördüncü kata geldiğinde Engin'in kapısının önünde durdu. Ellerini birbirine sürtüp buz kesen parmaklarını ısıtmaya çalıştı. Yarım saat evvel İrem'i arayıp geleceğini bildirdiğinden Engin'in kendisini beklemekte olduğunu az çok kestiriyor ve bu daha fazla heyecanlanmasına sebep oluyordu. Kalp

atışları giderek hızlandı. Zile bastı, geçen birkaç saniyenin ardından usulca açıldı kapı. Gözleri Engin'in kahverengi dehlizleriyle kesişince kalbinin ritimsizliğini hissetti. En son cuma akşamı görüşmüşlerdi. Sevgili olduktan sonra birbirlerini ilk kez dört gündür görmemiş oluyorlardı. Bakışlarındaki yorgunluk kendini belli ediyordu, her zaman derli toplu olan saçı sakalı birbirine karışmıştı.

"Hoş geldin."

"Hoş bulduk."

İçeri girip kapı kapanınca birlikte yürüdüler yavaş yavaş. Engin'in ayağındaki aksama bariz bir şekilde belli olunca içi gitti Zeynep'in ve istem dışı sözler dudaklarından döküldü.

"Yardımcı olmamı ister misin?"

Engin'in hiç büyümeyen yanı bu soruyla nazlanmak istedi.

"Olur."

Adımlarını durdurup Zeynep'in sokulmasını bekledi. Sonra da kolunu omzuna koyup ağırlığını vermeden desteği ondan alıyormuşçasına yürümeye çabaladı. Sevgilisini çok özlemişti. Ama bu kadar yakın olmak hasret dindirmek yerine sanki özlem duygusunu artırıyordu. Burnuna değen parfümünün kokusu ruhundaki hazları harekete geçirdi. Koltuğun önüne geldiklerinde ucuna ilişip hızla çekti kendine. Bakışları kesişince Zeynep'in büyüyen göz bebeklerinden belli oluyordu. Güzel yüzünü ellerinin arasına aldığında dikkatle ifadesini inceledi.

"Neden gelmedin dün?"

Sorduğu soru her ne kadar sitem içerse de ses tonu yalvarır gibi çıkıyordu.

"Yalnız daha iyi konuşacağımızı düşündüm."

Zeynep'in kontrollü sesi onu da ister istemez kontrollü olmaya davet ediyor olsa da günlerdir özlediği bu yüze doymak, öpücüğe boğup soluksuz bırakmamak için zor tutuyordu kendisini. Üstelik ona âşık olduğu andan itibaren bu arzu içini yakıp kavuruyordu.

"Konuşalım."

Engin'in gözleri arsızca genç kızın yüzündeki her ayrıntıda dolaştı. Zeynep bu etkileşimden huzursuz bir şekilde kıpırdadı. Sorunları hâlâ tazeliğini koruyorken romantik bir şeyler yaşamak istemiyordu. Fakat birbirlerine bu kadar yakınken bunun zor olacağını düşündü. Zor da olsa usulca kurtardı yüzünü sevdiği adamın parmakları arasından.

"Tamam, konuşalım."

Karşı konulma ile kendine gelip hızla toparlandı Engin. Ellerini dizlerinin üzerine koyup terleyen avuçlarını sildikten sonra iki yana açtı.

"Biliyorum benim önce başlamam lazım." Usulca çevirdi başını Zeynep'e. "O akşam dediklerim için üzgünüm. Ben, sevdiğini fazla sahiplenen bir adamım." Ara verip diyeceklerini tarttı zihninde. "Seni yargılayacak olsam kalbimi bu kadar teslim etmezdim en başından. Ben erkeğim Zeynep, yaratılıştan veya genlerden belki de bilmiyorum. Gördüğün gibi daha fazlasına tahammül edemiyorum. Seni incitmek veya yargılamak için söylemedim. Bilmeden yaraladıysam gönlünü, her biri için özür dilerim. Ben sadece varlığını kimseyle paylaşmak istemiyorum. Hani her şeyi arkamızda bırakmıştık? Kuzenin olabilir, sana zamanında yardım etmiş olabilir ama hepsi bitti geçti. Artık biz varız Zeynep." Tekrar vurguladı. "Sadece biz! Ha eyvallah iyi biridir Recep, karakterine veya kişiliğine sözüm yok. Ama İrem'le birlikte olmasına da ses etmeyecek değilim. Bu... Bu çok saçma! Kıyaslama yapmak istemesem de sormadan edemeyeceğim; rol değişsek ve ben böyle bir teklifi senin kardeşin için yapsam hoşuna gider mi?"

Zeynep, bir an Engin'in verdiği örneğin hayalini kurdu. Sonra inanılmaz canı yandı. Eski eşi ve kardeşi? Haklı olabilir miydi acaba? Elinden geldiğince mantıklı olmaya çalıştı sonra.

"Süheyla teyze, bu konu hakkında beni işleyince her gün ben de gaza geldim. Yoksa kendime olmasını istemediğim bir şeyi sana elbette yapmam."

Bunu beklemeyen Engin, duyduklarıyla afalladı. "Ne? Annem mi teklif etti bunu sana?"

Zeynep, yanlışlıkla bir şeyi ifşa etmiş olmanın korkusuyla panikledi.

"Şey... Yani kötü bir niyeti yoktu."

"Gevelemeden söylesene."

"Yani... Recep'in bir arkadaşı yoksa İrem'le arasını yapmamı söylemişti."

Sinirle yerinden doğrulmaya çalıştı Engin. Ah, bu anacığının işgüzarlığı öldürüyordu onu. Başkası olsa gider yakasına yapışır, Zeynep'le ayrı geçirdiği birkaç günün acısını alırdı. Lakin bu kişi canından çok sevdiği anacığıydı. Yüreğindeki alevi atabilmek adına odada dolanmak istedi. Adımını attığı sırada bacağına saplanan sızı üzerine küçük bir ahlamayla tekrar çöktü koltuğa. Panikle yarasına doğru eğildi Zeynep. Yere oturup parmaklarını sargı bezinin üzerinde gezdirdi. Şefkatle baktı yüzüne.

"Dikkat et!" Sargı bezinden dışarı sızmış bordo sıvıya yüzünü buruşturarak baktı. "Kanamış mı?"

"Batikondur, sabah annem bir şeyler yapmaya çalıştı." İkisi de gülümseyince Zeynep, başını usulca Engin'in dizlerine bıraktı, ne garip duyguydu aşk. Saatler önce gelmemek için inat ederken şimdi çivi çakılmış gibi hissediyordu bedeninin her yerine. Değil gitmek şuracıktan kalkmak istemediğini düşündü. Onun bu şefkat arayan kedi misali hâline gülümsedi Engin ellerini saçlarında dolaştırdı. "Üzüldün mü?"

"Çok."

"Zeynep!"

"Efendim."

"Bırakma beni! Sen olmayınca kendimi böyle ölüme atıyorum düşünmeden."

Başını hızla kaldırıp "Allah korusun. Ne ölümü daha çok senelerimiz olacak." dedi.

Engin, boşta olan elini cebine atıp Zeynep'e ait olan yüzüğü çıkardı. Sonra eğilip elini kavrayarak parmağına taktı.

"Bunu bir daha çıkarmak yok, söz mü?"

"Söz." Verdiği cevap üzerine kendisi ekledi bu sefer. "Kavga etmeyelim bundan sonra."

Engin, narin ellerden tutup yanına çekti zarif bedeni. Sonra birbirlerine sıkıca sarıldılar.

"Zeynep, biz birbirimize iyi geliyoruz ve geleceğiz de. Bu yüzden ben senden daha fazla ayrı kalmak istemiyorum."

İyice sokuldu Engin'in göğsüne, şımarık çocuk gibi mırıl mırıl konuştu.

"Ben de istemiyorum."

Genç kızın ne istediğini bilen cesur hâline gülümseyerek sevgiyle dolandı eli saçları üzerinde.

"Gel, yarın nikâh için gün alalım ve en yakın vakitte evlenelim." Konuşarak anı bozmak istemeyen Zeynep, gözlerini yumarak onay vermek için başını salladı. "Ayrı olduğumuz sürece zamanın bize iyi geldiği yok, aksine daha fazla hırpalıyoruz birbirimizi. Seni görmediğim zaman mutsuzum, huysuzum sürekli merak içindeyim. Hep böyle yanımda olmanı, seninle uyumayı, seninle uyanmayı ve senin varlığında yok olmayı istiyorum."

Huzurla gülümseyen Zeynep, "Ya yine kavgalarımız devam ederse?" diye sordu.

"Kavgalar evliliğin tuzu biberidir, hem daima canlı tutar bence. Önce kavga ederiz sonra da döner sarılırız."

Sözlerini tasdiklercesine sevdiği kadına sarıldığı sırada kucaklaması aynı şekilde karşılık buldu. Bir daha ufak bir münakaşanın aralarına girmeyeceğine yemin edercesine...

-MUTLULUK-

Mutluluk, demir yığını olan çakıl taşlarıyla kaplı tren raylarının arasında bitiveren bir çiçek gibi umut vadeden bir his. Tutsan dokunamazsın belki ama gözle görülebilecek bir tebessüm, yavru bir kedi oluverir bazen. Bazen de kulaklarınla duyabileceğin bir seni seviyorum, iyi ki varsın olur. En nihayetinde göreceli bir kavram olsa da umut ve mutluluk fani olan insanın bu dünyada tek sermayesidir.

Büyük belediye binasının mermer basamaklarından neşeyle el ele indi çift. İçleri içlerine sığmıyordu zira beraberliklerini ebedileştirmek adına attıkları adıma tam bir ay kalmıştı. Birbirilerine latife yaparak köşedeki taksi durağına ilerlediler. Geldiklerinde olduğu gibi yine ticari araca bindiler. Engin'in ayağı tam iyileşmediği için arabayı kendi kullanmaya cesareti yoktu. Zeynep'in de fazla trafik deneyimi olmadığından en mantıklı olanıydı taksi tutmak. Araca bindiklerinde genç kız neşeyle sokuldu Engin'e.

"Bakalım bizimkiler ne diyecek aldığımız tarihe?"

"Hayatta yetişmez deyip duracaklar, ne diyecekler."

Engin'in sözlerine muzipçe güldü.

"Aman onların yetişmez dedikleri şey havlunun kenarına koyacakları danteldir." Yüzünü buruşturdu. "Hiç de sevmem."

Gülüştüklerinde Zeynep, Engin'in omzuna başını yaslayıp gözlerini yumdu. Geri kalan dakikaları tatlı bir sükûtla geçirip adrese vardıklarında taksinin ücretini verip indiler. Birlikte çıktılar

merdivenleri. Zili çalacakları sırada kapı ardına kadar açıldı. Engin, karşısında Recep'i görünce afalladı birden. Huzursuzca yerinde debelendiği sırada genç adam elini uzattı. Selam verip geçmiş olsun dileğinde bulundu. Zeynep taraflara gergin bir şekilde bakarken Recep'in hemen arkasındaki esmer kadın dikkatini çekti. Göz göze geldiklerinde selamlaştılar. Genç adam tarafları tanıştırdığında Engin o zaman anladı Recep'in yanındaki hanımın kız arkadaşı olduğunu. Beklemediği sahne üzerine garip bir rahatlama hissetti. Demek ki Recep'in zaten kız arkadaşı vardı ve bunu bilmeden kendince Zeynep bir şeyler yapmaya çalışmıştı. Ah, hepsi anacığının yüzündendi, aklındakileri söyleyip yardım istemese yaşananlar olmamış olacaktı.

Taraflar kısa nezaketen yapılan vedalaşmanın ardından ayrıldılar. Recep kız arkadaşıyla merdivenlerden el ele inerken Engin ve Zeynep içeriye geçti. Hanife Hanım merakla ne zamana gün aldıklarını sordu. Karşılığında bir ay sonra olduğunu öğrenince Yunus'la rahat bir nefes aldılar. Zira ne kadar çabuk olursa o kadar iyiydi onlar için. İkisinin de ödü patlıyordu bir aksilik çıkıp Zeynep'in evlenemeyecek olmasından. Konu konuyu açıp hazırlıklar üzerine konuşulduğu sırada Zeynep, Süheyla Hanım'ı arayıp geldiklerini bildirdi. Yaşlı kadıncağız da çok geçmeden kucağında torunuyla indi yanlarına. Gençlerin tahmin ettiği gibi çabuk olmasından bir şeyin yetişemeyeceğinden dem vurdu.

Tatlı laf kalabalığıyla geçen bir saatin ardından Engin ve Zeynep dünden bu yana işlerini boşladıkları için mesailerine dönmek üzere kalktılar. O sırada Zeynep'in telefonu çaldı. Arayan İrem'di. Nikâh için hangi tarihi aldıklarını sorup, Sevgi'yi doktorun kontrol için küçük kızı alıp hastaneye gelmesini rica etti. Niyetinde işe gitmek olsa da itiraz etmedi Zeynep. Birazdan geleceğini söyleyerek telefonu kapadı. Süheyla Hanım'a açıklama yapıp Sevgi'yi birlikte hazırlamayı teklif ettiğinde bu habere en çok Engin sevindi. Uzun zamandır halletmek istediği şeyi yapacaktı. Hazır sevgilisi başka şeylerle uğraşırken o da olması gerekeni yerine getirecekti.

Dakikalar sonra Sevgi'yi hazırladıktan sonra, birlikte çıktılar evden. Tekrar bir taksi çağırdılar, önce hastaneye uğrayıp Zeynep'le

Sevgi'yi bırakan Engin. Sonra kendisi de inşaat firmasına doğru yol aldı. Sevgilisi dile getirmiyor belli etmiyordu ama birkaç kez Şefinin taciz içeren bakışlarına rastladığı için bu durumu kökten çözmekti niyeti. Şantiyeye geldiğinde taksiye beklemesini söyleyip içeriye doğru yürüdü. Ofis binasına girdiği sırada Tunç'u Zeynep'in masasında görünce kaşları çatıldı. Yavaşça odadan içeriye girip kapıyı usulen tıklattı. Adam başını kaldırınca hasmının meydan okuyan bakışlarıyla karşılaşıp yutkundu. Sonra selam verdi.

"Merhaba Engin Bey buyurun." Açıklama yaptı hemen. "Şey Zeynep Hanım yok bugün."

Engin, usulca attı adımını, masaya yaklaşıp ellerini koydu.

"Merhaba!" Biraz daha eğildi adama. "Biliyorum olmadığını." Tunç korkuyla karışık bir sırıtma gönderince devam etti Engin. "Zeynep'in şahsi masası değil mi burası?"

"Evet." Temkinle doğruldu yerinden adam. "Bir şey aramıştım notları arasında."

Engin'in yanından geçip gideceği sırada sıkıca kolunun kuvvetli bir baskıyla kavrandığını görünce endişeyle baktı.

"Bana bak Tunç Efendi!" Biraz daha sıktı avuçları arasında, sonra yaklaştırdı başını çipil gözlere. "Bir daha Zeynep'i rahatsız edecek küçük, küçücük dahi bir şey görür ve sezersem mahvederim seni."

Boğazını temizleyip kolunu çekmeye çalıştı, Tunç.

"Nereden çıkarıyorsunuz Engin Bey?"

"Oradan bakılınca keriz mi görünüyorum?"

"Estağfurullah."

"Sana estağfurullah."

Engin'in tıslarcasına sarf ettiği sözler üzerine tekrar kolunu çekmeye çalıştı Tunç.

"Bir yanlış anlaşılma oldu herhâlde, Zeynep Hanım benim bacım sayılır. Burası da saygın bir çalışma alanı, böyle bir şeyin olması mümkün değil." Panikle saçmalamaya başladı. "Zeynep Hanım mı bir şey dedi, ben sevecen sıcakkanlı bir adamım yanlış mı anladı beni."

Engin, sinirle çekti yakasından adamı.

"Ulan vallahi şurada ümüğünü sıkarım."

Sesi titreyerek "Yanlış anlıyorsunuz beni Engin Bey. Lütfen sakin olun." dedi.

"Umarım öyledir." Yapmayı sevmediği şeyi yaptı bu sefer. Adamın yakasını bırakıp elini beline koyuyormuş gibi yapıp montunun açılmasına izin vererek silahını gösterdi. "Sağlığınız için umarım ben yanlış anlıyorumdur.

Adamın, gözleri irice açılıp rengi attı.

"Merak etmeyin, Zeynep Hanım'ın huzurunu kaçıracak bir şey yok iş yerimizde. Ya siz kuruntu yaptınız ya da size yanlış bilgi geldi."

"Bana kimse bir şey söylemedi. Ayrıca bu konuşma sadece aramızda kalacak, Zeynep'in kulağına giderse..."

Adam atıldı hemen, Engin'in sözlerini tamamlamasına müsaade etmeden. "Zaten Zeynep Hanım'ın kulağına gidecek bir şey olmadı." dedi.

Engin dalga geçercesine gülüp birkaç adım geri gitti.

"İyi o zaman, sevindim." Yavaşça yürüyüp kapının önüne geldiğinde tekrar dönüp baktı. "Bu konuyla alakalı son görüşmemiz olur inşallah."

Adamın korku dolu gözlerle başını oynatması üzerine, bıyık altı bir gülümsemeyle ayrıldı oradan. Keyfi inanılmaz yerine gelmişti. Ne zamandır aklındaydı bunu yapmak. Birkaç kez adamın pis bakışlarını Zeynep'in üzerinde yakalayınca iyiden iyiye huzursuz olmuştu. Hadi kendi farkına varmıştı da araya girmişti. Hemen hemen her gün, böyle iş yerlerinde tacize uğrayan kadınlar sesini çıkaramayıp kimseyle paylaşamadığında korkuya kapılıyor ve daha ağır şeylere maruz kalarak bazen de canlarından oluyorlardı. Peki, onlara ne yapmalıydı? Ne yapmalı da canlarının güvenliğini korumalıydı? Ya adalet! Parayla satın alınacak kadar ucuz muydu sahiden bu dünyada? Hadi her kapıyı açıyordu para denilen meret peki adaletin terazisiyle neden oynuyordu? Zeynep için içi rahat ama günümüz

dünyasında kanayan bir yara olan bu konunun huzursuzluğuyla kendisini bekleyen taksiye bindi.

Hastanelerin kendine ait karakteristik kokusu genzine dolarken rahatsız hissetti kendisini Zeynep. Tedavi olduğu yıllar geride kalmıştı. Fakat kokuların uyarması sonucunda o zamanlara sürüklenmişti ruhu. Kucağında tutmakta olduğu küçük kızla ilgilenip zihnini dağıtmaya çalıştı. O esnada yanındaki kapı açılarak İrem gözüktü.

"Hoş geldiniz." Sevgi, annesini görüp neşeyle kucağına uzanınca iki kadında gülümsedi. "Sen özledin mi anneyi?"

Kızını saçlarından öpüp göğsüne yasladı. Zeynep'e göz kırparak başıyla yolu gösterdi. Kendisi önde, genç kız arkasında koridor boyunca yürüdüler. Son kapının önünde durduklarında hafifçe tıklayarak açtı İrem. Birlikte girdiler içeriye. Kırklı yaşlarının henüz başında olan adam içten bir gülümseme gönderdi onlara.

Sevgi'yi neşeyle İrem'in kucağından alıp sevdi. Zeynep'e başıyla selam verip İrem'e göz kırptı. Genç kadın da benzer sıcaklıkta bir ifade gönderince, Zeynep hemen yakaladı aralarındaki elektriği. İçi burkuldu birden. Hem yaptığı işgüzarlığa hem de İrem'in bu kadar mutlu gözükmesine. Adamı dikkatle inceledi. Kırlaşan saçları ve biçimli sakallarıyla eli yüzü düzgün bir adamdı. Yaşının olgunluğu, vakur duruşundan belli olsa da yüz hatlarından yaşını belli etmiyordu.

Adamın Sevgi'yi dikkatle muayene etmesinin ardından İrem'e sevgi dolu bakışlarla bilgi vermesini ilgiyle izledi Zeynep. Aralarındaki duygusal çekim her şekilde belli oluyordu. Üstelik İrem'in tavırları adama karşı boş olmadığının nişanesiydi. Gözündeki resmi mantığıyla tamamlayınca mutlu oldu arkadaşı adına. Muayene bitince göz göze geldiler. İrem, unuttuğu bir şeyi hatırlamış olmanın şaşkınlığıyla döndü adama. Zeynep'i tanıştırarak müstakbel gelinleri olduğunu söyledi. Ardından Zeynep'e dönüp "Arkadaşım ve doktorumuz Kenan." dedi. Taraflar birbirlerine memnuniyetlerini söyledikten sonra

iki kadın çocukla beraber odadan ayrıldılar. Birlikte İrem'in arabasına binip hastaneden uzaklaşırken sadece nikâh hazırlığından konuştular. Genç kadın, Zeynep'e bir yere gidip bir şeyler içmeyi teklif etti. Eve yakın bir kafeteryaya geldiklerinde sakin bir yere geçip oturdular. Gelen siparişlerin ardından tebessümle baktı müstakbel gelinine.

"Bu anlatacaklarımı ilk sen duyacaksın Zeynep. Ben, ben çok mutluyum. Kenan'la bu hastanede tanıştık. Kıvanç'ı biliyorsun, Kenan'la ortak arkadaşımız. Onun referansıyla zaten Sevgi'yi götürmüştüm ateşlendiği bir gün. İlk zamanlar gerçekten sadece meslektaş ve takibini yaptığı bebeğin annesiydim, o da bizim doktorumuzdu. Bir gün özel olmayacaksa eğer babasının yaşayıp yaşamadığını sordu. Ben de ilk kez olan biteni bir yabancıya anlattım."

Zeynep, gülümseyerek "Anlattığına göre yabancı hissetmemişsin." dedi.

"Öyle galiba. Ardından o da anlattı hikâyesini. Ah, Zeynep öyle bir şey yaşamış ki anlatamam sana. Birden derdimi unuttum, onu teselli etmeye başladım dakikasında..." Gözlerini boşluğa daldırıp devam etti. "Kenan hiç evlenmemiş, hep doğuda görev yapmış yıllarca. Ne zorluklar ne mücadeleler... Hani bir keresinde demiştin ya 'Yaralarımı Engin'e açtım.' diye. İşte bizim yaptığımız da tam anlamıyla bu oldu. Biz birbirimize yaralarımızı gösterdik ve öğrendiğimiz her detayla biraz daha bağlanıp farklı bir arkadaşlığa dönüştü ilişkimiz. İsmi yoktu ilk zaman. Ben her seferinde cesaretsiz yanımı belli ettikçe o da dillendirmedi. Henüz çok çok yeni ilişkimiz. Bir şeyleri oturtmadan söylemeyecektim ama Recep'le ilgili mevzu gündeme gelince hiç değilse sen bil istedim."

Zeynep, elini yüzüne götürüp gözlerini yumdu. Sonrasında usulca çekip mahcup bir şekilde baktı.

"Kendimi çok kötü hissediyorum. Meğer Recep'in de varmış bir kız arkadaşı. Bugün annemle tanıştırmak için bize geldiler. Aslında geçen akşam için vardı planları ama Engin yaralandı. Dün de onların işi çıkmış anca bugün tanıştılar. Kısmette kızı benim de görmem varmış."

İrem tebessümle "Öyle mi? Çok sevindim Recep Bey için." dedi.

"Evet. Ben ikiniz için de mutluyum ama yaptığım işten ötürü suçlu hissediyorum kendimi."

Şefkatle dokundu eline İrem.

"Suçlu hissetme, sen nereden bilecektin ki. Burada kabahatin büyüğü annemde, onun düşünüp hareket etmesi ve sana böyle bir şeyi söylememesi gerekiyordu. Recep Bey gerçekten iyi birisi fakat biz onunla olamazdık. Annemin böyle bir gaflete düşmesine şaşırıyorum. Tevekkeli o yüzden o kadar dillendiriyordu adamcağızı. Ben Engin'i kıskandırmak için yapıyor sanıyordum meğer bir taşla iki kuş vurmak istemiş hatun."

Zeynep, kendini tutamayarak güldü.

"Bana ne demeli? Normalde gaza gelmem ama bunu nasıl kabul ettim, hâlâ aklım almıyor."

"Sıkma canını! Belli ki Engin'le bir şeyleri netleştirmek için yaşanması gerekiyormuş."

"Neyse ki tatlıya bağlandı her şey. Engin'le tartışınca kendimi çok mutsuz hissediyorum İrem. Sanki ömrümden ömür gidiyor."

"O da öyle, asıyor suratını beş karış, çekilmez bir adam oluyor."

Engin'le ilişkileri üzerine konuşmak nedense utandırdı Zeynep'i. En iyisi konuyu değiştirmekti.

"Boş ver bizi, seni konuşalım." Sıkıca kavradı İrem'in ellerini. "İnan çok mutlu oldum. Her hâlinden kıymet bilen bir insana benziyor. Üstelik sana o kadar güzel bakıyordu ki içim eridi."

"Öyle mi dersin?"

"Emin değil misin?"

Omzunu kırdı çocuk misali İrem.

"Bir yanım sonuna kadar emin, diğer yanım huzursuz. Ali bana hayatımın en büyük sillesini attı."

"Sen bu sınavı çok güzel aştın İrem." Hemen yanındaki mama sandalyesinde oturan Sevgi'ye uzanıp yanağını sevdi. "Bu günahsıza

kol kanat gerdin, üstelik kimsenin yapmayacağı bir şey bu. Tüm güzelliklerin seni bulacağına inanıyorum."

"İnan ki ben Sevgi'nin öz annesiyim, Zeynep. Böyle düşünüyorum ve böyle hissediyorum. Nasıl ki bir anne, yaşamına yeni bir adamı dâhil edeceği zaman çocuğunu düşünürse ben de aynı hassasiyeti gösteriyorum. Sevgi'yi evladı gibi benimsememesinden korkuyorum. Bunu Kenan'a bildirdim zaten. 'Kabul edebilecek misin eski eşimin çocuğuna annelik etmemi, kabul edecek misin benim çocuğumun hiçbir vakit olmayacağını?' diye sordum. Çünkü o da bu yaşına kadar babalığı tatmamış birisi."

"Bir yola çıktıysanız seni ikna etti demek ki."

"Kesinlikle, söyledikleri öylesine içtendi ki anlatamam. Zaten çocuklara bayılıyor, hastalarında gideriyor bu özlemini. İstersen saçma bul ama inanıyorum ona."

"Sen zeki bir kadınsın, bilinçlisin. Öncesinde aldatıldıysan, kandırıldıysan bu senin eksikliğin veya suçun değil ki hem seni saf olarak da göstermiyor ayrıca. Ayrıca kimsenin düşüncesini bu kadar önemseme. Zaten, Süheyla teyze de Engin de sana karşı gelecek değildir."

İrem rahatladığını hissetti. Onunda kendince korkuları vardı, Kenan'dan bahsettiği zaman nasıl karşılanacağını kestiremediğinden endişelerini yüreğinde dağ gibi büyütmüştü. Zeynep'in cesaretlendirmesi, böyle içten karşılaması iki yıl evvel kaybettiği güveni tekrar aşılıyordu ruhuna, iyi ki de paylaşmışım diyordu içten içe.

"Senden bir şey rica edebilir miyim Zeynep?"

"Tabii ki."

"Sizin nikâha kadar bir şey söylemek istemiyorum. Bu sırrı benim için saklar mısın?"

"Elbette ki söylemek benim haddim değil zaten. Sen nasıl istersen."

İrem, Zeynep'in yanıtına sıcacık gülümseyip sıkıca sarıldı. Hiç kız kardeşi olmamıştı. Engin de bu eksikliği hissettirmemişti ama Zeynep'i her geçen gün biraz daha tanıdıkça bir kardeşi aratmadığını görebiliyordu.

Lafta ne kadar bitti dense de duygular bitmediği sürece, her daim söylenecek söz vardı. O gün Zeynep, Engin'in yanına gitmemek için direnip gittiğinde ise tartışacaklarını düşünmüştü ama ne var ki bambaşka son bulmuştu görüşmeleri. Geriye kalan günleri hazırlıkla geçerken ikisi de memleketlerine haber salmıştı. Engin'inki hüzünlü bir mutlulukla karşılanıp Zeynep'inki ayıplanmıştı. Oysa yabancıya dememişti Hanife Hanım. Kardeşleri ve oradaki evlatlarıyla paylaşmıştı. Fakat durum böyle olunca nikâha davet dahi etmeyip tarihi söyleyerek isteyen buyursun gelsin deyip noktalamıştı.

Detaylar yerine getirilip ev düzenlemesine geçince Engin, Zeynep'e eğer istemezse kendi evinde oturmayabileceklerini söyledi. Zaten eşyaları değiştirecekti, bunun açıklamasını yapmıştı. Anılar taşımış olması bir yana iki kadının da zevki bambaşkaydı. Naz, daha soğuk modern tarzda şeyler seviyordu vakti zamanında; Zeynep'in ise ruhu gibi zevki de bohemdi; salaş, rengârenk. Ne kadar kaba düşüncesiz bir adam gibi görünse de farklıydı Engin. O da kendince bir şeyler düşünüp sevdiği kadının gönlünü yapmaya çalışıyordu. Öyle ki bu jest Zeynep'in hoşuna gitmişse de yine de ev değiştirmeyi gereksiz bulmuştu. Zaten hâlihazırda ev Engin'in eviydi. Hem kolay mıydı kısacık zamanda bir evi satıp yenisini almak. Veya kendi evi varken gidip de kiraya çıkmak? Vicdanlı ve mantıklıydı ama aynı eşyaları paylaşamayacak kadarda hassastı. O yüzden ev değil ama her eşya tepeden tırnağa değiştirildi. Bu süreçte o da maddi yönden destek oldu Engin'e. Bir yıldır biriktirmiş olduğu parasını getirip kuruşu kuruşuna avucuna sayarak birlikte almayı teklif etti. İlk kabul görmese de sonrasında karşı konulmayarak birlikte nakış gibi işlediler evlerini.

Her ayrıntı itina ile yapılırken nikâhta giyileceklere gelmişti sıra. Engin'in bir yorumu olmamıştı, altı üstü takım elbise kravat takacakken ne itirazı yapacaktı? Lakin Zeynep, gelinlik giymeyi reddetti. Her genç kızın rüyası olan beyaz tül, onun kâbuslarının

ve hatalarının emaresi olduğundan onun için bu mutlu günde son derece gereksiz bir ayrıntıydı. Bu karara İrem ve Süheyla Hanım şiddetle karşı gelirken; Hanife Hanım sesini çıkarmadı. Zaten köydekiler dalga geçip küçümsemişti, birkaç ay sonra oraya gidince düğün fotoğraflarını gösterdiğinde kızının gelinliğiyle dalga geçeceklerdi. Bu yüzden, gelinlik giymesi adına ısrarda bulunmadı.

Bir aylık süreçte bunlar yaşanmış ve nihayet nikâha bir gün kalmıştı. Herkeste tatlı bir heyecan vardı. Engin'in Sivas'tan neredeyse tüm ahbapları gelmiş, bir kısmı Zeyneplerin evinde konaklamak zorunda kalmıştı. Hâl böyle olunca genç adam iki gündür kendi evinde kalıyordu. Zaten nikâh sonrası bir hafta Abant'a gidecekleri için yarım işlerini yapıyor, her boş anında çalışamadığını telafi ediyordu. Zeynep de kendisinden farksız olduğundan çok görüşememişlerdi. Hele bir de bu gece güzel sevgilisine kına gecesi yapacaklarından yine göremeyecekti. Zeynep'i bir an söylenen türkülere ağlarken hayal ettiğinde güldü kendi kendine. Hayali bile çok saçmaydı. Kıkırdayarak ellerini saçlarının üzerinde gezdirip düzelttikten sonra yanındaki vestiyere uzandı. Ardından montunu giyip dışarı çıktı. Annesinin tembihi üzerine yarın nikâhtan sonra ikram edilecek ıvır zıvırları almak için çarşıya gitti. Ne gerekiyorsa hepsini karşıladı. Sonrasında ise Süheyla Hanım'a teslim edip tekrar sokağa çıktı.

Arabasına binip dakikalarca sürerek mezarlığın önünde durdu. Birkaç saniye kımıldamadı. Elleri direksiyonda sadece aracının ön camından baktı. Ardından telefonunu çıkartıp torpidoya bıraktı. Zira yalnız, teke tek olmaktı niyeti. Araçtan indiğinde elleri ceplerinde usulca girdi içeriye. En son geçen kış Naz'ın ölüm yıldönümünde gelmiş, üstü kapalı dertleşerek değişen düşüncelerinden bahsetmişti. Şimdi ise geliş amacı bambaşkaydı. Ne konuşacağını bilmiyor çekiniyordu büsbütün. Naz, ilk sevdası, annesi ve ikizinden sonra kendisine ilk katlanan kişiydi. Değerliydi onun için fakat ilk zamanki acısı, saplantısı kalmamıştı. Her ne kadar duyguları net olsa da vefa gibi güzel bir huyu vardı Engin'in. Yeni bir hayata merhaba demeden rahmetli eşinin yanına gelmek usulca veda etmek

istemişti. Beş dakika kadar yürüyüp içlerinden en parlak mezar taşına ilerleyerek yanı başında durdu. Dizlerinin üzerine çöküp elini gezdirdi üzerinde. Her zaman yaptığı gibi her harfe tek tek dokundu. Dudaklarını araladığında cızırtıyla çıktı sesi.

"Merhaba Naz." Gülümsedi sonra. "Ben geldim! Biliyorum uzun zaman oldu gelmeyeli. Beni bekleyip darıldın mı bilmiyorum; eğer öyleyse affet beni. Affet bu eşeği. Sana önceki gelişimde de dediğim gibi hiçbir şey planladığım gibi gitmedi." Sustu sonra, öyle garip şeyler hissediyordu ki bir yanı anlatmak, içini dökmek diğer yanı ise susmak istiyordu. Niyeti ne Naz'ı incitmek ne de Zeynep'e ihanet etmekti. Onunki garip bir sadakatti. "Sen benim için bir eşten öte dostum, iş arkadaşım her şeyimdin. Sen gidince dünya durdu sandım. Başkası olmaz dedim. Fakat yalnızlık Allah'a mahsusmuş." Lafı dolandırdıkça kelimeleri daha fazla büyüyordu. "Söyleyeceklerim seni incitir mi bilmiyorum! Tek bildiğim bunları söylemezsem kendimi kötü hissedeceğim." Artık tamamlaması gerektiğini düşünüp yumdu gözlerini ve bir çırpıda sarf etti sözlerini. "Yarın evleniyorum Naz. Seninle yaşadıklarımızı yok sayamam, yeri geldi siper oldun benim için o kurşunlara. Her şeyi unutsam da bunu unutamam. Gönlüm buraya gelip sana dualar okumak istiyor ancak onu da incitmek istemiyorum." Sesli bir of çekip elini saçlarına götürdü. "Eğer seni ziyarete gelemezsem üzülme Naz, olur mu?" Gözlerinden iki damla yaş düştü. Eliyle sildi sonra. "Sen hep dualarımdasın sonsuza kadar huzurla uyu." Birkaç adım geri gidip elini kalbine götürdü. "Hoşça kal."

Hızla arkasını dönüp kabirden uzaklaştı. Bu konuşmayı yapmasa bir yanı hep huzursuz olacaktı. Çünkü düşündükçe Naz'ı gözü yollarda bırakacakmış hissi yüreğine çöreklenmişti. Öte yandan Zeynep'in duyup üzülmesini ve aklında sorular biriktirmesini de istemiyordu. Bundan ki kaç gündür ne yapması gerektiği hususunda muallakta kalmıştı. Öyle ki canının yarısı, kıymetlisi İrem'e anlatmıştı düşüncelerini. O da hangi his daha ağır basarsa onu yapmasını söylemişken yine dün geceye kadar kararsızdı. Ta ki yatmadan

Zeynep'le yaptığı telefon konuşmasında güzel sevgilisi hiç ummadığı dakikada ona *"Naz'ı ziyarete gittin mi?"* diye sormuş cevap vermeyince *"Gitmediysen mutlaka git."* diyerek şaşırtmış ve duyduklarıyla kulaklarının uğuldadığını hissetmişti. Bu konuşmanın sebebinde İrem'in parmağı olup olmadığını merak etmiş olsa da soramamıştı. Ama emindi, Zeynep'in yüksek vicdanının eseriydi.

Mezarlıktan çıkıp arabasına bindiğinde emniyete doğru sürdü. Bu gece Metin'le erkek erkeğe takılacaktı. Birbirlerine laf sokacaklar, kimin daha kılıbık olacağı üzerine iddiaya gireceklerdi. Yapacakları onu gülümsetip enerjisini yükseltince yolun nasıl geçtiğini anlamadı.

Küçük nikâh salonunun sadece otuz kişilik koltuğu doluydu. Herkesin neşesi ve keyfi yerindeydi. Nikâh masasındaki çiftin uyumu ve cıvıltısı konuklara yansımaktaydı. Memur eline mikrofonu alıp önündeki yazılanları onaylamak üzere tarafların kimlik bilgilerini teyit etti öncesinde. Ardından ilk Zeynep'e sordu.

"Sayın Zeynep Aydın, hiç kimsenin tesiri altında kalmadan Sayın Engin Eroğlu'nu eş olarak kabul ediyor musunuz?"

Zeynep, Engin'in kendinden emin bakışlarına muzip bir gülümseyiş göndererek araladı dudaklarını.

"Evet, kabul ediyorum."

Alkışlar yükselip genç adamın yüzü memnun bir ifadeyle kıvrılınca devam etti memur.

"Sayın Engin Eroğlu, Zeynep Aydın Hanımefendi ile hiç kimsenin baskısı altında kalmadan evlenmeyi kabul ediyor musunuz?"

Genç adamın ciddi ve net cevabı gecikmedi.

"Evet, kabul ediyorum."

Nikâh memuru bu sefer şahit koltuğunda oturan İrem ve Metin'e şahitlik edip etmediklerini sordu. Ardından *"Evet"* yanıtını aldı.

"Ben de Fatih Belediyesinin verdiği yetkiye dayanarak sizleri eş ilan ediyorum."

Sözleri son bulup alkışlar etrafı doldurduğu sırada imzalar atıldı. Nikâh memurunun yönlendirmesiyle birbirlerini tebrik etti iki seven yürek. Evlilik cüzdanlarını teslim alıp masadan ayrıldıklarında âdet yerini bulsun diye küçük bir hediyeleşme yapıldı. Her şeyin son derece sade olması Süheyla Hanım'ı ayıp ediyorlarmış düşüncesine itse de onun dışında herkes rahattı. Merasim kimse kendisini sıkmadan en doğal şekilde devam edip son bulduğunda büyükleriyle vedalaşıp evlerine yol aldı çift.

Arabanın müzik çalarından yükselen eski bir şarkı gülümsetti ikisini. Engin, arada kısa bakışlar gönderip mırıldandı sözlerini.

"Bir elmanın yarısı biri sensin biri ben. İki ceylan yavrusu biri sensin biri ben. Gel bir dünya kuralım başka kimse olmasın. Biri kız, biri oğlan iki çocuk oynasın."

İki âşık saatler önce attıkları imzayla her şeyi nikâh salonunda bıraktı. Yersiz gururları, gereksiz inatları ve önceki kırgınlıkları... Hepsi toz bulutu misali yükselip dağılırken; geriye sadece aşkları kaldı. Gitmek üzere yol aldığı evden bir buçuk yıl evvel kırık dökük ayrılarak, şehir değiştirmişti Zeynep. Üstelik yüreğinde sevdiği adama karşı bir umudu kalmayıp mutluluğun sürekli kendisini teğet geçtiğini düşünmesine sebep olmuştu. Bugün ise o duyguların üzerinden birçok farklı hisler geçmiş bumerang misali dönüp dolaşarak yine başladıkları yere getirmişti. Netleşmeyen ilişkileri üzerine ilk kavgalarını yaptıkları eve, birazdan çift olarak girecek olmanın mutluluğunu yaşadılar. Aşk hem zehir hem de panzehirken deliler gibi kavga edip çok geçmeden kenetlenerek birbirlerine iyi gelmeleri bu duyguyu ne kadar yoğun yaşadıklarının ispatıydı.

Onlar iki yorgun yürekti zamanında. Yaşamak için amaçları kalmadığı sırada kesişmişti yolları ve evliliğe kadar olan süreçte her ayrılıklarında varlıklarının kıymetini daha fazla anlamışlardı. Aşk iksirinden içip dertlerinden arınırken artlarında bırakıyorlardı ruhlarındaki rehaveti, esareti ve tüm uğursuzluğu. Yeni yaşamlarına merhaba dedikleri andan itibaren birbirlerinin huzurunda deva bulmuş iki dingin yürektiler artık; sütliman ve huzurlu...

-ZİYARET-

Vefa, içilen bir fincan kahveyi unutmamaktı. Gönüller yapmak hatta yeniden inşa etmekti. Bazen bir bardak suda bir dilim ekmekte küçük bir tebessümde saklıydı. İkiz kardeşlerin aynı karın içinde paylaştıkları dar alandan sonra dünyanın büyüklüğüne kapılmayıp uzaklara savrulmadan acıyı da mutluluğu da hem ruhunda hem de bedeninde hissetmekti.

Zeynep, uzanmış olduğu yatakta hemen yanı başında yatan adamın huzurla gevşemiş yüzüne bakarken benzer bir ifade almaktaydı suratı. Kalın ama gayet muntazam dizilmiş kaşları, göz kapaklarına gölge yapan uzunluktaki kirpikleri, kirli sakalı. Her şey fazla mı kusursuz geliyordu gözüne ne? Abartıyordu belki de. Tüm dikkati genç adamın yüzünde olunca kirpiklerini kırpıştırdığını fark etmesi fazla zamanını almadı. Aklına gelen muziplik yüzünde çocuksu ifadeler oluşturdu. Belki kendisi biraz duygusal davranırsa Engin de aynı şekilde yol alırdı. Gözlerini kapadı, demek istediği şeyleri hatırlamaya çalıştı, sonrasında ağır ağır sarf etti.

"Tesadüf seni karşıma çıkarmasaydı, gene aynı şekilde, fakat her şeyden habersiz, yaşayıp gidecektim. Sen, bana dünyada başka türlü bir hayatın da mevcut olduğunu, benim de bir ruhum bulunduğunu öğrettin." Sustuğunda Engin'in yüzü derin gülümsemeyle

kıvrıldı. Elini yanağının üzerine koydu. "Bu sözlerin bana ait olmasını isterdim. Gel gör ki; benden evvel Raif Efendi* söyleyivermiş."

Gözlerini aralayıp yanağının üzerinde duran karısının elini alarak dudaklarına götürdü. Sonra kolunu beline atıp hafifçe kendisine çekerek öptü.

"Raif Efendi söylediyse ne olmuş yani, senden duymak çok daha güzel."

Zeynep de aynı şekilde kollarını kocasına doladı. Birlikte uyuyup birlikte uyanalı tam tamına on beş gün olmuştu, her anı özel, her saniyesi başkaydı.

"Hafızam çok kuvvetli değil; bu yüzden zorlayacağım kendimi dur!" Gözlerini yumdu Engin, kitapta hoşuna giden başka bir pasaj hatırlamaya çalıştı. Zeynep, yüz ifadesine neredeyse gülecekti ki ağır ağır saf etti kelimelerini. "Bir insanın diğer bir insanı, hemen hemen hiçbir şey yapmadan bu kadar mesut etmesi nasıl mümkün oluyordu?" Gözlerini açtığında karısının iri güzel gözleriyle karşılaşınca gülümsedi. "Sanırım tam olarak böyleydi."

Başını *evet* dercesine oynattı Zeynep, sonra kendisini geri çekip yastığına uzanınca muzip bir sitemle baktı kocasına.

"Demek ki senin için özel bir şey yapmıyorum öyle mi?"

Güzel bir şey söyledim ama hiç su koyuverme şimdi."

Zeynep, yarı komedi yarı romantik dakikaları daha fazla sabote etmek istemeyerek, özellikle güzelim "Kürk Mantolu Madonna" yı heba etmemek için Engin'e sokulup sıkıca sarıldı.

"Seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum."

Engin, aynı şekilde sarıldığı karısını öperken bir anda odayı dolduran telefonun sesiyle Zeynep, kendini eşinin kollarından kurtarıp etajerine uzanarak telefonunu eline aldı.

* Sabahattin Ali'nin Kürk Mantolu Madonna isimli kitabındaki karakter.

"Annem arıyor." Ekrandaki yeşil bandı kaydırıp kulağına götürdü. "Efendim anne." Engin, yatağında doğrulup o da kendi telefonuna uzandı. Saate baktı 12.10 gösterdiğini görünce şaşırdı. O pazar günleri dahi uyumazdı fakat evlendikten sonra fazla pinekliyordu. Metin'in de dediği gibi kesinlikle mutluluktan olsa gerekti. Sırtını, yatağın başlığına yasladığında bağdaş kurup oturan karısına güldü tekrar. "Yani kusura bakma ama belliydi buralarda yapamayacağı." Daha bir dikkat kesildi konuşulanlara. "Eğer sık sık gelir kalırız derseniz dursun ev ama yılda sadece on gün bilemediğin bir ay içinse gerek yok boşuna kira ödemeye, bizim evde kalırsın her geldiğinde. Zaten ben oralara ayak basmayı düşünmüyorum anne." Göz göze geldiklerinde Zeynep'in kendisine *"Her şey yolunda,"* dercesine zoraki gülümseyen yüzüyle karşılaştı. İşittiklerine istinaden ufukta bir yolculuk olduğunu düşündü. Yorum yapmadan telefon görüşmesinin bitmesini bekledi. Hasbıhâlle geçen konuşma birkaç dakika sonra noktalanınca dudağında buruk bir kıvrımla baktı güzel karısı.

"Yunus, dönmek istiyormuş Trabzon'a. Bilet almaya gitmiş, annemle birlikte gideceklermiş. En erken ne zaman olursa o zaman."

"Konuştuklarından tahmin ettim."

"Böylesi daha iyi olacak ikisi için de." Kocasına kaçamak bakış gönderip tekrar eğdi başını. "Belki bencil diyeceksin ama kendimi düşünmek istiyorum Engin. O kadar üzüldüm ki yaşananlar yüzünden, şimdi hiç kimse ve hiçbir şey için tasalanmak istemiyorum. O yüzden uzak olup arada görüşebilmek en iyisi."

Engin, karısını kendisine çekip kolunun altına aldı.

"Arada bencil olmak iyidir, insanın dibe batmasına engel olur." Saçlarından öptü. "Ama keşke annene oralara gitmeyeceğini demeseydin. Birlikte giderdik yılda bir kereye mahsus olmak üzere. Hem mesleğin var elinde, kendince bir mevkiin var." Muzipçe güldü sonra. "Dağ gibi kocan var."

Bu sözler Zeynep'i de gülümsetip Engin'e biraz daha sarılmasına sebep oldu.

"Duyarlılığın için teşekkür ederim Engin ama gerçekten hiç cezbetmiyor oralara gitmek beni. Siz İrem'le farklı cinsiyetlere sahip olduğunuz hâlde, birbirinizi nasıl güzel anlıyorsunuz. Tamam, eyvallah belki ikiz bağı bambaşkadır bilemem fakat ben ablamdan biraz büyüklük görmek isterdim. Daha o zamanlar benimle konuşabilirdi. Her şey bir yana, nikâhımıza gelebilirken o gelmemeyi seçti"

"Güzel karım benim. Hemen bozma moralini, kızma ablana. Sen demiştin, annen hastayken bile gelip bakmasına eşinin müsaade etmediğini. Sence gönderir mi buralara? Muhtemelen eşi göndermemiştir."

"Ben, ailemle ve kardeşlerimle görüşmek istediğim sürece kimse engel olamaz. Herkes sınırını bilmeli."

Gülümseyip saçlarına dokundu Engin şefkatle.

"Hadi kalk dışarı çıkalım, bir şeyler yiyelim. Sonra annenlere geçeriz. Madem hafta içi gidecekler, diğer günler bu kadar geniş zaman bulamayabiliriz." Muzip bir şekilde baktı. "Sonra İrem'e takılmak için yukarı çıkarız."

"Takılma kızcağıza! Zaten endişeleri vardı, söylerken bile nasıl zorlandı pişman ettirme."

"Senin çok önceden bildiğine ve benden saklamış olmana şaşırdım."

"Neden?"

"Yani aslında hoşuma gitti İrem'le iyi anlaşıp bir şeyler paylaşmış olmanız." Endişeleri yüzüne gölge düşürünce durgun bir şekilde devam etti. "Yarın bize çağıralım mı şu Kenan Bey'i? Birlikte oturmaya gelsinler, tanışalım."

"Tamam. Sen, nasıl istersen."

"Aman annemin yanında bahsetme sakın! Ben bir göreyim, konuşalım sonra zaten kısmette varsa birlikte de olur."

Zeynep, başını olumlu manada sallayıp tekrar *"Sen bilirsin."* diyerek konuyu noktalayınca mutlulukla hazırlanmaya başladılar. Mart güneşi odanın içini aydınlatırken dışarı çıkmanın daha keyifli olacağını dile getirip planlarını dolu dolu yaptılar. Hatta Zeynep, Metin'le Gülay'ın da katılmasını teklif etti. İtiraz etti Engin. Birlikte olunca daha rahat hissettiğini söylediğinde karşı çıkmadı. Engin, kalabalık istemedikten sonra o hiç istemezdi zaten...

Güzel günler hızla geçerken iki haftayı geride bıraktı mutlu çift. Her günü mutlu olan bu zaman zarfında önce İrem ve erkek arkadaşını ağırladılar evlerinde. Engin, haklı olarak temkinle yaklaştı muhatabına. Fakat Kenan Bey'in kararlı ve ne istediğini bilen yanı içini rahatlattı. Zira yaralı bir güvercindi ikizi ve yeteri kadar örselenmişti. Artık huzur bulmasını istemek en doğal hakkıydı. Gece boyunca Engin'e son derece saygılı davranıp, İrem'e değer verdiğini belli eden yanıyla gerçekten sevdi damat namzedini.

Diğer tarafta Yunus memleketine bilet alınca hazırlıklar son gaz sürdü. Eşyalar toparlanıp ikinci el satan bir dükkâna satıldı. Ev sahibi ile görüşen Zeynep, ailesi gidince anahtarı teslim edeceğini söyleyerek o ayrıntıyı da halletti. O gün konuştuklarında annesine her ne kadar memlekete hiç gelmeyeceğini dese de Engin'in vefalı ve saygılı yanıyla bu fikre sıcak bakıp hazırlandığı her dakikada yazın Engin'le kalmaya geleceklerini söyleyip avuttu Hanife Hanım'ı.

Büyük otogarının keşmekeşine karışmış, on dakika sonra kalkacak otobüste yer alacak olan anneciğine son vedasını yapmaktaydı Zeynep. Yüreği buruk, boğazı düğüm düğümdü. Son kez sarılıp kendini geri çektiğinde elini tuttu.

"İnince haber verin tamam mı?" Gülümseyerek annesinin yanaklarından tuttu genç kadın. "Dediğim gibi yazın geleceğiz. Tabii sıkılınca sen de yazı bekleme gel olur mu?"

Hanife Hanım, kızının teklifine utandığını hissedip göz ucuyla damadına baktı. Gülümseyen gözleriyle Zeynep'in sözlerini onaylaması üzerine bir yanı huzurlu olsa da yine de ayıptı öyle damadın evine gelip uzun uzadıya kalmak. Sesini çıkartmayınca Engin sarıldı kadıncağıza.

"Kızının evi senin de evin sayılır anne. Ne zaman arzu edersen gelirsin tamam mı?"

"Sağ ol evladım, eksik olma."

Damadıyla da vedalaştıktan sonra kenara çekildi Hanife Hanım. Diğer yandan Yunus ise kardeşi ve enişteşiyle üstün körü tokalaştı. Kolunu anacığının omzuna atıp arabaya yönlendirerek içeriye girdiler. Otobüs hareket edene kadar oyalanıp el salladı Zeynep, Hanife Hanım'a. Bir yanı gitmesini isterken diğer yanı buruk bir hüznü yaşıyordu. Dakikalar sonrasında araba hareket edip uzaklaşınca Engin ve Zeynep de ayrıldı oradan.

Kendi arabalarıyla geldikleri yolu yine onunla dönerken; bu sefer Zeynep geçti direksiyona. Engin, her fırsatta araba kullanmasını sağlayıp pratikle trafiğe hazır hâle getirmişti karısını bir iki haftada. Planladıkları üzere direkt eve gideceklerdi. En azından Engin öyle biliyordu. Sürprizi vardı Zeynep'in ona. Daha dünden aklına koymuştu bugünkü planını. İşten gelirken bir saksı nergis almış arabanın bagajına bırakmıştı. Engin'in mezarlığa gitmesi konusunda onu cesaretlendirmişti, gittiğini hatta vedalaştığını söylediğinde de hüzünlenmişti. Öğrendiği günden beri bu konuya açıklık getirmek istese de balayıydı, annesinin taşınma süreciydi derken askıda kalmıştı. Artık her şey yolunu bulduğuna göre bunu açıkça deneyimlemenin zamanıydı. Zira Engin, Naz'ı ziyarete gitmek istediğinde vicdan yapmasını veya kendisini kısıtlamasını asla istemiyordu. Sessiz sedasız devam eden yolların ardından mezarlık yoluna girdiler. Engin şaşkınca önce yola sonra Zeynep'e baktı.

"Zeynep!"

"Efendim!"

"Bu... Bu... Neden geldik buraya?"

Gülümseyerek baktı genç kadın. Bir şey söylemeden gaza biraz daha basarak girişe kadar gelip durdurdu aracı.

"Evlendik diye Naz'a gelmemeni gerektirecek bir durum yok." Uzanıp yanağından öptü. "Alıştırıp alıştırıp öyle kenara çekilmek olur mu hiç Komiser? Şehidi üzmek var mı senin anlayışında?"

Engin'in gözleri dolup boğazı düğüm düğüm oldu.

"Ama..."

"Ne ama? Senin için hiç düşünmeden canını feda eden birinin gözlerini yolda mı bırakacaksın?

Zeynep'in yaptığı ulvi hareket onu inanılmaz duygulandırdı. Ne diyeceğini bilemedi. Dudaklarını araladı ama söyleyeceği her söz manasız geldi. Ah, her seferinde daha da sevilesiydi onun güzel yürekli karısı.

"Sen, nasıl bir kadınsın Zeynep?"

"Bak sen hele! Nasılmışım bakayım?"

"Sen dünyanın en tatlı inatçı keçisisin."

"Hadi in bakalım." Bagajdan saksıyı alıp Engin'e uzattı. "Buyur Komiserim, dikeriz diye çiçek almıştım."

Engin, elleri titreyerek aldı saksıyı. Sonra usulca kaldırdı başını.

"Gelmek istemezsen eğer..."

"Neden gelmek istemeyeyim?"

Elini uzattı ardından avuçları saniyeler içerisinde buluştuğunda sıkıca kavradı kocasının elini. Zeynep, yaptığı davranıştan dolayı son derece huzurlu bir şekilde eşiyle kabristana doğru yürüdü. Önceleri, Naz'ın hayaletinin ilişkilerine gölge düşüreceğini sanırken artık biliyordu ki bu düşünceye onu sevk eden kuruntularıydı. Ölmüş bir insanın ruhu; canlılardan sadece saygı ve duayı beklerdi. Öyle ki Naz gibi şerefiyle ölen bir insan zaten bunu oldukça hak ederdi.

-SON-

Ayışığı Kitaplığı

SONSÖZ

Hayat, iki kapısı olan bir han: İnsan, bu hanın ön kapısından girip arka kapısından usulca çıkan yolcuydu. Gelişi belli olmadığı gibi gidişinin de vakti olmuyordu. Belki sabahın ilk ışıklarında yerinde bir vakit, bazen de gece yarısı gibi oldukça zamansız. Üstelik bir o kadar da plansız...

Giden gidiyordu elbet. İnsanoğlunun zaten hayata bir can borcu varken bir nevi onu ödeyip çekiliyordu limanına. Olan ardında bıraktıklarına oluyordu. Üzülüyor, yıkılıyor, tekrar toparlanmaya çalışırken badireler atlatıyor 'yaşayamam' deyip yaşıyordu her şeye rağmen. Zira hayat devam ediyordu ve yaşamayı seven ruh direniyordu her daim.

Minik bir karınca dahi hayatta kalmak için savaşırken insanın sonuna kadar direnmesi normaldi. Yaşadığı sürece her gereksinime ihtiyaç duyuyorsa şayet; sevilmeye ve sevmeye de duyabilirdi nihayet. Ne gidene ihanetti bu ne de gelen kişinin üzerine külfet.

Kalp sadece kan pompalamaya yaramadığından hakkını vermek gerekti. Bir avuç olsa da dünyalar sığardı oraya. Biri diğerinden fazla yer kaplasa da birbirine karışarak bambaşka duyguyu çıkartırdı ortaya. Bundan ki insan kendisini hiçbir şeye şartlamamalıydı. Vakti zamanı gelince olacağı varsa oluyor, önceleri ruhuna verdiği eziyetten geriye sadece tortusu kalıyordu. Zira insanoğlu her şeye alışıyordu...

Ayışığı Kitaplığı

@AYISIGIKITAP